ANNA TODD

După ce ne-am întâlnit

PRIMUL VOLUM DIN
SERIA AFTER

1,2 MILIARDE DE
LECTURI PE
wattpad

TREI

ANNA TODD

Tessa Young e o fată cuminte, silitoare și ordonată. După ce intră la universitate și îl cunoaște pe Hardin, viața ei se schimbă radical. Cu părul lui răvășit, accentul britanic, tatuajele și piercingurile, Hardin e complet diferit de băieții pe care i-a întâlnit până acum. E arogant și crud – ar avea toate motivele să-l urască. Dar felul în care o sărută trezește în ea o pasiune cum n-a mai simțit.

Deși o respinge, spunând că nu-i este el alesul, Tessa e hotărâtă să insiste și să-l găsească pe adevăratul Hardin, care a ridicat între el și lume un zid de trădări și minciuni.

Tessa are deja iubitul perfect. Atunci de ce se luptă să treacă peste propria mândrie rănită și peste prejudecățile lui Hardin vizavi de fetele drăguțe ca ea?

Poate că e vorba de... dragoste?

After a fascinat cititorii din toată lumea. Trăiește și tu experiența de pe internet!

wattpad sensation Imaginator 1D

ISBN 978-606-719-xxx-x

9 786067 192957

TREI

Am vrut să spun o poveste realistă, despre oameni adevărați. Nu scriu despre destine idilice, ci despre oameni ca mine, care poate au avut o copilărie mai dură.

ANNA TODD

Anna Todd te face să țipi, să râzi, să plângi, să te îndrăgostești... After e o serie de neratat – pregătește-te să trăiești emoții pe care n-ai fi crezut că ți le poate provoca o carte.

FANGIRLISH

ANNA TODD

După ce ne-am întâlnit

ANNA TODD

După ce ne-am întâlnit

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Elena-Anca Coman

Foto copertă:
Culiver/Getty Images/ © Adam Weiss

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Ana-Maria Tamaș
Mihail Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TODD, ANNA
După ce ne-am întâlnit / Anna Todd ; trad : Oana Dușmănescu. –
București : Editura Trei, 2015-
3 vol.
ISBN 978-606-719-294-0
Vol. 1. - 2015. - ISBN 978-606-719-295-7

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: After
Autor: Anna Todd

Copyright © 2014 by Anna Todd
The author is represented by Wattpad

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Această poveste este uimitoare! M-am îndrăgostit de ea! ☺ • Intensă • Adorabilă & perfectă • Hessa♡♡♡ • Am devenit dependent • Atât de romantic • Vărs un ocean de lacrimi • O să-mi placă mereu la nebunie Hessa • Nu trebuie să fii neapărat fan One Direction ca să citești cartea aceasta • Tensionat • Atât de drăguță încât chicotesc • Anna e genială • Se ceartă și se calcă pe nervi reciproc, dar acest lucru face povestea atât de realistă • LOL — îmi place de mor! • Sunt mai la curent cu această poveste decât cu propria mea viață

Cititorii de pe Wattpad sunt de acord — seria *After* este un vârtej nebunesc și adictiv de iubire. #Hessa pentru totdeauna!

El este irascibil, dar exact de asta m-am îndrăgostit de el • Îmi place povestea aceasta mult prea mult! • Tocmai mi-am scuipat apa din gură • Această poveste îmi va semna condamnarea la moarte! • OMG *palme peste față* • Plâng și mi s-a făcut pielea de găină • Îi iubesc atât de mult XOXO • Tocmai mi s-a topit inima! • Ticălos romantic • Rânjesc ca o idioată • Sunt fan LA GREU! • Cumpără-i inelul acela odată • Atât de întunecat și de misterios • Uau, asta a fost chiar sexy • Mai vreau • ☹

Cititorilor mei, de la bun început,
cu atât de multă dragoste și recunoștință.
Însemnați enorm de mult pentru mine.

Prolog

Colegiul păruse dintotdeauna ceva de o importanță capitală, o parte esențială care descrie valoarea unei persoane și care îi modelează viitorul. Trăim vremuri în care oamenii te întreabă ce facultate ai terminat înainte să-ți cunoască numele de familie. De la o vârstă fragedă am fost învățată, mai degrabă dresată, să mă pregătesc pentru formarea profesională. Se transformase în acea necesitate care îmi cerea pregătire fără încetare și care devenise aproape obsesie. Fiecare materie pe care am ales-o, fiecare temă pe care o duceam la bun sfârșit din prima zi de liceu gravita în jurul intrării la facultate. Și nu la orice facultate; mama își băgase în cap să intru la Washington Central University, aceeași școală la care mersese și ea, dar pe care nu o terminase niciodată.

Nu aveam idee că la colegiu voi găsi mult mai mult decât învățătură. Nu aveam idee că a-mi alege cursurile opționale în primul semestru va părea, câteva luni mai târziu, ceva de-a dreptul trivial. Eram naivă pe atunci și, în multe feluri, încă mai sunt. Dar nu aveam de unde să știu ce mă așteaptă. Întâlnirea cu a mea colegă de cameră

a fost intensă și ciudată de la bun început, iar aceea cu grupul ei de prieteni țăcăniți, și mai și. Erau atât de diferiți de toată lumea pe care o cunoscusem înainte și eram intimidată în prezența lor, nedumerită de lipsa de atenție pe care o acordau naturii umane. Foarte repede m-am integrat în nebunia lor, bucurându-mă de ea...

Acela a fost momentul în care *el* mi-a pătruns în suflet.

De la prima noastră întâlnire, Hardin mi-a schimbat viața într-un fel în care niciun curs de la nicio facultate și niciun grup de lectură pentru tineret nu mi-ar fi putut-o schimba vreodată. Viața mea s-a transformat, iute, într-un film ca acelea pe care le vedeam în adolescență, iar replicile lor ridicole au devenit realitate. Aș fi făcut ceva diferit dacă aș fi știut ce va urma? Nu sunt sigură. Mi-ar plăcea să pot da un răspuns cinstit, dar nu sunt în stare. Uneori sunt recunoscătoare, atât sunt de absorbită de pasiunea momentului, încât judecata mi se întunecă și nu îl văd decât pe el. În alte ocazii, mă gândesc la durerea pe care mi-a provocat-o, la faptul sfâșietor că m-am pierdut pe mine, așa cum eram, la haosul acelor momente când simțeam că lumea mi se dă peste cap, și răspunsul nu mai este, dintr-odată, atât de limpede ca la început.

Dar sunt sigură că viața și inima mea nu vor mai fi niciodată aceleași, nu după apariția lui Hardin.

1

Alarma trebuie să sune în curând. Stătusem trează jumătate de noapte, foindu-mă pe toate părțile, numărând spațiile dintre plăcile din tavan și repetându-mi planul în minte. Unii obișnuiesc să numere oi; eu planific. Mintea mea nu-și permite nicio pauză din a face planuri, iar ziua de azi, cea mai importantă din cei 18 ani ai vieții mele, nu face excepție.

— Tessa! Aud vocea mamei cum mă strigă de jos.

Oftez înăbușit cât să mă aud doar eu, mă dau jos din patul meu mic, dar confortabil. Pierd timpul îndesând colțurile cearșafului la capătul patului, pentru că aceasta este ultima dimineață care mai face parte din programul meu obișnuit. De azi înainte, acest dormitor nu va mai fi căminul meu.

— Tessa! strigă din nou.

— M-am trezit! strig și eu.

Zgomotul făcut de ușile dulapurilor care se deschid și se închid la parter cu o izbitură îmi arată că și ea este la fel de panicată ca și mine. Am stomacul strâns ca un nod și, în timp ce fac duș, mă

rog ca neliniștea pe care o simt să se estompeze pe măsură ce va trece timpul. Toată viața mea a însemnat o serie de pregătiri pentru această zi, prima mea zi de facultate.

Mi-am petrecut ultimii câțiva ani anticipând cu emoție această zi. Mi-am petrecut weekendurile învățând și pregătindu-mă pentru asta, în vreme ce colegii mei se distrau, beau și făceau tot ce fac adolescenții pentru a intra în bucluc. Nu era cazul meu. Eu eram fata care își petrecea nopțile învățând cu picioarele încrucișate pe podeaua din sufragerie, alături de mama, care bârfea și se uita cu orele la QVC, în căutarea unor noi metode de a-și îmbunătăți aspectul.

În ziua în care a sosit scrisoarea de acceptare la Washington Central University nu puteam fi mai emoționată, iar mama a plâns ore în șir. Nu pot să spun că nu m-am simțit mândră pentru faptul că munca mea asiduă dăduse roade. Intrasem la singura facultate la care făcusem cerere și, pentru că nu aveam bani mulți, obținusem suficiente burse pentru a-mi menține cheltuielile studențești la minimum. A existat un moment când, pentru foarte scurt timp, m-am gândit să plec din Washington ca să studiez în altă parte. Dar am văzut cum chipul mamei pălește și cum se plimbă prin sufragerie timp de aproape o oră și atunci i-am spus că nu am vorbit serios.

În clipa în care intru sub duș, mușchii încordați mi se mai relaxează puțin. Stau aici, sub apa fierbinte, încercând să mă calmez, dar nu fac altceva decât să mă agit și mai tare. Și sunt atât de absentă încât, după ce într-un final mă spăl pe cap și pe corp, de-abia mi-a mai rămas suficientă apă caldă pentru a mă rade pe picioare, de la genunchi în jos.

Îmi înfășor un prosop peste trupul ud și aud vocea mamei strigându-mă din nou. Știind că este dominată de emoții, o iert, dar rămân să-mi usuc părul. Știu că e îngrijorată de plecarea mea la colegiu, dar eu am plănuit această zi până la ultimul detaliu, timp de luni de zile. Numai una din noi își poate permite să fie dărâmată nervos și trebuie să mă asigur că nu sunt eu aceea și că pot să-mi urmez planul.

Mâinile îmi tremură și nu nimeresc fermoarul rochiei. Nu-mi place deloc, dar mama a insistat să o port. În cele din urmă câștig bătălia cu fermoarul și îmi iau puloverul preferat ce stă agățat de ușa dulapului. Când mă văd îmbrăcată, simt că nervii mi s-au mai domolit, până observ o gaură micuță pe mâneca puloverului. Îl arunc pe pat, apoi mă încalț, știind că mama devine din ce în ce mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trece.

Iubitul meu, Noah, va apărea în curând pentru a ne însoți. Este cu un an mai mic decât mine, dar și el va împlini 18 ani în curând. Este un tip sclipitor și are 10 pe linie, exact ca mine, și — vai, cât de bucuroasă sunt — are de gând să mă urmeze la WCU anul viitor. Eu mi-aș dori să vină de pe acum, mai ales că nu cunosc pe absolut nimeni la colegiu, dar mă mulțumesc cu faptul că mi-a promis că mă va vizita cât va putea de des. Tot ce mai vreau este o colegă normală de cameră; este singurul lucru pentru care mă rog și pe care nu-l pot controla, în pofida planurilor mele.

— Ther-e-saaaa!

— Mamă, vin acum. *Te rog*, nu mai țipa după mine! strig eu coborând scările.

Noah stă la masă vizavi de mama, holbându-se la ceasul de mână. Albastrul tricoului său polo i se potrivește cu albastrul-deschis al ochilor. Iar părul blond îi este pieptănat și dat cu gel la perfecție.

— Hei, studento.

Zâmbește perfect și strălucitor, ridicându-se în picioare. Mă trage către el într-o îmbrățișare strânsă și închid gura când îi simt mirosul exagerat al coloniei. Da, uneori exagerează cu asta.

— Hei. Îi întorc același zâmbet fericit, încercând să-mi ascund emoțiile în timp ce îmi strâng părul blond-cenușiu într-o coadă.

— Iubito, putem aștepta câteva minute până îți aranjezi părul, spune mama încetișor.

Mă duc către oglindă și dau din cap; are dreptate. Părul meu trebuie să fie impecabil astăzi și, desigur, nu a ezitat să-mi reamintească

acest lucru. Ar fi trebuit să-l ondulez cum îi place ei, așa, ca dar de despărțire.

— Duc eu bagajele la mașină, se oferă Noah, întinzând o palmă în care mama pune cheile. Sărutându-mă repede pe obraz, iese din cameră, cu bagajele în mână și cu mama pe urmele lui.

A doua încercare de aranjare a părului se încheie cu un rezultat mult mai satisfăcător decât prima. Îmi trec o perie de haine peste rochia gri, ca ultim gest.

Ies din casă și merg către mașina plină ochi cu lucrurile mele, iar în acest timp fluturii din stomac dansează, făcându-mă să mă simt puțin mai relaxată la gândul că mai am un drum de două ore și jumătate la dispoziție pentru a-i face să dispară.

Habar nu am cum va fi la colegiu și, dintr-odată, întrebarea care îmi pune stăpânire pe gânduri este: *O să-mi fac vreun prieten?*

2

Aș vrea să pot spune că peisajul familiar din centrul orașului Washington mă liniștea, în timp ce mergeam cu mașina, sau că mă cuprindea vreun simț al aventurii, cu fiecare indiciu care ne arăta că ne apropiem din ce în ce mai mult de Washington Central. Dar eu eram în vârtejul planificării și obsesiei. Nu mai țin minte exact nici despre ce vorbea Noah, dar știu că încerca să mă calmeze și că era foarte emoționat pentru mine.

— *Am ajuns!* chițăie mama în timp ce trecem pe sub o poartă de piatră și intrăm în campus.

Arată la fel de bine în realitate ca în broșuri și pe site și sunt impresionată de clădirile elegante de piatră. Sute de oameni împânzesc locul, părinți îmbrățișându-și și sărutându-și copiii la despărțire, grupuri de boboci îmbrăcați din cap până-n picioare în haine WCU și câțiva întârziați, rătăciți și confuzi. Dimensiunea campusului mă intimidează, dar sper ca în câteva săptămâni să mă simt ca acasă.

Mama insistă ca, împreună cu Noah, să mă însoțească la secretariatul de înscriere al bobocilor. Ea reușește să-și păstreze un zâmbet

pe chip timp de trei ore întregi, iar Noah ascultă cu atenție, așa cum fac și eu.

— Mi-ar plăcea să-ți văd camera înainte să plecăm. Trebuie să mă asigur că totul este în regulă, spune mama când ceremonia de deschidere se termină.

Ochii ei scrutează vechea clădire, plini de dezaprobare. Are darul de a găsi rău în orice. Noah zâmbește, înseninând atmosfera, și mama se destinde.

— Nu-mi vine să cred că ai început facultatea! Singura mea fiică, studentă, locuind de una singură. Pur și simplu nu pot să cred, se vaită ea, bâzâind ușor, atentă, totuși, să nu-și întindă machiajul.

Noah este în spatele nostru, cărându-mi bagajele în timp ce înaintăm pe coridor.

— Camera mea este la B22... acum suntem în aripa C, le spun.

Din fericire, văd un B mare pictat pe un zid.

— Pe aici, indic eu când mama o ia în direcția opusă.

Mă simt recunoscătoare că mi-am adus doar câteva haine, o pătură și câteva dintre cărțile preferate, pentru ca Noah să nu aibă multe de cărat și eu să nu am multe de despachetat.

— B22, oftează mama.

Tocurile ei sunt scandalos de înalte pentru distanța pe care trebuie s-o parcurgem. La capătul unui hol lung, bag cheia într-o ușă veche de lemn și, când aceasta se deschide scârțâind, mamei îi scapă un oftat zgomotos. Camera e mică și are două paturi minuscule și două birouri. După o clipă, ochii mei descoperă motivul uimirii mamei: jumătate din cameră este acoperită de postere cu formații de care nu am auzit în viața mea, iar chipurile de pe ele sunt pline de piercing-uri, și trupurile — de tatuaje. Și apoi dăm cu ochii de o fată care zace într-unul din paturi, cu părul ei roșu strălucitor, machiată cu o tonă de creion dermatograf și cu brațele acoperite de tatuaje colorate.

— Hei, spune ea cu un zâmbet pe care, spre surpriza mea, îl găsesc fascinant. Eu sunt Steph.

Se ridică în coate, iar decolteul i se iţeşte prin bluza dantelată, ceea ce mă face să-l lovesc discret pe Noah când îl prind zgâindu-se la sânii ei.

— H-hei. Eu sunt Tessa, mă sufoc eu, şi toate bunele mele maniere zboară pe uşă.

— Hei, Tessa, încântată de cunoştinţă. Bine ai venit la WCU, unde dormitoarele sunt minuscule şi petrecerile sunt colosale.

Fata cu păr roşu aprins zâmbeşte şi mai larg. Capul îi cade pe spate într-un hohot de râs văzând cele trei expresii oripilate pe care le are în faţa ochilor. Mamei i-a căzut faţa, e practic pe covor, iar Noah se foieşte jenat. Steph vine către noi, eliminând prăpastia, şi mă ia în braţe. Pentru un moment îngheţ, surprinsă de afecţiunea ei, dar îi întorc gestul atât de amabil. Exact în clipa în care Noah îmi lasă bagajele pe podea şi mă întreb dacă toate acestea nu reprezintă cumva o imensă glumă, se aude o bătaie în uşă.

— Intră! strigă noua mea colegă de cameră.

Uşa se deschide şi în încăpere intră doi băieţi, înainte ca Steph să-şi fi terminat urarea de bun venit.

Băieţi în dormitorul fetelor din prima zi? Poate că Washington Central a fost o decizie proastă. Sau poate voi găsi o modalitate prin care să-mi aleg singură colega de cameră? După expresia îndurerată a mamei mele, presupun că şi ei îi trec prin cap aceleaşi gânduri. Biata femeie arată de parcă urmează să leşine în orice moment.

— Hei, tu eşti colega lui Steph? întreabă unul din băieţi.

Are părul blond aranjat în sus şi şuviţe şatene care străbat prin el. Braţele îi sunt presărate cu diverse tatuaje şi cerceii din ureche sunt de mărimea unei monede de cinci cenţi.

— Mm... da. Eu sunt Tessa, reuşesc să spun.

— Eu sunt Nate, nu mai fi atât de emoţionată, zice el zâmbind şi punându-mi mâna pe umăr. O să-ţi placă aici. Vorba lui este caldă şi primitoare, în ciuda aspectului dur.

— Sunt gata, băieţi, spune Steph apucând o geantă neagră şi grea de pe pat.

Ochii mi se mută la băiatul înalt și brunet care se sprijină de perete. Părul său arată ca o grămadă de raze adunate pe cap, împinse pe spate, poartă piercing în sprânceană și în buză. Privirea îmi coboară pe tricoul său negru, apoi pe brațe, care sunt și ele acoperite de tatuaje; nu văd niciun centimetru de piele neatinsă. Spre deosebire de Steph și Nate, el pare pictat doar în negru, gri și alb. E înalt, suplu și știu că îl privesc în cel mai nepoliticos mod posibil, dar nu mă pot uita în altă parte.

Mă aștept să se prezinte și el, așa cum a făcut-o prietenul lui, dar el rămâne tăcut, rotindu-și ochii de plictiseală și scoțând un telefon din buzunarul jeanșilor săi negri și strâmți. Cu siguranță el nu este la fel de prietenos ca Steph sau Nate. Dar este mult mai atrăgător; ceva mă face să nu-mi pot lua ochii de la chipul său. Îmi dau seama vag că Noah mă privește și, într-un final, îmi mut privirea și mă prefac că mă holbam doar pentru că eram șocată.

Pentru că despre asta este vorba, nu-i așa?

— Ne mai vedem, Tessa, spune Nate și cei trei ies din cameră.

Expir prelung. Ar fi puțin spus dacă aș pretinde că ultimele câteva minute au fost incomode.

— Te muți în alt dormitor! zbiară mama, de îndată ce ușa se închide.

— Nu, nu pot, oftez. E în regulă, mamă.

Fac tot ce pot ca să-mi ascund emoția. Nici eu nu știu cât de bine vor merge lucrurile, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca autoritara mea mamă să facă o scenă chiar în *prima mea zi* de facultate.

— Oricum, sunt sigură că ea nici nu va sta prea mult pe aici, încerc eu s-o conving pe ea și pe mine totodată.

— Nici vorbă, mergem să schimbăm chiar acum. Înfățișarea ei îngrijită contravine cu furia de pe chipul ei; părul său lung și blond este adunat pe un singur umăr, cu toate acestea fiecare buclă pare intactă. Nu vei sta în cameră cu cineva care primește înăuntru bărbați, de fapt, derbedei!

Mă uit în ochii ei gri, apoi la Noah.

— Mamă, te rog, hai să vedem cum decurg lucrurile. Te rog, o implor eu.

Nici nu vreau să-mi imaginez ce haos ar crea încercarea de ultim moment de a-mi schimba camera. Și cât de umilitor ar fi.

Mama se mai uită o dată prin cameră, stăruind pe partea decorată de Steph, și suspină dramatic la peisajul întunecat.

— Bine, șuieră spre surprinderea mea. Dar trebuie să avem o mică discuție înainte să plec.

3

O oră mai târziu, după ce am ascultat-o avertizându-mă despre primejdiile petrecerilor și ale bărbaților de la facultate, folosind un limbaj stânjenitor pentru urechile mele și ale lui Noah, mama dă semne că ar vrea să plece. În stilul ei obișnuit, cu îmbrățișări și sărutări rapide, iese din cameră, anunțându-l pe Noah că îl așteaptă în mașină.

— O să-mi lipsească prezența ta din fiecare zi, spune el blând și mă ia în brațe.

Îi inhalez colonia, cea pe care i-am cumpărat-o două Crăciunuri la rând, și oftez. Parfumul exagerat s-a mai dus și îmi dau seama că îmi va fi dor de acest miros, de confortul și familiaritatea pe care le emană, chiar dacă m-am plâns de multe ori de el în trecut.

— Și tu o să-mi lipsești, dar putem vorbi în fiecare zi, îi promit și îmi pun brațele în jurul trupului său și mă ghemuiesc aproape de gâtul lui. Aș fi vrut să fii aici încă de anul acesta.

Noah este cu doar câțiva centimetri mai înalt decât mine, dar îmi place că diferența dintre noi nu este atât de mare. Mama obișnuia să mă necăjească în copilărie, susținând că bărbații cresc câte

un centimetru la fiecare minciună pe care o spun. Tata era un bărbat înalt, deci nu aveam cum s-o contrazic.

Noah își atinge buzele de ale mele... și apoi se aude un claxon din parcare.

Noah râde și se desprinde de mine.

— Mama ta. E pisăloagă. Mă sărută pe obraz și se grăbește înspre ușă strigând: Te sun diseară, după care dispare.

Rămasă singură, mă gândesc la plecarea lui intempestivă doar pentru un moment și apoi încep să-mi despachetez bagajele. În scurt timp, jumătate din hainele mele sunt împăturite și așezate ordonat într-unul din micuțele dulapuri; restul sunt agățate ordonat în debara. Mi se face jenă văzând numeroasele haine de piele cu imprimeuri de animale care umplu celălalt șifonier. Totuși, curiozitatea mă învinge și mă trezesc plimbându-mi degetele de-a lungul unei rochii făcute dintr-un fel de metal, apoi de-a lungul alteia care e atât de străvezie încât parcă nici nu există.

Simțind că mă cuprinde oboseala de peste zi, mă întind pe pat. Mi se strecoară în suflet o singurătate nefamiliară și nu mă ajută deloc faptul că e plecată colega mea de cameră, indiferent de cât de ciudat m-au făcut să mă simt prietenii ei. Am sentimentul că va fi plecată mult timp sau, și mai rău, ar putea avea musafiri prea des. De ce nu puteam nimeri și eu o colegă de cameră căreia să-i placă să citească și să studieze? Presupun că poate fi însă un lucru bun să am toată camera numai pentru mine, dar nimic din toate astea nu-mi miroase a bine. Deocamdată facultatea nu e nici pe departe ce am visat sau am sperat.

Îmi reamintesc că de-abia au trecut câteva ore. Mâine va fi mai bine. Trebuie să fie.

Îmi iau agenda și caietul de notițe, îmi scriu orarul pentru acest semestru și posibilele întâlniri la clubul de literatură în care intenționez să mă înscriu. Încă nu m-am hotărât, dar am citit câteva impresii de la studenți și vreau să văd cum e acolo. Vreau să încerc să găsesc un grup de oameni care să-mi semene și cu care să vorbesc. Nu mă

aștept să-mi fac prea mulți prieteni, doar cât să am pe cineva cu care să mănânc din când în când. Mâine plănuiesc o excursie în afara campusului ca să-mi mai cumpăr câte ceva pentru cameră. Nu vreau să-mi aglomerez jumătatea de cameră, cum a făcut-o Steph, dar aș vrea să mai adaug câteva lucruri ca să mă simt mai acasă într-un loc atât de nefamiliar. Faptul că nu am mașină îmi va îngreuna puțin demersul. Cu cât îmi voi lua una mai curând, cu atât va fi mai bine. Am destule resurse din banii primiți la absolvire și din economiile din salariul de la slujba de vară pe care am avut-o la librărie, dar nu sunt sigură că îmi doresc stresul de a avea o mașină chiar acum. Faptul că locuiesc în campus îmi garantează acces gratuit la transportul în comun și am învățat deja liniile de autobuz. Cu gândul la orare, fete cu păr roșu aprins și băieți neprietenoși, plini de tatuaje, adorm cu agenda în mână.

În dimineața următoare, Steph nu e la ea în pat. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc mai bine, dar asta e cam greu, căci ea nu e niciodată pe aici. Poate că unul din cei doi băieți pe care i-am văzut este prietenul ei? Pentru binele ei, sper că e cel blond.

Îmi iau trusa de toaletă și pornesc către dușuri. Pot deja să spun că unul dintre cele mai puțin plăcute aspecte ale vieții la cămin este problema dușului; mi-aș dori ca fiecare cameră să aibă propria baie. E ciudat, dar bine că măcar nu sunt mixte.

Sau... am presupus că nu vor fi; nu așa ați fi crezut și voi? Dar când am ajuns la ușă, destul de sigură pe mine, am văzut două abțibilduri, unul reprezentând un băiat, celălalt o fată. Uf! Nu-mi vine să cred că se întâmplă astfel de lucruri aici. Nu-mi vine să cred că nu am descoperit acest amănunt când mă documentam despre WCU.

Ochesc o cabină de duș deschisă, îmi croiesc drum printre băieții și fetele pe jumătate dezbrăcați, trag perdeaua strâns în urma mea, mă dezbrac, apoi îmi agăț hainele pe umerașul din afară, bâjbâind ca un orb, cu o mână dincolo de perdea. Durează prea mult până se încălzește apa și în tot acest timp mă înnebunește gândul că va

trage cineva perdeaua care îmi separă trupul gol de restul băieților și fetelor de afară. Băieții și fetele par relaxați fâțâindu-se pe acolo goi pușcă; viața la facultate e foarte ciudată deocamdată și de-abia e a doua zi.

Cabina de duș e mică, dotată cu un umeraș micuț pe care să-mi agăț lucrurile cât timp mă spăl și de-abia am spațiu să-mi întind mâinile în față. Mă trezesc gândindu-mă la Noah și la viața mea de acasă. Distrasă, mă întorc și dau cu cotul peste umeraș, trântindu-mi hainele pe podeaua udă. Apa curge peste ele, făcându-le leoarcă.

— Îți bați joc de mine! mârâi către mine însămi, închizând repede apa și înfășurându-mi prosopul pe mine.

Îmi iau grămada de haine grele și ude și fug pe hol, sperând cu disperare că nu mă vede nimeni. Ajung la cameră și răsucesc cheia în broască, relaxându-mă instantaneu după ce închid ușa în urma mea.

Asta până când mă întorc și îl văd pe băiatul cel brunet, nepoliticos și tatuat tolănit pe patul lui Steph.

4

— Ăă... Unde e Steph?

Mă străduiesc să par autoritară, dar vocea mea e mai degrabă un scârțâit jalnic. Strâng cu mâinile prosopul moale, iar privirea îmi tot fuge în jos, ca să fiu sigură că nu rămân în pielea goală.

Băiatul mă privește, iar colțurile gurii i se ridică ușor, dar nu rostește niciun cuvânt.

— Nu auzi? Te-am întrebat unde este Steph, repet eu, încercând să fiu un pic mai politicoasă de data asta.

Expresia lui se schimbă și într-un final mormăie:

— Habar n-am.

Apoi își întoarce privirea către micul ecran plat de pe șifonierul lui Steph. Ce căută el aici? Nu are camera lui? Îmi mușc limba, făcând eforturi să-mi păstrez comentariile pentru mine.

— OK? Deci, crezi că se poate... să ieși din cameră ca să mă pot îmbrăca?

Nici nu a observat că sunt înfășurată în prosop. Sau poate a observat, dar nu-l impresionează.

— Nu te flata, nici nu am de gând să mă uit la tine, mă ia el peste picior și se întoarce, acoperindu-și fața cu mâinile.

Are un accent englezesc pronunțat pe care nu l-am observat înainte. Probabil pentru că nu s-a obosit să-mi vorbească până acum.

Neștiind exact cum să răspund replicii sale răutăcioase, oftez și mă îndrept către șifonier. Poate că e gay, poate asta a vrut să însemne „nici nu am de gând să mă uit la tine". Fie asta, fie nu mă consideră atrăgătoare. Îmi pun repede sutienul și chiloții, apoi un tricou alb simplu și o pereche de pantaloni scurți kaki.

— Gata, ai terminat? întreabă el, ștergând până și ultima urmă de răbdare pe care o mai aveam.

— Poți fi mai nesimțit de atât? Nu ți-am făcut nimic. Care e problema ta?! țip eu, mult mai tare decât aș fi intenționat, dar, judecând după mutra surprinsă a intrusului, cuvintele mele au avut efectul dorit.

Pentru o clipă, se holbează la mine în tăcere. Și în timp ce eu aștept scuze din partea lui... el izbucnește in râs. Râsul lui este profund și ar fi aproape plăcut dacă momentul n-ar fi atât de nepotrivit. Continuă să hohotească și face gropițe în ambii obraji, iar eu mă simt ca o idioată, neavând habar ce să fac sau ce să zic. În general, evit conflictele, iar acest tip este ultima persoană cu care aș vrea să mă cert.

Ușa se deschide și Steph dă buzna înăuntru.

— Scuze de întârziere. Sunt mahmură ca dracu', spune ea dramatic, uitându-se de la unul la altul. Scuze, Tess, am uitat să-ți spun că o să treacă Hardin pe aici. Ridică din umeri cerându-și scuze.

Mi-ar plăcea să cred că eu și Steph vom putea locui împreună, ba chiar că vom deveni prietene, dar cu prietenii ei și cu nopțile ei pierdute, parcă nu mai sunt atât de sigură.

— Iubitul tău e nepoliticos. Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri.

Steph se uită înspre băiat. Și *amândoi* izbucnesc în râs. *Ce au toți de râd de mine?* Devine de-a dreptul enervant.

— Hardin Scott nu e iubitul meu! zice ea aproape înecându-se. Se calmează, apoi se întoarce și se răstește la *Hardin* ăsta. Ce i-ai spus? Apoi se uită din nou la mine. Hardin are... un fel unic de a face conversație.

Superb, deci și ea spune, de fapt, că Hardin este, în esența lui, o persoană prost-crescută. Englezul ridică din umeri și schimbă canalul cu telecomanda.

— E o petrecere diseară, ar trebui să vii și tu, Tessa, spune Steph.

Acum este rândul meu să râd.

— Petrecerile nu sunt deloc punctul meu forte. Plus că mai am câteva lucruri de cumpărat pentru birou și pentru pereți. Mă uit la Hardin, care, desigur, se poartă de parcă ar fi singur în cameră.

— Haide... e doar o petrecere! Ești la facultate acum, o petrecere nu o să-ți strice, mă imploră ea. Stai, cum ajungi la magazin? Credeam că nu ai mașină.

— Mă gândeam să iau autobuzul. În plus, nu pot să merg la nicio petrecere, nu cunosc pe nimeni pe aici, spun eu, iar Hardin râde din nou, un semn subtil că e atent la mine, suficient cât să mă ia peste picior. Voiam să citesc și să vorbesc pe Skype cu Noah.

— Doar nu vrei să iei autobuzul sâmbăta! E prea mare aglomerația. Hardin te poate duce și pe tine când pleacă la el acasă... nu-i așa, Hardin? Și la petrecere mă cunoști *pe mine*. Vino... te rog! Steph își împreunează mâinile într-o rugăminte teatrală.

O cunosc numai de o zi; ar trebui să am încredere în ea? Îmi aduc aminte de avertismentul mamei în legătură cu petrecerile. Steph pare destul de simpatică, din cât am interacționat până acum cu ea. Dar oare să merg la o petrecere?

— Nu știu ce să zic... și nu, nu vreau să mă lase Hardin la niciun magazin, răspund eu.

Hardin se rostogolește pe patul lui Steph, amuzându-se brusc.

— O, nu! Și eu care de-abia așteptam să o ard cu tine, răspunde el sec, cu o voce atât de sarcastică încât îmi vine să-i arunc cu o carte în cap. Pe bune, Steph, știi bine că fata asta nu o să vină la nicio petrecere, spune el râzând; accentul său este atât de aspru!

Latura mea curioasă, care este destul de puternică, mă împinge cu disperare să-l întreb de unde este. Latura mea competitivă vrea să-i demonstreze însă că se înşală în privinţa mea.

— Până la urmă, o să vin, spun eu cu cel mai dulce zâmbet de care sunt capabilă. Se pare că o să ne distrăm.

Hardin scutură neîncrezător din cap, iar Steph chiţăie de bucurie şi mă copleşeşte cu o îmbrăţişare puternică.

— Da! O să vezi cât o să ne distrăm! ţipă ea.

Iar o parte importantă din mine se roagă să aibă dreptate.

5

Mă simt ușurată când Hardin se cară în sfârșit, iar eu și Steph avem ocazia să discutăm despre petrecere. Am nevoie de mai multe amănunte ca să scap de încordare, iar faptul că el se afla prin preajmă nu mă ajuta deloc.

— Unde e petrecerea? Putem merge pe jos până acolo? o întreb, încercând să par calmă în timp ce-mi aranjez cărțile pe raft.

— Tehnic vorbind, este petrecerea unei frății, la cea mai mare casă de acest gen din zonă. Stă cu gura larg căscată în timp ce-și pune și mai mult rimel pe gene. Este undeva în afara campusului, deci nu avem cum să mergem pe jos până acolo. Dar o să ne ia Nate cu mașina.

Zic mersi că nu ne duce Hardin, deși știu că va fi și el acolo. Mi se pare că a merge alături de el în mașină este insuportabil. De ce o fi atât de nesimțit? Ar trebui să fie mulțumit că nu-l judec pentru felul în care și-a distrus corpul cu toate găurile și tatuajele alea. OK, cred că îl judec puțin, dar măcar nu i-o zic în față. Cel puțin eu sunt politicoasă când vine vorba despre diferențele dintre noi. La mine acasă,

tatuajele și piercing-urile nu sunt privite drept ceva normal. Eu am fost mereu obligată să mă pieptăn, să-mi pensez sprâncenele, să port haine curate și călcate. Așa am fost crescută.

— Mă auzi? întreabă Steph, întrerupându-mi gândurile.

— Scuze... ce ziceai? Nu-mi dădusem seama că îmi fugise mintea la tipul acela nesimțit.

— Ziceam să ne pregătim, poate mă ajuți să aleg cu ce mă îmbrac.

Rochiile pe care le probează sunt atât de nepotrivite încât mă uit în jur după o cameră ascunsă și după cineva care să sară dintr-un colț și să-mi spună că totul e o glumă proastă. Mă strâmb la toate, iar ea râde, distrându-se cu protestele mele.

Rochia — mai bine zis, bucățica de material — pe care o alege este o plasă neagră, prin care i se vede sutienul roșu. Singurul lucru care îi ascunde trupul este un slip mare și negru. Rochia de-abia îi ajunge până în partea superioară a coapselor, iar Steph trage de ea în sus, ca să se vadă și mai mult din picior, după care își dezvelește puțin și bustul. Tocurile ei măsoară cel puțin 10 centimetri. Își ridică părul roșu aprins într-un coc spectaculos, cu câteva bucle lăsate pe umeri. Își machiază ochii cu fard albastru și cu creion dermatograf negru, mult mai intens decât înainte.

— Te-a durut când ți-ai făcut tatuajele? o întreb, îmbrăcându-mă cu rochia mea cafenie favorită.

— Prima dată da, dar nu așa de tare cum crezi. E ca și cum te-ar înțepa la nesfârșit o albină, zice ea ridicând din umeri.

— Păi, asta pare nasol, îi zic eu și ea râde.

Îmi trece prin cap că și ea crede despre mine că sunt o ciudată, așa cum cred eu despre ea. Faptul că nu suntem obișnuite una cu alta este bizar de reconfortant.

Se strâmbă când îmi vede rochia.

— Nu ai de gând să porți așa ceva, nu?

Mâna mea mângâie materialul rochiei. Asta e cea mai drăguță rochie pe care o am, e rochia mea preferată, și nu am foarte multe.

— Păi, ce are rochia asta? o întreb, încercând să nu mă arăt jignită.

Materialul cafeniu este moale, dar viguros, exact ca materialele din care sunt făcute costumele business. Gulerul se oprește aproape de linia gâtului, iar mânecile sunt trei sferturi, acoperindu-mi coatele.

— Nimic... doar că e... atât de lungă, spune ea.

— De-abia îmi depășește genunchii.

Nu știu dacă ea simte sau nu că m-am supărat, dar nu vreau să-și dea seama.

— E drăguță. Doar că e prea oficială pentru o petrecere. Vrei să îți împrumut ceva de la mine? mă întreabă cu toată sinceritatea.

Mă crispez la ideea că aș putea purta vreo rochie minusculă de-a ei.

— Mulțumesc, Steph. O să o port pe asta, zic și bag fierul de călcat în priză.

6

Mai târziu, după ce îmi aranjez perfect buclele pe spate, îmi prind câte o agrafă în fiecare parte, ca să nu-mi cadă vreo șuviță pe față.

— Vrei să folosești fardurile mele? mă întreabă Steph, iar eu mă uit din nou în oglindă.

Comparați cu fața, ochii mei sunt prea mari, de aceea prefer să mă machiez cât mai puțin și, de obicei, îmî dau doar cu puțin rimel și balsam de buze.

— Poate puțin dermatograf? zic încă nesigură.

Cu un zâmbet, îmi întinde trei creioane: unul violet, unul negru și unul maroniu. Le plimb printre degete, încercând să mă decid între negru și maroniu.

— Violetul ar arăta senzațional pe ochii tăi, spune ea, dar eu zâmbesc și scutur din cap. Ai ochi atât de deosebiți! Vreî să facem schimb? glumește Steph.

Dar Steph are și ea niște ochi verzi nemaipomeniți; de ce să-mi propună, fie și în glumă, să facem schimb? Iau creionul negru și îmi

conturez ochii cu cea mai subțire linie posibilă, obținând un zâmbet mândru din partea lui Steph.

Îi sună telefonul și își ia geanta.

— A venit Nate, zice ea.

Îmi iau și eu geanta, îmi netezesc rochia, îmi pun espadrilele albe, pe care Steph le vede, dar nu mai comentează.

Nate ne așteaptă în fața clădirii, iar din mașina cu geamurile deschise se aud cât se poate de tare acorduri de muzică rock. Mă uit în jur și văd cum toată lumea se zgâiește la mine. Îmi țin capul în pământ, iar când îl ridic îl văd pe Hardin înălțându-se în scaunul din față. Probabil era aplecat de nu l-am văzut. *Uff.*

— Doamnelor, ne salută Nate.

Hardin se uită urât la mine, iar eu urc în spatele lui Steph și mă trezesc așezată exact în spatele lui.

— Știi că mergem la o petrecere, Theresa, nu la biserică? zice el, în timp ce eu mă uit în oglinda laterală și îi surprind un rânjet pe mutră.

— Te rog, nu-mi spune Theresa. Mai bine Tessa, îl previn eu.

Cum de mi-a reținut numele? Numele de Theresa îmi aduce aminte de tata, de aceea prefer să nu-l aud.

— Bine, Theresa.

Mă las pe spate și îmi dau ochii peste cap. Aleg să nu mă cert cu el; timpul meu e prețios.

Mă uit fix pe fereastră, încercând să resping din urechi muzica zgomotoasă. În cele din urmă, Nate parchează pe o stradă aglomerată, cu clădiri mari și identice. Numele frăției studențești este pictat cu litere negre, dar nu reușesc să-l citesc din cauza plantelor agățătoare care acoperă casa masivă din fața noastră. Panglici din hârtie igienică împodobesc clădirea albă, iar gălăgia care vine dinăuntru completează stereotip atmosfera petrecerilor din sediile frăților.

— E o casă foarte mare. Câți oameni vor fi la petrecerea asta? mă mir eu.

Peluza este plină de oameni care au în mâini pahare roșii, iar unii dintre ei dansează, chiar acolo, pe iarbă. Nu mă simt deloc în largul meu aici.

— Mulți de tot, grăbește-te, răspunde Hardin și iese din mașină, trântind portiera în urma lui.

De pe bancheta din spate, văd cum oamenii îl salută și îi strâng mâna lui Nate, ignorându-l pe Hardin. Ceea ce mă surprinde este faptul că, în afară de Hardin, Nate și Steph, nimeni nu mai este plin de tatuaje. Poate că până la urmă o să-mi fac și eu câțiva prieteni în seara asta.

— Vii? zâmbește Steph, deschizând portiera și sărind afară din mașină.

Dau din cap, mai mult așa pentru mine, și cobor din mașină, având grijă să-mi netezesc din nou rochia cu mâinile.

7

Hardin a dispărut deja în casă, ceea ce e grozav, pentru că poate nu o să-l mai văd tot restul serii. Având în vedere numărul oamenilor înghesuiți în această clădire, cel mai sigur nu va mai apărea. Îi urmez pe Steph și pe Nate în livingul supraaglomerat și primesc și eu un pahar roșu. Încerc să refuz cu un politicos „nu, mulțumesc", dar e prea târziu și habar n-am cine mi l-a dat. Pun paharul pe tejghea și continui să mă țin după ei prin casă. Ne oprim când ne întâlnim cu un grup de persoane strânse în jurul unei canapele, despre care presupun, după cum arată, că sunt prieteni cu Steph. Toți sunt tatuați ca și ea și stau unul lângă altul pe canapea. Din nefericire, Hardin ocupă mânerul drept al canapelei, dar evit să mă uit la el atunci când Steph mă prezintă găștii.

— Ea e Tessa, colega mea de cameră. De-abia a venit ieri, așa că m-am gândit că trebuie s-o distrez în primul ei weekend la WCU, explică ea.

Unul câte unul îmi zâmbește sau mă salută dând din cap. Toți par prietenoși, cu excepția lui Hardin, de bună seamă. Un tip

foarte atrăgător, cu pielea măslinie, îmi întinde mâna și mă salută. Are mâinile reci de la paharul cu băutură, dar are un zâmbet cald. Lumina i se reflectă pe dinți și cred că i-am văzut o bucățică de metal pe limbă, dar închide prea repede gura ca să fiu sigură.

— Eu sunt Zed. La ce ești studentă? mă întreabă el.

Văd cum îmi măsoară din priviri rochia cea voluminoasă și zâmbește, dar nu spune nimic.

— La limba engleză, spun eu cu mândrie, zâmbind.

Hardin râde zgomotos, dar îl ignor.

— Minunat, zice el. Eu unul sunt cu florile, surâde el și îi zâmbesc și eu.

Cu florile? Ce vrea să spună cu asta?

— Vrei să bei ceva? mă întreabă Zed, înainte să apuc să-l întreb despre ce flori vorbește.

— O, nu, eu nu beau, îi răspund, iar el încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— E misiunea lui Steph s-o aducă pe Mica Fandosită la petrecere, spune în șoaptă o fată micuță cu părul roz.

Mă prefac că nu o aud ca să evit acest gen de confruntare. Mica Fandosită? Nu sunt deloc fandosită, dar am muncit și am învățat din greu ca să ajung aici. În plus, de când tata a plecat, mama a muncit toată viața ei ca să-mi asigure un viitor strălucit.

— Mă duc să iau puțin aer, spun și ies.

Trebuie să evit scenele de la petrecere cu orice preț. Nu am chef să-mi fac dușmani când încă nu mi-am făcut nici prieteni.

— Vrei să vin cu tine? strigă Steph după mine.

Clatin din cap că nu și mă îndrept către ușă. Știam eu că nu trebuia să vin. Trebuia să-mi pun pijamaua și să citesc o carte. Aș fi putut sta pe Skype cu Noah, de care îmi e groaznic de dor. Chiar și somnul ar fi fost o idee mai bună decât să mă aflu aici, la petrecerea asta oribilă, alături de o turmă de străini beți. Mă hotărăsc să-i scriu lui Noah. Mă duc spre marginea curții, pentru că acolo nu este atât de aglomerat.

Mi-e dor de tine. Facultatea nu e deloc distractivă deocamdată. Dau send și mă așez pe zidul de piatră așteptând răspunsul. Un grup de fete bete trec pe lângă mine hlizindu-se și bălăngănindu-se.

Răspunde repede: **De ce nu e? Și mie mi-e dor de tine, Tessa. Mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine**, iar eu zâmbesc la vorbele lui.

— Rahat, pardon! se aude o voce de bărbat și o secundă mai târziu simt un lichid rece cum mi se prelinge pe rochie. Tipul se împiedică și apoi se sprijină de zidul micuț. Îmi cer scuze, pe bune, mormăie el și se așază.

Petrecerea asta nu avea cum să fie mai nasoală de atât. Mai întâi fata aia care m-a numit fandosită, acum rochia care e udă leoarcă de la naiba știe ce fel de băutură foarte urât mirositoare. Oftând, îmi iau telefonul și mă duc înăuntru, să găsesc o baie. Îmi fac loc pe holul înghesuit și încerc fiecare ușă, dar niciuna nu se deschide. Încerc să nu mă gândesc la ce fac oamenii ăia prin camere.

Urc scările și caut în continuare o baie. Într-un final, una dintre uși se deschide. Din păcate, nu dau peste nicio baie. Este un dormitor și, mai rău, în el îl găsesc pe Hardin trântit pe pat, în timp ce o fată cu părul roz îi stă în poală, sărutându-l.

8

Fata se întoarce și se uită la mine cum încerc să mă mișc de acolo, dar picioarele mele nu vor să o ia din loc.

— Te ajut cu ceva? se răstește ea.

Hardin se ridică în capul oaselor, cu fata încă agățată de el. Fața lui nu exprimă nimic: nici amuzament, nici stânjeneală. Cred că face asta de câte ori prinde ocazia. Cred că e obișnuit să fie surprins în casele frățiilor studențești făcând practic sex cu necunoscute.

— Oh... nu. Îmi pare rău, eu... căutam o toaletă, cineva și-a scăpat băutura pe mine, explic repede.

E o situație foarte jenantă. Fata îl sărută pe Hardin pe gât, iar eu mă uit în altă parte. Ăștia doi par a se potrivi. Amândoi tatuați, amândoi nesimțiți.

— Da? Atunci du-te și găsește o toaletă.

Își dă ochii peste cap, iar eu clatin din cap, părăsind încăperea. După ce se închide ușa, mă sprijin de ea. Până acum facultatea nu e deloc amuzantă. Nu-mi pot explica de ce o petrecere ca asta este considerată distractivă. În loc să mai încerc să caut o baie, mă

hotărăsc să caut bucătăria și să mă curăț acolo. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mai deschid vreo ușă și să dau peste niște studenți plini de hormoni călărindu-se. Din nou.

Bucătăria nu este greu de găsit, dar e aglomerată, de vreme ce toată rezerva de alcool se află în gălețile cu gheață de pe tejghea și toate cutiile de pizza sunt îngrămădite pe mese. Trebuie să mă întind peste o brunetă care vomită în chiuvetă ca să iau un șervețel de hârtie și să-l umezesc. Mă șterg cu el pe rochie și scamele mici și albe ale hârtiei ieftine acoperă locul ud, înrăutățind situația. Plină de frustrare, oftez și mă sprijin de tejghea.

— Te distrezi? mă întreabă Nate, apropiindu-se.

Mă bucur să văd o față cunoscută. Zâmbește amabil și ia o sorbitură din băutură.

— Nu chiar... cât durează de obicei petrecerile astea?

— Toată noaptea... și jumătate din ziua următoare.

Râde și mie îmi cade fața. Când o vrea Steph să plecăm? Sper că repede.

— Stai. Încep să intru în panică. Cine ne va duce înapoi la cămin? îl întreb uitându-mă la ochii lui împăienjeniți.

— Nu știu... poți să iei mașina mea dacă vrei, spune el.

— Foarte drăguț din partea ta, dar eu nu știu să-ți conduc mașina. Dacă fac un accident sau dacă sunt trasă pe dreapta cu minori băuți în mașină intru în bucluc rău de tot.

Îmi imaginez fața mamei când va trebui să achite cauțiunea.

— Nu, nu, nu ai mult de condus, ar trebui să iei mașina. Nici măcar nu ai băut. Dacă nu, va trebui să rămâi aici sau aș putea să rog pe cineva...

— Nu, e în regulă. Mă descurc eu, spun înainte ca cineva să dea muzica tare și totul să se înece într-un ritm de bass și niște versuri practic urlate.

Decizia de a veni la petrecerea asta se dovedește a fi din ce în ce mai proastă, pe măsură ce orele nopții se scurg.

9

În cele din urmă, după ce mă agit și strig „Steph!" de vreo zece ori înspre Nate, muzica se mai potolește și începe un cântec mai liniștit, iar el dă din cap și râde. Gesticulează cu mâna prin aer și mă trimite în camera alăturată. E un tip foarte drăguț, de ce oare își pierde vremea cu Hardin?

Îndreptându-mă către locul indicat, tot ce aud este propria respirație, dar o zăresc pe Steph. Ea, împreună cu alte două fete, dansează pe o masă din living. Un tip beat se urcă lângă ele, apucând-o de șolduri. Mă aștept să-i dea mâinile la o parte, dar ea zâmbește și își lipește sânii de el. *Bine.*

— Doar dansează, Tessa, spune Nate și chicotește când îmi vede fața neliniștită.

Dar ei nu *dansează* pur și simplu; se pipăie și se freacă unul de altul.

— Da... știu.

Ridic din umeri, deși priveliștea nu mi-e deloc familiară. Eu nu am dansat niciodată așa, nici măcar cu Noah, și suntem împreună de doi ani. Noah! Bag mâna în geantă și-mi verific mesajele de la el.

Mai ești, Tess?

Hello? Ești bine?

Tessa? S-o sun pe mama ta? Sunt îngrijorat.

Îl sun cât pot de repede, rugându-mă să nu o fi sunat pe mama.

Nu răspunde, dar îi scriu asigurându-l că sunt OK și că nu e nevoie s-o sune pe mama. Se va enerva rău dacă se va gândi că mi s-a întâmplat ceva în primul meu weekend de studenție.

— Heeeei... Tessa! bolborosește Steph și își pune capul pe umărul meu. Te distrezi, colega? Se hlizește și se vede clar că este beată. Cred că... trebuie... camera începe să se întâlnească, Tess... adică să se învârtească, zice ea și începe să se bălăngăne.

— O să i se facă rău, îi spun lui Nate.

El dă din cap și o ia în brațe, aruncându-i trupul peste umărul său.

— Vino cu mine, îmi ordonă el și pleacă sus pe scări.

Deschide o ușă de pe la jumătatea corîdorului, găsind, desigur, o baie foarte repede. Exact când o așază pe podea, Steph începe să vomite. Mă uit în altă parte, dar îi apuc părul roșu și i-l îndepărtez de față.

În cele din urmă, după mai multă vomă decât pot suporta să văd, se oprește, iar Nate îmi întinde un prosop.

— Hai s-o ducem în camera de pe cealaltă parte a holului și s-o întindem în pat. Va trebui să doarmă puțin, zice el.

Încuviințez, dar mă gândesc că nu o putem lăsa singură și leșinată.

— Poți să stai și tu acolo, spune el, părând că-mi ghicește gândurile.

O ridicăm amândoi de pe podea și o ajutăm să meargă de partea cealaltă a holului, într-un dormitor întunecat. O întindem ușor pe pat pe Steph care geme și Nate dispare repede, spunându-mi că va veni mai târziu să vadă ce facem. Mă așez pe pat lângă Steph și mă asigur că și ea stă confortabil.

Trează, cu o fată beată lângă mine și cu o petrecere dezlănțuită în jurul meu, simt că am atins un nou punct critic. Aprind o

lampă și mă uit prin cameră, privirea oprindu-mi-se pe rafturile cu cărți, aflate pe unul dintre pereți. Acest lucru mă animă, mă dau mai aproape de ele și mă uit peste titluri. Biblioteca asta, oricine i-ar fi proprietarul, este impresionantă; sunt mulți clasici, multe tipuri de cărți, inclusiv favoritele mele. Ochesc *La răscruce de vânturi* și o scot din raft. E într-o stare proastă, coperta dând-o de gol că a fost deschisă de multe ori până acum.

Sunt atât de adâncită în scrierea lui Emily Brontë că nici măcar nu observ că lumina se schimbă când se deschide ușa, și nici nu sesizez prezența celei de-a treia persoane în încăpere.

— Ce dracu' căutați în camera mea? bubuie o voce supărată în spatele meu.

Deja cunosc acest accent.

E Hardin.

— Te-am întrebat ce naiba căutați la mine în cameră, repetă el, la fel de aspru ca prima dată.

Mă întorc și îi văd picioarele lungi apropiindu-se de mine. Îmi smulge din mână cartea și o aruncă înapoi pe raft.

Gândurile mi se învălmășesc. Credeam că petrecerea asta nu poate fi mai nasoală, dar iată-mă, captivă în locuința personală a lui Hardin. Își drege vocea cu nesimțire și îmi flutură o mână prin fața ochilor.

— Nate mi-a spus să o aduc pe Steph aici...

Vocea îmi sună slab, de-abia se aude. Se apropie și mai mult și respiră adânc. Îi arăt patul, iar el îmi urmărește mâna cu prîvirea.

— A băut prea mult și Nate a spus...

— Te-am auzit de prima dată. Își trece mâna prin părul ciufulit, vădit supărat.

De ce îi pasă atât de mult că am intrat în camera lui? Stai...

— Faci parte din frăție? îl întreb.

Șocul din vocea mea e imposibil de ascuns. Hardin este foarte departe de cum îmi imaginasem eu că arată un băiat dintr-o frăție studențească.

— Da, și ce dacă? răspunde și se mai apropie puțin.

Spațiul dintre noi măsoară mai puțin de jumătate de metru și, când încerc să mă îndepărtez de el, mă lovesc de bibliotecă.

— Asta te surprinde, Theresa?

— Nu-mi mai spune Theresa.

M-a încolțit.

— Așa te cheamă, nu-i așa? Rânjește și se binedispune puțin.

Oftez și mă întorc cu spatele la el, practic cu fața la peretele plin de cărți. Nu am idee unde să mă duc, dar trebuie să plec de lângă Hardin înainte să-l plesnesc. Sau să plâng. A fost o zi lungă, așa că o să plâng, cel mai probabil, înainte să-l plesnesc. Și ce mai priveliște ar fi asta!

Mă întorc și încerc să scap pe lângă el.

— Nu poate sta aici, zice el.

Când mă răsucesc, văd că are inelul mic din limbă vârât printre dinți. Ce l-o fi făcut să-și dea găuri în buză și în sprânceană? Trebuie să fi fost dureros... deși recunosc că mica bijuterie îi accentuează rotunjimea buzelor.

— De ce nu? Credeam că sunteți prieteni.

— Suntem, spune el, dar nimeni nu stă în camera mea.

Își încrucișează mâinile peste piept și, pentru prima dată de când îl cunosc, îmi dau seama de forma unuia dintre tatuaje. Este o floare, desenată în mijlocul antebrațului său plin de tatuaje. Hardin, cu o floare tatuată? Desenul negru și gri seamănă de la distanță cu un trandafir, dar în jurul lui este ceva care îi ia din frumusețe, adăugând întuneric delicatei forme.

Simțindu-mă curajoasă și iritată în același timp, las să-mi scape un hohot de râs.

— O... înțeleg. Deci numai fetele care își fac de cap cu tine au voie în camera ta?

Zâmbetul i se lărgește la auzul vorbelor mele.

— Aia nu era camera mea. Dar dacă încerci să-mi comunici că vrei să ți-o pui cu mine, îmi pare rău, nu ești genul meu, spune el.

Nu știu exact de ce, dar vorbele lui mă rănesc. Hardin nu e nici el genul meu, dar eu nu i-aș fi spus niciodată așa ceva.

— Ești... ești... nu-mi găsesc cuvintele ca să exprim cât de tare mă enervează.

Muzica pătrunde prin zid și-mi dă o stare de agitație. Sunt stânjenită, iritată, enervată și extenuată din cauza petrecerii. Nu merită să mă cert cu el.

— Bine... atunci du-o *tu* în altă cameră și eu o să mă întorc la cămin, zic și mă îndrept spre ușă.

Fac ce mi-am propus și trântesc ușa după mine, chiar dacă prin zgomotul petrecerii îl aud pe Hardin luându-mă peste picior:

— Noapte bună, *Theresa*.

10

Ajung în capătul scărilor și nu-mi pot stăpâni lacrimile care-mi cad pe obraji. Deja urăsc facultatea și nici măcar nu am început cursurile. De ce nu am nimerit și eu o colegă de cameră care să-mi semene mai mult? Acum ar trebui să dorm, pregătindu-mă pentru ziua de luni. Nu am ce căuta la petreceri de genul acesta și cu siguranță nu am ce căuta cu genul acesta de oameni. Îmi place de Steph, dar pur și simplu nu sunt obișnuită să am de-a face cu scene ca asta și nici cu persoane ca Hardin. Mă intrigă foarte tare, de ce trebuie să fie întotdeauna atât de măgar? Dar următorul lucru care îmi vine în cap este biblioteca lui plină de cărți; de ce le are? Nu e posibil ca un nesimțit nepoliticos, lipsit de respect și tatuat cum e Hardin să aprecieze asemenea capodopere. Singurul lucru pe care îl cred în stare să-l citească este eticheta de pe sticlele de bere.

Îmi pipăi obrajii uzi de lacrimi și îmi dau seama că habar nu am unde se află casa asta sau cum aș putea ajunge înapoi la cămin. Cu cât mă gândesc mai mult la deciziile pe care le-am luat în seara asta, cu atât devin mai frustrată și mai stresată.

Ar fi trebuit să reflectez mai mult la asta; iată de ce planific eu totul: ca să nu se întâmple lucruri din astea. Casa geme în continuare de lume și muzica este dată prea tare. Nate nu e de găsit; nici Zed. Poate că ar trebui să găsesc la etaj un dormitor la întâmplare și să mă culc pe jos. Sunt cel puțin cincisprezece camere acolo sus și poate sunt norocoasă și găsesc una liberă. În ciuda eforturilor de a-mi ascunde emoțiile, nu pot și nici nu vreau să mă duc jos și să mă vadă toată lumea în halul ăsta. Mă întorc, găsesc baia în care am stat cu Steph și mă așez pe jos ținând capul între genunchi. Îl sun din nou pe Noah și de data asta îmi răspunde aproape imediat.

— Tess? E târziu, ești OK? mă întreabă el cu vocea adormită.

— Da. Ba nu. M-am dus la o petrecere cretină cu fata aia, colega mea de cameră și acum am rămas blocată în casa unei frății studențești, nu am unde să dorm și nici nu am cum să ajung la camera mea, oftez eu la telefon. Știu că nu sunt într-o situație de viață și de moarte, dar sunt extrem de supărată pe mine pentru că am intrat într-un astfel de bucluc.

— Petrecere? Cu fata roșcată? Pare surprins.

— Da, cu Steph. Dar ea s-a îmbătat și zace la etaj.

— Uau, păi, de ce îți pierzi vremea cu ea? Pare așa... genul de persoană cu care tu nu ți-ai petrece niciodată timpul, spune el și dojana din tonul lui mă irită.

Voiam să-mi spună că totul o să fie în regulă, că mâine e o nouă zi, ceva optimist și încurajator. Ceva nu atât de moralizator și de dur.

— Nu asta-i problema, Noah..., oftez eu, dar imediat observ cum mânerul se mișcă și mă ridic.

— Doar un minut! strig la persoana de dincolo de ușă și îmi șterg ochii cu niște hârtie igienică, dar tot ce reușesc să fac este să-mi întind și mai mult rimelul.

Uite de-asta nu mă machiez eu cu chestii din astea.

— Te sun eu din nou, are cineva nevoie la baie, îi zic eu lui Noah și îi închid înainte să aibă timp să protesteze.

Persoana aflată de cealaltă parte a ușii începe să ciocănească, iar eu oftez și mă reped să-i deschid, ștergându-mă la ochi.

— Un minut, am sp...

Dar mă opresc când dau de o pereche de ochi verzi uitându-se fix la mine.

11

Pierzându-mă în ochii aceia verzi nemaipomeniți, constat că înainte nu mi-am dat seama ce culoare au. Și *apoi* înțeleg că asta s-a întâmplat din cauză că Hardin nu s-a uitat niciodată în ochii mei până acum. Niște ochi superbi, profunzi și *surprinși*. Hardin se uită repede în altă parte, iar eu mă grăbesc să trec pe lângă el. Mă apucă de braț și mă trage înapoi.

— Nu mă atinge! țip eu smucindu-mi mâna.

— Ai plâns? mă întreabă el pe un ton curios.

Dacă nu ar fi fost vorba de Hardin, aș fi crezut că e într-adevăr îngrijorat din pricina mea.

— Lasă-mă în pace, Hardin.

Se postează în fața mea, iar silueta lui înaltă îmi blochează orice mișcare. Nu îi mai suport jocurile, nu în seara asta.

— Hardin, te rog. Te implor, dacă ai măcar un strop de decență în tine, lasă-mă în pace. Orice comentariu răutăcios ai avea, păstrează-l pentru mâine. Te rog.

Nu-mi mai pasă dacă-mi aude stânjeneala și disperarea din glas. Vreau doar să mă lase în pace.

O licărire de confuzie îi apare în privire înainte să apuce să deschidă gura. Mă privește o clipă înainte să înceapă să vorbească.

— E o cameră mai jos pe hol unde poți dormi. Acolo unde am dus-o și pe Steph, spune el hotărât.

Aștept o secundă ca să-l aud spunând și altceva, dar el nu o face. Doar mă privește fix.

— OK, zic eu încet, iar el se dă la o parte din calea mea.

— E a treia ușă pe stânga, îmi indică și se îndreaptă spre dormitorul lui.

Ce naiba a mai fost și asta? Hardin fără niciun comentariu deplasat? Știu că mă va lua peste picior dacă ne vom vedea mâine. Probabil are și el o agendă cu toate comentariile răutăcioase, așa cum am eu una pentru cursuri, și sunt sigură că mă aflu pe agenda lui de mâine.

Cea de-a treia cameră pe stânga este una simplă, mult mai mică decât cea a lui Hardin, și cu două paturi identice. Seamănă cu o cameră de cămin mai mult decât spațiul imens ocupat de Hardin. Poate că el e liderul sau ceva de genul ăsta? Cea mai probabilă explicație e că tuturor le e teamă de el și că și-a făcut loc cu nesimțire în cea mai mare cameră. Steph zace pe patul de lângă fereastră, așa că îmi arunc pantofii din picioare și o învelesc cu pătura înainte de a încuia ușa și de a mă întinde în celălalt pat.

Am gândurile vraiște înainte de a adormi și imaginile unor trandafiri neclari și ale unor ochi verzi supărați îmi invadează visele.

12

Când mă trezesc, îmi ia o secundă să-mi amintesc evenimentele de astă-noapte care mi-au croit drum către camera asta ciudată. Steph încă doarme, sforăind urât, cu gura larg căscată. Mă decid să-i amân trezirea până mă prind cum ajungem înapoi la cămin. Îmi pun repede pantofii, îmi iau geanta și ies din cameră. Oare să bat la ușa lui Hardin sau să încerc să-l găsesc pe Nate? Oare Nate face măcar parte din frăție? Nu m-aș fi gândit niciodată că Hardin s-ar putea integra într-un grup social organizat, deci și Nate ar putea face parte din așa ceva, la fel de bine.

Cobor scările, călcând printre trupurile adormite de pe hol.

— Nate? strig, sperând să capăt un răspuns.

Sunt pe puțin douăzeci și cinci de oameni dormind numai în living. Podeaua e îngropată sub un strat de pahare roșii și gunoi, ceea ce îmi îngreunează înaintarea, dar mă face totodată să-mi dau seama cât de curat e sus, în ciuda faptului că și acolo dorm oameni. Când ajung în bucătărie, cu greu mă abțin să nu mă apuc să fac curățenie. Va dura o zi întreagă să se facă ordine în toată casa. Mi-ar plăcea

să-l văd pe Hardin cum curăță tot gunoiul și gândul ăsta mă face să chicotesc un pic.

— Ce e așa de amuzant?

Mă răsucesc și-l văd pe Hardin intrând în bucătărie, cu o pungă de gunoi în mână. Își trece mâna peste tejghea, măturând toate paharele în sac.

— Nimic, mint eu. Și Nate locuiește aici?

Mă ignoră și continuă să curețe.

— Locuiește? întreb din nou, de data asta mai nerăbdătoare. Cu cât îmi răspunzi mai repede dacă Nate locuiește aici, cu atât mai curând pot pleca.

— OK, acum mi-ai captat atenția. Dar nu, el nu locuiește aici. Îi se pare că are față de frăție studențească? Zâmbește cu subînțeles.

— Nu, dar nici tu nu pari a avea, ripostez eu și văd cum maxilarul i se încordează.

Se învârte pe lângă mine și deschide dulapul de lângă șoldul meu, scoțând o rolă de șervețele de hârtie.

— E vreun autobuz care trece prin apropiere? întreb, fără să aștept vreun răspuns.

— Da, la o stradă distanță.

Mă țin după el prin bucătărie.

— Poți să-mi spui și mie unde e?

— Sigur. La o stradă distanță. Colțurile gurii i se ridică, în încercarea de a mă necăji.

Îmi dau ochii peste cap și ies din bucătărie. Politețea trecătoare de aseară a lui Hardin fusese, în mod evident, un moment singular, iar azi mă va ataca din răsputeri. După noaptea pe care am avut-o, nu mai suport să-i stau în preajmă.

Mă duc s-o trezesc pe Steph, care se scoală surprinzător de ușor și îmi zâmbește. Mă bucur că e la fel de pregătită ca și mine să plece din casa asta afurisită.

— Hardin mi-a spus că e o stație de autobuz chiar după colț, îi zic eu pe când coborâm amândouă scările.

— Nu luăm niciun autobuz. Unul dintre tâmpiții ăştia o să ne ducă la cămin. Cred că ți-a făcut viața un iad, spune punându-mî mâna pe umăr. Intrăm în bucătărie şi îl găsim pe Hardin scoțând nişte cutii de bere din cuptor, iar ea îl abordează cu autoritate. Hardin, eşti gata să ne duci şi pe noi înapoi? Mă doare capul de mor.

— Da, sigur, stai numai un minut, zice el, ca şi cum exact pe noi ne-ar fi aşteptat.

Pe drumul spre cămin, Steph fredonează cântecul heavy metal care răsună din boxe şi Hardin deschide toate geamurile maşinii, în ciuda rugăminții mele politicoase de a le închide. Tace din gură tot drumul, bătând necontenit ritmul cu degetele pe volan. Nu că i-aş fi dat atenție.

— Trec mai târziu pe la tine, Steph, îi spune el în timp ce ea coboară de pe locul din față.

Steph încuviințează din cap şi îi face cu mâna, iar eu îmi deschid portiera.

— Pa, Theresa, zice el cu un rânjet.

Îmi dau ochii peste cap şi o urmez pe Steph în cameră.

13

Ce a mai rămas din weekend trece repede și reușesc să-l evit pe Hardin. Duminică dimineața plec devreme la cumpărături, înainte să apară el în cameră, și mă întorc când se pare că s-a cărat deja.

Îmi umplu dulăpiorul cu hainele noi pe care mi le-am cumpărat, dar, în timp ce le aranjez, îmi răsună în minte vocea enervantă a lui Hardin: *Să știi că mergem la o petrecere, nu la biserică.*

Presupun că ar fi spus același lucru și despre noile mele ținute, dar m-am hotărât că oricum nu mai merg la petreceri cu Steph sau în oricare alt loc unde aș putea da de Hardin. Nu este o companie plăcută, iar ciorovăiala cu el devine obositoare.

În sfârșit, vine dimineața de luni, prima mea zi de cursuri, și mă simt foarte pregătită pentru ea. Mă trezesc în zori ca să pot face un duș, fără băieți în preajmă și fără să mă grăbesc. Cămașa mea albă cu nasturi până la gât și fusta plisată sunt călcate impecabil și gata să fie îmbrăcate. Le pun pe mine, îmi prind părul și îmi agăț geanta pe umăr. Sunt gata de plecare — cu vreo cincisprezece minute mai devreme, ca să fiu sigură că nu întârziî —, moment în care alarma

lui Steph începe să sune. Apasă butonul *snooze*[1], dar mă întreb dacă nu ar fi totuși cazul s-o trezesc. Poate cursurile ei încep mai târziu decât ale mele sau poate că nu are de gând să se ducă la ele. Ideea că aș putea lipsi de la prima zi de facultate mă scoate din minți, dar ea e în anul doi, deci poate se descurcă mai bine.

Cu o ultimă privire în oglindă, mă îndrept spre primul meu curs. Faptul că am studiat harta campusului se dovedește a fi o idee bună, găsesc în douăzeci de minute prima clădire unde voi învăța. Când intru în sala unde voi studia istoria în anul I, nu este nimeni în ea, cu excepția unui singur tip.

De vreme ce acestui băiat îi place cu siguranță să fie punctual, ca și mie, mă așez lângă el. Ar putea deveni primul meu nou prieten.

— Unde e toată lumea? îl întreb eu, iar el surâde.

Zâmbetul lui mă liniștește.

— Probabil că aleargă bezmetici prin campus ca să ajungă cu greu în ultimul moment, glumește el, iar eu îl plac instantaneu.

Exact așa mă gândeam și eu.

— Eu sunt Tessa Young, spun și îi arunc un zâmbet prietenos.

— Landon Gibson, zice el, cu un surâs la fel de adorabil ca și primul.

Petrecem timpul dinaintea începerii cursului discutând. Aflu că studiază limba engleză, ca și mine, și că are o iubită pe nume Dakota. Landon nu face mișto de mine și nici nu întrerupe conversația noastră lejeră când îi spun că Noah e cu un an mai mic decât mine. Decid că este o persoană cu care aș vrea să mă mai întâlnesc. Clasa începe să se umple, iar eu și Landon ne propunem să ne prezentăm singuri profesorului.

După aceea, pe măsură ce trece ziua, încep să regret că m-am înscris la cinci cursuri în loc de patru. Mă grăbesc spre ora opțională de literatură britanică — îi mulțumesc lui Dumnezeu că e ultimul curs pe ziua de azi — și de-abia ajung la timp. Mă bucur din tot sufletul când îl văd pe Landon stând în primul rând, iar locul de lângă el este liber.

---

[1] Aţipeală, moţăială (în engl., în orig.) (*n. red.*).

— Salutare din nou, spune el zâmbind, iar eu mă așez.

Profesorul își începe cursul, ne dictează programa pentru acest semestru și se prezintă scurt; ne explică de ce a devenit profesor și cât de mult îi place ceea ce predă. Îmi place faptul că facultatea e diferită de liceu și că profesorii nu te pun să stai în fața clasei și să te prezinți sau să faci alte chestii stânjenitoare și inutile.

Chiar în timp ce profesorul ne detaliază lista de lecturi, ușa se deschide cu un scârțâit și mă trezesc scăpând un oftat când îl văd pe Hardin intrând în sala de curs.

— Superb, zic eu în barbă, sarcastic.

— Îl știi pe Hardin? întreabă Landon.

Se pare că Hardin este foarte cunoscut în campus dacă și cineva atât de simpatic ca Landon a auzit de el.

— Să zicem. Colega mea de cameră e prietenă cu el. Nu e deloc personajul meu preferat, șoptesc eu.

În acest timp, ochii verzi ai lui Hardin poposesc asupra mea și mă tem că m-ar fi putut auzi. Și dacă m-a auzit, ce poate să facă? Căci, sincer, nu-mi pasă dacă m-a auzit sau nu, nu e ca și cum nu ar ști că nu ne suportăm reciproc.

Aș vrea să aflu ce știe Landon despre el, așa că mă trezesc întrebând:

— Îl cunoști?

— Mda... e....

Se oprește din vorbit și se întoarce ușor, uitându-se în spatele nostru. Ridic privirea și îl văd pe Hardin așezându-se în banca de lângă mine. Landon rămâne tăcut tot restul orei, uitându-se tot timpul la profesor.

— Asta e tot pentru astăzi. Ne vedem din nou miercuri, spune profesorul Hill și încheie cursul.

— Cred că acesta va fi cursul meu preferat, îi zic lui Landon la ieșire, iar el e de acord cu mine.

Dar expresia i se schimbă când ne dăm seama că Hardin merge în paralel cu noi.

— Ce vrei, Hardin? îl întreb, purtându-mă cu el cum se poartă și el cu mine.

Asta nu funcționează sau nu am eu tonul potrivit, pentru că lui i se pare foarte amuzant.

— Nimic. Nu vreau nimic. Doar mă bucur că suntem împreună la un curs, zice el la mișto și își trece mâna prin păr, scuturându-l și ridicându-și-l de pe frunte.

Observ un tatuaj mic și ciudat, în formă de simbol al infinitului, desenat deasupra încheieturii, dar când încerc să-l studiez mai mult își coboară mâna.

— Ne vedem mai târziu, Tessa, spune Landon dispărând.

— Ai găsit cel mai jalnic student din clasă și te-ai împrietenit cu el, spune Hardin, privindu-l cum se îndepărtează.

— Nu spune așa ceva despre el. E un tip simpatic. Nu ca tine.

Mă șochez la auzul propriilor mele vorbe. Hardin scoate la iveală tot ce e mai rău în mine.

Se întoarce spre mine.

— Devii din ce în ce mai arțăgoasă cu fiecare discuție pe care o avem, Theresa.

— Dacă îmi mai spui Theresa o singură dată... spumeg eu și el râde.

Încerc să-mi imaginez cum ar arăta fără tatuaje și piercing-uri. Chiar și cu ele este foarte atrăgător, dar personalitatea lui acră îl strică rău de tot.

Mergem unul lângă altul către camera mea. După vreo douăzeci de pași, brusc, Hardin urlă:

— Nu te mai holba la mine!

Apoi, la prima cotitură, dispare pe o potecă înainte ca mie să-mi vină în minte vreo replică deșteaptă.

14

După câteva zile obositoare, dar palpitante, a venit în cele din urmă ziua de vineri și prima mea săptămână de studentă se apropie de sfârșit. Sunt mulțumită de felul în care mi-a decurs săptămâna și plănuiesc să mă uit la niște filme, căci Steph va fi cel mai probabil plecată la vreo petrecere și pe aici va fi liniște. Îmi ușurează misiunea faptul că am strâns toate programele de studiu și pot să învăț, dacă am chef, în avans. Îmi iau geanta și plec devreme, oprindu-mă mai întâi la cafenea, pentru un plus de energie la început de weekend.

— Tessa, corect? se aude o voce de fată în spatele meu, în timp ce stau la coadă.

Mă întorc și o văd pe fata cu păr roz de la petrecere. Molly, parcă așa i-a zis Steph.

— Da, eu sunt, răspund și mă întorc spre tejghea, evitând să continui această conversație.

— Vii la petrecerea de diseară? mă întreabă ea. Probabil că face mișto de mine, așa că mă răsucesc și mă pregătesc să dau din cap că

nu, dar ea continuă: Ar trebui să vii, o să fie tare de tot. Își trece degetele micuțe peste zâna tatuată pe antebraț.

Fac pauză o clipă, dar până la urmă scutur din cap și spun:

— Îmi pare rău, am alte planuri.

— Păcat. Știu că Zed voia să te vadă. La asta nu mă pot abține să nu râd, dar ea se mulțumește să zâmbească. Ce? Vorbea ieri despre tine.

— Mă îndoiesc... dar chiar dacă e așa, eu am prieten, îi spun, iar zâmbetul ei se lărgește.

— Păcat, puteam să ieșim în patru, zice ea echivoc, iar eu îi mulțumesc în sinea mea lui Dumnezeu când barmanul îmi aduce comanda.

În grabă, apuc paharul prea brutal și un strop de cafea sare peste margine și mă arde pe mână. Înjur, sperând că nu o s-o țin așa tot weekendul. Molly își ia la revedere și eu îi zâmbesc politicos ieșind din cafenea. Replicile ei mi se învârt în minte; *să ieșim în patru în ce formulă? Ea cu Hardin? Sunt împreună pe bune?* Oricât de atrăgător și de simpatic ar fi Zed, Noah este iubitul meu și nu aș face nimic care să-l rănească. Știu că nu prea am vorbit cu el săptămâna aceasta, dar asta doar pentru că amândoi am fost foarte ocupați. Îmi propun să-l sun diseară și să recuperăm, să văd cum s-a descurcat fără mine.

După arsura cu cafea și întâlnirea dubioasă cu Domnișoara Păr-Roz, ziua mi se înseninează. Eu și Landon am stabilit să ne vedem la cafenea înainte de cursurile comune, așa că îl găsesc sprijinindu-se de un zid de cărămidă și întâmpinându-mă cu un zâmbet larg când ajung.

— O să plec cu vreo jumătate de oră înainte să se termine cursul de azi. Am uitat să-ți spun că zbor acasă în weekendul ăsta, zice el.

Mă bucur pentru el că se va întâlni cu Dakota, dar detest ideea de a sta la cursul de literatură britanică nu cu el, ci *cu* Hardin, în cazul în care catadicsește să apară. Miercuri nu a venit, nu că m-ar fi interesat foarte tare.

Mă întorc către el.

— Așa de curând? De-abia a început semestrul.

— E ziua ei și i-am promis încă de acum câteva luni că o să fiu prezent. Ridică din umeri.

În sală, Hardin se așază lângă mine, dar nu scoate niciun cuvânt, nici măcar atunci când Landon pleacă așa cum a zis, la jumătatea cursului. Acest lucru mă face să fiu și mai conștientă de prezența lui Hardin în apropierea mea.

— Luni începem tema săptămânală, vom discuta *Mândrie și prejudecată* a lui Jane Austen, anunță profesorul Hill la finalul orei.

Nu-mi ascund entuziasmul și sunt destul de sigură că las să-mi scape un chițăit. Am citit acest roman de cel puțin zece ori și este unul dintre favoritele mele.

Deși nu mi-a adresat nicio vorbă tot cursul, Hardin se apropie de mine. Jur că aș putea prezice ce o să-mi spună, cu expresia aceea batjocoritoare pe față.

— Lasă-mă să ghicesc, ești îndrăgostită lulea de domnul Darcy.

— Toate femeile care citesc cartea asta sunt îndrăgostite de el, îi răspund, fără să mă uit în ochii lui.

Ajungem la intersecție și mă uit în ambele direcții înainte să traversez.

— Sigur că ești, râde el, ținându-se în continuare după mine pe trotuarul aglomerat.

— Sunt convinsă că nu ești capabil să înțelegi farmecul domnului Darcy.

Mintea îmi zboară la colecția imensă de cărți din camera lui Hardin. Nu pot fi ale lui. *Nu-i așa?*

— Un bărbat nepoliticos și greu de suportat care se transformă în erou romantic? E ridicol. Dacă Elizabeth ar fi fost mai inspirată, i-ar fi spus să se ducă dracului de la bun început.

Râd la înșiruirea lui de cuvinte, dar îmi acopăr gura, abținându-mă. Îmi plăceau tachinarea aceasta și prezența lui, dar era doar o chestiune de timp — trei minute, dacă sunt norocoasă — până avea să spună ceva jignitor. Ridicându-mi privirea, îi întâlnesc surâsul cu

gropițe și nu mă pot abține să nu recunosc că arată foarte bine. În ciuda piercing-urilor.

— Deci ești de acord că Elizabeth e o idioată? Ridică o sprânceană.

— Nu, este unul dintre cele mai puternice și mai complexe personaje create vreodată, o apăr eu, alegându-mi cuvintele dintr-unul dintre filmele mele preferate.

Râde din nou și râd și eu. Dar după câteva secunde, dându-și seama că tocmai s-a distrat decent cu mine, se oprește brusc și râsul se termină. Ceva îi licărește în ochi.

— Ne mai vedem, Theresa, zice el și se răsucește pe călcâie, dispărând înapoi în direcția de unde am venit împreună.

Ce o fi cu el? Înainte să apuc să-i analizez gesturile, îmi sună telefonul. Numele lui Noah îmi apare pe ecran și mă simt bizar de vinovată când îi răspund.

— Hei, Tess, mă gândeam să-ți scriu, dar apoi m-am hotărât să te sun. Vocea lui Noah e sacadată, puțin distantă.

— Ce faci? Pari ocupat.

— Nu, eram pe drum, mă duc la un grătar cu niște prieteni, explică el.

— OK, bine, nu te mai țin. Mă bucur că e vineri. Sunt gata de weekend!

— Te mai duci la vreo petrecere? Mama ta e încă dezamăgită.

Stai așa, a pomenit-o cumva pe mama? Îmi place că au o relație apropiată, dar uneori mi se pare că am un frate mai mic și enervant care mă pârăște. Urăsc să fac această comparație, dar e adevărat.

Decât să intru în amănunte pe această temă, mai bine îi spun:

— Nu, stau în cameră weekendul acesta. Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine, Tess. Tare mult. Sună-mă mai încolo, bine?

Îi promit că așa am să fac și schimbăm câte un „Te iubesc" înainte de a închide.

Când revin în dormitor, Steph se pregătește de altă petrecere, probabil cea menționată de Molly, de la sediul frăției lui Hardin. Mă loghez pe Netflix și îmi caut niște filme.

— Chiar mi-ar plăcea să vii și tu. Jur că nu rămânem acolo peste noapte de data asta. Vino măcar puțin. Să te uiți la filme în camera asta mică e ceva îngrozitor! se văicărește Steph, iar eu izbucnesc în râs.

Continuă să mă implore, în timp ce își aranjează părul și se schimbă în trei ținute diferite, decizându-se în cele din urmă pentru o rochie verde, care mai mult o descoperă decât o acoperă. Culoarea stridentă se potrivește foarte bine cu părul roșu, trebuie să recunosc. Îi invidiez încrederea în sine. Și eu am încredere în mine într-o oare-care măsură, dar sunt conștientă că am șoldurile și sânii mai mari decât majoritatea fetelor de vârsta mea. Eu tind să port haine care să-mi ascundă bustul generos, în vreme ce ea încearcă să atragă cât mai mult atenția asupra ei.

— Știu, îi cânt eu în strună.

Dar pe urmă laptopul meu se închide și, deși apăs pe butonul Start și aștept o vreme, ecranul rămâne negru.

— Vezi? E un semn că trebuie să vii cu mine. Laptopul meu e acasă la Nate, deci nu ți-l pot împrumuta. Surâde cu subînțeles și glumește cu mine din nou.

Uitându-mă la ea, îmi dau seama că nu vreau să stau în cameră de una singură, fără să am ce face, fără niciun film la care să mă uit.

— Bine, zic eu, iar ea sare în sus și în jos, bătând din palme. Dar plecăm de acolo înainte de miezul nopții.

15

Mă schimb de pijamale și îmi pun o pereche nouă de jeans, pe care nu am mai purtat-o niciodată.

Sunt puțin mai strâmți decât pantalonii mei obișnuiți, dar trebuie să mă duc neapărat la o spălătorie automată, deci nu prea am de ales. Am o cămașă neagră, încheiată până sus și cu dantelă pe umeri.

— Uau, îmi place mult cum te-ai îmbrăcat, îmi spune Steph.

Îi zâmbesc și ea încearcă să-mi ofere din nou creionul dermatograf.

— De data asta nu, îi spun eu, aducându-mi aminte cât rimel mi s-a scurs pe față de la lacrimi data trecută.

De ce am acceptat oare să merg la casa frăției din nou?

— OK. Vine Molly să ne ia în locul lui Nate; mi-a scris acum că ajunge din minut în minut.

— Nu cred că mă place, spun eu studiindu-mă în oglindă.

Steph își înclină capul într-o parte.

— Ce? Ba te place. E doar afurisită și uneori prea directă. Și cred că o intimidezi.

— O intimidez? *Eu?* De ce naiba aș intimida-o eu? râd.

Steph vede lucrurile pe dos, cu siguranță.

— Pentru că ești diferită de noi, spune ea și zâmbește. Știu că sunt diferită de ei, dar pentru mine, ei sunt cei „diferiți". Nu îți face griji din cauza ei; va fi ocupată diseară.

— Cu Hardin? întreb fără să mă pot controla.

Mă privesc în continuare în oglindă, dar nu pot să nu observ că Steph se uită la mine ridicând o sprânceană.

— Nu, cu Zed probabil. Ea schimbă tipii în fiecare săptămână.

E dur să spui asta despre o prietenă, dar Steph râde și își aranjează partea de sus a rochiei.

— Păi, nu iese cu Hardin?

Îmi revine în minte imaginea lor tăvălindu-se pe pat.

— Nicidecum, Hardin nu iese cu nimeni. Și-o pune cu o grămadă de fete, dar de ieșit, nu iese cu nimeni. Niciodată.

— Aha, e tot ce sunt în stare să spun.

Petrecerea din seara asta este la fel ca aceea de săptămâna trecută. Peluza și casa sunt pline de bețivi peste tot. De ce nu am stat eu în cameră să mă uit în gol la tavan?

Molly dispare de îndată ce ajungem și sfârșesc prin a-mi găsi un loc pe canapea, unde stau cel puțin o oră, înainte ca Hardin să-și facă apariția.

— Arăți... altfel, zice el după o scurtă pauză.

Ochii săi îmi studiază trupul și apoi se ridică și se fixează asupra chipului meu. Nici măcar nu încearcă să fie subtil în privința felului în care mă analizează. Rămân tăcută până când se uită în ochii mei.

— Îți stă bine în seara asta îmbrăcată așa.

Mă strâmb și-mi aranjez cămașa, dorindu-mi brusc să fi purtat hainele mele lălâi obișnuite.

— E o surpriză să te văd aici.

— Și eu sunt surprinsă că am ajuns din nou aici, zic și mă îndepărtez de el.

Nu vine după mine, dar oarecum mi-aș fi dorit să o facă.

Câteva ore mai târziu, Steph e din nou beată. Cam ca toată lumea de aici.

— Hai să jucăm Adevăr sau Provocare, bolborosește Zed și micuța gașcă se adună în jurul canapelei.

Molly îi pasează sticla plină cu băutură lui Nate, care trage o dușcă din ea. Mâna lui Hardin este atât de mare încât acoperă întregul pahar roșu când bea din el. În joc intră și o altă fată cu înfățișare punk. Până acum s-au alăturat Hardin, Zed, Nate, Tristan — colegul de cameră al lui Nate — Molly, Steph și fata cea nouă.

Eu mă gândesc că un joc ca Adevăr sau Provocare organizat la beție nu are cum să se termine bine și tocmai atunci Molly spune cu un zâmbet răutăcios:

— Poți să joci și tu, Tessa.

— Nu, mai bine nu, zic eu și îmi concentrez întreaga atenție asupra unei pete maronii de pe covor.

— Ca să joace, ar trebui să nu mai fie atât de mironosiță timp de cinci minute, spune Hardin și toți râd, în afară de Steph.

Cuvintele lui mă înfurie. Nu sunt mironosiță. Da, recunosc că nu sunt nici vreo libertină, dar nici vreo călugăriță de la mănăstire. Mă uit țintă la Hardin și mă așez în micul lor cerc cu picioarele încrucișate, între Nate și cealaltă fată. Hardin râde și îi șoptește ceva lui Zed înainte să înceapă jocul.

În primele runde Zed dă o cutie de bere peste cap, Molly e provocată să-și arate sânii în fața întregului grup, ceea ce și face, și Steph recunoaște că are piercing-uri și în sfârcuri.

— Adevăr sau provocare, Theresa? întreabă Hardin, iar eu înghit în sec.

— Adevăr? chițăi eu.

El râde și mormăie:

— Sigur că da.

Dar eu îl ignor, iar Nate își freacă mâinile.

— OK. Mai ești... virgină? întreabă Zed, iar eu mă sufoc.

Nimeni nu pare deranjat de întrebarea indiscretă în afară de mine. Simt cum obrajii mi-au luat foc și văd cum toată lumea se amuză.

— Ei? insistă Hardin.

În ciuda faptului că aș vrea s-o iau la goană și să mă ascund, încuviințez dând din cap. Sigur că sunt virgină. Cu Noah, cel mai departe am mers până la a ne săruta și a ne pipăi ușor, peste haine, de bună seamă.

Cu toate acestea, cei prezenți nu par complet surprinși de răspunsul meu, ci doar intrigați.

— Deci te vezi cu Noah de doi ani și nu ați făcut sex? întreabă Steph, iar eu mă foiesc stânjenită.

Îmi scutur capul.

— E rândul lui Hardin, zic eu repede, sperând să le distrag atenția de la persoana mea.

16

— Provocare, răspunde Hardin, înainte să-l întreb eu ceva.

Ochii lui verzi privesc prin mine cu o intensitate care spune că eu sunt cea condamnată, eu sunt cea care va fi provocată.

Și ezit, pentru că nu m-am gândit deloc la asta și nici nu m-am așteptat să fiu întâmpinată cu o astfel de reacție. Oare ce să-l provoc să facă? Știu că va face orice îi voi spune eu, doar pentru că nu va da niciodată înapoi în fața mea.

— Te... hmm. Te provoc să...

— Să ce? zice el nerăbdător.

Aproape că-mi vine să-l provoc să spună ceva drăguț despre fiecare persoană din grup, dar mă decid să nu fac așa ceva, oricât de amuzant ar fi.

— Scoate-ți tricoul și rămâi așa tot jocul! țipă Molly, iar eu mă bucur. Nu pentru că Hardin și-ar scoate tricoul, desigur, ci pentru că nu mă pot gândi la ceva și pentru că mi-a luat mie sarcina de a-i da ordine.

— Cât de infantil, se plânge el, dar își trage tricoul peste cap.

Fără să vreau, privirea mi se îndreaptă direct către torsul său prelung și către felul în care cerneala neagră a tatuajelor i se întinde de-a lungul pielii surprinzător de bronzate. Sub păsările de pe piept are desenat un copac pe tot abdomenul. Crengile îi sunt dezgolite și obsedante. Brațele sale au mai multe tatuaje decât m-aș fi așteptat; imagini și simboluri mici, aparent aleatorii, sunt împrăștiate pe umeri și pe șolduri. Steph îmi dă un ghiont și îmi dezlipesc ochii de la el, rugându-mă să nu mă fi văzut nimeni cum mă holbam.

Jocul continuă. Molly îi sărută și pe Tristan, și pe Zed. Steph ne povestește cum a făcut ea prima oară sex. Nate o sărută pe cealaltă fată.

Cum am ajuns eu în mijlocul acestui grup de studenți inadaptați, dominați de hormoni și de rock and roll?

— Tessa, adevăr sau provocare? întreabă Tristan.

— De ce o mai întrebi? Știm cu toții că va alege adevărul, începe Hardin.

— Provocare, spun, surprinzându-i pe ei și pe mine deopotrivă.

— Hmm... Tessa, te provoc să... iei o gură de votcă, zice Tristan zâmbind.

— Eu nu beau.

— Păi, asta e ideea provocării.

— Uite, dacă nu vrei s-o faci... începe Nate să vorbească, iar eu mă uit la Hardin și la Molly cum râd de mine cot la cot.

— Bine, o gură, spun eu.

Mă gândesc că Hardin îmi va arunca din nou o privire disprețuitoare, dar când se uită în ochii mei, descopăr că mă privește ciudat.

Cineva îmi dă sticla plină cu votcă. Greșesc punându-mi nasul pe vârful sticlei, mirosind lichidul oribil, care îmi arde nările. Strâmb din nas, încercând să ignor chicotelile din jurul meu. Încerc să nu mă gândesc la toate perechile de buze care au atins gura sticlei înaintea mea, o dau pe spate și iau o înghițitură. Votca pare fierbinte și-mi arde limba, până ajunge în stomac, dar reușesc s-o înghit. Are un gust îngrozitor. Grupul bate din palme și râde puțin — toți în afară

de Hardin. Dacă nu l-aș cunoaște aș crede că e supărat sau dezamăgit. Este foarte bizar.

În scurt timp, simt o fierbințeală în obraji și, un pic mai târziu, puținul alcool din vene devine din ce în ce mai mult cu fiecare înghițitură pe care sunt provocată s-o beau la fiecare rundă. Mă supun și trebuie să recunosc că sunt, în sfârșit, destul de relaxată. Mă simt bine. Cu acest sentiment, totul pare mai ușor. Oamenii din jurul meu par mai distractivi decât înainte.

— Aceeași provocare, zice Zed râzând și ia o sorbitură din sticlă înainte să mi-o paseze mie pentru a cincea oară.

Nici nu-mi mai amintesc provocările sau adevărurile care s-au petrecut în ultimele runde. De data aceasta iau două înghițituri mari de votcă înainte ca sticla să-mi fie smulsă din mână.

— Cred că ai băut destul, zice Hardin și îi dă sticla lui Nate, care ia o gură din ea.

Cine naiba e Hardin Scott ca să-mi spună mie că am băut destul? Toată lumea încă bea, deci pot și eu. Iau sticla înapoi de la Nate și mai beau o înghițitură, aruncându-i lui Hardin un rânjet în clipa în care buzele mele ating gura sticlei.

— Nu pot să cred că nu ai mai băut niciodată, Tessa. E distracție, nu? mă întreabă Zed, iar eu chicotesc.

Imaginea mamei care îmi ține predici despre iresponsabilitate îmi umple mintea, dar o resping. E doar o noapte.

— Hardin, adevăr sau provocare? întreabă Molly.

Zice „provocare", evident.

— Te provoc s-o săruți pe Tessa, spune ea și îi aruncă un zâmbet fals.

Ochii lui Hardin se dilată și, deși alcoolul face toate lucrurile mai palpitante, îmi doresc doar să fug departe de el.

— Nu, am prieten, zic eu, făcându-i pe toți să râdă pentru a mia oară în seara asta.

Oare de ce îmi pierd vremea cu oamenii ăștia care râd de mine?

— Și ce dacă? E doar o provocare. Fă-o și gata, zice Molly, presându-mă.

— Nu, nu sărut pe nimeni, mă enervez eu și mă ridic.

Fără să se uite la mine, Hardin soarbe din pahar. Sper că se simte jignit. De fapt, nu-mi pasă cum se simte. M-am săturat să interacționez în felul acesta cu el. Nu mă suportă și e prea nesimțit.

Când mă ridic în picioare, alcoolul își spune cuvântul. Mă împiedic, dar reușesc să mă adun și să mă îndepărtez de grup. Cumva mă orientez și găsesc ușa de la intrare prin toată aglomerația. Când ies, aerul toamnei mă lovește în față. Închid ochii și respir aerul curat înainte de a mă așeza pe bine-cunoscutul zid de piatră. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc cu telefonul în mână, sunându-l pe Noah.

— Alo? spune el.

Intimitatea vocii lui și votca din organismul meu mă fac să-mi fie și mai dor de el.

— Hei... iubitule, zic eu și îmi trag genunchii la piept.

Trece o secundă de tăcere.

— Tessa, ești cumva *beată?* Vocea lui mustește de morală. Nu cred că ar fi trebuit să-l sun.

— Nu... nicidecum, mint eu și închid.

Închid și telefonul de tot. Nu am chef să mă sune. Îmi strică buna dispoziție dată de votcă mai rău decât mi-a stricat-o Hardin.

Mă întorc înăuntru împleticindu-mă, ignorând fluierăturile și comentariile nemiloase ale tipilor beți din frăție. Apuc o sticlă cu un lichid maroniu de pe tejghea și iau o gură din ea, o înghițitură foarte mare. Are un gust mai oribil decât votca și simt că mi-a luat foc gâtul. Bâjbâi cu mâinile după un pahar cu orice ar putea să mă scape de gustul ăsta din gură. Deschid un dulap și iau un pahar în care îmi torn niște apă de la chiuvetă. Îmi trece puțin arsura, dar nu cine știe ce. Printr-o deschizătură în mulțime, îmi zăresc grupul de „prieteni" cum încă stau în cerc și își continuă jocul tâmpit.

Îmi sunt prieteni? Nu prea cred asta. Doar mă vor în preajmă ca să facă mișto de lipsa mea de experiență. Cum îndrăznește Molly să-i spună lui Hardin să mă sărute? Știe că am un iubit. Spre deosebire de ea, eu nu mă giugiulesc peste tot cu toată lumea. În toată viața mea

m-am sărutat numai cu doi băieți, cu Noah și cu Johnny, un băiat pistruiat din clasa a treia, care după aceea mi-a tras una în fluierul piciorului. Oare Hardin ar fi mers mai departe cu provocarea? Mă îndoiesc. Buzele îi sunt atât de roz și de pline, iar în capul meu se derulează imaginea lui Hardin aplecându-se să mă sărute și pulsul începe să mi se accelereze.

Ce naiba? De ce mă gândesc la el în felul ăsta? Eu jur că nu mai beau niciodată.

Câteva minute mai târziu, camera începe să se învârte și mă simt amețită. Picioarele mă poartă la etaj în baie și mă așez în fața toaletei, așteptându-mă să vomit. Nu se întâmplă asta. Oftez și mă ridic. Sunt gata să mă întorc la cămin, dar știu că Steph nu va vrea să se întoarcă pentru câteva ore bune. Nu trebuia să vin aici. Nici de data asta.

Înainte de a mă putea opri, mâna mea răsucește mânerul singurei uși oarecum familiare din întreaga casă. Ușa dormitorului lui Hardin se deschide fără nici cel mai mic efort. Pretinde că își încuie mereu ușa, dar nu o face. Arată ca mai înainte, doar că întreaga cameră se mișcă sub picioarele mele nesigure. *La răscruce de vânturi* nu este acolo unde am lăsat-o pe raft, dar o găsesc pe noptieră, lângă *Mândrie și prejudecată*. Îmi revin în minte comentariile lui Hardin despre roman. Cu siguranță l-a citit și înainte — și l-a înțeles — ceea ce e rar întâlnit la vârsta noastră, mai ales la un băiat. Poate că a fost nevoit să-l citească pentru curs, de-aia. Dar de ce e acolo *La răscruce de vânturi?* Iau cartea și mă așez pe pat, deschizând-o pe la jumătate. Ochii mei parcurg paginile și camera se oprește din învârtit.

Sunt atât de pierdută în lumea lui Catherine și a lui Heathcliff încât, atunci când se deschide ușa, eu nu o aud.

— Când ți-am spus că nimeni nu intră în camera mea, ce nu ai priceput? răcnește Hardin.

Chipul lui furios mă sperie, dar în același timp mă și binedispune.

— S-scuze. Eu...

— Ieși de aici, se răstește el, iar eu îl fixez cu privirea.

Votca îmi este încă proaspătă în trup, prea proapătă ca să-l las pe Hardin să zbiere la mine.

— Nu trebuie să fii atât de nesimțit! Vocea mi se aude mai tare decât aș fi vrut.

— Ești din nou la mine în cameră, deși ți-am spus să nu mai intri. Deci ieși! strigă el, apropiindu-se de mine.

Cu Hardin stând războinic în fața mea, nervos, spumegând de mânie și purtându-se de parcă aș fi cea mai rea persoană din lume, ceva din mine se revoltă. Orice aparență pe care aș fi vrut s-o păstrez se dizolvă și îi pun o întrebare pe care o țineam în minte, dar pe care nu recunoșteam că o am acolo.

— De ce nu mă placi? întreb, uitându-mă fix la el.

E o întrebare pertinentă, dar, să fiu sinceră, nu cred că ego-ul meu rănit poate suporta răspunsul.

17

Hardin se uită urât la mine. E agresiv, dar nesigur pe el.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Nu ştiu. Pentru că eu am fost tot timpul drăguţă cu tine, iar tu ai fost mereu nesimţit cu mine. Apoi adaug: Şi am crezut la un moment dat că putem fi prieteni.

Această frază sună atât de stupid încât îmi ciupesc vârful nasului în aşteptarea unui răspuns.

— Noi? Prieteni? Râde şi ridică o mână. Nu e clar că noi doi nu putem fi prieteni?

— Mie nu.

— Păi, pentru început, eşti prea preţioasă, probabil ai crescut într-o căsuţă perfectă, la fel ca alte căsuţe perfecte de pe strada ta. Probabil că părinţii ţi-au cumpărat tot ce ţi-ai dorit vreodată şi nu ai fost nevoită să te plângi de lipsuri. Uită-te la fustiţele tale plisate idioate, cine se mai îmbracă aşa la 18 ani?

Rămân cu gura căscată de uimire.

— Nu știi nimic despre mine, nesimțit îngâmfat! Viața mea nu a fost deloc așa cum ai descris-o tu. Tatăl meu era alcoolic și ne-a părăsit când aveam 10 ani, iar mama a muncit pe brânci toată viața ca să ajung eu la facultate. Și eu munceam deja la 16 ani ca s-o ajut cu bani. În plus, mie îmi plac hainele mele, scuze dacă nu mă îmbrac ca o târfă, la fel ca fetele cu care o arzi tu! Încerci din răsputeri să pari diferit și să ieși în evidență, dar nu ai decât prejudecăți pentru oamenii care sunt altfel decât tine! îi strig și simt cum lacrimile îmi inundă ochii.

Mă întorc cu spatele ca să nu mă vadă plângând și observ cum își strânge pumnii. Ca și cum ar avea dreptul să se înfurie pentru așa ceva.

— Știi ceva, nici eu nu vreau să fim prieteni, Hardin, îi spun și mă întind către clanță. Votca, ceea ce îmi dăduse mai întâi curaj, mă face în același timp conștientă de tristețea situației, de urletele noastre.

— Unde te duci? mă întreabă.

E atât de imprevizibil! Atât de schimbător!

— La stația de autobuz ca să mă întorc acasă și ca să nu mai revin în viața mea aici. Eu cu tine nu voi mai încerca să fiu prietenă.

— E prea târziu ca să iei autobuzul de una singură.

Mă întorc cu fața la el.

— Doar nu ai senzația că te cred că ți-ar păsa de mine dacă aș păți ceva.

Mă apucă râsul. Nu pot ține pasul cu schimbările din tonul său.

— Nu am zis că-mi pasă... Doar te avertizam. E o idee proastă.

— Ei bine, Hardin, nu am altă variantă. Toată lumea e beată, inclusiv eu.

Iar apoi îmi dau din nou lacrimile. Mă simt mai mult decât umilită că Hardin, dintre toți oamenii de pe pământ, mă vede plângând. Din nou.

— Tu plângi mereu la petreceri? mă întreabă, aplecându-și puțin capul și zâmbind ușor.

— Așa se pare, când ești și tu prin preajmă. Și cum sunt singurele petreceri la care am fost vreodată... Mă întind către ușă din nou și reușesc s-o deschid.

— *Theresa*, spune el atât de încet încât aproape că nici nu-l aud. Chipul său este impenetrabil. Camera începe să se rotească și mă apuc de cuierul de lângă ușă.

— Ești OK? mă întreabă el.

Dau din cap că da, deși simt cum mi se face greață.

— Mai bine stai jos câteva minute, apoi poți pleca la autobuz.

— Credeam că nu are voie nimeni în camera ta, zic, apoi mă așez pe jos.

Sughit, iar el mă avertizează imediat:

— Dacă vomiți la mine în cameră...

— Cred că îmi trebuie niște apă, spun eu și încerc să mă ridic.

— Stai, zice el, punându-mi o mână pe umăr pentru a mă opri acolo și oferindu-mi paharul lui roșu.

Mă strâmb și-l împing într-o parte.

— Apă am spus, nu bere.

— Apă e. Eu nu beau, spune el.

Îmi scapă un sunet între oftat și hohot de râs. *Nu are cum* să nu bea.

— Nostim. Sper că nu ai de gând să stai aici cu mine și să mă dădăcești? Vreau să rămân eu cu mine în starea asta jalnică. Beția începe să-mi treacă, așa că mă simt vinovată că am țipat la Hardin. Stârnești în mine tot ce e mai rău, murmur destul de tare, fără să vreau.

— Asta e dură, spune el, pe un ton serios. Da, o să stau aici cu tine și o să te dădăcesc. Ești beată pentru prima oară în viața ta și ai și obiceiul de a-mi atinge lucrurile când nu sunt prin preajmă.

Se așază pe pat, întinzându-și picioarele. Iau paharul cu apă și sorb o înghițitură. Simt o urmă de mentă pe gura paharului și mă gândesc ce gust au buzele lui Hardin. Apoi apa îmi ajunge în stomac și nu mă mai simt atât de înfierbântată.

Dumnezeule mare, nu o să mai beau niciodată, îmi reamintesc în timp ce stau întinsă pe podea.

După câteva minute de tăcere, Hardin se hotărăște să vorbească:

— Pot să te întreb ceva?

Expresia de pe fața lui îmi spune că ar fi mai bine să nu accept, dar camera nu pare să se fi stabilizat complet, așa că mă gândesc că întrebarea lui m-ar putea ajuta să mă adun și îi răspund:

— Desigur.

— Ce vrei să faci după ce termini facultatea?

Îl privesc într-o altă lumină. Acesta este ultimul lucru la care mă așteptam să mă întrebe vreodată. Mă gândeam că o să întrebe de ce sunt încă virgină sau de ce nu beau.

— Vreau să devin scriitoare sau editor, cum mi-o fi norocul.

Probabil nu ar fi trebuit să fiu sinceră cu el; o să-și bată joc de mine. Dar el nu îmi mai răspunde, iar eu mă simt curajoasă și îi pun aceeași întrebare, dar nu primesc niciun răspuns, ci doar o strâmbătură exasperată.

În cele din urmă, îl întreb:

— Astea sunt cărțile tale? chiar dacă replica mea poate părea inutilă.

— Ale mele, șoptește el.

— Care e preferata ta?

— Nu am preferate.

Oftez și îmi culeg o scamă mică de pe jeanși.

— Domnul Rogers știe că ești din nou la petrecere?

— Domnul Rogers? Mă ridic și mă uit la el. Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Prietenul tău. E cel mai mare fraier pe care l-am văzut vreodată.

— Nu spune așa ceva despre el, este... este... drăguț, mă bâlbâi eu.

Hardin începe să râdă, iar eu mă ridic în picioare. Nu-l cunoaște deloc pe Noah.

— Nici în vise nu ai putea fi atât de drăguț ca el, îi zic eu tăios.

— *Drăguț?* Ăsta e primul cuvânt care îți vine în minte când vorbești despre prietenul tău? Când spui drăguț vrei, de fapt, să spui plictisitor.

— Nici nu-l cunoști.

— Nu, dar știu că e plictisitor. Pot spune asta văzându-i puloverul încheiat în față și *mocasinii*.

Hardin râde și-și dă capul pe spate, iar eu nu-i pot ignora gropițele din obraji.

— Nu poartă mocasini, zic eu, dar trebuie să fac eforturi să nu râd și eu pe seama iubitului meu. Iau paharul cu apă și mai beau o înghițitură din el.

— Păi, se întâlnește cu tine de doi ani și nu ți-a tras-o încă, deci e cam bătut în cap, aș spune eu.

Scuip apa la loc în pahar.

— Ce naiba spui acolo?

Chiar când credeam că începem să ne înțelegem, el îmi trântește ceva de genul ăsta.

— Ce-ai auzit, Theresa. Afișează un zâmbet nemilos.

— Ești un măgar, Hardin, mârâi eu și arunc în el cu paharul pe jumătate gol.

Iar el are exact reacția la care am sperat: șoc total. Își șterge apa de pe față, iar eu încerc să mă ridic folosind ca sprijin rafturile bibliotecii. Câteva cărți cad pe podea, dar le ignor și o zbughesc din cameră. Cobor scările în goană și îmi croiesc drum printre tinerii adunați ciorchine în bucătărie. Furia îmi depășește cu mult greața și tot ce vreau să fac este să-mi șterg din cap rânjetul lui Hardin. Observ ciuful brunet al lui Zed prin mulțimea din cealaltă cameră și mă duc acolo, unde stă alături de un băiat frumușel de la școala preparatorie.

— Hei, Tessa, acesta e prietenul meu, Logan, zice Zed, prezentându-ne.

Logan îmi zâmbește și-mi întinde sticla pe care o ține în mână.

— Vrei? mă întreabă el pasându-mi-o.

Arsura deja cunoscută îmi face bine; îmi reaprinde trupul și mă face să uit pe moment de Hardin.

— Ai văzut-o pe Steph? întreb eu, dar Zed scutură din cap.

— Cred că ea și Tristan au plecat.

A plecat? Ce naiba? Ar trebui să îmi pese mai mult de asta, dar votca îmi distorsionează judecata și mă trezesc gândindu-mă că Steph și Tristan ar forma un cuplu simpatic. După alte câteva înghițituri, mă simt extraordinar.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care oamenii beau mai mereu. Îmi amintesc vag că la un moment dat mi-am jurat că nu mai beau, dar nu e așa de rău.

Un sfert de oră mai târziu, Zed și Logan mă fac să râd atât de tare încât mă doare stomacul. Sunt o companie mult mai plăcută decât Hardin.

— Să știți că Hardin e un nemernic ordinar, le spun eu, ceea ce le stârnește câte un rânjet larg pe chipuri.

— Da, poate fi uneori, spune Zed și-și petrece brațul pe după umerii mei.

Vreau să i-l dau la o parte, dar nu am chef să pară o mișcare ciudată, deoarece știu că nu are nicio intenție rea. În curând mulțimea începe să se potolească, iar eu mă simt obosită. Mă apucă iarăși stresul că nu am cum să ajung la cămin.

— Autobuzele merg toată noaptea? bolborosesc eu.

Zed ridică din umeri, exact în momentul în care în fața mea apare brusc explozia de bucle a lui Hardin.

— Deci o arzi cu Zed? Vocea lui are în ea o emoție pe care nu o deslușesc exact.

Mă ridic și îl împing din calea mea, dar el mă prinde de mână. Nu are nicio limită.

— Lasă-mă în pace, Hardin. Uitându-mă în jur după un alt pahar pe care să i-l arunc în față, îi spun: Încerc doar să aflu dacă circulă autobuzul.

— Calmează-te... e ora 3 dimineața. Nu mai e niciun autobuz. Noul tău stil de viață pe bază de alcool te-a blocat din nou aici. Ochii lui sunt atât de batjocoritori când spune asta, încât îmi vine să-l plesnesc. Doar dacă nu cumva ai vrea să pleci acasă cu Zed...

Când îmi dă drumul brațului, mă întorc pe canapea lângă Zed și Logan, pentru că știu că asta o să-l enerveze. Rămâne pe loc și dă din cap pentru o secundă, după care se întoarce iute cu spatele.

Sperând că voi găsi goală aceeași cameră de weekendul trecut, îi spun lui Zed să vină cu mine la etaj, ca s-o căutăm împreună.

18

Găsim camera. Din păcate, unul din paturi este ocupat de un tip beat, care sforăie.

— Măcar patul ăsta e liber! zice Zed și râde. Să știi că eu vreau să merg acasă, poți veni cu mine dacă vrei. Am o canapea pe care poți să dormi, spune el.

Dându-mi la o parte ceața din minte și încercând să gândesc limpede, conchid că Zed, ca și Hardin, se cuplează cu o grămadă de fete. Dacă accept să plec cu el, înseamnă că mă ofer să-l sărut. Și am senzația că, arătând așa de bine, este foarte ușor pentru Zed să găsească fete cu care să facă mult mai mult decât să se sărute.

— Eu cred că o să rămân aici, în caz că se întoarce Steph, îi răspund.

Pare puțin dezamăgit, dar îmi aruncă un zâmbet înțelegător. Îmi spune să am grijă și mă îmbrățișează la despărțire. Ușa se închide în urma lui și mă duc s-o încui. Cine știe cine mai intră? Mă uit la bețivul care sforăie și mă simt liniștită la gândul că nu se va trezi curând. Oboseala pe care o simțeam la parter acum a

pălit întru câtva și gândurile mi se întorc la Hardin și la cum a subliniat el că Noah nu s-a culcat cu mine încă. Poate părea ciudat pentru Hardin, care e cu altă fată în fiecare weekend, dar Noah e un gentleman. Noi doi nu trebuie să facem sex; noi ne distrăm împreună făcând multe alte lucruri... ăăă... cum ar fi să mergem la filme și la plimbare.

Cu acest lucru în minte, mă întind, dar mă trezesc holbându-mă la tavan și numărând grinzile în încercarea de a adormi. Din când în când, bețivul de lângă mine se foiește în patul alăturat, dar în cele din urmă închid ochii și aștipesc.

— Nu te-am mai văzut... pe aici, îmi bolborosește o voce profundă în ureche.

Sar în sus și mă lovesc cu bărbia de capul lui, ceea ce mă face să-mi muște limba. Are mâna pe pat, la câțiva centimetri distanță de coapsa mea. De-abia răsuflă și miroase a vomă și alcool.

— Cum te cheamă, frumușico? gâfâie el, iar mie îmi vine să vomit. Îmi întind mâna subțire pentru a-l îndepărta de mine, dar el râde.

— Nu am de gând să-ți fac nimic rău, vreau doar să ne distrăm puțin, zice el și își linge buzele, iar balele îi curg pe bărbie.

Mi se întoarce stomacul pe dos și singurul lucru la care mă pot gândi este să-l lovesc cu genunchiul, tare de tot. Tare și exact acolo unde trebuie. Se apucă de partea din față a pantalonilor, oferindu-mi șansa de a scăpa. De îndată ce degetele mele tremurătoare reușesc să descuie ușa, alerg pe hol, acolo unde câțiva tineri mă privesc ciudat.

— Haide, întoarce-te! îi aud vocea dezgustătoare, nu foarte departe de mine.

În mod bizar, nimeni nu este șocat că o fată este urmărită pe hol. Îl simt la numai câțiva centimetri în spatele meu, dar, din fericire, este atât de beat încât se tot împiedică și se izbește de pereți. Picioarele își fac de cap, purtându-mă pe hol înspre singurul loc pe care îl cunosc din întreaga casă a frăției studențești.

— Hardin! Hardin, te rog, deschide ușa! strig eu, cu o mână bătând în ușă și cu cealaltă încercând să răsucesc clanța încuiată. Hardin! țip din nou și ușa se deschîde.

Nu știu ce m-a făcut să vin în camera lui, dintre toate locurile posibile, dar prefer prejudecățile lui Hardin decât pe bețivanul care încearcă să mă înghesuie când are chef.

— Tess? întreabă Hardin, părând nedumerit.

Se șterge cu mâna la ochi. Poartă doar o pereche de boxeri negri, iar părul îi este ciufulit în tot capul. În mod ciudat, sunt mai surprinsă că arată atât de bine decât pentru că mi-a spus „Tess" o dată, în loc de „Theresa".

— Hardin, te rog, pot să intru? E un tip... spun și mă uit în spate.

Hardin mă dă la o parte și se uită pe hol. Îl vede pe urmăritorul meu, iar monstrul nu mai pare înfricoșător, ci înspăimântat. Îmi mai aruncă o privire înainte să schimbe direcția și să dispară pe hol.

— Îl cunoști? Vocea mea sună tremurătoare și slabă.

— Da, treci înăuntru, spune el și mă trage de mână în camera lui.

Nu pot să nu-i observ mușchii mișcându-i-se pe sub pielea tatuată, când se duce înapoi în pat. Pe spate nu are tatuaje, ceea ce e puțin ciudat, de vreme ce pieptul, brațele și abdomenul îi sunt pline. Se freacă din nou la ochi.

— Te simți bine? Are vocea mai răgușită ca niciodată, fiind trezit din somn.

— Mda... da. Îmi cer scuze că am venit aici și că te-am trezit. Nu știam ce să...

— Nu-ți face griji. Hardin își trece mâna prin părul ciufulit și oftează. Te-a atins cumva? întreabă el, fără urmă de sarcasm sau de umor.

— Nu, deși a încercat. Am fost suficient de tâmpită să mă închid singură într-o cameră cu un străin beat, deci presupun că e vina mea.

Ideea că monstrul acela ar fi putut pune mâna pe mine mă face să plâng din nou.

— Nu e vina ta că el s-a purtat așa. Tu nu ești obișnuită cu astfel de... situații.

Glasul lui este amabil și total diferit de tonul lui obișnuit. Mă duc înspre patul lui, cerându-i din ochi permisiunea să mă așez. El lovește ușor patul cu mâna, iar eu mă așez cu mâinile în poală.

— Nici nu am de gând să mă obișnuiesc cu așa ceva. Aceasta chiar e ultima oară când mai vin aici, la orice petrecere, de fapt. Nici măcar nu știu de ce mi-am bătut capul. Iar acel tip... era atât de...

— Nu plânge, Tess, șoptește Hardin.

Lucrul cel mai ciudat este că nici nu mi-am dat seama că plâng. Hardin ridică o mână, iar eu tresar și mă feresc, dar nu înainte ca el să-mi șteargă cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. Buzele mi se dezlipesc surprinse de gestul lui blând. *Cine e băiatul ăsta și unde a dispărut Hardin cel certăreț și nesimțit?* Mă uit în ochii lui verzi, iar pupilele i se dilată.

— Nu observasem cât de gri sunt ochii tăi, zice el, atât de încet încât trebuie să mă aplec ca să-l aud.

Îi simt mâna în continuare pe față, iar mintea mea o ia razna. Își trage jumătate din buza de sus înăuntrul gurii și își bagă inelul din buză printre dinți. Ne privim ochi în ochi, apoi mă uit în jos, nefiind sigură de ceea ce se petrece. Dar atunci când el își ia mâna de pe fața mea, mă uit la buzele lui încă o dată și simt cum se încinge bătălia dintre hormoni și conștiință.

Dar conștiința pierde, iar eu îmi apăs buzele pe ale lui, luându-l complet prin surprindere.

19

Habar nu am ce fac aici, dar nu mă pot opri. Buzele mele ating buzele lui Hardin și simt cum el inspiră adânc. Gura lui Hardin are exact gustul pe care mi-l imaginam. Pot simți aroma subtilă de mentă în momentul în care își întredeschide buzele și mă sărută. Mă sărută de-adevăratelea. Limba lui caldă o caută pe a mea și simt în colțul gurii metalul rece al inelului din buză. Corpul meu parcă a luat foc; nu am simțit niciodată așa ceva. El își pune palma pe fața mea, atingându-mi obrajii înflăcărați, după care mâinile îi coboară pe șoldurile mele. Se trage înapoi un pic și îmi dă un sărut delicat pe buze.

— Tess, răsuflă el, apoi gurile noastre se apropie din nou, iar limba lui se insinuează din nou înăuntru.

Mintea mea nu mai guvernează; senzațiile au pus cu totul stăpânire pe mine. Hardin îmi trage șoldurile mai aproape, întinzându-se pe pat fără să întrerupă sărutul.

Neștiind exact ce să fac cu mâinile, îl ating pe abdomen, apoi urc către piept. Are pielea fierbinte, iar pieptul i se ridică și îi coboară cu fiecare respirație rapidă. Își dezlipește gura de a mea, iar eu tremur

când nu-l mai simt, dar, înainte să mă pot plânge de asta, îi simt răsuflarea pe gât. Simt fiecare mișcare pe care o face cu limba. Îi simt respirația deasupra mea. Mă apucă de păr pentru a-mi ține capul sus și continuă să mă sărute pe gât. Dinții lui îmi zgârie umărul și eu gem, trupul meu experimentând o senzație extraordinară când el începe să-mi sărute ușor pielea. Aș fi stânjenită dacă nu aș fi ametită, de Hardin și de alcool deopotrivă. Nu m-am sărutat cu nimeni așa, nici măcar cu Noah.

Noah!

— Hardin... oprește-te, spun, dar nu-mi recunosc vocea. E înceată și răgușită, iar gura îmi e uscată.

Dar el nu se oprește. „Hardin!" zic din nou, cu un glas clar și ascuțit, iar el îmi dă drumul la păr. Mă uit în ochii lui, care par mai întunecați, dar mai blânzi, iar buzele lui sunt mai roz și umflate de la atâta sărutat. „Nu putem", spun. Deși îmi doresc din tot sufletul să-l sărut în continuare, știu că nu pot merge mai departe.

Blândețea din ochi îi dispare și se desprinde de mine, aruncându-mă în partea cealaltă a patului. *Ce s-a întâmplat?*

— Îmi pare rău, îmi pare rău, zic, și astea sunt singurele cuvinte la care mă pot gândi.

Inima stă să-mi explodeze dintr-o clipă în alta.

— Îți pare rău pentru ce? întreabă el și se îndreaptă către dulap.

Ia un tricou negru și și-l trage pe el. Ochii mi se opresc asupra boxerilor lui, care sunt vizibil umflați în partea din față. Mă înroșesc și mă uit în altă parte.

— Pentru că te-am sărutat... spun, deși ceva din mine nu vrea să-și ceară scuze pentru asta. Nu știu de ce am făcut asta.

— A fost doar un sărut; oamenii se sărută tot timpul, îl aud spunând.

Vorbele lui mă rănesc aparent fără niciun motiv. Nu că mi-ar păsa că el nu s-a simțit așa cum m-am simțit eu... *Oare cum m-am simțit?* Știu că, de fapt, nu-mi place de el. Sunt doar beată, iar el e atrăgător. A fost o noapte lungă și l-am sărutat din cauza alcoolului.

În mintea mea încerc să-mi înfrâng dorința de a-l săruta din nou. A fost atât de drăguț cu mine, atâta tot.

— Am putea să nu exagerăm ce s-a întâmplat? îl întreb.

Aș fi umilită dacă ar spune cuiva. Aceasta nu sunt eu. Eu nu mă îmbăt și nu-mi înșel prietenul pe la petreceri.

— Crede-mă, nici eu nu vreau să afle nimeni despre asta. Acum nu mai vorbi despre asta, se răstește el.

Aroganța lui lovește din nou.

— Deci acum te-ai întors la vechea ta personalitate, să înțeleg?

— Nu am fost niciodată altcineva; să nu crezi că pentru că m-ai sărutat, practic împotriva voinței mele, există ceva între noi.

Au! *Împotriva voinței lui?* Încă îi mai simt mâna înfiptă la mine în păr și felul în care m-a tras deasupra lui și felul în care buzele lui au rostit „Tess", înainte să mă sărute din nou.

Ripostez din pat.

— Puteai să mă oprești.

— Cu greu, glumește el și mie îmi vine iarăși să plâng.

Mă face să fiu foarte sensibilă. E prea umilitor, prea dureros felul în care insinuează că l-am sărutat cu forța. Îmi îngrop capul în mâini pentru o clipă și mă îndrept spre ușă.

— Poți să rămâi aici în seara asta, că nu ai unde să te duci, spune el ușor, dar eu scutur din cap.

Nu vreau să mă mai aflu în preajma lui. Aceasta este doar o altă parte a jocului. Îmi va propune să stau în camera lui ca să cred că are intenții bune, apoi îmi va desena probabil ceva vulgar pe frunte.

— Nu, mulțumesc, zic și ies.

Când ajung la scări, îl aud strigându-mi numele, dar merg mai departe. Afară, briza răcoroasă îmi atinge pielea, iar eu mă așez pe vechiul zid de piatră și îmi deschid telefonul. E aproape 4 dimineața. Într-o oră ar trebui să mă trezesc, să fac un duș și să mă apuc de învățat. În loc de asta, eu stau pe un zid distrus de piatră, singură în intuneric.

Cu numai câțiva oameni rătăciți în jurul meu și neavând habar ce să fac, îmi scot telefonul și mă uit după mesajele de la Noah și de la mama. Bineînțeles că i-a spus. Exact asta a făcut...

Dar nici măcar nu mă pot supăra pe el. Tocmai l-am înșelat. Cu ce drept să mă supăr?

20

La o stradă distanță de sediul frăției studențești, zona e întunecoasă și liniștită. Celelalte case nu sunt atât de mari ca a lui Hardin. După o oră și jumătate de mers pe jos și consultat GPS-ul până am obosit, ajung în cele din urmă în campus. Trează complet și gândindu-mă că aș putea să nu mă mai culc deloc, mă opresc la magazinul 7-Eleven și-mi iau o cafea.

După ce cafeina își face efectul, îmi dau seama că sunt foarte multe lucruri la Hardin pe care nu le înțeleg. Cum ar fi: de ce se află într-o frăție cu o grămadă de puști bogați dacă el e un golan și de ce trece de la amabilitate la răceală atât de repede? E doar o contemplare teoretică a situației totuși, de vreme ce nu știu dacă îmi voi mai pierde vreodată timpul gândindu-mă la el, iar după seara trecută cu siguranță nu voi mai încerca să mă împrietenesc cu el. Nu-mi vine să cred că l-am sărutat. A fost cea mai mare greșeală pe care aș fi putut s-o fac, iar în secunda în care am lăsat garda jos a atacat, mai rău ca niciodată. Nu sunt atât de proastă încât să cred că nu va spune nimănui, dar sper să-l stânjenească suficient faptul că a sărutat-o

pe „virgină" și să tacă din gură. Voi nega până la moarte dacă mă întreabă cineva.

Acum trebuie să inventez o explicație credibilă pentru mama și pentru Noah care să justifice purtarea mea de azi-noapte. Nu pentru sărut — nu vor afla niciodată despre asta —, ci despre ce căutam la petrecere. Din nou.

Dar trebuie să am și o discuție cu Noah despre ce anume vorbește cu mama; dacă tot sunt adult, nu trebuie să știe ea ce fac eu tot timpul.

Când ajung la cămin, mă dor picioarele și oftez ușurată când apăs pe clanță.

Apoi însă sunt în pragul unui atac de cord când îl descopăr pe Hardin așezat pe patul meu.

— Cred că faci mișto de mine! țip eu cu jumătate de gură când îmi vin un pic în fire.

— Unde ai fost? mă întreabă el calm. Te-am căutat cu mașina aproape două ore.

Ce?

— Ce? De ce?

Adică, dacă tot a făcut asta, de ce nu s-a oferit mai devreme să mă ducă acasă? Mai mult decât atât, de ce nu l-am rugat să facă asta când am aflat că nu băuse nimic?

— Cred doar că nu e o idee bună să te plimbi singură, noaptea, pe străzi.

Și pentru că nu mai sunt în stare să-i citesc expresiile de pe chip, și pentru că Steph e plecată naiba știe pe unde și sunt singură cu el, persoana care pare să fie principalul pericol cu care mă confrunt, tot ce fac e să râd. E un râs sălbatic, răgușit, nu tocmai al meu. Și nu râd pentru că ar fi ceva amuzant la mijloc, ci pentru că sunt prea obosită ca să reacționez altfel.

Hardin își strâmbă sprâncenele, încruntându-se la mine, ceea ce mă face să râd și mai tare.

— Ieși de aici, Hardin, ieși odată!

Hardin se uită la mine și-și flutură mâinile prin aer. Măcar e o reacție; în puținul timp în care mi-am dat seama ce om frustrat este acest Hardin Scott, am învățat că face așa când este stresat sau stânjenit. Acum sper să fie și una, și alta.

— Theresa, eu... începe, dar vorbele îi sunt întrerupte de o bătaie înfiorătoare în ușă, însoțite de un răcnet:

— Theresa! Theresa Young, deschide ușa!

Mama. E *mama*. La 6 dimineața, iar la mine în cameră este un băiat.

Intru imediat în priză, așa cum fac de fiecare dată când trebuie să dau piept cu furia ei.

— Doamne Dumnezeule, Hardin, intră în dulap, șoptesc eu și îl apuc de mână, smulgându-l de pe pat și surprinzându-ne pe amândoi cu forța de care dau dovadă.

Mă privește amuzat.

— *Nu* mă ascund în niciun dulap. Ai *optsprezece* ani.

O spune — și știu că are dreptate —, dar el nu o cunoaște pe mama. Oftez de nervi, iar ea bate din nou în ușă. Disprețul cu care mâinile-i sunt încrucișate pe piept îmi spune că nu o să-l mișc de acolo, așa că mă uit în oglindă, dându-mi cu palmele peste pungile de sub ochi, și îmi iau pasta de dinți, punându-mi un strop pe limbă, pentru a ascunde mirosul de votcă amestecat cu cel de cafea. Poate că aromele astea trei o vor induce în eroare sau ceva de genul ăsta.

Deschid ușa, cu o mină zâmbitoare și cu o urare de întâmpinare pe buze, dar observ cu stupoare că mama nu a venit de una singură. Lângă ea este Noah, cum altfel? Ea pare furioasă. Iar el pare... îngrijorat? Rănit?

— Hei! Ce căutați aici? le spun eu, dar mama mă împinge și se duce direct la Hardin.

Noah se furișează în cameră pe tăcute, lăsând-o pe ea să dirijeze situația.

— Deci de-aia nu răspundeai tu la telefon? Pentru că îl ai pe... pe... Își flutură mâinile în direcția lui. Pe scandalagiul ăsta tatuat în camera ta la 6 dimineața!

Îmi fierbe sângele în vine. De obicei, sunt timidă și mi-e oarecum frică atunci când am de-a face cu ea. Nu m-a pocnit niciodată sau ceva asemănător, dar nu este deloc reținută când vine vorba să-mi scoată în evidență greșelile:

Doar nu ai de gând să porți așa ceva, nu-i așa, Tessa?

Ar trebui să te mai piepteni o dată, Tessa.

Cred că te-ai fi putut descurca mai bine la teste, Tessa.

Pune mereu atâta presiune pe mine ca să fiu perfectă tot timpul, încât este obositoare.

În ceea ce-l privește, Noah stă băț fixându-l pe Hardin, iar mie îmi vine să urlu la amândoi — de fapt, la toți trei. La mama pentru că mă tratează ca pe un copil. La Noah pentru că m-a pârât. Și la Hardin pentru că e, pur și simplu, Hardin.

— Asta faci tu la facultate, domnișoară? Stai trează toată noaptea și aduci băieți în cameră? Bietul Noah era mort de grijă din cauza ta și am bătut amândoi drumul ăsta doar ca să te găsim pe tine stând și pierzându-ți vremea cu străinii ăștia, spune ea, iar eu și Noah oftăm la unison.

— De fapt, eu de-abia am ajuns. Și ea nu a făcut nimic rău, zice Hardin, iar eu sunt șocată.

Habar nu are cu cine se pune. El este un obiect care nu se mișcă din loc, ea e o forță de neoprit. Cred că va fi o luptă pe cinste. Subconștientul mă împinge să îmi iau o pungă de popcorn, să mă așez pe podea în fața lor și să-i privesc.

Mama face o față răutăcioasă.

— Mă scuzi? Nu cred că vorbeam cu tine. Nici măcar nu știu ce caută o persoană ca tine în preajma fiicei mele.

Hardin primește lovitura pe tăcute și rămâne nemișcat, holbându-se la mama.

— Mamă, îi zic printre dinți.

Habar nu am de ce îl apăr pe Hardin, dar o fac. Poate pentru că purtarea mamei seamănă foarte mult cu purtarea mea față de Hardin, atunci când l-am întâlnit prima oară. Noah se uită la mine,

apoi la Hardin, apoi din nou la mine. Oare poate să-și dea seama că l-am sărutat pe Hardin? Amintirea sărutului îmi e proaspătă în minte, iar pielea mi se furnică numai gândindu-mă la asta.

— Tessa, ai luat-o razna. Pot mirosi de aici că ai băut și pot să ghicesc că totul s-a întâmplat la sugestia minunatei tale colege de cameră și a lui, zice ea, subliniind totul cu un deget acuzator.

— Am optsprezece ani, mamă. Nu am mai băut niciodată și nu am făcut nimic rău. Fac și eu ce fac toți studenții. Îmi pare rău că mi s-a descărcat bateria de la telefon și că ați venit până aici, dar totul este în regulă.

Mă așez pe scaunul biroului, brusc obosită după ultimele ore și după discursul meu, iar ea oftează.

Văzând cum capitulez, mama se calmează un pic; nu e totuși un monstru. Spune, întorcându-se către Hardin:

— Tinere, poți să ne lași singuri puțin?

Hardin se uită la mine, întrebându-mă din ochi dacă voi fi în regulă. Încuviințez din cap, el face la fel și iese din încăpere. Noah închide cu repeziciune ușa după Hardin, urmărindu-l tot timpul cu privirea. E o senzație ciudată, eu și Hardin împotriva mamei și a prietenului meu. Într-un fel, sunt sigură că va aștepta undeva, dincolo de ușă, până ce ei vor pleca.

Următoarele 20 de minute mama stă la mine pe pat și îmi explică faptul că e ingrijorată că o să dau cu piciorul șansei de a primi o educație extraordinară și îmi spune că nu vrea să mai beau niciodată. Îmi mai spune și că nu este de acord cu prietenia mea cu Steph, Hardin sau oricare altul din grupul lor. Mă face să-i promit că nu-mi voi mai petrece timpul cu ei, iar eu sunt de acord. După tot ce s-a întâmplat aseară, oricum nu mai vreau să-l văd pe Hardin și nici nu o să mai merg la petreceri cu Steph, deci mama nu o să știe dacă sunt prietenă cu ea sau nu.

În cele din urmă, mama se ridică și bate din palme.

— Dacă tot suntem aici, hai să mergem să luăm micul dejun și poate să facem ceva cumpărături.

Dau din cap aprobator, iar Noah zâmbește sprijinindu-se de ușă. Pare o idee bună, mai ales că mor de foame. Gândurile îmi sunt puțin sufocate de alcool și de oboseală, dar drumul pe jos, cafeaua și predica mamei m-au înviorat mult. Mă îndrept către ușă, dar mama mă oprește, tușind cu subînțeles.

— Trebuie să te speli puțin și să te schimbi, desigur. Zâmbește condescendent.

Îmi iau niște haine curate din șifonier și mă schimb. Mă șterg de machiajul de aseară și sunt gata de plecare. Noah ne deschide ușa și toți trei îl vedem pe Hardin stând pe jos, sprijinindu-se de ușa de vizavi. Când se uită la noi, Noah mă apucă de mână strâns și protector.

Cu toate acestea, mă surprind dorind să-mi smulg mâna dintr-a lui. *Ce se întâmplă cu mine?*

— Noi mergem în oraș, îi spun lui Hardin.

În replică, Hardin dă din cap de câteva ori, ca și cum și-ar fi răspuns unei întrebări care îl măcina. Și pentru prima dată pare vulnerabil și poate un pic rănit.

Te-a umilit, îmi reamintește subconștientul. Ceea ce e adevărat, dar mă simt oricum vinovată în momentul în care Noah mă trage după el trecând pe lângă Hardin, iar mama îi aruncă un zâmbet triumfător, care îl face să se uite în altă parte.

— Mie nu prea-mi place de băiatul ăsta, zice Noah, iar eu scutur din cap.

— Nici mie, șoptesc.

Dar știu că mint.

21

Micul dejun cu Noah și cu mama se desfășoară agonizant de încet. Mama continuă să aducă vorba despre „noaptea mea furtunoasă" și găsește tot felul de ocazii ca să mă întrebe dacă sunt obosită sau mahmură. Pe bune, noaptea trecută a fost neobișnuită pentru una ca mine, dar nu simt nevoia să-mi repete asta la nesfârșit. O fi fost mereu așa? Știu că și-a dorit mereu să am tot ce e mai bun pe lume, dar acum, când sunt la facultate, e mai rea ca înainte; sau poate faptul că am stat o săptămână departe de ea mi-a schimbat perspectiva în ceea ce o privește.

— Unde să mergem la cumpărături? întreabă Noah cu gura plină de clătite, iar eu ridic din umeri.

Mi-aș fi dorit să fi venit singur. Mi-ar fi plăcut să stau cu el. Trebuie să discut cu el ca să nu-i mai povestească mamei fiecare amănunt din viața mea, mai ales cele neplăcute, și, dacă am fi fost doar noi doi, mi-ar fi fost mai ușor să fac asta.

— Poate că la mallul de după colț. Nu prea cunosc zona, le zic eu, tăindu-mi ultimele felii de pâine prăjită în bucățele.

— Te-ai gândit unde vrei să lucrezi? mă întreabă Noah.

— Nu sunt încă sigură. Poate la o librărie. Mi-ar plăcea să fac practică undeva, poate la o editură, le spun, ceea ce îi stârnește mamei un zâmbet mândru, demn de un premiu.

— Ar fi minunat, undeva unde să lucrezi până îți termini facultatea și apoi să te angajeze cu normă întreagă, zice ea zâmbind din nou.

Încerc să-mi ascund sarcasmul cu un „desigur, asta ar fi ceva ideal", dar Noah se prinde și mă apucă de mână pe sub masă, strângându-mă conspirativ.

Băgând furculița în gură, gustul de metal îmi aduce aminte de inelul din buza lui Hardin. Și mă opresc pentru o clipă. Noah se prinde și de data asta și mă privește cu ochi întrebători.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la Hardin. Îi zâmbesc lui Noah și îi apropii mâna ca să i-o sărut.

După ce mâncăm mama ne duce la Benton Mall, care e imens și aglomerat.

— Mă duc la Nordstrom, vă sun când termin acolo, ne zice ea, spre ușurarea mea.

Noah mă ia din nou de mână și mergem prin mai multe magazine. Îmi povestește despre meciul lui de fotbal de vineri, în care a marcat golul victoriei. Îl ascult cu atenție și îi spun cât de grozav mi se pare totul.

— Arăți bine azi, îi zic, iar el zâmbește.

Surâsul lui perfect este adorabil. Poartă un pulover maroniu, pantaloni kaki și pantofi de costum. Da, poartă mocasini, dar sunt drăguți și se potrivesc cu personalitatea lui.

— Și tu, Tessa, spune el, iar eu mă crispez.

Știu că arăt ca naiba, dar este neșovăitor de amabil când îmi spune asta. Spre deosebire de Hardin, care mi-ar trânti adevărul fără să clipească. *Ah, Hardin!*

Vrând din tot sufletul să mi-l scot din minte pe Domnul Nesimțit, îl apuc pe Noah de gulerul puloverului. Când vreau să-l sărut, zâmbește, dar se trage înapoi.

— Ce te-a apucat, Tessa? Se uită lumea la noi. Arată către un grup de oameni care probează ochelari de soare la un chioșc.

Ridic jucăuș din umeri.

— Nu se uită nimeni. Și dacă s-ar uita, ce? Chiar nu-mi pasă; în mod obișnuit mi-ar păsa, dar acum chiar vreau să mă sărute. Sărută-mă, te rog, îl implor eu.

Cred că-mi citește disperarea în ochi, pentru că mă apucă de bărbie și mă sărută. Ușor și încet, fără nicio grabă. Limba lui de-abia o atinge pe a mea, dar e plăcut. Familiar și cald. Aștept să se aprindă în mine o flacără, dar nu se întâmplă asta.

Nu pot să-l compar pe Noah cu Hardin. Noah e prietenul meu, pe care îl iubesc, iar Hardin e un nemernic care are o turmă de fete cu care se cuplează.

— Ce e cu tine? mă tachinează Noah, când încerc să-l trag cu totul înspre mine.

Mă înroșesc și clatin din cap.

— Nimic, mi-a fost dor de tine, atâta tot, îi spun. *Ah... și te-am înșelat azi-noapte,* completează subconștientul meu. Ignor asta și îi zic: Dar, Noah, ai putea să nu-i mai spui mamei tot ce fac? Mă simt tare prost. Îmi place mult faptul că sunteți apropiați, dar mă simt ca un copil când mă pârăști.

Mă simt ușurată după ce scap de povara aceasta.

— Tessa, îmi pare rău. Eram doar îngrijorat pentru tine. Îți promit că nu se va mai întâmpla. Pe cuvânt. Își pune mâna pe umărul meu și mă sărută pe frunte, așa că îl cred.

Restul zilei este mult mai frumos decât dimineața, mai ales pentru că mama mă duce la coafor, unde mă tund în scări. Părul încă îmi curge pe spate, dar cu noua tunsoare are mai mult volum și arată mai bine. Noah mă copleșește de complimente pe tot drumul de întoarcere la cămin și totul pare să reintre în normal. Îmi iau la revedere de la ei la poarta de la intrare, promițându-le încă o dată să mă țin departe de orice persoană tatuată pe o rază de 150 de kilometri. Când ajung în cameră, mă simt oarecum dezamăgită că nu e

nimeni acolo, dar nu sunt sigură dacă mă așteptam s-o văd pe Steph sau pe cu totul altcineva.

Nici nu îmî maî bat capul să-mi scot pantofii înainte de a mă urca în pat, sunt prea obosită și trebuie neapărat să dorm. Dorm toată noaptea și nu mă trezesc decât la prânz. Când mă trezesc, o găsesc pe Steph dormind la ea în pat. Mă duc să învăț tot restul zilei de duminică și, când mă întorc, ea este iarăși plecată. Luni dimineața încă nu s-a întors și mă simt dintr-odată foarte curioasă să aflu ce a făcut tot weekendul.

22

Înainte de a ajunge la cursuri, mă opresc să-mi iau cafeaua obișnuită de la cantină, acolo unde mă așteaptă Landon, zâmbitor. După ce ne salutăm, ne întrerupe o fată care ne roagă s-o ajutăm să se orienteze, așa că nu avem timp să povestim ce am făcut până înainte de ultimul curs al zilei. Cursul de care îmi fusese frică toată ziua, dar pe care îl așteptam din tot sufletul.

— Cum a fost weekendul? întreabă Landon, iar eu oftez.

— Groaznic, să fiu sinceră. Iar am mers la o petrecere cu Steph, îi spun eu, iar el face o față acră, apoi râde. Sunt sigură că al tău a fost mult mai plăcut. Ce mai face Dakota?

Zâmbetul i se lărgește când îi aude numele, iar eu îmi dau seama că nu i-am spus că m-am văzut sâmbătă cu Noah. Landon îmi povestește că Dakota s-a înscris la o companie de balet din New York și că e foarte fericit pentru ea. În tot acest timp, mă întreb dacă ochii lui Noah se luminează așa când vorbește despre mine.

Când intrăm în sală, Landon îmi povestește cât de mult s-au bucurat să-l vadă tatăl și mama sa vitregă, dar eu mă trezesc

uitându-mă prin încăpere și neascultându-l cu cea mai mare atenție; locul lui Hardin este gol.

— Nu îți va fi greu dacă Dakota va pleca atât de departe? reușesc totuși să-l întreb, așezându-ne.

— Păi, suntem deja la distanță unul de celălalt și văd că funcționează. Îmi doresc ce e mai bine pentru ea și, dacă vrea să se ducă la New York, asta vreau și eu.

Profesorul intră în sală, făcându-ne să ne întrerupem conversația. *Unde o fi Hardin? Nu cred că ar chiuli de la un curs doar ca să mă evite, nu-i așa?*

Plonjăm în *Mândrie și prejudecată*, o carte magică pe care mi-aș dori s-o fi citit toată lumea, și ora se sfârșește pe nesimțite.

— Te-ai tuns, Theresa.

Mă răsucesc și îl văd pe Hardin în spatele meu, zâmbind. El și Landon se uită ciudat unul la altul și eu mă gândesc ce ar trebui să spun. Nu o să-l apuce să vorbească despre sărut de față cu Landon, nu? Acele gropițe din obraji, mai adânci ca niciodată, îmi spun însă că da, ar face-o.

— Bună, Hardin, zic.

— Ce ai făcut în weekend?

Are o expresie atât de înfumurată!

Îl trag pe Landon de braț.

— OK, bine, ne mai vedem! țip nervoasă și Hardin începe să râdă.

Când ieșim, Landon mă întreabă:

— Ce a mai fost și asta? prinzându-se în mod evident de purtarea mea dubioasă.

— Nimic. Doar că nu-l suport pe Hardin.

— Cel puțin, nu ești obligată să-l vezi foarte des.

Dar e ceva în vocea lui. De ce ar spune așa ceva? Oare știe despre sărut?

— Ă... da. Mulțumesc lui Dumnezeu! E tot ce pot să bolborosesc.

El face o pauză.

— Nu voiam să-ți spun nimic, pentru că nu am chef să mă asociezi cu el, dar — zâmbește el nervos — tatăl lui Hardin și mama mea ies împreună.

Poftim?

— Poftim?

— Tatăl lui Hardin...

— Da, da, am înțeles asta, dar tatăl lui Hardin locuiește *aici?* Cum a ajuns Hardin aici? Credeam că e britanic. Dacă tatăl lui trăiește aici, de ce nu locuiesc împreună? îl asaltez pe Landon cu întrebările mele, înainte să mă pot controla.

Mă privește confuz, dar mai puțin agitat decât acum câteva clipe.

— Este din Londra; tatăl lui și mama locuiesc aproape de campus, dar Hardin și taică-său nu sunt în relații bune. Deci, te rog, nu-i spune că știi ceva din toate astea. Nu ne suportăm reciproc.

Dau din cap, încuviințând.

— Sigur, OK.

O mie de alte întrebări îmi vin în minte, dar rămân tăcută, în timp ce prietenul meu vorbește iar despre Dakota, iar ochii i se luminează la fiecare cuvânt pe care îl rostește despre ea.

Mă întorc în cameră și remarc că Steph iar nu este acolo, dar cursurile ei durează cu două ore mai mult decât ale mele. Încep să-mi scot cărțile și notițele pentru a mă apuca de învățat, dar mă hotărăsc că mai bine îl sun pe Noah. Nu răspunde și îmi dau seama cât mi-aș dori să fie aici, la colegiu, cu mine. Totul ar fi mult mai simplu și mai comod. Am putea învăța împreună acum sau am putea vedea un film.

Cu toate acestea, știu că mă gândesc la toate astea pentru că vina de a-l fi sărutat pe Hardin mă consumă; Noah este atât de scump și nu merită să fie înșelat. Sunt atât de norocoasă că îl am! Mă sprijină mereu și mă cunoaște mai bine decât oricine. Ne știm practic de când ne-am născut. Când părinții lui s-au mutat la noi pe stradă, eram fericită că am pe cineva de vârsta mea cu care să-mi petrec timpul,

iar sentimentele au devenit de altă natură când l-am cunoscut mai bine și mi-am dat seama că este și el la fel de conservator ca și mine. Ne petreceam vremea citind, uitându-ne la filme și crescând plante în sera din spatele casei mamei. Sera a fost mereu refugiul meu; când tata bea mă ascundeam acolo și nimeni, în afară de Noah, nu știa unde să mă găsească. Noaptea în care tatăl meu a plecat de acasă a fost îngrozitoare, iar mama nu vrea să vorbească de ea, niciodată. Procedând așa își cimentează fațada pe care și-a construit-o, dar eu tot voi dori să discutăm despre asta într-o bună zi. Deși îl uram pentru că bea atât de mult și pentru că o brusca pe mama, simțeam totuși nevoia de a avea *un tată*. În noaptea aceea, adăpostită în seră, în timp ce tata urla ca un nebun, am auzit paharele spărgându-se în bucătărie, iar apoi, când totul s-a domolit, am auzit niște pași. Eram îngrozită că tata venea după mine, dar era Noah. În toată viața mea nu m-am simțit mai ușurată să văd o față dragă mai mult decât atunci. Din ziua aceea, am fost de nedespărțit. De-a lungul anilor, prietenia noastră a devenit ceva mai mult, și niciunul din noi nu a mai avut o altă relație.

Îi scriu lui Noah că îl iubesc și mă hotărăsc să dorm puțin înainte de a mă apuca de învățat. Îmi scot agenda și îmi mai trec o dată în revistă temele. Îmi permit să ațipesc douăzeci de minute.

Nu trec nici zece minute din somnul meu și cineva bate la ușă. Mă gândesc că e Steph care și-a uitat cheia și deschid ușa ametită.

Bineînțeles, nu e ea. E Hardin.

— Steph nu s-a întors, zic eu și mă duc iar în pat, lăsându-i ușa deschisă.

Sunt puțin surprinsă că s-a obosit să bată la ușă, fiindcă știu că Steph i-a lăsat o cheie. Trebuie să vorbesc cu ea despre asta.

— Pot să aștept, spune el și se trântește pe patul lui Steph.

— Fă ce vrei, îi zic, ignorându-i chicoteala, și îmi trag pătura peste mine, închizând ochii. Sau, mai degrabă, încerc să-i ignor chicoteala.

Nu am cum să dorm știind că Hardin este în cameră, dar mai bine mă prefac că dorm decât să mă bag în discuția ciudată și

nepoliticoasă pe care e clar că o vom avea. Încerc să nu bag în seamă felul în care bate ușor cu degetele pe noptiera lui Steph până când îmi sună alarma.

— Te duci undeva? mă întreabă el, iar eu mă strâmb, deși el nu mă vede.

— Nu, am vrut să ațipesc douăzeci de minute, îi spun și mă ridic.

— Îți pui alarma ca să te asiguri că dormi doar douăzeci de minute? întreabă el, amuzat.

— Da, așa fac. Și de ce te interesează pe tine? Îmi iau cărțile și le așez organizat, în ordinea cursurilor din orar, și pun notițele de la fiecare curs deasupra lor.

— Ai cumva sindrom obsesivo-compulsiv?

— Nu, Hardin. Nu toată lumea e nebună pentru că face lucrurile într-un anumit fel. Nu e nimic rău în a fi ordonat, mă răstesc eu.

Iar el, desigur, râde. Refuz să mă uit la el, dar cu coada ochiului îl văd ridicându-se de pe pat.

Te rog, nu veni aici, te rog, nu veni...

Dar s-a apropiat, căutând un loc pe patul meu unde să se poată așeza. Îmi ia notițele de la literatură și dă câteva pagini exagerat de atent, de parcă ar avea în față un artefact valoros. Mă întind după ele, dar — ca un măgar enervant ce e — el le ridică și mai sus, ca să mă ridic și să mă întind după ele. Și le aruncă în aer, iar foile cad pe podea alandala.

— Ridică-le! îi cer.

Rânjește și spune:

— OK, OK, dar îmi ia și notițele de la sociologie și face același lucru.

Mă năpustesc să le ridic înainte să calce pe ele, dar pe el îl amuză grozav toată treaba.

— Hardin, încetează! strig eu, dar el procedează la fel și cu următorul teanc de notițe.

Nervoasă, mă ridic și-l împing de pe patul meu.

— Vrei să spui că nu-ți place să ți se umble printre lucruri? întreabă, încă râzând.

De ce râde tot timpul de mine?

— Nu! Nu-mi place! strîg eu și-l împing din nou.

Se apropie de mine și mă apucă de încheietură, împingându-mă în perete. Fața lui se află la numai câțiva centimetri distanță de a mea și îmi dau seama brusc că respir greu. Vreau să țip la el să mă lase și să-mi pună notițele la loc. Vreau să-l plesnesc, să-l alung. Dar nu sunt în stare. Am înghețat lipită de zid și vrăjită de ochii lui verzi, care se uită fix în ochii mei. Hardin, te rog, sunt singurele cuvinte pe care le găsesc, într-un final. Dar sunt slabe. Și nu sunt sigură dacă îl rog să mă lase în pace sau să mă sărute. Respirația nu mi s-a potolit încă. O simt și pe a lui accelerându-se, iar pieptul i se ridică spectaculos. Secundele mi se par ore, iar el își ia o mână de pe încheieturile mele, pe când cealaltă e destul de puternică pentru a mi le imobiliza pe amândouă.

Timp de o clipă, îmi imaginez că o să mă pocnească. Dar mâna lui îmi urcă pe obraz și îmi dă ușor părul după ureche. Jur că îi simt pulsul când își lipește buzele de ale mele, iar focul mi se adună tot sub piele.

Acesta este lucrul după care tânjeam de sâmbătă noapte încoace. Dacă aș putea simți un singur lucru pentru tot restul vieții, acesta mi-aș dori să fie.

Nu stau să mă gândesc de ce îl sărut din nou sau ce mojicie va spune după aceea. Tot ce pot să fac este să mă concentrez asupra felului în care trupul său se unește cu al meu atunci când îmi eliberează încheieturile mâinilor și mă fixează de perete și asupra mirosului de mentă pe care îl degajă. Limba mea o urmează pe a lui, iar mâinile îmi alunecă peste umerii lui lați. Mâinile sale mă apucă de partea din spate a coapselor și mă ridică, iar picioarele mi se înfășoară în jurul taliei sale. Mă simt uimită de felul în care trupul meu știe cum să-i răspundă. Îmi îngrop degetele în părul lui, trăgându-l ușor, în timp ce el se îndreaptă către pat, cu buzele încă lipite de ale mele.

Vocea responsabilității dinăuntrul meu se trezește, reamintindu-mi că e o idee extrem de proastă, dar o resping. De data aceasta nu mă opresc. Îl trag și mai tare de păr, iar el îmi oferă un geamăt. La rândul meu, gem și eu, cele două sunete combinându-se în cel mai dumnezeiesc fel cu putință. Este cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată și aș face orice să-l mai aud. Stă întins pe spate la mine în pat, trăgându-mă la el în poală. Degetele lui lungi mi se înfig în piele, dar durerea asta este minunată. Trupul meu începe să se miște ușor înainte și înapoi, iar strângerea lui devine și mai intensă.

— Doamne, îmi suflă el în gură, și experimentez o senzație pe care nu am mai trăit-o înainte: îi simt mădularul întărindu-se.

Cât de departe o să meargă asta? mă întreb eu, dar nu am niciun răspuns.

Mâinile lui îmi găsesc marginea bluzei și trag de ea, ridicând-o. Nu-mi vine să cred că îl las să facă asta, dar nu vreau să se oprească. Se rupe de sărutul meu pătimaș pentru a-mi scoate bluza peste cap. Ochii ni se întâlnesc, apoi privirea lui îmi coboară pe piept.

— Ești atât de sexy, Tess.

Ideea de a vorbi vulgar nu m-a atras niciodată, dar aceste cuvinte rostite de Hardin devin cel mai senzual lucru pe care l-am auzit vreodată. Eu nu-mi cumpăr niciodată lenjerie sofisticată pentru că nimeni, literalmente nimeni, nu apucă s-o vadă vreodată, dar în acest moment mi-aș dori să port altceva decât sutienul simplu și negru. *Probabil că până acum el a văzut toate felurile de sutiene existente*, se trezește din nou vocea cea enervantă din capul meu să-mi reamintească. Ca să scap de gândurile astea, mă legăn și mai tare la el în poală, iar brațele lui mă strâng și mă trag mai aproape, până ce piepturile ni se ating...

Clanța ușii se aude zdrăngănind. Mă dau jos de pe Hardin și-mi caut bluza, ieșită brusc din transa de până acum.

Steph intră în cameră și se oprește brusc când ne vede, pe mine și pe Hardin. Văzând scena din fața ochilor ei, gura i se rotunjește de uimire.

Știu că obrajii îmi sunt roșii ca focul nu numai de stânjeneală, dar și din cauza senzațiilor pe care le-am trăit în brațele lui Hardin.

— Ce dracu' am ratat? răsuflă ea privindu-ne pe amândoi cu un zâmbet imens, cu subînțeles. Aș putea să jur că, practic, aplaudă cu ochii.

— Nimic important, zice Hardin și se ridică. Se îndreaptă către ușă și nici nu se uită înapoi când iese din cameră, lăsându-mă pe mine gâfâind și pe Steph râzând.

— Ce naiba a fost asta?! mă întreabă ea, acoperindu-și fața cu o groază disimulată. Dar e prea entuziasmată de bârfa aceasta, așa că își revine repede. Tu și Hardin... tu și cu Hardin vă prostîți?

Mă întorc și mă prefac că pun la punct dezordinea de pe birou.

— Nu! Nici vorbă! Nu ne prosteam deloc, îi răspund.

Asta făceam? Nu, doar s-a întâmplat să ne sărutăm, de două ori. Și mi-a scos și bluza și practic eu îl călăream, dar nu, în mod oficial, nu ne prostim deloc.

— Am un iubit, ții minte?

Vine și se proptește în fața mea.

— Asta nu înseamnă că nu te poți prosti cu Hardin; nu pot să cred așa ceva! Credeam că vă urâți reciproc. Bine, Hardin urăște pe toată lumea. Dar credeam că te urăște mai mult decât îi urăște pe alții, zice ea, apoi râde. Când s-a întâmplat așa ceva... cum s-a ajuns aici?

Mă așez pe patul ei și-mi trec degetele prin păr.

— Nu știu cum. De fapt, sâmbătă, când ai plecat de la petrecere, am ajuns la Hardin în cameră, pentru că un idiot se tot dădea la mine, și acolo l-am sărutat. Am promis că nu vom vorbi niciodată despre asta, dar azi a venit pe aici și a început să se ia de mine, nu în felul acela. Arăt către pat, ceea ce o face să zâmbească și mai larg. Îmi arunca lucrurile peste tot și l-am împins și nu știu cum am ajuns în pat.

Toate astea sună foarte prost povestite. Mă comport total necaracteristic, așa cum a spus și mama. Îmi pun mâinile pe față. Cum am putut să-i fac așa ceva lui Noah, iarăși?

— Uau, sună sexy de tot, zice Steph, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu e; e oribil și greșit. Îl iubesc pe Noah, iar Hardin e un nenorocit. Nu vreau să fiu doar o altă cucerire de-a sa.

— Ai putea să înveți multe de la Hardin... *sexual vorbind*, vreau să zic.

Îmi cade fața. *Vorbește serios? Oare asta ar face ea... stai puțin, a făcut-o deja? Ea și Hardin?*

— Nici vorbă, nu vreau să învăț nimic de la Hardin. Și de la nimeni, în afară de Noah, îi spun eu.

Nici nu pot să îmi imaginez că eu și Noah ne-am putea freca în felul ăla. În mintea mea se repetă cuvintele lui Hardin: *Ești atât de sexy, Tess.* Noah nu ar spune niciodată așa ceva; nimeni nu mi-a mai spus cât sunt de sexy. Îmi simt obrajii luând foc când mă gândesc la asta.

— Tu ai învățat de la el? întreb eu puțin rușinată.

— De la Hardin? *Nu.* Și dintr-odată mă face să mă simt mai bine. Dar apoi continuă. Adică... nu m-am culcat cu el, dar am avut o aventură când ne-am cunoscut, trebuie să mărturisesc asta, oricât de stânjenitor ar fi. N-a ieșit nimic însă; am fost un fel de prieteni cu avantaje timp de o săptămână. O spune de parcă nu e mare lucru, dar gelozia deja începe să-mi clocotească pe dinăuntru.

— A... cu avantaje? întreb. Gura mi s-a uscat complet și îmi dau seama brusc că Steph mă enervează la culme.

— Mda, nimic prea important. Au fost doar câteva ședințe de pupat la greu, o pipăială ici-colo. Nimic serios, zice ea, iar eu simt o durere în piept.

Nu sunt surprinsă cu adevărat, dar îmi doresc să nu fi întrebat nimic.

— Hardin are multe prietene cu avantaje? Nu vreau să aud răspunsul, dar nici nu mă pot abține să nu întreb.

Pufnește în râs și se așază pe pat, vizavi de mine.

— Da, cam are. Vreau să spun, nu are cu sutele, dar este un tip... destul de activ.

Pot să-mi dau seama că a văzut cum reacționez și că încearcă să îndulcească povestea de dragul meu. Iau pentru a mia oară decizia de a sta departe de el. Nu vreau să fiu prietena cu avantaje a nimănui. Niciodată.

— Nu o face ca să fie răutăcios sau ca să se folosească de fete; mai mult ele se dau la el, iar el le anunță din start că nu iese cu nimeni, spune ea.

Îmi amintesc că Steph mi-a mai spus asta. Dar el nu a adus așa ceva în discuție când...

— Dar de ce nu iese cu nimeni?

De ce nu mă pot opri din pus întrebări?

— Chiar nu știu... Ascultă, zice ea cu o voce îngrijorată. Cred că te-ai putea distra de minune cu Hardin, dar mai cred și că poate fi periculos pentru tine. Dacă nu ești sigură că-ți poți controla sentimentele pentru el, atunci stai deoparte. Am văzut o grămadă de fete moarte după el și nu e deloc o imagine simpatică.

— A, crede-mă, nu simt nimic pentru el. Nu știu ce am avut în cap, râd eu și sper *să nu pară* fals.

Steph clatină din cap.

— Bine. Deci, ai avut multă bătaie de cap cu mama ta și cu Noah?

Îi povestesc despre predica mamei, dar sar peste partea în care i-am promis că nu o să mai fiu prietenă cu ea. Ne petrecem restul serii vorbind despre cursuri, despre Tristan și despre orice alt subiect la care mă pot gândi, în afară de Hardin.

23

A doua zi, mă întâlnesc cu Landon la cafenea înainte de începerea cursurilor ca să ne confruntăm notițele de la sociologie. Mi-a luat o oră să-mi aranjez toate hârtiile după cascadoria enervantă de ieri a lui Hardin. Aș vrea să-i povestesc lui Landon ce s-a întâmplat, dar nu am chef să-și facă idei greșite despre mine, mai ales acum, că știu că mama lui și tatăl lui Hardin sunt împreună. Cred că Landon știe o grămadă de lucruri despre Hardin și trebuie să-mi tot reamintesc să nu-l mai întreb nimic. În plus, chiar nu mă interesează ce face Hardin.

Ziua trece și vine și momentul cursului de literatură. Ca de obicei, Hardin s-a așezat lângă mine, dar nu pare deloc dornic să se uite în direcția mea.

— Azi e ultima zi în care studiem *Mândrie și prejudecată,* ne informează profesorul. Sper că v-a plăcut și, de vreme ce ați citit cu toții finalul, cred că ar trebui să ne concentrăm discuția de azi pe felul în care Austen folosește *procedeul prefigurării.* Permiteți-mi să vă întreb: în calitate de cititor, v-ați fi așteptat ca ea și Darcy să formeze un cuplu la final?

Mai mulți studenți murmură și răsfoiesc aiurea prin cărți, ca și cum ar găsi acolo un răspuns imediat, dar numai eu și Landon ridicăm mâinile, ca de obicei.

— Domnișoară Young, mă strigă profesorul.

— Ei bine, prima dată când am citit acest roman, am stat cu sufletul la gură neștiind dacă vor rămâne sau nu împreună la sfârșit. Chiar și acum, și am citit cartea de cel puțin zece ori, încă mă simt agitată la începutul relației dintre ei. Domnul Darcy este atât de crud și spune lucruri atât de oribile despre Elizabeth și despre familia ei, încât nu știu dacă îl poate ierta vreodată, darămite să-l mai și iubească.

Landon îmi aprobă răspunsul dând din cap, iar eu zâmbesc.

— E un punct de vedere, se aude o voce care sfidează liniștea. E vocea lui Hardin.

— Domnule Scott? Ai ceva de adăugat? îl întreabă profesorul, surprins în mod clar de participarea lui Hardin.

— Sigur. Am spus că e un punct de vedere. Femeile își doresc ce nu pot avea. Atitudinea nepoliticoasă a domnului Darcy a atras-o pe Elizabeth, deci era clar că aveau să sfârșească împreună, zice Hardin, apoi se scobește în unghii ca și cum nu ar fi deloc interesat de discuție.

— Nu e adevărat, mă refer la afirmația despre femeile care își doresc ce nu pot avea. Domnul Darcy era rău cu ea doar pentru că era prea mândru să recunoască faptul că o iubește. În clipa în care ura lui a încetat, ea și-a dat seama că o iubește cu adevărat, spun eu, mai tare decât aș fi vrut.

Mult prea tare. Mă uit în sală și observ că toată lumea se holbează la mine și la Hardin.

Hardin expiră.

— Nu știu ce tipi îți plac ție în general, dar eu cred că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, nu ar fi fost rău cu ea. Singurul motiv pentru care a cerut-o de nevastă este faptul că ea nu se putea abține să nu i se ofere, zice el cu nesaț, iar inima mea cade pe jos. Dar în cele din urmă o să ajungem și la ce crede el cu adevărat.

— Ba nu *i se oferea!* El o manipula făcând-o să creadă că e de treabă și, de fapt, profita de slăbiciunea ei! strig eu, și întreaga sală e redusă la tăcere.

Fața lui Hardin se înroșește de furie și cred că nici eu nu arăt altfel.

— El o „manipula"? Mai încearcă o dată, ea de fapt... adică, ea era plictisită de viața ei monotonă și voia să găsească oriunde ceva palpitant, deci cu siguranță i se oferea! strigă el la mine, apucându-se cu o mână de bancă.

— Păi, dacă el nu ar fi fost o târfă masculină, s-ar fi oprit de prima dată, în loc să intre la ea în cameră!

După ce rostesc aceste vorbe, îmi dau seama că am fost descoperiți, iar chicotelile și gâfâielile umplu sala de curs.

— OK, iată ce discuție vie. Cred că am dezbătut suficient pe această temă astăzi... începe profesorul, dar eu îmi iau geanta și fug din sală.

Pe hol, de undeva din spatele meu, îl aud pe Hardin urlând furios:

— De data asta nu mai apuci să fugi de mine, Theresa!

Ies din clădire și străbat peluza înverzită și, când ajung la colțul străzii, el mă apucă de mână, iar eu mă trag din strânsoare.

— De ce simți mereu nevoia să pui mâna pe mine așa? *Mai apucă-mă o dată de mână și o să te pocnesc!* strig eu.

Sunt și eu uimită de propriile vorbe dure, dar pur și simplu m-am săturat de aiurelile astea.

Mă apucă de braț din nou și nu reușesc să mă țin de promisiune.

— Ce vrei, Hardin? Să-ți spun cât de disperată sunt? Să-mi bat joc de mine lăsându-te să mă mai enervezi o dată? M-am săturat de jocul ăsta cu tine, nu vreau să-l mai joc. Am un prieten care mă iubește, iar tu ești o persoană înfiorătoare. Ar trebui să te duci la un medic, să-ți prescrie medicamente pentru schimbările tale de dispoziție! Nu pot ține pasul cu tine. Acum ești drăguț, apoi ești detestabil. Nu vreau să am de-a face cu tine, deci fă-ți o favoare și găsește-ți altă fată cu care să te joci, pentru că eu am terminat!

— Chiar trezesc ce e mai rău in tine, nu-i așa? întreabă el.

Mă îndepărtez și încerc să fiu mai atentă la trotuarul aglomerat din apropierea noastră. Privirile confuze ale câtorva studenți se opresc asupra mea și a lui Hardin cam mult timp. Când mă uit iar la el, văd cum își bagă degetele printr-o gaură din tricoul negru și uzat.

Mă aștept să-l prind zâmbind sau râzând, dar nu e așa. Dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, aș crede că e... rănit? Dar îl cunosc și știu că nu îi pasă.

— Nu încerc deloc să mă joc cu tine, spune el și își trece mâna prin păr.

— Atunci ce faci? Pentru că schimbările tale de dispoziție îmi dau dureri de cap, mă răstesc eu.

În jurul nostru s-au adunat câțiva oameni, iar eu vreau să mă fac mică și să dispar. Dar trebuie să aflu ce mai spune.

De ce nu pot sta departe de el? Știu că e primejdios și toxic. Nu am fost cu nimeni atât de răutăcioasă cum sunt cu el. O merită, știu, dar mie nu-mi place să fie răutăcioasă cu nimeni.

Hardin mă ia din nou de mână și mă trage pe o alee mică dintre două clădiri, departe de lume.

— Tess, eu... Nu știu ce să fac. Tu m-ai sărutat prima, îți aduci aminte? îmi spune el.

— Da... eram beată, mai știi? Iar tu m-ai sărutat primul ieri.

— Mda... Iar tu nu m-ai oprit. Face o pauză. Trebuie să fie obositor, zice el.

Ce anume?

— Ce să fie obositor?

— Să pretinzi că nu mă vrei, când amândoi știm că nu e adevărat, spune și se apropie.

— Ce? Nu te vreau. Am prieten.

Cuvintele îmi ies prea repede din gură și indică absurditatea situației, făcându-l să zâmbească.

— Un prieten de care te-ai plictisit. Recunoaște, Tess. Nu mie, ci ție. Te-ai plictisit de el. Vocea lui coboară și are un ritm lent și senzual. Te-a făcut vreodată să te simți așa cum te-am făcut eu?

— P-poftim? Sigur că da, mint eu.

— Ba nu... deloc. Pot spune că nu te-a atins nimeni... așa cum trebuie.

Cuvintele lui îmi transmit o fiebințeală deja cunoscută în tot corpul.

— Nu e treaba ta, spun eu și mă dau în spate, determinându-l să facă trei pași către mine.

— Nici nu ai idee cât de bine te pot face să te simți, zice, iar eu oftez.

Cum poate trece de la țipete la *asta?* Și de ce îmi place atât de mult? Nu mai am cuvinte. Tonul lui Hardin și vorbele sale vulgare mă fac slabă, vulnerabilă și confuză. Sunt un iepure în vizuina unei vulpi.

— Pe bune, nici nu trebuie să recunoști. Se vede, spune el, iar vocea lui are o notă arogantă.

Iar eu nu pot decât să clatin din cap. Zâmbetul i se lărgește și mă lipesc instinctiv de zid. Face un pas către mine, iar eu respir adânc și plină de speranță. Nu din nou.

— Ți s-a accelerat pulsul, nu-i așa? Ți s-a uscat gura. Te gândești la mine și simți ceva... *acolo* jos. Nu-i așa, Theresa?

Tot ceea ce spune e adevărat și, cu cât îmi vorbește mai mult în felul acesta, cu atât mai mult îl doresc. E foarte ciudat să tânjești după cineva și să-l detești în același timp. Atracția pe care o simt este pur fizică, lucru surprinzător, având în vedere cât de diferit este Hardin de Noah. Nici nu-mi amintesc să fi fost atrasă de altcineva în afară de Noah. Știu că dacă nu spun ceva acum, va avea câștig de cauză. Nu vreau să aibă această putere asupra mea și să mai și *câștige.*

— Te înșeli, bolborosesc.

Dar el zâmbește. Și chiar și acest lucru îmi transmite un curent electric prin trup.

— Eu nu mă înșel niciodată, zice el. Mai ales la lucrurile astea.

Fac un pas într-o parte înainte să mă încolțească lângă zid.

— De ce tot spui că eu mă dau la tine dacă tu ești cel care m-a încolțit acum? îl întreb, simțind cum furia îmi depășește dorința în privința acestui băiat cu tatuaje.

— Pentru că tu ai făcut prima mișcare. Nu mă înțelege greșit, am fost la fel de surprins ca și tine.

— Eram beată și avusesem o noapte lungă, după cum știi deja. Eram confuză pentru că te purtaseși frumos cu mine; mă rog, în felul tău.

O șterg pe lângă el și mă așez pe caldarâm, ca să scap de apropierea lui. Conversația cu el e obositoare.

— Nu sunt atât de rău cu tine, zice el, lungindu-se spre mine, dar sună mai degrabă ca o întrebare, nu ca o afirmație.

— Ba da, ești. Ai face orice ca să fii rău cu mine. Nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Dar tot mi se pare că la mine adaugi mai multă răutate.

Nu-mi vine să cred cât de sinceră sunt cu el. Știu că e o chestiune de timp până când se va porni iar împotriva mea.

— Nu e adevărat. Nu mă port mai urât cu tine decât cu restul populației.

Simt că explodez. Știam eu că nu pot avea o discuție normală cu el.

— Nu înțeleg de ce-mi irosesc timpul! strig eu. O iau înapoi către aleea principală și peluză.

— Hei, îmi pare rău. Întoarce-te.

Oftez, dar picioarele reacționează înaintea creierului și mă trezesc la câțiva centimetri distanță de el. Se așază pe bordură, acolo unde am stat eu înainte.

— Stai jos, îmi ordonă el.

Iar eu execut.

— Te-ai așezat foarte departe de mine, spune el, iar eu mă strâmb. Nu ai încredere în mine?

— Nu, sigur că nu am. De ce aș avea?

Își schimbă puțin expresia la auzul vorbelor mele, dar își revine repede. *De ce îi pasă dacă am încredere în el sau nu?*

— Oare putem să ajungem la o concluzie: fie să stăm departe unul de altul, fie să fim prieteni? Nu mai am energie să mă tot cert cu tine.

Oftez, iar el se apropie puțin de mine. Inspiră profund înainte să vorbească.

— Nu vreau să stau departe de tine.

Poftim? Inima bate să-mi iasă din piept.

— Vreau să zic... Nu cred că putem sta departe unul de altul, pentru că una dintre cele mai bune prietene de-ale mele este colega ta de cameră. Deci cred că merită să încercăm să fim prieteni.

Dezamăgirea lovește din senin, dar asta este ceea ce îmi doresc, nu-i așa? Nu mai pot continua așa, sărutându-mă cu Hardin și înșelându-l pe Noah.

— Bine, atunci suntem prieteni? spun eu, înăbușindu-mi acest sentiment.

— Prieteni, aprobă el și îmi întinde mâna ca să i-o strâng.

— Nu prieteni cu avantaje, îi amintesc eu strângându-i mâna și-mi simt obrajii înroșindu-se.

Chicotește și își duce mâna la sprânceană, jucându-se cu inelul.

— Ce te face să spui asta?

— Parcă nu ai ști. Steph mi-a spus deja.

— Ce anume, despre mine și ea?

— Despre tine și ea, despre tine și oricare altă fată.

Încerc să mimez un surâs tușind, apoi tușesc și mai tare, încercând să-l ascund.

Își ridică sprânceana, dar îl ignor.

— Cu Steph... chiar a fost distracție.

Zâmbește ca și cum și-ar fi amintit ceva, iar eu îmi înghit valul de fiere care mi s-a urcat în gât.

— Și da, sunt fete cu care mă culc. Dar de ce te-ar privi asta pe tine, prieteno?

El este foarte nonșalant, dar eu sunt șocată.

Faptul că recunoaște că se culcă și cu alte fete nu ar trebui să mă deranjeze, dar mă deranjează. Nu e al meu: Noah este. *Noah este.* Noah este al meu, îmi reamintesc.

— Nu mă privește. Nu vreau să crezi că voi fi una dintre celelalte fete.

— Ooo... ești geloasă, Theresa? face el mișto de mine, iar eu îl împing.

Nu o să recunosc nici moartă așa ceva.

— Nu, nicidecum. Îmi pare rău pentru fetele alea.

Își ridică sprâncenele jucăuș.

— O, nu e cazul. Le place, crede-mă.

— Bine, bine. Am înțeles. Putem să schimbăm subiectul, te rog?

Oftez și îmi ridic capul ca să mă uit la cer. Trebuie să-mi scot imaginea lui Hardin și a haremului său din minte.

— Deci o să încerci să fii mai drăguț cu mine?

— Sigur. O să încerci și tu să nu mai fii atât de bățoasă și de afurisită?

Uitându-mă la nori, spun visătoare:

— Eu nu sunt afurisită; tu ești enervant.

Mă uit la el și încep să râd; din fericire, râde și el. E o schimbare plăcută față de țipetele de mai devreme. Știu că nu am rezolvat mari probleme aici, cum ar fi dacă am sau nu sentimente pentru el, dar dacă îl pot convinge să nu mă mai sărute, mă pot concentra din nou asupra lui Noah și pot opri acest vârtej înainte să devină mai grav.

— Uită-te la noi, suntem prieteni. Accentul lui e foarte simpatic când nu e nesimțit.

La dracu', e simpatic și când e nesimțit, dar când vocea îi e mai caldă, accentul i-o face și mai blândă, așa, ca mătasea. Felul în care cuvintele i se rostogolesc pe limbă, printre buzele acelea roz... Nu am voie să mă mai gândesc la buzele lui. Îmi iau ochii de la chipul lui și mă ridic, ștergându-mă pe fustă.

— Fusta aia e oribilă, Tess. Dacă vrei să fim prieteni, va trebui să renunți la ea.

Mă simt jignită pentru o clipă, dar când mă uit la el observ că zâmbește.

Acesta este modul lui de a glumi; încă nepoliticos, dar prefer varianta asta decât maliţiozitatea sa obişnuită.

Îmi vibrează alarma telefonului.

— Trebuie să mă întorc la învățat, îi spun.

— Îți pui alarma ca să înveți?

— Îmi pun alarma pentru mai multe lucruri; așa fac eu.

Sper să nu mai insiste cu asta.

— Atunci pune alarma ca să facem ceva distractiv împreună mâine după cursuri, zice el.

Cine e băiatul ăsta și unde e adevăratul Hardin?

— Nu cred că lucrurile care mi se par mie distractive ți se par și ție.

Nici nu-mi pot imagina ce i se poate părea amuzant lui Hardin.

— Păi, o să sacrificăm câteva pisici, o să dăm foc câtorva clădiri...

Nu-mi pot stăpâni o chicoteală, iar el îmi zâmbește.

— Totuși, pe bune, ți-ar prinde bine ceva distracție și, de vreme ce tocmai ne-am împrietenit, ar trebui să facem ceva amuzant împreună.

Am nevoie de câteva clipe ca să mă gândesc dacă ar trebui să fiu singură cu Hardin înainte să-i răspund. Dar nu apuc să zic nimic, pentru că se întoarce și dă să plece.

— Bine, mă bucur că ești de acord. Ne vedem mâine.

Și dispare.

Nu spun nimic; am rămas așezată pe trotuar. Capul mi se învârtește din cauza ultimelor douăzeci de minute. Mai întâi, practic mi-a oferit sex, spunându-mi că nici nu am idee cât de bine m-aș simți; apoi, câteva minute mai târziu, a fost de acord că poate încerca să fie mai amabil cu mine; după care râdeam și glumeam și ne simțeam OK împreună. Sunt atât de multe întrebări pe care aș vrea să i le pun,

dar chiar cred că pot fi prietenă cu Hardin, aşa cum e Steph. Bine, nu cum e Steph, dar aşa cum e Nate sau unul dintre ceilalţi amici cu care îşi pierde vremea. Acesta este cel mai bun lucru. Gata cu sărutatul, gata cu avansurile sexuale din partea lui. Doar prieteni.

Dar pe când mă întorc spre camera mea, trecând pe lângă puştii aceia care umblă fără să-l cunoască pe Hardin sau felul lui de-a fi, nu reuşesc să scap de teama că tocmai am picat din nou într-una dintre numeroasele sale capcane.

24

Odată întoarsă în cameră încerc să învăț, dar nu mă pot concentra. După ce mă uit degeaba la notițe câteva ore și nu sunt capabilă să citesc nimic, mă gândesc că un duș m-ar putea ajuta. Când sunt aglomerate, dușurile mixte încă mă fac să mă simt stânjenită, dar nu m-a deranjat nimeni niciodată, așa că încep să mă obișnuiesc cu ele.

Apa fierbinte este senzațională și îmi detensionează mușchii încordați. Ar trebui să mă simt ușurată și fericită că am ajuns la un soi de armistițiu cu Hardin, dar acum furia și enervarea au fost înlocuite de agitație și confuzie. Am fost de acord să-mi petrec ziua de mâine cu Hardin, să facem ceva „distractiv", și sunt îngrozită. Sper să iasă totul bine; nu mă aștept să-i devin cea mai bună prietenă, dar trebuie să ajungem într-un punct în care să nu ne mai certăm de fiecare dată când discutăm.

La duș e atât de bine încât rămân acolo o vreme, iar când revin în cameră, îmi dau seama că Steph a trecut pe acolo și a și plecat deja. Găsesc un bilețel de la ea în care îmi scrie că Tristan o scoate la cină, undeva în afara campusului. Îmi place de Tristan; pare drăguț,

în ciuda faptului că exagerează cu creionul dermatograf. Dacă Steph și Tristan vor continua să iasă împreună, poate că atunci când vine Noah în vizită putem merge undeva toți patru. Pe cine păcălesc eu aici? Noah nu o să vrea să-și petreacă timpul cu oameni ca ei, dar, pe de altă parte, știu bine că nici eu nu m-aș fi închipuit într-o astfel de companie, acum trei săptămâni.

Înainte de culcare îl sun pe Noah; nu am vorbit toată ziua.

Este foarte politicos, mă întreabă cum mi-a mers azi de cum răspunde la telefon. Îi spun că mi-a mers bine; ar trebui să-i zic că mâine am program cu Hardin, dar mă abțin. El îmi povestește că echipa lui de fotbal i-a bătut pe Seattle High la mustață, deși cei de la Seattle sunt foarte buni. Și mă bucur pentru el, pare fericit că a jucat atât de bine.

Ziua următoare trece mult prea repede. Eu și Landon mergem la cursul de literatură, iar Hardin este deja așezat la locul său.

— Ești gata pentru întâlnirea noastră de diseară? mă întreabă el, iar eu rămân cu gura căscată. La fel și Landon.

Nici nu știu ce mă deranjează mai tare: felul în care a pus Hardin problema sau modul în care mă va privi Landon de acum încolo. Prima zi a încercării noastre de a deveni prieteni nu decurge prea bine, deocamdată.

— Nu e deloc o întâlnire, îi zic, apoi mă întorc către Landon, îmi dau ochii peste cap și adaug cu nonșalanță, ignorându-l pe Hardin: Ieșim și noi ca prietenii.

— E același lucru, replică Hardin.

Îl evit tot restul cursului... ceea ce e ușor de făcut, pentru că nici el nu încearcă să intre în vorbă cu mine după faza asta.

După curs, Landon își înghesuie lucrurile în rucsac, se uită spre Hardin, apoi îmi spune încet:

— Ai grijă diseară.

— Ah, încercăm să ne înțelegem bine deoarece colega mea de cameră este bună prietenă cu el, îi răspund eu, sperând că Hardin nu mă aude.

— Știu, tu ești o prietenă de nădejde. Nu sunt sigur că Hardin îți merită bunătatea, zice el, intenționat cu voce tare, și îmi ridic privirea spre el.

— Tu nu ai ceva mai bun de făcut decât să mă bârfești pe mine? Dispari, amice, se răstește Hardin de undeva din spatele meu.

Landon se încruntă și se uită la mine din nou.

— Doar ține minte ce ți-am spus.

Se îndepărtează și mă îngrijorează faptul că poate l-am supărat.

— Hei, nu ar trebui să fii atât de rău cu el, practic sunteți frați, spun.

Ochii lui Hardin se dilată.

— Ce ai spus tu acolo? mormăie el.

— Știi tu, tatăl tău și mama lui Landon?

Să mă fi mințit Landon? Sau poate nu trebuia să aduc asta în discuție. Landon m-a avertizat să nu vorbesc despre relația lui Hardin cu tatăl său, dar nu credeam că se referă la întreaga situație.

— Asta nu e treaba ta. Hardin se uită furios la ușa prin care a dispărut Landon. Nici măcar nu știu de ce idiotul ăla ți-a povestit așa ceva. O să fiu nevoit să-l fac să-și țină gura, se pare.

— Lasă-l în pace, Hardin. Nici măcar nu a vrut să-mi spună, practic eu am scos povestea de la el. Imaginea lui Hardin pocnindu-l pe Landon îmi întoarce stomacul pe dos. Trebuie să schimb subiectul. Deci unde mergem azi? îl întreb, iar el mă fixează cu privirea.

— Nu mergem nicăieri; a fost o idee proastă, se răstește el, se răsucește pe călcâie și pleacă.

Rămân acolo un minut, așteptând să văd dacă Hardin se răzgândește și se întoarce.

Ce naiba are? Chiar e bipolar, acum sunt sigură de asta.

Revenind la mine în dormitor, îi găsesc pe Zed, pe Tristan și pe Steph stând pe patul ei. Tristan nu-și poate lua ochii de la Steph, iar Zed își tot trece degetul mare peste butonul unei brichete metalice. În mod normal aș fi deranjată de prezența atâtor musafiri nepoftiți,

dar chiar îmi place de Zed și de Tristan și am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția.

— Hei, Tessa! Cum a fost la cursuri? mă întreabă Steph și-mi zâmbește generos.

Nu pot să nu observ cum i se luminează chipul lui Tristan când se uită la ea.

— A fost bine. La tine? Îmi așez cărțile pe dulap, iar ea îmi povestește cum și-a vărsat profesorul ei cafea pe haine, încheind astfel ora mai devreme.

— Arăți tare bine azi, Tessa, îmi spune Zed.

Eu îi mulțumesc și mă așez pe patul lui Steph, lângă ei. Patul e cam mic pentru toți, dar ne simțim bine. După ce vorbim despre diversele ciudățenii ale profesorilor, ușa se deschide și ne întoarcem cu toții să vedem cine e.

E Hardin. Ah!

— Frate, pe bune, ai putea bate la ușă măcar o dată în viața ta, îl ceartă Steph, iar el ridică din umeri. Puteam să fiu dezbrăcată sau altceva.

Râde, de fapt nu e supărată pe lipsa lui de maniere.

— Nimic din ce nu am văzut, glumește el, iar Tristan se schimbă la față pe când ceilalți trei chicotesc.

Nici mie nu mi se pare nimic amuzant; urăsc faptul că Steph și Hardin au fost împreună.

— Ah, taci din gură, zice ea, încă râzând, și îl ia pe Tristan de mână. Lui îi revine surâsul și se mută mai aproape de ea.

— Ce faceți aici? întreabă Hardin și se așază în fața noastră, pe patul meu.

Vreau să-i spun să se care de acolo, dar prefer să tac. Pentru o secundă am crezut că a venit ca să-mi ceară scuze, dar de fapt s-a înființat pentru a-și pierde vremea cu prietenii lui, iar eu nu mă număr printre ei.

Zed zâmbește.

— Voiam să mergem la film. Tessa, vino și tu cu noi.

Înainte să apuc să răspund, Hardin spune repede:

— De fapt, eu și Tessa avem deja planuri.

Are un tăiș misterios în glas. Doamne, e atât de capricios!

— Poftim? întreabă Zed și Steph la unison.

— Da, venisem s-o iau. Hardin se ridică și își bagă mâinile în buzunare, făcând semn către ușă cu întregul trup. Hai, ești gata sau mai aștept?

Mintea mea strigă *Nu*, dar aprob din cap și mă ridic din patul lui Steph.

— Bine, ne vedem mai târziu! îi anunță Hardin și practic mă împinge pe ușă.

Odată ajunși afară, mă conduce la mașină și, cu un gest total surprinzător, îmi deschide portiera. Rămân nemișcată cu brațele încrucișate, privindu-l.

— Data viitoare o să-mi amintesc să nu-ți mai țin deschisă nicio ușă...

Clatin din cap.

— Ce naiba a fost asta? Știu că nu ai venit să mă iei pe mine, tocmai ce îmi spuseseși că nu ai chef să îți petreci timpul cu mine! țip eu.

Și iată cum ne întoarcem la certuri și la urlete. Pur și simplu, mă înnebunește.

— Ba da, de-aia am venit. Acum treci în mașină.

— Nu! Dacă nu recunoști că nu ai venit ca să te întâlnești cu mine, mă întorc în cameră și mă duc la film cu Zed, spun eu, iar fălcile i se încleștează.

Știam eu. Nici nu știu exact cum trebuie să mă simt după ce am făcut această descoperire, dar cumva mi-am dat seama că Hardin nu voia ca eu să merg la film cu Zed și acesta e singurul motiv pentru care vrea să iasă cu mine acum.

— Recunoaște, Hardin, sau plec.

— OK, bine. Recunosc. Acum treci naibii în mașină. Nu te mai rog încă o dată, zice el și se îndreaptă către locul șoferului.

Mă urc, împotriva raţiunii mele.

Hardin pare în continuare mânios când iese din parcare. Dă cât poate de tare muzica lui stridentă. Mă întind şi o închid.

— Nu pune mâna pe aparatul meu de radio, mă ceartă el.

— Dacă ai de gând să fii tot timpul nesimţit, nu vreau să îmi petrec ziua cu tine.

Şi chiar vorbesc serios. Dacă se poartă aşa, nu-mi pasă unde mă duce, mă întorc cu autostopul la cămin sau văd eu ce fac.

— Nu sunt. Doar nu mai pune mâna pe aparatul de radio.

Mă gândesc din nou la modul în care Hardin îmi arunca notiţele prin cameră şi-mi vine să-i smulg radioul din ţâţâni şi să-l arunc pe geam. Dacă aş fi sigură că pot să-l scot de acolo, aş face-o.

— Şi oricum, de ce îţi pasă ţie dacă mă duc sau nu la film cu Zed? Mergeau şi Steph cu Tristan.

— Nu cred că Zed are cele mai bune intenţii, zice el încet, cu ochii aţintiţi la şosea.

Izbucnesc în râs, iar el se încruntă.

— Ah, şi tu ai? Cel puţin Zed se poartă frumos cu mine.

Nu mă pot opri din râs. Încercarea lui Hardin de a mă proteja în orice fel mi se pare nostimă. Zed e un prieten, nimic mai mult. Exact ca Hardin.

Hardin îşi dă ochii peste cap, dar nu-mi răspunde. Dă din nou drumul la muzică, iar chitara şi bassul îmi sparg pur şi simplu urechile.

— Poţi să dai mai încet? îl rog eu.

Spre surprinderea mea, mă ascultă, dar îl lasă deschis ca fundal.

— Muzica asta e îngrozitoare.

Râde şi bate ritmul cu degetele pe volan.

— Nu, nu e. Deşi tare mi-ar plăcea să aflu ce consideri tu a fi muzică bună.

Când zâmbeşte aşa, arată total lipsit de griji, mai ales cu geamul maşinii deschis şi cu vântul suflându-i prin păr. Ridică o mână şi-şi dă părul pe spate. Îmi place cum îi stă aşa. Îmi alung aceste gânduri din cap.

— Îmi plac Bon Iver, trupa The Fray, răspund eu în cele din urmă.

— Sigur că-ți plac, spune el, râzând pe înfundate.

Îmi apăr muzicienii preferați.

— Ce ți se pare rău la ei? Au talent cu carul, muzica lor e minunată.

— Da... au talent. Talent să adoarmă oamenii.

Când îmi întind mâna și îl lovesc ușor în joacă pe umăr, se ferește la mișto și râde.

— Asta e, mie îmi plac, zic surâzând.

Dacă am putea păstra dispoziția asta glumeață, chiar m-aș distra. Mă uit pe fereastră pentru prima dată, dar nu-mi dau seama deloc unde ne aflăm.

— Unde mergem?

— Într-unul dintre locurile mele preferate.

— Care e acesta?

— Chiar vrei să știi totul dinainte, nu-i așa?

— Da... îmi place să...

— Deții controlul absolut?

Rămân tăcută. Știu că are dreptate, dar pur și simplu așa sunt eu.

— Nu-ți spun până nu ajungem acolo... adică peste vreo cinci minute.

Mă las pe spătarul scaunului și îmi întorc privirea către bancheta din spate. Într-o parte se află o grămadă dezordonată de manuale și hârtii aruncate, iar în partea cealaltă zace un hanorac negru și gros.

— Vezi ceva ce-ți place pe acolo? mă prinde Hardin asupra faptului.

— Ce fel de mașină e asta? întreb eu.

Trebuie să-mi abat atenția de la faptul că nu știu unde mergem, iar lui de la faptul că m-a prins băgându-mi nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ford Capri, un clasic, se fălește el, mândru peste măsură.

Îmi povestește despre mașină, deși eu nu am idee ce tot spune acolo. Cu toate acestea, îi privesc gura în timp ce vorbește, buzele i se mișcă atât de încet, iar cuvintele ies și mai încet. După ce îmi aruncă mai multe priviri în timp ce vorbim, îmi spune destul de dur:

— Nu-mi place să te uiți fix la mine. Dar apoi îmi zâmbește.

25

Intrăm pe un drum cu pietriș, iar Hardin închide muzica, așa că singurul zgomot care se aude sunt pietricelele scrâșnind sub cauciucuri. Dintr-odată îmi dau seama că suntem la naiba în praznic. Sunt de-a dreptul agitată; ne aflăm aici singuri-singurei. Nu sunt alte mașini, nu sunt clădiri, nu e nimic.

— Nu-ți face griji, nu te-am adus aici ca să te omor, glumește el, iar eu înghit în sec. Mă îndoiesc că își dă seama că îmi e mai teamă de ce i-aș putea face eu, odată rămași singuri, decât că m-ar putea omorî.

După încă vreo doi kilometri, Hardin oprește mașina. Mă uit pe geam și nu văd decât iarbă și copaci. Văd flori sălbatice galbene crescând peste tot, iar vântul adie călduț și plăcut. De bună seamă, acesta este un loc frumos și senin. Dar de ce să mă aducă aici?

— Ce facem aici? îl întreb eu coborând din mașină.

— Păi, la început ne plimbăm puțin.

Oftez. *Deci m-a adus aici ca să facem mișcare?*

Observându-mi expresia acră, adaugă:

— Nu ne plimbăm foarte mult.

Și începe să meargă de-a lungul unei porțiuni cu iarbă aplatizată de la atâta călcat pe ea.

Amândoi păstrăm liniștea pe durata plimbării, cu excepția câtorva remarci nepoliticoase ale lui Hardin cum că aș merge prea încet. Îl ignor și analizez împrejurimile. Încep să pricep de ce îi place acest loc, aparent ales la întâmplare. E foarte multă liniște. Calm. Aș putea să stau aici pentru totdeauna dacă aș avea o carte la mine. Hardin părăsește poteca și intră în pădure. Firea mea bănuitoare se activează, dar mă țin după el. Câteva minute mai târziu, ajungem prin pădure la un izvor, mai curând un pârâu. Habar nu am unde suntem, dar apa pare destul de adâncă.

Hardin nu spune nimic, dar își scoate tricoul negru.

Privirea mi se oprește pe trunchiul său plin de tatuaje. Felul în care îi sunt desenate pe piele crengile goale ale copacului uscat este mai degrabă atrăgător decât tulburător, în lumina strălucitoare a soarelui. Apoi se apleacă să-și dezlege bocancii negri murdari, aruncându-mi o privire și surprinzându-mă cum mă holbez la trupul lui pe jumătate gol.

— Stai puțin, de ce te dezbraci? îl întreb eu uitându-mă la pârâu. O, nu. Ai de gând să înoți? În chestia asta? zic eu arătând spre apă.

— Da, da, și o să înoți și tu. Eu fac asta tot timpul.

Își descheie nasturii de la pantaloni și trebuie să mă forțez să nu mă uit fix la mușchii de pe spatele său gol, care se mișcă atunci când Hardin se apleacă și-și dă jos pantalonii.

— Eu nu înot în chestia aia.

Nu mă deranjează să înot, dar nu într-un loc aiurea din mijlocul necunoscutului.

— Și de ce, mă rog? Arată către pârâu. E atât de curat încât poți să vezi fundul apei.

— Deci... probabil că sunt pești și cine mai știe ce acolo. Îmi dau seama ce ridicolă par, dar nu-mi pasă. În plus, nu mi-ai spus că mergem să înotăm, așa că nu am în ce să înot.

Cu siguranță nu are ce să mai zică la asta.

— Vrei să-mi spui că ești genul acela de fată care nu poartă deloc lenjerie? Rânjește, iar eu mă uit cu gura căscată la el și la gropițele din obrajii lui. Deci, rămâi în sutien și chiloți.

Stai așa, deci credea că vin aici cu el, îmi scot toate hainele și înotăm împreună? Simt o agitație pe dinăuntru și mă apucă fierbințeala când mă gândesc că m-aș putea băga dezbrăcată în apă cu Hardin. Ce vrea să-mi facă? Nu m-am gândit niciodată la așa ceva înainte să-l întâlnesc pe el.

— Nu înot în lenjeria intimă, ciudatule. Mă așez pe iarba moale. Doar mă uit la tine, îi spun.

Se încruntă. Acum a rămas doar în boxeri, iar materialul negru i se strânge pe corp. Este a doua oară când îl văd aproape dezbrăcat și arată și mai bine aici, în natură.

— Nu ești deloc amuzantă. Și nici nu știi ce pierzi, zice el plat. Apoi sare în apă.

Îmi ațintesc ochii asupra ierbii și rup câteva fire, jucându-mă cu ele între degete. Îl aud pe Hardin strigând din pârâu:

— Apa e caldă, Tess!

Din locul meu de pe iarbă, observ picăturile de apă cum i se preling de pe părul său, acum negru ca smoala. Zâmbește și își dă pe spate părul ud leoarcă, ștergându-și fața cu o singură mână.

Pentru o clipă îmi doresc să fi fost altcineva, o persoană mai curajoasă. Ca Steph. Dacă aș fi fost Steph, m-aș fi dezbrăcat și aș fi sărit în apa călduță alături de Hardin. L-aș fi stropit cu apă și m-aș fi suit înapoi pe mal ca să sar la loc și să-l fac ciuciulete.

Dar nu sunt deloc Steph. Sunt Tessa.

— Până acum asta e o prietenie foarte plictisitoare... zice Hardin și se apropie înotând de mal. Mă strâmb, iar el chicotește. Măcar dă-ți jos pantofii și bagă-ți picioarele în apă. E o senzație mișto, iar în curând se va face prea frig ca să mai poți înota.

Să-mi vâr picioarele în apă nu are cum să-mi strice. Așa că îmi scot pantofii și îmi suflec jeanșii, ca să-mi trec picioarele peste

marginea malului și să le bag în apă. Hardin avea dreptate, apa e călduță și curată. Dau din degetele de la picioare și nu pot să nu zâmbesc.

— E plăcut, nu-i așa? mă întreabă el, iar eu clatin din cap. Hai, intră cu totul!

Scutur din cap a dezaprobare, iar el mă stropește cu apă. Mă retrag și mă încrunt la el.

— Dacă vii în apă, îți răspund la una dintre întrebările tale enervante. Poți pune orice întrebare vrei, dar să fie una singură, mă avertizează el.

Curiozitatea mă învinge și îmi înclin capul, gândindu-mă. Sunt multe enigme legate de Hardin și iată o șansă de a rezolva măcar una dintre ele.

— Această ofertă expiră într-un minut, spune el și dispare sub apă.

Îi văd trupul zvelt sub apa limpede. Pare distractiv, în plus Hardin știe să negocieze. Știe să-mi folosească surplusul de curiozitate împotriva mea.

— Tessa, zice el scoțându-și capul la suprafață, nu o mai întoarce pe toate părțile și sări odată în apă.

— Nu am cu ce să mă schimb. Dacă sar îmbrăcată, va trebui să merg la mașină și să ajung acasă udă leoarcă, mă văicăresc eu.

Aproape că vreau să intru în apă. OK, recunosc, vreau.

— Pune-ți tricoul meu, se oferă el, ceea ce mă șochează, așa că aștept o clipă ca să-mi spună că a glumit, dar el nu face asta. Hai, pune-ți tricoul meu. E destul de lung pentru tine și-ți poți păstra sutienul și chiloții, dacă vrei, zice el, cu un zâmbet.

Îi urmez sfatul și nu mai exagerez cu gândirea.

— Bine, dar întoarce-te cu spatele și nu te uita la mine cât mă schimb; vorbesc serios!

Încerc să-l intimidez, dar el râde. Se întoarce și se uită în direcția opusă, așa că îmi trag tricoul peste cap și mi-l pun pe al lui, cât de repede pot. Odată îmbrăcată cu el, văd că a avut dreptate, îmi vine

până undeva la mijlocul coapsei. Nu pot să nu admir felul în care îi miroase tricoul, a colonie slabă și o aromă pe care aș denumi-o, simplu, Hardin.

— Grăbește-te naibii sau mă întorc, zice el, iar eu mi-aș dori să am un băț pe care să i-l arunc în cap.

Îmi desfac nasturii de la jeanși și mă dezbrac de ei. Îmi împăturesc ordonat jeanșii și tricoul și le așez pe iarbă, alături de pantofi. Hardin se întoarce, iar eu trag în jos de tivul tricoului său negru cât pot de tare.

Pupilele i se dilată și privirea lui îmi cercetează trupul. Își scoate din nou inelul din limbă printre dinți, iar eu observ cum i se înroșesc obrajii. Cred că trebuie să-i fie frig, căci nu e posibil să reacționeze astfel văzându-mă.

— Ăăăă... vii odată în apă? zice el, cu un glas mai aspru decât de obicei.

Dau din cap și mă îndrept încet spre mal.

— Sări odată!

— Sar! Sar! strig eu nervoasă, iar el râde.

— Ia-ți puțin avânt.

— Bine.

Fac un pas în spate și încep să alerg ușor. Mă simt puțin prostuță, dar nu am de gând să las tendința mea de a exagera cu gândirea să strice acest moment. Când ajung la ultimul pas, mă uit la apă și mă opresc cu tălpile chiar pe margine.

— Ah, haide odată! Porniseși atât de bine! Își dă capul pe spate râzând și arată adorabil.

Hardin, adorabil?

— Nu pot!

Nu știu exact ce mă oprește; apa este suficient de adâncă încât să pot sări în ea, dar nu foarte adâncă. În locul unde stă Hardin apa îi vine doar până la piept, ceea ce înseamnă că mie mi-ar ajunge până la bărbie.

— Ți-e frică? Tonul lui este calm, dar serios.

— Nu... nu știu. Oarecum, recunosc eu, iar el vine prin apă spre mine.

— Așază-te pe mal și te ajut eu să intri.

Mă așez și îmi apropii picioarele ca să nu-mi vadă chiloții. Observând acest detaliu, el zâmbește cu subînțeles în timp ce se întinde să mă prindă. Mâinile lui mă apucă de coapse și simt din nou că iau foc. De ce trupul meu reacționează așa când vine vorba de el? Încerc să devenim prieteni, așa că ignor această senzație. Își mută mâinile pe talia mea și mă întreabă:

— Ești gata?

De îndată ce încuviințez din cap, mă ridică și mă trage în apa caldă, care mă mângâie pe pielea fierbinte. Hardin îmi dă drumul mult prea curând și rămân în picioare în apă. Suntem aproape de mal, așa că apa de-abia îmi ajunge sub piept.

— Nu sta acolo, se maimuțărește el, iar eu îl ignor, înaintând totuși în apă.

Tricoul lui se umflă plutind de la apa care a intrat în el, iar eu țip scurt și îl trag în jos. După ce-l aranjez, promite să stea acolo, acoperindu-mi cea mai mare parte din trup.

— Ai putea să-l scoți de tot, rânjește el, iar eu îl stropesc cu apă. Ai îndrăznit să mă stropești?

Râde, iar eu dau din cap, stropindu-l din nou. Își scutură părul ud și sare după mine pe sub apă. Brațele sale lungi mă apucă de talie și mă trag în adâncuri. Mâna îmi zboară în sus pentru a-mi bloca nările; nu mă pricep la înot dacă nu am nasul astupat. Când ne ridicăm la suprafață, Hardin moare de râs și nici eu nu mă pot abține. Chiar mă distrez, de-adevăratelea, nu doar un pic, așa cum m-aș fi distrat la film.

— Nu mă pot decide ce este mai amuzant: că te distrezi sau că ți-ai astupat nările sub apă, zice el, printre hohote de râs.

Mă simt curajoasă și mă mișc către el, neluând în seamă tricoul care plutește din nou la suprafață, și încerc să-l bag cu capul sub apă. Desigur, este mult prea puternic pentru mine și nici măcar nu se

mișcă, ci doar râde și mai tare, arătându-și dinții frumoși și albi. De ce oare nu poate fi așa tot timpul?

— Cred că îmi ești dator cu un răspuns la o întrebare, îi reamintesc.

Se uită către mal.

— Sigur, dar doar una singură.

Nu sunt sigură ce întrebare să-i pun, am prea multe. Înainte să mă pot hotărî, îmi aud vocea luând decizia în locul meu:

— Pe cine iubești cel mai mult în lume?

De ce l-am întrebat așa ceva? Eu vreau să știu lucruri mai precise, de exemplu de ce e atât de nesimțit? De ce a venit în America?

Se uită la mine bănuitor, ca și cum ar fi fost încurcat de întrebarea mea.

— Pe mine însumi, răspunde el, și se bagă sub apă pentru câteva secunde.

Apare din nou, iar eu clatin din cap.

— Nu poate fi adevărat, spun eu, provocator. Știu că e un arogant, dar trebuie să iubească și el pe cineva... nu-i așa? Nici pe părinții tăi? întreb și regret imediat că am făcut asta.

Fața i se strâmbă, iar ochii își pierd blândețea care începuse să-mi placă așa de mult.

— Să nu mai deschizi niciodată discuția despre părinții mei, ai înțeles? se răstește el, iar mie-mi vine să-mi trag o palmă, pentru că am stricat toată distracția.

— Îmi pare rău, eram curioasă. Ai spus că-mi răspunzi la orice întrebare, îi aduc aminte încetișor.

Chipul i se îmblânzește puțin și face un pas spre mine, iar apa din jurul nostru se ondulează în valuri mici.

— Îmi pare rău de tot, Hardin, nu mai deschid niciodată acest subiect, îi promit eu.

Chiar nu vreau să mă cert cu el aici; probabil că m-ar lăsa de una singură prin pustietate dacă îl supăr prea tare.

Mă ia prin surprindere apucându-mă de talie și ridicându-mă în aer. Dau din picioare și îmi agit brațele, strigând la el să mă lase jos,

dar el nu mă ascultă, ci râde și mă aruncă în apă. Aterizez la câțiva pași de el și, când apar la suprafață, ochii săi sclipesc de satisfacție.

— Vei plăti pentru asta! țip eu.

Țipă și el, fals speriat, așa că înot către el, iar el mă prinde din nou, dar de data aceasta îmi înfășor coapsele în jurul mijlocului său, înainte să-mi dau seama ce fac. Un geamăt șocat îi scapă de pe buze.

— Scuze, murmur eu și îmi desfac picioarele.

Dar el mi le prinde și mi le pune înapoi în jurul taliei sale. Acel impuls electric între noi apare din nou, de data aceasta mai dezlănțuit decât înainte. De ce mi se întâmplă asta mereu cu el? Îmi alung orice fel de gând din minte și îmi pun mâinile în jurul gâtului său, ca să mă echilibrez.

— Ce îmi faci, Tess, îmi zice el ușor și îmi trece degetul mare peste buza de sus.

— Nu știu... răspund eu sincer, răsuflând peste degetul lui care încă îmi mângâie buzele.

— Buzele astea... și ce ai putea să faci cu ele, îmi spune încet, seducător.

Simt o arsură profundă în stomac și devin ca plastilina în mâinile lui.

— Vrei să mă opresc?

Se uită în ochii mei; pupilele îi sunt atât de dilatate încât se vede doar un cerc subțire în jurul ochilor săi de un verde-închis.

Înainte ca mintea mea să-și dea seama ce fac, neg din cap și îmi lipesc trupul de al lui, sub apă.

— Noi nu putem fi doar prieteni, știi asta, nu-i așa?

Buzele sale îmi ating bărbia, făcându-mă să tremur. Continuă cu o serie de sărutări pe barbă, iar eu clatin din cap. Știu că are dreptate. Habar nu am cum se poate descrie relația dintre noi, dar știu că niciodată nu voi putea să fiu prietenă cu Hardin. Când buzele sale mă sărută chiar sub ureche, scot un geamăt, determinându-l pe Hardin s-o mai facă o dată, de data asta lingându-mi pielea cu gura.

— Ah, Hardin, gem eu și îl strâng cu picioarele.

Îmi pun mâinile pe spatele său și îi înfig unghiile în piele. Aș putea să explodez când mă sărută numai pe gât.

— Vreau să te fac să-mi șoptești numele la nesfârșit, Tessa. Mă lași? Vocea lui sună disperată la culme.

Și știu că undeva, ceva din interior îmi spune că nu am cum să zic nu.

— Spune-o, Tessa.

Îmi prinde cu dinții lobul urechii. Dau din nou din cap, de data aceasta mai tare.

— Am nevoie să aud asta de la tine, iubito, spune-o cât de tare poți ca să știu că vrei asta.

Mâinile lui ajung pe sub propriul lui tricou, pe care însă îl port eu.

— Vreau... îmi aud cuvintele, iar el râde lipit de gâtul meu și gura lui își continuă atacul cel blând.

El nu spune nimic, dar in schimb mă apucă de coapse, urcându-le și mai sus pe trupul lui și ieșind ușor din apă. Când ajunge la mal, mă lasă jos, iar el urcă pe margine. Protestez, lucru care îi place la nebunie, dar acum chiar nu-mi pasă. Tot ce știu e că îl doresc și că am nevoie de el. Îmi întinde mâinile și mă ajută să mă cațăr și eu pe malul pârâului.

Neștiind ce să fac, rămân în picioare pe iarbă, simțind tricoul lui Hardin greu și ud pe umeri și gândindu-mă că el a rămas prea departe de mine.

Din locul în care se află, se apleacă puțin pentru a se uita în ochii mei.

— Vrei să se întâmple aici? Sau la mine în cameră?

Dau din umeri agitată. Nu vreau să merg până în camera lui, pentru că e prea departe de aici; drumul îmi va oferi prea mult timp și mă voi gândi prea intens la ceea ce sunt pe cale să fac.

— Aici, zic și mă uit în jur.

Nu e nimeni în apropiere și mă rog nici să nu apară cineva.

— Ești nerăbdătoare?

Zâmbește, iar eu încerc să mă strâmb, dar probabil că îmi iese doar o fâlfâială disperată din gene. Căldura din trup se duce, puțin câte puțin, atâta timp cât Hardin nu mă atinge.

— Vino încoace, spune el cu o voce joasă, iar febra mi se întoarce.

Picioarele îmi înaintează încetișor prin iarba moale până ajung la numai câțiva centimetri distanță de Hardin.

Mâinile lui înhață tricoul și mi-l trage în sus, peste cap. Numai felul în care se uită la mine mă înnebunește; hormonii mei au luat-o razna. Pulsul îmi accelerează când îmi studiază trupul, înainte de a mă lua de mână.

Așază tricoul pe iarbă ca pe o pătură.

— Întinde-te, zice el, lăsându-se la pământ odată cu mine.

Mă întind pe materialul ud, iar el se proptește într-un cot, pe o parte, privindu-mă cum stau pe spate. Nu m-a văzut nimeni vreodată atât de dezbrăcată, în timp ce Hardin a văzut atât de multe fete, care arată mult mai bine decât mine. Tind să-mi acopăr trupul cu mâinile, dar Hardin se ridică și mă apucă de ambele încheieturi, dându-mi-le la o parte.

— Nu te acoperi, nu te jena de mine, zice el și se uită fix în ochii mei.

— Doar că... încep să-i explic, dar el mă întrerupe.

— Nu, nu te feri, nu are de ce să-ți fie rușine, Tess. *Chiar vorbește serios?* Uită-te la tine, continuă el, părând să-mi ghicească gândurile.

— Tu ai fost cu atât de multe fete, îmi scapă mie, iar el se încruntă.

— Cu niciuna ca tine.

Și îmi dau seama că pot să înțeleg atât de multe din asta, dar prefer să nu mai despic firul în patru.

— Ai vreun prezervativ la tine? îl întreb eu, amintindu-mi puținele lucruri pe care le cunosc despre sex.

— *Prezervativ?* Se amuză. Nu am de gând să fac sex cu tine, spune el, iar eu încep să mă panichez.

Totul e doar un joc ca să mă umilească?

— Oh, e tot ce pot să rostesc și mă ridic de jos.

Dar el mă apucă de umeri și mă împinge ușor înapoi. Sunt sigură că am obrajii roșii ca focul și nu vreau să mă expun așa privirii lui sarcastice.

— Unde te duci? începe el să vorbească, dar își dă seama: Oh... Nu, Tess, nu am vrut să sune așa. Voiam doar să spun că tu nu ai făcut niciodată ceva... *de genul acesta*, de aceea nu o să fac sex cu tine. Mă privește fix pentru un moment. *Astăzi*, adaugă el, iar un strop din presiunea pe care o simt în capul pieptului dispare.

— Sunt multe alte lucruri pe care aș vrea să ți le fac mai întâi.

Se urcă pe mine, sprijinindu-și toată greutatea pe mâini. Ca într-o poziție de flotare. Din părul lui ud îmi cad picături de apă pe față și scot un geamăt.

— Nu-mi vine să cred că nu ți-a pus-o nimeni până acum, șoptește el și își schimbă poziția, așezându-se din nou pe o parte.

Îmi pune o mână pe gât, apoi o plimbă în jos, atingându-mă doar cu vârfurile degetelor, pe adâncitura dintre sâni, până pe abdomen în jos, oprindu-se în dunga lenjeriei. *Chiar am ajuns în acest punct, eu și Hardin? Oare ce are de gând să-mi facă? O să mă doară?* O sută de gânduri îmi trec prin minte, dar dispar toate când Hardin îmi bagă mâna în chiloți. Îl aud inspirând profund printre dinți și apropiindu-și gura de a mea.

Degetele i se mișcă puțin, ceea ce mă șochează.

— E bine? mă întreabă, cu gura lipită de buzele mele.

Mă mângâie doar; cum e posibil să mă simt atât de bine? Dau din cap, iar degetele lui își încetinesc ritmul.

— E mai bine decât atunci când faci asta singură?

Poftim?

— E mai bine? întreabă el iarăși.

— Ce... ce să fie? reușesc să zic, deși nu dețin niciun control asupra trupului sau asupra minții mele.

— Când te atingi de una singură? E la fel de bine ca acum?

Nu sunt sigură ce ar trebui să răspund și, când mă uit fix la el, își dă seama.

— Stai așa... tu nu ai făcut așa ceva niciodată, nu-i așa?

Vocea lui e plină de surprindere și de altceva... poate dorință? Mă sărută din nou și degetele i se mișcă de sus în jos.

— Trupul tău îmi răspunde atât de bine, ești atât de umedă, spune el, iar eu gem.

Oare de ce cuvintele astea vulgare sună atât de sexy când le rostește Hardin? Simt o pișcătură ușoară, care îmi trimite un șoc în întregul corp.

— Ce a fost... *asta?* întreb eu, pe jumătate gemând.

El chicotește și nu-mi răspunde, dar simt cum îmi face din nou același lucru, iar spinarea mea se arcuiește deasupra ierbii. Buzele lui îmi coboară pe gât, apoi pe sâni. Limba i se scufundă sub sutien, cu mâna îmi mângâie unul din sâni. Simt o apăsare în stomac și e fericirea supremă. Îmi închid ochii și-mi mușc ușor buza; spatele mi se ridică din nou din iarbă, iar picioarele încep să-mi tremure.

— Așa, Tessa, dă-ți drumul, spune el, ceea ce îmi dă senzația că amețesc. Uită-te la mine, iubito, mârâie el.

Deschid ochii. Când îi observ buzele mușcându-mi ușor pielea, mă pierd și văd alb în fața ochilor pentru câteva secunde.

— Hardin, zic, apoi îi repet numele și, după felul în care i se înroșesc obrajii, pot să spun că îi place la nebunie.

Încetișor, își retrage mâna și o odihnește la mine pe burtă, iar eu încerc să-mi readuc respirația la normal. Nu mi-am simțit niciodată trupul atât de energizat și niciodată nu m-am simțit mai relaxată.

— Îți dau un minut să te refaci, râde el mai mult pentru sine și se îndepărtează de mine.

Mă încrunt. Aș vrea să rămână lângă mine, dar, ciudat, nu mă simt în stare să vorbesc. După cele mai frumoase câteva minute din viața mea, mă ridic și mă uit către Hardin. Deja s-a îmbrăcat cu jeanșii și s-a încălțat.

— Deja plecăm?

Stânjeneala din vocea mea este evidentă. Mă gândisem că acum o să vrea și el să fie atins; chiar dacă nu știu exact ce ar trebui să fac, mi-ar fi putut explica.

— Da, de ce, voiai să mai rămâi?

— Mă gândeam... nu știu. Mă gândeam că poate vrei și tu ceva...

Habar nu am cum să spun așa ceva. Noroc că el se prinde repede.

— Ah, nu. Sunt în regulă deocamdată, zice el și îmi zâmbește scurt.

Are de gând să fie din nou răutăcios cu mine? Sper că nu, nu după faza asta. Tocmai am împărtășit cu el cea mai intimă experiență pe care am avut-o vreodată. Nu cred că aș putea suporta să mă trateze mizerabil din nou. A spus „deocamdată", deci vrea ceva mai târziu? Deja încep să regret ce am făcut. Îmi pun hainele peste sutienul ud și peste chiloți și încerc să nu bag în seamă umezeala dintre coapse. Hardin își ridică tricoul ud și mi-l dă mie.

Îmi observă expresia nedumerită și îmi spune: „Ca să te ștergi". Privirea lui fixează locul unde coapsele mele se unesc.

Ah. Mă desfac la pantaloni, iar el nici măcar nu se obosește să se întoarcă cu spatele cât eu îmi trec tricoul pe pielea sensibilă. Nu-mi scapă nici felul în care își trece limba peste buza de jos în timp ce se uită la mine. Își scoate telefonul din buzunarul jeanșilor și atinge cu degetul mare de mai multe ori ecranul. Termin de făcut ce mi-a spus să fac și îi dau tricoul înapoi. Mă încalț, iar între timp atmosfera pasională a devenit distantă și mă trezesc dorindu-mi să mă aflu cât mai departe de el cu putință.

Aștept să-mi vorbească pe drumul spre mașină, dar el nu spune nimic. Mintea mea deja inventează cel mai prost scenariu care ar urma să se întâmple. Îmi deschide portiera și îi mulțumesc dând din cap.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă el, conducând înapoi pe drumul cu pietriș.

— Nu știu. De ce te porți așa de ciudat acum? îl întreb, deși mi-e teamă de răspuns și nici nu mă pot uita la el.

— Nu eu, tu te porți ciudat.

— Nu, tu nu ai spus nicio vorbă de când... știi tu.

— De când ți-am oferit primul tău orgasm?

Rămân cu gura căscată și obrajii mi se înflăcărează. *De ce încă mă mai șochează vorbele sale vulgare?*

— Ăăă, da. De atunci, nu ai mai spus nimic. Te-ai îmbrăcat și am plecat. Adevărul pare în acest moment cea mai bună opțiune, așa că mai adaug: Mă simt folosită sau ceva de genul ăsta.

— Poftim? Nu te folosesc. A te folosi de cineva înseamnă a obține ceva de pe urma persoanei respective, zice el, atât de nonșalant încât îmi vine instantaneu să plâng. Mă străduiesc din răsputeri să îmi rețin lacrimile, dar una îmi scapă totuși.

— Plângi? Ce am spus? Se întinde și îmi pune o mână pe coapsă. Spre surprinderea mea, mă liniștește. Nu am vrut să te supăr, îmi pare rău. Nu sunt obișnuit cu ce trebuie să se întâmple după ce îmi fac de cap cu cineva, în plus nu aveam de gând să te las în cameră și apoi să ne vedem fiecare de drumul lui. Mă gândeam că poate mergem să mâncăm ceva. Sunt sigur că mori de foame. Mă strânge ușor de coapsă.

Îi zâmbesc și eu, ușurată de vorbele sale. Îmi șterg lacrima care mi-a căzut prea devreme, și odată cu ea, mi se risipește și îngrijorarea.

Habar nu am ce are Hardin de mă face atât de sensibilă, în toate felurile posibile. Ideea că m-ar putea folosi mă supără mai mult decât ar trebui. Sentimentele pentru Hardin îmi sunt foarte contradictorii. Îl urăsc acum și peste un minut îmi doresc să-l sărut. Mă face să simt lucruri pe care nu credeam că le pot simți, și nu numai din punct de vedere sexual. Mă face să râd și să plâng, să zbier și să țip, dar, mai ales, mă face să simt că trăiesc.

26

Mâna lui Hardin se află încă pe coapsa mea și sper să nu și-o ia de acolo niciodată. Profit de ocazia asta ca să îi studiez tatuajele care îi acoperă brațele. Semnul infinitului de deasupra încheieturii îmi captivează privirea din nou și nu pot să nu mă gândesc dacă înseamnă ceva anume pentru el. Pare foarte personal, desenat acolo, pe partea dezgolită a mâinii. Mă uit și pe cealaltă încheietură după un semn pereche, dar nu găsesc niciunul.

Simbolul infinitului este destul de folosit, mai ales de către femei, dar cele două jumătăți sunt niște inimi, și asta mă face și mai curioasă.

— Ce fel de mâncare îți place? întreabă el.

Ce întrebare surprinzător de normală din partea lui. Îmi strâng părul încâlcit și aproape uscat într-un coc și mă gândesc o secundă ce aș vrea să mănânc.

— Păi, îmi place orice, atâta vreme cât știu ce mănânc și nu are ketchup.

El râde.

— Nu-ți place ketchup-ul? Nu sunt toți americanii innebuniți după chestia asta? mă necăjește el.

— Nu am idee, dar e dezgustător.

Râdem amândoi și mă uit la Hardin, care spune:

— Hai să mergem la un restaurant obișnuit, da?

Încuviințez din cap, iar el întinde mâna să dea drumul la muzică, dar se oprește și pune din nou mâna pe mine.

— Și ce ai de gând să faci după ce termini facultatea? mă întreabă.

M-a mai întrebat asta o dată, la el în cameră.

— O să mă mut la Seattle cât de curând și sper să lucrez la o editură sau să devin scriitoare. Știu că e aiurea, îi spun, brusc jenată de ambițiile mele înalte. Dar m-ai mai întrebat asta și înainte, ții minte?

— Nu, nu e aiurea. Cunosc pe cineva la Editura Vance; e destul de departe, dar poate că ar trebui să te înscrii la ei la stagiatură. Aș putea vorbi cu acea persoană.

— Poftim? Faci tu asta pentru mine?

Vocea mi se pițigăie, pentru că sunt destul de surprinsă; chiar dacă a fost drăguț cu mine în ultima oră, nu este ceva la care să mă fi așteptat.

— Sigur, nu e mare lucru.

Pare puțin stânjenit. Sunt convinsă că nu e obișnuit să facă gesturi frumoase.

— Uau, îți mulțumesc. Pe bune. Oricum în curând îmi trebuie o slujbă sau să intru undeva în practică, iar acesta ar fi un vis împlinit, spun eu și bat din palme.

Chicotește și clatină din cap.

— Cu plăcere.

Intrăm într-o mică parcare amplasată lângă o clădire veche din cărămidă.

— Mâncarea e foarte bună aici, zice el și coboară din mașină.

Se duce înspre portbagaj, îl deschide... și scoate un alt tricou negru. Cred că are rezerve nelimitate. Îmi plăcea atât de mult de el

fără tricou, încât uitasem că până la urmă trebuie să-și pună ceva pe el.

Când intrăm, ne așezăm într-o zonă destul de izolată. O femeie în vârstă vine la masă și ne dă meniurile, dar el le refuză, comandând hamburger și cartofi prăjiți și făcându-mi semn că ar trebui să cer și eu tot la fel. Am încredere în el și comand la fel, fără ketchup, desigur.

În timp ce așteptăm, îi povestesc lui Hardin cum am crescut eu în Richland, loc de care, el venind din Anglia, nu a auzit niciodată. Nici nu a ratat multe; orașul e mic și toată lumea face mereu aceleași lucruri și nimeni nu pleacă niciodată de acolo. Nimeni, în afară de mine; eu nu mă voi întoarce niciodată acolo. El nu-mi oferă prea multe amănunte despre trecutul lui, dar rămân optimistă și răbdătoare. Pare foarte curios în ceea ce privește copilăria mea și se încruntă când îi spun că tata obișnuia să bea. Îi mai vorbisem despre asta și înainte, când ne certam, dar de data asta îi ofer mai multe detalii.

Într-una dintre pauzele din conversație, ospătărița apare cu mâncarea noastră, care arată delicios.

— Bun, nu? mă întreabă Hardin după ce iau prima îmbucătură.

Dau din cap și mă șterg la gură. Mâncarea este nemaipomenită și nu lăsăm nimic în farfurie, eu fiind mai înfometată ca niciodată.

Drumul de întoarcere către cămin e relaxant. Degetele lui lungi desenează cercuri pe piciorul meu și mă simt oarecum dezamăgită când văd semnul WCU odată ajunși în parcarea studenților din campus.

— Te-ai distrat? îl întreb.

Mă simt mult mai apropiată de el decât eram acum câteva ore. Poate fi foarte drăguț când își propune.

— Da, m-am distrat. Pare surprins. Uite ce e, te-aș conduce în cameră, dar nu am chef să mă joc de-a întrebările cu Steph... Zâmbește și se întoarce către mine.

— Nu e nimic. Ne vedem mâine, îi zic.

Nu sunt sigură dacă trebuie sau nu să mă aplec ca să-l sărut de despărțire, așa că mă simt ușurată când îmi mângâie cu degetele câteva șuvițe rebele de păr și mi le așază după ureche. Îmi aplec fața pe palma sa, iar el se întinde și își atinge buzele de ale mele. Începe ca un sărut simplu și blând, dar simt din nou o căldură în întregul trup și vreau mai mult. Hardin mă apucă de mână și mă trage, făcându-mi semn să trec peste despărțitorul de la mijlocul mașinii. Mă conformez iute și mă urc la el în poală, simțind cum mă lovește volanul în spinare. Simt cum scaunul se dă pe spate, făcându-ne mai mult loc, iar eu îi ridic puțin tricoul strecurându-mi mâinile sub el. Are abdomenul tare și pielea fierbinte. Îmi plimb degetele pe tatuajele de acolo.

Limba lui se împreunează cu a mea, iar mâinile lui mă cuprind strâns. Senzația este aproape dureroasă, dar e o durere pe care o îndur cu bucurie, numai ca să fiu aproape de el. Îl aud cum geme și îmi ridic mâinile sub tricoul lui. Îmi place la nebunie că-l fac să geamă, că am acest efect asupra lui. Sunt pe punctul de a mă pierde din nou în această senzație, când ne trezim întrerupți de telefonul meu.

— Altă alarmă? mă necăjește el.

Zâmbind, deschid gura să-i răspund ceva isteț, dar când mă uit la ecran și văd că e Noah, mă opresc. Mă uit la Hardin și văd că și-a dat seama. Expresia i se schimbă și, temându-mă că-l pierd și pe el, și starea, resping apelul și arunc telefonul pe scaunul din dreapta. Nu mă gândesc la Noah acum, îl împing într-un colț al minții și trag ușa după mine.

Mă aplec din nou să-l sărut pe Hardin, dar el mă oprește și se lasă pe spate.

— Mai bine plec.

Tonul său este tăios și îmi transmite îngrijorare. Când mă îndepărtez puțin ca să-l privesc, expresia lui distantă și înghețată înlocuiește focul din trupul meu.

— Hardin, i-am respins apelul. Am de gând să-i povestesc despre noi. Nu știu cum sau când, dar va fi curând, îți promit.

Undeva în mintea mea știu că ar fi trebuit să o termin cu Noah în momentul în care l-am sărutat pe Hardin pentru prima dată. Nu mai pot fi cu el, pentru că deja l-am înșelat. Deasupra mea va atârna mereu vina ca un nor negru și niciunul din noi nu vrea așa ceva. Ceea ce simt pentru Hardin ar fi un alt motiv pentru care nu aș mai putea fi cu Noah. Îl iubesc pe Noah, dar dacă l-aș fi iubit așa cum ar fi meritat, nu aș fi avut niciodată aceste sentimente pentru Hardin. Nu vreau să-l rănesc pe Noah, dar acum nu mai este cale de întoarcere.

— Să-i povestești ce anume? se răstește el.

— Despre tot. Dau din mâini aiurea. Despre noi.

— *Noi?* Vrei să-mi spui că îi vei zice că te desparți de el... pentru mine?

Începe să mă ia amețeala. Știu că ar trebui să mă urc la el în poală, dar sunt paralizată.

— Nu vrei... să fac asta? Vocea îmi e mai mult o șoaptă.

— Nu, de ce s-o faci? Adică, desigur, dacă vrei să-i dai papucii, fă-o, dar nu o face din cauza mea.

— Eu... credeam... Mă împotmolesc în propriile vorbe.

— Ți-am spus deja că eu nu ies cu nimeni, Theresa, zice el.

Trupul meu și-ar dori să înțepenească exact ca o căprioară în lumina unor faruri; singurul lucru care mă ajută să mă dau jos de pe el este faptul că nu am chef să-l las să mă vadă din nou plângând.

— Îmi provoci silă, spun eu cu amărăciune și îmi iau lucrurile de pe jos.

Hardin vrea să spună ceva, dar renunță.

— Să stai departe de mine de acum încolo, vorbesc serios! țip eu, iar el închide ochii.

Merg cât pot de repede spre clădirea mea, spre camera mea, reușind cumva să-mi stăpânesc lacrimile până ajung înăuntru și închid ușa. Mă bucur că Steph e plecată și mă preling pe ușă, izbucnind în plâns. Cum am putut să fiu atât de proastă? Știam cum este

atunci când am acceptat să rămân singură cu el, ba chiar m-am folosit de această ocazie. Doar pentru că a fost drăguț cu mine azi mi-a intrat cumva în cap ce? Că va fi *iubitul* meu? Râd printre lacrimi când mă gândesc ce proastă și ce naivă sunt. Nici măcar nu mă pot supăra prea tare pe Hardin. Mi-a spus clar că el nu iese cu nimeni, dar chiar am crezut că azi ne-am simțit atât de bine împreună, că a fost atât de bun și de amabil și că putem clădi o relație de orice fel.

Dar pentru el a fost doar un rol, ca să își facă de cap cu mine. Iar eu l-am lăsat.

27

Lacrimile mi se usucă, fac duș și îmi revin oarecum atunci când Steph se întoarce de la film.

— Deci, cum a fost... ieșirea cu Hardin? întreabă ea și își ia pijamalele din dulap.

— A fost OK, Hardin a fost la fel de... fermecător ca de obicei, îi zic și reușesc să râd.

Aș vrea să-i spun ce am făcut, dar mi-e și rușine. Știu că nu mă va judeca, dar, în ciuda faptului că mi-aș dori să pot povesti cuiva, nu vreau, pe de altă parte, să afle nimeni.

Steph mă privește cu o îngrijorare evidentă în ochi, iar eu mă uit în altă parte.

— Ai grijă, OK? Ești prea de treabă pentru cineva precum Hardin.

Aș vrea s-o îmbrățișez și să-i plâng pe umăr, dar, ca să schimbăm subiectul, prefer s-o întreb:

— Cum a fost filmul?

Îmi povestește că Tristan a hrănit-o cu popcorn și că începe să-l placă de-a binelea. Mie îmi vine să vomit, dar știu că sunt doar

geloasă pentru că Tristan o place pe Steph într-un fel în care Hardin nu mă place pe mine. Dar îmi aduc aminte că am pe cineva care mă iubește și că trebuie să încep să mă port mai frumos cu el și să stau departe de Hardin; pe bune de data asta.

Dimineața următoare mă simt epuizată, nu am energie deloc și îmi vine să plâng tot timpul. Ochii îmi sunt roșii și umflați de la cât am plâns cu o seară înainte, așa că mă duc la dulapul lui Steph și îi iau trusa de machiaj. Scot creionul dermatograf maro și trag o linie subțire sub ochi și una pe pleoape. Așa arăt mult mai bine. Îmi pun niște pudră sub ochi ca să capete și pielea mea culoare. Câteva tușe de rimel și deja arăt altfel. Sunt mulțumită de cum arăt și mă îmbrac cu jeanșii și cu un tricou fără mâneci. Mă simt în continuare dezbrăcată, așa că îmi scot din dulap și un pulover alb. Acesta este cel mai mare efort pentru aspectul meu pe care l-am făcut pentru o zi obișnuită de școală de la momentul pozei de sfârșit de clasa a douăsprezecea încoace.

Landon îmi scrie să ne întâlnim direct în sala de curs, așa că mă opresc la cafenea și îi cumpăr și lui o băutură. Sunt destul de matinală, așa că merg mai încet decât de obicei.

— Hei, Tessa, nu? aud o voce masculină.

Mă uit și văd un băiat care vine înspre mine.

— Da, Logan, corect? îl întreb eu, iar el dă din cap.

— Mai vii pe la noi în weekendul ăsta? întreabă el.

Cred că face parte din frăția studențească; mai mult ca sigur că face, e student și arată senzațional.

— O, nu, în weekendul ăsta, nu.

Râdem amândoi.

— Ce păcat, m-am distrat cu tine. Păi, dacă te răzgândești, știi drumul. Trebuie să plec, dar ne mai vedem. Își ridică de pe cap o pălărie imaginară și se îndepărtează.

În sala de curs, Landon e deja la locul lui și-mi mulțumește de mai multe ori că i-am adus cafeaua.

— Arăți altfel astăzi, zice el în timp ce mă așez.

— M-am machiat, glumesc eu și el surâde.

Nu mă întreabă ce am făcut aseară cu Hardin și îi sunt recunoscătoare. Nu sunt sigură ce ar trebui să-i povestesc.

Exact în momentul în care ziua devine plăcută și nu mă mai gândesc la Hardin, vine ora de literatură.

Hardin stă la locul obișnuit din față. Poartă un tricou alb de data asta, care e destul de subțire încât să i se vadă tatuajele prin el. Mă uimește cât de atrăgătoare mi se par tatuajele și piercingurile lui, de care înainte nu-mi păsa deloc. Mă uit repede în altă parte, mă așez pe scaunul obișnuit de lângă el și-mi scot notițele. Nu renunț eu la locul meu excepțional din cauza unui nesimțit. Cu toate acestea, sper ca Landon să sosească mai repede, ca să nu mă simt atât de singură în preajma lui Hardin.

— Tess? șoptește Hardin, în timp ce sala începe să se umple.

Nu. Nu-i răspunde. Ignoră-l, îmi tot repet.

— Tess? face el din nou, de data aceasta mai tare.

— Nu mai vorbi cu mine, Hardin, spun eu printre dinți.

Nu mă uit la el. Nu o să-i cad iar în capcană.

— Haide, zice, și-mi dau seama că el crede că totul e o glumă.

Tonul meu e aspru, dar nu-mi mai pasă.

— Vorbesc serios, Hardin, lasă-mă în pace.

— Bine, cum dorești, zice el, la fel de aspru, iar eu oftez.

Landon intră în clasă, ceea ce mă bucură. Simțind tensiunea dintre mine și Hardin, mă întreabă pe un ton amabil:

— Te simți bine?

— Da, da, mă simt bine, mint eu și cursul începe.

Eu și Hardin continuăm să ne ignorăm toată săptămâna și fiecare zi care trece fără să-i vorbesc îmi ușurează misiunea de a nu mă mai gândi la el atât de mult. Steph și Tristan au fost plecați împreună toată săptămâna, așa că am avut camera numai pentru mine, ceea ce a fost și bine, și rău. A fost bine, pentru că am apucat să învăț destul de mult, dar și rău, pentru că am rămas singură cu gândurile mele referitoare Hardin. În fiecare zi m-am machiat din ce în ce mai mult,

dar mi-am păstrat hainele mele largi și conservatoare. Vineri dimineață, simt că am depășit total aiureala asta cu Hardin. Asta până când toată lumea începe să vorbească despre petrecerea de la sediul frăției studențești. Serios, acolo e câte o petrecere în fiecare vineri — și de obicei și în fiecare sâmbătă — nu pricep de ce simte toată lumea nevoia să se entuziasmeze peste măsură în fiecare weekend.

După ce mă întreabă cel puțin zece persoane dacă mă duc la petrecere, mă hotărăsc să fac singurul lucru care m-ar putea ține departe de acel loc. Îl sun pe Noah.

— Hei, Tessa! ciripește el în telefon.

Nu am mai vorbit de câteva zile și mi-a fost dor de vocea lui.

— Hei, crezi că ai putea veni să mă vizitezi? îl întreb eu.

— Da, sigur. Ce-ar fi să vin weekendul viitor?

Oftez.

— Nu, azi ar fi mai bine. Acum, poți veni chiar acum?

Știu că îi place să planifice din timp ce are de făcut, dar am nevoie de el chiar acum.

— Tessa, am antrenament după ore. Acum sunt încă la școală, la masa de prânz, îmi explică el.

— Te rog, Noah, mi-e dor rău de tine. Nu poți să pleci acum și să stai cu mine în weekend? Te rog! Știu că îl implor, dar nu-mi pasă.

— Îhm, da, bine, Tessa. O să vin acum. E totul în regulă?

Mă inundă fericirea; sunt foarte surprinsă că Noah cel programat a fost de acord, dar mă bucur din tot sufletul.

— Mi-e foarte dor de tine. Nu te-am mai văzut de aproape două săptămâni, îi reamintesc eu.

Râde.

— Și mie mi-e dor de tine. O să mă învoiesc și o să plec de aici în câteva minute, deci ne vedem peste vreo trei ore. Te iubesc, Tessa.

— Și eu te iubesc, îi spun și închid.

Așa, s-a aranjat. Orice șansă de a ajunge la petrecere s-a spulberat.

O senzație de ușurare mă pătrunde când intru la cursul de literatură, în clădirea superbă de cărămidă veche unde se află sala. Această

senzație dispare însă când intru în clasă și îl găsesc pe Hardin aplecat peste banca lui Landon.

Ce naiba?

Mă reped la ei exact în momentul în care Hardin lovește cu pumnul în bancă și urlă:

— Să nu te prind că mai spui vreodată o porcărie ca asta, cretinule!

Landon încearcă să se ridice, dar ar fi o nebunie să vrea să se pună cu Hardin. Landon e musculos și arată bine, dar este atât de bun la suflet, încât cu greu mi-l pot imagina pocnind pe cineva.

Îl apuc pe Hardin de braț și-l trag de lângă Landon. Ridică și cealaltă mână în aer, iar eu tresar, dar, când își dă seama că sunt eu, lasă brațul în jos și înjură printre dinți.

— Lasă-l în pace, Hardin! țip și mă întorc spre Landon.

Pare la fel de furios ca Hardin, dar rămâne așezat.

— Ar trebui să-ți vezi de treburile tale, Theresa, zice Hardin batjocoritor și se duce la locul lui.

Chiar ar trebui să se așeze în spatele clasei.

Așezată între ei, mă aplec spre Landon și îi șoptesc:

— Te simți bine? Ce a fost asta?

Se uită la Hardin și oftează.

— E un cretin, atât. Cam despre asta e vorba, spune el în gura mare și rânjește vesel.

Chicotesc un pic și mă îndrept la locul meu. Îi aud respirația sacadată a lui Hardin lângă mine și îmi vine o idee. O idee infantilă, pe care o pun totuși în aplicare.

— Am niște vești grozave! îi spun lui Landon, cu o voce veselă și la mișto.

— Pe bune? Ce vești?

— Vine Noah în vizită astăzi și o să stea tot weekendul! spun și bat din palme în același timp.

Știu că exagerez, dar simt că Hardin se uită la mine și știu că aude ce spun.

— Chiar așa? Asta e minunat! zice Landon serios.

Ora începe și se termină fără ca Hardin să-mi adreseze vreo vorbă. Așa va fi relația noastră de acum înainte și sunt împăcată cu asta. Îi urez lui Landon un weekend plăcut și mă întorc la mine în cameră ca să-mi refac machiajul și să mănânc ceva înainte să ajungă Noah. Râd un pic de mine când îmi retușez machiajul. *De când am devenit genul acela de fată care trebuie să-și „refacă machiajul" în așteptarea iubitului?* Probabil că din ziua aceea petrecută la pârâu cu Hardin, o experiență care m-a schimbat, deși faptul că m-a rănit apoi m-a schimbat și mai mult. Machiajul e doar o modificare minoră, dar știu că ea există.

Mănânc și fac puțină ordine prin cameră, strângându-i hainele lui Steph și punându-le deoparte; sper să nu se supere. Noah îmi scrie că a ajuns și sar din patul unde mă odihneam ca să-i ies alergând în întâmpinare. Arată mai bine ca niciodată în pantalonii bleumarin și în puloverul crem, cu acea cămașă albă pe dedesubt. Poartă o grămadă de pulovere, dar mie chiar îmi plac. Zâmbetul lui familiar îmi încălzește inima. Mă ia în brațe și-mi spune cât de mult se bucură să mă vadă.

Pe drumul către cameră, mă privește pentru o secundă și mă întreabă:

— Ești cumva machiată?

— Da, puțin. Experimentez și eu nițel, îi explic.

Zâmbește.

— Îți stă bine, zice el și mă sărută pe frunte.

În cameră, ne trezim parcurgând comedii romantice pe Netflix, în căutarea unui film. Steph îmi scrie, spunându-mi că e cu Tristan și că nu se întoarce în seara asta, deci închid luminile și stăm sprijiniți de capul patului. Noah mi-a pus brațul în jurul umerilor, iar eu mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

Asta sunt eu, mă gândesc, *nu vreo fată zăludă care înoată îmbrăcată doar în tricoul unui derbedeu.*

Începem să ne uităm la un film de care nu am auzit niciodată, dar nu trec nici cinci minute și ușa se deschide violent. Mă gândesc imediat că este Steph, care a uitat ceva de care are nevoie.

Dar, bineînțeles, este Hardin. Ochii i se opresc exact asupra noastră, a mea și a lui Noah, ghemuiți în pat, luminați de strălucirea televizorului. Mă înroșesc; a venit ca să-i povestească totul lui Noah, știu eu. Panica pune stăpânire pe trupul meu și mă desprind de prietenul meu, sărind ca și cum aș fi surprinsă.

— Ce faci aici? mă răstesc eu. Nu poți să dai buzna aici pur și simplu!

Hardin zâmbește.

— Mă întâlnesc cu Steph, răspunde el și se așază. Hei, Noah, mă bucur să te reîntâlnesc.

Zâmbește cu subînțeles, iar Noah pare stânjenit. Probabil că se întreabă de ce are Hardin o cheie de la camera mea și de ce nu se obosește să bată la ușă.

— E cu Tristan, probabil la tine acasă, îi spun ușor, implorându-l tăcut să plece.

Dacă îi spune acum lui Noah, nu am idee cum aș putea să mă reabilitez.

— Serios? face el.

După rânjetul lui, pot spune că a venit aici doar ca să mă tortureze. Probabil are de gând să stea până când îi recunosc singură lui Noah ce am făcut.

— Voi doi nu veniți la petrecere?

— Nu... nu venim. Încercăm să ne uităm la un film, îi zic eu, iar Noah îmi ia mâna într-a lui. Chiar și în întuneric văd cum privirea lui Hardin se concentrează pe mâna lui Noah care o strânge pe a mea.

— Mare păcat. Mai bine plec... Se răsucește către ușă și mă simt oarecum ușurată. Dar apoi se întoarce la loc. Ah, Noah, începe el, făcându-mă să înghețe. Ai un pulover foarte drăguț.

Las să-mi scape un geamăt pe care nu știam că-l țin în mine.

— Mulțumesc. E de la Gap, spune Noah. Este inocent și habar nu are că Hardin râde de el.

— Mi-am dat seama. Distracție plăcută! ne urează Hardin și părăsește încăperea.

28

— Văd că tipul ăsta nu e chiar atât de rău, zice Noah după ce se închide ușa.

Râd nervos.

— Poftim? Și continui, când observ că și-a ridicat o sprânceană: Nimic, mă surprinde că spui așa ceva.

Mă întind la loc pe pieptul lui. Fiorul electric care a umplut încăperea s-a risipit.

— Nu spun că mi-aș dori să-mi petrec vremea cu băiatul ăsta, dar pare destul de prietenos.

— Hardin nu e deloc prietenos, spun eu, iar Noah chicotește și mă ia în brațe.

Dacă ar ști el ce s-a întâmplat între mine și Hardin, cum ne-am sărutat, cum îi șopteam numele în timp ce... *Doamne, Tessa, oprește-te.* Îmi aplec capul și-l sărut pe Noah pe obraz, făcându-l să zâmbească. Îmi doresc ca Noah să mă facă să mă simt cum mă face Hardin. Mă ridic și mă întorc cu fața la el. Îi iau fața între palme și îmi apăs buzele de ale lui. Gura i se deschide și mă sărută și el.

Buzele îi sunt moi... așa cum e și sărutarea lui. Nu îmi e de ajuns. Îmi trebuie flacără, îmi trebuie pasiune. Îmi înfășor mâinile în jurul gâtului lui și mă urc la el în poală.

— Uau, Tessa, ce faci? mă întreabă el și mă împinge blând la o parte.

— Poftim? Nimic, doar... vreau să-mi fac de cap cu tine, cred, spun eu și privesc în jos.

De obicei, nu mă rușinez în fața lui Noah, dar de regulă nu vorbim despre lucrul acesta.

— Bine, spune el și îl sărut din nou.

Simt căldură din partea lui, dar nu acel foc. Încep să-mi legăn șoldurile, sperând să aprind ceva. Mâinile sale îmi coboară pe talie, dar mă împinge deoparte, oprindu-mi mișcările. Știu că am stabilit să așteptăm până la căsătorie, dar nu facem altceva decât să ne sărutăm. Îi apuc mâinile și i le îndepărtez, continuând să mă legăn deasupra lui. Nu contează de câte ori încerc să-l sărut mai apăsat, buzele lui rămân moi și timide. Simt că e excitat, dar nu face nimic în acest sens.

Știu că fac asta din motive greșite, dar nu-mi pasă în acest moment; am nevoie să știu că Noah poate să-mi facă tot ce îmi face Hardin. *Nu pe Hardin îl vreau de fapt, ci doar această senzație... nu-i așa?*

Nu-l mai sărut pe Noah și alunec de la el din poală.

— A fost plăcut, Tessa. Zâmbește și îi zâmbesc și eu.

A fost „plăcut". E atât de prudent, prea prudent, dar îl iubesc. Dau drumul la film și în câteva minute ațipesc.

— *Ar trebui să plec, zice Hardin.*

Ochii lui verzi mă țintuiesc.

— *Unde să pleci?*

Nu vreau să se ducă nicăieri.

— *Stau la un hotel în apropiere; mă întorc mâine-dimineață, zice el și, după ce mă holbez la el o clipă, fața lui se transformă în cea a lui Noah.*

Mă cutremur și mă șterg la ochi. Noah, ăsta e Noah. Nu a fost niciodată Hardin.

— Ești foarte adormită, iar eu nu pot rămâne aici peste noapte, spune Noah cu blândețe și mă mângâie pe obraz.

Îmi doresc să rămână, dar acum îmi e frică de ce aș putea vedea sau spune când sunt pe jumătate adormită. În mod clar, Noah nu crede oricum că ar fi decent să rămână la mine în cameră. Hardin și Noah se află la polii opuși. În toate sensurile.

— OK, mulțumesc din nou că ai venit, mormăi eu și mă sărută ușor pe obraz înainte să alunece de sub mine.

— Te iubesc, zice el, iar eu clatin din cap, îmi îngrop capul înapoi in perne și plonjez în niște vise pe care nu mi le mai amintesc.

A doua zi de dimineață, mă trezește Noah cu telefonul. Îmi spune că se află pe drum, deci mă dau jos din pat și mă grăbesc la duș, întrebându-mă ce ar trebui să fac azi, împreună cu Noah. Nu sunt prea multe lucruri de făcut pe aici, mai bine am merge în oraș; o să-i scriu lui Landon să-l întreb cum ne putem distra pe aici, în afară de petrecerile de la casa confreriei. Se pare că e singurul meu prieten care ar putea ști așa ceva.

Mă decid să pun pe mine fusta gri plisată și o bluză simplă albastră și mă îmbrac cu ele în cabina de duș, ignorând în mintea mea vocea lui Hardin, care îmi spune că arăt naspa.

Noah este pe culoar, așteptându-mă la ușă când mă întorc cu prosopul pe cap.

— Arăți minunat, spune el cu un zâmbet și îmi pune mâna pe umăr când deschid ușa.

— Trebuie doar să-mi aranjez părul și să mă machiez puțin, îi zic și iau trusa de farduri a lui Steph, bucurându-mă că nu și-a luat-o cu ea.

Va trebui să-mi cumpăr și câte ceva, acum, când îmi dau seama că îmi place cum arăt.

Noah se așază răbdător pe patul meu, așteptând să-mi usuc părul și să-mi întorc vârfurile. Mă opresc și îi dau un sărut pe obraz înainte de a mă machia.

— Ce vrei să facem azi? Termin cu rimelul și-mi scutur părul.

— Îți prieste facultatea, Tessa. Nu ai arătat niciodată mai bine, îmi spune Noah. Nu știu, poate mergem într-un parc sau ceva, apoi luăm cina?

Mă uit la ceas. Când s-a făcut ora 1 după-amiaza? Îi scriu lui Steph și îi spun că voi fi plecată cam toată ziua și ea îmi răspunde că nu se întoarce până mâine. În weeekenduri ea locuiește practic la casa confreriei lui Hardin.

Noah îmi deschide portiera Toyotei sale. Părinții lui au avut grijă să-i cumpere cea mai sigură mașină și cel mai nou model. Interiorul nu are nicio pată, nici mormane de cărți, nici haine murdare. Mergem să căutăm un parc, lucru care ne ia puțin timp. Găsim un loc mic și destul de liniștit, cu iarba jumătate verde, jumătate galbenă, și cu câțiva copaci.

Așezându-ne într-un colț, Noah mă întreabă:

— Hei, când ai de gând să începi să-ți cauți o mașină?

— Cred că săptămâna asta. Cred că tot săptămâna asta o să-mi caut și o slujbă.

Nu-i pomenesc despre stagiatura de la Editura Vance pe care mi-a fluturat-o Hardin prin față. Nu știu dacă o mai pot căpăta sau cum să-i spun lui Noah că am obținut-o.

— Asta e o veste grozavă. Să mă anunți dacă ai nevoie de ajutor, spune el.

Dăm roată parcului și apoi ne așezăm la o masă de picnic. Noah vorbește aproape încontinuu, iar eu încuviințez din cap. Mă trezesc concentrându-mă și nu prea la conversație, dar el nu pare să observe. Ne mai plimbăm puțin și ajungem la un mic pârâu. Râd zgomotos în fața acestei ironii, iar Noah se uită la mine întrebător.

— Vrei să înotăm? îl întreb, fără să știu exact de ce forțez acest moment.

— Acolo? Nici gând, spune el râzând, iar eu mă dezumflu și mă plesnesc puțin în mintea mea.

Trebuie să încetez să-l mai compar pe Noah cu Hardin.

— Glumeam doar, mint eu și-l trag după mine pe potecă.

Se face ora 7 când plecăm din parc, așa că ne hotărâm să ne întoarcem în camera mea, să comandăm pizza și să ne punem un film clasic: Meg Ryan îndrăgostindu-se de Tom Hanks prin intermediul unui radio show. Sunt înfometată rău când soseşte pizza, așa că mănânc aproape jumătate din ea de una singură. În apărarea mea pot spune că nu am mâncat nimic toată ziua.

Pe la jumătatea filmului, îmi sună telefonul și Noah se întinde după el ca să mi-l dea.

— Cine e Landon? întreabă el.

Nu e nicio urmă de suspiciune în vocea lui, doar curiozitate. Nu a fost niciodată gelos; nu a avut motive.

Până acum, îmi reamintește subconștientul.

— E un prieten de la facultate, îi spun și răspund la telefon.

De ce m-ar suna Landon atât de târziu? Nu m-a sunat niciodată pentru altceva decât ca să ne comparăm notițele.

— Tessa? spune Landon tare.

— Da, s-a întâmplat ceva?

— Îhm, nu chiar. Știu că ești cu Noah, dar... Ezită.

— Ce s-a întâmplat, Landon? Inima mea începe s-o ia la goană. Ești în regulă?

— Da, nu e vorba de mine. E vorba de Hardin.

Panica pune stăpânire pe mine.

— H-Hardin? mă bâlbâi eu.

— Da, dacă îți dau adresa, poți veni până aici, te rog?

Aud ceva spărgându-se pe fundal. Sar din pat și mă încalț înainte să-mi dau seama ce fac. Noah se ridică și el, aproape empatic.

— Landon, Hardin încearcă să te rănească? Creierul meu nu își poate da seama ce se întâmplă acolo.

— Nu, nu, zice el.

— Trimite-mi adresa, îi spun și apoi se aude altă izbitură.

Mă întorc către Noah.

— Noah, îmi trebuie mașina ta.

Își răsucește capul în lateral.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu... e vorba despre Hardin. Dă-mi cheile, îi cer eu.

Bagă mâna în buzunar și scoate cheile, dar spune stăruitor:

— Vin și eu cu tine.

Dar îi smulg cheile din mână și dau din cap:

— Nu, tu... Trebuie să mă duc singură.

Cuvintele mele îl lovesc. *Pare* rănit. Și știu că e urât din partea mea să-l abandonez aici, dar acum singurul lucru la care mă pot gândi este cum să ajung la Hardin.

29

În mesajul de la Landon scrie strada Cornell 2875, ceea ce copiez și eu pe GPS, care îmi spune că drumul durează 15 minute. Ce se poate întâmpla acolo de are Landon nevoie de ajutor?

Când ajung la adresă, sunt la fel de nedumerită ca atunci când am plecat din cameră. Noah m-a sunat de două ori, de ambele dăți l-am ignorat; am nevoie să-mi rămână navigația pe ecran și, sincer, fața lui contrariată din momentul în care l-am lăsat acolo mă bântuie.

Casele de pe stradă sunt toate mari și arată mai degrabă ca niște vile. Casa aceasta, în special, este de cel puțin trei ori mai mare decât a mamei mele. E o clădire în stil vechi, de cărămidă, cu o curte înclinată, care o face să pară cocoțată pe un deal. Chiar și în lumina de pe stradă mi se pare frumoasă. Presupun că e casa tatălui lui Hardin, de vreme ce, fără îndoială, nu aparține unui puști de colegiu și este singurul motiv pentru care și Landon se află aici. Respir adânc, cobor din mașină și urc treptele de pe trotuar. Bat cu putere în ușa întunecată de mahon și aceasta se deschide în câteva secunde.

— Tessa, mulțumesc că ai venit. Îmi cer scuze, știu că aveai musafiri. E și Noah cu tine? mă întreabă Landon și se uită către mașină, în timp ce mă poftește, cu un gest, înăuntru.

— Nu, a rămas la cămin. Ce se petrece? Unde e Hardin?

— În curtea din spate. A luat-o razna, oftează el.

— Iar eu mă aflu aici pentru...? întreb cât de amabil pot.

Ce are de-a face nebunia lui Hardin cu persoana mea?

— Nu știu, știu că-l urăști, dar tu măcar vorbești cu el. E complet beat și total pus pe harță. A apărut aici și a deschis o sticlă de scotch dintr-ale tatălui său. A băut mai mult de jumătate din ea! Și apoi a început să spargă lucruri: toate farfuriile mamei, un dulap de sticlă, practic tot pe ce a putut pune mâna.

— Poftim? De ce?

Hardin mi-a spus că nu bea; și asta a fost o minciună?

— Tatăl lui tocmai i-a spus că el și mama se căsătoresc...

— Așa, și? Sunt încă nelămurită. Deci Hardin nu vrea ca ei să se căsătorească? întreb eu, în timp ce Landon mă conduce prin bucătăria spațioasă, unde oftez când văd dezastrul pe care l-a făcut Hardin.

Farfurii sparte sunt împrăștiate pe toată podeaua și un dulap mare din lemn a fost dărâmat de-a binelea, cu geamurile distruse.

— Nu, dar e o poveste lungă. Imediat după ce tatăl lui l-a sunat să-i dea vestea, au plecat din oraș în weekend pentru a sărbători. Cred că de aceea a venit Hardin aici, să se certe cu tatăl lui. El nu vine aici niciodată, îmi explică Landon și deschide ușa din spate.

Văd o umbră stând la o măsuță din curtea interioară. E Hardin.

— Nu știu ce crezi tu că pot face eu, dar o să încerc.

Landon dă din cap. Se apleacă și-mi pune mâna pe umăr.

— Striga după tine, îmi spune el încet, iar inima mea se oprește.

Mă îndrept către Hardin, iar el își ridică privirea spre mine. Ochii îi sunt injectați, iar părul îi e ascuns sub o căciuliță cenușie. Pupilele i se dilată, apoi i se întunecă, și îmi doresc să fac un pas în spate. Arată aproape înfricoșător în lumina palidă a curții interioare.

— *Cum ai ajuns aici,* zice Hardin tare și se ridică.

— Landon... el... răspund, apoi îmi doresc să fi tăcut.

— Ai sunat-o, nenorocitule? urlă el la Landon, care intră înapoi în casă.

— Lasă-l în pace, Hardin, e îngrijorat din cauza ta, îl cert eu.

Se așază înapoi, făcându-mi semn să iau și eu loc. Mă așez în fața lui și văd cum ia sticla aproape goală de alcool și și-o pune la gură. Observ cum mărul lui Adam i se mișcă în timp ce înghite. Când termină, aruncă recipientul pe masa de sticlă din curte și mă face să sar de pe locul meu, gândindu-mă că sticla sau masa sau amândouă se vor face țăndări.

— O, voi doi sunteți ceva deosebit. Amândoi sunteți atât de previzibili. Săracul Hardin e supărat, deci vă aliați împotriva mea și încercați să mă faceți să regret că am spart niște porțelan de rahat, zice el tărăgănat, cu un rânjet răutăcios.

— Credeam că tu nu bei, îi spun și-mi încrucișez brațele.

— Nu beau. Până acum, presupun. Nu încerca să-mi vorbești de sus; nu ești cu nimic mai bună decât mine. Arată către mine cu un deget și apucă iar sticla pentru a mai lua o înghițitură.

Și e ceva de speriat, dar nu pot să neg că faptul că mă aflu lângă el, chiar dacă e beat, mă umple de viață. Mi-au lipsit senzațiile pe care mi le oferă Hardin.

— Nu am spus niciodată că aș fi mai bună decât tine. Vreau doar să știu ce te-a împins acum să bei.

— Ce-ți pasă ție? Unde ți-e *prietenul?*

Ochii lui se uită cu furie în ai mei, iar emoția din spatele privirii lui este atât de puternică încât mă simt obligată să mă uit în altă parte.

Măcar de-aș ști exact ce emoție este aceasta; ură, presupun.

— A rămas la cămin. Vreau să te ajut, Hardin.

Mă aplec puțin peste masă ca să-l prind de mână, dar se ferește de atingerea mea.

— Să mă ajuți? răcnește el.

Vreau să-l întreb de ce îmi striga numele dacă tot are de gând să împrăștie ură, dar nu vreau să-l bag pe Landon în bucluc din nou.

— Dacă vrei să mă ajuți, cară-te.

— De ce nu vrei să-mi spui ce ți se întâmplă? Privesc în jos și-mi ciugulesc unghiile.

Oftează, își scoate căciulița și își trece mâna prin păr înainte să și-o pună înapoi.

— Tata s-a hotărât să-mi spună exact acum că se însoară cu Karen, iar nunta este programată luna viitoare. Ar fi trebuit să-mi spună mai de mult, și nu la telefon. Sunt convins că micuțul și perfectul de Landon știa de ceva vreme.

Ah. Nu credeam că o să-mi povestească, așa că nu prea știu ce să-i zic.

— Sunt sigură că a avut motivele lui ca să nu-ți spună.

— Nu-l cunoști; nu dă doi bani pe mine. Știi de câte ori am vorbit cu el în ultimul an? Cred că de zece ori! Îi pasă numai de casa lui enormă, de viitoarea lui nevastă și de fiul său cel nou și perfect.

Hardin bolborosește ceva și mai bea din sticlă. Nu zic nimic, iar el continuă.

— Ar trebui să vezi cocioaba din Anglia în care locuiește mama. Ea spune că îi place acolo, dar eu știu că nu-i adevărat. E mai mică decât dormitorul lui tata de aici! Mama m-a obligat practic să vin aici la facultate, să fiu mai aproape de el, și vedem cu toții ce bine merg lucrurile!

Împărtășindu-mi aceste puține informații, simt că pot să-l înțeleg mult mai bine. Hardin suferă; de asta se poartă așa cum se poartă.

— Câți ani aveai când a plecat? îl întreb.

Mă privește cu precauție, dar îmi răspunde.

— Zece. Dar nu stătea pe acasă nici înainte de a ne părăsi. În fiecare noapte era în câte o cârciumă. Acum e Domnul Perfecțiune și are toate chestiile astea, spune Hardin și își flutură mâna către casă.

Tatăl lui a plecat de acasă când Hardin avea zece ani, ca și tatăl meu, și amândoi erau bețivi. Avem în comun mai multe decât aș fi crezut. Acest Hardin rănit și beat pare mult mai tânăr, mult mai fragil decât persoana puternică pe care am cunoscut-o până acum.

— Îmi pare rău pentru voi că v-a părăsit, dar...

— Nu, nu am nevoie de mila ta, mă întrerupe el.

— Nu e milă. Încerc doar să...

— Ce încerci?

— Să te ajut. Să fiu lângă tine, îi spun blând.

Iar el zâmbește. E un zâmbet frumos și obsedant, care mă face să sper că-l pot ajuta să treacă peste asta, dar știu, de fapt, ce urmează să se întâmple în realitate.

— Ești atât de jalnică! Nu vezi că nu te vreau aici? Nu vreau să fii lângă mine. Doar pentru că mi-am făcut de cap cu tine nu înseamnă că vreau să am de-a face cu tine. Cu toate astea, îți părăsești simpaticul iubit, care te poate suporta în preajma lui, ca să vii aici și să „încerci" să mă ajuți. Asta, Theresa, înseamnă să fii *jalnic*, zice el, accentuându-și vorbele cu ghilimele desenate în aer.

Vocea lui e plină de venin, exact așa cum știam că o să fie, dar îmi ignor durerea din capul pieptului și mă uit la el.

— Nu vorbești serios.

Mă gândesc că acum o săptămână râdea și mă arunca în apă. Nu pot să-mi dau seama dacă e un mare actor sau un mare mincinos.

— Ba da, vorbesc serios; du-te acasă, îmi spune el și ridică sticla pentru a mai lua o sorbitură.

Întinzându-mă peste masă, i-o smulg din mână și o arunc în curte.

— Ce dracu' faci? urlă el, dar îl ignor și mă îndrept către ușa din spate.

Îl aud năpustindu-se și îl văd cum se postează în fața mea.

— Unde te duci?

Fața sa e doar la câțiva centimetri distanță de a mea.

— Mă duc să-l ajut pe Landon să curețe mizeria pe care ai făcut-o tu, după care mă întorc acasă.

Glasul mi se aude mult mai calm decât mă simt pe dinăuntru.

— De ce să-l *ajuți?*

Disprețul din vocea sa este foarte clar.

— Pentru că el, spre deosebire de tine, merită să fie ajutat, îi spun și văd cum își schimbă expresia.

Ar trebui să-i spun mult mai multe lui Hardin, ar trebui să țip la el pentru toate lucrurile jignitoare pe care mi le-a spus, dar sunt sigură că exact asta își dorește. La asta se pricepe el cel mai bine: îi rănește pe toți cei apropiați, apoi se distrează la culme cu haosul pe care îl lasă în urmă.

Hardin se dă din calea mea, în tăcere.

Când intru în casă, îl găsesc pe Landon ghemuit, încercând să așeze dulapul în picioare.

— Unde e mătura? întreb când termină, iar Landon îmi aruncă un zâmbet recunoscător.

— Uite acolo, îmi arată el. Mulțumesc pentru tot.

Clatin din cap și încep să mătur farfuriile făcute zob. Sunt foarte multe cioburi. Mă gândesc cu groază că mama lui Landon se va întoarce acasă și-și va găsi toate vasele la gunoi. Sper că nu aveau nicio valoare sentimentală pentru ea.

— Au! scot un geamăt în clipa în care un ciob mic de sticlă îmi intră în deget.

Picături de sânge cad pe podeaua de lemn și mă grăbesc să ajung la chiuvetă.

— Ai pățit ceva? întreabă Landon, îngrijorat.

— Sunt în regulă, e doar un ciob micuț, nu înțeleg de unde curge atât de mult sânge.

Nici măcar nu mă doare atât de rău. Închid ochii, lăsând apa rece să curgă peste deget și, după câteva minute, aud ușa din spate deschizându-se. Deschid ochii brusc și mă întorc, zărindu-l pe Hardin stând în prag.

— Tessa, pot să vorbesc cu tine, te rog? întreabă el.

Știu că ar trebui să-l refuz, dar ceva din roșeața pe care o are în jurul ochilor mă face să incuviințez. Privirea i se oprește pe mâna mea și pe sângele de pe podea. Vine repede înspre mine.

— Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu e nimic, doar un ciob, îi zic.

Îmi ia mâna și mi-o mai pune puțin sub apă. Și când mă atinge, simt iar șocul electric. Uitându-se la degetul meu, se încruntă, îi dă drumul și se îndreaptă către Landon. *Tocmai mi-a spus că sunt jalnică, acum se poartă de parcă e îngrijorat de soarta mea?* O să mă înnebunească, literalmente, de o să ajung într-o celulă capitonată.

— Unde sunt bandajele? îl imploră el practic pe Landon, iar acesta îi spune că sunt în baie.

Hardin se întoarce într-un minut și îmi apucă din nou mâna. Mai întâi îmi pune niște gel antibacterian pe rană, după care îmi bandajează degetul cu blândețe. Rămân calmă, la fel de nedumerită de gesturile lui Hardin pe cât pare a fi și Landon.

— Pot să vorbesc cu tine, te rog? spune el din nou și știu că nu ar trebui.

Dar de când îl cunosc pe Hardin fac oricum numai ce nu trebuie.

Clatin din cap, iar el mă ia de încheietura mâinii și mă conduce afară.

30

Revenind la masa din curtea interioară, Hardin îmi eliberează mâna și îmi trage un scaun. Simțind cum pielea îmi frige pur și simplu de la atingerea lui, îmi frâng degetele, în timp ce el ia celălalt scaun și îl aduce pe asfalt, așezându-se chiar în fața mea. Când se așază, este atât de aproape, încât genunchii lui sunt pe punctul de a se atinge de ai mei.

— Despre ce vrei să discutăm, Hardin? îl întreb cu cel mai dur ton de care sunt în stare.

Inspiră adânc și își scoate din nou căciulița, așezând-o pe masă. Îl privesc cum își trece degetele lungi prin părul des, iar el se uită în ochii mei.

— Îmi pare rău, spune el cu o intensitate care mă face să mă uit în altă parte și să mă concentrez asupra unui copac mare din curte. Se apleacă spre mine. M-ai auzit? întreabă el.

— *Da*, te-am auzit, mă răstesc eu și mă uit din nou la el.

E mai nebun decât credeam dacă își imaginează că își poate cere scuze, iar eu îl voi ierta pentru toate lucrurile oribile pe care continuă să mi le facă aproape în fiecare zi.

— Ești al naibii de greu de gestionat, zice și se lasă pe spate în scaun.

Sticla pe care o aruncasem în curte e din nou la el în mână și ia o înghițitură din ea. Cum de nu a leșinat încă?

— *Eu* sunt dificilă? Cred că îți bați joc de mine! Ce vrei să fac, Hardin? Ești crud cu mine, atât de crud, spun și îmi mușc buza de sus.

Nu am de gând să plâng din nou în fața lui. Noah nu m-a făcut niciodată să plâng; ne-am certat de câteva ori de-a lungul anilor, dar nu am fost niciodată atât de supărată încât să plâng.

Vocea îi este joasă și parcă face parte din aerul nopții.

— Nu vreau să fiu.

— Ba da, vrei, și știi că vrei. O faci intenționat. Nu am fost tratată atât de rău de nimeni în toată viața mea.

Îmi mușc buza și mai tare. Simt un nod în gât. Dacă plâng, a câștigat. Asta e ceea ce-și dorește.

— Atunci de ce te tot întorci? De ce nu te lași păgubașă?

— Dacă aș... habar nu am. Dar te asigur că după seara asta nu se va mai întâmpla. O să renunț și la cursul de literatură și o să-l reiau în semestrul viitor.

Nu plănuisem să fac asta până acum, dar este exact lucrul pe care trebuie să-l fac.

— Nu, te rog, nu face asta.

— Ce-ți pasă ție? Nu ai chef să fii în preajma cuiva atât de jalnic cum sunt eu, corect?

Îmi fierbe sângele. Dacă aș ști ce să spun ca să-l rănesc atât de tare cum mă rănește el mereu pe mine, aș spune-o.

— Nu am vrut să zic asta... Eu sunt cel demn de milă.

Mă uit direct la el.

— Ei bine, nu o să te contrazic.

Mai ia o înghițitură de alcool și, când mă întind să-i iau sticla, o trage înapoi.

— Deci crezi că ești singurul în stare să se îmbete? îl întreb și un zâmbet ironic îi apare pe chip.

Lumina din curtea interioară se reflectă în inelul său din sprânceană în clipa când îmi întinde sticla.

— Credeam că vrei s-o arunci iarăși.

Așa ar trebui să fac, dar în loc de asta, pun sticla la gură. Băutura e caldă și are gust de lemn dulce ars, înmuiat în carmol. Îmi vine să vomit și Hardin chicotește.

— Cât *de des* bei? Aî dat de înțeles înainte că nu bei niciodată, spun eu.

Trebuie să mă enervez din nou pe el după ce-mi răspunde.

— Înainte de astă-seară nu am mai băut de șase luni. Privește în jos ca și cum s-ar rușina.

— Păi, nu ar trebui să bei deloc. Alcoolul te face și mai rău decât ești în mod obișnuit.

Fața îi este serioasă și se uită în continuare în pământ.

Tu crezi că sunt un om rău?

Poftim, e atât de *beat* încât se consideră un om *bun?*

— Da.

— Nu sunt. Adică, poate că sunt. Vreau ca tu... începe el, dar apoi se oprește, se îndreaptă de spate și se lasă din nou în scaun.

— *Ce anume* vrei să fac eu?

Trebuie să aflu ce avea de gând să spună. Îi dau înapoi sticla, dar el o pune pe masă. Nu vreau să beau; gura pe care am luat-o a fost destul de rea, dată fiind judecata mea alterată când Hardin e oricum prin preajmă.

— Nimic, minte el.

Oare de ce mă aflu eu aici? Noah e în camera mea de cămin așteptându-mă, iar eu sunt aici, irosind și mai mult timp cu Hardin.

— Ar trebui să plec. Mă ridic și mă îndrept către ușa din spate.

— Nu pleca, spune el încet.

Și picioarele mi se opresc din drum când îi aud tonul rugător. Mă răsucesc și îl găsesc pe Hardin la mai puțin de jumătate de metru distanță de mine.

— De ce nu? Mai ai câteva jigniri pe care vrei să mi le arunci în față? țip eu și mă întorc.

Mâna lui îmi prinde brațul și mă trage înapoi.

— Nu-mi întoarce spatele! țipă el mai tare decât mine.

— Trebuia să-ți întorc spatele de multă vreme! urlu eu și îl împing în piept. Nici măcar nu știu de ce mă aflu aici! Am venit până aici în clipa în care m-a sunat Landon! Mi-am lăsat baltă prietenul, care, cum aî spus, este singurul care mă poate suporta, și am venit aici pentru tine! Știi ceva? Ai dreptate, Hardin, sunt jalnică. Sunt jalnică pentru că am venit aici, sunt jalnică pentru că încerc...

Dar mă întrerup buzele lui lipite de ale mele. Îl împing pentru a-l opri, dar el nici nu se mișcă. Fiecare părticică din mine vrea să-l sărute, dar mă opresc. Simt cum limba lui vrea să își facă loc printre buzele mele, iar brațele sale puternice se înfășoară în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de el, în ciuda împotrivirii mele. Nu are niciun rost; e mai puternic decât mine.

— Sărută-mă, Tessa, spune el lângă buzele mele.

Scutur din cap, iar el mârâie de frustrare.

— Te rog, sărută-mă. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui mă răvășesc. Bărbatul acesta vulgar, beat și oribil tocmai a spus că are nevoie de mine, iar asta, într-un fel, sună ca o poezie pentru urechile mele. Hardin este ca un drog; de câte ori am parte de un pic din el, îmi doresc din ce în ce mai mult. Îmi devorează gândurile și îmi invadează visele.

În clipa în care buzele mi se despart, gura lui este din nou lângă gura mea, dar de data aceasta nu mai rezist. Nu pot. Știu că nu e o soluție la problemele mele și știu că mă adâncesc de una singură, dar astea nu mai contează acum. Tot ce contează sunt cuvintele lui și felul în care le-a rostit: *am nevoie de tine.*

E posibil ca Hardin să aibă nevoie de mine așa cum am eu nevoie disperată de el? Mă îndoiesc, dar în acest moment vreau să mă prefac că are. Una din mâinile lui îmi cuprinde obrazul și-și plimbă limba pe buza mea de jos. Mă cutremur, iar el zâmbește și inelul din limbă îmi gâdilă colțul gurii. Aud un foșnet și mă desprind de el. Mă lasă să mă opresc, dar își păstrează brațele încolăcite strâns în jurul meu

și trupul lipit de al meu. Mă uit înspre ușa din spate și mă rog ca Landon să nu fi fost martor la teribila mea sincopă de judecată. Slavă Domnului, nu-l zăresc.

— Hardin, chiar trebuie să plec. Nu mai putem continua așa; nu e bine pentru niciunul din noi, îi spun și privesc în jos.

— Ba da, putem, zice el și îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit în ochii lui verzi.

— Nu, nu putem. Mă urăști și eu nu mai vreau să fiu sacul tău de box. Mă bagi în ceață. Acum îmi spui că nu mă suporți sau mă umilești, după ce am trecut prin cea mai intimă experiență. Deschide gura cu gândul de a mă întrerupe, dar îi pun un deget peste buzele lui roz și vorbesc mai departe: Și imediat mă săruți și îmi spui că ai nevoie de mine. Nu-mi place în ce mă transform când sunt cu tine și nu pot suporta starea pe care o am după ce îmi spui lucrurile acelea oribile.

— Cine ești atunci când ești cu mine? Ochii lui verzi îmi studiază chipul, în așteptarea unui răspuns.

— O persoană care-mi displace să fiu, o persoană care își înșală prietenul și care plânge mai mereu, îi explic.

— Știi cine cred eu că ești atunci când ești cu mine? Își trece degetul mare pe obrazul meu și încerc să rămân concentrată.

— Cine?

— Tu însăți. Cred că aceasta ești tu cea adevărată, iar tu ești prea ocupată să te gândești la ce cred alții despre tine ca să conștientizezi acest lucru.

Nu știu ce să cred despre asta, dar el pare atât de sincer, atât de sigur de răspunsul său, încât îmi iau răgaz o secundă ca să mă gândesc la vorbele lui.

— Și sunt conștient de ceea ce ți-am făcut după ce ți-am băgat degetul. Observă că mă crispez și continuă: Scuze... după experiența noastră, știu că am greșit. M-am simțit îngrozitor după ce ai coborât din mașină.

— Mă îndoiesc, mă răstesc eu, aducându-mi aminte cât am plâns în seara aceea.

— E adevărat, îți jur. Știu că tu crezi că sunt un om rău... dar tu mă faci... Se oprește brusc. Nu contează.

De ce se tot oprește?

— Termină-ți fraza, Hardin, sau plec chiar acum, îi spun. Și vorbesc serios.

Felul în care ochii par să-i strălucească atunci când se uită la mine, felul în care buzele i se dezlipesc încet, ca și cum fiecare vorbă ar avea ceva înăuntru, o minciună sau un adevăr, toate astea mă fac să-i aștept răspunsul.

— Mă faci... mă faci să vreau să fiu *bun*, pentru tine... vreau să fiu bun cu tine, Tess.

31

Încerc să fac un pas în spate, dar mă ține prea strâns. Cred că nu l-am auzit bine. Cred că emoțiile mă debusolează, așa că mă întorc și țintesc cu privirea bezna din curte, încercând să înțeleg sensul ascuns al acestor cuvinte. Hardin vrea să fie mai bun de dragul meu? *În ce fel?* Vrea să spună că... *Asta vrea să spună?*

Mă uit la el cu ochii nedumeriți.

— Poftim?

Pare ferm... sincer? Optimist? *Cum?*

— M-ai auzit bine.

— Nu. Sunt convinsă că am înțeles greșit.

— Nu, nu ai înțeles greșit. Mă faci să mă simt... neobișnuit. Nu știu cum să gestionez asemenea sentimente, Tessa, deci fac singurul lucru pe care știu să-l fac. Face o pauză și inspiră scurt. Adică să fiu un imbecil.

Mă simt din nou ca într-o transă.

— Lucrurile nu au cum să meargă, Hardin, suntem atât de diferiți... Mai întâi de toate, tu nu ieși cu nimeni, îți aduci aminte?

— Nu suntem atât de diferiți, ne plac aceleași lucruri; amândoi iubim cărțile, de pildă, spune el, cu urme de miros de alcool în respirație.

Stau în fața lui și tot nu-mi vine să cred că Hardin încearcă să mă convingă că noi doi putem fi împreună.

— Tu nu ieși cu nimeni, îi aduc aminte încă o dată.

— Știu, dar nu putem... să fim prieteni?

Iată-ne. Ne-am întors de unde am plecat.

— Credeam că ai spus că noi doi nu putem fi prieteni. Și nici nu vreau să fiu prietenă cu tine; știu ce înseamnă asta pentru tine. Tu îți dorești toate avantajele pe care le-ar avea un iubit fără să fii obligat să îți iei vreun angajament.

Trupul i se leagănă, se apleacă peste masă și slăbește strânsoarea.

— Și de ce ar fi atât de rău? De ce ai nevoie de etichete?

Mă bucur că ne-am îndepărtat puțin unul de altul și că aerul este curat și nu conține aromă de scotch.

— Pentru că, Hardin, chiar dacă în ultima vreme nu prea am dat dovadă de reținere, să știi că am respect față de mine însămi. Nu am de gând să fiu jucăria ta, mai ales când te apucă să mă tratezi ca naiba. Îmi ridic mâinile în aer. În plus, sunt deja luată, Hardin.

Gropițele răutăcioase ale lui Hardin îi apar pe chip odată cu un rânjet.

— Cu toate astea, iată unde te afli tu acum.

În mod reflex, îmi scapă:

— Îl *iubesc* și mă *iubește*.

Și văd apoi cum expresia de pe chipul lui Hardin se schimbă. Îmi dă drumul și se împiedică de scaun.

— Nu-mi spune asta mie.

Bolborosește, iar vorbele îi ies din gură mai repede ca înainte. Aproape că uitasem cât este de beat.

— Spui asta doar pentru că ești beat; mâine mă vei urî la loc.

— Nu te urăsc. Înaintează puțin pe iarbă.

Aș vrea să nu aibă efectul acesta asupra mea, aș vrea să pot pleca, pur și simplu. În loc să fac asta, rămân pe loc și îl aud spunând:

— Dacă te poți uita în ochii mei și imi poți spune că vrei să te las în pace și să nu-ți mai vorbesc niciodată, te voi asculta, iți jur, și din acest moment nu mă voi mai apropia de tine. Doar spune aceste cuvinte.

Deschid gura ca să-i spun exact asta: să stea departe de mine, să-i spun că nu vreau să mai dau ochii cu el niciodată.

Se răsucește și se apropie de mine.

— Spune-mi, Tessa, spune-mi că nu mai vrei să mă vezi niciodată. Apoi mă atinge. Își plimbă mâinile de-a lungul brațelor mele și imediat mă trec fiorii. Spune-mi că nu mai vrei să simți așa ceva niciodată, șoptește el, ducându-și o mână la gâtul meu. Își plimbă degetul arătător pe umărul meu, în sus și în jos, pe gât. Îmi aud respirația accelerând când îi simt buzele la numai câțiva centimetri distanță de ale mele. Că nu mai vrei să te sărut niciodată, zice el, iar eu îi simt alcoolul și căldura din respirație. Spune-mi, Theresa, murmură el, iar eu scot un scâncet.

— Hardin, șoptesc eu.

— Nu-mi poți rezista, Tessa, așa cum nici eu nu-ți pot rezista.

Buzele îi sunt foarte aproape de ale mele; aproape că se ating.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? mă întreabă, făcându-mă să-mi doresc să mă supun lui în totalitate.

Observ o mișcare lângă ușă și mă smulg de lângă Hardin. Privind în sus, îl descopăr pe Landon cu chipul contorsionat de confuzie, inainte de a se întoarce și de a dispărea din dreptul ușii.

Mă trezesc la realitate.

— Trebuie să plec, spun și Hardin înjură în barbă.

— Te rog, te rog să stai. Rămâi cu mine în seara asta, și dacă mâine de dimineață decizi că nu mai vrei să mă vezi... te rog, rămâi. Te implor, iar eu nu implor pe nimeni, Theresa.

Mă trezesc încuviințând din cap înainte să mă pot controla.

— Și ce o să-i spun lui Noah? Mă așteaptă și mașina lui e la mine.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc să fac așa ceva.

— Spune-i că trebuie să rămâi pentru că... habar nu am. Nu-i spune nimic, ce poate să facă în cel mai rău caz?

Mă cutemur. Îi va spune mamei. Fără nicio îndoială. Prezența lui Noah începe să mă irite; nu ar trebui să-mi fac griji că prietenul meu mă pârăște mamei, chiar dacă fac ceva greșit.

— Probabil că s-a culcat deja, spune Hardin.

— Nu, nu are cum să se întoarcă la hotel.

— La hotel? Stai puțin, nu stă la tine?

— Nu, are o cameră la un hotel din apropiere.

— Și tu stai acolo cu el?

— Nu, el stă acolo, zic eu rușinată, iar eu stau la mine în cameră.

— Sigur e *heterosexual?* întreabă Hardin, cu ochii lui injectați strălucind de amuzament.

Fac ochii mari.

— Sigur că e!

— Îmi cer scuze, dar ceva nu se leagă aici. Dacă ai fi fost a mea, nu aș fi putut să stau departe de tine. Ți-aș trage-o ori de câte ori mi s-ar ivi ocazia.

Deschid gura surprinsă. Cuvintele vulgare ale lui Hardin au cel mai ciudat efect asupra mea. Mi se înroșesc obrajii și mă uit în altă parte.

— Hai înăuntru, îl aud spunând.

Copacii se mișcă în față și în spate. Cred că ăsta e semnalul de alarmă care îmi spune că am băut mult prea mult.

— Tu rămâi aici?

Credeam că se va întoarce la casa confreriei.

— Da, și tu tot aici. Hai să mergem.

Mă ia de mână și ne îndreptăm spre ușa din spate.

Trebuie să-l găsesc pe Landon și să încerc să-i explic ceea ce a văzut din ușă. Nici eu nu știu exact ce se petrece, deci nu sunt foarte sigură cum o să-i explic lui, dar trebuie să îl fac să înțeleagă cumva. Când trecem prin bucătărie, observ că tot dezastrul de mai devreme este aproape complet curățat.

— Trebuie să cureți mâine ce a mai rămas de curățat, îi spun, iar el dă din cap.

— Așa am să fac, promite el. Altă promisiune de care sper să se țină.

Mă ține de mână și mă conduce pe scara imensă. Mă tot rog să nu ne întâlnim cu Landon pe culoar și mă bucur că nu se întâmplă așa ceva.

Hardin deschide ușa unei camere cufundată în întuneric și mă trage blând înăuntru.

32

Ochii mi se obișnuiesc cu bezna, iar singura lumină este o rază subțire a lunii care pătrunde prin fereastra cu arcadă.

— Hardin? șoptesc eu.

Îl aud înjurând când se împiedică de ceva și mă străduiesc să nu râd.

— Sunt aici, zice el și aprinde o lampă de birou.

Cercetez din priviri camera imensă, care îmi amintește mai degrabă de un hotel. Un pat cu baldachin și cu așternuturi închise la culoare este așezat în mijloc, lângă peretele îndepărtat, și pare enorm, cu cel puțin douăzeci de perne pe el. Biroul este și el supradimensionat și făcut din lemn de cireș, iar computerul de pe el are un monitor mai mare decât televizorul din camera mea de cămin. Fereastra cu arcadă are o băncuță lipită de ea, pe când celelalte ferestre sunt mascate cu draperii bleumarin groase, care nu permit luminii lunii să pătrundă.

— Aceasta este... camera mea, spune el și se scarpină cu mâna pe ceafă. Pare aproape stânjenit.

— Ai o cameră aici? îl întreb, dar e evident că are.

Este casa tatălui său și Landon locuiește aici cu siguranță. Landon spusese că Hardin nu vine niciodată aici, deci poate de aceea camera arată ca un muzeu, neatinsă și impersonală.

— Da... însă nu am mai dormit niciodată în ea... până acum.

Se așază pe cufărul de la picioarele patului și își dezleagă bocancii. Își scoate șosetele și le înghesuie în bocanci. Inima îmi crește la gândul că fac parte dintr-o premieră în viața lui Hardin.

— Ah. De ce?

Profit de onestitatea lui de om beat.

— Pentru că nu vreau. Urăsc locul ăsta, răspunde încet și își descheie pantalonii negri, tragându-i în jos.

— Ce faci?

— Mă dezbrac? spune el, subliniind ceea ce era deja evident.

— Da, dar de ce? Deși o parte din mine de-abia așteaptă să-i simtă din nou atingerea, sper să nu creadă că am de gând să fac sex cu el.

— Păi, nu dorm în jeanși strâmți și în bocanci, zice el râzând pe jumătate.

Își trece mâna prin părul de pe frunte, făcându-l să stea aproape drept. Tot ce face îmi transmite o senzație nebunească în întregul corp.

— Ah.

Își trage tricoul peste cap, iar eu nu-mi pot lua privirea de la el. Abdomenul lui tatuat este perfect. Își aruncă tricoul în direcția mea, dar eu nu-l prind, lăsându-l să cadă pe podea. Îmi ridic sprânceana la el, iar el zâmbește.

— Poți dormi în el. Presupun că nu ai chef să dormi în chiloți. Dar desigur, dacă te hotărăști s-o faci, eu sunt de acord. Îmi face semn cu ochiul, iar pe mine mă bufnește râsul.

De ce m-a apucat râsul? Nu pot să dorm în tricoul lui, tot dezbrăcată o să mă simt.

— O să dorm în astea, îi spun.

Se uită la hainele mele. Nu a făcut nici măcar un singur comentariu despre fusta mea lungă sau despre bluza mea albastră și largă, așa că sper să nu înceapă acum.

— Bine. Cum dorești. Dacă ai chef să te simți incomod, ești invitata mea.

Se apropie de pat, doar în boxeri, și începe să arunce pernele din pat pe podea.

Mă îndepărtez și deschid cufărul care, exact cum bănuiam, este gol.

— Ah, nu mai arunca pernele pe jos. Pune-le aici, îi zic, dar el râde și mai aruncă una pe jos.

Oftând, adun pernele și le înghesui în cufăr. El chicotește încă o dată și trage cuvertura înainte de a se trânti în pat. Își încrucișează brațele sub cap, apoi pune picioarele unul peste celălalt și îmi zâmbește. Cuvintele tatuate pe coaste îi sunt deformate din cauza poziției brațelor sale. Trupul său zvelt și lung arată senzațional.

— Nu o să te plângi acum că dormi în același pat cu mine, nu-i așa? mă întreabă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Nu aveam de gând. Știu că e greșit, dar vreau să dorm în același pat cu Hardin mai mult decât orice altceva.

— Nu, patul ăsta este destul de mare pentru amândoi, îi spun și zâmbesc.

Nu știu dacă e de vină zâmbetul lui Hardin sau faptul că poartă doar boxeri, dar starea mea de spirit este mult mai bună acum.

— Asta e Tessa pe care o iubesc eu, mă necăjește el, iar inima mea tresare la cuvintele lui.

Știu că nu mă iubește și nu mă va iubi niciodată, dar sună foarte bine ieșind din gura lui.

Mă urc în pat și mă refugiez într-o margine, cât mai departe posibil de trupul lui Hardin. Mai am puțin și cad din pat. Îl aud chicotind și mă răsucesc cu fața la el.

— Ce ți se pare atât de amuzant?

— Nimic, minte el și-și mușcă buza încercând să nu râdă.

Îmi place de Hardin ăsta cel simpatic; umorul lui e contagios.

— Spune-mi! mă bosumflu eu și îmi țugui buzele.

Privirea lui se oprește pe gura mea și își trece limba peste buze înainte de a-și prinde inelul din buză între dinți.

— Nu ai mai dormit niciodată cu un tip în pat, așa-i? Se rostogolește puțin și se mută mai aproape de mine.

— Nu, îi răspund eu simplu, iar zâmbetul lui devine și mai larg.

Suntem despărțiți de câțiva centimetri și, înainte să-mi dau seama ce fac, îmi întind mâna și îl mângâi pe gropița din obraz. Ochii lui mă privesc surprinși. Încerc să-mi trag mâna, dar el mi-o prinde și o pune la loc pe fața sa. Apoi o mișcă în sus și în jos, ușor, pe obraz.

— Nu pricep cum de nu ți-a pus-o nimeni până acum; toate planificările alea pe care ți le faci tu trebuie să te fi ajutat să reziști eroic, spune el, iar eu înghit în sec.

— Nu am fost pusă in situația de a rezista cuiva, recunosc eu.

Băieții din liceu credeau că sunt drăguță și îmi făceau destule avansuri, dar nimeni nu a încercat vreodată să se culce cu mine. Toți știau că sunt cu Noah; eram populari și votați de colegi la fiecare serbare anuală.

— Asta fie este o minciună, fie ai mers la o școală de nevăzători. Numai când mă uit la buzele tale am o erecție.

Gem când îl aud spunând asta, iar el chicotește. Îmi ia mâna și o duce înspre gura sa, plimbând-o peste buzele lui umede. Îi simt respirația fierbinte pe degete și mă ia prin surprindere când își dezvelește dinții și mă mușcă ușor de pernuța arătătorului, o senzație pe care o simt în străfundurile stomacului. Îmi ia mâna și o așază pe gâtul lui, iar vârfurile degetelor mele desenează un vârtej exact pe creanga de iederă tatuată acolo. Mă privește cu mare atenție, dar nu mă oprește.

— Îți place să-ți vorbesc în felul ăsta, nu-i așa?

Expresia sa este întunecată, dar foarte sexy. Respirația mi-o ia la trap, iar el zâmbește din nou.

— Văd că te-ai înroșit în obraji și aud că respirația ți s-a schimbat. Răspunde-mi, Tessa, pune-ți buzele alea frumoase la treabă, zice el, iar eu mă hlizesc, habar nu am ce altceva să fac.

Nu o să recunosc niciodată faptul că vorbele lui mă ating până în adâncul sufletului.

Îmi dă drumul la mână, dar își înfășoară degetele în jurul încheieturii mele și înlătură astfel distanța dintre noi. Mi-e cald, foarte cald. Trebuie să mă răcoresc sau voi începe în curând să transpir.

— Putem porni ventilatorul? îl întreb, iar el își încruntă sprâncenele. Te rog.

Oftează, dar se dă jos din pat.

— Dacă îți e așa de cald, de ce nu scapi de hainele alea groase de pe tine? Fusta aia pare oricum că îți provoacă mâncărimi.

Mă tot așteptam să mă ia la mișto pentru hainele mele, dar această remarcă mă face doar să zâmbesc, pentru că îmi dau seama de adevăratele motive din spatele ei.

— Ar trebui să te îmbraci cu haine care se potrivesc corpului tău, Tessa. Hainele acestea îți ascund toate rotunjimile. Dacă nu te-aș fi văzut în sutien și în chiloți, nu mi-aș fi dat seama cât de sexy și de apetisant e trupul tău. Fusta asta arată exact ca un sac de cartofi.

Izbucnesc în râs, deși mă insultă și totuși reușește să îmi facă în același timp un compliment.

— Și ce propui să port? Haine de plasă sau bluze fără bretele?

— Nu, deși mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată în așa ceva, dar nu. Te poți acoperi, dar măcar poartă haine pe măsura ta. Bluza asta îți ascunde mult pieptul, iar țâțele tale nu merită deloc să le ascunzi.

— Nu mai folosi astfel de cuvinte! îl cert eu, iar el zâmbește.

Revenind lângă mine în pat, își înghesuie trupul practic dezbrăcat în al meu.

Încă mi-e cald, dar modul ciudat de a mă complimenta al lui Hardin mi-a insuflat puțină încredere. Mă ridic din pat.

— Unde te duci? bombăne el, cu o voce ușor panicată.

— Să mă schimb, îi spun și mă îndrept către tricoul lui aruncat pe podea. Acum întoarce-te cu spatele și nu trage cu ochiul. Îmi pun mâinile în șolduri.

— Nu.

— Cum adică, „nu"?

Cum poate să-mi spună că nu?

— Nu mă întorc. Vreau să te văd.

— Ah, bine. Zâmbesc, clatin din cap și sting lumina.

Hardin se vaită, iar eu zâmbesc în sinea mea, în timp ce-mi deschid fermoarul fustei. Îmi cade la picioare exact în momentul în care cealaltă lumină se aprinde.

— Hardin!!

Mă grăbesc să-mi ridic fusta înapoi. Hardin se sprijină pe coate ca să mă privească, iar ochii săi nerușinați îmi studiază corpul de sus până jos. M-a văzut și mai dezbrăcată de atât și știu că nu mă va asculta, așa că inspir adânc și îmi trag bluza peste cap. Recunosc că îmi place la nebunie acest joculeț pe care îl jucăm acum. În adâncul sufletului meu chiar vreau să se uite la mine, vreau să mă dorească. Port un sutien simplu alb și chiloți albi, nimic prea ieșit din comun sau special, dar expresia de pe chipul lui Hardin mă face să mă simt sexy. Iau tricoul și îl îmbrac. Miroase atât de bine, exact ca Hardin.

— Vino încoace, șoptește el din locul său, iar eu îmi ignor subconștientul care îmi spune să fug cât pot de repede și mă îndrept către pat.

33

Privirea scânteietoare a lui Hardin nu mă slăbește în timp ce mă îndrept spre el. Îmi sprijin un genunchi pe pat și mă las pe el. În acest timp, Hardin se ridică proptindu-și spatele de tăblia patului și îmi întinde mâna. În clipa în care mâna mea mică ajunge în mâna lui, își încolăcește degetele în jurul ei și mă trage înspre el. Genunchii mei îl încadrează și mă urc la el în poală. Am mai făcut asta cu el și înainte, dar nu eram atât de dezbrăcată. Mă țin deasupra lui ajutându-mă de genunchi, astfel încât nu ne atingem, dar Hardin nu acceptă așa ceva. Își pune mâinile pe șoldurile mele și mă împinge încetișor în jos. Tricoul lui se ridică în părți, dezgolindu-mi complet coapsele și mă bucur dintr-odată că m-am depilat pe picioare azi de dimineață. În clipa în care trupurile noastre se ating, simt un taifun în stomac. Știu că această fericire pe care o simt nu va dura mult și mi se pare că sunt Cenușăreasa, așteptând să bată ceasul și astfel să mi se termine noaptea fermecată.

— E mult mai bine așa, spune el și îmi zâmbește strâmb.

Știu că e beat și că de asta se poartă atât de frumos — mă rog, cât poate *el* de frumos —, dar în acest moment o să profit de ofertă.

Dacă asta chiar e ultima oară când mă mai aflu în preajma lui, atunci așa vreau să petrec aceste clipe. Îmi tot repet că mă pot purta oricum în seara asta cu Hardin pentru că, odată cu ivirea zorilor, o să-i spun să nu se mai apropie de mine, iar el se va conforma. Așa e cel mai bine și știu că asta își va dori și el, când nu va mai fi beat. În apărarea mea, pot spune că sunt la fel de îmbătată de Hardin cum este el după ce a consumat sticla cu scotch. Și îmi tot repet asta.

Hardin continuă să mă privească în ochi, iar eu încep să mă simt agitată. Ce ar trebui să mai fac acum? Habar n-am unde dorește să ajungă și nu am de gând să mă fac de râs încercând să iau eu inițiativa.

Pare să-mi observe expresia stânjenită.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el și îmi pune o mână pe obraz.

Degetul lui îmi urmează linia pometelui și închid fără să vreau ochii când îi simt atingerea plăcută.

— Nimic... dar chiar nu știu ce să fac, recunosc eu și privesc în jos.

— Fă ce vrei să faci, Tess. Nu te gândi prea mult.

Mă las puțin pe spate, despărțind puțin trupurile noastre și îmi așez o mână pe pieptul lui gol. Îi cer permisiunea din priviri, iar el încuviințează. Îmi pun încet ambele mâini pe pieptul lui, iar el închide ochii. Degetele mele urmează desenele cu păsări de pe trupul lui, coborând pe copacul fără viață de pe abdomen. Genele îi flutură când îi ating literele tatuate pe coaste. Are o expresie atât de calmă, dar pieptul i se mișcă în sus și în jos mai repede decât acum câteva clipe. Nu mă pot controla și mâna îmi coboară, iar arătătorul se plimbă pe elasticul boxerilor. Deschide ochii brusc și pare agitat.

Hardin, *agitat?*

— Aș putea... ăăă... să te ating? îl întreb, sperând să înțeleagă ce vreau să spun fără să fiu nevoită să rostesc cuvintele.

Mă simt detașată de mine însămi. *Cine e fata cocoțată pe băiatul derbedeu, care îl întreabă dacă poate să-l atingă... acolo jos?* Mă gândesc la ce mi-a spus mai devreme Hardin, despre faptul că în

prezența lui eu mă dezvălui pe mine, cea adevărată. Poate că are dreptate. Îmi place la nebunie felul în care mă simt acum. Îmi place la nebunie electricitatea care îmi străbate trupul când facem asta.

Clatină din cap.

— Te rog.

Așa că îmi cobor mâna pe partea din față a boxerilor lui și ating ușor mica umflătură care se întrezărește. El inspiră adânc când îmi trec mâna peste trupul lui. Nu știu ce trebuie să fac, așa că îl ating în continuare, plimbându-mi degetele în sus și în jos. Sunt prea emoționată ca să mă uit la el, așa că îmi ațintesc privirea pe umflătura din boxeri.

— Vrei să-ți arăt eu ce să faci? întreabă el încetișor, cu vocea tremurându-i.

Obișnuita atitudine plină de îngâmfare este înlocuită de un aer misterios.

Clatin din cap, iar el își pune mâna pe a mea, făcându-mă să-l ating din nou acolo jos. Îmi deschide palma și mă ajută să-mi fac degetele căuș ca să-l cuprind. Când respiră printre buze, îl privesc printre gene. Îmi eliberează mâna, lăsându-mă pe mine.

— La naiba, Tessa, nu face asta, geme el.

Confuză, îmi opresc mâna și sunt pe punctul de a mă retrage, dar el spune:

— Nu, nu, nu asta. *Continuă,* voiam să-ți spun să nu te mai uiți la mine așa.

— Așa cum?

— În felul ăsta inocent, cu privirea asta care mă face să-mi doresc să fac foarte multe drăcii cu tine.

Îmi doresc să mă arunc pe spate în pat și să-l las să-mi facă tot ceea ce vrea. Vreau să fiu a lui, să mă eliberez pentru un moment de tot ceea ce mă sperie uneori. Îi zâmbesc ușor și încep să-mi mișc iarăși mâna. Aș vrea să-i scot boxerii, dar mi-e teamă. Un geamăt îi scapă de pe buze, iar eu îl strâng puțin mai tare; îmi doresc să aud din nou acel sunet. Habar nu am dacă ar trebui să-mi mișc mâna mai

repede sau nu, deci continui cu mișcări încete și strânse, iar lui pare să-i placă. Mă aplec și îmi așez buzele pe pielea transpirată de pe gât, făcându-l să geamă din nou.

— La dracu', Tess, mâna ta face atât de bine ce face! Îl strâng puțin mai mult, iar el tresare. Nu atât de tare, iubito, zice el cu o voce plăcută, care nu are nimic în comun cu glasul care mă batjocorea înainte.

— Scuze, spun eu și îl sărut din nou pe gât.

Limba mea i se plimbă pe zona din jurul urechii, iar trupul lui sare ca un arc. Mâinile lui mi se opresc pe piept și îmi ia sânii în palme.

— Pot. Ssă-ți. Scot... sutienul?

Glasul i se aude atât de nestrunit și răgușit; sunt uimită de efectul pe care îl am asupra lui. Clatin din cap, iar ochii îi scânteiază de excitare. Mâinile îi tremură când ajung sub bluza mea, pe spate, desfăcându-mi sutienul cu o dexteritate care mă face pentru o clipă să mă întreb de câte ori a mai făcut asta. Resping aceste gânduri, iar Hardin îmi coboară bretelele sutienului pe brațe, ajutându-mă să-l scot. După ce îmi aruncă sutienul cât colo pe pat, își bagă din nou mâinile pe sub bluza mea, așezându-mi-le pe sâni. Degetele lui mă ciupesc ușor de sfârcuri, iar el se ridică puțin pentru a mă săruta. Gem lângă buzele lui și îi bag din nou mâna în boxeri.

— Ah, Tessa, o să-mi dau drumul, zice el, iar eu simt cum mi se umezesc chiloții, chiar dacă el nu face altceva decât să-mi atingă sânii.

Simt că și la mine orgasmul e aproape, doar datorită gemetelor lui și felului blând în care îmi mângâie sânii. Picioarele i se încordează sub greutatea mea, iar sărutările îi devin dezordonate. Mâinile i se lasă moi în lateral și simt ceva ud răspândindu-se în boxeri, așa că îmi retrag mâna. Până acum, nu am provocat nimănui un orgasm.

Pieptul mi se încinge, umplându-se de senzația proaspătă că sunt cu un pas mai aproape de a deveni femeie. Mă uit la pata udă de pe boxerii lui Hardin, îmi place sentimentul de control pe care îl

am asupra lui. Îmi place faptul că pot să-i ofer plăcere trupească, așa cum îmi oferă și el mie.

Hardin închide ochii și inspiră profund de câteva ori, în vreme ce eu rămân așezată pe coapsele lui, neștiind ce să fac. După un moment, deschide ochii și își înalță capul pentru a mă privi. Un zâmbet leneș i se întinde pe chip și se ridică pentru a mă săruta pe frunte.

— Nu am avut niciodată un orgasm ca ăsta, spune el, iar eu mă simt din nou jenată.

— Așa de rău a fost? îl întreb și încerc să mă dau jos de pe picioarele lui. Mă oprește.

— Poftim? Nu, ai fost foarte bună. De obicei, îmi trebuie mai mult decât să-mi umble cineva în boxeri.

Mă lovește gelozia. Nu vreau să mă gândesc la toate celelalte fete care l-au făcut pe Hardin să se simtă așa. El îmi remarcă tăcerea și îmi ia obrazul în palmă, mângâindu-mi tâmpla cu degetul mare. Mă consolez cu faptul că fetele acelea au avut de făcut mai mult decât a trebuit să fac eu, dar tot îmi doresc *să nu fi existat* altcineva. Nu știu de ce mă obosesc să simt așa ceva; eu și Hardin avem multe probleme nerezolvate. Nu o să ieșim niciodată împreună și nu vom avea niciodată mai mult decât ce avem acum, dar în acest moment vreau să trăiesc clipa, doar eu și el. Râd puțin la acest gând. Eu nu sunt deloc genul de persoană care trăiește clipa.

— La ce te gândești? întreabă el, dar eu dau din cap.

Nu vreau să-i destăinui geloziile mele. Nu e cinstit și nu am chef de discuția asta.

— Hai, Tessa, spune-mi, zice el, iar eu clatin din cap din nou.

Cu o mișcare foarte necaracteristică, Hardin mă apucă de șoduri și începe să mă gâdile. Râd și țip în același timp și cad de pe el în patul moale. El continuă să mă gâdile până când nu mai pot să respir. Râsul lui răsună în încăpere și este cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Nu l-am auzit niciodată râzând așa și ceva îmi spune

că nimeni nu prea l-a auzit. În ciuda defectelor lui, mă simt foarte norocoasă că sunt cu el în acest moment.

— Bine... bine! Îți spun! scârțâi eu, iar el se oprește.

— Bună alegere, zice el. Dar uitându-se în jos, adaugă: Dar nu-ți uita gândul, trebuie să-mi schimb boxerii.

Mă înroşesc toată.

34

Hardin se îndreaptă către dulap și trage sertarul de sus, scoțând de acolo o pereche de boxeri albastru cu alb, pe care îi ridică în aer cu o expresie dezgustată pe față.

— Ce? întreb eu, proptindu-mi capul pe cot și uitându-mă la el.

— Sunt hidoși, zice el.

Râd, dar mă și bucur că dilema pe care o aveam mai devreme — dacă sunt sau nu sunt haine în dulap — este acum rezolvată. Mama lui Landon sau tatăl lui trebuie să fi cumpărat toate hainele din camera lui Hardin. Ceea ce e trist, pe bune, pentru că înseamnă că au umplut șifonierele cu țoale, în speranța că Hardin va mai trece din când în când și pe la ei.

— Nu sunt atât de răi, îi spun, iar el își dă ochii peste cap.

Mă îndoiesc că îi vor sta la fel de bine ca boxerii cei negri obișnuiți, dar, pe de altă parte, nu-mi pot imagina că i-ar sta *urât* în ceva anume.

— Ei, calul de dar nu se caută la dinți. Mă întorc într-un minut, zice el și iese din cameră, îmbrăcat numai cu boxerii cei uzi.

O, Doamne, dacă îl vede Landon? O să fiu umilită. Mâine de dimineață, trebuie să-l găsesc de îndată pe Landon ca să-i explic această întorsătură pe care au luat-o lucrurile. Dar, sincer, ce ar trebui să-i spun? *Că nu e ceea ce pare. Doar stăteam de vorbă și apoi am acceptat să îmi petrec noaptea aici, după care am rămas nu știu cum doar în chiloți și într-un tricou și l-am masturbat cât m-am priceput eu de bine?* Sună îngrozitor.

Îmi las capul pe perne și mă uit țintă în tavan. Mă gândesc să mă ridic și să-mi verific telefonul, dar decid până la urmă să nu o fac. Ultimul lucru de care am nevoie acum e să citesc SMS-urile de la Noah al meu. Probabil că a intrat în panică, dar, sincer, atâta vreme cât nu-i spune mamei, nu-mi pasă pe cât ar trebui. Dacă aș fi cinstită cu mine însămi, aș recunoaște că nu am mai simțit același lucru pentru Noah de când l-am sărutat pe Hardin pentru prima dată.

Știu că îl iubesc pe Noah; pe Noah l-am iubit întotdeauna. Dar incep să mă întreb dacă îl iubesc ca pe jumătatea mea, ca pe persoana cu care aș vrea să-mi petrec intreaga viață, sau îl iubesc pentru că a fost o persoană atât de stabilă în existența mea. A fost întotdeauna alături de mine — și teoretic suntem perfecți unul pentru celălalt —, dar nu pot ignora felul în care mă simt când sunt cu Hardin. Înainte nu am mai simțit așa ceva. Nu doar când suntem urcați unul peste altul, dar până și felul în care mă înfior când mă privește și felul in care vreau să-l întâlnesc cu orice preț, chiar și atunci când mă enervează la culme și, mai ales, felul în care îmi invadează gândurile chiar și atunci când încerc să mă conving că îl urăsc.

Hardin mi-a intrat pe sub piele, oricât de tare aș încerca să neg asta. Sunt cu el în pat, în loc să fiu cu Noah. Exact când reflectez la asta, se deschide ușa și mă trezesc la realitate. Mă uit și îl văd pe Hardin în boxerii cei curați și chicotesc. Sunt cam mari pentru el și sunt mai lungi decât ai lui, dar tot arată grozav.

— Îmi plac.

Zâmbesc, iar el se uită urât la mine, înainte de a stinge lumina și de a aprinde televizorul. Se urcă înapoi în pat și se întinde aproape de mine.

— Deci, ce voiai să-mi spui? mă întreabă el, iar eu mă crispez; speram să nu mai aducă vorba despre asta. Nu fi timidă acum, tocmai m-ai făcut să-mi dau drumul în boxeri, glumește și mă trage și mai aproape de el.

Îmi îngrop capul în perne, iar el izbucnește în râs. Îmi ridic capul, iar Hardin îmi dă părul după ureche, înainte să mă sărute ușor pe buze. Este pentru prima dată când mă sărută atât de tandru și totuși pare mult mai intim decât atunci când ne sărutăm cu limba. Își pune capul pe o pernă și schimbă canalul. Aș vrea să mă țină în brațe până adorm, dar am oarecum senzația că Hardin nu e exact genul de tip care să mă dezmierde.

Vreau să fiu bun cu tine, Tess. Cuvintele de mai devreme ale lui Hardin îmi răsună în minte și mă întreb dacă a vorbit serios sau dacă a fost doar efectul beției.

— Tot beat ești? îl întreb și îmi las capul pe pieptul lui.

Corpul îi rămâne nemișcat, dar măcar nu mă împinge la o parte.

— Nu, cred că micul nostru mecî de urlete din curte m-a trezit, spune el.

Își ține una din mâini pe telecomandă, iar cealaltă agățată ciudat în aer, ca și cum nu ar ști ce să facă cu ea.

— Ah, măcar a ieșit ceva bun de pe urma certei.

Își întoarce capul și se uită spre mine.

— Mda, așa cred, zice și îmi pune în sfârșit mâna pe spate.

E o senzație minunată să mă țină în brațe. Nu contează ce lucruri îngrozitoare o să-mî spună mâine, nu are cum să-mi ia acest moment. Acesta este noul meu loc preferat, cu capul la el pe piept și cu mâna lui pe spate.

— Cred că îl prefer pe Hardin cel bețiv, casc eu.

— Serios? face el și se răsucește ca să se uite la mine.

— Poate, îl necăjesc și închid ochii.

— Nu te pricepi să-mi distragi atenția; acum spune-mi.

I-aș putea spune și gata. Știu că nu are de gând s-o lase baltă.

— Păi, mă gândeam la toate fetele cu care... știi tu, cu care ai făcut diverse lucruri. Încerc să-mi ascund fața în pieptul lui, dar el dă drumul telecomenzii și îmi ridică bărbia ca să îl privesc.

— De ce te gândeai tu la așa ceva?

— Nu știu... pentru că eu nu am deloc experiență, iar tu ai din plin. Inclusiv cu Steph, îi răspund.

Imaginea lor împreună încă mă umple de greață.

— Ești geloasă, Tess? Vocea lui e plină de umor.

— Nu, sigur că nu, mint eu.

— Deci nu te deranjează dacă îți povestesc câteva detalii, nu?

— Nu! Te rog, nu! îl implor eu, iar el izbucnește în râs și mă strânge și mai tare în brațe.

Nu mai spune nimic altceva și mă simt de-a dreptul ușurată. Nu aș fi suportat să ascult detalii din relațiile lui trecute. Îmi simt ochii tot mai somnoroși și încerc să mă concentrez la televizor. Mă simt atât de bine la el în brațe!

— Nu ai de gând să te culci, așa-i? E încă devreme, spune el, pătrunzând cu greu prin amețeala mea.

— Este? Mie mi se pare că e două dimineața. Am ajuns aici pe la nouă.

— Da, de-abia e miezul nopții.

— Păi, nu e chiar așa devreme, casc eu din nou.

— Pentru mine e. În plus, vreau să-ți întorc favoarea.

Poftim?

Ah.

Simt deja furnicături pe piele.

— Vrei, nu-i așa? mârâie el, iar eu înghit în sec.

Sigur că vreau. Mă uit la el și încerc să-mi ascund zâmbetul nerăbdător. El observă acest amănunt și, cu o mișcare rapidă, dar delicată, mă răstoarnă astfel încât ajunge deasupra mea. Se sprijină cu o mână, iar cealaltă se duce în jos. Îmi pun piciorul lângă el, iar când îmi îndoi genunchiul, el își plimbă mâna de la gleznă până la coapsă.

— Atât de moale, spune el și repetă mișcarea.

Mă strânge puțin de coapsă, iar pielea mea se furnică toată în numai câteva secunde. Hardin se apleacă și mă sărută o singură dată pe genunchi, făcându-mă să-mi retrag piciorul. El îl apucă și râde, punându-și brațul peste el.

Ce are de gând să-mi facă? Așteptarea asta mă înnebunește.

— Vreau să te gust, Tessa, zice el, cu privirea ațintită pe ochii mei, pentru a-mi surprinde reacția.

Îmi simt gura uscată într-o secundă. *De ce mă mai întreabă dacă are voie să mă sărute, când știe că poate face asta oricând?* Îmi desfac buzele și aștept să mă sărute.

— Nu. *Aici*, jos, mă corectează el, băgându-și mâna între picioarele mele.

Lipsa mea de experiență cred că-l uimește, dar măcar încearcă să-și acundă zâmbetul. Mă încrunt la el, iar degetul lui îmi atinge chiloții, făcându-mă să inspir zgomotos. Îmi mângâie ușor sexul și continuă să se uite în ochii mei.

— Deja te-ai udat.

Are vocea mai aspră decât de obicei. Respirația lui fierbinte îmi înțeapă urechea, iar el își plimbă limba peste lobul meu.

— Vorbește-mi, Tessa. Spune-mi cât de mult vrei să-ți fac asta.

Zâmbește cu subînțeles, iar eu mă foiesc haotic, în timp ce el mă apasă puțin mai tare.

Nu-mi găsesc glasul, pentru că intregul meu trup a luat foc din cauza atingerii lui. După câteva secunde își retrage mâna, iar eu oftez.

— Nu voiam să te oprești, mă smiorcăi eu.

— Păi, nu ai spus nimic, se răstește el, iar eu mă feresc.

Nu îl vreau pe acest Hardin, îl vreau pe acela zâmbitor și ghiduș.

— Nu ți-ai dat seama? îl întreb și încerc să mă ridic.

Se ridică și el și mi se așază pe coapse, lăsându-și greutatea pe genunchii desfăcuți. Își plimbă degetele pe partea de sus a coapselor mele, iar corpul meu reacționează instantaneu, făcându-mă să-mi ridic șoldurile pentru a le atinge pe ale lui.

— Spune-o, îmi ordonă Hardin.

Sunt conștientă că știe că îmi doresc asta; vrea s-o spun însă în gura mare. Dau din cap, iar el își flutură degetul prin fața mea.

— Nu vreau să dai din cap, vreau să-mi spui odată ce vrei, iubito, zice și se dă jos de pe genunchii mei.

Cântăresc în minte avantajele și dezavantajele acestei situații. Oare merită să mă umilesc într-atât încât să-i spun lui Hardin că vreau să... mă sărute acolo jos? Dacă e apropiat ca senzație de ce mi-a făcut Hardin cu degetele zilele trecute, atunci merită cu siguranță. Întind mâna și îl apuc de umăr ca să-l împiedic să se îndepărteze de mine. Iar mă gândesc prea mult la asta, știu că asta fac, dar mintea mea nu e în stare să se oprească.

— Vreau. Mă mișc mai aproape de el.

— Ce vrei să-ți fac, Tessa?

Cred că-și bate joc de mine; știe exact ce face.

— Știi tu... să mă săruți, spun eu, iar el surâde larg.

Se apleacă și mă sărută pe buze. Mă strâmb, iar el mă sărută din nou pe buze.

— Asta îți doreai? rânjește el, iar eu îl lovesc ușor pe brat.

Are de gând să mă facă să-l implor.

— Sărută-mă... acolo.

Mă înroșesc și-mi acopăr fața cu mâinile. Mi le dă la o parte, râzând, iar eu mă încrunt.

— Mă faci să mă simt aiurea intenționat.

Mă strâmb. Mâinile lui sunt încă pe mine.

— Nu vreau să te fac să te simți prost. Vreau doar să aud ce vrei de la mine.

— Nu contează, Hardin, zic eu și oftez zgomotos.

Pentru că *mă simt* stânjenită și poate pentru că hormonii mei au luat-o razna și emoțiile îmi joacă feste, dar acum momentul a trecut și egoismul lui și nevoia lui constantă de a mă hărțui mă scot din minți. Mă rostogolesc și mă așez pe o parte, cu spatele la el, și mă acopăr singură cu pătura.

— Hei, îmi pare rău, spune el, dar îl ignor.

Știu că parțial sunt supărată pe mine pentru că prezența lui Hardin m-a transformat într-o adolescentă tipică torturată de hormoni.

— Noapte bună, Hardin, mă răstesc și îl aud oftând.

Bombăne ceva numai pentru el și mi se pare că a zis „bine", dar nu am de gând să-i cer să repete. Mă forțez să închid ochii și să mă gândesc și la altceva în afară de limba lui Hardin sau de felul în care își înfășoară mâinile în jurul trupului meu, după care adorm.

35

Mi-e cald, prea cald. Încerc să dau la o parte pătura de pe mine, dar e imposibil de mișcat. Când deschid ochii, noaptea trecută îmi inundă mintea: Hardin urlând la mine în curte, mirosul de scotch din respirația lui, farfuriile sparte din bucătărie, Hardin sărutându-mă, Hardin gemând sub atingerile mele, boxerii lui uzi. Încerc să mă ridic, dar el e prea greu, ținând capul așezat pe pieptul meu și cu un braț încolăcit în jurul mijlocului meu, cu trupul lui acoperindu-mă. Sunt surprinsă că am ajuns să dormim așa; probabil s-a mișcat în somn. Recunosc, nu vreau să mă dau jos din pat, nu vreau să-l las pe Hardin, dar trebuie. Trebuie să mă întorc la mine în cameră. Acolo e Noah. Noah. Noah.

Îl împing pe Hardin ușurel, scuturându-l de umăr și întorcându-l cu fața în sus. Se rostogolește pe burtă și mârâie, dar nu se trezește.

Mă ridic repede în picioare și îmi strâng hainele împrăștiate pe toată podeaua. Fiind o lașă, îmi doresc să plec de aici înainte ca el să se trezească. Nu că s-ar supăra; dacă plec de una singură, cel puțin nu va trebui să-și irosească energia cu jigniri intenționate. Așa e cel mai

bine pentru amândoi. Nu are nicio importanță cât am râs împreună aseară, nimic nu mai e la fel la lumina zilei. Hardîn își va aminti că ne-am înțeles destul de bine aseară, apoi va simți nevoia să fie mai nesuferit decât de obicei, ca să compenseze. Sigur o să exagereze din nou, iar eu nu am chef să mă aflu prin preajmă de data asta. Pentru o clipă mi-a trecut prin cap că poate noaptea asta petrecută împreună l-ar putea schimba, l-ar putea face să-și dorească mai multe de la mine. Dar ar trebui să mă trezesc la realitate.

Îi împăturesc tricoul ordonat și i-l așez pe dulap, după care îmi trag pe mine fusta. Bluza mea e șifonată, aruncată pe podea, dar, sincer, aceasta este ultima dintre grijile mele. Mă încalț și, când ajung la clanță, mă gândesc: *O ultimă privire nu o să strice nimănui.*

Mă uit peste umăr la Hardin cel adormit. Părul lui răvășit este împrăștiat pe toată perna, iar brațul îi atârnă acum pe lângă pat. Pare atât de liniștit, atât de frumos, în ciuda tuturor bucăților de metal de pe față.

Mă întorc și apuc mânerul ușii.

— Tess?

Îmi sare inima. Mă răsucesc încet către Hardin, așteptându-mă să-i văd ochii verzi și supărați uitându-se urât la mine. În loc de asta, are ochii închiși; chipul îi este un pic încruntat, dar încă doarme. Nu mă pot hotărî dacă trebuie să mă bucur că încă doarme sau să mă îngrijorez că îmi rostește numele în somn. *Asta a făcut, nu? Sau am început să aud aiureli?*

Ies repede din cameră și închid încetișor ușa în urma mea. Nu am nici cea mai vagă idee cum trebuie să ies din casă. Merg pe culoar și mă bucur că găsesc scările cu ușurință. Cobor încet scările și aproape că mă izbesc de Landon. Pulsul mi se accelerează și încerc să găsesc ceva de spus. Ochii lui îmi examinează chipul și rămâne în tăcere, așteptând o explicație, presupun.

— Landon... eu... Habar nu am ce ar fi de spus.

— Te simți bine? mă întreabă el îngrijorat.

— Da, sunt bine. Știu că tu crezi că...

— Nu cred nimic. Îți mulțumesc sincer că ai venit. Știu că nu-ți place de Hardin și pentru mine înseamnă foarte mult că ai venit și l-ai ajutat să se potolească.

Ah. E amabil, poate prea amabil. Aproape că îmi doresc să-mi spună cât e de scârbit că mi-am petrecut noaptea cu Hardin, că mi-am lăsat iubitul singur în cameră toată noaptea, după ce i-am luat mașina, ca să-i sar lui Hardin în ajutor, ca să mă simt și eu prost, așa cum ar trebui.

— Deci tu și Hardin sunteți din nou prieteni? întreabă el, iar eu ridic din umeri.

— Nu știu ce suntem. Habar nu am ce fac. El... izbucnesc în plâns.

Landon mă ia în brațe, încercând să mă consoleze.

— E totul în regulă, știu că poate fi îngrozitor, zice Landon încet.

Stai așa... el crede că plâng pentru că Hardin mi-a făcut ceva oribil. Landon nu și-ar imagina niciodată că plâng din cauza sentimentelor pe care le am pentru Hardin. Trebuie să plec de aici înainte ca Landon să-și strice părerea despre mine și Hardin să se trezească.

— Trebuie să plec. Mă așteaptă Noah, zic eu, iar Landon îmi zâmbește înțelegător, înainte să-și ia la revedere.

Mă urc în mașina lui Noah și mă întorc la cămin cât pot de repede, plângând aproape tot drumul. Cum o să-i explic eu toate astea lui Noah? Știu că va trebui, nu pot să-l mint. Nici măcar nu-mi pot închipui cât de mult îl voi răni.

Sunt o persoană îngrozitoare pentru că îl fac să treacă prin așa ceva. De ce nu m-am putut ține departe de Hardin?

M-am calmat cât am putut înainte să ajung în parcarea rezervată studenților. Merg cât pot de încet, nefiind sigură cum o să dau ochii cu Noah.

Când deschid ușa camerei, îl găsesc pe Noah zăcând pe patul meu mic și holbându-se la tavan. Sare în sus când mă vede intrând.

— Dumnezeule, Tessa! *Unde ai fost toată noaptea?* Te-am sunat non-stop! țipă el.

Este prima dată când Noah ridică vocea la mine. Ne-am mai ciorovăit noi înainte, dar acum chiar mă sperie un pic.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Noah. M-am dus acasă la Landon pentru că Hardin se îmbătase și începuse să spargă obiecte. Iar timpul a trecut foarte repede, cred, și când am terminat de curățat se făcuse foarte târziu, iar telefonul meu se descărcase, mint eu.

Nu-mi vine să cred că-l mint în față, el a fost mereu alături de mine, iar eu îl mint pur și simplu. Știu că ar trebui să-i mărturisesc, dar nu mă văd rănindu-l.

— De ce nu ai folosit telefonul altcuiva? zice el tare, apoi se oprește. Nu are nicio importanță; Hardin a spart lucruri? Ești OK? De ce ai rămas acolo dacă era violent?

Mi se pare că îmi pune o mie de întrebări în același timp, ceea ce mă dezorientează.

— Nu era violent; era doar beat. Nu mi-ar face niciun rău, spun eu și-mi acopăr gura, dorindu-mi cu disperare să nu fi spus niciodată acele cuvinte.

— Cum adică *nu ți-ar face niciun rău?* Nici măcar nu-l cunoști, Tessa, se răstește el și face un pas spre mine.

— Voiam să spun că nu mi-ar face rău din punct de vedere fizic. Îl cunosc destul de bine ca să știu asta. Doar încercam să-l ajut pe Landon, care se afla și el acolo, răspund eu.

Dar Hardin ar putea să-mi facă rău, din punct de vedere emoțional, mi-a făcut deja și sunt sigură că va mai încerca. Iar eu stau aici și îi iau apărarea.

— Credeam că nu-ți vei mai pierde vremea cu astfel de oameni! Nu cumva ne-ai promis, mie și mamei tale, că te vei ține departe de ei? Tessa, ei nu sunt o influență bună pentru tine. Ai început să bei și să dispari nopțile și m-ai lăsat aici singur o noapte întreagă; nici măcar nu știu de ce m-ai mai chemat aici dacă tot aveai de gând să pleci. Se așază pe pat și își ia capul în mâini.

— Nu sunt oameni răi; nici măcar nu-i cunoști. Când ai devenit atât de moralist? îl întreb.

Ar trebui să-l implor să mă ierte pentru cât de oribil m-am purtat cu el, dar nu fac altceva decât să mă enervez pentru că vorbește urât despre prietenii mei. *Mai ales despre Hardin,* îmi reamintește subconștientul, și mi-aș dori să-l pot pocni.

— Nu sunt deloc moralist, dar chiar nu ar trebui să îți pierzi timpul cu barbarii ăștia Emo.

— Poftim? Nu sunt Emo deloc, Noah, sunt doar ei înșiși, zic eu.

Sunt la fel de surprinsă de discursul meu sfidător cum este și Noah.

— Ei bine, mie nu-mi place să te știu în preajma lor; te schimbă. Nu ești aceeași Tessa de care m-am îndrăgostit.

Îmi dau seama că tonul său nu e deloc malițios. E pur și simplu trist.

— Păi, Noah... încep eu în timp ce ușa se deschide, dându-se de perete.

Privirea mea îl urmărește pe Noah, care își fixează ochii asupra lui Hardin, ce se năpustește furios în cameră.

Mă uit la Hardin, apoi la Noah, apoi din nou la Hardin. Chestia asta nu are cum să meargă bine.

36

— Ce *cauți* aici? îl întreb pe Hardin, deși nu vreau să aud niciun răspuns, mai ales de față cu Noah.

— Tu ce crezi? Te-ai strecurat și ai fugit de lângă mine când dormeam; ce dracu' a fost faza aia? tună el.

Îmi țin respirația, iar vocea lui se lovește de zid. Chipul lui Noah este străfulgerat de mânie și îmi dau seama că începe să pună lucrurile cap la cap.

Iar eu sunt împărțită între a încerca să-i explic lui Noah ce se întâmplă și lui Hardin de ce am plecat.

— Răspunde-mi! țipă Hardin și se postează în fața mea.

Sunt surprinsă să-l văd pe Noah intervenind între noi.

— Nu țipa la ea, îl avertizează pe Hardin.

Eu am rămas paralizată, iar chipul lui Hardin e schimonosit de furie. De ce e atât de supărat că am plecat? Și-a bătut joc azi-noapte de lipsa mea de experiență, iar dimineață m-ar fi dat probabil afară. Trebuie să spun ceva înainte ca toată povestea asta să se întoarcă împotriva mea rău de tot.

— Hardin... te rog să nu începi chiar acum, îl implor eu.

Dacă pleacă, aș putea să-i explic lui Noah ce se petrece.

— *Ce anume* să nu încep, Theresa? mă întreabă Hardin și se îndreaptă spre Noah.

Sper ca Noah să stea departe de el. Nu cred că Hardin va ezita să-l pocnească. Noah e destul de musculos datorită fotbalului, mai ales prin comparație cu trupul slab al lui Hardin, dar nu mă îndoiesc că Hardin îl poate imobiliza și învinge.

Ce naiba se întâmplă în viața mea de am ajuns să mă îngrijorez pentru o eventuală bătaie între Noah și Hardin?

— Hardin, te rog, pleacă, și o să vorbim despre asta mai târziu, îi spun eu, încercând să aplanez situația.

Dar Noah scutură din cap.

— Despre *ce anume* să vorbiți? Ce naiba se întâmplă aici, Tessa?

Oh, Doamne Dumnezeule!

— Spune-i; hai, fă-ți curaj și spune-i, zice Hardin.

Nu-mi vine să cred că face așa ceva. Știam cât de crud poate fi, dar cu asta deja a depășit orice limită.

— Ce să-mi spui, Tessa? mă întreabă Noah, iar eu îi observ agresivitatea pe care i-o provoacă Hardin, care se îmblânzește însă când vorbește cu mine.

— Nimic, ceea ce știi și tu, că am rămas acasă la Hardin și Landon noaptea trecută, mint eu.

Încerc să-mi potrivesc privirea cenușie cu a lui Hardin, sperând să înceteze imediat, dar el se uită în altă parte.

— Spune-i, Tessa, sau îi spun eu, mormăie Hardin.

Știu că s-a dus totul naibii. Știu că nu mai pot ascunde nimic și încep să plâng. Dar vreau ca Noah să afle de la mine, nu de la nesimțitul ăsta care zâmbește superior și care ne-a adus pe toți în situația asta. Mă simt umilită, nu atât din punctul meu de vedere, cât mai ales dintr-al lui Noah. El nu merită nimic din toate astea și mi-e rușine de felul în care m-am purtat cu el și de mărturisirile pe care sunt obligată să i le fac de față cu Hardin.

— Noah... eu... eu și Hardin am... încep eu.

— Ah, Dumnezeule, se bâlbâie Noah, iar ochii încep să i se umezească.

Cum pot să-i fac așa ceva? Ce naiba a fost în capul meu? Noah este atât de bun, iar Hardin este suficient de crud încât să-i frângă inima lui Noah în prezența lui.

Noah își duce mâinile la frunte și își clatină capul.

— Cum ai putut, Tessa? După tot ce am trăit împreună? Când a început totul?

Lacrimile i se scurg pe obraji din ochii lui albaștri. Nu m-am simțit niciodată atât de oribil; eu sunt cauza acelor lacrimi. Mă uit către Hardin, iar ura mea este atât de puternică încât îl împing, în loc să-i răspund lui Noah. Hardin e prins pe picior greșit și se dezechilibrează aproape prăbușindu-se pe spate, dar se stabilizează și nu cade.

— Noah, îmi pare atât de rău! Nu știu ce am avut în cap.

Mă năpustesc către prietenul meu și încerc să-l îmbrățișez, dar el nu îmi permite să-l ating. Și probabil are dreptate. Dacă e să fiu cinstită, de la o vreme nu m-am purtat frumos cu Noah. Nu știu ce naiba am avut în cap. Cred că mi-am imaginat că nebunul de Hardin va deveni un om civilizat, iar eu mă voi despărți de Noah ca să mă pot vedea cu el; cât de cretin e scenariul ăsta? Sau mi-am închipuit că mă voi ține departe de Hardin, iar Noah nu va afla niciodată ce s-a întâmplat între noi?

Problema e că eu *nu pot* sta departe de Hardin. Sunt ca o molie atrasă de flacără, iar flacăra asta mă arde în permanență. Ambele idei sunt stupide și naive, dar, de când a apărut Hardin în viața mea, nu am luat nici măcar o decizie corectă.

— Habar nu am la ce te-ai gândit, spune Noah, cu o umbră de regret și de durere în ochi. Nici măcar nu te mai cunosc.

Și cu asta iese pe ușă. Iese din viața mea.

— Noah, te rog! Stai! strig eu și mă năpustesc după el, dar Hardin mă apucă de mână și încearcă să mă tragă înapoi.

— Nu pune mâna pe mine! Nu-mi vine să cred ce-ai făcut! E o josnicie, Hardin, chiar și din partea ta, țip eu și-mi trag brațul din strânsoarea lui.

Îl împing din nou, cu putere. Nu am mai împins pe nimeni în viața mea înainte de ziua de azi, și îl urăsc atât de mult.

— Dacă te duci după el, am terminat-o cu tine, spune el, iar mie îmi cade fața.

— Ai terminat? *Ce* să termini? Să-ți bați joc de sentimentele mele? Te urăsc! Dar fiindcă nu vreau să-i alimentez furia, mă domolesc și îi vorbesc mult mai calm: Nu poți termina ceva ce nu am început niciodată.

Mâinile îi cad pe lângă corp și deschide gura să vorbească, dar niciun cuvânt nu-i iese.

— Noah! strig eu și mă năpustesc pe ușă.

Alerg pe culoar și de-a lungul peluzei, prinzându-l în cele din urmă în parcare. El începe să mărească pasul.

— Noah, te rog ascultă-mă. Îmi parte foarte, foarte rău. Am băut, știu că nu este o scuză, dar... Îmi șterg ochii, iar trăsăturile lui se îmblânzesc.

— Nu mai pot să te ascult... spune el.

Are ochii roșii. Încerc să-l iau de mână, dar el se ferește.

— Noah, te rog, îmi pare atât de rău. Te rog, iartă-mă. Te rog.

Nu-mi permit să-l pierd. Pur și simplu nu-mi permit.

Odată ajuns la mașină, își trece mâna prin părul lui perfect aranjat, apoi se întoarce cu fața la mine.

— Am nevoie de timp, Tessa. Nu știu ce să cred în acest moment.

Oftez înfrântă, neavând habar ce să zic. Are nevoie de timp să treacă peste asta și să revenim la normal. Are nevoie de puțin timp, îmi tot repet.

— Te iubesc, Tessa, spune Noah, apoi mă ia prin surprindere sărutându-mă pe frunte înainte de a se urca în mașină și de a demara.

37

Pentru că e un tip dezgustător, Hardin stă pe patul meu când mă întorc. Îmi imaginez cum iau veioza și îl pocnesc cu ea în cap, dar nu am energia să mă lupt cu el.

— Nu am de gând să-mi cer scuze, îmi spune Hardin în timp ce eu mă îndrept către patul lui Steph.

Nu vreau să stau pe același pat cu el.

— Știu că nu ai de gând, îi spun și mă întind pe spate.

Nu mă voi lăsa provocată să încep cearta asta și nici nu am pretenții să-și ceară scuze. De acum îl cunosc bine. Pe de altă parte, evenimentele recente demonstrează că nu-l cunosc deloc. Noaptea trecută credeam că este doar un băiat furios, pe care tatăl l-a părăsit și care a încercat să înfrângă această durere, ținând oamenii la distanță cu orice preț. Dimineață însă, nu văd altceva decât o persoană oribilă și detestabilă. Nu e nimic de admirat la Hardin. De câte ori am crezut că are și părți bune a fost doar pentru că m-a păcălit.

— Trebuia să afle, zice el.

Mă muşc de buza de jos ca să nu încep din nou să plâng. Rămân în tăcere până îl aud pe Hardin ridicându-se şi venind spre mine.

— Pleacă, Hardin, îi spun, dar îl văd stând în picioare lângă mine.

Când se aşază pe pat, eu sar cât colo.

— Trebuia să afle, repetă el, iar eu încep să fierb de furie.

Ştiu că nu vrea altceva decât să mă scoată din minţi.

— *De ce*, Hardin? *De ce* trebuia să afle? Cum poate durerea lui să fie un lucru bun? Nu te afecta cu nimic dacă el nu ar fi aflat; puteai să-ţi continui ziua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu aveai *niciun drept* să-*i faci una ca asta lui Noah*, şi *nici mie*.

Simt cum îmi vine iar să plâng şi de data asta nu mă mai pot abţine.

— Eu aş fi vrut să aflu dacă aş fi fost în locul lui, spune cu o voce egală şi rece.

— Cu toate astea, tu nu eştî el şi nici nu vei fi vreodată. Am fost suficient de proastă să cred că poţi să te compari cu el. Şi de când îţi pasă ţie ce e corect şi ce nu?

— Să nu îndrăzneşti cumva să mă compari cu el, se răsteşte.

Urăsc felul cum selectează o singură afirmaţie de-a mea pentru a sări în sus şi faptul că foloseşte ceea ce spun pentru a se alimenta şi mai tare. Se ridică şi vine către mine, dar mă feresc şi trec pe cealaltă parte a patului.

— Nu există comparaţie. Nu ai înţeles asta până acum? Eşti un nemernic crud şi scârbos care nu dă doi bani pe altcîneva în afară de tine însuţi. Iar el, el mă iubeşte. Şi *vrea* din tot sufletul să-mi ierte greşelile. Mă uit în ochii lui. Greşelile mele enorme, adaug.

Hardin face un pas înapoi de parcă l-aş fi împins.

— Să te ierte?

— Da, mă va ierta pentru toate astea. Ştiu că o va face. Pentru că mă iubeşte, aşa că planul tău jalnic de a mă face să mă despart de el numai ca să te amuzi tu nu o să meargă. Acum ieşi din camera mea.

— Nu a fost… eu, începe el, dar i-o tai scurt.

Deja mi-am pierdut destul timp cu el.

— Ieși afară! Știu că deja plănuiești următoarea mișcare ca să mă faci praf, dar știi ceva, Hardin? Nu o să-ți mai meargă. Acum ieși dracului din camera mea!

Sunt surprinsă de cât de urâte sunt cuvintele care-mi ies din gură, dar nu-mi pare rău că îi sunt adresate lui Hardin.

— Nu asta aveam de gând să fac, Tess. Am crezut că după azi-noapte... nu știu, am crezut că tu și cu mine...

Pare că a rămas fără replică, iar asta e ceva nou. O parte din mine, una uriașă, moare de curiozitate să audă ce are de spus, dar ăsta e modul în care m-am încurcat în pânza lui de păianjen de la bun început. Îmi folosește propria curiozitate împotriva mea, totul e ca un joc pentru el. Mă șterg la ochi cu mânie și mă bucur că nu m-am machiat ieri.

— Sper că nu te aștepți să cred una ca asta, nu-i așa? Că *simți* ceva pentru mine?

Trebuie să mă opresc, iar el trebuie să plece înainte să-și înfigă ghearele și mai adânc în mine.

— Sigur că simt, Tessa. Mă faci să mă simt atât de...

— Nu! Nu vreau să aud, Hardin. Știu că minți și că ăsta e felul tău pervers de a scăpa basma curată. Să mă faci să cred că și tu simți același lucru pe care îl simt și eu pentru tine, ca apoi să întorci foaia. Deja știu cum merge asta și eu mă retrag.

— Să simt același lucru ca și tine? Vrei să spui că tu... tu simți ceva pentru mine?

Ochii îi scânteiază cu o rază de speranță. E un actor mult mai bun decât credeam.

Sunt sigură că știe asta, nu are cum să nu o știe. Ce alt motiv aș avea să mențin starea asta perpetuă și nesănătoasă? Cu o teamă pe care nu am mai simțit-o niciodată, îmi dau seama nu doar că tocmai mi-am recunoscut că am sentimente față de Hardin, dar că i-am arătat și lui acest lucru, dându-i ocazia să le facă praf. Mult mai rău decât a făcut-o până acum.

Simt cum fortăreața începe să mi se prăbușească din cauza felului în care mă privește Hardin și nu pot să permit să se întâmple așa ceva.

— Pleacă, Hardin, nu te mai rog încă o dată. Dacă nu ieși o să chem agenții de pază din campus.

— Tess, te rog, răspunde-mi, mă imploră el.

— Nu-mi mai spune Tess; numele ăsta e rezervat pentru familie, *prieteni*, pentru oamenii cărora le pasă de mine; acum pleacă! țip eu, mult mai tare decât mi-am propus.

Trebuie să iasă de aici și să se îndepărteze de mine. Îl urăsc când îmi spune Theresa, dar îl urăsc și mai tare când îmi spune Tess. Felul în care i se mișcă buzele când îmi spune așa îmi face numele să sune atât de intim, atât de minunat. La dracu', Tessa. Oprește-te.

— Te rog, vreau să știu dacă tu...

— Ce weekend lung, dragilor, sunt epuizată! spune Steph năpustindu-se în cameră, cu o surmenare ghidușă în voce. Dar se oprește când observă că am obrazul ars de lacrimi, iar privirea ei se ațintește asupra lui Hardin.

— Ce se întâmplă aici? Ce i-ai făcut?! strigă ea la el. Unde e Noah? întreabă uitându-se la mine.

— A plecat, ceea ce se pregătește să facă și Hardin, îi spun.

— Tessa... începe Hardin.

— Steph, te rog, fă-l să dispară, o implor eu, iar ea dă din cap.

Hardin este vizibil deranjat de faptul că o folosesc pe Steph împotriva lui. Credea că m-a prins iar în capcană.

— Hai să mergem, Copil Minune, zice ea și îl apucă de braț, târându-l spre ușă.

Mă holbez la pereți până ce aud ușa închizându-se, dar imediat vocile lor răzbat de pe coridor.

— Ce naiba ai, Hardin? Ți-am spus să te ții departe de ea; e colega mea de cameră și nu e ca toate celelalte fete cu care îți faci tu de cap. E drăguță, inocentă și, sincer vorbind, e prea bună pentru tine.

Sunt plăcut surprinsă de felul în care ea îmi ține partea. Dar tot nu-mi alină durerea din capul pieptului. Mă doare inima la propriu.

Credeam că mi se frânsese de tot în ziua în care fusesem cu Hardin la pârâu, dar ce am simțit atunci e nimic față de ceea ce simt acum. Urăsc să admit că e adevărat, dar știu că faptul că mi-am petrecut noaptea cu Hardin mi-a întărit sentimentele față de el. Râsul lui în timp ce mă gâdila, felul în care m-a sărutat blând pe buze, brațele lui pline de tatuaje încolăcite în jurul meu, ochii lui închiși și genele fluturânde când îmi plimbam degetele pe pielea lui dezgolită, toate acestea m-au făcut să mă îndrăgostesc și mai mult de el. Aceste momente intime dintre noi care m-au făcut să-mi pese de el mai mult sunt cele care mă fac acum să sufăr atât de tare. În plus, l-am rănit pe Noah atât de rău încât trebuie să mă rog din răsputeri ca să mă ierte.

— Nu e chiar așa.

Când e nervos, accentul îi devine mai evident, iar vorbirea îi e sacadată.

— Rahat, Hardin, te cunosc. Găsește-ți pe altcineva de care să-ți bați joc; mai sunt o grămadă de alte fete. Ea nu e genul de fată căreia să-i faci așa ceva; are un iubit și nu e în stare să gestioneze situația asta.

Nu-mi place s-o aud spunând despre mine că sunt prea sensibilă, de parcă aș fi slabă sau ceva asemănător, dar cred că are dreptate. Nu m-am oprit din plâns de când l-am cunoscut pe Hardin, iar acum a încercat să-mi distrugă și relația cu Noah. Nu am ce trebuie ca să devenim prieteni cu avantaje, în ciuda sentimentelor mele pentru el. Am prea mult respect față de mine însămi ca să fac asta și sunt prea emotivă.

— Bine. O să stau departe de ea. Dar nici tu nu o mai aduce la petrecerile de la mine de acasă, se răstește el și îl aud plecând cu pași apăsați. Se îndepărtează pe culoar, dar vocea încă i se mai aude strigând: Vorbesc serios, nu vreau s-o mai văd niciodată. Și dacă îmi mai apare în fața ochilor, o s-o distrug.

38

Steph intră în cameră și imediat mă ia în brațe, cu mâinile ei micuțe. E ciudat cât de liniștitoare pot fi brațele ei fragile.

— Mulțumesc că l-ai făcut să plece, suspin eu, iar ea mă strânge în brațe și mai tare.

Lacrimile îmi curg acum din belșug și nu văd nicio ieșire.

— O fi Hardin prieten cu mine, dar și tu ești, și nu vreau să te supere. Îmi pare rău, e numai vina mea. Știu că ar fi trebuit să nu-i dau cheia lui Nate și să nu-i permit să vină pe aici tot timpul, în preajma ta. Câteodată e un mare imbecil.

— Nu, nu e deloc vina ta. Îmi pare rău, nu vreau să intervin în prietenia voastră.

— Ah, te rog frumos, spune ea.

Mă retrag din îmbrățișarea ei și îi observ expresia îngrijorată. Îi sunt foarte recunoscătoare că mă ajută, mai recunoscătoare decât va ști ea vreodată. Mă simt total singură: Noah are nevoie de puțin timp ca să se hotărască dacă se desparte de mine sau nu, Hardin e un cretin, mama ar înnebuni dacă aș vorbi cu ea despre toate astea, iar

Landon ar fi dezamăgit dacă ar afla culisele poveștii mele cu Hardin. Pur și simplu nu am pe nimeni în afara acestei fete cu părul de foc și cu multe tatuaje, pe care nu mă așteptam niciodată să mi-o fac prietenă. Dar acum mă bucur că îmi este prietenă.

— Vrei să vorbim despre asta?

Chiar vreau să discutăm, vreau să-mi iau povara asta de pe suflet. Îi povestesc totul, despre prima dată când l-am sărutat pe Hardin, ziua petrecută la pârâu, orgasmul pe care i l-am provocat și faptul că-mi rostea numele în somn, până la felul în care a distrus și ultima urmă de respect pe care o aveam pentru el atunci când m-a forțat să-i povestesc totul lui Noah. Expresia ei se schimbă, trecând de la îngrijorare și șoc la tristețe, în timp ce eu relatez povestea. Când termin de vorbit, bluza mi-e udă de atâtea lacrimi, iar Steph mă ține de mână.

— Uau, habar nu aveam că s-au întâmplat atât de multe. Ai fi putut să-mi spui imediat. Știam eu că se va petrece ceva în seara în care a apărut Hardin, iar noi voiam să plecăm la film. Tocmai ce vorbisem cu el la telefon și a apărut imediat, așa că am bănuit că a venit să te vadă pe tine. Ascultă-mă, Hardin e băiat bun, uneori. Adică, în străfundul sufletului său nu știe să aibă grijă de cineva așa cum ai nevoie tu și, de ce nu, majoritatea fetelor. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să îndrept lucrurile cu Noah, pentru că Hardin nu e în stare să fie iubitul nimănui, zice ea și mă strânge de mână.

Știu că tot ce spune e adevărat și că are dreptate. Atunci de ce mă doare atât de rău?

Luni dimineață, Landon se sprijină pe zidul de cărămidă al cafenelei, așteptându-mă. Îi fac cu mâna când îl văd, dar apoi observ un cerc albastru-vinețiu în jurul ochiului său stâng și, când mă uit mai de aproape, văd și o vânătaie pe obraz.

— Ce-ai pățit la ochi?! întreb eu, alergând către el.

Apoi îmi dau seama imediat.

— Landon! *Hardin* ți-a făcut asta? vocea îmi tremură.

— Da... recunoaște el, iar eu sunt oripilată.

— *De ce?* Ce s-a întâmplat?

Aș vrea să-l omor pe Hardin pentru că l-a bătut pe Landon.

— S-a năpustit afară din casă după ce ai plecat, apoi s-a întors, peste vreo oră. Era extrem de ofticat. Începuse să caute alte obiecte pe care să le spargă, așa că am vrut să-l opresc. Adică m-am luptat cu el. Nu a fost atât de rău, să știi. Cred că amândoi am acumulat multă ură unul față de celălalt. L-am pocnit și eu de câteva ori, se fălește el.

Nici nu mai știu ce să spun. Mă surprinde tonul lejer al lui Landon când vorbește despre bătaia cu Hardin.

— Ești sigur că te simți bine? Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Într-un fel, simt că e vina mea. Știu că Hardin era furios din cauza mea, dar chiar așa, să-l ia la bătaie pe Landon?

— Nu, pe bune, mă simt bine, zâmbește el.

În drumul spre curs îmi povestește cum tatăl lui Hardin a pus capăt bătăii, ajungând acasă, din fericire, chiar înainte să se omoare între ei, și cum mama lui a plâns când și-a dat seama că Hardin i-a spart toate farfuriile. Chiar dacă nu aveau nicio valoare sentimentală, gestul lui Hardin a făcut-o să sufere.

— În altă ordine de idei, am vești mult mai bune. Dakota vine în vizită weekendul viitor și mergem împreună la focul de tabără! Zâmbește.

— Ce foc de tabără?

— Da, nu ai văzut afișele din tot campusul? E o chestie anuală, ca să marcheze începutul noului an școlar. Toată lumea merge. Pe mine nu mă prea pasionează lucrurile astea, dar chiar e distracție. Ar trebui să vină și Noah. Putem ieși toți patru.

Zâmbesc și încuviințez din cap. Dacă l-aș invita pe Noah i-aș putea demonstra că am și prieteni normali, cum e Landon. Știu că Hardin și Landon, adică Noah și Landon s-ar înțelege de minune, iar eu de-abia aștept s-o cunosc pe Dakota.

Acum că Landon a adus vorba despre focul de tabără, observ și eu afișele care acoperă practic toți pereții. Cred că am fost prea preocupată de altceva toată săptămâna ca să le bag în seamă.

Nici nu-mi dau seama când ajung la cursul de literatură și încep să mă uit prin sală după Hardin, în ciuda faptului că subconștientul meu îmi spune că ar fi mai bine să mă abțin. Deși nu-l văd, vocea lui îmi răsună în minte: *O s-o distrug.*

Ce poate să facă mai rău decât să mă batjocorească în fața lui Noah? Nu știu, dar încep să-mi închipui diverse lucruri până ce Landon mă scoate din ale mele.

— Nu cred că a venit. L-am auzit vorbind cu tipul ăla, Zed, și spunându-i că vrea să-și schimbe cursurile. La naiba, mi-aș fi dorit să-i vezi ochiul învinețit, zâmbește Landon, în timp ce ochii mei cercetează sala de curs.

Aș vrea să pot nega faptul că mă uitam după Hardin, dar știu că nu pot face una ca asta. Hardin are un ochi vânăt? Sper că se simte bine; nu, de fapt nu, sper că îl doare ca naiba.

— Ah, bine, mormăi eu și îmi îndepărtez câteva scame de pe fustă.

Landon nu mai aduce vorba de Hardin tot restul cursului.

Restul săptămânii trece exact la fel: eu nu vorbesc despre Hardin cu nimeni și nimeni nu-mi pomenește numele lui. Tristan a stat pe la noi prin cameră toată săptămâna, dar nu mă deranjează. Îmi place mult de el și, în plus, o face pe Steph să râdă, uneori chiar și pe mine, în ciuda faptului că trec prin cea mai nasoală săptămână din viața mea. Am pus pe mine doar ce am găsit la îndemână curat și mi-am prins în fiecare zi părul într-un coc. Scurta mea pasiune pentru creionul dermatograf s-a terminat și m-am întors la programul meu obișnuit.

Somn, cursuri, învățat, mâncare, somn, cursuri, învățat, mâncare.

Când vine ziua de vineri, Steph se străduiește vizibil să mă facă să ies din starea asta.

— Haide, Tessa, e vineri. Vino cu noi și te aducem înapoi înainte să mergem la Har... la petrecere, mă roagă ea, dar scutur din cap.

Nu am chef de nimic. Trebuie să învăț și s-o sun pe mama. I-am tot ignorat apelurile toată săptămâna. Trebuie să-l sun pe Noah să

aflu dacă a luat o hotărâre. L-am lăsat în pace toată săptămâna, i-am trimis doar câteva mesaje prietenoase, în speranța că va reveni la sentimente mai bune.

Chiar mi-aș dori să vină vinerea viitoare la focul de tabără.

— Cred că zic pas... mâine vreau să-mi caut mașină, deci trebuie să mă odihnesc, mint eu pe jumătate. Chiar mă duc mâine să mă uit la mașini, dar știu că nu o să-mi priască să stau singură pe aici cu gândurile mele referitoare la nehotărârea lui Noah, la decizia lui Hardin de a se ține departe de mine, ceea ce mă bucură sincer. Nu pot să mi-l scot din minte, *mai am nevoie de timp ca să reușesc asta*, îmi tot repet.

Dar prin felul în care s-a purtat ultima oară când ne-am văzut, de parcă voia ceva de la mine, mi-a intrat sub piele.

Îmi imaginez că Hardin ar putea fi simpatic și amuzant și că ne-am putea înțelege bine. Că am putea ieși împreună și că m-ar scoate la filme sau la cină. Că m-ar lua în brațe și ar fi mândru de mine; că mi-ar pune jacheta lui pe umeri dacă mi-ar fi frig și m-ar săruta de noapte bună, promițându-mi că ne vedem a doua zi.

— Tessa? face Steph, iar gândurile mele dispar ca o dâră de fum.

Nu era nimic real și băiatul din închipuirea mea nu are cum să fie Hardin.

— Ah, haide, nu ai ieșit din pantalonii ăștia ciudați toată săptămâna, mă necăjește Tristan, iar eu râd.

Aceștia sunt pantalonii mei preferați de purtat prin casă, mai ales când sunt bolnavă sau când trebuie să îndur vreo despărțire, sau poate chiar două. Încă nu înțeleg exact cum eu și Hardin am reușit performanța de a pune punct unei relații care nu a inceput niciodată.

— Bine. Bine, dar trebuie să mă lăsați acasă imediat după ce mâncăm, pentru că trebuie să mă trezesc cu noaptea în cap, le atrag eu atenția.

Steph bate din palme și țopăie de bucurie.

— Ura! Mă lași să-ți fac un serviciu? mă întreabă ea cu un zâmbet nevinovat și fluturând din gene.

— Ce anume? mă alint eu, bănuind că are o idee dubioasă.

— Mă lași să te machiez un pic? Te roooooog! apelează ea la cuvintele pentru situații disperate.

— Nici pomeneală.

Mă și imaginez cu părul roz și cu o tonă de dermatograf pe ochi, îmbrăcată doar cu un sutien pe post de tricou.

— Nimic prea dramatic, vreau doar să te fac să arăți... ca și cum nu ai fi hibernat în pijamale toată săptămâna. Surâde, iar Tristan încearcă să-și înăbușe un hohot de râs.

Iar eu cedez și zic:

— Bine, iar ea începe din nou să bată din palme.

39

După ce Steph îmi pensează sprâncenele, lucru mai dureros decât mi-am imaginat, mă întoarce cu fața la ea și nu mă lasă să mă uit în oglindă până nu termină. Mă lupt cu nodul din stomac, iar ea mă pudrează pe față. Îi tot reamintesc să nu mă machieze prea strident, iar ea îmi tot promite că nu va face asta. Îmi perie părul și mi-l ondulează, după care îl îneacă în fixativ, așa cum face cu întreaga cameră.

— Gata cu machiajul și coafura! Hai să-ți schimbăm și hainele, de-abia după aceea te poți vedea. Am câteva haine care ți se potrivesc.

În mod clar e mândră de opera ei. Sper să nu arăt ca un clovn. O urmez la șifonier și încerc să trag cu ochiul în oglinda ei micuță, dar Steph mă smucește de acolo.

— Uite, pune-ți asta, spune ea, scoțând o rochie neagră de pe umeraș. Tu, ieși de aici! țipă ea la Tristan, iar el izbucnește în râs, dar părăsește discret încăperea.

Rochia nu are bretele și pare incredibil de scurtă.

— Nu pot purta așa ceva!

— Bine... atunci asta?

Mai scoate o rochie neagră. Cred că are pe puțin zece. Aceasta pare mai lungă decât cea de dinainte și în plus are două bretele groase. Decolteul mă neliniștește pentru că este adânc, în formă de inimă, iar bustul meu nu este atât de micuț ca al ei.

Mă vede că mă gândesc prea mult și-mi spune:

— Probeaz-o, te rog!

Mă supun și îmi dau jos pijamalele confortabile, împăturindu-le ordonat. Steph își dă ochii peste cap jucăuș și zâmbește, în timp ce eu mă strecor în rochie. Mi-o ridic pe corp și simt că mă strânge un pic înainte să-i trag fermoarul. Eu și Steph nu avem măsuri foarte diferite, dar ea e mai înaltă, iar eu sunt mai voluptuoasă. Materialul rochiei este puțin strălucitor și mătăsos la pipăit. Partea de jos a rochiei îmi ajunge până la jumătatea coapsei. Nu este atât de scurtă pe cât credeam, dar este oricum mai scurtă decât orice am purtat eu până acum. Mă simt aproape dezbrăcată din cauza picioarelor dezgolite. Trag cu degetele de material, încercând să-l mai lungesc un pic.

— Vrei niște colanți? întreabă ea.

— Da, mă simt atât de... goală, râd eu.

Steph caută prin sertare și scoate două perechi de colanți.

— Ăștia sunt negri fără model, iar ăștilalți sunt din dantelă.

Colanții din dantelă ar fi prea mult pentru mine, mai ales dat fiind faptul că probabil am cinci kilograme de farduri deja pe față. Îi iau pe cei simpli și îi îmbrac, în vreme ce Steph scotocește prin dulap după o pereche de pantofi.

— Eu nu pot purta tocuri! îi readuc aminte. Chiar nu pot, merg pe ele ca un pinguin rănit.

— Stai, că am și pantofi cu tocuri joase, am și platforme. Tessa, îmi pare rău, dar espadrilele tale chiar nu merg cu rochia asta.

Mă încrunt la ea în glumă. Mă simt excelent purtând espadrile în fiecare zi. Scoate o pereche de pantofi negri cu tocuri, cu mărgele argintii în față, și trebuie să recunosc că mă uit cu jind la ei. Nu aș putea să-i port niciodată, dar mi-aș dori să pot.

— Îți plac?

Încuviințez dând din cap.

— Da, dar nu sunt în stare să-i port, îi spun și mă încrunt.

— Ba da, poți, se prind în jurul gleznei cu o cureluşă ca să nu cazi.

— Pentru asta e cureluşa? întreb eu.

Steph râde.

— Nu, dar te ajută. Râde iarăși. Probează-i.

Mă așez pe pat și îmi întind piciorul, făcându-i semn să mă încalțe cu pantofii.

Mă ajută să mă ridic în picioare și fac câțiva pași. Curelușele chiar mă ajută să-mi păstrez echilibrul.

— Nu mai pot aștepta! Uită-te la tine, zâmbește ea și deschide cealaltă ușă a șifonierului.

Mă privesc în oglinda cea mare și oftez.

Cine naiba e asta? Reflexia mea seamănă cu mine, dar arată mult mai bine. Mi-era teamă că Steph va exagera cu machiajul, dar nici pomeneală. Ochii mei cenușii par mai deschiși la culoare datorită fardului maroniu de pleoape, iar fardul roz din obraji îmi face pometii mai proeminenți. Părul meu pare strălucitor și este ondulat în bucle mari, nu în bucle mici și rigide, așa cum mi-am imaginat eu că va fi.

— Sunt impresionată, zâmbesc și mă uit mai de aproape. Mă ciupesc de obraz ca să fiu sigură că tot ce văd este adevărat.

— Vezi, tot tu ești. Doar că un pic mai sexy și mai îngrijită, chicotește ea și îl strigă pe Tristan.

Acesta deschide ușa și rămâne cu gura căscată.

— Unde e Tessa? întreabă și se uită prin cameră la mișto. Ridică o pernă și se uită sub ea.

— Ce părere ai? îl întreb eu și trag din nou în jos de rochie.

— Arăți mișto, mișto de tot, zâmbește el și o ia pe Steph de mijloc. Ea se apleacă înspre el, iar eu mă uit în altă parte.

— Ah, încă un lucru, spune ea și scotocește prin dulap, scoțând un tub de gloss și întinzându-și-l pe buze.

Închid ochii, iar Steph îmi dă și mie cu luciul de buze.

— Sunteți gata? întreabă Tristan, iar ea aprobă din cap.

La ieșire, îmi iau geanta și arunc în ea o pereche de espadrile, așa, să fie acolo.

În mașină stau pe bancheta din spate și mă uit pe geam, lăsându-mi mintea să zboare. Când ajungem la restaurant, mă crispez văzând atâtea motociclete parcate afară. Credeam că o să mergem undeva de genul T.G.I. Friday sau Applebee, nu la un local pentru motocicliști. Când intrăm am senzația că toată lumea se holbează la mine, chiar dacă, probabil, nu se uită nimeni.

Steph mă apucă de mână și mă trage după ea până la un separeu din spatele restaurantului.

— Vine și Nate. E în regulă, nu? mă întreabă ea în timp ce luăm loc.

— Da, desigur, îi zic.

Atâta vreme cât nu apare Hardin, nu-mi pasă cine vine. În plus, e bine-venit un alt amic, pentru că acum mă cam simt ca a cincea roată la căruță.

O femeie mult mai tatuată decât Steph și Tristan se apropie de masa noastră și ne ia comanda. Steph și Tristan își comandă câte o bere. Cred că de-aia le place să vină aici, pentru că nu îți cere nimeni actele de identitate. Femeia ridică din sprânceană când comand o Cola, dar chiar nu vreau să beau. Am de învățat când mă voi întoarce în cameră. Câteva minute mai târziu ne aduce băuturile, iar eu iau o înghițitură și aud în același timp o fluierătură puternică, în vreme ce Nate și Zed se îndreaptă spre masa noastră. Când ajung în dreptul nostru descopăr și părul roz al lui Molly, care este... urmată de Hardin.

Scuip înghițitura de Cola înapoi în pahar.

Ochii lui Steph se măresc când îl vede pe Hardin și se uită înspre mine.

— Jur că habar n-aveam că vine. Putem să plecăm când vrei, îmi șoptește ea, în timp ce Zed se strecoară în separeu lângă mine.

Trebuie să fac eforturi ca să nu mă uit la Hardin.

— Uau, Tessa, arăți trăsnet, anunță Zed, iar eu mă înroșesc. Pe bune! Nu te-am văzut niciodată atât de aranjată.

Îi mulțumesc cu un zâmbet palid. Nate, Molly și Hardin se așază în separeul din spatele nostru. Aș vrea s-o rog pe Steph să facem schimb de locuri ca să stau cu spatele la Hardin, dar nu sunt în stare. Voi evita să mă uit în ochii lui și gata. Pot s-o fac.

— Arăți fabulos, Tessa, spune și Nate peste peretele despărțitor, iar eu zâmbesc pentru că nu sunt obișnuită să primesc atâta atenție.

Hardin nu a comentat nimic despre noul meu look, dar nici nu mă așteptam s-o facă. Mă bucur că nu m-a jignit.

Hardin și Molly stau chiar în dreptul ochilor mei. Îi văd toată fața lui Hardin în spațiul dintre umerii lui Steph și ai lui Tristan.

O privire nu o să mă omoare... Mă uit pe furiș fără să mă pot controla și îmi regret instantaneu gestul. Mâna lui Hardin se odihnește pe umerii lui Molly.

Gelozia mă sfâșie; e pedeapsa mea pentru că m-am uitat la el când nu ar fi trebuit. Probabil că se vor da în spectacol din nou. Sau în continuare. Probabil că nu au încetat niciodată. Îmi aduc aminte cât de nonșalant îl călărea Molly la petrecere și îmi înghit fierea care mi s-a ridicat până în gât. Hardin e liber să facă exact ce dorește și să și-o tragă cu cine are chef.

— Arată super, nu credeți? îi încurajează Steph și toți încuviințează.

Simt ochii lui Hardin cum mă fixează, dar nu pot privi către el iarăși. Poartă un tricou alb prin care sunt sigură că i se văd tatuajele, iar părul îi este minunat răvășit, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă cât de bine arată Hardin sau cât de ieftin este îmbrăcată Molly.

Este atât de enervantă cu părul ei idiot de roz și cu hainele ei de târfuliță. E o curvă.

Sunt surprinsă de propriile gânduri și de furia care m-a cuprins, dar este adevărat; chiar nu-mi place de ea. Cred că nu am spus despre nimeni până acum că e curvă, nici măcar în gând. În plus își găsește momentul cel mai potrivit să îmi facă un compliment.

— Arăți bine, fato, mai bine decât înainte! zice ea apropiindu-se de pieptul lui Hardin.

Mă uit în ochii ei și mimez un zâmbet.

— Te superi dacă iau o înghițitură de la tine? mă întreabă Zed și îmi ia paharul înainte să pot să-i răspund.

Îl las să bea din paharul meu, deși în general nu suport asta, dar mă simt atât de incomod acum, încât nu pot gândi normal. Îmi bea jumătate din Cola, iar eu îl înghiontesc.

— Scuze, păpușă, o să-ți comand alta, zice el încet.

Este foarte atrăgător și arată mai degrabă a fotomodel decât a student. Dacă nu ar avea atâtea tatuaje, ar fi, *probabil*, model.

Se aude un zgomot din celălalt separeu și privirea mi se oprește asupra lui Hardin. Își drege glasul, tare, dărâmă solnița pe masă și mă fixează cu ochii lui strălucitori. Vreau să mă uit în altă parte, dar nu pot, mă simt *captivă* în privirea sa, iar în acest timp Zed își ridică brațul și-l lasă apoi pe spătarul separeului, fix în spatele meu.

Ochii lui Hardin se îngustează și atunci mă hotărăsc să mă distrez puțin.

Îmi amintesc că Hardin a fost destul de vehement când mi-a spus să nu mă împrietenesc prea mult cu Zed și mă înclin foarte puțin către acesta. Ochii lui Hardin se măresc, dar își revine repede. Știu cât de imatură, cât de ridicolă este întreaga fază, dar nu-mi pasă. Dacă nu am încotro și trebuie să mă aflu în preajma lui, vreau să se simtă la fel de prost ca mine.

Motociclista se întoarce și ne ia comanda de mâncare. Eu îmi iau un burger cu cartofi prăjiți, fără ketchup, toți ceilalți comandă aripioare picante. Îi aduce lui Hardin o Cola, iar celorlalți un rând de bere. Eu încă îmi mai aștept Cola, dar nu vreau să fiu atât de nesimțită și să îi atrag atenția femeii.

— Au cele mai bune aripioare de pe aici, mă informează Zed, iar eu îi zâmbesc.

— Deci te duci la focul de tabără de săptămâna viitoare? îl întreb.

— Nu știu, nu e chiar ce-mi place mie. Ia o sorbitură din bere și își mută brațul de pe spătarul separeului pe umărul meu. Tu te duci?

Nu mă uit la Hardin, dar pot să-mi imaginez iritarea lui la auzul acestor lucruri. Adevărul e că mă simt vinovată că flirtez așa cu Zed. Nu am mai flirtat cu nimeni niciodată, deci probabil că nici nu mă prea pricep.

— Da, cu Landon.

Toată lumea izbucnește în râs.

— Cu Landon Gibson? întreabă Zed, încă râzând.

— Da, este amicul meu, mă răstesc eu.

Nu îmi place deloc că râd de el.

— El e genul care se duce la focul de tabără! E atât de plictisitor, spune Molly, iar eu mă uit urât la ea.

— Nu, nu e deloc. Este un tip foarte mișto, spun eu în apărarea lui Landon.

Știu că ei nu înțeleg prin mișto ceea ce înțeleg eu, dar definiția mea este mai bună.

— Landon Gibson și cuvântul „mișto" nu au cum să facă parte din aceeași propoziție, spune Molly și își trece mâna prin părul lui Hardin.

O urăsc.

— Îmi pare rău că nu e destul de mișto ca să facă parte din gașca voastră, dar este... încep eu să strig în separeu, și mă îndrept de spinare aruncând brațul lui Zed de pe umerii mei.

— Oau, Tessa, potolește-te. Făceam și noi mișto, spune Nate, iar Molly rânjește la mine.

Am senzația că nici ei nu-i place prea mult de mine.

— Nu-mi plac oamenii care se iau de prietenii mei, mai ales când aceștia nu sunt de față ca să se poată apăra.

Trebuie să mă calmez... Nu-mi controlez emoțiile pentru că Hardin e aici și pentru că se urcă practic pe Molly, în fața mea.

— Bine, bine, îmi cer scuze. În plus, trebuie să-i acord puțin credit pentru că i-a învinețit ochiul lui Hardin, spune Zed punându-și din nou brațul în jurul meu.

Toată lumea, în afară de Hardin, izbucnește în râs, chiar și eu.

— Da, bine că a intervenit profesorul și a pus capăt scandalului, că altfel Hardin o încasa zdravăn de la ratatul ăla, zice Nate, apoi se uită la mine. Scuze, mi-a scăpat, spune el și își cere iertare cu un zâmbet.

Profesorul? Bătaia dintre ei nu a fost întreruptă de vreun profesor, ci de tatăl lui Hardin. Fie Landon a mințit, fie... Stai puțin, mă întreb dacă vreunul dintre oamenii ăștia știe că în curând Hardin și Landon vor deveni frați vitregi. Mă uit la Hardin, care acum pare neliniștit. I-a mințit. Ar trebui să-l dau de gol în fața tuturor.

Dar nu pot să fac asta. Eu nu sunt ca el. Mie îmi e mai greu să rănesc oamenii decât îi e lui.

Cu excepția lui Noah, îmi amintește subconștientul, și încerc să nu-l mai ascult.

— Eu cred că va fi distracție la focul de tabără, zic.

Zed mă privește cu interes.

— Păi, poate totuși o să îmi fac și eu apariția pe acolo.

— Eu mă duc, adaugă Hardin ca din întâmplare, din separeul vecin.

Toată lumea își întoarce privirea spre el, și Molly izbucnește în râs.

— Da, cum să nu! Își dă ochii peste cap și mai râde o dată.

— Nu, pe bune, nu o să fie atât de rău, insistă Hardin ușor, ceea ce o face pe Molly să-și mai dea o dată ochii peste cap.

Hardin merge pentru că a spus Zed că se va duce acolo? Poate că, de fapt, mă pricep la flirt mai bine decât aș fi crezut.

Ospătărița ne aduce mâncarea și îmi oferă burgerul. Arată senzațional, cu excepția ketchup-ului care se scurge dinăuntru. Strâmb din nas și încerc să șterg cât pot cu un șervețel. Nu-mi place să refuz comanda și deja sunt într-o situație dificilă în această seară. Ultimul lucru de care am nevoie este să atrag atenția asupra mea.

Toată lumea își face de lucru cu aripioarele picante, iar eu ciugulesc din cartofi, în timp ce în separeuri se discută despre petrecerea

din seara asta. La un moment dat, ospătărița revine în separeurile noastre și ne întreabă dacă mai dorim ceva.

— Nu, cred că suntem în ordine, începe să spună Tristan, iar ea se îndepărtează.

— Așteptați. Ea a comandat un burger fără ketchup, zice Hardin în gura mare, iar eu îmi scap cartoful înapoi în farfurie.

Ospătărița mă privește agitată.

— Îmi pare rău. Vrei să duc burgerul înapoi?

Sunt atât de stânjenită, încât nu pot decât să scutur din cap.

— Da. Vrea, răspunde Hardin în locul meu.

Ce naiba vrea să facă? Și cum de știe că avea ketchup? Nu vrea decât să mă facă să mă simt prost.

— Gata, drăguță, dă-mi farfuria. Ospătărița zâmbește și îmi întinde mâna. Îți aduc altul.

Îi dau farfuria și îi mulțumesc, uitându-mă în jos.

— Ce a fost asta? o aud pe Molly întrebându-l pe Hardin.

Ar trebui să învețe să șoptească.

— Nimic, nu-i place ketchup-ul, asta-i tot, zice el plat, iar ea oftează înainte de a mai lua o gură de bere.

— Așa, și? zice Molly, iar Hardin se uită urât la ea.

— Și nimic. Las-o baltă.

Măcar știu că nu sunt singura cu care e nesimțit.

Îmi sosește burgerul cel nou fără ketchup și îl mănânc aproape pe tot, în ciuda faptului că nu mi-e foame. Zed se oferă să-mi plătească masa, ceea ce e amabil și ciudat în același timp. Enervarea lui Hardin pare ajunsă la culme când observă că Zed își pune iar mâna pe umerii mei când ne îndreptăm către ieșire.

— Logan spune că la petrecere este foarte aglomerat! zice Nate citind un mesaj.

— Poți să vii cu mine cu mașina, se oferă Zed, care se încruntă când clatin din cap.

— Ah, eu nu merg la nicio petrecere, Tristan mă duce înapoi la cămin.

— Pot s-o duc eu, tot sunt cu mașina, spune Hardin.

Aproape că mă împiedic în propriile picioarele, dar din fericire Steph mă prinde și îi zâmbește lui Hardin.

— Nu, eu și Tristan o conducem. Poate să vină și Zed cu noi.

Dacă privirile ar putea ucide, Steph ar cădea moartă pe podea chiar acum.

Hardin se răsucește către Tristan.

— Nu cred că îți arde să conduci beat prin campus; poliția de-abia așteaptă să dea amenzi, pentru că e vineri.

Steph se uită la mine, așteptând să zic și eu ceva, dar eu habar n-am ce ar trebui să spun. Nu vreau să merg singură în mașină cu Hardin, dar nici nu vreau să mă ducă Tristan, care a băut. Ridic din umeri și mă las pe Zed, pe când ceilalți încă mai discută problema.

— Minunat, hai s-o lăsăm odată și să mergem la distracție, îi spune Molly lui Hardin, dar el scutură din cap.

— Nu, tu te duci cu Tristan și Steph, zice el tăios, iar Molly se face mică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne suim odată în mașini și să plecăm de aici! se plânge Nate în timp ce își scoate cheile de la mașină.

— Da, hai să mergem, Tessa, zice Hardin uitându-se la Zed, apoi la Steph.

— Tessa! latră din nou Hardin și deblochează portiera mașinii.

Se uită înapoi la mine, iar eu am senzația că, dacă nu-l urmez, mă va târî practic în mașină. Dar de ce vrea să fie pe lângă mine dacă i-a spus lui Steph că ar fi mai bine să nu mai dau niciodată ochii cu el? Dispare în mașină și pornește motorul.

— Va fi totul în ordine, dă-mi un mesaj când ajungi în cameră, îmi spune Steph, iar eu dau din cap și mă îndrept către mașina lui Hardin.

Curiozitatea mea este imensă, trebuie să aflu care îi sunt intențiile. Pur și simplu trebuie să aflu.

40

Indiferent de cât de mult am încercat să-l evit toată săptămâna, iată cum am sfârșit tot în mașina lui, alături de el. Nu mă privește nici când mă urc în mașină, nici când îmi pun centura. Trag din nou de rochie, încercând să-mi acopăr coapsele. Rămânem amândoi tăcuți pentru un moment, apoi ieșim din parcare. Una dintre părțile bune este faptul că nu i-a permis lui Molly să vină cu noi; mai degrabă aș fi mers pe jos până acasă decât s-o văd cum se dă pe lângă el.

— Ce e cu schimbarea asta de înfățișare? întreabă el într-un final, când suntem deja pe autostradă.

— Ăă... păi, Steph a făcut experimente noi cu mine, cred.

Îi răspund, dar privirea mea este ațintită asupra clădirilor care se derulează de cealaltă partea a geamului. În mașină se aude muzica gălăgioasă obișnuită a lui Hardin, dar este dată încet.

— E cam exagerat, nu ți se pare? întreabă el și eu îmi strâng pumnii în poală.

Deci ăsta este planul de azi, să mă insulte tot drumul până la cămin.

— Nu erai obligat să mă conduci acasă, să știi.

Îmi sprijin capul de fereastră, încercând să mă îndepărtez de el cât pot.

— Nu e nevoie să te aperi, spuneam doar că mica ta transformare e cam radicală.

— Ce să zic, e un lucru bun atunci că nu-mi pasă de părerile tale, dar dacă stau să mă gândesc cât de mult îmi detești înfățișarea obișnuită, sunt surprinsă că nu crezi că arăt mai bine așa, mă răstesc eu și închid ochii.

Deja simpla lui prezență m-a extenuat, simt că îmi stoarce și ultimul strop de energie care mi-a mai rămas. Îl aud chicotind pe înfundate, după care închide radioul de tot.

— Nu am spus niciodată că e ceva în neregulă cu felul în care arăți. Hainele tale au o problemă, da, dar mai degrabă te-aș vedea în fustele tale lungi și hidoase decât în țoalele astea.

Încearcă o explicație, dar răspunsul lui nu are niciun sens. Se pare că îi place când Molly se îmbracă astfel, doar că mult mai desfrânat, dar când mă îmbrac eu nu?

— M-ai auzit, Tessa? întreabă el când vede că nu-i răspund și simt cum mâna lui îmi atinge coapsa.

Mă smucesc ca să nu mă atingă, deschizând ochii.

— Da, te-am auzit. Doar că nu am ce să spun. Dacă nu-ți place felul în care sunt îmbrăcată nu te uita la mine.

Un alt lucru bun care decurge din conversațiile cu Hardin este faptul că măcar o dată în viața mea pot spune exact ceea ce-mi trece prin cap, fără să mă tem că i-aș putea răni sentimentele, de vreme ce e clar că el nu are așa ceva.

— Păi, exact asta este problema, nu-i așa? Că nu pot să nu mă uit la tine.

Cuvintele îi ies lejer din gură, iar eu mă gândesc să deschid portiera mașinii și să mă arunc din mers pe autostradă.

— Ah! Te rog! râd eu.

Știu că este în stare să spună lucruri simpatice, deși obscure, ca să i se pară și mai sadic mai târziu, când le va lua înapoi și când îmi va arunca și mai multe insulte.

— Ce vrei? E adevărat. Sunt de acord cu hainele cele noi, dar nu ai nevoie de atâta machiaj. Fetele obișnuite folosesc tone de farduri ca să arate cât de bine arăți tu fără machiaj.

Poftim? Cred că a uitat că noi doi nu vorbim, că a încercat să-mi distrugă viața în urmă cu mai puțin de o săptămână și că ne disprețuim reciproc.

— Sper că nu te aștepți să-ți mulțumesc, nu-i așa? râd eu cu îndoială.

Mă bagă în ceață rău de tot; acum pare gânditor și supărat, după care brusc îmi spune că nu se poate abține să se uite la mine.

— De ce nu le-ai spus adevărul despre mine și Landon? întreabă el schimbând subiectul.

— Pentru că, în mod evident, nu voiai să-l afle.

— Chiar și așa, de ce mi-ai proteja secretele?

— Pentru că nu sunt ale mele.

Îmi aruncă o privire cu ochii semideschiși și zâmbește abia schițat.

— Nu te-aș fi condamnat dacă m-ai fi dat de gol, având în vedere ce i-am făcut eu lui Noah.

— Mda, ce să zic, eu nu sunt ca tine.

— Nu, nu ești, spune el, iar glasul lui este mult mai liniștit.

Și după asta păstrează tăcerea tot restul drumului, și la fel fac și eu. Nu am ce să-i spun.

Ajungem în cele din urmă în campus, iar el parchează cât mai departe posibil de camera mea. Bineînțeles.

Întind mâna către mânerul portierei, dar Hardin îmi atinge coapsa din nou.

— Nu ai de gând să-mi mulțumești? Zâmbește, iar eu dau din cap.

— Mulțumesc că m-ai adus, spun sarcastic. Du-te repede înapoi, te așteaptă Molly, adaug eu și cobor.

Sper că nu m-a auzit. De fapt, nici nu sunt foarte sigură că am spus așa ceva.

— Da... trebuie, este foarte distractivă când se îmbată, spune el rânjind.

Încercând să ascund faptul că mă simt de parcă m-ar fi pocnit direct în stomac, mă aplec și mă uit la el prin geamul din dreapta, iar Hardin îl coboară.

— Mda, sunt sigură că așa e. Oricum vine și Noah în curând, mint eu în timp ce observ cum i se îngustează ochii.

— Vine?

Hardin își roade unghiile, un tic nervos, presupun.

— Da, curând.

Îi zâmbesc și mă îndepărtez. Aud cum iese din mașină închizând portiera.

— Așteaptă! zice el, iar eu mă întorc. Ăă... nu contează, credeam că, ăăă, ți-a căzut ceva în mașină, dar m-am înșelat.

Obrajii i se înroșesc. Minte în mod evident, iar eu vreau să văd ce mai are de spus, dar trebuie să plec și exact asta fac.

— La revedere, Hardin.

Cuvintele astea înseamnă mult mai mult decât las eu să pară. Nu mă uit în urmă să văd dacă vine după mine, pentru că știu că nu o face.

Îmi scot pantofii cu toc mult înainte de a ajunge în cameră și merg desculță prin campus. În clipa în care ajung în dormitor îmi pun pijamalele pufoase și îl sun pe Noah. Răspunde la al doilea țârâit.

— Hei, scârțâi eu.

Vocea mea sună prea pițigăiat. *E doar Noah, de ce sunt atât de emoționată?*

— Hei, Tessa, cum ți-ai petrecut ziua? mă întreabă el blând.

Nu seamănă deloc cu Noah acela care toată săptămâna a fost atât de distant. Oftez ușurată.

— A fost bine, să știi. În seara asta mi-am propus să stau în cameră. Tu ce faci?

Nu pomenesc despre ieșirea mea cu Steph și cu ceilalți, inclusiv cu Hardin. Nu ar ajuta deloc la încercarea mea de a mă ierta.

— Tocmai am terminat antrenamentul. Am de gând să învăț în seara asta ca să am timp mâine să-i ajut pe vecinii ceî noi să taie un copac.

El îi ajută întotdeauna pe toți. E prea bun pentru mine.

— Și eu vreau să învăț în seara asta.

— Mi-ar plăcea să învățăm amândoi, zice el, iar eu zâmbesc, culegându-mi scamele de pe șosetele pufoase.

— Serios?

— Da, desigur, Tessa. Eu încă te iubesc și mi-e dor de tine. Dar trebuie să fiu sigur că nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva. Sunt gata să dau uitării trecutul, dar trebuie să-mi promiți că vei sta departe de el, spune Noah.

Nici nu trebuie să-i rostească numele.

— Desigur, așa o să fac, jur, te iubesc!

O parte din mine știe că vreau cu disperare ca Noah să mă ierte pentru că nu am chef să rămân singură și tânjind după Hardin, dar trec repede peste acest lucru.

După ce ne mai spunem de câteva ori „Te iubesc", Noah acceptă să mă însoțească la focul de tabără săptămâna viitoare și închidem telefoanele. Caut pe internet cei mai apropiați dealeri de mașini și, din fericire, se pare că există multe saloane cu mașini la mâna a doua care de-abia așteaptă să-i lase fără bani pe studenți. După ce notez câteva adrese, caut prin trusa de machiaj a lui Steph, găsesc șervețelele demachiante și-mi șterg tot machiajul. Îmi ia o grămadă de timp, iar acest proces enervant în sine mă face să nu-mi mai doresc să mă fardez nîciodată, indiferent de cât de bine aș arăta.

41

Îmi scot notițele și manualele și mă adâncesc în studiu. Lucrez la temele pentru săptămâna viitoare. Îmi place să îmi fac referatele cu cel puțin o săptămână în avans, așa că nu e nicio șansă să rămân în urmă. Dar gândurile mele plutesc către Hardin și către toanele lui, deci nu sunt cu adevărat atentă la eseul pe care ar trebui să-l scriu. Au trecut de-abia două ore de când am vorbit la telefon cu Noah, dar mie mi se pare că au trecut vreo patru.

Mă hotărăsc să mă uit la un film și să stau în pat până când adorm și aleg *The Vow*, în ciuda faptului că l-am văzut de câteva ori. După mai puțin de zece minute din film, aud pe cineva înjurând pe coridor. Dau sonorul laptopului mai tare și ignor gălăgia; e vineri, ceea ce înseamnă că sunt studenți beți peste tot în cămin. Câteva minute mai târziu, aud din nou înjurături; o voce bărbătească, căreia i se alătură un glas feminin. Băiatul țipă mai tare și îl recunosc după accent. Este Hardin.

Sar din pat și deschid larg ușa. Îl găsesc stând pe podea cu spatele sprijinit de zidul exterior al camerei mele. O fată supărată, cu părul

blond decolorat, stă în picioare lângă el, încruntată și cu mâinile în șolduri.

— Hardin? zic eu, iar el se uită la mine. Un rânjet uriaș i se lățește pe toată fața.

— Theresa... spune el și încearcă să se ridice în picioare.

— Poți, te rog, să-i spui iubitului tău să plece de la ușa mea? A vărsat votcă pe toată podeaua! țipă fata.

Mă uit la Hardin.

— Nu e deloc... încep eu, dar Hardin mă apucă de mână trăgându-mă către ușa camerei mele.

— Îmi pare rău că am vărsat băutură, zice el și se strâmbă la blondă.

Aceasta oftează și intră nervoasă la ea în cameră, trântind ușa.

— Ca cauți aici, Hardin? îl întreb.

El încearcă să se strecoare pe lângă mine, dar îi blochez drumul.

— De ce nu mă lași să intru, Tessa? O să mă port frumos cu tătăițul tău, râde el, iar eu mă strâmb.

Știu că își bate joc de Noah.

— Nu e aici.

— De ce nu e? Bine, atunci lasă-mă să intru, mormăie el.

— Nu, ești cumva beat?

Ochii mei îi cercetează chipul. Are ochii roșii, iar zâmbetul târnp îl dă de gol. Își mușcă buza și își bagă mâinile în buzunare.

— Credeam că nu bei, dar eu te-am văzut bând destul de mult.

— Doar de două ori, calmează-te, zice el, mă împinge la o parte și se aruncă la mine în pat. De ce nu a venit Noah?

— Nu știu, mint eu.

Dă din cap de câteva ori, de parcă s-ar gândi serios la ceva.

— Desigur. Cred că erau reduceri la pulovere la Gap, de-asta ți-a dat țeapă, zice el și izbucnește în râs, iar atmosfera din încăpere este de așa natură încât fac și eu, fără să vreau, același lucru.

— Și Molly unde e? întreb eu. La vreo acțiune a Micilor Târfe Cercetașe?

Hardin se oprește pentru o clipă și apoi râde și mai zgomotos.

— Să știi că a fost o replică îngrozitor de slabă, Theresa, glumește el, iar eu îi dau un șut ușor în picioarele care îi atârnă peste marginea patului.

— Oricum, nu ai cum să rămâi. Oficial, eu și Noah ne-am împăcat.

Observ cum zâmbetul i se stinge și cum își freacă mâinile de genunchi.

— Frumoase pijamale, zice el, iar eu îmi las privirea în jos.

De ce e atât de cavaler? Nu am rezolvat conflictul dintre noi și rămăsesem cu ideea că ne ținem departe unul de celălalt.

— Hardin, trebuie să pleci.

— Lasă-mă să ghicesc: una dintre condițiile împăcării cu Noah a fost să stai departe de mine? Tonul său a devenit mult mai serios.

— Da, și rămăsesem cu impresia că noi doi nu mai suntem prieteni și nici măcar nu ne mai vorbim. De ce ai renunțat la cursul de literatură și de ce l-ai pocnit pe Landon?

— Dar tu de ce pui de fiecare dată atâtea întrebări? se vaită el. Nu vreau să vorbesc despre nimic din toate astea! Deci ce făceați tu și pijamalele tale mișto înainte să vin eu și de ce ții luminile stinse?

Hardin este mult mai glumeț când bea, dar mă întreb de ce a început din nou să tragă la măsea din moment ce renunțase la acest obicei.

— Mă uitam la un film, îi zic; poate că dacă sunt drăguță cu el, o să-mi răspundă la o parte din întrebări.

— La ce film?

— *The Vow*, îi răspund aruncându-i o privire.

Mă aștept să râdă de mine și, după câteva secunde, chiar asta face.

— Numai ție poate să-ți placă filmul ăsta siropos. Este atât de nerealist.

— E bazat pe o întâmplare reală, îl corectez eu.

— Tot tâmpit rămâne.

— L-ai văzut măcar? îl întreb eu, iar el dă din cap.

— Nu trebuie să-l văd ca să-mi dau seama că e o tâmpenie. Pot să-ți spun de pe acum cum se termină: ea își recapătă memoria și trăiesc împreună fericiți până la adânci bătrâneți, spune el cu o voce pițigăiată.

— Nu, nu se termină deloc așa, râd eu.

Hardin mă enervează rău de tot de cele mai multe ori, dar mai sunt și ocazii, ca asta, când mă face să uit cât de îngrozitor poate să fie. Uit că ar trebui să-l urăsc și mă trezesc aruncând după el cu una dintre pernele lui Steph. Se lasă lovit, chiar dacă ar fi putut să se ferească, apoi se văicărește ca și cum ar fi fost rănit, așa că izbucnim din nou in râs amândoi.

— Lasă-mă să rămân aici să mă uit și eu la film, zice el, pe jumătate implorându-mă.

— Nu cred că este o idee bună, îi zic, iar el ridică din umeri.

— Cele mai proaste idei sunt de cele mai multe ori cele mai bune. În plus, nu vrei să conduc în stare de ebrietate, nu-i așa? Zâmbește, iar eu nu-i pot rezista, deși știu că asta ar trebui să fac.

— Bine, dar tu stai pe podea sau pe patul lui Steph.

Se bosumflă, dar nu mă răzgândesc. Dumnezeu știe ce s-ar putea întâmpla dacă am sta amândoi în patul ăsta minuscul. Mă înroșesc la ideea asta și mă cert de una singură că mă gândesc la așa ceva, deși tocmai i-am promis lui Noah că o să stau departe de Hardin. Părea o promisiune simplu de respectat, dar într-un fel sau altul găsesc mereu calea către Hardin. Sau, cum ar fi în seara aceasta, el găsește calea spre mine.

Hardin alunecă pe podea și, pentru o clipă, îl admir cât de bine arată în tricoul său alb. Contrastul dintre tatuajele negre și bluza albă este perfect și îmi place la nebunie cum ramurile de iederă desenate la baza gâtului i se întesc pe la guler și cum cerneala întunecată i se întrezărește pe sub material.

Apăs Play și el mă întreabă imediat:

— Ai cumva popcorn?

— Nu, trebuia să-ți aduci de acasă, îl necăjesc eu și întorc ecranul ca să vadă și el mai bine de pe podea.

— Aș putea alege și un alt fel de gustare, zice el, iar eu îi dau una ușor în cap.

— Uită-te la film și nu mai vorbi, că te dau afară.

Hardin se preface că-și închide buzele cu un fermoar și îmi dă o cheie invizibilă, ceea ce mă face să mă hlizesc și să mă prefac că arunc cheia undeva în spatele meu. Hardin își pune capul pe pat, iar eu mă simt mai calmă și mai liniștită decât m-am simțit toată săptămâna.

Hardin se uită mai mult la mine decât la film, dar nu-mi pasă. Observ cum surâde când râd la vreo replică amuzantă, cum se încruntă când oftez din cauză că Paige și-a pierdut memoria și cum oftează și el când Paige și Leo sunt iarăși împreună la sfârșit.

— Deci, ce părere ai? îl întreb căutând un alt film.

— O porcărie desăvârșită.

Dar zâmbește și eu îmi trec mâna prin părul lui înainte să-mi dau seama ce fac. Mă ridic, iar el se întoarce către perete.

Bravo, Tessa, pentru că te-ai băgat iar în necaz.

— Lasă-mă pe mine să aleg următorul film, spune el și se întinde spre laptop.

— Cine a spus că mai poți rămâne la încă unul? întreb eu dându-mi ochii peste cap.

— Nu pot să conduc. Sunt încă beat, zice el cu un zâmbet răutăcios.

Știu că minte. S-a trezit în mare parte, dar are dreptate. Chiar trebuie să rămână. O să-mi asum mâine orice o să vrea să facă Hardin cu mine, numai ca să petrec puțin timp cu el. Chiar sunt jalnică, așa cum a spus el. Și, în acest moment, nici nu-mi pasă.

Aș vrea să-l întreb de ce a venit aici și de ce nu e la petrecerea lui de la sediul frăției studențești, dar decid să aștept până când se termină filmul, pentru că știu că se va supăra dacă mă apuc să-l interoghez. Hardin alege un film cu Batman pe care nu l-am văzut

și se jură că e cel mai bun film din toate timpurile. Mă distrează entuziasmul lui, iar el încearcă să-mi povestească filmele celelalte din trilogie, dar habar n-am despre ce vorbește acolo. Eu și Noah ne uităm mereu împreună la filme, dar nu e nici pe departe atât de distractiv ca atunci când sunt cu Hardin. Noah se uită la ecran în liniște, în timp ce Hardin bate câmpii, inventând din plin replici amuzante și sarcastice.

— Mi-a amorțit fundul de la podeaua asta tare, se plânge Hardin de îndată ce începe filmul.

— Patul lui Steph este bun și moale, îi zic eu, iar el se încruntă.

— Nu am cum să văd ecranul de acolo. Haide, Tessa, o să-mi țin mâinile acasă.

— Bine, mormăi eu și mă dau la o parte.

Zâmbește și se așază lângă mine pe burtă, îndoindu-și ca și mine genunchii și ridicându-și picioarele în sus. Hardin își pune fața pe mâinile împreunate, amănunt care îi șterge toate asperitățile și îl face să arate adorabil. Filmul este mai bun decât m-am așteptat și cred că mi-a plăcut mult mai mult decât lui Hardin, pentru că mă uit la el pe genericul de final, iar el doarme adânc.

Arată perfect, atât de liniștit în somn. Îmi place la nebunie cum îi flutură pleoapele în timp ce pieptul i se mișcă în sus și în jos și cum buzele lui pline oftează înduioșător. Aș vrea să mă întind și să-i ating fața, dar nu o fac. În ciuda faptului că ar trebui să-l trezesc și să-l fac să plece, îl acopăr cu pătura mea, mă duc să încui ușa, iar apoi mă bag în patul lui Steph. Mă uit din nou la el și îmi place la nebunie felul în care lumina palidă a televizorului îi luminează chipul. Arată mai tânăr și mult mai fericit în somn.

Între vis și realitate, mi-am dat seama că mi-am petrecut noaptea cu Hardin de câteva ori, dar niciodată cu Noah. Subconștientul meu îmi amintește grijuliu că am mai făcut *multe alte* lucruri cu Hardin, pe care nu le-am făcut niciodată cu Noah.

42

Un sunet slab ca un bâzâit îmi pătrunde prin vis, constant și egal. De ce nu se oprește? Mă rostogolesc, nevrând să mă trezesc, dar enervantul sunet mă obligă s-o fac. Sunt dezorientată și uit unde mă aflu. Chiar când îmi dau seama că sunt în patul lui Steph, aproape că uitasem că Hardin a înnoptat în camera mea.

Cum de ajungem noi doi mereu împreună? Și, mai important, de unde vine zgomotul ăsta enervant? Sub lumina palidă a felinarelor de afară, chiar de sub fereastra mea, urmăresc zgomotul și el mă duce la buzunarul lui Hardin. Simt că acest sunet mă ispitește, în starea mea somnoroasă. Mă frământ întrebându-mă dacă să-i bag sau nu mâna în buzunar, iar ochii mi se lipesc de forma telefonului vârât în buzunarul din față al jeanșilor strâmți. Se oprește până ajung la pat, așa că mai profit o dată de ocazie ca să admir cât de liniștit arată Hardin când doarme. I-a dispărut până și cel mai mic rid de pe fruntea lui de la încruntătura permanentă, și nici buzele lui roz nu mai sunt țuguiate. Oftez și mă întorc din drum, dar telefonul începe să bâzâie din nou. O să i-l iau repede, nu se va trezi. Îmi bag mâna

adânc și mă căznesc să dibui buzunarul lui Hardin. Dacă pantalonii nu ar fi atât de strâmți, aș putea să-l scot de acolo... dar așa nu am eu norocul ăsta.

— Ce faci? bombăne el.

Mă îndepărtez câțiva pași de pat.

— Telefonul tău a început să sune și m-a trezit, șoptesc eu, deși suntem singuri în încăpere.

Îl privesc în tăcere cum se caută în buzunar, încercând să scoată telefonul cu mâna sa mare.

— Ce e? se răstește el în microfon când reușește să-l scoată și își trece mâna peste frunte ascultând ce spune celălalt vorbitor.

— Nu mă întorc în seara asta, sunt acasă la un prieten.

Suntem prieteni? Desigur că nu, e doar o scuză convenabilă ca să nu se întoarcă la petrecere. Rămân stânjenită și-mi trec greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu, nu te poți duce la mine în cameră. Știu asta, hai că mă culc la loc, nu mă mai trezi. Și ușa mea e încuiată, nu te chinui, că îți pierzi vremea.

Închide, iar eu mă dau instinctiv în spate. Proasta lui dispoziție e vizibilă și nu am chef să-și verse nervii pe mine. Mă târăsc în patul lui Steph și trag pătura peste mine.

— Îmi pare rău că te-a trezit telefonul meu, zice el încet. Era Molly.

— Ah, oftez eu și mă întind pe o parte cu fața înspre patul meu.

Hardin îmi zâmbește ușor, ca și cum ar ști ce gândesc eu despre Molly. Nu pot să nu fiu măcar un pic entuziasmată că e aici, cu mine, în loc să fie cu Molly, deși gesturile sale nu au niciun sens pentru mine.

— Nu-ți place de ea, nu-i așa? Se rostogolește cu tot trupul pe o parte și are părul ciufulit și împrăștiat pe perna mea.

Dau din cap.

— Nu prea, dar te rog să nu-i spui. Nu am chef de drame, îl implor.

Știu că nu pot avea încredere în el, dar să sperăm că nu-și va aminti să stârnească o controversă cu această informație.

— Nu-i spun, nici mie nu-mi prea pasă de ea, murmură el.

— Mda, cred că îți displace de-a binelea, spun eu cât pot de sarcastic.

— Nu chiar. Adică e amuzantă, dar e și destul de enervantă, recunoaște el, făcând ca entuziasmul meu să mai sporească puțin.

— Atunci poate ar trebui să nu-ți mai faci de cap cu ea, îi sugerez eu și mă răsucesc pe spate ca să nu-mi vadă fața.

— Există vreun motiv pentru care nu ar mai trebui să îmi fac de cap cu ea?

— Nu. Adică, dacă tu crezi că e enervantă, de ce mai pierzi timpul cu ea?

Știu că nu trebuie să primesc răspuns la asemenea întrebare, dar nu mă pot abține.

— Ca să am o preocupare, cred.

Închid ochii și inspir adânc. Discuția despre Hardin care își face de cap cu Molly mă deranjează mai mult decât ar trebui.

Vocea lui calmă îmi întrerupe gândurile geloase.

— Vino încoace și întinde-te lângă mine.

— Nu.

— Haide, doar stai aici cu mine. Dorm mai bine când ești lângă mine, spune el ca și cum mi-ar face o mărturisire.

Mă ridic în fund și mă uit la el.

— *Poftim?*

Nu îmi pot ascunde mirarea la auzul vorbelor sale. Nu știu dacă vorbește serios sau nu, dar mă topesc pe dinăuntru.

— Dorm mai bine când ești lângă mine. Nu se mai uită în ochii mei, ci privește în jos. Weekendul trecut am dormit mult mai bine decât în ultima vreme.

— Probabil că datorită scotchului, nu datorită mie.

Vreau să nu îi iau mărturisirile în serios. Nu știu ce să fac sau să spun.

— Nu, datorită ție, mă asigură el.

— Noapte bună, Hardin.

Mă întorc cu spatele. Dacă mai continuă să spună astfel de lucruri și eu să le ascult, mă voi înmuia din nou ca plastilina în mâinile lui.

— De ce nu mă crezi? aproape șoptește el.

— Pentru că tu mereu faci așa: spui câteva lucruri frumoase și apoi te sucești, iar eu mă trezesc plângând.

— Eu te fac să plângi?

Nu e conștient de lucrul ăsta? M-a văzut plângând mai mult ca oricine altcineva.

— Da, frecvent, spun eu, apucând strâns pătura lui Steph.

Aud cum patul lui scârțâie ușor și închid ochii, pe de o parte de frică, pe de altă parte din altă cauză. Hardin s-a așezat pe marginea patului lui Steph, iar degetele lui mă ating ușor pe brat și îmi spun că e prea târziu, sau mă rog, prea devreme pentru așa ceva, e 4 dimineața.

— Nu vreau să te fac să plângi.

Deschid ochii și îl privesc.

— Ba da. Ba da, vrei. Asta este intenția ta de fiecare dată când îmi spui lucruri jignitoare. Și când m-ai obligat să-i mărturisesc lui Noah despre noi. Și când m-ai umilit în pat pentru că nu am putut să spun exact ceea ce îți doreai să mă auzi zicând. În seara asta îmi spui ce bine dormi tu când ești cu mine, dar dacă m-aș întinde lângă tine, când ne-am trezi, mi-ai spune că sunt urâtă sau că nu poți să mă suporți. După ce am fost la pârâu, am crezut că... nu contează. O să am foarte multe ocazii să port această discuție cu tine.

Respir adânc de câteva ori, panicată că m-am descărcat în fața lui.

— Te ascult acum.

Nu pot citi nimic în ochii lui, dar îmi spun că ar trebui să continuu.

— Nu înțeleg de ce îți place atât de mult jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. Ești drăguț, apoi devii răutăcios. Îi spui lui Steph că mă vei distruge dacă mă apropii de tine, apoi te oferi să mă conduci acasă cu mașina. Ești haotic.

— Nu am vorbit serios. Că te-aș distruge, doar că... nu mai știu. Câteodată spun lucruri aiurea, zice el trecându-și mâinile prin păr.

— De ce ai renunțat la cursul de literatură? îl întreb în cele din urmă.

— Pentru că vrei să stau departe de tine și pentru că trebuie să o fac.

— Și atunci de ce nu stai?

Îmi dau oarecum seama că atmosfera din jurul nostru s-a schimbat. Ne-am apropiat unul de altul, iar trupurile noastre sunt doar la câțiva centimetri distanță.

— Nu știu, oftează el. Își freacă mâinile, apoi și le pune pe genunchi.

Aș vrea să spun ceva, orice, dar ar trebui să-i zic lui Hardin că *nu vreau* să stau departe de el și că mă gândesc la el în fiecare zi, în fiecare secundă.

În cele din urmă, el rupe tăcerea.

— Pot să te întreb ceva, iar tu să fii absolut sinceră cu mine?

Dau din cap.

— Ți-a fost... ți-a fost dor de mine săptămâna asta?

Asta este ultima întrebare la care mă așteptam.

Clipesc de câteva ori pentru a-mi limpezi mintea amețită. Îi zic că i-aș răspunde cu sinceritate, dar că îmi este frică.

— Deci?

— Mda, mormăi eu și îmi ascund fața în mâini, iar el mi le dă la o parte, atingerea făcându-mă să simt că-mi ia pielea foc.

— Mda, ce? Are glasul tensionat, ca și cum ar tânji disperat după răspunsul meu.

— Mi-a fost dor de tine, înghit eu în sec, așteptându-mă la ce e mai rău.

Nu mă așteptam însă la oftatul lui de ușurare și la zâmberul care i se întinde pe chipul frumos. Vreau să-l întreb dacă și lui i-a fost dor de mine, dar începe să vorbească înainte ca eu să apuc s-o fac.

— Pe bune? întreabă el, de parcă nu m-ar crede.

Încuviințez din cap, iar el îmi zâmbește timid. Hardin *timid?* Mai degrabă aș crede că e încântat de mărturisirea mea, deoarece acum e sigur că mă are la degetul cel mic.

— Acum pot să mă culc la loc? mă văicăresc eu.

Știu că nu voi auzi de la el ceva asemănător, în plus e și foarte târziu.

— Numai dacă te culci cu mine. Adică, dacă dormi cu mine în același pat. Zâmbește.

Oftez și mormăi:

— Ah, Hardin, de ce nu ne culcăm și gata? și mă răsucesc, atentă să nu-l ating.

Dar o smucitură bruscă la nivelul picioarelor mă face să scâncesc de uimire și imediat mă trezesc cu Hardin care mă ridică de pe pat și mă aruncă peste umăr. Ignoră faptul că-l lovesc și că-l implor să mă lase jos până când ajungem la patul meu, unde se sprijină pe un genunchi și mă pune ușor pe o parte, la perete, după care se așază lângă mine. Îl privesc în tăcere, temându-mă că, dacă mă împotrivesc prea tare, chiar va pleca, iar eu nu-mi doresc așa ceva.

Se întinde și ridică perna cu care am aruncat în el mai devreme și o pune între noi ca pe o barieră, zâmbind larg cu subînțeles.

— Uite, acum poți să dormi în siguranță.

Îi zâmbesc și eu, nu mă pot abține.

— Noapte bună, spun eu hlizindu-mă.

— Noapte bună, Tessa, râde și el, iar eu mă răsucesc pe o parte.

Dar dintr-odată constat că somnul mi-a fugit, nu mă mai simt obosită, mă holbez pur și simplu la perete, sperând că tensiunea dintre noi va dispărea și voi putea adormi. Adică, sper doar pe jumătate.

Câteva minute mai târziu simt cum perna se mișcă și cum brațele lui Hardin mă cuprind de mijloc și mă trag lângă pieptul lui. Nu încerc s-o așez la loc și nici nu-i atrag atenția că face ceva rău. Îmi place foarte mult senzația asta.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îmi șoptește el în păr.

Zâmbesc, știind că nu mă poate vedea. Îi simt apăsarea ușoară a buzelor pe ceafă, iar stomacul mi se strânge. Oricât de mult mi-ar plăcea ce se întâmplă, mă simt mai confuză ca niciodată și alunec ușor către somn.

43

Alarma mi se declanșează prea devreme și mă răsucesc. Întind o mână, încercând să opresc bipăiala oribilă care îmi asaltează urechile. Mâna mi se oprește într-o suprafață moale și plăcută la atingere și deschid ochii văzându-l pe Hardin privindu-mă fix. Întind mâna după pernă pentru a-mi acoperi stânjeneala, dar Hardin o trage cât poate.

— Bună dimineața și ție, spune el zâmbind, frecându-se pe mână.

Mă uit la el, croindu-mi în minte o încercare de a-mi cere scuze. *De cât timp mă privește oare?*

— Ești atât de drăguță când dormi, mă necăjește el și mă ridic cât pot de repede, convinsă că arăt oribil, ca în fiecare dimineață.

Îmi dă telefonul.

— Pentru ce ai pus alarma?

Opresc alarma și mă dau jos din pat.

— Vreau să-mi caut mașină azi, deci poți pleca exact când ai chef, îi zic, iar el se încruntă.

— În mod clar nu îți plac prea mult diminețile.

Îmi strâng părul într-o coadă, încercând din răsputeri să nu mai semăn cu o sperietoare de ciori.

— Nu vreau... nu vreau să te reții.

Mă simt puțin vinovată că am fost nepoliticoasă, dar, sinceră să fiu, mă așteptam să fie el nepoliticos primul.

— Nu mă reții. Pot să vin cu tine?

Mă tot învârt prin cameră, întrebându-mă dacă l-am auzit bine. În cele din urmă, mă întorc spre el privindu-l cu suspiciune.

— Ca să ne uităm la mașini? De ce vrei să faci așa ceva?

— De ce îmi trebuie un motiv? Te porți de zici că plănuiesc să te omor sau ceva de genul. Râde și se ridică, răvășindu-și părul.

— Păi, sunt puțin depășită de dispoziția ta veselă din dimineața asta... și pentru că vrei să mergi cu mine undeva... și pentru că nu mă jignești, recunosc eu.

Mă îndepărtez de el și îmi iau hainele și trusa de toaletă. Trebuie să fac un duș înainte să plec. Netulburat de sinceritatea mea, Hardin mai insistă un pic.

— O să fie distractiv, îți promit. Lasă-mă să-ți arăt că putem... că pot fi simpatic. E doar o zi din viața ta.

Are un zâmbet atrăgător și convingător. Dar Noah se va despărți cu siguranță de mine și nu-mi va mai vorbi niciodată dacă va afla că Hardin și-a petrecut noaptea la mine, în patul meu, dormind cu mine în brațe. Nu știu de ce îmi e tot timpul atât de teamă să nu-l pierd pe Noah; poate că mi-e frică de reacția mamei dacă ne despărțim sau poate fosta mea personalitate este încă foarte legată de Noah. M-a sprijinit mereu și mă simt obligată față de el și față de mine însămi să continuăm această relație. Dar cred că motivul cel mai important este că știu că Hardin nu poate și nu vrea să-mi ofere genul de relație pe care mi-o doresc cu el.

Cât timp îmi scrutez gândurile, ajung totuși la concluzia că respirația liniștită a lui Hardin în urechea mea în timp ce doarme nu este ceva ce trebuie menționat în fața lui Noah.

— Pământul către Tessa! strigă Hardin din colțul celălalt al camerei și mă trezesc.

Stătusem acolo înghețată, certându-mă cu mine însămi, și uitasem cu desăvârșire că Hardin se afla în camera mea.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el și pășește către mine.

Ah, nu, nimic, doar că în sfârșit recunosc și eu că am sentimente față de tine și că vreau mai mult de la tine, deși știu că ție nu o să-ți pese niciodată de nimeni, cu atât mai puțin de mine.

— Mă gândeam cu ce să mă îmbrac, mint eu.

Privirea lui se mută pe hainele din mâinile mele și scutură din cap, dar se mulțumește să spună:

— Deci, pot să vin cu tine? Ți-ar fi și ție mai ușor, nu mai trebuie să iei autobuzul.

Dacă mă gândesc puțin, ar putea fi distractiv. Și ar fi, într-adevăr, mai ușor.

— Da, bine, spun. Doar lasă-mă puțin să mă pregătesc.

Mă îndrept spre ușă, iar el vine după mine.

— Ce faci? îl întreb.

— Vin cu tine.

— Ăăă, eu mă duc să fac un duș.

Îi flutur prin față trusa de toaletă, iar el mi-o smulge din mâini.

— Ce coincidență! Și eu la fel!

Ale naibii toalete mixte! Trece pe lângă mine și deschide ușa fără să se uite înapoi. Mă grăbesc să-l prind din urmă și-l trag de tricou.

— Drăguț din partea ta să mi te alături, glumește el și eu mă strâmb.

— Nici nu a început bine ziua și deja mă enervezi, îl necăjesc și eu.

Un grup de fete trece pe lângă noi și intră la dușuri; nici măcar nu încearcă să fie subtile când se zgâiesc la Hardin.

— Doamnelor, le salută Hardin, iar ele se hlizesc ca niște școlărițe.

Tehnic, chiar *sunt* școlărițe, dar *sunt* și adulte în același timp, așa că ar trebui să se comporte ca atare.

44

Mă opresc pentru a folosi toaleta, iar când ies nu-l văd și nici nu-l aud pe Hardin la dușuri, așa că, desigur, încep să mă îngrijorez dacă nu cumva a dispărut pe undeva cu fetele acelea. Nici măcar nu și-a adus haine cu el, deci dacă se va spăla va trebui să-și pună pe el tot hainele murdare. Hardin ar putea purta țoale pline de noroi și tot ar arăta mai bine decât oricare alt băiat pe care îl cunosc. *În afară de Noah,* îmi reamintesc.

După un duș rapid, mă usuc, mă îmbrac și mă întorc în cameră, unde respir ușurată găsindu-l pe Hardin așezat la mine pe pat. *Luați de aici, școlărițelor,* strigă o parte din mine. Nu are tricou pe el, iar apa i-a închis și mai mult părul castaniu. Închid gura ca să fiu sigură că nu-mi atârnă limba pe-afară.

— Ți-a luat destul de mult, spune el și se apleacă pe spate.

Mușchii i se încordează când își pune brațele în spatele capului ca să se sprijine de perete.

— Trebuie să fii drăguț, mai ții minte? îi zic eu îndreptându-mă către șifonierul lui Steph și deschizând ușa pentru a mă uita în oglindă.

Iau trusa ei de machiaj și mă așez pe podea, cu picioarele încrucișate.

— Așa *știu* eu să fiu drăguț.

Rămân liniștită și încerc să mă machiez un pic. După trei încercări de a trage o linie dreaptă pe pleoapa de sus, arunc creionul dermatograf în oglindă, iar Hardin râde.

— Oricum nu ai nevoie de așa ceva, îmi spune el.

— Mie îmi place, spun eu, iar el își dă ochii peste cap.

— Bine, atunci putem sta aici toată ziua ca să încerci tu să-ți colorezi fața, spune el.

S-a zis cu Hardin cel drăguț.

Se prinde și el și își cere repede „Scuze, scuze", în timp ce eu mă șterg la ochi. Dar renunț la povestea cu machiajul. E cam greu să mă fardez având ca spectator pe cineva ca Hardin.

— Sunt gata, îi spun și el sare în picioare. Ai de gând să pui un tricou pe tine? îl întreb.

— Da, am unul în portbagaj.

Aveam dreptate: cred că are acolo o rezervă infinită. Nici nu vreau să mă gândesc de ce.

Ținându-se de cuvânt, Hardin scoate un tricou negru din portbagaj și-l îmbracă în parcare.

— Nu te mai holba și urcă-te în mașină, mă necăjește el.

Neg bâlbâindu-mă și mă supun.

— Îmi place de tine când porți tricouri albe, îi spun când urcăm amândoi în mașină, și realizez că vorbele mi-au țâșnit înainte de a-mi da seama ce spun.

Aplecându-și capul într-o parte, îmi rânjește înfumurat.

— Chiar așa? Ridică o sprânceană. Și mie îmi place cum arăți în jeanșii ăștia. Îți scot minunat fundul în evidență, spune el, iar eu rămân mută de uimire.

Hardin și vocabularul lui vulgar!

Îi trag una în glumă, iar el râde, dar în mintea mea mă felicit călduros că m-am îmbrăcat cu pantalonii aceștia. Vreau ca Hardin să

se uite după mine chiar dacă nu am chef să recunosc așa ceva și mă simt flatată de modul lui ciudat de a-mi face complimente.

— Deci unde mergem? întreabă el, iar eu îmi scot telefonul.

Îi citesc lista de dealeri de mașini la mâna a doua aflați pe o rază de 8 kilometri și câteva recenzii despre fiecare.

— Îți faci mult prea multe planuri. Nu mergem în niciunul dintre locurile astea.

— Ba da, mergem. Am planificat deja; e un Prius pe care vreau să-l văd la Bob's Super Cars, îi zic eu și mă strâmb la auzul numelui de prost gust.

— Un *Prius?* face el dezgustat.

— Da. Au cel mai convenabil consum, sunt mașini sigure și...

— Plictisitoare, mă gândeam eu că o să vrei un Prius. Pur și simplu asta îmi inspiri, o doamnă cu o agendă într-un Prius! spune el cu o voce falsă de femeie, apoi izbucnește în râs.

— Râzi de mine cât vrei, dar o să economisesc sute de dolari în fiecare an, îi reamintesc eu râzând, iar el se apleacă și mă ciupește ușor de obraz.

Mă uit la el, șocată de gestul acesta al lui neînsemnat, dar adorabil; și el pare la fel de surprins de ce a făcut ca și mine.

— Ești tare drăgălașă uneori, îmi zice.

Privesc din nou în față.

— Vai, mulțumesc.

— În sensul bun al cuvântului, uneori faci lucruri drăguțe, mormăie el.

Pare stânjenit că rostește aceste cuvinte și îmi dau seama că nu e obișnuit să spună lucruri din astea.

— Bine... spun și privesc pe geamul din dreapta.

Fiecare secundă pe care o petrec cu Hardin îmi sporește sentimentele pentru el și știu că e periculos pentru mine să las să se petreacă astfel de momente aparent nesemnificative, dar nu mă pot controla când vine vorba de Hardin. Parcă devin o spectatoare în toată această furtună.

Hardin ajunge în cele din urmă la magazinul lui Bob, iar eu îi mulțumesc. Bob se dovedește a fi un om scund, transpirat și dat cu exagerat de mult gel, care miroase a nicotină și căptușeală de piele și al cărui zâmbet este accentuat de un dinte de aur. Cât vorbește cu mine, Hardin stă deoparte, strâmbându-se când acesta nu se uită la el. Omulețul pare intimidat de înfățișarea dură a lui Hardin, dar nu-l pot învinovăți. Verific starea mașinii Prius la mâna a doua și hotărăsc să nu o cumpăr. Când o scot din parcare, am sentimentul că se va strica în curând, iar Bob nu primește mașinile înapoi.

Mai vizităm câteva parcuri de mașini și toate sunt la fel de jalnice. După o dimineață plină de nenumărați oameni cu chelie, mă hotărăsc să-mi suspend căutările. Trebuie să merg mai departe de campus ca să găsesc o mașină cât de cât acceptabilă și azi chiar nu mai am chef de asta. Hotărâm să mâncăm la un *drive-through* și cât luăm prânzul în mașină Hardin îmi spune o poveste surprinzătoare despre cum a fost arestat Zed anul trecut, pentru că a vomitat din răsputeri pe podeaua unui restaurant Wendy. Ziua se desfășoară mai bine decât mi-aș fi imaginat și deodată simt că am putea trece de semestrul ăsta fără să ne omorâm reciproc.

Pe drumul de întoarcere în campus, trecem pe lângă o rulotă drăguță cu iaurt înghețat și îl rog pe Hardin să oprească. Mormăie și se preface că nu vrea să tragă pe dreapta, dar eu observ un zâmbet aproape imperceptibil în spatele trăsăturilor lui aspre. Hardin îmi spune să găsesc un loc la masă, iar el se duce după iaurturi, punând pe ele toate bomboanele și prăjiturelele posibile. Arată dezgustător, dar mă convinge că doar așa își merită banii. Pe cât arată de scârbos, pe atât este de delicios. Nu pot să termin nici jumătate din iaurt, dar Hardin isprăvește bucuros bolul lui și ce a rămas dintr-al meu.

— Hardin? se aude o voce de bărbat.

Capul lui Hardin se ridică brusc și ochii i se îngustează. *Am auzit oare un accent?* Străinul cară o pungă și o tăviță plină cu pahare cu iaurt.

— Ăă... hei, spune Hardin și din instinct îmi dau seama că e tatăl lui.

E un bărbat înalt și suplu, exact ca Hardin, și are ochii de aceeași formă, numai că ai lui sunt căprui-închis, și nu verzi. În afară de asta, se află la polii opuși. Tatăl său e îmbrăcat cu pantaloni gri și o vestă tricotată. Părul său castaniu are câteva fire cărunte împrăștiate pe tâmple, iar aerul său este unul rece și profesional. Asta până când zâmbește și arată o căldură asemănătoare cu cea a lui Hardin, atunci când nu se străduiește atât de tare să fie nesimțit.

— Bună, eu sunt Tessa, zic eu politicos și îi întind mâna.

Hardin se uită urât la mine, dar nu-i dau atenție. Nu e ca și cum ar fi intenționat să facă vreo prezentare.

— Bună, Tessa, eu sunt Ken, tatăl lui Hardin, spune el și-mi strânge mâna. Hardin, nu mi-ai spus niciodată că ai o prietenă; ar trebui să veniți amândoi la cină diseară. Karen o să gătească sigur ceva bun pentru toată lumea. E o bucătăreasă excelentă.

Îmi doresc să-i țin furia lui Hardin sub control și să-i spun tatălui său că nu sunt prietena lui, dar el vorbește înaintea mea.

— Nu putem diseară. Eu trebuie să merg la o petrecere și ea nu vrea să vină la voi, se răstește el.

Mie îmi scapă un oftat când aud cum vorbește Hardin cu tatăl lui. Expresia lui Ken exprimă dezamăgire, iar mie îmi pare foarte rău pentru el.

— De fapt, mi-ar plăcea să vin. Sunt prietenă și cu Landon; avem cursuri comune, mă bag eu în discuție, iar zâmbetul prietenos al lui Ken reapare.

— Serios? Păi, atunci e minunat. Landon e un puști de treabă. Ne-ar plăcea să vii diseară, spune Ken, iar eu zâmbesc.

Simt cum ochii lui Hardin mă străfulgeră când întreb:

— La ce oră să fim acolo?

— „Să fim?", întreabă tatăl lui, iar eu dau din cap. OK... să zicem șapte. Trebuie s-o avertizez un pic pe Karen, că altfel îmi taie capul, glumește el, iar eu surâd.

Hardin privește mânios prin peretele de sticlă.

— Sună grozav! Ne vedem diseară!

Își ia la revedere de la Hardin, care îl ignoră cu nesimțire, deși eu îi fac semn cu piciorul pe sub masă. La un minut după ce tatăl său părăsește magazinul, Hardin se ridică brusc și trântește cu scaunul în masă. Scaunul se rostogolește, iar el îl mai lovește o dată trimițându-l cât colo și se năpustește afară, lăsându-mă singură să mă descurc cum pot sub privirile celor prezenți. Neștiind exact ce să fac, îmi las iaurtul acolo unde e, bâigui că îmi cer scuze și îndrept neîndemânatică scaunul înainte să fug afară după el.

45

Îl strig pe Hardin, dar el mă ignoră. Pe la jumătatea drumului către mașină se întoarce atât de brusc că aproape mă lovesc de el.

— *Ce naiba*, Tessa! Ce *dracului* a fost asta? țipă el la mine.

Oamenii care se plimbă pe acolo se opresc și se holbează la noi, dar el continuă.

— Ce joc încerci tu să joci aici?

Vine înspre mine. Este nervos, teribil de nervos.

— Nu e niciun joc, Hardin, nu ai văzut cât de mult își dorea să vii în vizită? Încerca să comunice cu tine, iar tu ai fost atât de *insolent!*

Nu știu exact de ce țip, dar nu am de gând să-l las pur și simplu să urle la mine.

— *Să comunice cu mine?* Îți bați cumva joc de mine? Poate că ar fi trebuit să încerce să comunice cu mine atunci când și-a abandonat familia!

Venele de la gât i se încordează pe sub piele.

— Nu îmi mai vorbi urât! Poate că încearcă să recupereze cumva timpul pierdut! Oamenii fac greșeli, Hardin, iar lui cu siguranță îi

pasă de tine. Are o cameră pentru tine la el acasă, plină de haine dacă te hotărăşti să...

— Nu ştii *nimic* despre el, Tessa! urlă el şi tremură de furie. Trăieşte in nenorocita aia de vilă cu noua lui familie, în timp ce mama munceşte până nu mai poate, cincizeci de ore pe săptămână, ca să-şi poată plăti facturile! Deci nu mai încerca să-mi ţii mie predici, vezi-ţi naibii de treburile tale!

Se urcă în maşină, trântind portiera după el. Mă furişez şi eu înăuntru, temându-mă să nu mă lase pe aici, atât e de mânios. S-a zis cu ziua noastră fără certuri.

Spumegă de nervi, dar, din fericire, tace din gură până ieşim în drumul principal. Dacă aş putea păstra şi eu tăcerea până la sfârşitul călătoriei, aş fi mulţumită. Dar o parte din mine încă mai crede că Hardin trebuie să înţeleagă că nu voi accepta să mai ţipe la mine; asta este una dintre calităţile salvatoare pentru care trebuie să-i mulţumesc mamei. Ea mi-a arătat exact cum nu trebuie să te laşi tratată de un bărbat.

— Bine, spun eu, prefăcându-mă calmă. O să-mi văd de treburile mele, dar accept invitaţia la cină de diseară, fie că tu mă însoţeşti sau nu.

Se întoarce spre mine de parcă aş fi eliberat un animal sălbatic prins într-o cuşcă.

— O, nu, nu accepţi nimic!

Păstrându-mi calmul aparent, îi zic:

— Nu ai nimic de spus în ceea ce mă priveşte, Hardin, şi în caz că nu ai observat, am fost invitată. Poate ar trebui să-l invit pe Zed să mă însoţească?

— Ce ai spus?!

Noroiul şi praful sar în toate părţile când Hardin bruschează volanul şi trage pe dreapta pe marginea şoselei aglomerate.

Ştiu că l-am enervat prea tare, dar acum sunt la fel de furioasă ca el, aşa că ţip:

— Ce dracu' ai? Să ieşi în halul ăsta de pe drum!

— Ce dracu' ai, asta este întrebarea! Îi zici tatălui meu că te duci acasă la el la cină, și apoi ai și obrăznicia de a-mi spune că vrei să te duci cu Zed?

— O, da, scuze, prietenii tăi cei mișto nu știu că Landon este fratele tău vitreg și îți e teamă că vor afla? îi spun eu și încep să râd de cât de ridicol a devenit.

— Nu e fratele meu vitreg, una la mână, și doi la mână, știi bine că nu ăsta este motivul pentru care nu-l vreau pe Zed acolo.

Vocea lui e mult mai calmă acum, dar încă pare îngroșată de furie.

Dar în tot haosul din mașină, speranțele îmi cresc din nou când Hardin își manifestă gelozia. Știu că sentimentele lui sunt legate mai degrabă de competiție decât de grija reală dacă sunt cu el sau nu, totuși stomacul mi se zbate de emoție.

— Păi, dacă tu nu vrei să vii cu mine, o să-l invit pe el.

Nu aș face niciodată așa ceva, dar Hardin nu știe asta.

Hardin se uită fix pentru câteva secunde spre stradă și apoi oftează, eliminând din tensiune.

— Tessa, chiar nu vreau să merg. Chiar nu vreau să stau cu familia perfectă a tatălui meu. Am motive să-i evit.

Și eu îmi îndulcesc tonul.

— Bine, nu vreau să te forțez să mergi dacă asta te doare, dar mi-ar plăcea foarte mult să poți veni cu mine. Eu mă duc oricum.

Am ajuns de la a mânca iaurt la a urla unul la altul, iar acum suntem din nou calmi. Mintea mea se învârte exact așa cum face și inima.

— Să mă doară? Pare neîncrezător.

— Da, dacă te deranjează atât de tare să mergi acolo, nu o să mai încerc să te conving să vii, îi răspund.

Știu că nu l-aș putea determina niciodată pe Hardin să facă un lucru pe care nu-l dorește; nici în trecut nu a fost prea cooperant.

— De ce îți pasă ție dacă mă doare?

Ochii ni se întâlnesc și încerc să mă uit în altă parte, dar din nou mă aflu sub vraja lui.

— Sigur că-mi pasă. De ce să nu-mi pese?

— Întrebarea este *de ce* ți-ar păsa.

Privirea lui este una rugătoare, ca și cum ar vrea să rostesc acele cuvinte, doar că eu nu sunt în stare. Le va folosi împotriva mea și apoi probabil nu va mai vrea să stea în preajma mea niciodată. O să devin încă o fată enervantă care îl place, genul de fată de care mi-a povestit Steph.

— Îmi pasă cum te simți, spun și sper să fie de ajuns pentru urechile lui.

Telefonul meu sună, întrerupându-ne momentul din mașină. Îl scot din geantă și văd că este Noah. Fără să mă gândesc, îi resping apelul și nici măcar nu-mi dau seama ce fac.

— Cine e?

Hardin este atât de băgăcios.

— Noah.

— Nu ai de gând să-i răspunzi? Pare surprins.

— Nu, vorbeam cu tine. *Și prefer să vorbesc cu tine,* adaugă subconștientul meu.

— Ah, e tot ce spune el, dar zâmbetul îi este atât de evident.

— Deci vii cu mine? A trecut cam mult timp de când nu am mai mâncat o cină gătită în casă și nu am de gând să refuz așa ceva.

Zâmbesc; atmosfera din mașină s-a mai înseninat puțin, dar rămâne încordată.

— Nu. Am oricum alte planuri, mormăie el.

Habar nu am dacă planurile acestea o includ pe Molly.

— A, bine. O să te înfurii dacă eu mă duc?

Este puțin cam ciudat să mă duc așa pur și simplu în casa tatălui lui Hardin, dar și Landon îmi este prieten și, în plus, am fost invitată.

— Eu sunt întotdeauna furios pe tine, Tess, spune el, cu o urmă de amuzament în privire când se uită la mine.

Izbucnesc în râs.

— Și eu sunt întotdeauna furioasă pe tine, îi zic, iar el se hlizește.

— Putem să ne întoarcem acum? Dacă vine vreun polițist, sigur ne amendează.

Dă din cap, pornește mașina și revenim pe șosea. Cearta cu Hardin s-a terminat mai repede decât m-aș fi așteptat. Presupun că el este mult mai obișnuit cu starea de conflict permanent decât sunt eu; aș prefera să-mi petrec timpul cu el fără să ne certăm.

Mi-am promis că nu o să-l întreb, dar trebuie să aflu...

— Deci, tu ce planuri... ai astăzi?

— De ce mă întrebi?

Îi simt privirea ațintită asupra mea, dar mă uit în continuare pe geam.

— Mă întrebam și eu, ai spus că oricum ai planuri pentru diseară, așa că mă întrebam și eu așa.

— Avem din nou petrecere. Cam asta facem noi în fiecare vineri și sâmbătă, cu excepția nopții trecute și cu excepția sâmbetei trecute...

Desenez cu degetul un cerc pe fereastră.

— Nu vă plictisiți? Să faceți același lucru în fiecare weekend cu aceiași oameni beți? Sper că replica mea nu-l va supăra.

— Ba da... cred că da. Dar suntem la colegiu, iar eu fac parte dintr-o frăție studențească; ce altceva am putea face?

— Nu știu... pare obositor, să cureți mizeria după toată lumea, în fiecare weekend, mai ales când tu nici nu bei.

— Este, dar nu am găsit nimic mai bun de făcut cu timpul meu, așa că... Se oprește.

Știu că încă mă privește, dar ochii mei îl evită cât pot.

Restul drumului îl parcurgem în tăcere. Nimic ciudat la mijloc, doar tăcere.

Mergând de una singură de la mașină până în dormitor, mă simt agitată. Emoțiile mele au luat-o razna. Tocmai mi-am petrecut noaptea și mare parte din după-amiază cu Hardin și, în majoritatea timpului, ne-am înțeles bine. Chiar ne-am distrat, mult. De ce nu mă pot distra așa grozav cu cineva care mă place? Cum ar fi Noah. Știu că ar trebui să-l sun, dar acum vreau să-mi dau seama ce simt.

Când ajung în cameră sunt surprinsă s-o găsesc acolo pe Steph; de obicei, este plecată tot weekendul.

— Pe unde ai umblat, domnișoară? mă necăjește ea cu gura plină de *popcorn* cu gust de cașcaval.

Râd și îmi scot pantofii înainte să mă arunc în pat.

— Mi-am căutat mașină.

— Și ai găsit? mă întreabă ea și mă apuc să-i povestesc despre parcurile de mașini hârbuite pe care le-am vizitat, fără să-i menționez prezența lui Hardin.

După câteva minute, se aude o bătaie la ușă și Steph se duce să deschidă.

— Ce cauți aici, Hardin? bombăne ea.

Hardin. Privesc în jur nervoasă, iar el vine înspre patul meu. Își ține mâinile în buzunare și se leagănă pe călcâie.

— Am uitat ceva în mașină? întreb eu și o aud pe Steph oftând.

Va trebui să-i explic mai târziu, deși nici eu nu sunt tocmai sigură cum am ajuns să-mi petrec timpul cu Hardin.

— Ăăă... nu. Ăăă, mă gândeam că te pot duce eu diseară acasă la tata. Știi tu, dacă tot nu ți-ai găsit mașină, șuieră el, nepărând să observe sau să îi pese că Steph stă în încăpere adunându-și practic falca de pe covor. Dacă nu... e OK, m-am gândit să mă ofer.

Mă așez, iar el își scoate inelul din buză printre dinți. Îmi place la nebunie când face asta. Sunt atât de surprinsă de oferta lui, încât aproape că uit să-i răspund.

— Da... ar fi minunat. Mulțumesc.

Surâd, iar el îmi zâmbește calm și evident ușurat. Scoate o mână din buzunar și și-o trece prin păr, după care o bagă înapoi.

— Bine... o să vin pe la șase și jumătate, ca să ajungi acolo la timp.

— Mulțumesc, Hardin.

— Tessa, zice el calm și iese pe ușă, închizând-o în urma lui.

— Ce naiba a fost asta?! chițăie Steph.

— Nu știu, pe bune, recunosc eu.

Exact atunci când mă gândesc că Hardin nu poate deveni mai derutant, face ceva de genul acesta.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! Adică Hardin... cum a venit aici, de parcă era nervos sau ceva de genul ăsta! Doamne Dumnezeule! Și s-a oferit să te conducă acasă la tatăl... Stai puțin, de ce te duci acasă la taică-său? Și tu credeai că ți-ai uitat ceva la el în mașină? Cum de am ratat atâtea lucruri! Am nevoie de detalii! Practic țipă la mine și se lipește de patul meu.

Deci îi povestesc toată tărășenia, explicându-i cum a apărut Hardin aici noaptea trecută, cum ne-am uitat la filme și cum el a adormit, cum am căutat azi mașină împreună și cum nu i-am spus nimic mai devreme pentru că m-am gândit că, dacă tot a insistat atât de mult să stau departe de el, ar fi fost bizar să recunosc că am stat tot timpul împreună. Nu-i zic mare lucru despre tatăl lui Hardin, doar că mă duc la cină la el acasă, dar pare oricum mai degrabă interesată de ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Nu-mi vine să cred că a rămas aici, e mare lucru. Hardin nu rămâne niciodată nicăieri. Și nu lasă pe nimeni să stea cu el. Am auzit că are coșmaruri sau cam așa ceva, nu știu exact. Dar pe bune, ce i-ai făcut? Aș fi vrut să fi înregistrat video felul în care arăta când a intrat aici! Steph țipă și râde. Tot nu cred că e o idee bună, dar tu pari să te descurci cu el mai bine decât majoritatea oamenilor. Totuși, ai grijă, mă avertizează ea din nou.

Ce i-am făcut? Nimic, sunt convinsă. Nu e încă obișnuit să se poarte frumos, dar, dintr-un motiv oarecare, cu mine se poartă frumos. Poate că asta este strategia sa de a mă învinge la nu știu ce joc de-al lui sau de a-mi demonstra că poate mima manierele frumoase? Nu sunt sigură și mă doare creierul de la cât încerc să-mi dau seama.

Îl pomenesc pe Tristan, iar Steph continuă conversația de aici. Încerc să fiu atentă la poveștile ei de la petrecerea de azi-noapte, despre cum Molly s-a trezit fără tricou (imaginează-ți!) și despre cum Logan l-a bătut pe Nate la un concurs de skanderberg între beți (Steph se jură că a fost una dintre fazele acelea care sunt mult

mai amuzante în realitate decât povestite). Gândurile mele zboară din nou la Hardin, desigur, și-mi verific ceasul să mă asigur că am suficient timp ca să mă pregătesc pentru diseară. E ora patru acum, deci pe la cinci ar trebui să încep să mă pregătesc.

Steph vorbește până la cinci și jumătate și e în extaz când o rog să-mi aranjeze părul și să mă machieze. Nu sunt sigură de ce fac atâtea eforturi să arăt bine la o cină în familie la care nu ar trebui să mă duc, dar totuși le fac. Îmi aplică un strat atât de subțire de machiaj că nici nu îți dai seama că e acolo, dar arată grozav. Natural, dar drăguț. Apoi îmi ondulează părul așa cum a mai făcut-o și înainte. Mă decid să mă îmbrac cu rochia mea preferată cafenie, în ciuda încercărilor lui Steph de a mă convinge să port ceva din șifonierul ei. Rochia mea cafenie e simpatică și conservatoare, perfectă pentru o cină în familie.

— Măcar pune-ți colanții de dantelă pe dedesubt sau lasă-mă să-i tai mânecile, bombăne ea.

— Bine, dă-mi colanții de dantelă, cred. Nu e atât de urâtă, totuși, îmi subliniază formele, mă apăr eu.

— Știu, e doar... plictisitoare. Strâmbă din nas.

Pare mai mulțumită când îmi pun colanții și accept și pantofii cu toc. Încă am perechea de espadrile înghesuită în geantă de ieri, dacă e cazul.

Când se face aproape șase și jumătate îmi dau seama că sunt mai emoționată din cauza drumului către cină decât de cină în sine. Mă tot trag de colanți și exersez mersul pe tocuri prin cameră de câteva ori până când Hardin bate la ușă, în cele din urmă. Steph îmi zâmbește ciudat și deschide ușa.

— Uau, Tessa... ăăăă, arăți minunat, mormăie el și zâmbește.

De când a început să zică „ăăă" în fiecare propoziție?

Steph ne conduce până la ușă, face semn cu ochiul și exclamă ca un părinte mândru:

— Să vă distrați, voi doi!

Hardin îi arată degetul din mijloc, iar ea îi întoarce gestul vulgar, exact în momentul în care el îi închide ușa în nas.

46

Drumul către casa tatălui lui Hardin este plăcut. Muzica în surdină din fundal pare doar o iluzie și observ că Hardin ține volanul mai crispat decât de obicei. Pare agitat în timpul călătoriei, dar sunt convinsă că, dacă ar vrea să vorbească despre ce îl supără, nu s-ar sfii s-o facă.

Mă dau jos din mașină și urc treptele care pornesc de pe trotuar. Soarele este încă sus pe cer și văd cum iedera se cațără pe pereții caselor, împletindu-se cu mici flori albe. Brusc, aud cum portiera lui Hardin se deschide și apoi se închide, după care îi aud cizmele pe trotuar. Mă răsucesc și observ că se află la câțiva pași distanță de mine.

— Ce faci? îl întreb.

— În mod evident, vin cu tine. Își dă ochii peste cap și face un pas mare, ajungând lângă mine, în vârful scărilor.

— Pe bune? Mi s-a părut că nu aveai de gând să...

— Mda. Acum hai să intrăm și să petrecem cea mai enervantă seară a vieților noastre.

Fața i se schimonosește în cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Îi trag un cot și apăs pe sonerie.

— Eu nu sun niciodată la uși, zice el și apasă pe clanță.

Presupun că e în regulă, pentru că e casa tatălui său, dar tot mă simt un pic stânjenită.

Intrăm și trecem prin hol, iar atunci apare tatăl lui. Pe chip i se citește surprinderea, dar zâmbește cuceritor și merge să-și îmbrățișeze fiul. Cu toate astea, Hardin îi evită gestul și îl ocolește, trecând chiar pe lângă el. Stânjeneala îmbujorează trăsăturile atrăgătoare ale domnului Scott, dar eu mă uit în altă parte ca să creadă că nu i-am văzut acest gest subtil.

— Mulțumesc foarte mult că ne-ați invitat, domnule Scott, spun eu când îi trecem pragul casei.

— Mulțumesc foarte mult că ați venit, Tessa, Landon mi-a povestit câte ceva despre tine. Pare că ține mult la tine. Și, te rog, spune-mi Ken. Zâmbește, iar eu îl urmez în living.

Când intru, îl găsesc pe Landon stând pe canapea cu un roman în brațe. Fața i se luminează și își închide cartea, iar eu mă apropii și mă așez lângă el. Habar nu am unde s-a dus Hardin, dar va apărea el mai devreme sau mai târziu.

— Deci tu și Hardin mai încercați o dată să fiți prieteni? întreabă Landon, încruntându-se ușor.

Aș vrea să-i explic ce anume se petrece între mine și Hardin, dar sincer nici eu nu am habar.

— E complicat. Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc decât să mă strâmb.

— Încă ești cu Noah, corect? Te întreb asta deoarece Ken pare să creadă că tu și Hardin formați un cuplu. Râde.

Sper că râsul meu nu sună la fel de fals precum îl percep eu. Mi-e prea milă de el ca să-i spun adevărul, dar cred că o va face Hardin.

Mă foiesc iritată, neavând idee ce să-i răspund.

— Mda, încă sunt cu Noah, doar că...

— Tu trebuie să fii Tessa! se aude o voce de femeie.

Mama lui Landon se apropie de mine, iar eu mă ridic și dau mâna cu ea. Are ochi strălucitori și un zâmbet adorabil. Poartă o rochie turcoaz, asemănătoare cu rochia mea cafenie, și are pe deasupra rochiei un șorț imprimat cu banane mititele și căpșuni.

— Mă bucur mult să vă întâlnesc; mulțumesc că m-ați invitat. Aveți o casă foarte frumoasă, îi spun eu.

Zâmbetul i se lărgește și îmi strânge mâna.

— Bine ai venit, draga mea, plăcerea e de partea noastră, spune ea radiind.

De la bucătărie se aude o alarmă și Karen se precipită un pic.

— Bine, mă duc să termin la bucătărie, dar ne vedem în sufragerie în câteva minute.

— La ce lucrezi? îl întreb pe Landon, iar el scoate o mapă.

— La temele de săptămâna viitoare. Eseul despre Tolstoi o să mă omoare.

Râd și încuviințez din cap; mi-a luat ore întregi să scriu acel eseu.

— Da, a fost criminal. Eu l-am terminat acum câteva zile.

— Ei bine, tocilarilor, să-mi spuneți și mie când isprăviți să vă comparați notițele, că mi-ar plăcea să mănânc până la anul, spune Hardin.

Mă uit urât la el, dar Landon râde și pune jos cartea, ducându-se apoi în sufragerie. Se pare că bătaia aceea le-a prins bine.

Îi urmez pe amândoi și ajung în sufrageria spațioasă. Acolo se află o masă lungă, decorată superb, cu seturi complete de tacâmuri și nenumărate platouri cu mâncare în mijloc. Karen s-a dat peste cap să facă toate astea; sper că Hardin se va comporta frumos sau îl voi ucide.

— Tessa, tu și Hardin stați pe partea asta, ne ordonă Karen, arătând spre stânga mesei. Landon stă în fața lui Hardin. Ken și Karen se așază lângă Landon.

Îi mulțumesc și mă așez lângă Hardin, care este tăcut și pare stânjenit. Văd cum Karen îi pregătește farfuria lui Ken, iar el îi mulțumește cu un sărut scurt pe obraz. Este un gest atât de intim,

încât mă simt obligată să mă uit în altă parte. Îmi umplu farfuria cu friptură de vită, cartofi și piure de dovlecei, apoi îngrămădesc și o chiflă în vârf. Hardin chicotește în barbă când vede mormanul meu de mâncare.

— Ce vrei? Mi-e foame, șoptesc eu.

— Nimic, fetele înfometate sunt cele mai mișto. Râde din nou și apoi își face o farfurie și mai plină decât a mea.

— Spune-ne, Tessa, îți place la Washington Central deocamdată? întreabă Ken.

Îmi mestec repede mâncarea, ca să pot răspunde.

— Îmi place foarte mult. E de-abia primul meu semestru, deci mai întrebați-mă peste câteva luni, glumesc eu și toată lumea râde, în afară de Hardin.

— Foarte bine. Ești înscrisă în vreun club din campus? mă întreabă Karen și se șterge la gură cu un șervețel.

— Nu încă, dar plănuiesc să mă înscriu în clubul de literatură din semestrul viitor.

— Serios? Hardin a fost membru al acelui club, adaugă Ken, iar eu mă uit la Hardin. Ochii i s-au îngustat și pare iritat.

— Vouă cum vi se pare să locuiți lângă WCU? întreb eu, ca să le abat atenția de la Hardin.

Privirea i se insenineză și îmi închipui că acesta este felul lui de a-mi mulțumi.

— Ne place. Înainte să devină Ken rector, locuiam într-o casă mult mai mică. Apoi am găsit casa asta și ne-am îndrăgostit imediat de ea.

Îmi scapă furculița din mână pe farfuria de porțelan.

— Rector? La WCU? oftez eu.

— Da. Nu ți-a spus Hardin? întreabă Ken privindu-și fiul.

— Nu... nu i-am spus.

Karen și Landon se uită la Ken, care își mută privirea asupra lui Hardin și se foiește nervos.

În ceea ce-l privește, Hardin se uită și el la tatăl său cu o ură evidentă. Sare în picioare, strigând:

— Nu! Bine, nu, nu i-am spus și nici nu știu de ce dracu' contează așa ceva. Nu am nevoie să mă folosesc de numele sau de poziția ta!

Pleacă de la masă ca o vijelie, Karen arată de parcă urmează să izbucnească în plâns, iar lui Ken i s-a înroșit fața.

— Îmi pare atât de rău, nu știam că e... încep eu.

— Nu, nu-ți cere scuze pentru proasta lui creștere, îmi spune Ken.

Aud ușa din spate trântindu-se și mă ridic.

— Vă rog să mă scuzați, zic și mă ridic de la masă, ieșind să-l caut pe Hardin.

47

Mă reped la ușa din spate și-l găsesc pe Hardin mărșăluind în sus și în jos prin curte. Nu sunt sigură cum aș putea să îndrept situația, dar prefer să mă aflu aici cu Hardin decât să fiu nevoită să-i înfrunt familia în sufragerie, după acea izbucnire. Mă simt oricum vinovată pentru tot ce se întâmplă, de vreme ce am fost de acord să vin aici unde Hardin nu avea chef să vină. Dacă el ar începe dintr-odată să-și petreacă timpul cu mama mea, și eu m-aș simți ciudat.

Ha, de parcă mama ar accepta vreodată așa ceva, îmi strigă subconștientul.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Hardin mă săgetează cu o privire iritată. Mă duc înspre el, dar el se îndepărtează de mine.

— Hardin...

— Nu, Tessa, nu, zice el tăios. Știu că o să-mi spui că trebuie să intru înapoi acolo și să-mi cer iertare. Dar așa ceva nu se va întâmpla niciodată, așa că nu-ți răci gura de pomană! De ce nu te întorci tu înăuntru să-ți continui cina și pe mine lasă-mă dracului în pace.

Mă apropii puțin, dar tot ce reușesc să spun este:

— Nu vreau să mă întorc înăuntru.

— De ce nu? Te potrivești perfect cu personalitățile lor puritane și plictisitoare.

Au! De ce-am venit eu aici? Oh, da, mi-am amintit: ca să fiu sacul de box al lui Hardin.

— Știi ceva? *Bine!* Eu o să plec, nu știu *de ce îmi tot bat capul* cu tine! strig eu, dar sper ca oamenii dinăuntru să nu mă fi auzit.

— Pentru că nu ești în stare să pricepi o aluzie, de-aia, cred.

În timp ce rostește aceste cuvinte, simt cum nodul din gât mi se mărește.

— Am priceput exact aluzia.

Mă uit la curtea decorată cu piatră și încerc să îndepărtez veninul din vorbele lui, dar îmi este imposibil. Privesc în sus către Hardin, iar ochii lui reci îi întâlnesc pe ai mei.

— Asta e tot? Așa te aperi tu? Râde și își trece mâinile prin păr.

— Nu mai *meriți* nicio secundă din timpul meu. Nu meriți nici măcar *să-ți vorbesc*, iar oamenii aceia de treabă dinăuntru nu merită să le strici cina pe care au pregătit-o cu atâta drag! *Atât te pricepi să faci: să distrugi lucruri, să distrugi totul!* Iar eu *refuz* să fiu unul dintre acele lucruri.

Lacrimile îmi inundă fața, iar Hardin face un pas către mine. Mă feresc și mă împiedic de ceva. Hardin întinde mâna ca să nu cad, dar eu mă agăț de un scaun din curte. Nu vreau ajutorul lui și nici nu am nevoie de el.

Privindu-l, îmi dau seama că expresia de pe chipul lui denotă epuizare. Așa îi este și vocea, când rostește, încet:

— Ai dreptate.

— Știu că am. Mă întorc cu spatele la el.

Mai repede decât mi-aș fi putut închipui vreodată, își încolăcește mâna pe încheietura mea și mă trage la pieptul lui. Mă sprijin pe el fără nicio ezitare, îmi doresc atât de mult să-l ating! Dar deja cunosc scenariul: aud avertismentul în ritmul rapid al inimii mele. Mă întreb dacă și Hardin îmi poate auzi sau simți bătaia pulsului sub

strânsoarea sa. Ochii ii sunt plini de mânie și știu că privirea mea se reflectă în a lui.

Nu primesc însă niciun avertisment in clipa in care buzele lui se lipesc de ale mele, iar forța gurii sale este aproape dureroasă. Gestul său este de o asemenea disperare și aviditate încât pur și simplu mă pierd. Rătăcită printre lacrimile sărate de pe buzele amândurora, pierdută printre degetele lui care îmi răvășesc părul. Mâinile sale se mută din păr pe mijlocul meu și mă ridică pe balustradă. Îmi desfac picioarele pentru el, iar el se mișcă între acestea, sărutându-mă in continuare. Suntem amândoi înfierbântați și gâfâim, urcați unul pe celălalt. Dinții mei îi mușcă ușor buza de sus, făcându-l să geamă și să mă tragă și mai aproape.

Ușa se deschide cu un scârțâit, rupând vraja. Întorcându-mă să văd cine e, mă trezesc îngrozită sub ochii blânzi ai lui Landon. Are fața roșie și ochii căscați. Îl resping pe Hardin de lângă mine și sar de pe balustradă, aranjându-mi rochia când ajung cu picioarele pe pământ.

— Landon, eu... eu, incep să mă bâlbâi.

El își ridică o mână făcându-mă să tac și vine inspre noi. Respirația lui Hardin se aude atât de tare încât pot să jur că răsună între casă și copaci. Obrajii ii sunt roșii, iar privirea — de om nebun.

— Nu înțeleg. Credeam că voi doi vă urâți, când, de fapt... Tu ai un iubit, Tessa, nu credeam că poți fi așa. Cuvintele lui Landon sunt dure, dar tonul vocii îi este cald.

— Nu sunt... Habar nu am ce este asta.

Gesticulez înspre mine și Hardin. Hardin rămâne în tăcere, lucru care mă bucură.

— Noah știe, mă rog, despre ce s-a întâmplat inainte. Voiam să-ți spun și ție, doar că nu vreau să îți schimbi părerea despre mine, spun eu, aproape cerându-i iertare.

— Nici nu știu ce să mai cred... răspunde Landon și pornește înapoi către ușă.

Apoi, exact ca într-un film, bubuitul unui tunet se rostogolește prin aer.

— Se pare că vine furtuna, spune Hardin, privind atent cerul care se înnegrește. În ciuda înfățișării răvășite, vocea îi rămâne calmă.

— O furtună? Landon tocmai ne-a prins... sărutându-ne, zic eu, simțind cum pasiunea dintre noi se stinge încetișor.

— Va fi bine.

Îl privesc, așteptându-mă să văd o expresie batjocoritoare pe fața sa, dar nu e deloc așa. Își pune mâna pe spatele meu și mă mângâie blând.

— Vrei să te întorci înăuntru sau vrei să te duc acasă? mă întreabă.

Este uimitor cât de brusc i se schimbă dispoziția, de la mânie trecând la desfrânare și sfârșind prin a se calma.

— Mi-ar plăcea să mă întorc în casă și să-mi termin mâncarea. Tu ce vrei să faci?

— Cred că putem să mergem înăuntru; mâncarea e destul de gustoasă, spune el zâmbind, iar eu chicotesc. Ăsta este un sunet minunat, îmi spune el și se uită în ochii mei.

— Ești într-o dispoziție mult mai bună, îi zic eu, iar el îmi zâmbește din nou.

Se freacă pe ceafă, așa cum face de obicei.

— Nici eu nu înțeleg multe, să știi.

Deci și el este la fel de confuz ca mine? Mi-aș dori să nu-mi trezească sentimente atât de puternice; aș putea să mă descurc mult mai bine cu el. Când spune astfel de lucruri mă face să-mi pese și mai mult de soarta lui. Îmi doresc să simtă și el la fel pentru mine, dar deja am fost avertizată, de Steph și de Hardin însuși, că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Tunetul bubuie din nou și Hardin mă ia de mână.

— Hai înăuntru până nu începe ploaia.

Dau din cap, iar el mă conduce înăuntru. Nu-și ia mâna de pe mâna mea când intrăm în sufragerie. Landon observă acest detaliu, dar nu spune nimic. Oricât de mult mi-aș dori să nu-l vadă Landon, îmi place la nebunie ca Hardin să mă țină de mână. Îmi place prea

mult ca să mă retrag. Landon se concentrează din nou asupra farfuriei sale, iar noi ne reluăm locurile la masă. Dându-mi drumul mâinii, Hardin îi privește pe tatăl său și pe Karen.

— Îmi cer iertare că am țipat la voi în halul ăla, mormăie el.

Surprinderea de pe fața tuturor este atât de evidentă, încât Hardin își mută privirea spre masă.

— Sper că nu v-am stricat cina asta pentru care ați făcut atâtea eforturi, continuă el.

Nu mă mai pot abține. Întind mâna pe sub masă și îl iau de mână pe Hardin, strângându-l ușor.

— Este în regulă, Hardin, înțelegem. Hai să nu stricăm toată seara; încă ne mai putem bucura de această cină.

Karen zâmbește și Hardin se uită la ea. Îi zâmbește chiar, slab, ceea ce știu că pentru el este un adevărat efort. Ken nu spune nimic, dar clatină din cap, fiind de acord cu ideea în sine.

Îmi retrag încet mâna, dar Hardin își înlănțuie degetele cu ale mele și se uită într-o parte, către mine. Sper că nu arăt atât de tâmpă pe cât mă simt pe dinăuntru. Pentru prima oară în viața mea nu mai exagerez cu gândirea, deși aș putea să mă întreb de ce mă țin de mână cu el în timp ce am o relație cu Noah.

Cina continuă lin, dar mă simt puțin intimidată de Ken, acum când știu că este rector. Este foarte important. Ne povestește cum s-a mutat din Anglia, cât de mult îi place America și, în particular, statul Washington. Hardin încă mă ține de braț și amândoi ne chinuim să mâncăm folosind o singură mână, dar nimeni nu pare să fi observat acest lucru.

— Nu m-aș supăra dacă vremea ar fi mai bună, dar este superb aici, cugetă Ken, iar eu îl aprob dând din cap.

— Ce planuri ai după ce termini facultatea? mă întreabă Karen pe când ceilalți termină de mâncat.

— Mă voi muta la Seattle și sper să ajung să lucrez la o editură cât timp voi scrie prima mea carte, spun eu încrezătoare.

— Editură? Te gândești la vreuna anume? mă întreabă Ken.

— Nu chiar. Voi profita de orice ocazie care mi se iveşte pentru a pătrunde undeva.

— Minunat. Se întâmplă să am nişte relaţii la Vance. Ai auzit de editura asta? întreabă el, iar eu mă uit către Hardin. El spusese mai demult că are cunoştinţe acolo.

— Da, am auzit numaî lucruri grozave despre ea. Zâmbesc.

— Pot să dau un telefon să te recomand, dacă vrei; ar fi o oportunitate uriaşă pentru tine. Pari o tânără foarte inteligentă şi mi-ar plăcea să te sprijin.

Îmi trag mâna dintre degetele lui Hardin şi mi-o împreunez cu cealaltă, sub bărbie.

— Serios? Ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră! Vă mulţumesc mult, zic eu.

Ken imi răspunde că îşi va suna cunoştinţa luni, iar eu îi mulţumesc de câteva ori la rând. El mă asigură că nu e niciun deranj şi că îi place să ajute de câte ori poate. Îmi bag mâna la loc sub masă, dar Hardin şi-a retras mâna de acolo, iar când Karen se ridică şi începe să strângă masa, el se scuză şi se duce sus, la etaj.

48

Karen mi-a zâmbit recunoscătoare când m-am oferit s-o ajut cu strânsul mesei și a părut puțin surprinsă de acest lucru. Pun farfuriile în mașina de spălat vase, în timp ce ea spală platourile mari. Îmi dau seama că toate farfuriile par nou-nouțe și îmi amintesc câtă pagubă a făcut Hardin în acea seară. Poate să fie atât de crud uneori!

— Dacă nu te superi că te întreb, de cât timp te vezi cu Hardin? Roșește la propria ei intrebare, dar eu îi zâmbesc călduros.

Îmi dau seama că ar fi cel mai bine să evit vreun răspuns despre o relație amoroasă și îi spun:

— Păi, ne cunoaștem cam de o lună; e prieten bun cu Steph, colega mea de cameră.

— I-am cunoscut doar pe câțiva dintre prietenii lui Hardin. Tu ești... ei bine, tu ești diferită de cei peste care am dat până acum.

— Da, suntem foarte diferiți.

Fulgerele brăzdează cerul și ploaia începe să bată în ferestre.

— Uau, plouă cu găleata afară, spune ea și închide ferestruica de deasupra chiuvetei. Hardin nu este atât de rău pe cât pare, continuă

să vorbească, deși pare că mai degrabă își amintește ei însăși acest detaliu. Doar suferă. Mi-ar plăcea să cred că nu va fi mereu așa. Trebuie să-ți mărturisesc că am fost foarte surprinsă că a venit aici în seara asta și nu pot să cred altceva decât că este vorba de influența ta.

Luându-mă prin surprindere, își pune mâinile în jurul meu și mă îmbrățișează. Nefiind sigură ce ar trebui să spun, o îmbrățișez și eu. Ea se retrage, dar îmi pune mâinile sale cu manichiură impecabilă pe umeri.

— Îți mulțumesc din suflet, zice ea, după care își șterge ochii cu un șervețel și se întoarce la vase.

Este prea drăguță ca să-i spun că eu nu am nicio influență asupra lui Hardin. A venit în seara asta aici pentru că a vrut să mă enerveze. După ce termin de pus farfuriile în mașina de spălat vase, mă uit cum cad picăturile de ploaie pe fereastră. Este absolut incredibil cum Hardin, care urăște pe toată lumea, în afară de el însuși și poate de maică-sa, are atâția oameni cărora le pasă de el și totuși el refuză să se apropie de ei. E norocos că îi are, că ne are. Știu că sunt unul dintre acei oameni. Aș face orice pentru Hardin; chiar dacă m-aș apuca să neg, știu că este adevărat. Eu nu am pe nimeni, în afară de Noah și mama, și amândurora la un loc nu le pasă de nimeni așa cum viitoarei mame vitrege îi pasă de Hardin.

— Mă duc să văd ce face Ken. Simte-te ca acasă, draga mea, îmi spune Karen.

Clatin din cap și mă hotărăsc să-l găsesc fie pe Hardin, fie pe Landon, pe oricare din ei îmi iese în cale primul.

Landon nu e de găsit la parter, așa că urc către camera lui Hardin. Dacă nu e acolo, mă gândesc, o să stau singură la parter. Apăs pe clanță, dar ușa este încuiată.

— Hardin?

Încerc să vorbesc în șoaptă, ca să nu mă audă nimeni. Bat cu degetele în ușă, dar nu aud nimic. Exact când mă întorc să plec, ușa țăcăne și Hardin o deschide.

— Pot să intru? îl întreb, iar el dă din cap scurt și deschide larg ușa ca să îmi facă loc.

În cameră este o adiere de vânt și pot simți mirosul răcoros al ploii intrând prin fereastra cu arcadă. El se duce și se așază pe băncuța de sub fereastră și își ridică genunchii la gură. Se uită lung pe geam, dar nu-mi adresează niciun cuvânt. Mă așez în fața lui și aștept ca picăturile constante de ploaie să-și creeze propriul lor ritm liniștitor.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu în cele din urmă. Când se uită la mine cu o privire confuză, îi explic: La parter, vreau să spun. Mă ținei de mână și apoi... de ce te-ai retras?

Mă simt jenată de disperarea din vocea mea. Par prea plângăcioasă, dar cuvintele deja au fost rostite.

— Despre stagiatură era vorba, ai vreun motiv pentru care nu vrei s-o accept? Pentru că tu te-ai oferit primul să mă ajuți? îl interoghez eu.

— Exact ăsta e motivul, Tessa, zice el, privind din nou pe fereastră. Voiam să fiu eu cel care te ajută, nu el.

— De ce? Nu e o competiție, iar tu ai fost primul care s-a oferit, deci îți mulțumesc.

Vreau să-i iau această povară de pe umeri, deși nu-mi dau seama de ce îi acordă atâta importanță.

El lasă să-i scape un oftat de exasperare și își îmbrățișează genunchii. Între noi plutește tăcerea și amândoi ne uităm pe fereastră. Vântul s-a întețit, legănând copacii dintr-o parte în alta, și fulgerele sclipesc din ce în ce mai des.

— Vrei să plec? Pot s-o sun pe Steph să văd dacă Tristan mă poate lua cu mașina? șoptesc eu.

Nu vreau să plec, dar mă înnebunește să stau alături de Hardin și să nu vorbim.

— *Să pleci?* Cum ai tras tu concluzia că aș vrea să pleci după ce ți-am spus că vreau să te ajut? Ridică tonul.

— N-nu știu. Nu vorbești cu mine și furtuna se întețește... mă bâlbâi eu.

— Ești exasperantă, absolut exasperantă, Theresa.

— În ce sens? scâncesc eu.

— Încerc să-ți spun că... că vreau să te ajut și te țin de mână, dar asta nu folosește la nimic... nu pricepi nimic. Nu știu ce să mai fac. Își pune mâinile pe față.

Asta nu poate să însemne ce cred eu că înseamnă, nu-i așa?

— Ce să pricep? Ce nu pricep, Hardin?

— Că te vreau. Mai mult decât am vrut pe oricine în toată viața mea. Își mută privirea de la mine.

Stomacul mi se strânge la nesfârșit, iar capul începe să mi se învârtească. Atmosfera dintre noi s-a schimbat iarăși. Confesiunea nepremeditată a lui Hardin mă lovește puternic. Pentru că și eu îl vreau. Mai mult decât orice altceva.

— Știu că tu nu... tu nu simți la fel, dar eu... începe el și, de data asta, eu sunt cea care îl întrerupe.

Îi îndepărtez mâinile de pe genunchi și i le trag, ca să-l simt mai aproape de mine. Ajunge lângă mine, cu o expresie de incertitudine în ochii lui verzi. Îmi prind degetul în gulerul tricoului său și îl trag și mai aproape. Ne privim în ochi. Își pune genunchiul lângă coapsa mea pe băncuță și mă uit din nou la el. Inspiră de câteva ori, iar privirea i se mută de la buzele mele la ochi. Își trece limba peste buza de jos, iar eu mă mai apropii câțiva centimetri. M-aș fi așteptat să mă sărute până acum.

— Sărută-mă, îl implor eu.

Își apropie capul, aplecându-se spre mine, își pune un braț pe spinarea mea și mă împinge ușor în jos, astfel încât ajung cu spatele pe băncuța capitonată. Îmi desfac picioarele în fața lui, a doua oară pe ziua de azi, iar trupul i se așază între ele. Fața lui este la câțiva centimetri distanță de a mea și îmi ridic capul să-l sărut, nu mai pot aștepta. Gurile noastre se ating, după care el se retrage ușor, îmi bagă capul în scobitura gâtului, lăsând acolo un sărut delicat, apoi își ridică din nou buzele. Îmi sărută colțul gurii, apoi obrazul, transmițându-mi în trup valuri de plăcere. Gura lui o mângâie pe a mea încă o dată, apoi își trece limba peste buza mea de jos, închizând și deschizând buzele peste ale mele. Sărutul este plăcut și lent, iar limbile noastre se împreunează. Una din mâinile lui rămâne pe

șoldul meu, încurcată în materialul rochiei, acolo unde mi s-a ridicat deasupra coapselor. Cealaltă mână îmi mângâie obrazul în timp ce mă sărută; brațele mele îi sunt încolăcite pe spate, îmbrățișându-l strâns. Fiecare fibră din mine ar vrea să muște, să-l dezbrace de tricou, dar felul ușor și blând în care mă sărută mi se pare mult mai satisfăcător decât fierbințeala obișnuită.

Buzele lui Hardin se mulează pe ale mele, iar mâinile i se mișcă pe spatele meu. Șoldurile lui înguste coboară pe șoldurile mele și un scâncet îmi scapă de pe buze. Îmi absoarbe gemetele cu buzele lui, care trec peste ale mele, mișcare după mișcare.

— Ah, Tessa, ce-mi faci tu mie... mă faci să mă simt minunat, îmi șoptește el aproape de buze.

Cuvintele lui mă răvășesc și mă agăț de partea de jos a tricoului său. Mâna lui îmi părăsește obrazul și coboară pe piept și pe abdomen, acolo unde pielea mi se furnică. Își duce mâna în micul spațiu dintre trupurile noastre, acolo unde picioarele îmi sunt desfăcute, iar eu gâfâi când începe să mă mângâie prin dantela colanților. Apasă puțin mai tare, iar eu gem și spinarea mi se arcuiește, ridicându-se de pe băncuță.

Nu contează cât de mult mă enervează sau mă necăjește, o atingere din partea lui este suficientă ca să mă domine din nou. Dar calmul și stăpânirea sa par să se diminueze; încearcă din răsputeri să și le păstreze, dar văd cum hotărârea lui se năruie. Își freacă nasul de obrazul meu, iar eu îl prind de tricou și i-l trag peste cap, i se oprește puțin în păr, dar Hardin scoate o mână și-și dă jos tricoul cu o smucitură, ridicându-se puțin de pe mine. Își aruncă tricoul și imediat își coboară din nou capul pentru a-mi găsi încă o dată buzele. Îi apuc mâna, i-o pun din nou între coapsele mele; îl cutremură o chicoteală subtilă și mă privește.

— Ce vrei să-ți fac, Tessa? Hardin are vocea răgușită.

— Orice, îi spun și vorbesc serios.

Aș face orice cu el și nu-mi pasă de consecințele care vor apărea mâine. A spus că mă vrea și sunt a lui. Am fost de când l-am sărutat prima oară.

— Nu spune *orice*, pentru că sunt o mulțime de lucruri pe care ți le-aș putea face, geme el și mă mângâie cu degetul prin colanți și chiloți.

Imaginația mea o ia razna.

— Tu hotărăști, gâfâi eu, iar el își mișcă degetul în cercuri.

— Te-ai udat atât de tare, pot să simt prin colanți. Își linge buzele iar eu gem din nou. Hai să scoatem colanții ăștia, da? întreabă el și se ridică de pe mine înainte să apuc să-i răspund.

Mâinile îi alunecă pe sub rochie și apucă de colanți, trăgându-i în jos, în același timp cu chiloții. Simt aerul rece și îmi retrag șoldurile fără să vreau.

— La naiba, mormăie el, parcurgându-mi cu privirea tot corpul și oprindu-se la locul dintre picioare.

Neputând să se abțină, se apleacă și împinge un deget în cea mai intimă parte a mea. Apoi își duce degetul la buze, și-l suge cu ochii închiși. Ah. Când îl văd că face asta tot trupul imi ia foc.

— Îți aduci aminte când ți-am spus că vreau să te gust? întreabă el, iar eu dau din cap. Ei bine, asta vreau să-ți fac acum. Bine?

Expresia de pe chipul lui e înflăcărată. Sunt un pic stânjenită de idee, dar dacă va fi la fel de bine ca atunci când m-a mângâiat la pârâu, vreau s-o facă. Își linge buzele din nou și își lasă privirea asupra mea. Ultima dată când l-am lăsat să-mi facă asta, am sfârșit prin a ne certa pentru că a fost nemilos. Sper că nu va strica din nou momentul.

— Vrei să-ți fac asta? mă întreabă, iar eu gem.

— Te rog, Hardin, nu mă pune să spun asta, îl implor.

Își pune din nou mâna pe trupul meu, iar degetele lui desenează cercuri largi pe șoldurile mele.

— Nu te pun, promite el.

Mă simt ușurată, aprob din cap și îmi scapă un oftat de pe buze.

— Ar trebui să ne mutăm în pat ca să avem mai mult loc, sugerează el și mă ia de mână.

Îmi trag rochia în jos când mă ridic, dar el rânjește la mine. El se duce lângă fereastra cu arcadă și trage de un arc, lăsând în jos draperiile grele bleumarin și făcând în cameră și mai mult întuneric.

— Scoate-o, îmi cere el liniștit, iar eu fac ce mi se spune.

Rochia îmi cade la picioare și rămân doar în sutien. Am un sutien alb simplu, cu o mică fundiță pe adâncitura dintre cupe. Ochii i se măresc și rămân fixați pe pieptul meu, după care întinde mâna și ia între degetele lui lungi funda micuță.

— Drăguț, zâmbește el, iar eu mă crispez.

Trebuie să investesc niște bani în lenjerie dacă Hardin continuă să mă vadă aproape dezbrăcată. Încerc să-mi acopăr trupul gol în fața lui. Mă simt mai dezinhibată cu Hardin decât am fost vreodată cu oricine altcineva, dar tot mă simt rușinată stând aici, îmbrăcată doar în sutien. Mă uit către ușă, iar el se duce până acolo să vadă dacă e încuiată.

— Râzi cumva de mine? îl cert eu, iar el scutură din cap.

— Niciodată, se hlizește el și mă duce la pat. Așază-te pe marginea patului, cu picioarele pe podea, ca să pot sta în genunchi în fața ta, mă instruiește el.

Mă întind pe spate pe patul imens și el mă trage în jos de coapse. Picioarele îmi atârnă, dar nu ajung la podea.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de înalt e patul ăsta, spune el și râde. Deci mai bine întinde-te mai sus.

Mă trag înspre vârful patului și Hardin mă urmează. Își pune mâinile în jurul coapselor mele și își îndoaie puțin genunchii, cât să ajungă ghemuit în fața mea, între picioarele mele. Așteptarea senzației mă înnebunește. Aș vrea să am mai multă experiență ca să știu la ce să mă aștept.

Buclele lui Hardin îmi gâdilă coapsele când își coboară capul acolo jos.

— O să te fac să te simți atât de bine, mormăie el cu buzele pe abdomenul meu. Îmi aud pulsul în urechi și, pentru scurt timp, uit că mă aflu într-o casă unde mai sunt și alți oameni.

— Desfă-ți picioarele, iubito, șoptește, iar eu mă supun.

Îmi zâmbește amețit și mă sărută chiar sub buric. Limba lui desenează vârtejuri pe pielea mea albă ca frișca, iar ochii mei se închid fluturând. Îmi mușcă ușor pielea moale de pe șold, iar eu scâncesc

surprinsă. Îmi suge pielea prinsă între buzele lui. Mă ustură, dar este ceva atât de senzual, încât durerea nu mă deranjează.

— Hardin, te rog, gâfâi eu.

Trebuie să scap cumva din tortura asta lentă și dulce-supărătoare.

Apoi, fără niciun avertisment, limba lui mă apasă direct în mijloc, făcându-mă să țip de plăcere. Mă mângâie ușor cu limba, iar eu mă prind cu mâinile de cuvertura de pe pat. Mă răsucesc sub limba lui pricepută, iar el mă ține și mai strâns cu mâinile, fixându-mă într-un loc. Simt cum degetul lui Hardin mă mângâie laolaltă cu limba și simt cum fierbințeala mi se adună în stomac. Îi simt metalul rece al inelului din buză, care adaugă o textură și o temperatură diferite întregii senzații.

Fără permisiunea mea, Hardin îmi strecoară încet un deget înăuntru, cu mișcări ușoare. Închid ochii strângându-i și așteptând ca înțepătura neplăcută să dispară.

— Te simți bine?

Își ridică puțin capul, iar buzele lui pline se desprind de mine. Dau din cap, incapabilă să găsesc cuvintele potrivite, iar el își retrage încet degetul, după care îl introduce înapoi. Este o senzație incredibilă, degetul în combinație cu limba. Gem și îmi pun mâna pe părul său moale, trecându-mi degetele prin el și trăgându-l de șuvițe. Degetul lui continuă să intre în mine și să se retragă încet. Tunetul bubuie afară, făcând pereții și împrejurimile să se umple de ecou, dar eu sunt prea absorbită ca să-mi pese.

— Hardin, gem eu când limba lui găsește acel loc atât de sensibil și îl suge ușor.

Nu am știut niciodată că mă pot simți în felul ăsta, atât de bine. Trupul meu a cedat senzației și plăcerii și trag cu ochiul la Hardin, care arată incredibil de sexy între picioarele mele, cu mușchii lui tari încordându-se sub piele atunci când își plimbă degetul înăuntru și în afară.

— Vrei să te fac să ai orgasm așa? întreabă el.

Scâncesc când își scoate limba de acolo și dau frenetic din cap. El rânjește și mă atinge din nou cu limba, de data asta cu mișcări mai bruște în locul acela pe care am ajuns să-l iubesc.

— Ah, Hardin, gâfâi eu, iar el geme deasupra mea, trimițând o mulțime de senzații exact prin mijlocul trupului meu.

Picioarele mi se încordează și îi rostesc numele de mai multe ori în timp ce îmi pierd controlul. Privirea mi se încețoșează și strâng tare din ochi. Hardin mă ține și își mișcă limba din ce în ce mai repede. Îmi iau o mână din părul lui și îmi acopăr gura cu ea, mușcând-o ca să fiu sigură că nu țip. Câteva secunde mai târziu, capul meu se trântește pe pernă, iar pieptul meu se ridică și se coboară sacadat, în timp ce încerc să-mi regăsesc suflul. Trupul meu încă mai tresare datorită stării euforice din care tocmai am ieșit.

Cu greu îmi dau seama că Hardin s-a suit în pat și s-a întins lângă mine. Se sprijină pe un cot și mă mângâie cu degetul mare pe obraz. Mă lasă să-mi revin înainte să mă facă să vorbesc.

— Cum a fost? mă întreabă, și detectez în vocea lui un strop de nesiguranță.

Îmi răsucesc capul și îl privesc.

— Mmmmmm, dau din cap, iar el se hlizește.

A fost incredibil, dincolo de cuvinte. Acum știu de ce toată lumea face genul ăsta de lucruri.

— Te-am anesteziat, ha? mă necăjește el.

Îmi mângâie buza de jos cu degetul mare. Scot limba ca să-mi umezesc buzele și îi ating și degetul lui Hardin.

— Mulțumesc, îi zâmbesc eu timidă.

Nu știu de ce mă simt roșinată după ce am făcut asta, dar așa mă simt. Hardin m-a văzut în cele mai vulnerabile momente din viața mea, momente în care nu m-a surprins nimeni niciodată și mă înspăimântă cât de tare mă excită lucrul ăsta.

— Ar fi trebuit să te anunț înainte să-mi folosesc degetele. Am încercat să fiu blând, spune el, cerându-și oarecum scuze.

Scutur din cap.

— E în regulă, m-am simțit bine.

Roșesc în obraji. El zâmbește și îmi dă părul după ureche.

Un mic frison mă zguduie pe spate, iar sprâncenele lui Hardin coboară.

— Ți-e frig? mă întreabă, iar eu încuviințez din cap. Mă ia prin surprindere trăgând marginea cuverturii și învelindu-mi trupul aproape dezgolit.

Curajul mă face să mă apropii de el. Privirea lui mă urmărește cu atenție cum îmi unduiesc trupul și-mi pun capul pe suprafața tare a abdomenului său. Pielea îi e mai rece decât mă așteptam, deși adierea de vânt încă plutește în cameră din cauza furtunii. Trag cearșafurile și îi acopăr pieptul, ascuzându-mi și capul acolo. El le ridică, descoperindu-mi fața, iar eu mă feresc de el, râzând veselă de micul nostru joc de-a v-ați ascunselea.

Mi-ar plăcea să pot să zac aici, întinsă alături de el, cu orele, să-mi simt ritmul inimii lipit de obrazul lui.

— Cât mai avem până trebuie să coborâm din nou la parter? îl întreb.

Dă din umeri.

— Cred că ar trebui să coborâm acum, ca nu cumva să creadă că ne-o tragem, glumește el degajat și amândoi râdem puțin.

Mă obișnuiesc din ce în ce mai mult cu gura lui spurcată, dar încă e puțin șocant uneori să-l aud rostind aceste cuvinte cu atâta nonșalanță. Lucrul care mă șochează cel mai tare este însă felul în care mi se furnică pielea când vorbește urât.

Mormăi și mă dau jos din pat. Îi simt privirea lui Hardin cum mă urmărește în timp ce mă aplec să-mi adun hainele de pe jos. Îi arunc și lui tricoul, iar el și-l trage peste cap, după care își trece mâinile prin părul răvășit. Îmi pun chiloții și mi-i aranjez sub privirea lui. Urmează colanții și aproape mă împiedic când mi-i trag pe mine.

— Nu te mai uita la mine, mă emoționez, îi zic, iar el zâmbește.

Gropițele lui sunt mai evidente ca niciodată.

Își strecoară mâna în buzunar și se uită spre tavan. Chicotesc și reușesc în cele din urmă să-mi pun colanții.

— Poți să mă ajuți cu fermoarul rochiei când o îmbrac? îl întreb.

Ochii lui îmi cercetează trupul și îi văd pupilele dilatându-se de la un metru distanță. Privesc în jos și văd motivul. Sânii mei ies din sutien, iar colanții de dantelă îmi trec de șolduri; dintr-odată, mă simt ca un fotomodel.

— D-da. Te ajut, înghite el în sec.

Este uimitor cum cineva atât de frumos, atât de sexy ca Hardin poate fi atras de cineva ca mine așa cum este el. Știu că oamenii mă consideră atrăgătoare, dar nici nu mă compar cu fetele cu care umblă el de obicei. Nu am tatuaje, nici piercing-uri, și mă îmbrac conservator.

Îmi pun rochia și mă îndepărtez de el, expunându-mi spatele și așteptând să vină să-mi închidă fermoarul. Îmi ridic părul și mi-l țin deasupra capului. Își duce degetul de-a lungul șirei spinării mele, trecând peste breteaua sutienului înainte să-mi închidă fermoarul rochiei. Tremur și mă las pe spate spre el. Îmi împing intenționat fundul în el și-l aud respirând greu. Mâinile sale se mută mai jos, pe șoldurile mele și mă strânge ușor. Simt cum i se întărește, iar fiorul electric trece prin mine pentru a suta oară pe ziua de azi.

— Hardin?

De pe culoar se aude vocea lui Karen, apoi și o bătaie delicată în ușă și mă bucur foarte mult că suntem amândoi îmbrăcați.

Hardin își dă ochii peste cap și își lipește buzele de urechea mea.

— Mai târziu, promite el și se duce către ușă.

Aprinde lumina înainte de a-i deschide lui Karen.

— Îmi cer iertare că deranjez, dar am făcut și desert și mă gândeam că poate vreți și voi, spune ea dulce.

Hardin nu-i răspunde, dar se uită înspre mine, așteptând să spun eu ceva.

— Sigur, ar fi minunat, îi spun cu un zâmbet, iar ea surâde la rândul ei.

— Perfect! Ne vedem jos, ne zice ea și pleacă.

— Eu am mâncat deja desertul, spune Hardin răutăcios, iar eu îl lovesc ușor peste braț.

49

Karen ne-a pregătit o mulțime de dulciuri. Mănânc câteva și discut cu ea despre pasiunea ei pentru prăjituri. Landon nu ni s-a alăturat în sufragerie, dar asta nu pare să trezească suspiciunile nimănui. Mă uit înspre canapeaua pe care stă ținând cartea în poală și îmi reamintesc că trebuie să-i vorbesc cât se poate de repede. Nu vreau să-l pierd ca prieten.

— Și mie îmi place să fac prăjituri, doar că nu mă pricep deloc, îi zic lui Karen, iar ea râde.

— Mi-ar plăcea să te învăț, zice ea mândră și eu îi zâmbesc.

Ochii căprui îi sclipesc de speranță, iar eu clatin din cap.

— Ar fi minunat.

Nu am inimă s-o refuz. Îmi pare rău pentru ea; chiar își dă silința să mă cunoască. Crede că sunt iubita lui Hardin și nu pot să-i spun adevărul. Hardin nu s-a obosit să-i spună nici ei, nici tatălui său, ceea ce îmi oferă un dram de speranță. Mi-ar plăcea ca toată viața mea să fie ca seara asta, să îmi petrec timpul cu Hardin, să mă urmărească cu privirea pe când discut cu tatăl său și cu viitoarea sa mamă vitregă.

A fost de treabă, cel puțin în ultima oră, și degetul lui mare îmi mângâie mâna, cu un gest blând care îmi dă fiori. Afară continuă să plouă și vântul vuiește.

După ce isprăvim desertul, Hardin se ridică de la masă. Mă uit la el întrebător, iar el se apleacă și-mi șoptește ceva la ureche.

— Mă întorc imediat, mă duc la toaletă, zice el și îl văd cum dispare pe culoar.

— Nu ai habar cât îți suntem de recunoscători. A fost grozav să-l avem pe Hardin în vizită, chiar și pentru o simplă cină, spune Karen și Ken o ia de mână peste masă.

— Are dreptate, e minunat pentru un tată să-și vadă unicul fiu îndrăgostit. Am fost foarte îngrijorat că nu e capabil de așa ceva... a fost... un copil furios, mormăie Ken și se uită la mine. Cred că observă că mă foiesc stânjenită pe scaun, pentru că spune repede: Îmi cer scuze, nu am vrut să te fac să te simți prost, doar că ne place să-l vedem fericit.

Fericit? Îndrăgostit? Mă înec și încep să tușesc; apa rece din pahar îmi alunecă pe gât calmându-mă și îi privesc din nou. Ei cred că Hardin este îndrăgostit de mine? Aș fi incredibil de nepoliticoasă să le râd în față, dar este evident că ei nu-și cunosc fiul.

Înainte să pot răspunde, Hardin se întoarce și eu mulțumesc Cerului că nu mai sunt nevoită să găsesc o replică în fața presupunerilor lor atât de plăcute, dar atât de greșite. Hardin nu se mai așază, ci stă în picioare în spatele meu, cu mâinile pe spătarul scaunului.

— Ar trebui să plecăm. Trebuie s-o duc pe Tessa înapoi la cămin, zice el.

— Ah, nu fi prostuț. Ar trebui să rămâneți aici la noapte. Afară e furtună și noi avem o grămadă de spațiu, nu-i așa, Ken?

Tatăl lui Hardin încuviințează dând din cap.

— Desigur, amândoi sunteți bineveniți să rămâneți.

Hardin se uită la mine. Eu una vreau să rămân. Ca să-mi prelungesc timpul petrecut cu Hardin în ceea ce mi se pare a fi o lume departe de lumea mea, mai ales că el are o dispoziție atât de bună.

— Nu mă deranjează, răspund eu.

Dar nici nu vreau să-l supăr rămânând aici mai mult decât e cazul. Nu-i citesc nimic în ochi, dar nici nu pare mânios.

— Minunat! Atunci așa rămâne. O s-o conduc pe Tessa în camera ei... asta dacă nu vrei să stai cu Hardin în camera lui? întreabă ea.

Nu e niciun fel de morală în vocea ei, ci doar bunătate.

— Nu, mi-ar plăcea o cameră separată, vă rog. E OK?

Hardin se uită urât la mine.

Deci voia să stau în cameră cu el? Gândul ăsta mă excită, dar mă stânjenește ideea ca ei să afle că eu și Hardin am avansat deja până în punctul acela. Subconștientul meu arțăgos îmi reamintește că noi nu suntem împreună deloc, nici măcar nu suntem pe-aproape, deci acel „punct" nu există. Că am un iubit care nu e Hardin. Îl ignor ca de obicei și o urmez pe Karen la etaj. Mă întreb de ce ne trimite direct la culcare, dar nu mă simt destul de sigură pe mine ca să pun vreo întrebare.

Îmi arată o cameră chiar vizavi de cea a lui Hardin. Nu e la fel de mare, dar este la fel de frumos decorată. Patul este puțin mai mic și are un cadru alb sprijinit de perete. Pe pereți sunt foarte multe tablouri cu bărci și ancore. Îi mulțumesc de mai multe ori, iar ea mă îmbrățișează înainte să iasă din cameră.

Mă plimb prin încăpere și ajung lângă fereastră. Curtea din spate e mult mai mare decât credeam eu; văzusem doar platforma și copacii din partea stângă. Pe partea dreaptă se află o clădire micuță care arată ca o seră, dar nu pot fi sigură, din cauza ploii torențiale.

Mă uit fix la ploaie, iar gândurile mele încep s-o ia razna. În ciuda numeroaselor crize, azi a fost cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o alături de Hardin. M-a ținut de mână, ceea ce el nu face niciodată; și-a pus mâna pe spatele meu când ne plimbam și a făcut tot ce a putut să mă liniștească atunci când am fost îngrijorată din cauza lui Landon. Este cel mai îndepărtat punct pe care l-am atins în... prietenia noastră sau ce-o fi asta. Aceasta este partea tulbure: știu că nu putem și nu vom avea vreodată o relație, dar poate ceea ce facem acum va fi suficient? Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea deveni prietena cu avantaje a cuiva, dar sunt conștientă că nu

voi putea sta departe de el. Deja am încercat de multe ori și nu a funcționat niciodată.

O bătaie ușoară în ușă mă trezește din gândurile mele. Mă așteptam să fie Karen sau Hardin, dar când deschid ușa dau peste Landon. Are mâinile în buzunar și pe chipul lui atrăgător este întipărit un zâmbet palid și ciudat.

— Hei, spune el, iar eu îi zâmbesc.

— Hei, vrei să intri? îl întreb, iar el dă din cap.

Mă îndrept spre pat și mă așez; el își trage un scaun de la masa micuță din colț și ia loc, la rândul său.

— Eu... spunem amândoi în același timp și izbucnim în râs.

— Tu prima, cedează el.

— Bine, îmi pare rău că ai aflat despre mine și Hardin în felul acesta. Când am ieșit după el nu aveam aceste intenții. Voiam să mă asigur că se simte bine; toată povestea cu cina acasă la tatăl său îl enervase și într-un fel sau altul ne-am trezit... sărutându-ne. Știu că e urât din partea mea și mai știu că sunt o persoană josnică pentru că îl înșel pe Noah, dar sunt foarte confuză și chiar am încercat să mă țin departe de Hardin. Chiar am încercat, răsuflu eu.

— Eu nu te judec, Tessa. Am fost doar surprins să vă văd giugiulindu-vă în curte. Când ai ieșit, am crezut că o să vă găsesc țipând unul la altul. Râde și apoi continuă: Îmi dădusem seama că se întâmplă ceva cu voi doi atunci când v-ați certat la cursul de literatură și când ai rămas aici weekendul trecut, și când s-a întors acasă și s-a luat la harță cu mine. Toate semnele erau evidente, dar m-așteptam să-mi fi spus, deși să știi că înțeleg de ce nu ai făcut-o.

Simt că mi s-a luat o mare povară de pe umeri.

— Nu ești supărat pe mine? Și nici nu ți-ai schimbat părerea despre mine? îl întreb, iar el scutură din cap.

— Nu, sigur că nu. Sunt totuși îngrijorat pentru tine și Hardin. Nu vreau să te facă să suferi și cred că asta se va întâmpla. Îmi pare rău că zic asta, dar, ca prieten, trebuie să te avertizez că așa va fi.

Vreau să mă apăr și chiar să mă enervez, dar o parte din mine știe că Landon are dreptate. Doar că sper să nu aibă.

— Deci ce ai de gând să faci cu Noah?

Oftez.

— Habar n-am. Mi-e teamă că dacă mă voi despărți de el voi regreta, dar ceea ce îi fac nu e deloc corect. Mai am nevoie de puțin timp ca să pot lua o hotărâre.

Dă din cap.

— Landon, mă simt foarte ușurată că nu ești supărat pe mine. Am fost nesimțită mai devreme, pur și simplu nu știam ce să spun. Îmi pare rău.

— Și mie, te înțeleg în totalitate.

Ne ridicăm amândoi în picioare și ne luăm în brațe. O îmbrățișare caldă și plăcută în timp ce se deschide ușa.

— Ăăă... v-am întrerupt? Vocea lui Hardin răsună în încăpere.

— Nu, intră, îi spun, iar el își dă ochii peste cap.

Sper că e într-o dispoziție acceptabilă.

— Ți-am adus niște haine în care să dormi, îmi spune el. Pune un morman de haine pe pat și vrea să iasă.

— Mulțumesc, dar poți sta și tu.

Nu vreau să plece.

— Nu, mulțumesc. Și pleacă din cameră.

— E atât de irascibil! mă plâng eu și mă trântesc pe pat.

— Da, *irascibil* e doar unul dintre cuvintele care-l descriu.

Amândoi izbucnim în râs, apoi Landon începe să vorbească despre Dakota și despre faptul că de-abia o așteaptă să vină weekendul viitor. Aproape uitasem de focul de tabără. Vine și Noah. Poate ar trebui să-i spun să nu mai vină. Dar dacă schimbările dintre mine și Hardin sunt doar în capul meu? Simt că astăzi s-a schimbat ceva între noi și știu că mi-a spus că mă dorește mai mult decât a dorit vreodată pe cineva. Dar nu mi-a mărturisit exact ce sentimente îi trezesc, nu mi-a spus decât că mă vrea. După o oră în care eu și Landon vorbim câte-n lună și-n stele, de la Tolstoi la cerul din Seattle, el îmi urează noapte bună și se retrage în camera lui, lăsându-mă cu gândurile mele și cu sunetul ploii.

50

Iau hainele pe care mi le-a adus Hardin: unul dintre faimoasele lui tricouri negre, o pereche de pantaloni ecosez negru cu roșu și niște șosete mari și negre. Zâmbesc la gândul că Hardin ar putea purta așa ceva în realitate, dar apoi îmi dau seama că hainele provin cel mai probabil din dulapul cu țoale nepurtate. Ridic tricoul care are mirosul lui Hardin. Pe acesta l-a purtat, și încă de curând. Mirosul este înnebunitor, mentolat și de nedescris în cuvinte, dar este noul meu parfum favorit din întreaga lume. Mă schimb cu hainele aduse de el și, deși pantalonii sunt mult prea mari, mi se par foarte comozi.

Mă întind în pat și mă acopăr cu pătura până la gât, îmi fixez ochii în tavan și retrăiesc în minte întreaga zi. Simt cum adorm, ca să visez numai ochi verzi și tricouri negre.

— *NU!!*

Vocea lui Hardin mă trezește din somn. *Am început să aud sunete?*

— Te rog! strigă el din nou.

Sar din pat și fug în camera de vizavi. Mâinile mele nimeresc metalul rece al clanței de la camera lui Hardin, care, Slavă Domnului!, se deschide.

— NU! Te rog... țipă iarăși.

Nu am analizat deloc situația; dacă dau nas în nas cu cineva care îl rănește, habar nu am ce trebuie să fac. Bâjbâi după lampă și o aprind. Hardin nu are tricou pe el și este încâlcit în cuvertura cea groasă, zbătându-se violent. Fără să mă gândesc prea mult, mă așez pe pat și îmi pun mâna pe umărul lui. Pielea îi e fierbinte, fierbinte de tot.

— Hardin! spun eu încet, încercând să-l trezesc.

Capul i se zbate dintr-o parte în alta și scâncește, dar nu se trezește.

— Hardin, trezește-te! țip eu și-l scutur mai tare, în timp ce mă urc peste el.

Îi pun ambele mâini pe umeri încă o dată și îl zgudui iarăși.

Ochii i se deschid brusc; pentru o clipă, îi sunt umpluți de teroare, apoi de confuzie, apoi de ușurare. Broboane de transpirație îi acoperă fruntea.

— Tess, se îneacă el.

Felul în care îmi rostește numele îmi frânge inima, apoi o vindecă.

În câteva clipe reușește să-și descurce mâinile și să mi le așeze pe spate, făcându-mă să mă întind pe pieptul lui. Umezeala de pe pieptul lui mă sperie, dar rămân acolo, liniștită. Aud cum îi bate inima, pompând iute chiar lângă obrazul meu. Săracul Hardin! Îl iau în brațe. El mă mângâie pe păr și îmi repetă numele la nesfârșit, de parcă aș fi talismanul lui din întuneric.

— Hardin, te simți bine? Vocea îmi e mai liniștită decât o șoaptă.

— Nu, recunoaște el.

Pieptul i se ridică și coboară mai încet decât înainte, dar respirația încă îi e superficială. Nu vreau să-l oblig să vorbească despre coșmarul pe care tocmai l-a avut. Nici nu-l întreb dacă vrea să rămân cu el; într-un fel îmi dau seama că vrea. Când mă ridic să închid lampa, trupul i se încordează.

— Voiam doar să închid lumina sau vrei s-o las aprinsă? îl întreb.

Când își dă seama care îmi sunt intențiile se relaxează, lăsându-mă să mă întind în continuare către lampă.

— Închide-o, te rog, spune el.

În clipa în care camera se cufundă în beznă, îmi așez capul la loc pe pieptul lui. Mă calmează să-i aud bătăile inimii sub carcasa dură a pieptului, mă calmează mai mult decât răpăiala ploii pe acoperiș. Aș face orice, aș da orice ca să-mi pot petrece fiecare noapte cu Hardin, să stau așa lângă el, cu brațele lui înfășurate în jurul meu și respirându-mi încet în ureche.

Mă trezesc pentru că Hardin se mișcă sub mine. Încă sunt așezată deasupra lui, cu genunchii călare pe el. Îmi ridic capul de pe pieptul lui și îi întâlnesc ochii uimitor de verzi. În lumina zilei nu sunt sigură că mă dorește la fel de mult ca noaptea trecută. Nu-i pot deslușI expresia de pe chip și, din cauza asta, emoțiile pun stăpânire pe mine. Mă dau jos de pe el, pentru că mi-a amorțit gâtul dormind pe pieptul lui tare și oricum trebuie să-mi întind și picioarele.

— Bună dimineața. Îmi zâmbește cu gropițe cu tot, iar teama mea se mai risipește.

— Bună dimineața.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Mă doare gâtul, spun eu, iar Hardin mă pune lângă el, cu spatele la el.

Mă sperie puțin ducându-și mâna la gâtul meu, făcându-mă să sar în sus. Îmi revin repede când începe să mă maseze pe gât. Închid ochii și tresar la contactul cu locul dureros, dar durerea dispare încet-încet datorită masajului.

Vorbește înainte să apuc să o fac eu.

— Mulțumesc.

Îmi întorc capul și mă uit la el.

— Pentru ce anume?

Poate că îmi sugerează să-i mulțumesc pentru masajul de pe gât?

— Pentru că... ai venit aici. Și pentru că ai rămas.

Obrajii i se înroșesc și ochii i se dezlipesc de ai mei. Se simte stânjenit. Hardin stânjenit; nu încetează să mă surprindă și să mă deruteze.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Vrei să vorbim despre asta?

Sper să vrea. Îmi doresc să aflu ce a visat.

— Nu, spune el plat, iar eu clatin din cap.

Aș vrea să-l forțez puțin, dar știu ce se va întâmpla dacă fac asta.

— Vreau să vorbesc despre cât de incredibil arăți îmbrăcată în tricoul meu, imi șoptește el în ureche.

Mă mângâie pe cap cu capul lui și își pune buzele pe pielea mea. Închid ochii ca răspuns la senzația pe care mi-o dau buzele lui trăgându-mă de lobul urechii. Simt cum i se întărește, ceea ce îmi dă o stare incredibilă de amețeală. Această schimbare de dispoziție îmi convine.

— Hardin, scâncesc eu, iar el izbucnește în râs aproape de gâtul meu.

Mâinile lui mi se mișcă pe tot trupul; își trece degetul cel mare peste elasticul pantalonilor mei largi de pijama. Pulsul mi se accelerează și scot un geamăt când mâna îi alunecă în partea din față a pantalonilor. Are întotdeauna același efect asupra mea; în numai câteva secunde mă trezesc umedă în chiloți. Cu mâna cealaltă mă apucă de sâni și îmi șuieră în ureche în timp ce îmi trece degetul mare peste sfârcul sensibil, făcându-mă să mă bucur pentru faptul că nu am dormit cu sutienul pe mine.

— Nu mă satur de tine, Tess. Vocea lui răgușită este și mai profundă, plină de dorință.

Mâinile i se împreunează peste chiloții mei și mă trage cât poate de aproape. Erecția lui mă apasă. Îi iau mâna și i-o dau la o parte de pe pantalonii mei. Când mă întorc cu fața la el, văd cum se încruntă.

— Vreau... vreau să fac ceva pentru tine, îi șoptesc încet, cu stânjeneală.

Un zâmbet ia locul încruntării pe chipul lui și îmi ridică bărbia cu degetele, obligându-mă să mă uit la el.

— Ce vrei să faci? mă întreabă el.

Nici eu nu știu exact, știu doar că vreau să-l fac să se simtă pe cât de bine mă face el să mă simt. Vreau să-l văd cum își pierde controlul de sine, așa cum mi s-a întâmplat mie, în această cameră.

— Nu știu... ce vrei să fac? Lipsa de experiență mi se citește din tonul vocii.

Hardin îmi ia mâinile în mâna lui și le pune pe umflătura din pantaloni.

— Vreau să-ți simt buzele alea pline cum mă sărută aici.

Scot un geamăt când aud ce spune și simt o presiune între coapse.

— Vrei și tu să faci asta? întreabă el, mângâindu-se circular pe organele genitale.

Ochii lui întunecați mă privesc, încercând să-mi soarbă reacția.

Dau din cap și înghit în sec, iar el îmi zâmbește. Se ridică și mă trage și pe mine odată cu el. Emoțiile și dorința îmi inundă trupul. Soneria telefonului lui Hardin izbucnește zgomotoasă în cameră, iar el mormăie în timp ce-l smulge de pe masă. Se uită la ecran și oftează.

— Mă întorc imediat, mă informează el și dispare din cameră.

Revine peste câteva minute, iar dispoziția îi este din nou schimbată.

— Karen pregătește micul dejun. E aproape gata.

Deschide șifonierul, își ia un tricou, pe care îl îmbracă fără să se uite în direcția mea.

— Bine.

Mă ridic și mă îndrept către ușă, pentru că trebuie să-mi pun un sutien înainte de a coborî să întâlnesc întreaga familie.

— Ne vedem jos. Vocea lui nu are nicio inflexiune.

Îmi înghit nodul care mi-a apărut în gât. Hardin cel prudent nu-mi place deloc, mai degrabă îl prefer pe Hardin cel furios. *Cine l-a sunat și de ce a devenit atât de distant? De ce nu poate rămâne pur și simplu în toane bune?*

Clatin din cap și merg pe culoar, iar mirosul de șuncă îmi face stomacul să chiorăie.

Îmi pun sutienul și strâng șiretul pantalonilor ecosez cât pot de tare. Mă gândesc să-mi pun rochia la loc pe mine, dar parcă nu-mi

doresc să mă simt atât de incomod la prima oră a dimineții. Mă uit în oglinda imensă de pe perete, îmi trec degetele prin părul rebel și îmi alung somnul de pe pleoape.

Când închid ușa dormitorului, Hardin o deschide pe a lui. În loc să mă uit la el, mă concentrez la modelul de pe tapet și înaintez pe culoar. Îi aud pașii în spatele meu și, când ajung la scări, mă prinde de cot, trăgându-mă ușor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el cu un aer îngrijorat pe chip.

— Nimic, Hardin, mă răstesc eu.

Sunt deja foarte instabilă emoțional și nici măcar nu am luat micul dejun.

— Spune-mi, îmi cere el, lăsându-și capul în jos ca să-i văd întreaga față.

Mă predau.

— Cine te-a sunat?

— Nimeni.

Minte.

— Molly te-a sunat?

Nici nu vreau să aud răspunsul.

Nu răspunde nimic, dar expresia lui îmi spune că am avut dreptate. A plecat din cameră când eu eram pe punctul să... să-i fac... ca să-i răspundă la telefon lui Molly? Ar trebui să fiu și mai surprinsă decât sunt în realitate.

— Tessa, nu e.... începe el.

Îmi trag mâna din strânsoarea lui, iar el își încleștează maxilarul.

— Hei, copii!

Landon își face apariția pe culoar și eu îi zâmbesc. Părul îi stă ciufulit în sus și poartă pantaloni ecosez asemănători cu ai mei. Arată adorabil și adormit. Îl las pe Hardin și mă duc lângă Landon. Refuz să-i permit lui Hardin să afle cât de jenată și rănită mă simt pentru că el i-a răspuns lui Molly când eram împreună în situația aia intimă.

— Cum ai dormit azi-noapte? mă întreabă Landon, iar eu îl urmez pe scări, lăsându-l singur pe frustratul de Hardin.

Karen a făcut un mic dejun perfect, exact așa cum bănuiam. Hardin ni se alătură la masă câteva minute mai târziu, dar eu deja mi-am îngrămădit pe farfurie ouă, șuncă, o napolitană și câteva boabe de strugure.

— Mulțumim mult că ne-ai pregătit micul dejun, îi zic lui Karen din partea mea și a lui Hardin; știu că el nu se va deranja să-i mulțumească.

— E plăcerea mea, scumpo; cum ai dormit? Sper că nu te-a ținut trează furtuna. Îmi zâmbește.

Hardin se încordează lângă mine, probabil îngrijorat că voi povesti despre coșmarul lui. Ar trebui să știe până acum că nu aș face niciodată una ca asta, așa că lipsa lui de încredere mă enervează și mai tare.

— Am dormit minunat, să știți. Cu siguranță nu mi-a lipsit patul din camera de la cămin! râd eu și toată lumea face la fel, toată lumea în afara lui Hardin, desigur. El ia o înghițitură din sucul de portocale și se uită fix la un perete. Discuții neînsemnate de mic dejun răsună prin sufragerie, Ken și Landon ciorovăindu-se pe tema unui meci de fotbal american.

După micul dejun, o ajut pe Karen să curețe din nou bucătăria. Hardin se postează în pragul ușii, fără să se ofere să ne ajute, dar zgâindu-se la mine.

— Dacă nu te superi că întreb, aveți o seră în curtea din spate? o întreb pe Karen.

— Da, exact. Nu am mai făcut mare lucru cu ea anul acesta, dar ador să grădinăresc. Trebuia să vezi cum arăta vara trecută, zice ea. Îți place să lucrezi în grădină?

— Desigur, mama are și ea o seră în curtea din spate și acolo mi-am petrecut mare parte din timpul liber când eram copil.

— Serios? Păi atunci, dacă voi doi treceți mai des pe aici, putem lucra împreună și în sera mea, spune ea.

Este atât de amabilă, atât de iubitoare! Tot ceea ce mi-aș fi dorit de la o mamă.

Zâmbesc.

— Ar fi minunat.

Hardin dispare pentru câteva clipe, iar când revine își drege vocea zgomotos. Amândouă ne întoarcem și-l privim.

— Ar trebui să plecăm, zice el, iar eu mă încrunt.

Îmi ține în mâini hainele și geanta, din care mi-a scos espadrilele. E un pic ciudat că nu mă lasă să mă schimb de pijamale și un pic stânjenitor pentru că mi-a umblat prin lucruri, dar trec cu vederea. Ne luăm la revedere, iar eu îi îmbrățișez pe Karen și pe Ken, în timp ce Hardin mă așteaptă nerăbdător în ușă.

Le promit că ne vom întoarce în curând și chiar sper să se întâmple așa. Știu că timpul petrecut aici s-a terminat, dar a fost o deviere atât de plăcută de la viața mea, fără liste, fără alarme, fără obligații. Nu sunt pregătită să se termine.

51

Drumul cu mașina este bizar. Îmi țin hainele în poală și mă zgâiesc pe fereastră, așteptând să văd dacă Hardin va rupe tăcerea dintre noi. Nu dă niciun semn că vrea să deschidă discuția, așa că îmi scot telefonul din geantă. E închis; probabil s-a descărcat azi-noapte. Încerc oricum să-l deschid, iar ecranul se aprinde. Mă simt ușurată când văd că nu am nici apeluri ratate, nici mesaje. Singurul zgomot din mașină este răpăiala ușoară a ploii și scârțâitul lent al ștergătoarelor pe parbriz.

— Încă ești supărată? mă întreabă el în cele din urmă când intrăm în campus.

— Nu, mint eu.

Nu sunt neapărat supărată, dar sunt rănită.

— Ba mie mi se pare că ești. Nu te purta ca un copil.

— Ba nu sunt. Nu mi-ar păsa nici dacă vrei să mă lași în drum ca să te duci să te cuplezi cu Molly.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze înainte să le pot opri. Nu-mi place deloc ceea ce simt față de el și Molly. Mi se face rău de la stomac când mă gândesc la ei doi împreună.

Ce îi place la ea? Părul roz? Tatuajele?

— Nu o să fac asta. Oricum, nu e treaba ta, se răstește el.

— Păi, ai sărit să-i răspunzi la telefon când eu eram gata să... știi tu, mormăi eu.

Trebuia să tac din gură. Nu vreau să mă cert cu Hardin chiar acum. Mai ales că nu știu când îl voi revedea. Mi-aș fi dorit să nu renunțe la cursul de literatură. Mă provoacă și mă atâță, din toate punctele de vedere.

— Nu e chiar așa, Theresa, spune el.

Deci am revenit la Theresa?

— Pe bune, Hardin? Mie mi se pare că exact așa stau lucrurile. Oricum nu-mi pasă. Știam că nu are cum să dureze, recunosc, în fața lui și a mea.

Motivul pentru care nu voiam să plec de acasă de la tatăl lui este că, în momentul în care aveam să rămân singură cu Hardin, aveam să ne întoarcem din nou la asta. Mereu se întâmplă așa.

— Ce nu va dura?

— Asta... ce e între noi. Purtarea ta decentă față de mine.

Nu îndrăznesc să mă uit la el; așa de mult mă transformă în plastilină de fiecare dată.

— Deci acum ce se va întâmpla? O să mă eviți iar toată săptămâna? Știm amândoi că până weekendul viitor o să ajungi iar la mine în pat, izbucnește el.

Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva.

— *Ce ai spuuus?!* urlu eu.

Am rămas fără cuvinte. Nimeni nu mi-a vorbit niciodată în felul ăsta, nimeni nu a fost atât de insolent cu mine. Ochii mi se umplu de lacrimi, chiar înainte să parcăm mașina.

Înainte ca el să poată reacționa, deschid ușa, îmi iau lucrurile și mă năpustesc către camera mea. O tai prin iarba udă și mă blestem că nu am luat-o pe trotuar, dar trebuie să mă îndepărtez cât mai mult de Hardin. Când a spus că mă vrea, se referea la partea *sexuală*. Știam asta, dar doare când vine confirmarea.

— Tessa! îl aud strigându-mă.

Unul din tocurile pantofilor lui Steph se rupe și cade, dar eu continui să alerg. O să-i cumpăr o pereche nouă de pantofi.

— La naiba, Tessa! Oprește-te! urlă el din nou.

Nu mă așteptam să vină după mine. Mă forțez să alerg mai repede, ajung la clădire și o iau la goană pe coridor. Când ajung în camera mea, plâng de-a binelea, deschid ușa cu o zmucitură și o trântesc în urma mea. Lacrimile mi se amestecă laolaltă cu picăturile de ploaie și mă răsucesc să-mi caut prosopul de baie ca să mă șterg...

Și îngheț pe loc când îl văd pe Noah stând pe patul meu.

Doamne Dumnezeule, nu acum. Hardin se va năpusti pe ușă din clipă în clipă.

Noah se ridică și vine precipitat către mine.

— Tessa, ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

Încearcă să-mi prindă obrazul în palmă, dar eu îmi feresc capul. Durerea îi străfulgeră privirea când eu îi resping mângâierea.

— Este... îmi pare atât de rău, Noah, strig eu, în momentul în care Hardin trântește ușa, și toate balamalele chițăie și trosnesc din cauza forței lui.

Ochii lui Noah se măresc, apoi se îngustează, când privirea lui o întâlnește pe a lui Hardin. Se îndepărtează de mine cu o expresie înspăimântată. Hardin aruncă tocul pe care l-am pierdut pe peluză și intră în cameră fără să ia în seamă deloc prezența lui Noah.

— Nu voiam să spun ce am spus mai devreme. Hardin se apropie de mine.

— Acolo erai? Ai fost cu el toată noaptea? Astea sunt hainele lui? Am încercat să te sun și ți-am dat mesaje toată noaptea și toată dimineața, ți-am lăsat *nenumărate* mesaje vocale și tu erai cu *el?* În vocea lui Noah se deslușește ura.

— Poftim? Eu... încep să vorbesc, dar apoi mă întorc către Hardin. Mi-ai umblat prin telefon, nu-i așa? Mi-ai șters mesajele! strig eu la el.

Mintea mă îndeamnă să-i răspund lui Noah, dar inima mea se concentrează doar asupra lui Hardin.

— Da... le-am șters, recunoaște el.

— De ce naiba faci așa ceva? Tu ai voie să-i răspunzi lui Molly, dar îmi ștergi mesajele de la prietenul meu din telefon?!

Tresare când îl numesc pe Noah „prietenul meu".

— Cum îndrăznești să te joci așa cu mine, Hardin? strig eu, izbucnind din nou în plâns.

Noah mă apucă de încheietură și mă întoarce cu fața spre el, ceea ce îl face pe Hardin să-l tragă pe Noah înapoi de umeri.

— Nu o atinge, mârâie el.

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Privesc cum telenovela în care s-a transformat viața mea se desfășoară chiar sub ochii mei.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac cu prietena mea, cretinule, zice și Noah nervos și îl împinge pe Hardin.

Hardin se apropie încă o dată de Noah, dar îl apuc de tricou și îl trag înapoi. Poate că ar trebui să-i las să se bată. Hardin merită un pumn zdravăn în falcă.

— Încetați! Hardin, pleacă! Îmi șterg lacrimile.

Hardin se uită din nou urât la Noah și se așază în fața mea. Întind mâna și o pun pe spatele lui Hardin, sperând să-l ajut să se calmeze.

— Nu, de data asta nu plec nicăieri, Tessa. Am plecat de prea multe ori până acum.

Oftează și-și trece degetele prin păr.

— Tessa, fă-l să plece! mă imploră Noah, dar îl ignor.

Trebuie să aflu ce are Hardin de spus.

— Nu am vorbit serios în mașină și nu știu de ce i-am răspuns la telefon lui Molly. Din obișnuință, cred; te rog, mai acordă-mi o șansă. Știu că mi-ai dat prea multe șanse până acum, dar îmi mai trebuie una singură. Te rog, Tess. Răsuflă adânc. Pare epuizat.

— De ce să fac asta, Hardin? Ți-am acordat la nesfârșit șansa de a-mi fi prieten, îi spun. Nu cred că mai am puterea să încerc din nou.

Sunt vag conștientă de faptul că Noah se uită la noi cu gura căscată, dar în momentul ăsta nici nu-mi pasă. Știu că e greșit, că eu greșesc, dar niciodată în viața mea nu mi-am dorit ceva atât de mult.

— Nu vreau să fim doar prieteni... vreau mai mult. Cuvintele lui mă fac să rămân fără aer.

— Nu, nu vrei.

Hardin nu iese cu nimeni, mă avertizează subconștientul.

— Ba da, ba da. Vreau.

— Spuneai că tu nu ieși cu nimeni și că eu nu sunt genul tău, îi reamintesc.

Mintea mea nu poate procesa faptul că am această conversație cu Hardin în fața lui Noah.

— Nu ești genul meu, cum nici eu nu sunt genul tău. Dar de aceea ne potrivim, suntem atât de diferiți și totuși suntem la fel. Mi-ai spus mai demult că trezesc ce ai mai rău în tine. Ei bine, tu trezești ce am mai bun în mine. Știu că și tu simți la fel, Tessa. Și da, nu ieșeam cu nimeni, înainte de tine. Mă faci să vreau să fiu cu tine, mă faci să-mi doresc să fiu mai bun. Vreau să crezi că te merit. Vreau să mă dorești așa cum te doresc eu pe tine. Vreau să mă cert cu tine, să țipăm unul la celălalt până când unul din noi recunoaște că greșim. Vreau să te fac să râzi, să te ascult cum bați câmpii despre romane clasice, pur și simplu... am nevoie de tine. Știu că sunt rău uneori... bine, mai tot timpul, dar asta pentru că habar n-am cum să mă port altfel. Vocea lui devine pe jumătate șoaptă și are un strop de nebunie în ochi. Așa am fost eu atât amar de vreme, nu am vrut niciodată să mă schimb. Până acum, până la tine.

Sunt stupefiată. A spus tot ceea ce îmi doream să aud, doar că nu mi-am imaginat vreodată că o va face. Ăsta nu este Hardin pe care îl cunosc, dar felul în care a rostit aceste cuvinte, într-un ritm rapid, și respirația grea care a însoțit cuvintele fac ca totul să pară și mai adevărat, și mai natural.

Nu înțeleg cum de nu am leșinat după declarațiile lui.

— *Ce naiba? Tessa?* spune Noah panicat.

— Ar trebui să pleci, șoptesc eu, fără să-mi iau privirea din ochii lui Hardin.

Noah face un pas în față și își însușește victoria.

— Mulțumesc! Credeam că nu se mai termină.

Hardin pare deznădăjduit, absolut zdrobit.

— Noah, *ar trebui să pleci*, repet eu.

Ambii băieți trag aer în piept. Hardin pare cuprins de ușurare, iar eu îl apuc de mâini, împletindu-mi degetele mele mici cu degetele lui tremurătoare.

— *Poftim?* țipă Noah. Nu vorbești serios, Tessa! Ne cunoaștem de atâta timp, tipul ăsta doar te folosește. Te va arunca atunci când va termina cu tine, în schimb eu *te iubesc!* Nu face greșeala asta, Tessa, mă imploră el.

Îmi pare rău pentru el și mă doare că îi fac una ca asta, dar știu că nu mai pot fi cu Noah. Îl vreau pe Hardin. Mai mult decât orice altceva mi-am dorit în toată viața mea.

Și Hardin mă vrea. Vrea mai mult de la mine.

Inima îmi bate foarte tare din nou și privesc către Noah, care deschide gura pentru a spune ceva.

— În locul tău, aș tăcea din gură. Acum îl avertizează Hardin.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat așa, extrem de rău, îi spun eu.

Nu mai zice nimic. Pare distrus când își ia rucsacul pe care l-a adus cu el și iese din cameră.

— Tessa... Eu... Chiar simți ceea ce simt și eu? gâfâie Hardin, iar eu incuviințez din cap.

Cum de nu și-a dat seama până acum?

— Nu mai da din cap, te rog, spune-o. Disperarea se citește în cuvintele lui.

— Da, Hardin, simt la fel, spun.

Nu am pregătit un discurs la fel de frumos sau de plin de înțeles ca al lui, dar vorbele mele simple par de ajuns pentru el.

Zâmbetul pe care mi-l trimite îmi vindecă o părticică din suferința prin care trec pentru că i-am zdrobit inima lui Noah.

— Deci ce facem acum? întreabă el. Nu mă pricep la de-astea. Se înroșește în obraji.

— Sărută-mă, îi zic, iar el mă trage la pieptul lui, în timp ce îmi mototolește cu mâna tricoul cu care sunt îmbrăcată. Are buzele răcoroase și limba lui caldă îmi intră în gură.

În ciuda haosului care tocmai s-a dezlănțuit la mine în cameră, mă simt liniștită. Totul pare un vis. Într-un fel, îmi dau seama că ăsta este calmul dinaintea furtunii, dar în acest moment Hardin este ancora mea. Tot ce mă rog este să nu mă tragă în străfunduri.

52

Când Hardin se desprinde în cele din urmă din sărut, se așază pe patul meu, iar eu mă cuibăresc lângă el.

Păstrăm tăcerea pentru câteva minute, așa că încep să mă simt agitată, ca și cum ar trebui să mă port altfel acum, când suntem... mai mult, dar habar nu am ce suntem.

— Ce program ai făcut pentru restul zilei? mă întreabă el.

— Nimic, doar să învăț, zic eu.

— Super.

Își plesnește limba de cerul gurii. Și el pare agitat și mă bucur că nu sunt singura care se simte așa.

— Vino încoace, îmi face semn Hardin și își desface brațele.

În clipa în care mă așez la el în poală, ușa se deschide, iar el oftează. Steph, Tristan și Nate pătrund în cameră și se zgâiesc la noi. Mă dau jos de pe Hardin și mă așez pe cealaltă parte a patului.

— Deci acum sunteți parteneri de sex? întreabă Nate direct.

— Nu! Nu suntem! scâncesc eu.

Nu știu ce să le zic, așa că îl aștept pe Hardin să spună ceva. El rămâne însă tăcut, în timp ce Tristan și Nate încep să-i povestească despre ce s-a întâmplat azi-noapte la petrecere.

— Mi se pare că nu am ratat nimic, le zice Hardin, iar Nate dă din umeri.

— Asta până când Molly ne-a oferit un spectacol de striptease, s-a dezbrăcat în întregime, trebuia să fii acolo, răspunde Nate.

Mă crispez și mă uit la Steph, care se zgâiește la Tristan, sperând probabil ca acesta să nu comenteze nimic despre goliciunea lui Molly.

Hardin zâmbește.

— Adică nimic din ce nu am mai văzut.

Scot un oftat, pe care încerc să-l ascund tușind. *Nu-mi vine să cred că a spus așa ceva.*

Se schimbă la față, dându-și seama ce a făcut.

Poate că a fost o idee extrem de proastă; am un sentiment ciudat, și acum, că s-a umplut camera, acest sentiment se dilată. De ce nu le-a spus că suntem împreună? *Suntem împreună?* Eu una chiar nu înțeleg nimic. După confesiunea lui, am crezut că suntem, dar niciunul din noi nu a spus așa ceva niciodată. *Poate că nu e nevoie s-o spunem cu voce tare?* Această stare de incertitudine mă înnebunește deja; tot timpul cât am fost cu Noah nu am fost nevoită să-mi fac griji în legătură cu sentimentele lui pentru mine. Nu am avut de-a face cu foste prietene cu avantaje; eu sunt singura fată pe care a sărutat-o Noah în viața lui și, sinceră să fiu, îmi plăcea asta. Mi-aș dori ca Hardin să nu fi făcut niciodată nimic cu nicio altă fată sau măcar să fi fost mai puține pe listă.

— Mergem să jucăm bowling după ce mă schimb. Vrei să vii? întreabă Steph, iar eu scutur din cap.

— Trebuie să mai recuperez cu studiul. Aproape că nu am învățat nimic în weekendul ăsta, îi spun și privesc în altă parte, căci amintirile din acest sfârșit de săptămână îmi invadează mintea.

— Ar trebui să vii, o să fie distractiv, spune Hardin, dar eu refuz dând din cap.

Chiar trebuie să rămân în cameră și, într-un fel, speram să stea și el cu mine. Steph se duce la șifonier și se întoarce după câteva minute îmbrăcată cu alte haine.

— Gata, copii? Ești sigură că nu vrei să vii? mă întreabă, iar eu clatin din cap.

— Sunt sigură.

Se ridică toți ca să plece, iar Hardin îmi face semn cu mâna și îmi zâmbește scurt înainte să iasă din cameră. Sunt dezamăgită de felul lui Hardin de a-și lua la revedere și sper că avea aceste planuri făcute înainte de acest weekend petrecut împreună și înainte de drama de azi.

Dar oare la ce mă așteptam? Să se repeadă la mine și să mă sărute, să-mi spună că îi va fi dor de mine? Râd și eu la acest gând. Habar n-am dacă se va schimba într-adevăr ceva între mine și Hardin, în afară de faptul că nu vom mai încerca din răsputeri să ne ocolim. Eu sunt obișnuită cu felul în care se desfășurau lucrurile cu Noah, deci habar n-am cum va fi și urăsc faptul că nu voi putea controla tot ce se va întâmpla.

După o oră de învățat și după ce încerc să dorm un pic, îmi iau telefonul ca să-i trimit un mesaj lui Hardin. *Stai așa, nici măcar nu am numărul lui de telefon.* Nici măcar nu m-am gândit la asta; nu am vorbit niciodată cu el la telefon și nici nu ne-am trimis mesaje. Nu am avut nevoie să facem asta; nu ne puteam suporta. Totul va fi mult mai complicat decât credeam eu.

O sun pe mama să văd ce mai face și, mai ales, să văd dacă Noah i-a spus deja ce s-a întâmplat. Ar trebui să fi ajuns înapoi acasă după drumul de două ore și sunt sigură că nu va ezita să-i povestească totul. Mama răspunde cu un simplu „Alo", deci îmi dau seama că încă nu a aflat nimic. Îi povestesc despre încercarea nereușită de a-mi cumpăra mașină și despre posibila stagiatură la Vance. Desigur, ea îmi reamintește că sunt la facultate de mai bine o lună și încă nu am găsit mașină. Îmi dau ochii peste cap și o las să bată câmpii mai departe despre lucrurile pe care le-a făcut săptămâna trecută.

Telefonul mi se luminează în timp ce o ascult. O pun pe speaker și citesc mesajul.

Ar fi trebuit să vii cu noi, cu mine, spune mesajul. Îmi crește inima; e Hardin.

Prefăcându-mă că o ascult pe mama, mormăi: „Aham... ah... Hmm... oh" de câteva ori și îi răspund lui Hardin la mesaj.

Tu ar fi trebuit să rămâi cu mine, îi scriu eu. Mă holbez la ecran în așteptarea răspunsului său.

Vin să te iau, răspunde el după o veșnicie.

Poftim? Nu, nu vreau să merg la bowling, tu ești deja acolo. Rămâi acolo.

Am plecat deja. Pregătește-te. E istovitor și când scrie mesaje.

Mama încă vorbește și eu habar n-am despre ce. Am încetat s-o ascult în clipa în care Hardin a început să-mi scrie mesaje.

— Mamă, te sun eu în scurt timp, o întrerup.

— De ce? întreabă surprinsă și disprețuitoare.

— Ăăăă... păi... mi-am vărsat cafeaua pe notițe. Trebuie să te las.

Închid telefonul și mă duc repede la șifonier, dându-mi jos pijamalele lui Hardin și luându-mi jeanșii cei noi și un tricou violet. Îmi perii părul, care arată decent, având în vedere că nu a fost spălat. Mă uit la ceas și mă duc până la baie să mă spăl pe dinți și, când mă întorc, îl găsesc pe Hardin așteptându-mă pe pat.

— Unde ai fost? mă întreabă.

— Să mă spăl pe dinți, îi zic și pun deoparte trusa de toaletă.

— Ești gata? Se ridică și vine către mine.

Mă aștept oarecum să mă ia în brațe, dar nu o face. Doar se îndreaptă către ușă.

Dau din cap și-mi iau geanta și telefonul.

Ajungem la mașină, iar Hardin nu dă drumul la radio cât timp conduce. Chiar nu am chef să merg la sala de bowling. Urăsc bowlingul, dar vreau să îmi petrec timpul cu Hardin. Nu-mi place deloc cât de dependentă am devenit.

— Cât timp crezi că o să stăm pe aici? îl întreb după câteva minute de tăcere.

— Nu știu... de ce? Mă privește.

— Nu știu... nu prea mă omor după bowling.

— Nu e prea rău. E toată lumea acolo, mă asigură el.

Sper că asta nu o include și pe târfa cu jumătate de normă, Molly.

— Bănuiam eu, mormăi și mă uit pe fereastră.

— Nu vrei să mergi acolo? Vocea îi este liniștită.

— Nu chiar, de asta am spus că nu merg de prima dată. Râd, dar nu e râsul meu.

— Atunci vrei să mergem în altă parte?

— Unde?

Hardin mă enervează puțin, dar nu sunt sigură de ce.

— La mine acasă, sugerează el, iar eu zâmbesc și dau din cap. Surâde mai larg, arătându-și gropițele care mi-au devenit atât de dragi. Atunci la mine acasă mergem.

Se întinde și-mi pune mâna pe coapsă. Pielea mi se încălzește și îmi așez mâna peste a lui.

Cincisprezece minute mai târziu parcăm lângă casa enormă a frăției studențești. Nu am mai fost aici de când m-am certat cu el și m-am întors pe jos la cămin. Mă conduce la etaj și observ că niciunul dintre băieți nu se obosește să se uite insistent la noi; probabil că sunt obișnuiți să-l vadă pe Hardin aducând o fată acasă. Stomacul mi se strânge la acest gând. Trebuie să încetez să mai gândesc așa, deoarece o să înnebunesc și nu am nicio cale de a schimba ce s-a întâmplat deja.

— Am ajuns, spune Hardin și își descuie ușa.

Îl urmez înăuntru, iar el aprinde lumina, își scoate bocancii și îi aruncă pe podea. Se așază pe pat și-mi face semn să mă duc lângă el.

Îndreptându-mă spre el, curiozitatea mă învinge din nou.

— Molly era acolo? La sala de bowling? îl întreb uitându-mă pe fereastră.

— Da, sigur că era, răspunde el degajat. De ce?

Mă așez pe patul moale și Hardin mă trage de glezne mai aproape de el. Râd și alunec lângă el, cu spatele lipit de pat, ridicând genunchii și punându-mi picioarele lângă picioarele sale.

— Mă întrebam și eu... îi zic, iar el rânjește.

— Va fi mereu prin preajmă; face parte din grupul nostru.

Știu că e o prostie din partea mea să fiu geloasă pe ea, dar pur și simplu mă enervează. Se poartă ca și cum m-ar plăcea, deși știu că nu mă suferă, și sunt conștientă că-l place pe Hardin. Acum că suntem... ce suntem, nu o vreau în preajma noastră.

— Sper că nu-ți faci griji că o să mi-o trag cu ea, da?

Îl lovesc ușor peste brat la auzul acestor cuvinte. Îmi place la nebunie când vorbește vulgar, dar nu și când vorbește despre ea.

— Nu, de fapt, eu... e posibil. Știu că v-ați tras-o înainte și nu vreau să se repete, spun eu.

Sunt sigură că o să facă mișto de gelozia mea, așa că îmi întorc capul într-o parte.

Îmi pune mâna pe genunchi și mă strânge ușor.

— Nu aș face așa ceva... în niciun caz acum. Nu-ți mai face griji din cauza ei, OK? Cuvintele lui sunt blânde și prefer să-l cred.

— De ce nu ai spus găștii că suntem împreună?

Știu că ar trebui să-mi țin gura, dar pur și simplu mă obsedează.

— Nu știu... nu eram sigur că vrei să fac asta. În plus, ce facem noi e treaba noastră. Nu a lor, explică el.

Răspunsul lui este mult mai bun decât acela care îmi trece mie prin minte.

— Presupun că ai dreptate. Credeam că ți-e rușine cu mine sau ceva asemănător, spun eu, iar el râde.

— De ce să-mi fie rușine cu tine vreodată? Uită-te la tine.

Ochii i se întunecă și își pune mâna pe abdomenul meu. Degetele lui îmi trag tricoul în sus și apoi desenează cercuri pe pielea mea goală. Carnea mi se furnică, iar el zâmbește.

— Îmi place la nebunie cum îmi răspunde corpul tău, răsuflă el.

Știu ce urmează și nu mai am răbdare.

53

Degetele lui Hardin urcă și mai mult pe sub bluza mea, făcând ca respirația să mi-o ia la goană. Un zâmbet îi înflorește pe fața lui frumoasă când își dă seama de lucrul ăsta.

— De-abia te ating și gâfâi, șoptește cu vocea lui răgușită.

Se apleacă, mutându-mi picioarele din poala lui ca să-și poată apropia gura de gâtul meu. Limba lui îmi trage o dungă dreaptă pe gât, iar eu freamăt toată. Îmi bag degetele în buclele lui, iar el mă mușcă ușor de piele. Una din mâini îi alunecă între picioarele mele, dar îl apuc de încheietură ca să-l opresc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Nimic... mă gândeam că de data aceasta aș putea face eu ceva pentru tine.

Mă uit în altă parte, dar el mă apucă de bărbie cu degetele ca să mă oblige să îl privesc în ochi. Încearcă să-și ascundă rânjetul, dar i-l deslușesc.

— Și ce ai putea să faci tu pentru mine?

— Păi... mă gândeam că pot face, știi tu, ce spuneai tu mai deunăzi?

Nu înțeleg de ce sunt atât de rușinată când vine vorba de aceste cuvinte, mai ales că Hardin spune orice îi trece prin cap, dar pur și simplu cuvintele „sex oral" nu fac parte din vocabularul meu.

— Vrei să-mi sugi pula? întreabă el, sincer surprins.

Sunt de-a dreptul oripilată. Cu toate astea, sunt și excitată.

— Aha... da. Dacă vrei și tu.

Sper că pe măsură ce relația noastră va progresa voi fi și eu capabilă să-i spun astfel de lucruri. Mi-ar plăcea să fiu atât de relaxată în prezența lui Hardin ca să am curajul să-i spun exact ce aș vrea să-i fac.

— Sigur că vreau, am vrut să-ți simt buzele acolo de prima dată când te-am văzut. Mă simt flatată într-un mod ciudat de remarca lui necizelată, dar apoi mă întreabă: Totuși, ești sigură? Ai văzut... vreo pulă vreodată?

Sunt sigură că știe răspunsul la această întrebare; poate doar încearcă să mă facă pe mine s-o spun?

— Sigur că am văzut. Nu una adevărată, dar odată am intrat peste un vecin care se uita la un film porcos, îi spun, iar el își înăbușă râsul. Nu mai râde de mine, Hardin, îl avertizez.

— Nu râd, iubito, îmi cer scuze. Doar că nu am întâlnit încă pe nimeni atât de puțin experimentat. E un lucru bun, să știi, îți jur. Câteodată inocența ta mă dă peste cap. Dar în ciuda tuturor lucrurilor, mă excită rău de tot faptul că sunt singurul care ți-a provocat vreodată un orgasm, nici măcar tu nu ai făcut asta până acum.

De data asta nu mai râde, ceea ce mă face să mă simt mai bine.

— Bine... păi, hai să începem.

Zâmbește și își trece degetul peste obrazul meu.

— Obraznică, așa îmi place, spune el și se ridică în picioare.

— Unde te duci? îl întreb, iar el zâmbește.

— Nicăieri, îmi scot doar pantalonii.

— Voiam să fac eu asta, spun bosumflându-mă, iar el se hlizește și-și trage pantalonii la loc.

— Poftim, iubito. Își pune mâinile în șolduri.

Zâmbesc și mă apropii, trăgându-i pantalonii în jos. Oare să-i dau și boxerii jos? Hardin face un pas înapoi și se lipește cu călcâiele de pat înainte de a se așeza. Îngenunchez în fața lui, iar el inspiră adânc.

— Vino mai aproape, iubito.

Mă apropii și îmi pun mâinile pe genunchii lui îndoiți.

— Te simți bine? mă întreabă el grijuliu.

Dau din cap, iar el mă trage de coate.

— Hai să ne sărutăm puțin, bine? propune el și mă trage deasupra lui.

Trebuie să recunosc că mă simt ușurată. Îmi doresc să-i fac asta, dar am nevoie de un minut ca să procesez toată situația, iar săruturile mă vor face să mă relaxez. Mă sărută, la început încet, dar apoi, în câteva secunde, fiorul electric se adună și pune stăpânire pe mine. Îl apuc de brațe, îl fixez cu vârfurile degetelor și mă leagăn înainte și înapoi în poala lui. Umflătura din boxeri i se mărește și îl trag ușor de păr. *Mi-aș dori să port fustă ca să mi-o pot ridica și ca să-l pot simți mai bine...* Sunt șocată de propriile gânduri și îmi cobor mâna, băgându-i-o în boxeri.

— La naiba, Tessa. Dacă mai faci asta *o să-mi dau drumul* din nou în boxeri, geme el, iar eu mă opresc, dându-mă jos de pe el. Mă ridic din nou în genunchi.

— Scoate-ți jeanșii, îmi ordonă el, iar eu dau din cap înainte să-i desfac și să-i dau jos. Simțindu-mă curajoasă, îmi trag tricoul peste cap și îl arunc pe jos. Hardin își mușcă din nou buza, iar eu mă dau puțin în spate. Degetele mele apucă elasticul boxerilor și trag de el, iar Hardin se ridică de pe pat suficient de mult ca să-i pot scoate de tot.

Fac ochii mari și îmi aud propria respirație la vederea bărbăției lui Hardin. Oau, ce mare e! Mult mai mare decât m-aș fi așteptat. *Cum o să pot băga așa ceva în gură?*

Mă holbez câteva secunde până să întind mâna și s-o ating cu degetul arătător.

Hardin chicotește când i se mișcă puțin, apoi îi revine în aceeași poziție.

— Cum trebuie... adică... ce trebuie să fac la început? mă bâlbâi eu. Sunt intimidată de dimensiune, dar chiar vreau s-o fac.

— Îți arăt eu... pune-ți degetele în jurul ei cum ai făcut data trecută...

Îmi pun degetele în jurul ei și o mișc un pic. Pielea care o acoperă este mai moale decât aș fi crezut. Știu că o ating și o examinez de parcă ar fi un proiect de la școală, dar totul este atât de nou pentru mine, încât exact asta mi se pare că e.

O apuc ușor și îmi mișc mâna încet în sus și în jos.

— Așa? întreb eu, iar Hardin dă din cap și pieptul îi tresaltă.

— Acum... pune-ți buzele în jurul ei. Nu toată gura, bine, dacă ai putea... ci cât poți tu.

Inspir adânc și mă aplec. Îmi deschid gura și o cuprind, cam până la jumătate. El șuieră și își pune mâinile pe umerii mei. Mă retrag puțin și am în gură un gust sărat. E deja spermă? Gustul dispare, iar eu îmi mișc capul în sus și în jos. Un instinct pe care nu știam că îl am îmi spune să-mi mișc limba în sus și în jos pe bărbăția lui.

— La dracu'! Da, așa, geme Hardin și eu repet mișcarea.

Mă strânge și mai tare de umeri, iar șoldurile i se ridică mai aproape de gura mea. Mă aplec și mai mult, luându-i-o aproape pe toată în gură, și mă uit la el. Ochii îi sunt dați peste cap și arată divin. Mușchii supli de sub pielea tatuată se încordează, făcând ca literele înșirate pe coaste să se miște încet. Mă concentrez din nou la supt și cresc ritmul.

— Folosește-ți mâna... pe restul... gâfâie el, iar eu mă supun.

Îmi mișc mâna vertical pe partea de jos, în timp ce gura mea îl alintă pe vârf. Îmi sug obrajii, iar el geme din nou.

— La naiba... la naiba. Tessa. Sunt... sunt atât de aproape, se încordează el. Dacă vrei să nu-ți ejaculez în gură... atunci... trebuie... să te oprești.

Mă uit la el, continuând să i-o țin în gură. Îmi place la nebunie cum își pierde controlul din cauza mea.

— La naiba... uită-te... la mine.

Tot trupul i se tensionează când mă privește. Clipesc repede din gene, pentru un efect total. Îmi repetă numele, atât de frumos, apoi simt în gură o smucitură ușoară și un lichid călduț și sărat care îmi ajunge în gât în jeturi scurte. Mă înec și mă retrag. Nu avea un gust atât de neplăcut pe cât îmi imaginam, dar nici unul bun. Mâinile i se mută de pe umerii mei pe obraji.

Nu mai are suflu și pare ametit.

— Cum... a fost?

Mă ridic pe genunchi și mă așez lângă el pe pat. Mă ia în brațe și își așază capul pe umărul meu.

— Cred că a fost plăcut, spun, iar el râde.

— Plăcut?

— A fost distractiv, într-un fel. Să te văd așa. Și nici nu a avut un gust atât de neplăcut cum îmi închipuiam, îi mărturisesc.

Ar trebui să fiu stânjenită pentru că tocmai am recunoscut că mi-a plăcut, dar nu sunt.

— Pentru tine cum a fost? îl întreb emoționată.

— Am fost plăcut surprins. A fost cel mai bun sex oral care mi s-a făcut vreodată.

Roșesc la vorbele lui.

— Sigur a fost. Râd.

Apreciez că încearcă să mă simt mai bine în legătură cu lipsa mea de experiență.

— Nu, serios. Felul tău de a fi... atât de pur, mă excită rău. Și, Doamne, când te-ai uitat la mine...

— Bine! Bine! Îl întrerup și fac un gest cu mâna.

Nu vreau să retrăiesc toate amănuntele debutului meu. El se hlizește și mă împinge ușor înapoi pe saltea.

— Acum lasă-mă și pe mine să te fac să te simți la fel de bine cum m-am simțit eu, îmi mârâie el în ureche și îmi sărută pielea de pe gât. Degetele lui mi se prind de chiloți și îi trag jos. Vrei cu degetul sau cu limba? șoptește el ademenitor.

— Cu amândouă, răspund, iar el zâmbește.

— Cum dorești.

Își coboară capul. Scâncesc și îl trag din nou de păr. Îi fac asta destul de frecvent, dar se pare că îi place. Spatele mi se arcuiește pe pat și în câteva minute intru într-o stare total euforică, strigând numele lui în timp ce îmi dau drumul.

După ce respirația mi se domolește, mă ridic și îmi plimb degetele pe tatuajele întunecate de pe pieptul său. Mă privește cu atenție, dar nu mă oprește. Rămâne tăcut lângă mine, lăsându-mă să-mi trăiesc starea de extaz.

— Nimeni nu m-a mai atins vreodată în felul ăsta, spune el, iar eu îmi înghit toate întrebările pe care voiam să i le pun.

În loc să-l supun unui interogatoriu, îi zâmbesc ușor și îl sărut repede pe piept.

— Rămâi cu mine în noaptea asta? mă întreabă el, dar eu scutur din cap.

— Nu pot. Mâine e luni și avem cursuri.

Îmi doresc să rămân la el, dar nu duminica.

Are o privire foarte dulce.

— Te rog.

— Nu am haine de schimb la mine.

— Le porți pe astea; te rog, rămâi cu mine. Doar o noapte, îți promit că mâine ajungi la timp la cursuri.

— Nu știu...

— O să mă asigur că ajungi cu cincisprezece minute mai devreme și o să ai timp destul să te oprești la cafenea și să te întâlnești cu Landon, spune el, iar eu rămân cu gura căscată.

— De unde știi că fac asta?

— Te observ... nu chiar tot timpul. Dar mă uit după tine mai mult decât crezi, îmi zice el și simt cum îmi crește inima.

Mă îndrăgostesc de el, profund și repede.

— Rămân, îi spun, dar ridic o mână și continui. Cu o condiție.

— Care? Zâmbește.

— Întoarce-te la cursul de literatură, îi cer eu, iar el ridică o sprânceană.

— S-a făcut.

Zâmbesc când îi aud răspunsul atât de simplu, iar el mă trage mai aproape de pieptul lui.

54

După ce mă odihnesc câteva minute la pieptul lui Hardin, încep să mă gândesc la decizia de a rămâne cu el peste noapte.

— Și unde fac eu duș mâine-dimineață? îi reamintesc.

— Poți face aici, la toaleta de pe coridor.

Buzele i se lipesc de obrazul meu și mă sărută de sus până jos. Atingerea lui pe pielea mea îmi întunecă rațiunea, iar el știe exact ce face.

— În casa unei frății studențești? Poate intra oricine peste mine.

— În primul rând, ușa se încuie, în al doilea rând, te voi însoți, de bună seamă, spune el printre săruturi.

Mă încrunt când îi aud tonul, dar mă hotărăsc să nu-l bag în seamă.

— Bine. Dar aș vrea să fac și acum un duș, până nu se face foarte târziu.

Dă din cap, se ridică și își caută jeanșii. Mă dau jos din pat și mi-i trag și eu pe ai mei, fără să-mi mai pun chiloții.

— Fără chiloți? rânjește el.

Ignorându-l, îmi dau ochii peste cap și spun:

— Ai șampon? Nu am nici măcar peria la mine. Încep să mă neliniștesc când mă gândesc la lucrurile pe care nu le am cu mine. Și bețișoare de urechi? Ață dentară? zic eu mai departe.

— Calmează-te, avem și bețișoare de urechi, și ață dentară. Avem probabil și o periuță de dinți în plus și sunt sigur că există una sau două perii pe aici. Probabil că există și câteva perechi de chiloți de toate mărimile pe aici, pe undeva, dacă vrei, mă informează el.

— Chiloți? întreb eu, înainte să-mi dau seama că vorbește despre perechile lăsate aici de alte fete. Nu contează, zic, iar el râde.

Sper că Hardin nu păstrează vreo colecție ciudată de chiloți de la fetele cu care s-a culcat.

Mă conduce la baie. Mă simt mai relaxată aici decât îmi imaginam, doar pentru că am mai fost în baia asta de câteva ori.

Hardin dă drumul la apă și își scoate tricoul.

— Ce faci? îl întreb.

— Fac un duș?

— Ah, credeam că fac eu prima.

— Hai să facem împreună, spune el lejer.

— Ăăăă... nu! Nu fac! Râd.

Nu pot să fac duș cu el.

— De ce nu? Te-am văzut, m-ai văzut deja. Ce e așa mare scofală? gâfâie el.

— Nu știu... doar că nu vreau.

Știu că m-a văzut deja dezbrăcată, dar de data asta chiar e vorba de ceva foarte intim. Mult mai intim decât tot ce am făcut până acum.

— Bine. Intră tu prima, zice el, dar vocea i-a devenit deja un pic tăioasă.

Îi zâmbesc dulce și nu-i bag în seamă tonul acru, apoi mă dezbrac. Privirea lui îmi cercetează trupul, apoi se mută în altă parte. Întind mâna prin perdea să testez temperatura apei, după care intru.

Hardin rămâne tăcut, în timp ce eu îmi umezesc părul. Prea tăcut.

— Hardin? îl strig eu.

Oare a plecat din baie?

— Da?

— Credeam că ai plecat.

Trage puțin de perdea și își bagă capul cârlionțat sub duș.

— Nu, încă sunt aici.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb, încruntându-mă preocupată.

Scutură din cap, dar nu spune nimic. Oare se bosumflă ca un copil pentru că nu am vrut să fac duș împreună cu el? Aproape că îmi vine să-i spun să intre și el lângă mine, dar vreau să priceapă ideea că nu poate avea mereu tot ce vrea. Își scoate capul din duș și îl aud așezându-se pe toaletă.

Șamponul și gelul de duș miros a mosc. Mi-e dor de șamponul meu cu vanilie, dar pentru o noapte e bine și așa. Probabil ar fi fost mai bine să fi rămas Hardin la mine în cameră, dar acolo ar fi fost Steph, și ar fi fost ciudat să îi explic totul, și nici nu mi-l imaginez pe Hardin atât de afectuos dacă s-ar afla și ea prin preajmă. Gândul ăsta mă deranjează, dar îl alung.

— Poți să-mi dai un prosop? îl rog eu și închid apa. Sau două, dacă ai suficiente. Îmi place să am unul pentru păr și unul pentru corp.

Mâna lui pătrunde prin perdea întinzându-mi două prosoape. Îi mulțumesc, iar el bolborosește ceva de neînțeles.

Își dă jos jeanșii în timp ce eu mă șterg și dă drumul la apă. Mâinile sale lungi trag la o parte perdeaua și nu pot să nu mă holbez la trupul său gol. Cu cât îl văd mai mult așa, cu atât mai frumoase mi se par desenele tatuate pe pielea sa. Mă tot zgâiesc, iar el intră în duș. Apa îi udă părul castaniu, iar el trage perdeaua. Ar fi trebuit să fac duș cu el, și nu pentru că s-ar fi supărat, ci pentru că acum chiar îmi doresc să fac asta.

— Mă duc înapoi în camera ta, îl anunț, crezând oricum că o să mă ignore.

Smucește perdeaua, făcând ca inelele să se hârșâie de tija pe care sunt agățate.

— Nu, nu te duci nicăieri.

— OK, care-i problema? mă răstesc eu.

— Niciuna, doar că nu te întorci singură în cameră. Aici locuiesc treizeci de tipi, deci mai bine nu te plimbi singură pe coridoare.

— Nu, e altceva la mijloc; te-ai bosumflat de când ți-am spus că nu pot face duș cu tine.

— Ba nu... nu-i adevărat.

— Spune-mi sau mă întorc în cameră acoperită numai cu prosopul, îl amenință eu, știind de fapt că nu aș face niciodată așa ceva.

Ochii i se îngustează și încearcă să mă apuce de mână ca să mă oprească, împrăștiind apă pe toată podeaua.

— Nu-mi place să fiu refuzat. Are vocea joasă, dar mult mai îndulcită decât acum câteva clipe.

Îmi închipui că, atunci când vine vorba de fete, Hardin nu primește *refuzuri* decât foarte rar, poate niciodată. Mintea mă îndeamnă să-i spun că trebuie să se obișnuiască și el cu ideea, dar nici eu nu i-am spus până acum „nu". Când mă atinge, fac tot ce vrea el.

— Știi, eu nu sunt ca alte fete, Hardin, izbucnesc eu, stăpânită de gelozie.

Un mic zâmbet îi joacă pe buze în timp ce apa îi curge pe ele.

— Știu, Tess. Știu. Trage la loc perdeaua și închide apa, iar eu mă îmbrac.

— Poți să te îmbraci pentru culcare cu haine de-ale mele, îmi spune el, iar eu încuviințez dând din cap. Îl aud cu greu, pentru că mă concentrez foarte mult pe trupul lui strălucitor. Se șterge pe păr cu prosopul alb, lăsându-l puțin pe cap, apoi și-l înfășoară în jurul taliei. Felul în care și-a legat prosopul atât de jos pe șolduri este pur și simplu plin de lascivitate. Mi se pare că temperatura din baie a crescut cu vreo zece grade. Aplecându-se spre un dulap, scoate o perie și mi-o pune în mână.

— Vino încoace, spune el, iar eu dau din cap, încercând să-mi alung din minte gândurile murdare.

Mergem pe coridor și, după un colț, un tip înalt și blond aproape mă dărâmă... Mă uit la chipul lui și mă trec fiorii.

— Nu te-am mai văzut de mult timp, mârâie el, iar pe mine mă cuprinde greața.

— Hardin, scâncesc eu, iar el se întoarce; îi ia numai o secundă să-și aducă aminte că e vorba de același tip care a încercat să se ia de mine acum câtva timp.

— Las-o în pace, Neil, se răstește el, iar Neil pălește.

Cred că nu l-a văzut pe Hardin înainte să dea colțul. Greșeala lui.

— Îmi pare rău, Scott, spune el și se îndepărtează.

— Mulțumesc, îi șoptesc lui Hardin.

Mă ia de mână și descuie ușa camerei lui.

— Trebuia să-l bat de să-i sară capacele, nu? zice Hardin după ce eu mă așez pe pat.

— Nu! Nu trebuia! îl implor eu.

Nu sunt sigură dacă vorbește serios sau nu, dar nici nu vreau să aflu. El ia telecomanda de pe dulap și dă drumul la televizor înainte de a deschide un sertar din care îmi aruncă un tricou și o pereche de boxeri.

Îmi scot jeanșii și îmi pun boxerii pe mine, rulându-le elasticul de câteva ori.

— Aș putea să pun pe mine tricoul pe care l-ai purtat tu astăzi?

Nu-mi dau seama cât de ciudat sună fraza până când nu o aud cu urechile mele.

— Poftim? Rânjește la mine.

— Păi... eu... nu contează. Habar n-am ce tot zic. Mint. *Vreau să-ți port tricoul murdar pentru că miroase frumos?* Asta sună ciudat și nebunesc.

El se hlizește, ridică tricoul de pe podea și vine către mine.

— Uite-l, iubito, spune el și mi-l oferă.

Mă bucur că nu m-am făcut de râs și mai tare, dar tot mă simt un pic absurd.

— Mulțumesc, chițăi eu, îmi dau jos sutienul, apoi mă îmbrac cu tricoul lui.

Inspir și regăsesc același miros uimitor pe care îl cunoșteam deja.

Văzându-mi reacția, ochii i se înseninează.

— Ești frumoasă, spune el, iar eu mă uit în altă parte.

Am senzația că nu a intenționat să spună aceste cuvinte cu voce tare, ceea ce îmi face inima să crească și mai mult. Îi zâmbesc și fac un pas spre el.

— Și tu la fel.

— Gata cu astea, râde el și se înroșește în obraji. La ce oră trebuie să te trezești dimineață? mă întreabă el, schimbând canalele.

— La cinci, dar o să-mi pun alarma.

— La cinci? Cinci dimineața? Ai primul curs la cât, la nouă? De ce te trezești atât de devreme?

— Nu știu, ca să mă pregătesc, cred. Îmi trec peria prin păr.

— Bine, hai să ne trezim la șapte; nu funcționez deloc înainte de ora șapte, îmi zice el, iar eu oftez. Eu și Hardin suntem atât de diferiți!

— Șase și jumătate? încerc eu să negociez.

— Bine, șase și jumătate, aprobă el.

Ne petrecem restul serii uitându-ne aiurea la televizor, înainte ca Hardin să adoarmă cu capul la mine în poală, cu degetele mele mângâindu-l prin păr. Îl dau la o parte și mă întind lângă el, încercând să nu-l trezesc din somn.

— Tess? mormăie el și își întinde mâinile ca să mă atingă.

— Aici sunt, îi șoptesc din spate.

Se răsucește și mă ia în brațe înainte de a adormi din nou. Spune că doarme mai bine când mă aflu prin preajmă și eu cred că lucrul ăsta e valabil și pentru mine.

În dimineața următoare, alarma sună la șase și jumătate și mă grăbesc să mă îmbrac cu hainele pe care le-am purtat și ieri și să-l trezesc pe Hardin. E foarte greu de trezit. Mă simt agitată și neregătită, dar ajungem la camera mea până la șapte și un sfert și am

timp berechet să mă schimb, să mă pieptăn și să mă spăl din nou pe dinți. Steph doarme în continuare și îl opresc pe Hardin să-i toarne un pahar de apă în cap ca s-o trezească. De asemenea, mă bucur din cale-afară că Hardin nu face niciun comentariu nepoliticos la adresa mea când mă îmbrac cu una dintre fustele mele lungi și cu un tricou albastru uni.

— Vezi, de-abia e opt; avem douăzeci de minute la dispoziție ca să ajungem la cafenea, se laudă Hardin.

— Avem?

— Da, credeam că te conduc. Dacă nu vrei, e în regulă, zice el și privește în altă parte.

— Ba da, sigur că este în regulă.

Doar că nu m-am obișnuit cu schimbările care au intervenit între mine și Hardin. Va fi plăcut să nu mai fiu nevoită să-l ocolesc sau să mă simt îngrijorată că dau nas în nas cu el. *Dar oare ce va crede Landon? O să-i povestim măcar ce se petrece?*

— Ce să facem noi cu aceste douăzeci de minute? zâmbesc eu.

— Am eu câteva idei. Zâmbește cu subînțeles și mă trage lângă el.

— Steph e aici, îi reamintesc eu, în timp ce el mă sărută sub ureche.

— Știu, doar ne sărutăm, râde el și își apăsă buzele pe ale mele.

Plecăm înainte ca Steph să se trezească, iar Hardin se oferă să-mi ducă geanta, un gest frumos, dar total neașteptat.

— Unde îți sunt cărțile? îl întreb.

— Nu mi le iau niciodată, împrumut câte una, la fiecare curs. În felul ăsta, nu le car, spune el și arată către geanta mea aflată pe umărul lui.

Dau ochii peste cap și mă pufnește râsul.

Când ajungem la cafenea, Landon se sprijină de zidul de cărămidă și pare surprins când ne vede pe mine și pe Hardin împreună. Mă uit la el, dându-i de înțeles din priviri că o să-i explic mai târziu, iar el îmi zâmbește.

— OK, trebuie să mă car, am niște cursuri la care trebuie să dorm, spune Hardin, iar eu dau din cap.

Ce ar trebui să fac acum, să-l îmbrățișez?

Dar înainte să mă hotărăsc eu ce să fac, îmi trânteşte geanta pe jos și mă prinde cu mâna de mijloc, trăgându-mă către el și sărutându-mă. Nu mă așteptam la așa ceva. Îl sărut și eu, apoi îmi dă drumul.

— Ne vedem mai târziu, rânjește el și se uită la Landon.

Este o situație extrem de ciudată. Practic Landon își adună fața de pe jos, iar eu sunt stânjenită de mișcarea îndrăzneață a lui Hardin.

— Ăăă... scuze pentru asta.

Mie nu-mi prea plac manifestările afectuoase în public. Cu Noah nu am făcut niciodată așa ceva, în afară de atunci când am încercat să-l sărut la mall ca să mi-l scot din minte pe Hardin.

— Am multe să-ți povestesc, îi spun lui Landon, care îmi ridică geanta de pe jos.

55

Landon păstrează tăcerea cât timp îi povestesc despre despărțirea de Noah și îl întreb și pe el cum aș putea defini relația mea cu Hardin, de vreme ce eu sunt convinsă că suntem împreună, dar nu am discutat încă detaliile tehnice.

— Știu că te-am avertizat deja, așa că nu am de gând să mă repet. Dar te rog să ai grijă cu el. Deși trebuie să recunosc că pare îndrăgostit de tine, atât cât poate fi de îndrăgostit cineva ca el, spune Landon când ne așezăm în bănci.

Înseamnă foarte mult pentru mine că, în ciuda faptului că nu îl place pe Hardin, depune toate eforturile să fie înțelegător și de ajutor.

Când mă îndrept spre cel de-al doilea curs, profesorul de sociologie îmi face semn să mă duc la catedră.

— Tocmai mi-a transmis cineva că trebuie să te prezinți în biroul rectorului, îmi spune el.

Poftim? De ce? Un milion de temeri pun stăpânire pe minte, după care îmi amintesc că rectorul este tatăl lui Hardin. Mă mai relaxez un pic, dar peste câteva clipe emoțiile mă copleșesc din nou.

De ce anume ar putea avea nevoie? Știu că la facultate nu e ca la liceu, dar mă simt de parcă aș fi chemată în biroul directorului, numai că directorul se întâmplă să fie... tatăl... *iubitului* meu?

Îmi pun geanta pe umăr și merg prin campus până la clădirea administrației. E o plimbare lungă și îmi ia peste o jumătate de oră să ajung acolo. Îmi spun numele secretarei de la recepție, iar ea ridică repede telefonul. Nu aud nimic în afară de „domnule Scott".

— Vă așteaptă, zâmbește ea profesional și arată către ușa din lemn de pe coridor.

Mă duc acolo, dar înainte să apuc să ciocănesc, ușa se deschide cu un scârțâit și Ken mă întâmpină zâmbind.

— Tessa, mulțumesc că ai venit, spune el, primindu-mă înăuntru, și mă invită, cu un gest, să mă așez.

El se așază într-un imens scaun pivotant, chiar în spatele biroului supradimensionat din lemn de cireș. Mă simt mult mai intimidată de el în biroul său decât eram la el acasă.

— Îmi pare rău că te-am luat de la curs. Nu știam cum să dau de tine și știi și tu că ar fi fost dificil să încerc... prin Hardin.

— E în regulă. S-a întâmplat ceva? întreb eu emoționată.

— Nu, deloc. Am câteva lucruri de discutat cu tine. Să începem cu stagiatura. Se apleacă și-și pune mâinile pe birou. Sunt foarte bucuros să te anunț că am vorbit cu prietenul meu de la Vance și vrea să te întâlnească cât mai repede cu putință. Dacă ești liberă mâine ar fi excelent, spune el.

— Pe bune! chițăi eu, ridicându-mă în picioare de atâta entuziasm. Mă grăbesc să mă așez la loc când îmi dau seama că e cam ciudat să stau în picioare. Este minunat, mulțumesc foarte mult! Nu aveți idee cât de mult vă mulțumesc! îi spun eu.

Este o veste minunată, nu-mi vine să cred că face asta pentru mine.

— Plăcerea este de partea mea, Tessa. Își ridică sprâncenele cu interes real. Deci să-i transmit că te duci mâine?

Nu vreau să ratez niciun curs, dar acum e o excepție și oricum sunt în avans cu învățatul.

— Da, este minunat. Vă mulțumesc din nou. Uau, spun eu, iar el râde.

— Acum, a doua chestiune, și dacă mă refuzi nu-i nicio problemă. Este mai mult o dorință personală, mai degrabă o favoare. Stagiatura ta la Vance nu va avea de suferit dacă mă refuzi, spune el, iar pe mine mă cuprind emoțiile. Încuviințez din cap, iar el continuă să vorbească: Nu sunt sigur dacă Hardin ți-a spus că eu și Karen ne vom căsători weekendul viitor.

— Știam că se apropie nunta. A, și felicitări, îi spun. Nu știam că este atât de curând.

Gândurile îmi fug imediat la felul în care Hardin le-a distrus casa și a băut aproape o sticlă întreagă de scotch.

Râde cu amabilitate.

— Mulțumesc foarte mult. Mă întrebam dacă tu crezi că există vreo cale... dacă tu poți... să-l convingi pe Hardin să vină. Ochii i se desprind de mine și i se fixează pe perete. Știu că acum depășesc limita, dar nu mi-ar plăcea deloc să nu fie acolo și, sincer, cred că ești singura persoană care l-ar putea convinge să apară la nuntă. L-am mai rugat de câteva ori și a zis nu imediat.

Lasă să-i scape un oftat plin de frustrare.

Habar nu am ce să-i spun. Mi-ar plăcea să-l aduc pe Hardin la nunta tatălui său, dar mă îndoiesc că o să asculte de mine. De ce își imaginează toată lumea că o să mă asculte? Îmi amintesc momentul când Ken mi-a spus că el crede că Hardin este îndrăgostit de mine, un gând pe cât de absurd, pe atât de neadevărat.

— Cu siguranță voi vorbi cu el. Mi-ar plăcea să vină la nuntă, îi spun eu cu toată sinceritatea.

— Serios? Îți mulțumesc mult, Tessa. Sper că nu te simți obligată să spui da, deși eu de-abia aștept să vă văd pe amândoi acolo, zâmbește el.

O nuntă la care să merg cu Hardin? Ideea sună minunat, dar Hardin va fi greu de convins.

— Karen te place foarte mult și s-a bucurat foarte mult să te aibă în vizită weekendul acesta. Ești bine-venită când vrei tu.

— Și mie mi-a plăcut mult să mă aflu acolo. Poate o s-o abordez în legătură cu lecțiile de gătit pe care s-a oferit să mi le predea. Râd, iar el chicotește.

Seamănă atât de mult cu Hardin când zâmbește încât mi se încălzește brusc inima. Tatăl lui Hardin este atât de disperat să îndrepte relația cu fiul său cel mânios și fragil, încât simt o durere în piept de mila lui. Voi încerca să fac tot ce pot ca să-l ajut pe Ken.

— S-ar bucura foarte mult! Treci pe la noi când vrei, trâmbițează el, iar eu mă ridic în picioare.

— Mulțumesc din nou că m-ați ajutat cu stagiatura. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— M-am uitat peste cererea ta de înscriere și peste scrisoarea de intenție și mărturisesc că sunt impresionante. Hardin ar avea multe de învățat de la tine, spune el, cu o sclipire de speranță în ochii săi verzi.

Simt cum obrajii îmi iau foc când mă ridic și spun la revedere. Când ajung la clădirea unde se ține cursul de literatură, mai sunt doar cinci minute până să înceapă ora. Hardin stă pe locul său obișnuit, iar eu nu-mi pot stăpâni zâmbetul care mi-a înflorit pe chip.

— Te-ai ținut de promisiune, așa am făcut și eu, spune el și-mi zâmbește la rândul lui.

Îl salut pe Landon și mă așez între ei.

— De ce ai întârziat atât? șoptește Hardin când profesorul își începe cursul.

— O să-ți spun după oră.

Zâmbesc. Știu că dacă încep subiectul acum, o să facă o scenă în mijlocul cursului.

— Spune-mi.

— Am zis că o să-ți spun după oră. Nu e mare lucru, îi promit eu.

El oftează, dar mă lasă în pace.

Când se termină cursul, Hardin și Landon se ridică amândoi în picioare, iar eu nu sunt sigură cu care trebuie să vorbesc. De obicei, vorbesc cu Landon după curs și ieșim împreună, dar acum, că s-a întors Hardin, nu mai știu ce să fac.

— Mai vii vineri la focul de tabără cu mine și cu Dakota? Mă gândeam că mai întâi ai putea să vii la cină. Știu că mamei i-ar plăcea mult, spune Landon, înainte ca Hardin să deschidă gura.

— Da, desigur, voi veni. Ideea cu cina e grozavă; doar să îmi dai detaliile și voi fi acolo.

Îi zâmbesc. De-abia aștept s-o întâlnesc pe Dakota, îl face fericit pe Landon și de aceea deja simt că mi-e dragă.

— O să-ți dau un mesaj, spune el și pleacă.

— *O să-ți dau un mesaj,* se maimuțărește Hardin imitându-l, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Nu mai face mișto de el, îl avertizez.

— Ah, da, am uitat cât de rău te înfurii. Îmi aduc aminte că aproape ai sărit peste separeu la Molly când a făcut mișto de el, râde, iar eu îi trag una în glumă peste umăr.

— Vorbesc serios, Hardin, lasă-l în pace, spun, după care adaug: Te rog, ca să îndulcesc puțin atmosfera.

— Locuiește cu tatăl meu. Mi-am câștigat dreptul de a face mișto de el, îmi zâmbește, iar eu izbucnesc în râs.

Pe drumul de ieșire din clădire, mă gândesc că acum e momentul ori niciodată.

— Că tot veni vorba de tatăl tău... Îl privesc pe Hardin și îmi dau seama că deja s-a încordat. Ochii i-au devenit bănuitori în așteptarea cuvintelor mele. La el am fost azi. În biroul lui. Mi-a stabilit un interviu la Vance pentru mâine. Nu e grozav?

— *Ce-a făcut?* se răstește el.

Iar o luăm de la capăt.

— Mi-a stabilit un interviu. E o ocazie importantă, Hardin, pledez eu pentru pace și armonie.

— Bine, oftează el.

— Mai e ceva, adaug eu.

— Bineînțeles că mai e ceva...

— M-a invitat la nuntă weekendul viitor... adică, pe *amândoi* ne-a invitat. Ne-a invitat la nuntă.

Cu greu pot trece peste privirea pe care mi-o aruncă.

— Nu, nu merg. Și am încheiat discuția.

Se întoarce și vrea să plece.

— Așteaptă, ascultă-mă până la capăt. Te rog!

Îl apuc de încheietură, dar el își smucește mâna.

— Nu. Trebuie să te ții departe de toate astea, Tessa. Nu glumesc. Vezi-ți dracului de treburile tale măcar o dată, izbucnește el.

— Hardin... mai zic o dată, dar el nu mă bagă în seamă.

Se îndepărtează de mine și se duce înspre parcare. Picioarele mi-au paralizat și nu mă pot lua după el. Mă uit cum mașina lui albă iese din parcare. Exagerează, iar eu nu am de gând să-i fac jocul. Are nevoie de câtva timp ca să se calmeze înainte să-i pot vorbi din nou. Știam că nu va dori să meargă la nuntă, dar speram măcar să putem discuta.

Pe cine păcălesc eu aici? Tocmai ce am început să fim „mai mult" unul pentru celălalt acum două zile. Nu știu de ce mă tot aștept ca lucrurile să fie mult mai diferite ca înainte. De fapt, ele sunt diferite, în multe aspecte: Hardin este mai drăguț cu mine mare parte din timp și m-a sărutat în public, ceea ce a fost cu adevărat o surpriză. Cu toate acestea, Hardin rămâne în esență Hardin și este încăpățânat și are probleme de comportament. Oftând, îmi arunc geanta pe umăr și mă întorc în camera mea.

Când intru în cameră, Steph stă cu picioarele încrucișate pe podea zgâindu-se la televizorul ei.

— Unde ai fost noaptea trecută? Nu e deloc genul tău să nu vii acasă într-o seară din timpul săptămânii, domnișoară, mă necăjește ea, iar eu îmi dau ochii peste cap tot în glumă.

— Am... ieșit, îi zic eu.

Nu știu dacă ar trebui să-i spun că am stat cu Hardin.

— Cu Hardin, completează ea în locul meu, iar eu mă uit în altă parte. Știu unde ai fost; mi-a cerut numărul tău de telefon, apoi a plecat de la sala de bowling și nu s-a mai întors. Zâmbetul ei este unul imens și plin de strălucire.

— Să nu spui nimănui. Nici eu nu știu exact ce se petrece cu mine, îi zic eu.

Steph promite să-și țină gura și petrecem tot restul după-amiezii vorbind despre ea și Tristan, înainte ca acesta să apară și s-o scoată la cină. O sărută când ea îi deschide ușa, o ține de mână pe când ea își strânge lucrurile și îi zâmbește tot timpul. Hardin de ce nu se poate purta așa cu mine?

Nu mai am nicio veste de la Hardin de câteva ore, dar nici nu vreau să îi dau eu prima vreun mesaj. Meschin din partea mea, știu, dar nu-mi pasă. După ce pleacă Steph și Tristan, termin de învățat și îmi strâng lucrurile pentru a mă duce la duș, și atunci îmi zbârnâie telefonul. Îmi sare inima din piept când văd numele lui Hardin pe ecran.

Stai cu mine la noapte? spune mesajul.

Nu mi-a vorbit de câteva ore, dar vrea să rămân la el? Din nou?

De ce? Ca să fii din nou nesimțit cu mine? îi răspund.

Vreau să-l văd, dar încă sunt supărată.

Sunt pe drum, pregătește-te.

Îmi dau ochii peste cap din cauza tonului său autoritar, dar recunosc că sunt entuziasmată pentru că urmează să-l văd.

Mă grăbesc să fac un duș ca să nu mai fiu nevoită să mă spăl la sediul frăției studențești. Când termin, de-abia am timp să îmi iau hainele pentru mâine. Mi-e groază să iau autobuzul ca să ajung la Vance, când e vorba de un drum doar de jumătate de oră, așa că îmi propun să merg din nou să-mi caut mașină. Îmi împăturesc ordonat hainele și le pun în geantă, exact când Hardin deschide ușa, fără să ciocănească, desigur.

— Ești gata? mă întreabă și îmi ia poșeta de pe dulap.

Dau din cap, îmi arunc geanta pe umăr și ies după el. Mergem în liniște către mașină și mă trezesc rugându-mă la nesfârșit în mintea mea ca restul serii să nu decurgă la fel.

56

Mă holbez pe geamul din dreptul locului din dreapta, nedorind să fiu prima care vorbește. După ce trecem de câteva străzi, Hardin deschide radioul și apoi dă volumul prea tare. Îmi dau ochii peste cap, dar încerc să-l ignor în continuare, până nu mai rabd. Îi urăsc gusturile muzicale care îmi dau dureri instantanee de cap. Fără să-i cer voie, dau radioul mai încet, iar Hardin îmi aruncă o privire.

— Ce? mă răstesc eu.

— Uau, cineva e supărat rău de tot, zice el.

— Nu, doar că nu am chef să ascult așa ceva și, dacă e cineva într-o dispoziție proastă, acela ești tu. Ai fost nesimțit mai devreme, apoi mi-ai dat mesaj și m-ai rugat să rămân la tine; nu înțeleg nimic.

— M-am enervat pentru că ai adus vorba de nuntă. Acum că am stabilit că nu mergem, nu mai e nevoie să fiu supărat. Tonul lui este calm și sigur.

— *Nu* am stabilit nimic, nici măcar nu am discutat despre asta.

— Ba da, am discutat. Ți-am spus că nu merg nicăieri, așa că las-o baltă, Theresa.

— Poate tu nu mergi, dar eu mă duc. Și săptămâna asta o să mă duc și acasă la tatăl tău ca să mă învețe Karen să gătesc, îi spun.

Își încleștează fălcile și se uită urât la mine.

— Nu te duci la nicio nuntă și, în plus, acum tu și Karen ați devenit cele mai bune prietene? De-abia ai cunoscut-o.

— Și ce dacă de-abia am cunoscut-o? Și pe tine de-abia te cunosc, îi zic.

Îi cade fața, iar eu mă simt prost, dar ăsta e adevărul.

— De ce ești atât de dificilă? zice el printre dinții încleștați.

— Pentru că nu o să-mi spui tu ce să fac, Hardin. Nu se va întâmpla așa ceva. Dacă vreau să mă duc la nuntă, o să mă duc, iar tu ar trebui să vii cu mine. Ar putea fi amuzant, chiar te-ai putea distra. Ar însemna foarte mult pentru tatăl tău și pentru Karen, dar pentru tine nu contează nimic din toate astea.

Nu spune nimic. Răsuflă adânc, iar eu mă uit din nou pe geam. Restul drumului rămâne cufundat în tăcere, amândoi suntem prea furioși ca să mai vorbim. Când ajungem la sediul frăției studențești, Hardin îmi ia geanta de pe bancheta din spate și și-o pune pe umăr.

— Și mă rog, de ce faci tu parte dintr-o frăție? îl întreb.

Voiam să aflu răspunsul încă de când i-am descoperit prima dată camera.

Din nou respiră adânc, în timp ce urcăm scările.

— Pentru că, atunci când am fost de acord să vin aici, căminele erau pline și eram al dracului de sigur că nu voi locui cu tata, așa că a fost una dintre puținele opțiuni pe care le aveam.

— Atunci de ce ai rămas?

— Pentru nu vreau să stau cu tata, Tessa. În plus, uită-te la casa asta; e frumoasă și am căpătat și cea mai mare cameră. Rânjește un pic și mă bucur că furia i-a mai trecut.

— De ce nu te muți în afara campusului? îl întreb eu, iar el dă din umeri.

Poate nu vrea să-și găsească o slujbă.

Îl urmez până în camera lui și aștept să descuie ușa. De ce e atât de obsedat să nu-i intre nimeni în cameră?

— De ce nu lași pe nimeni să intre la tine în cameră? îl întreb, iar el își dă ochii peste cap. Îmi pune geanta pe podea.

— De ce pui mereu atâtea întrebări? oftează el și se așază pe un scaun.

— Nu știu, tu de ce nu îmi răspunzi niciodată? îl întreb, dar, desigur, el mă ignoră.

— Pot să-mi pun pe un umeraș hainele pentru mâine? Nu vreau să se șifoneze prea tare de la statul în geantă.

Pare să se gândească la ceva timp de o secundă înainte de a clătina din cap și de a se ridica să-mi aducă un umeraș din șifonierul lui. Îmi scot fusta și bluza și le pun pe umeraș, nebăgându-i în seamă expresia dezaprobatoare la vederea hainelor mele.

— Mâine trebuie să mă trezesc mai devreme decât de obicei, ca să pot ajunge în stația de autobuz până la opt patruzeci și cinci; stația aia aflată la trei străzi distanță de aici este pe ruta care mă lasă la câteva blocuri de Vance, îl informez eu.

— Poftim? Te duci acolo mâine? De ce nu mi-ai spus?

— Ți-am spus... erai prea ocupat să te bosumfli ca să mă bagi în seamă, ripostez eu.

— Te duc eu cu mașina; nu e nevoie să iei autobuzul, e un drum de o oră până acolo.

Vreau să-i refuz oferta doar ca să-l enervez, dar decid să nu fac asta. Mașina lui Hardin este o variantă mult mai bună de ajuns acolo decât un autobuz aglomerat.

— O să-mi iau și eu mașină în curând; nu mai rezist mult timp fără mașină. Dacă reușesc să intru la stagiatură, ar trebui să iau autobuzul până acolo de trei ori pe săptămână.

— Te-aș duce eu, spune el, iar vocea lui e de-abia șoptită.

— O să-mi iau mașină, îi zic. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fii supărat pe mine și să nu mă duci.

— Nu aș face niciodată așa ceva. Tonul lui e foarte grav.

— Ba da, ai face. Apoi m-aș da de ceasul morții căutând o linie de autobuz. Nu, mulțumesc, zic eu, pe jumătate în glumă.

Sincer, cred că m-aș putea baza pe el, dar nu vreau totuși să risc. Are prea multe toane.

Hardin deschide televizorul și se ridică să își schimbe hainele, iar eu mă uit atent la ce face el. Nu contează cât de supărată sunt pe el, nu aș rata niciodată șansa de a-l vedea cum se dezbracă. Își trage tricoul peste cap, apoi observ cum i se încordează mușchii pe sub piele când își desface și își scoate jeanșii negri strâmți. Exact când mă gândeam că va rămâne iar în boxeri, ia din dulap o pereche subțire de pantaloni de bumbac și îi îmbracă. Din fericire pentru mine, măcar nu-și mai pune tricou.

— Uite, mormăie el și-mi dă tricoul pe care tocmai și l-a scos.

Nu-mi pot reține un zâmbet când pun mâna pe el. Ăsta e deja obiceiul nostru; cred că și lui îi place să-i port tricoul când dormim, cum și mie îmi place să-i simt parfumul. Hardin se concentrează la televizor, iar eu îl imit și mă schimb în tricoul lui și într-o pereche de pantaloni de yoga. Pantalonii sunt mai degrabă niște colanți elastici, dar sunt comozi. După ce îmi împăturesc sutienul și hainele, Hardin se uită în cele din urmă la mine. Își drege vocea, iar privirea lui îmi scanează trupul.

— Pantalonii ăia... ăăă... sunt foarte sexy.

Mă înroșesc.

— Mulțumesc.

— Mult mai mișto decât pantalonii tăi scămoșați, mă necăjește el, iar eu izbucnesc în râs și mă așez pe podea.

Mă simt ciudat de relaxată în camera lui. Poate datorită cărților, poate datorită lui Hardin însuși, nu sunt sigură.

— Vorbeai serios în mașină când mi-ai zis că de-abia mă cunoști? mă întreabă el încet.

Întrebarea lui vine pe neașteptate.

— Într-un fel. Nu ești o persoană tocmai ușor de pătruns, recunosc eu.

— Eu simt că te cunosc, spune el uitându-se în ochii mei.

— Da, pentru că te las să faci asta. Îți povestesc lucruri despre mine.

— Și eu îți povestesc. Poate că nu pare, dar tu mă cunoști mai bine decât oricine altcineva. Se uită în podea, apoi din nou în ochii mei. Pare trist și vulnerabil, atât de diferit de furia sa intensă obișnuită, dar la fel de captivantă.

Nu am idee ce ar trebui să răspund la confesiunea sa; simt că îl cunosc pe Hardin din punct de vedere intim, că avem legături mai adânci decât frânturile de informații pe care le-am schimbat unul despre celălalt, dar mie nu-mi ajunge. Trebuie să aflu mai multe.

— Și tu mă cunoști mai bine decât oricine altcineva, îi zic.

Mă cunoaște pe mine, pe adevărata Tessa. Nu pe Tessa aceea care pretind eu că sunt în preajma mamei sau a lui Noah. I-am povestit lui Hardin cum ne-a părăsit tatăl meu, despre morala mamei și despre temerile mele pe care nu le-am mai dezvăluit nimănui. Hardin pare mulțumit cu aceste informații; un zâmbet îi inundă chipul arătos și se ridică de pe scaun ca să vină înspre mine. Mă ia de mână și mă trage în sus.

— Ce vrei să afli, Tessa? mă întreabă el, iar inima mea se încălzește.

Hardin este în sfârșit dornic să-mi spună mai multe despre el. Sunt și mai aproape de a-l cunoaște mai bine pe bărbatul ăsta complicat și furios, și totuși atât de afectuos.

Eu și Hardin stăm întinși pe pat, cu ochii pe tavan, iar eu îi pun cel puțin o sută de întrebări. Îmi povestește despre locul în care a crescut, Hampstead, și cât de frumos este să locuiești acolo. Îmi povestește despre cicatricea de la genunchi, căpătată de când a învățat să meargă pe bicicletă fără roți ajutătoare, și cum mama lui a leșinat la vederea sângelui. Tatăl lui fusese la cârciumă în ziua aceea, toată ziua, așa că mama lui a fost cea care l-a învățat. Îmi povestește despre școala primară și despre cum își petrecea aproape tot timpul citind. Nu a fost niciodată foarte sociabil, iar când a mai crescut, tatăl său a început să bea din ce în ce mai mult și părinții lui se certau din

ce în ce mai des. Îmi povestește cum a fost exmatriculat din școala generală pentru că s-a bătut cu niște colegi și cum mama lui l-a implorat pe director să-l primească înapoi. A început să se tatueze la șaisprezece ani; tatuajele i le-a făcut prietenul lui într-un subsol. Primul lui tatuaj a fost o stea și după aceea a vrut din ce în ce mai multe. Îmi povestește că nu are un motiv anume pentru care nu și-a tatuat spatele; pur și simplu nu a ajuns acolo. Urăște păsările, deși are două tatuate pe claviculă, și iubește mașinile clasice. Cea mai grozavă zi din viața lui a fost aceea în care a învățat să conducă, iar cea mai urâtă zi a fost aceea în care părinții lui au divorțat. Tatăl lui s-a lăsat de băutură când el avea paisprezece ani și a încercat să compenseze cumva anii aceia oribili, dar Hardin nu l-a mai acceptat.

Am capul plin cu toate aceste informații noi despre el și simt că, într-un final, sunt în stare să-l înțeleg. Mai sunt foarte multe lucruri pe care aș vrea să le aflu despre el, dar Hardin adoarme în timp ce-mi povestește despre teatrul de păpuși confecționat din cutii de carton, pe care el, mama lui și prietena acesteia l-au făcut împreună când el avea opt ani. Mă uit la el cum doarme și pare mai tânăr acum, că i-am aflat copilăria, care pare în mare măsură fericită până în momentul în care a fost otrăvită de alcoolismul tatălui său, ceea ce l-a făcut pe Hardin să devină ființa furioasă de astăzi. Mă aplec și îl sărut pe acest rebel orgolios pe obraz, înainte de a mă strecura în pat ca să mă culc și eu.

Nu vreau să-l trezesc, așa că trag cuvertura ca să mă învelesc. În noaptea aceea, visele îmi sunt bântuite de un băiețel cu părul cârlionțat care cade de pe bicicletă.

— Oprește-te!

Mă trezesc ca arsă la auzul vocii suferinde a lui Hardin. Îl caut din priviri, apoi mă aplec peste pat și îi văd trupul zvârcolindu-se pe podea. Mă dau repede jos din pat și îl scutur încet de umeri, încercând să-l trezesc. Îmi aduc aminte cât de greu a fost data trecută, așa că mă aplec asupra lui și-l apuc de umeri cu mâinile mele mici,

în timp ce el încearcă să mă îndepărteze. Un geamăt îi scapă de pe buzele sale perfecte, apoi deschide brusc ochii.

— Tess, oftează el și mă ia în brațe.

Transpiră din greu. Ar fi trebuit să-l întreb și despre coșmarurile astea, dar nu am vrut să mă lăcomesc; mi-a spus multe, mai multe decât m-aș fi așteptat.

— Sunt aici, sunt aici, îi spun ca să-l liniștesc.

Îl trag de mână, făcându-i semn să se ridice și să se întoarcă în pat. Când mă uit în ochii lui, confuzia și teama dispar din ei.

— Credeam că ai plecat, șoptește el.

Stăm amândoi întinși și mă trage cât poate de aproape. Îmi trec degetele prin părul său jilav și rebel, iar ochii i se închid cu o fluturare.

Nu spun nimic. Doar continui să-l mângâi pe cap ca să-l liniștesc.

— Să nu mă părăsești niciodată, Tess, șoptește el și adoarme din nou.

Inima aproape îmi explodează la auzul rugăminții sale și știu că voi fi lângă el cât timp va dori el să fiu.

57

A doua zi de dimineață mă scol înaintea lui Hardin, reușesc să-l rostogolesc de pe mine și să-mi descurc picioarele din ale lui fără să-l trezesc. Imaginea lui Hardin spunându-mi numele cu ușurare și toate secretele pe care mi le-a dezvăluit despre el îmi fac stomacul să se strângă. A fost atât de sincer și de lipsit de precauție noaptea trecută, încât m-a făcut să țin și mai mult la el. Profunzimea sentimentelor mele pentru el mă sperie și le simt prezența, doar că nu sunt pregătită deocamdată să le fac față. Îmi iau ondulatorul de păr și micuța trusă de machiaj pe care am împrumutat-o de la Steph cu permisiunea ei, desigur, și mă duc la baie.

Coridorul este gol și nu bate nimeni la ușa toaletei cât timp mă pregătesc. Nu sunt atât de norocoasă când mă întorc spre camera lui Hardin. Mă întâlnesc pe coridor cu trei tipi, dintre care unul este Logan.

— Hei, Tessa! ciripește el și își etalează zâmbetul perfect.

— Hei, ce mai faci?

Mă simt ciudat înconjurată de cei trei care se zgâiesc la mine.

— Bine, tocmai ieșeam. Tu te-ai mutat aici sau ceva de genul ăsta? spune el râzând.

— Nu, sîgur că nu. Sunt... ăăă... doar în vizită.

Habar nu am ce ar trebui să spun. Tipul cel înalt se apleacă și șoptește ceva în urechea lui Logan. Nu am cum să aud ce spune, așa că mă uit în altă parte.

— Bine, ne vedem mai târziu, băieți, zic eu.

— Da, ne vedem diseară la petrecere, spune Logan și se îndepărtează.

Ce petrecere? De ce nu mi-a pomenit Hardin de nicio petrecere? Poate că nu are de gând să meargă? *Sau poate nu vrea să mergi tu,* completează subconștientul meu. Oricum, cine dă o petrecere marți seara?

Când ajung la ușa lui Hardin, aceasta se deschide înainte să ating eu clanța.

— Unde erai? spune el și-mi deschide ușa larg ca să intru în cameră.

— Mi-am aranjat părul și am vrut să te las să dormi, îi spun.

— Ți-am zis să nu te mai plimbi aiurea pe coridoare, Tessa, mă ceartă el.

— Iar eu te-am rugat să nu mă mai dădăcești, Hardin, adaug sarcastic, iar el se înmoaie.

— Mă dau bătut.

Râde și se apropie de mine. Își pune o mână pe spatele meu, iar cealaltă pe abdomen, pe sub bluză. Are degetele aspre de la bătături, dar ele se mișcă atât de ușor pe pielea mea, urcându-mi din ce în ce mai sus pe abdomen.

— Totuși, ar trebui să porți sutien când hoinărești pe coridoarele casei unei frății studențești, Theresa.

Își apropie gura de urechea mea exact în momentul în care degetele sale îmi întâlnesc sânii. Îmi mângâie acea zonă sensibilă cu degetele mari, iar sfârcurile mi se întăresc sub atingerea lui. Trage adânc aer în piept, iar eu am încremenit, în timp ce inima mi-a luat-o la trap.

— Nu poți să știi niciodată ce perverși umblă pe coridoarele astea, îmi șoptește el încet în ureche.

Degetele sale mari se rotesc pe sfârcurile mele, după care Hardin le ciupește ușor. Capul îmi cade pe pieptul lui și nu-mi mai pot controla gemetele sub asaltul delicat al mâinilor sale.

— Fac pariu că te-aș putea aduce la orgasm numai cu asta, spune el și apasă mai tare.

Habar n-aveam că poate fi atât de... bine. Dau din cap și Hardin se hlizește, cu gura lipită de urechea mea.

— Vrei să fac asta? Să te fac să-ți dai drumul? spune el, iar eu încuviințez dând din cap din nou.

Chiar mai trebuie să mă întrebe? Respirația mea grea și genunchii mei nesiguri ar trebui să mă dea de gol.

— Cuminte fată, hai să ne mutăm în.... începe el să vorbească, dar exact atunci mi se declanșează alarma telefonului.

Mă trezesc la realitate.

— Doamne sfinte! Trebuie să plecăm în zece minute, Hardin, și tu nici măcar nu te-ai îmbrăcat. Nici măcar eu nu m-am îmbrăcat!

Mă retrag, dar el scutură din cap și mă aduce înapoi lângă el. De data asta dându-mi jos de pe mine pantalonii și chiloții. Se întinde și îmi închide telefonul.

— Doar de două minute am nevoie; ne rămân opt ca să ne îmbrăcăm.

Mă ridică în pat de pe podea. Mă așază pe margine, îngenunchează în fața mea și mă trage de glezne.

— Desfă-ți picioarele, iubito, șoptește el, iar eu mă supun.

Știu că asta nu era în programul meu din această dimineață, dar nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-mi începe ziua. Hardin își urcă degetul lung pe coapsele mele și cu o mână mă imobilizează. Capul îi coboară între picioarele mele și mă linge în sus și în jos și înăuntru, după care își adună buzele și începe să sugă. Iar mi-a găsit locul acela, Dumnezeule! Șoldurile mi se ridică de pe pat, iar el mă ține în continuare nemișcată. Folosind cealaltă mână, își bagă un

deget în mine, împingând mai repede ca niciodată. Nu mă pot hotărî dacă mâinile sau limba lui fac treaba mai bine, dar combinația este năucitoare. În câteva secunde simt flacăra în adâncitura stomacului, iar el își mișcă degetele din ce în ce mai repede.

— O să încerc cu două degete, bine? spune el, iar eu încuviințez gemând.

Senzația este ciudată și un pic incomodă, ca și atunci când a strecurat un singur deget înăuntrul meu, dar când își pune buzele la loc și suge din nou, uit durerea surdă. Scot un scâncet când Hardin își ia gura de acolo din nou.

— Doamne, ești atât de strâmtă, iubito. Vorbele lui mă fac să-mi pierd controlul.Te simți bine? mă întreabă.

Îl apuc de bucle și îi împing fața în jos. El chicotește și își pune buzele acolo din nou. Îi șoptesc numele și îl trag de păr în timp ce experimentez cel mai puternic orgasm avut vreodată. Nu că aș fi avut prea multe, dar acesta a fost clar cel mai rapid și cel mai puternic dintre ele. Hardin mă sărută ușor pe șold, apoi se ridică și se duce către șifonier. Îmi ridic capul și încerc să-mi revin. El se întoarce și mă șterge cu un tricou, lucru care ar fi fost mult mai stânjenitor dacă aș fi fost pe deplin rațională.

— Mă întorc imediat. Mă duc să mă spăl pe dinți. Îmi zâmbește și iese din cameră.

Eu mă ridic, mă îmbrac și mă uit la ceas. Mai avem trei minute până să plecăm. Când revine, Hardin se îmbracă repede și ieșim pe ușă.

— Știi cum să ajungem acolo? îl întreb eu când ieșim din parcare.

— Da, Christian Vance este cel mai bun prieten al tatălui meu din facultate, îmi spune el. Am fost acolo de câteva ori.

— Ah... Uau. Știam că are Ken o cunoștință acolo, dar nu îmi imaginam că directorul executiv îi este cel mai bun prieten.

— Nu-ți face griji, e un tip de treabă. Un pic cam încuiat, dar de treabă; vă potriviți de minune. Zâmbetul lui e molipsitor. Arăți minunat, apropo.

— Mulțumesc. Se pare că ești în toane bune în dimineața asta, îl necăjesc eu puțin.

— Da, se pare că e un semn bun pentru întreaga zi dacă îmi bag capul între picioarele tale dis-de-dimineață, râde el și mă ia de mână.

— Hardin! îl cert eu, dar el nu face altceva decât să mai izbucnească o dată în râs.

Drumul trece foarte repede și ne trezim imediat în parcarea unei clădiri cu șase etaje, cu geamuri de oglindă și cu un V imens plasat în fața intrării.

— Am emoții, recunosc eu, în timp ce îmi verific machiajul în oglindă.

— Nu are sens, o să meargă bine. Ești atât de deșteaptă, iar el își va da seama de asta, mă asigură Hardin.

Doamne, îmi place la nebunie când se poartă atât de frumos.

— Mulțumesc, spun eu și mă aplec să-l sărut. Un sărut dulce și simplu.

— Te aștept în mașină, zice el și mă sărută iarăși.

În interior, clădirea este la fel de elegantă ca și pe dinafară. Când ajung la recepție, primesc un permis de vizitator și sunt trimisă la etajul șase. Ajung la recepția de la etajul șase și îi spun tânărului de acolo numele meu.

El îmi aruncă un zâmbet desăvârșit înainte de a intra într-un birou uriaș și de a spune:

— Domnule Vance, a sosit Theresa Young.

Vance este un bărbat între două vârste, cu petice mici de barbă pe față, pe care îl pot vedea dincolo de prag.

Domnul Vance îmi face cu mâna și se apropie de mine să mă întâmpine. Ochii săi verzi sunt vizibili din celălalt colț al încăperii, iar zâmbetul lui mă liniștește și mă relaxează. Îmi spune să iau loc.

— Mă bucur foarte mult să te întâlnesc, Theresa. Mulțumesc că ai venit, zice el.

— Tessa, spuneți-mi Tessa. Mulțumesc că m-ați primit, îi răspund eu zâmbind.

— Deci, Tessa, ești studentă în primul an la Limba Engleză? întreabă el, iar eu încuviințez dând din cap.

— Da, domnule, spun.

— Ken Scott te-a recomandat din tot sufletul, mi-a spus că aș pierde mult dacă nu ți-aș acorda această stagiatură, zâmbește el.

— Ken este un om foarte amabil, spun eu, iar el aprobă din cap, mângâindu-și barba cu degetele.

Mă întreabă ce am citit în ultima vreme și care sunt autorii mei preferați, dar și cei pe care nu-i sufăr, iar eu îi explic tot ce vrea să știe. Dă din cap și mă aprobă la fiecare explicație, iar când termin zâmbește.

— Bine, Tessa, când poți să începi? Ken spune că, având în vedere orarul tău, îți va fi ușor să-ți condensezi programul ca să poți veni aici două zile pe săptămână și să te duci la cursuri în celelalte trei, zice el, iar eu rămân cu gura căscată.

— Pe bune? e tot ce pot să spun.

Este dincolo de așteptările mele. Mă gândeam că va trebui să mă mut la cursurile serale și să vin aici în timpul zilei, *dacă* aș fi primit această slujbă.

— Da, și vei primi și puncte-credit pentru timpul petrecut aici.

— Mulțumesc foarte mult. Este o ocazie minunată, mulțumesc, mulțumesc din nou. Nu-mi vine să cred cât noroc am.

— Vom discuta despre salariul tău luni, când începi.

— Salariu? Credeam că va fi o stagiatură neremunerată.

— Da, desigur, vei fi plătită pentru cât muncești aici, zâmbește el.

Mă mulțumesc să dau din cap, fiindu-mi teamă că, dacă deschid gura, o să-i mulțumesc deja pentru a mia oară.

Practic alerg la mașină și Hardin iese când mă apropii.

— Deci? face el, iar eu chițăi.

— Am primit slujba! E plătită și voi fi două zile aici și trei zile la școală, și primesc și puncte-credit, și a fost atât de amabil cu mine, iar tatăl tău e minunat pentru că m-a ajutat, și tu la fel, desigur. Sunt

atât de entuziasmată și... și... cred că asta e tot. Râd, iar el mă ia în brațe, strângându-mă tare și ridicându-mă în aer.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, spune el, iar eu îmi înfund degetele în părul său.

— Mulțumesc, îi zic, iar el mă pune jos. Îți mulțumesc mult că m-ai adus aici și că m-ai așteptat cu mașina.

Mă asigură că nu e nicio problemă și, când ne urcăm împreună în mașină, mă întreabă:

— Ce vrei să facem cu ce a rămas din după-amiaza asta?

— Să mergem la școală, bineînțeles; încă putem ajunge la cursul de literatură.

— Pe bune? Cred că putem găsi ceva mai distractiv de făcut.

— Nu, deja am lipsit de la cursuri săptămâna asta; nu mai vreau să chiulesc. Mă duc la literatură și așa ar trebui să faci și tu. Îi zâmbesc.

Își dă ochii peste cap și aprobă din cap.

Ajungem chiar la timp pentru curs și îi turui lui Landon despre stagiatură. Mă felicită și mă strânge tare în brațe. Ca un nesimțit, Hardin se preface că vomită în spatele nostru, iar eu îi trag una în picior.

După curs, Hardin iese din sală, iar eu și Landon discutăm detaliile focului de tabără de vineri. Stabilim să ne întâlnim la ora cinci acasă la el pentru cină și să mergem la focul de tabără la ora șapte. Hardin păstrează tăcerea pe toată durata conversației, iar eu mă întreb dacă mă va însoți. Spunea la un moment dat că va merge și el, dar sunt destul de sigură că a spus asta numai ca să intre în competiție cu Zed. Landon își ia la revedere când ajungem în parcare și pleacă fluierând.

— Scott! strigă cineva.

Ne întoarcem amândoi și îi vedem pe Nate și pe Molly venind către noi. Minunat, Molly! Poartă un tricou fără mâneci și o fustă de piele roșie. E de-abia marți și și-a făcut toată norma de curvuliță pentru toată săptămâna. Ar fi trebuit să păstreze puțin și pentru weekend.

— Hei, spune Hardin și se îndepărtează de mine cu un pas.

— Hei, Tessa, zâmbește Molly.

Îi întorc salutul și începe să mi se pară ceva ciudat când Hardin și Nate se salută și ei.

— Ești gata, nu? îl întreabă Nate și devine din ce în ce mai clar că Hardin i-a chemat să se întâlnească aici.

Nu știu de ce mi s-a năzărit mie că o să petrecem ziua împreună, nu e ca și când am face asta zilnic, dar măcar ar fi putut să-mi spună ceva.

— Da, sunt gata, le zice Hardin, apoi mă privește. Pe curând, Tessa, spune el nonșalant și se îndepărtează cu ei.

Molly îmi aruncă o privire în spate, cu un zâmbet pervers pe fața ei machiată, și se urcă în mașină în dreapta lui Hardin, în timp ce Nate se suie în spate.

Iar eu rămân pe trotuar și mă tot întreb ce dracului s-a întâmplat.

58

Pe drumul către camera mea îmi dau seama cât de proastă am fost când m-am așteptat ca Hardin să fie diferit față de înainte. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ar fi trebuit să știu că totul e prea frumos ca să fie adevărat. Hardin sărutându-mă în fața lui Landon, Hardin fiind de treabă și spunându-mi că vrea mai mult, Hardin povestindu-mi despre copilăria lui. Ar fi trebuit să știu că atunci când vor apărea prietenii lui se va întoarce și el la acel Hardin de acum două săptămâni, pe care îl disprețuiam.

— Hei, fetițo! Vii diseară? mă întreabă Steph când intru în cameră.

Tristan stă pe patul ei uitându-se la ea cu adorația cu care aș vrea să se uite și Hardin la mine.

— Nu, vreau să învăț, spun eu.

E frumos să aflu că toată lumea este invitată, dar cu toate astea lui Hardin nu i s-a părut potrivit să aducă vorba despre petrecere în prezența mea. Probabil ca să se poată distra pe acolo cu Molly.

— Haide! O să ne distrăm. Va fi și Hardin acolo.

Îmi zâmbește și îi surâd și eu forțat.

— Serios, e în regulă. Trebuie s-o sun pe mama să mai vorbesc cu ea și să-mi planific temele pentru săptămâna viitoare.

— Jaaaaalnic! mă necăjește Steph și își ia geanta. Cum dorești. O să fiu plecată toată noaptea, așa că, dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui, zice ea și mă îmbrățișează în semn de la revedere.

O sun pe mama și îi povestesc despre stagiatură, iar ea pare mai mult decât încântată de această șansă. Nu pomenesc nimic despre Hardin, dar îi spun despre Ken, despre care îi menționez că este viitorul tată vitreg al lui Landon, ceea ce e adevărat. Mă chestionează puțin în legătură cu Noah, dar îi evit întrebările. Sunt surprinsă și bucuroasă că Noah nu i-a povestit nimic mamei. Nu-mi datorează nimic, dar îi sunt recunoscătoare că nu m-a pârât. După ce o ascult vorbind mult prea mult timp despre noua ei colegă, despre care crede că se culcă cu șeful, îi spun într-un final că trebuie să învăț și închid telefonul. Imediat, gândurile mi se întorc la Hardin, ca întotdeauna. Viața mea era mult mai simplă înainte de a-l întâlni pe Hardin, iar acum... e complicată și stresantă și acum ba freamăt de fericire, ba am o durere în capul pieptului când mă gândesc că e cu Molly.

O să înnebunesc dacă rămân aici, și e de-abia ora șase când renunț la orice tentativă de a învăța. Poate ar trebui să fac o plimbare? Am nevoie de mai mulți prieteni. Iau telefonul și-l sun pe Landon.

— Hei, Tessa! Are o voce prietenoasă și îmi mai alungă din neliniște.

— Hei, Landon, ai treabă? îl întreb.

— Nu, mă uitam la un meci. De ce, s-a întâmplat ceva?

— Nu, mă întrebam dacă ai putea să treci pe aici... sau poate că mama ta nu s-ar supăra dacă aș veni pe la ea să mă învețe să gătesc. Râd slab.

— Da, desigur, i-ar plăcea să vii, o anunț că treci pe aici.

— Bine, autobuzul va veni de-abia peste o jumătate de oră, dar voi ajunge cât de repede pot, îi spun eu.

— Autobuz? Ah, da, uitasem că nu ți-ai găsit mașină. Vin eu să te iau.

— Nu, serios, e în regulă. Nu e nicio problemă, nu vreau să-ți stric programul.

— Tessa, sunt doar 15 kilometri. Plec chiar acum, spune el, iar eu accept, în cele din urmă.

Îmi iau geanta și îmi verific telefonul pentru ultima dată. Evident că Hardin nici nu mi-a dat mesaj, nici nu m-a sunat. Urăsc faptul că mă simt dependentă de el, mai ales că e evident că nu este de încredere.

Hotărâtă să fiu independentă, îmi închid telefonul. Dacă îl las deschis, o să innebunesc verificându-l din minut în minut. Gândindu-mă că poate ar trebui să-l las aici, îl arunc în sertarul de sus al dulapului meu, după care ies și îl aștept pe Landon să vină să mă ia.

Câteva minute mai târziu parchează și claxonează ușor. Sar de pe trotuar surprinsă și râdem amândoi după ce mă urc în mașină.

— Mama a luat-o razna în bucătărie acum, așa că pregătește-te pentru o lecție de gătit foarte amănunțită, spune el.

— Serios? Îmi plac la nebunie amănuntele!

— Știu că îți plac, la asta ne asemănăm foarte mult, spune el și dă drumul la radio.

Aud sunetul familiar al uneia dintre melodiile mele preferate.

— Pot să dau mai tare? întreb, iar el aprobă din cap.

— Îți place The Fray? întreabă el pe un ton surprins.

— Da! E trupa mea preferată, îi iubesc. Îți plac și ție?

— Da! Cui nu-i plac? râde el.

Îmi vine să-i spun că lui Hardin nu-i plac, dar mă hotărăsc să mă abțin. Când ajungem la ei acasă, Ken ne întâmpină în ușă cu un zâmbet prietenos. Sper că nu se aștepta să vină și Hardin cu mine, dar nu văd nicio urmă de dezamăgire pe chipul lui, așa că îi zâmbesc și eu.

— Karen e la bucătărie; intră pe riscul tău, zice el ghiduș.

De fapt, nu glumea. Karen se află înconjurată de tigăi, vase pentru amestecat ingredientele și o grămadă de alte lucruri pe care nu le recunosc.

— Tessa! Acum pregătesc tot ce ne trebuie!

Radiază și face un gest cu mâna pentru a-mi arăta toate acele instrumente ciudate.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Deocamdată nu. Aproape am încheiat... Gata, am terminat.

— Sper că nu te-am anunțat prea din scurt că vin pe aici, spun eu.

— Ah, nu, draga mea, tu ești mereu bine-venită aici, mă asigură ea și pot fi sigură că vorbește serios.

Îmi dă un șorț, iar eu îmi prind părul într-un coc. Landon stă pe băncuță și vorbește cu noi câteva minute, în timp ce Karen îmi arată toate ingredientele din care putem face brioșe. Le pun în mixer și le amestec la viteză redusă.

— Mă simt deja ca un cofetar profesionist. Râd, iar Landon se apleacă, trecându-mi mâna peste obraz.

— Scuze, aveai făină pe față. Se înroșește în obraji, iar eu îi zâmbesc.

Încep să torn aluatul de brioșe în formele de copt. Când le punem la cuptor și începem să vorbim despre școală și casă, Landon părăsește „conversația de fete" și se duce în camera cealaltă să vadă sfârșitul meciului de fotbal.

Ne pierdem în conversație în timp ce operele noastre se coc și se răcesc, iar când ea spune că e momentul să glazurăm brioșele mă uit la ele și sunt foarte mulțumită de cum au ieșit ale mele. Karen îmi arată cum se folosește punga pentru decorare ca să fac un „L" în vârful unei brioșe și o pun deoparte pentru Landon. Karen desenează expertă flori și fire verzi de iarbă pe brioșele ei, iar eu fac și eu ce pot cu ale mele.

— Data viitoare cred că facem fursecuri.

Zâmbește și pune brioșele într-o cutie metalică pentru dulciuri.

— Sună bine, îi spun eu și iau o mușcătură din brioșele mele.

În timp ce aranjează cutia cu dulciuri, Karen mă întreabă:

— Și Hardin unde este în seara asta?

Îmi mestec prăjitura lent ca să-mi dau seama de ce mă întreabă așa ceva.

— Acasă la el, răspund simplu. Ea se încruntă, dar nu insistă.

Landon vine din nou la bucătărie, iar Karen iese puțin să-i ducă brioșe și lui Ken.

— Brioșa asta e pentru mine? mă întreabă Landon și apucă prăjitura care are un L tremurat scris cu glazură.

— Da, trebuie să mai lucrez la talentele mele de decorator.

Ia o înghițitură mare.

— Cel mai important este că are gust bun, spune el cu gura plină.

Mă hlizesc, iar el se șterge la gură.

Mai mănânc o brioșă în timp ce Landon vorbește despre meci, lucru despre care nu prea imi pasă, dar el e foarte amabil, așa că mă prefac că sunt atentă. Mintea mea zboară iarăși către Hardin și mă trezesc uitându-mă fix pe fereastră.

— Te simți bine? mă scoate Landon din gândurile mele.

— Da, îmi cer iertare. Eram atentă... la început, îi zâmbesc eu în chip de scuze.

— E în regulă. E vorba despre Hardin?

— Da... cum ți-ai dat seama? îl întreb.

— Unde e?

— La casa frăției studențești. E o petrecere în seara asta... încep eu, apoi îmi dau seama că pot avea încredere în el. Și nu mi-a spus nimic despre petrecerea asta. Și-a dat întâlnire cu prietenii lui și i-a zis doar atât, „Pe curând, Tessa".

Mă simt ca o idioată chiar și povestind lucrurile astea, îmi dau seama cât de absurd sună totul, dar situația mă înnebunește. Fata aia, Molly, se prostea cu ea tot timpul și este cu ea și acum, și nici măcar nu le-a spus că eu și el suntem... ce om fi. Oftez adânc.

— Voi doi nu erați împreună? întreabă Landon.

— Ba da... mă rog, așa credeam și eu, dar acum nu mai sunt sigură.

— De ce nu încerci să vorbești cu el? Sau să te duci la petrecere?

Mă uit la el.

— Nu pot să mă duc la petrecere așa, pur și simplu.

— De ce nu? Ai mai fost la petrecerile lor, tu și Hardin sunteți oarecum împreună, sau ce faceți voi, și colega ta de cameră se află acolo. Eu m-aș duce dacă aș fi în locul tău.

— Serios? Steph chiar m-a invitat... nu știu ce să fac.

Vreau să ajung acolo doar ca să văd dacă Hardin este cu Molly, dar mi se pare stupid să apar acolo din senin.

— Cred că ar trebui să te duci.

— Vrei să vii cu mine? îl întreb.

— O, nu, nu. Îmi pare rău, Tessa. Suntem prieteni, dar nuuuu.

Știam că nu va veni, dar merita să-l întreb.

— Cred că mă voi duce. Să vorbesc cu el cel puțin.

— Bine. Doar șterge-ți făina de pe față mai întâi.

Râde și îl ating ușor pe braț. Mai stau o vreme cu Landon; nu vreau să creadă că l-am folosit ca drum ocolitor pentru petrecere, deși sunt convinsă că nu crede așa ceva.

— Baftă, sună-mă dacă ai nevoie de mine, spune el când mă dau jos din mașină în fața casei frăției.

După ce pleacă, mă gândesc la ironia faptului că mi-am lăsat telefonul în cameră ca să nu mă stresez din cauza lui Hardin, și iată-mă în schimb făcându-mi apariția acasă la el.

Un grup de fete sumar îmbrăcate stau în curte, făcându-mă să mă uit la cum sunt îmbrăcată: jeanși și un pulover. Am foarte puțin machiaj pe față și am părul prins într-un coc în vârful capului. *Ce naiba am avut în cap când am venit aici?*

Îmi depășesc starea de neliniște și intru. Nu văd nicio față cunoscută în afară de Logan, care se înfruptă dintr-o băutură de pe trupul unei fete îmbrăcate doar în sutien și chiloți. Trec prin bucătărie și cineva îmi dă un pahar roșu plin cu alcool, pe care îl duc la buze. Dacă tot mă voi confrunta cu Hardin, îmi trebuie alcool. Îmi croiesc

drum prin livingul aglomerat până la canapeaua unde se adună de obicei gașca lor. Printre trupuri și umeri, îmi sare în ochi părul roz al lui Molly...

Și mi se face rău când observ că nu stă pe canapea, ci în brațe la Hardin. El își ține mâna pe coapsa ei, iar ea se apleacă peste el, râzând cu prietenii ei, ca și cum ar face cel mai normal lucru din lume.

Cum am ajuns eu oare în această situație cu Hardin? Trebuia să stau departe de el. Știam acest lucru și atunci, iar acum s-a întors să mă plesnească peste față. Ar trebui să plec. Nu am ce să caut aici și nici nu vreau să plâng din nou în fața acestor oameni. M-am săturat să tot plâng din cauza lui Hardin și nu mai am putere să încerc să-l transform în ceea ce nu e. De fiecare dată când cred că nu e posibil să mă simt mai mizerabil, face el ceva ca să-mi demonstreze că, de fapt, nici nu aveam idee despre durerea pe care ți-o pot genera sentimentele neîmpărtășite. Mă uit cum Molly își pune mâna peste mâna lui Hardin; el se ferește, dar numai pentru a-și muta mâna pe șoldul ei, strângând-o ușor și făcând-o să se hlizească. Încerc să mă forțez să mă mișc, să dau înapoi, să fug, să mă târăsc, să fac orice ca să ies de acolo, dar nu pot să-mi iau ochii de pe băiatul de care m-am îndrăgostit, pentru că nici el nu-și poate lua ochii de pe ea.

— Tessa! mă strigă cineva.

Capul lui Hardin se ridică brusc și ochii lui verzi se uită fix în ai mei. Șocul i se citește în privire, iar Molly se uită înspre mine, apoi se apleacă și mai mult peste Hardin. Buzele lui se despică de parcă ar vrea să spună ceva, dar nu o face.

Zed apare lângă mine și, într-un final, îmi iau privirea de la ochii lui Hardin. Încerc să-i zâmbesc, dar îmi irosesc toată energia străduindu-mă din răsputeri să nu izbucnesc în plâns.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă Zed, iar eu privesc în jos.

Aveam un pahar de bere în mână, nu-i așa?

Găsesc paharul la picioarele mele, cu berea vărsată pe covor. Fac un pas în spate; în mod normal aș curăța și mi-aș cere scuze, dar

acum o să mă prefac pur și simplu că nu e paharul meu. E atât de aglomerat aici, că nu își va da nimeni seama.

Am două variante: pot fugi de aici în lacrimi și-l pot lăsa pe Hardin conștient că m-a învins sau pot să mă prefac că sunt curajoasă și să mă port ca și cum nu-mi pasă de loc de el și de felul în care o ține pe Molly în poală.

Optez pentru a doua variantă.

— Da, te rog. Mi-ar prinde bine să beau ceva, îi spun cu vocea gâtuită.

59

Merg după Zed la bucătărie, pregătindu-mă mintal ca să rezist cu bine la această petrecere. Aș fi vrut să mă duc la canapea și să-l înjur puțin pe Hardin, să-i spun să nu îmi mai vorbească în viața lui, să-l plesnesc, iar lui Molly să-i smulg părul ăla roz din cap. Dar probabil el doar ar fi rânjit tot timpul la mine, așa că prefer să dau pe gât toată votka cherry pe care mi-a preparat-o Zed și să îi mai cer una. Hardin mi-a stricat prea multe seri până acum și refuz să mă transform iar în acest personaj.

Zed îmi mai prepară o băutură, dar când îi arăt paharul gol câteva minute mai târziu, râde și își ridică mâinile.

— Uau, mai încet, criminalo. Ai băut două deja!

— Are un gust foarte bun. Râd și ling ce a mai rămas din aroma de cireșe de pe buzele mele.

— Totuși, hai să o luăm mai ușor, da?

Îl aprob, iar el îmi mai pregătește o băutură și îmi spune:

— Cred că vom juca o nouă rundă de Adevăr sau Provocare.

Ce le place oamenilor ăstora atât de mult la jocul lor plictisitor de-a Adevărul sau Provocarea? Eu credeam că lumea încetează să mai

joace jocuri ridicole din liceu. Durerea din piept îmi revine când mă gândesc din nou la lucrurile pe care Hardin și Molly au fost probabil provocați să le facă deja în seara aceasta.

— Ce am ratat în runda trecută? îl întreb cu cel mai strălucitor zâmbet cuceritor pe care îl am în dotare.

Probabil că par nebună, dar el îmi surâde la rândul său, deci se pare că funcționează.

— Doar niște bețivi care s-au sărutat în cel mai indecent mod posibil.

Ridică din umeri. Nodul din gât reapare, dar îl fac să dispară cu o înghițitură de băutură. Râd fals și continui să beau din pahar în timp ce ne întoarcem la ceilalți. Zed se așază pe jos pe diagonală față de Hardin și Molly, care stau pe canapea, iar eu mă așez lângă el, mai aproape decât în mod obișnuit, dar chiar ăsta este scopul. O parte din mine presupunea că până acum Hardin a scăpat de Molly din brațele lui, dar nu s-a întâmplat așa. Prin urmare, mă aplec puțin ca să fiu și mai aproape de Zed.

Hardin mă țintuiește cu privirea, dar nu-l bag în seamă. Molly încă e cocoțată în poala lui ca o târfă ce e, iar Steph îmi zâmbește empatic și se uită urât la Hardin.

Votca începe să-și facă efectul exact când îi vine rândul lui Nate.

— Adevăr sau provocare? întreabă Steph.

— Adevăr, răspunde el, iar ea își dă ochii peste cap.

— Păsărică ce ești! Limbajul ei colorat nu încetează să mă surprindă. Bine... E adevărat că te-ai pișat în dulapul lui Tristan weekendul trecut? întreabă ea și toți izbucnesc în râs, în afară de mine. Habar n-am despre ce vorbesc.

— Nu! V-am mai spus o dată că *nu am fost eu!* oftează el, făcându-i pe toți să râdă și mai tare.

Zed se uită la mine și-mi face semn cu ochiul în mijlocul balamucului general.

Nu observasem asta înainte, dar, *Dumnezeule, arată tare mișto! Mișto de tot.*

— Tessa, joci? mă întreabă Steph, iar eu încuviințez dând din cap.

Mă uit la Hardin, care se holbează la mine. Îi zâmbesc, după care mă uit înapoi la Zed. Încruntătura de pe fața lui Hardin îmi mai ia puțin din povara de pe piept. Lasă-l să se simtă și el la fel de prost ca mine.

— Bine, adevăr sau provocare? întreabă Molly.

Bineînțeles că nu se putea să nu mă întrebe ea.

— Provocare, spun eu cu îndrăzneală.

Dumnezeu știe ce mă va pune să fac.

— Te provoc să-l săruți pe Zed.

Se aud câteva gâfâieli și chicoteli.

— Știm deja cu toții ce părere are ea despre sărutat; alege altceva, zice Hardin printre dinți.

— E în regulă, pe bune. Vrea să se joace, putem să ne jucăm.

— Nu cred că... începe Hardin să vorbească.

— Taci din gură, Hardin, spune Steph și îmi zâmbește încurajator.

Nu îmi vine să cred că am fost de acord să mă sărut cu Zed, chiar dacă este unul dintre cei mai atrăgători tipi pe care i-am văzut vreodată. Nu m-am sărutat decât cu Noah și cu Hardin; presupun că Johnny din școala primară nu contează, mai ales că avea gust de lipici.

— Ești sigură? mă întreabă Zed.

Încearcă să pară grijuliu, dar îi pot citi entuziasmul pe trăsăturile perfecte.

— Da, sunt sigură.

Mai iau o înghițitură din băutură, forțându-mă să nu mă uit la Hardin, ca să nu mă răzgândesc. Toți ochii sunt pe noi, iar Zed își linge buzele și se înclină ca să mă sărute. Buzele îi sunt reci de la băutură și îi pot simți dulceața sucului de cireșe de pe limbă. Are buzele moi, dar mă sărută cu forță, iar limba i se joacă expert cu a mea. Simt cum mi se aprinde ceva în stomac, nu atât de fierbinte ca atunci când mă sărut cu Hardin, dar este tare bine când mâinile lui Zed mi se mută pe talie și ne ridicăm amândoi în genunchi...

— Bine... la naiba. A spus să vă sărutați, nu să v-o trageți în fața tuturor, zice Hardin, iar Molly îi spune să tacă din gură.

Îmi las privirea asupra lui Hardin, iar el pare furios, din cale-afară de furios. Dar și-a făcut-o cu mâna lui.

Mă dezlipesc de Zed și simt cum obrajii îmi iau foc, în timp ce toată lumea se zgâiește la noi. Steph îmi face un semn de încurajare, dar eu mă uit în pământ. Zed pare foarte mulțumit, iar eu sunt stânjenită, dar încântată de reacția lui Hardin.

— Tessa, e rândul tău să-l întrebi pe Tristan, spune Zed.

Tristan alege provocare, așa că îi dau cea mai puțin creativă dintre provocări și-l pun să dea pe gât un shot.

— Zed, adevăr sau provocare? întreabă Tristan, după ce termină shot-ul.

Dau pe gât restul băuturii din pahar și, cu cât beau mai mult, cu atât emoțiile îmi amorțesc mai tare.

— Provocare, răspunde Zed, iar Steph îi șoptește ceva lui Tristan în ureche, făcându-l să rânjească.

— Te provoc s-o duci pe Tessa la etaj timp de zece minute, zice Tristan, iar eu simt că mă sufoc. Asta este deja prea mult.

— Foarte bună provocare! spune Molly și râde pe socoteala mea.

Zed se uită la mine ca și cum m-ar întreba dacă am ceva împotrivă. Fără să mă gândesc, mă ridic și-l iau pe Zed de mână. Pare și el la fel de surprins ca toți ceilalți, dar se ridică.

— Asta nu mai e Adevăr sau Provocare, asta e... ăăă... o porcărie, spune Hardin.

— Ce contează? Niciunul nu e combinat și e distractiv, ce-ți pasă ție? îl întreabă Molly.

— Nu... nu-mi pasă. Doar mi se pare o prostie, răspunde Hardin și durerea din piept îmi revine.

În mod clar, nu avea niciun gând să le spună prietenilor lui că noi doi... am fost... ce am fost. S-a folosit de mine în tot acest timp, pentru el nu sunt decât o fată oarecare și am fost proastă, foarte proastă, să cred altceva.

— Ce bine că nu e treaba ta, Hardin, mă răstesc eu și îl trag pe Zed de mână.

— Bravo! La naiba! aud câteva voci exclamând, iar Hardin protestează în timp ce eu și Zed ne îndepărtăm.

Găsim un dormitor la întâmplare chiar în vârful scărilor, iar Zed deschide ușa și aprinde lumina.

Acum că sunt departe de Hardin, încep să mă simt de-a dreptul emoționată când mă aflu singură cu Zed. Nu contează cât de supărată sunt pe Hardin, nu vreau să-mi fac de cap pe aici cu Zed. Nu spun că nu mi-ar plăcea, spun doar că nu ar trebui s-o fac. Nu sunt acel gen de fată.

— Deci ce vrei să facem? scâncesc eu.

Chicotește puțin și mă conduce la pat. *Doamne Dumnezeule!*

— Hai să vorbim, e OK? spune el, iar eu dau din cap și mă uit în podea. Nu că nu aș vrea să fac cu tine multe alte lucruri, dar ești beată și nu vreau să profit de tine.

Oftez ușurată.

— Ești surprinsă? întreabă el, iar eu surâd.

— Un pic, recunosc eu.

— De ce? Eu nu sunt un nenorocit, ca Hardin, spune el, iar eu mă uit din nou în altă parte. Știi, pentru scurt timp, am crezut că e ceva intre tine și Hardin.

— Nu... suntem doar... eram prieteni, dar nu mai suntem.

Nu vreau să recunosc cât de proastă am fost că i-am crezut minciunile lui Hardin.

— Deci, încă ești cu iubitul tău din liceu? mă întreabă el.

Ușurată că nu mai e vorba despre Hardin, mă relaxez și răspund:

— Nu, ne-am despărțit.

— Ah, ce păcat! A fost un tip norocos, spune el zâmbind dulce.

Zed este atât de fermecător! Mă trezesc uitându-mă fix în ochii lui de culoarea zahărului ars; genele lui sunt mai lungi decât ale mele.

— Mulțumesc.

— Crezi că am putea ieși undeva vreodată? La o întâlnire așa cum trebuie? Adică nu într-o cameră din casa uneî frății studențești, spune el și chicotește nervos.

— Ăăă... Nu știu ce să răspund.

— Ce-ar fi să te mai întreb o dată mâine, când vei fi trează?

Este mult mai amabil decât credeam că va fi. De obicei, tipii atât de arătoși sunt măgari... așa, ca Hardin.

— S-a făcut.

Mă ia din nou de mână.

— Bine atunci! Hai să coborâm.

Când ne întoarcem la parter, Hardin și Molly sunt încă pe canapea, dar Hardin bea ceva acum, iar Molly s-a mutat, astfel că acum își ține picioarele într-o parte. Când privirea lui Hardin se îndreaptă către mâna mea lipită de a lui Zed, mă smucesc din strânsoare fără să mă gândesc, dar apoi îl iau din nou de mână. Hardin își încleștează maxilarul, iar eu privesc aiurea, către mulțimea petrecăreață.

— Cum a fost? rânjește Molly.

— Distractiv, răspund eu, iar Zed tace.

O să-i mulțumesc mai târziu pentru că nu m-a corectat.

— E rândul lui Molly, anunță Nate când ne așezăm iar pe podea.

— Adevăr sau provocare? o întreabă Hardin.

— Provocare, desigur.

Iar Hardin se uită fix în ochii mei și spune:

— Te provoc să mă săruți.

Inima mi se oprește, la propriu. Nu mai bate; e un măgar mult mai mare decât mi-aș fi imaginat vreodată. Urechile mi-au luat foc și inima îmi explodează în momentul în care Molly îmi aruncă o privire plină de fală înainte de a se arunca pe Hardin. Toată furia pe care o simt față de Hardin dispare și este înlocuită de durere, o durere intensă, și de senzația urmelor fierbinți de lacrimi pe obraji. Nu mai pot să privesc așa ceva, pur și simplu nu pot.

În câteva secunde, mă ridic în picioare și îmi croiesc drum prin mulțimea beată. Îi aud pe Zed și pe Steph strigându-mă, dar camera

pare că se rotește cu mine, iar când închid ochii nu văd nimic altceva decât pe Molly și pe Hardin. Mă lovesc de lume și nu privesc înapoi; în cele din urmă, ajung la ușă și aerul curat îmi umple plămânii și mă readuce la realitate.

Cum poate fi atât de crud? O iau la goană pe scările care dau în stradă. Trebuie să fug de aici. Mi-aș dori să nu-l fi întâlnit niciodată, mi-aș dori să am altă colegă de cameră. Mi-aș dori să nu fi venit niciodată la WCU.

— Tessa! aud și mă răsucesc, convinsă că e doar imaginația mea, până nu-l văd pe Hardin alergând după mine.

60

Nu am fost niciodată prea sportivă, dar adrenalina acționează și îmi mișc picioarele din ce în ce mai repede. Ajung în capătul străzii, dar încep să obosesc. Unde dracului mă duc? Nu-mi aduc aminte drumul pe care am mers data trecută până la cămin și, ca o proastă ce sunt, mi-am lăsat telefonul în cameră. Ca să demonstrez ceva. Că sunt independentă de Hardin. Hardin, care vine după mine și urlă:

— Tessa, stai pe loc!

Iar eu mă opresc. Nu mai pot face niciun pas. *De ce fug oare de el? Trebuie* să-mi explice de ce se joacă atâta cu mine.

— Ce ți-a spus Zed?

Poftim? Când mă întorc cu fața la el, se află la numai câțiva centimetri distanță de mine și are o expresie șocată pe chip; nu se aștepta să mă opresc.

— *Ce vrei,* Hardin? *Ce poți să mai vrei de la mine?* țip eu.

Inima îmi bate foarte tare din cauza alergatului și din cauză că el mi-a frânt-o.

— Eu... Pentru prima dată în viața lui, pare să nu mai aibă cuvinte. Zed ți-a spus ceva?

— Nu... De ce mi-ar fi spus?

Mai fac un pas și acum stăm chiar față în față, iar furia curge în valuri din mine.

— Îmi pare rău, bine? spune el încet.

Se uită în ochii mei și se întinde să mă ia de mână, dar eu mă retrag cât colo. Îmi ignoră întrebarea despre Zed, dar sunt prea furioasă ca să-mi mai pese.

— Îți pare rău? Îți pare rău? repet, iar vocea mi se transformă într-un hohot de râs.

— Da, îmi pare rău.

— Du-te dracului, Hardin.

O iau din nou din loc, dar el mă apucă iar de mână. Mânia mea dă pe dinafară, iar mâna îmi zboară și îl pocnește cu putere. Sunt la fel de surprinsă ca și el de propria violență și aproape că-mi vine să-mi cer scuze că l-am lovit, dar durerea pe care mi-a cauzat-o el este mai puternică decât o palmă peste obraz.

Își duce mâna la față, frecându-se ușor peste obrazul înroșit. Mă privește, iar furia și confuzia i se amestecă în spatele ochilor.

— Ce dracului ai? Tu ești cea care l-a sărutat pe Zed! urlă el.

Trece o mașină, iar șoferul se holbează la noi, dar îl ignor. Chiar nu-mi pasă deloc dacă fac o scenă.

— Nu-mi vine să cred că încerci să dai vina pe mine! M-ai mințit și m-ai prostit în față, Hardin! Exact atunci când credeam că pot avea încredere în tine, m-ai umilit! Dacă voiai să fii cu Molly, de ce nu mi-ai spus să te las în pace? Nu, în loc să faci asta, mi-ai ținut discursul acela de rahat cum că tu vrei mai mult și m-ai implorat să stau cu tine peste noapte ca să mă poți folosi! Care a fost scopul, ce ai obținut din asta? Ah, în afară de un sex oral? țip eu.

Aceste cuvinte ies foarte ciudat din gura mea.

— Poftim? Tu crezi că asta fac eu? Crezi că te folosesc? urlă el.

— Nu, *nu asta cred*, Hardin, asta *sunt convinsă* că faci. Dar ghici ce? Am terminat-o cu tine, pe bune am terminat-o. O să mă mut în altă cameră din cămin ca să nu mai fiu nevoită să te văd niciodată! îi spun, și vorbesc serios.

Nu mai am nevoie de oamenii ăștia să-mi amărască viața.

— Exagerezi, spune el plat și mă abțin cu greu să nu-l plesnesc din nou.

— Exagerez? Nu le-ai spus prietenilor tăi despre noi, nu mi-ai spus nici mie despre petrecerea asta și m-ai lăsat în parcare ca pe o tâmpită și ai plecat cu Molly, dintre toți oamenii posibili! Apoi apar aici și te găsesc cu Molly cățărată pe tine și apoi o săruți. Chiar în fața mea, Hardin. Aș spune că reacția mea este destul de justificată, zic eu, iar vocea mi se epuizează pe final și sfârșesc fraza în șoaptă.

Îmi șterg lacrimile proaspete de pe chip și clipesc în sus, către cerul nopții.

— Tu l-ai sărutat pe Zed chiar în fața mea! Și nu ți-am spus despre petrecere pentru că *nu sunt obligat!* Oricum nu ai fi venit, ai fi fost prea ocupată cu învățatul sau cu cine știe ce altă plictiseală, se răstește el.

Mă uit la silueta lui tulbure prin ochii mei plânși și îl întreb simplu:

— Atunci de ce îți mai irosești timpul cu mine? De ce ai venit după mine, Hardin? El nu-mi spune nimic, dar eu am deja răspunsul. Așa mă gândeam și eu. Credeai că poți ieși din casă și poți să-ți ceri scuze, iar eu să accept și să rămân un secret, mica și plicticoasa ta iubită secretă. Te înșeli; mi-ai interpretat bunătatea drept slăbiciune și ai greșit foarte mult.

— Iubită? Tu credeai că ești *iubita mea*? hohotește el.

Durerea din piept mi se amplifică de o mie de ori și de-abia mă mai țin pe picioare.

— Nu... încep eu să spun. Habar n-am ce să zic.

— Așa credeai, nu-i așa? spune el râzând.

— Da... așa am crezut, recunosc eu. Sunt deja extrem de umilită, așa că nu mai am ce pierde. M-ai păcălit că vrei mai mult, iar eu te-am

crezut. Am crezut toate prostiile pe care mi le-ai spus, toate lucrurile pe care ai pretins că nu le-ai spus nimănui, dar sunt sîgură că și asta a fost tot praf în ochi. Sunt sigură că nimic din toate alea nici măcar nu s-a întâmplat. Dau din umeri, renunțând de tot. Dar știi ceva? Nici măcar nu sunt furioasă pe tine; sunt furioasă pe mine însămi că te-am crezut. Știam cum ești înainte să mă îndrăgostesc de tine. Știam că mă vei răni. Care au fost cuvintele tale, *o să mă faci praf?* Nu, *o să mă distrugi.* Ei bine, felicitări, Hardin, ai câștigat, suspin eu.

Durerea i se citește în ochi... sau ceva ce seamănă cu durerea. Poate că este doar umor ieftin.

Nici nu-mi mai pasă cine câștigă și cine pierde jocurile astea epuizante. Mă întorc cu spatele la el din nou și o pornesc pe jos spre casă, sperând să găsesc pe cineva care să-mi împrumute un telefon pentru a-l suna pe Landon sau pe altcineva să mă ia cu mașina și să mă ducă la cămin.

— Unde te ducî? întreabă el.

Mă doare că nu are nimic de spus, că nu-mi oferă nicio explicație. Nu a făcut altceva decât să-mi confirme ceea ce știam deja, că nu are niciun pic de suflet.

Grăbesc pasul, nebăgându-l în seamă. El vine după mine, strigându-mă pe nume de câteva ori, dar refuz să mă las fermecată din nou de sunetul vocii sale.

Când ajung înapoi pe scările din fața casei, îi depistez imediat părul roz al lui Molly.

— Ooo, uită-te, te așteaptă. Voi doi sunteți perfecți unul pentru celălalt, îi arunc eu peste umăr lui Hardin.

— Nu e așa și tu știi lucrul ăsta, bombăne el.

— În mod evident, nu știu nimic, mă răstesc eu, urcând câte două trepte o dată.

Zed apare în pragul ușii, iar eu alerg lângă el.

— Pot să-ți folosesc telefonul? Te rog! îl implor eu, iar el dă din cap.

— Te simți bîne? Am încercat să vin după tine, dar nu mai erai de găsit, spune el, iar eu dau dîn cap.

Hardin stă în fața mea și a lui lui Zed, în timp ce eu îl sun pe Landon și îl rog să vină să mă ia. Zed și Hardin se privesc reciproc pentru o secundă când aud că îi rostesc numele lui Landon, apoi Zed se uită în altă parte și din nou la mine.

— Vine? întreabă el cu vocea plină de îngrijorare.

— Da, va ajunge în câteva minute. Mulțumesc că m-ai lăsat să-l sun de pe telefonul tău, îi zic ignorându-l pe Hardin.

— Nicio problemă. Vrei să îl așteptăm împreună? mă întreabă el.

— Nu, stau eu cu ea, șuieră Hardin cu vocea plină de venin.

— Mi-ar plăcea să stai cu mine, Zed, zic eu și cobor din nou scările alături de el.

Hardin, pentru că e măgarul pe care îl știm cu toții, ne urmează și stă ciudat de aproape de noi, în spatele nostru. Steph, Tristan și Molly coboară și ei scările.

— Te simți bine? mă întreabă Steph.

— Da, spun eu dând din cap. Cu toate astea, plec. Nu trebuia să vin deloc aici.

Când Steph mă ia în brațe, Molly mârâie în barbă:

— Te-ai prins.

Îmi ridic brusc capul la auzul vocii ei. De obicei, urăsc confruntările, dar pe Molly o urăsc și mai tare.

— Ai dreptate! Nu ar trebui să fiu aici. Spre deosebire de tine, nu sunt atât de expertă în a mă îmbăta și în a agăța orice tip de aici.

— Pardon? spune ea.

— M-ai auzit.

— Care-i problema ta? Ești supărată că l-am sărutat pe Hardin? Pentru că, fii pe față, păpușă, îl sărut pe Hardin *tot timpul*, se laudă ea.

Simt cum chipul mi se golește de sânge. Mă uit la Hardin, care nu spune nimic. Deci și-a făcut de cap cu Molly în tot timpul ăsta? Nici măcar nu mă surprinde atât de mult cât ar trebui. Nici măcar nu am o replică pregătită pentru ea. Încerc să mă gândesc la ceva, la orice, dar pur și simplu nu reușesc. Sunt sigură că, după ce voi pleca

de aici, îmi vor veni în cap zece astfel de replici, dar acum nu am nimic pregătit.

— Haideți să mergem înăuntru... sugerează Tristan, luându-le de braț pe Molly și pe Steph.

Încerc să-i mulțumesc cu un zâmbet recunoscător când pleacă.

— Și tu, Hardin. Pleacă de lângă mine, îi spun eu și mă uit în gol pe stradă.

— Nu am sărutat-o în ultima vreme. În afară de seara asta. Îți jur, zice el.

De ce spune așa ceva în fața tuturor?

Molly se întoarce.

— Nu îmi pasă absolut deloc pe cine săruți tu. Acum pleacă de lângă mine, repet eu.

Simt cum mă cuprinde un val imens de ușurare când văd mașina lui Landon apropiindu-se.

— Mulțumesc din nou, îi zic lui Zed.

— Nicio problemă, nu uita despre ce am vorbit, spune el optimist, reamintindu-mi de presupusa noastră întâlnire.

— Tessa... mă strigă Hardin când mă îndrept spre mașină. Îl ignor, iar el strigă și mai tare: Tessa!

— Ți-am spus tot ce aveam de zis, Hardin. Nu mai vreau să te ascult pe tine și minciunile tale; acum lasă-mă dracului în pace! strig întorcându-mă cu fața la el.

Știu că toți sunt cu ochii pe noi, dar m-am săturat.

— Eu... Tessa, eu...

— Tu *ce?* Tu *ce*, Hardin? țip eu și mai tare.

— Eu... te iubesc! urmă el.

Și din plămânii mei iese tot aerul.

Iar Molly pare că se sufocă.

Iar Steph arată de parcă ar fi văzut o stafie.

Și pentru câteva momente toată lumea rămâne încremenită, de parcă printre noi ar fi trecut un extraterestru și ne-a lăsat paralizați. Când, în cele din urmă, pot vorbi din nou, îi spun repede:

— Ești bolnav, Hardin, ești un bolnav nenorocit.

În ciuda faptului că știu că totul face parte din jocul său, totuși vorbele acelea ieșind din gura lui stârnesc ceva în mine. Mă întind să deschid portiera mașinii lui Landon, dar Hardin mă smucește de mână.

— E adevărat, te iubesc. Știu că nu mă vei crede, dar e adevărat. Te iubesc.

Ochii îi sunt scăldați în lacrimi. Buzele i-au devenit o linie palidă și își acoperă fața cu mâinile. Face un pas înapoi, apoi unul în față, după care își dă mâinile la o parte și ochii săi verzi se ivesc sinceri și plini de panică.

Hardin... e un actor mai bun decât am crezut. Nu-mi vine să cred că face asta în fața tuturor.

Îl împing și deschid portiera mașinii, blocând-o înainte ca Hardin să-și regăsească echilibrul. În timp ce Landon demarează, Hardin lovește cu pumnii în geamuri, iar eu imi acopăr fața cu mâinile ca să nu mă vadă plângând.

61

În cele din urmă, când mă opresc din suspinat, Landon întreabă încetișor:

— L-am auzit cumva că spune că te iubește?

— Da... Nu știu... Voia doar să facă o scenă sau ceva de genul ăsta, îi răspund eu și aproape că izbucnesc din nou în plâns.

— Nu crezi... să nu te superi pe mine... dar nu crezi că poate te iubește?

— Poftim? Sigur că nu. Nici măcar nu sunt convinsă că mă place. Adică, atunci când suntem singuri, se poartă atât de diferit și cred că probabil îi pasă de mine. Dar știu că nu mă iubește. Nu e capabil să iubească pe altcineva decât pe el însuși, îi explic eu.

— Sunt de partea ta, Tessa, chiar sunt, răspunde Landon. Dar expresia de pe fața lui când am plecat... părea că are inima sfâșiată. Și nu poți avea inima sfâșiată dacă nu ești îndrăgostit.

Nu poate fi adevărat. Și eu mi-am simțit inima frântă când l-am văzut sărutându-se cu Molly, dar asta nu înseamnă că-l iubesc.

— Îl iubești? mă întreabă el simplu.

— Nu. Nu-l iubesc... este... pe bune... e un nesimțit. Îl cunosc de mai puțin de două luni, și jumătate din timp... nu, tot acest timp l-am petrecut certându-ne. Nu poți iubi pe cineva la două luni după ce l-ai cunoscut. Vocea mea se aude gâtuită, iar cuvintele îmi ies prea repede. În plus, e un nesimțit.

— Ai mai spus asta, zice Landon și observ un început de zâmbet pe buzele lui, deși încearcă să-și păstreze o expresie neutră.

Nu-mi place apăsarea pe care o simt în piept când vorbim despre iubirea mea pentru Hardin. Mă apucă amețeala, iar spațiul din mașină devine mult mai strâmt. Deschid puțin fereastra și mă aplec în afară, simțind cum curentul fragil de aer îmi alunecă peste față.

— Vrei să ne întoarcem la mine acasă sau vrei să te duc la cămin? întreabă el.

Vreau să mă duc la cămin și să mă fac ghem în pat, dar mi-e teamă că vor apărea Steph sau Hardin. Șansa ca Hardin să vină acasă la tatăl său este foarte mică, așa că aceasta mi se pare cea mai bună idee.

— Acasă la tine, dar putem să trecem mai întâi pe la cămin ca să-mi iau niște haine? Îmi cer scuze că te pun să mă duci în toate direcțiile.

— Tessa, drumul nu e lung, iar tu îmi ești prietenă; nu-mi mai mulțumi și nu-ți mai cere atâtea scuze, spune el serios, dar zâmbetul lui plăcut mă face să râd.

Este cea mai de treabă persoană pe care am întâlnit-o de când sunt aici și sunt foarte norocoasă că îl am.

— Bine, lasă-mă să-ți mulțumesc pentru ultima oară că îmi ești un prieten atât de minunat, îi spun eu, iar el se încruntă în joacă.

— Cu plăcere. Acum hai să mergem.

Mă agit prin cameră strângându-mi hainele și cărțile. Nu mai am niciun chef să locuiesc vreodată în camera asta. Aceasta va fi prima după nu știu câte nopți în care voi dormi fără Hardin. Începusem să mă obișnuiesc cu asta, ce prostie din partea mea. Îmi scot telefonul din sertar și mă întorc la mașina lui Landon.

Când ajungem acasă la el, ceasul e trecut de unsprezece. Sunt epuizată și bucuroasă că atât Ken, cât și Karen dorm deja când sosim noi. Landon bagă o pizza în cuptor, iar eu mănânc una dintre brioșele pe care le-am făcut mai devreme. Sesiunea de gătit cu Karen pare că s-a întâmplat acum câteva săptămâni, nu acum câteva ore. Am avut o zi atât de lungă! Și începuse atât de bine cu dimineața petrecută împreună cu Hardin, cu stagiatura, apoi el a distrus totul, așa cum face de fiecare dată. După ce mâncăm pizza, eu și Landon urcăm la etaj, iar el îmi arată camera de oaspeți unde am stat ultima oară. Bine, nu am stat chiar aici, de vreme ce m-am trezit în altă cameră, cu Hardin țipând în somn. Trecerea timpului nu a avut niciun sens pentru mine de când l-am cunoscut; totul s-a petrecut atât de repede și acum mă cuprinde amețeala când mă gândesc la clipele frumoase pe care le-am petrecut și cum le-am risipit din cauza certurilor. Îi mulțumesc din nou lui Landon, iar el își dă ochii peste cap exasperat, înainte să plece și să se ducă în camera lui. Pe telefon mă așteaptă multe mesaje de la Hardin, Steph și mama. Le șterg fără să le citesc pe toate, în afară de cel de la mama. Știu deja ce scrie în ele și pe ziua de azi mi-a fost de-ajuns. Dau telefonul pe silențios ca să nu mai aud notificările de mesaj, îmi pun pijamalele și mă urc în pat.

Este ora unu noaptea și peste patru ore trebuie să mă trezesc. Mâine va fi o zi grea. Dacă nu aș fi lipsit de la cursuri și azi, mâine aș fi stat acasă, adică aici. Sau m-aș fi dus înapoi la cămin. De ce l-am convins pe Hardin să se întoarcă la cursul de literatură? După ce mă sucesc și mă răsucesc, mă ridic să văd cât s-a mai făcut ceasul: aproape trei. În ciuda faptului că azi a fost una dintre cele mai frumoase și cele mai proaste zile din viața mea, sunt prea obosită ca să adorm.

Înainte de a-mi da seama exact ce fac, mă trezesc în fața ușii dormitorului lui Hardin. Și intru. Nu mă vede și nu mă judecă nimeni în afară de mine însămi, așa că deschid al doilea sertar și scot un tricou alb. Îmi dau seama că a fost purtat, dar nu îmi pasă. Îmi dau jos tricoul pe care îl aveam pe mine și îl îmbrac pe cel nou. Mă întind pe pat și îmi îngrop capul într-o pernă. Parfumul mentolat al lui Hardin îmi umple nările și, în cele din urmă, adorm.

62

Când mă trezesc, îmi ia un minut să-mi aduc aminte că nu sunt în pat cu Hardin. Soarele strălucește pașnic prin fereastra cu arcadă și, când mă uit în jur, zăresc o siluetă și mă ridic repede, ca să mă orientez mai bine. Ochii mi se adaptează la lumină și sunt convinsă că îmi pierd mințile.

— Hardin? spun încet și mă frec la ochi.

— Hei, zice el din balansoarul în care stă, ținându-și coatele pe genunchi.

— Ce naiba cauți aici? mă răstesc eu.

Deja mă doare inima.

— Tessa, trebuie să vorbim, zice el, cu niște cearcăne imense sub ochi.

— Ai stat aici și te-ai uitat la mine cum dorm? îl întreb.

— Nu, sigur că nu. Am ajuns acum câteva minute, răspunde el.

Mă întreb dacă o fi avut coșmaruri fără mine lângă el în pat. Dacă nu le-aș fi văzut cu ochii mei, aș fi crezut că fac parte din jocurile lui,

dar îmi amintesc cum i-am ținut fața în mâini și i-am văzut în ochii verzi frica autentică.

Nu scot niciun cuvânt. Nu vreau să mă cert cu el. Tot ce vreau e să plece. De fapt, urăsc faptul că nu vreau să plece, dar știu că așa ar fi cel mai bine.

— Trebuie să vorbim, repetă el.

Când dau din cap că nu, își trece ambele mâini prin păr și respiră adânc.

— Trebuie să mă duc la cursuri, îi zic.

— Landon a plecat deja. Ți-am închis eu alarma. E deja ora unsprezece.

— Ce-ai făcut?

— Ai stat până târziu și m-am gândit să.... începe el.

— Cum îndrăznești așa ceva... ieși afară.

Durerea cauzată ieri de gesturile lui este încă vie și pe alocuri umbrește furia pe care o simt din cauză că am ajuns să chiulesc de la școală, dar nu am voie să arăt nicio slăbiciune, căci el va profita. Așa face mereu.

— Ești în camera mea, se apără el.

Mă dau jos din pat, fără să-mi pese că nu am pe mine decât un tricou. Tricoul lui.

— Ai dreptate. O să plec eu, zic, cu nodul din gât crescându-mi din ce în ce mai mare și cu lacrimile pe punctul de a izbucni.

— Nu, altceva voiam să spun...Voiam să spun: ești în camera mea... De ce? Are o voce mohorâtă.

— Nu știu... Pur și simplu... nu puteam să dorm, recunosc. Trebuie să tac din gură. Și nici măcar nu e camera ta. Am dormit aici cam de câte ori ai dormit și tu. De fapt, de mai multe ori, îi atrag atenția.

— Tricoul tău nu-ți venea bine? întreabă el, cu ochii ațintiți pe tricoul alb. Bineînțeles că face mișto de mine.

— Haide, râzi de mine, spune eu, simțind cum mi se adună lacrimile în colțul ochiului.

Se uită în ochii mei, dar eu privesc în altă parte.

— Nu râdeam de tine. Se ridică de pe scaun şi face un pas înspre mine. Mă trag înapoi şi ridic mâinile ca să-l blochez, iar el se opreşte. Doar ascultă-mă, bine?

— Ce mai poţi avea de spus, Hardin? Mereu facem aşa. Purtăm aceeaşi ceartă la nesfârşit, numai că e din ce în ce mai rău. Nu pot să mai continui aşa. Nu mai pot, răsuflu eu.

— Am spus că-mi cer iertare că am sărutat-o, zice el.

— Nu este vorba despre asta. Bine, asta e doar o parte, dar sunt multe alte lucruri. Faptul că tu nu înţelegi chestia asta demonstrează că ne pierdem vremea. Tu nu vei fi niciodată persoana de care am eu nevoie, iar eu nu voi fi niciodată cine vrei tu să fiu. Mă şterg la ochi, iar el se uită pe fereastră.

— Dar tu eşti cine vreau eu să fii, spune el.

Aş vrea să-l pot crede. Mi-aş dori să poată avea şi el sentimente.

— Tu nu eşti, e tot ce pot să spun.

Nu voiam să plâng în faţa lui, dar se pare că nu mă pot stăpâni. Am plâns de atâtea ori de când îl cunosc şi, dacă mă încurc din nou în pânza lui de păianjen, acolo voi rămâne.

— Ce nu sunt?

— Cine vreau eu să fii; nu faci altceva decât să mă răneşti.

Trec pe lângă el şi traversez coridorul până la camera de oaspeţi. Îmi trag repede pantalonii pe mine şi îmi adun lucrurile, cu ochii lui Hardin urmărindu-mă peste tot.

— Nu ai auzit ce ţi-am spus ieri? întreabă el în cele din urmă.

Speram să nu deschidă subiectul ăsta.

— Răspunde-mi, zice.

— Da... te-am auzit, îi răspund eu, evitându-i privirea.

Vocea îi devine ostilă.

— Şi nu ai nimic de spus?

— Nu, mint eu. Se proţăpeşte în faţa mea. Dă-te la o parte, îl rog.

Este primejdios de aproape de mine şi ştiu ce are de gând să facă, întrucât încearcă să mă sărute. Încerc să mă feresc din calea lui,

dar mă trage mai aproape cu mâinile sale puternice, ţintuindu-mă locului. Buzele lui le ating pe ale mele, iar limba sa încearcă să-mi pătrundă printre buze, dar eu îl resping.

Îşi dă puţin capul înapoi.

— Sărută-mă şi tu, Tess, îmi cere el.

— Nu. Îl împing pe piept.

— Spune-mi că tu nu simţi acelaşi lucru şi plec.

Chipul lui e la numai câţiva centimetri distanţă de al meu şi îi simt respiraţia fierbinte pe piele.

— Nu simt.

Doare când spun aceste vorbe, dar trebuie să dispară.

— Ba da, simţi, zice el, cu un ton disperat. Ştiu că simţi.

— Nu simt, Hardin, şi nici tu nu simţi aşa ceva. Doar nu-ţi poţi imagina că te cred, nu-i aşa?

Îmi dă drumul.

— Nu crezi că te iubesc? Oftează.

— Sigur că nu, cât de proastă crezi că sunt? şuier eu.

Se holbează la mine pentru o secundă înainte să deschidă gura şi s-o închidă la loc.

— Ai dreptate, spune el.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Ai dreptate, nu te iubesc. Nu te iubesc, puneam un pic de dramă în toată telenovela.

Râde lejer. Ştiam că nu vorbea serios, dar asta nu înseamnă că această ieşire de sinceritate mă doare mai puţin. O parte din mine, o parte mai mare decât aş vrea, spera totuşi că Hardin mă iubeşte.

Rămâne pironit lângă perete, în timp ce eu ies din cameră cu geanta în mână.

Când ajung la scări, o văd pe Karen care îmi zâmbeşte.

— Tessa, draga mea, nu ştiam că eşti aici! Zâmbetul îi piere când mă vede cât sunt de necăjită. Te simţi bine? S-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt în regulă. Am rămas pe dinafară aseară la cămin şi...

— Karen, se aude vocea lui Hardin din spatele meu.

— Hardin! Zâmbetul lui Karen revine ușor. Vreți să vă fac un mic dejun rapid? Adică prânz de fapt, că e deja prânzul.

— Nu, mulțumesc, mă întorc la cămin, spun eu coborând scările.

— Eu aș mânca ceva, zice Hardin din spatele meu.

Ea pare surprinsă, uitându-se pe rând la mine și la Hardin.

— Bine, minunat! Mă găsiți la bucătărie!

După ce ea se face nevăzută, mă îndrept către ușă.

— Unde te duci?

Mă apucă de încheietură. Mă lupt o secundă ca să mă eliberez.

— La cămin, după cum am spus.

— Și ai de gând să mergi pe jos?

— Ce se petrece cu tine? Te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu ne-am fi certat până acum. Ești grav bolnav la cap, Hardin, ești caz de internat la balamuc, îți trebuie medicamente și pereți capitonați. Spui lucruri oribile, după care te oferi să mă duci cu mașina?

Nu pot ține pasul cu el.

— Nu am spus nimic oribil, de fapt; ți-am spus doar că nu te iubesc, lucru pe care susții că îl știai deja. Și în al doilea rând, nu mă ofeream deloc să te duc cu mașina. Pur și simplu, te întrebam dacă ai de gând să mergi pe jos până acolo.

Expresia lui sfidătoare mă amețește. De ce ar fi venit până aici să mă găsească dacă nu-i pasă de mine? Nu are altceva mai bun de făcut decât să mă tortureze pe mine?

— Ce ți-am făcut eu? întreb în cele din urmă.

Voiam să-i pun această întrebare de mai mult timp, dar mi-a fost mereu teamă de răspuns.

— Poftim?

— Ce ți-am făcut eu ție de mă urăști atât? îl întreb încercând să vorbesc încet ca să nu mă audă Karen. Poți fi practic cu orice fată pe care ți-o dorești, iar tu continui să-ți pierzi vremea — și pe a mea — ca să găsești noi moduri de a mă răni. Care e scopul? Mă detești atât de tare?

— Nu, nu e vorba despre așa ceva. Nu te detest, Tessa. Doar că ai devenit o pradă ușoară; totul se rezumă la vânătoare, corect? zice el cu fală.

Înainte să mai aibă timp să adauge ceva, Karen îl strigă și îl întreabă dacă vrea murături la sandvici.

Se duce la bucătărie ca să-i răspundă lui Karen, iar eu ies pe ușă.

Pe drumul către stația de autobuz, mă gândesc că oricum am lipsit de la atâtea cursuri în ultima vreme că aș putea să-mi iau liber toată ziua și să mă duc să-mi cumpăr mașină. Din fericire, autobuzul nu întârzie mult și îmi găsesc un loc în spate de tot.

Mă trântesc pe scaun și mă gândesc la ce spunea Landon despre inimile sfâșiate, că dacă nu iubești pe cineva, nu are cum să-ți sfâșie inima. Hardin îmi frânge inima la nesfârșit, chiar și atunci când mi se pare că nu mai e nimic de frânt.

Și îl iubesc. Îl iubesc pe Hardin.

63

Vânzătorul e un ciudat și miroase a țigări stătute, dar nu îmi mai permit să fiu pretențioasă. După o oră de negocieri, îi scriu un cec pentru avans și îmi înmânează cheile unei Toyote Corolla acceptabile, model 2010. Vopseaua albă este zgâriată în câteva locuri, dar reușesc să negociez un preț destul de bun ca să trec acest lucru cu vederea. O sun pe mama înainte să plec din parcare ca s-o anunț, iar ea bineînțeles că îmi spune că ar fi trebuit să iau o mașină mai mare și îmi dă și motivele pentru care ar fi trebuit să fac asta. Închei conversația prefăcându-mă că nu mai am semnal și îmi închid telefonul.

E nemaipomenit să am propria mașină. Nu mai trebuie să depind de transportul în comun și de acum pot să mă duc singură la serviciu. Sper ca ruptura cu Hardin să nu-mi afecteze munca. Nu cred că este posibil, dar dacă se plictisește și nu-i va mai fi suficient să mă facă să plâng și va încerca să-mi facă rău la slujbă? Poate că ar trebui să vorbesc cu Ken și să încerc să-i explic că eu și Hardin nu mai suntem... împreună? El crede că formăm un cuplu, deci va trebui să-i dau alte explicații în afară de: „Fiul dumneavoastră e cea

mai crudă persoană din lume și este nociv pentru mine, așa că aș prefera să fug cât mai departe de el".

Dau drumul la radio și volumul e mai tare decât îmi place mie de obicei, dar acum este exact ce îmi trebuie. Mă scoate din gândurile mele și mă concentrez pe fiecare vers al fiecărui cântec. Nu bag în seamă faptul că fiecare cântec îmi aduce aminte de Hardin.

Înainte de a porni înapoi către campus, mă hotărăsc să mă duc să-mi mai cumpăr niște haine. Se face mai frig, deci mai am nevoie de niște jeanși, în plus m-am săturat să port fuste lungi tot timpul. În cele din urmă, cumpăr câteva ținute noi ca să le port la Vance, câteva cămăși simple, câteva pulovere și câteva perechi de jeanși. Sunt mai strâmți decât jeanșii pe care îi port eu de obicei, dar îmi vin bine.

Steph nu se află în cameră când mă întorc, ceea ce este bine. Chiar cred că trebuie să-mi schimb colega de cameră. Îmi place de Steph, dar nu mai putem locui împreună atâta timp cât Hardin e prin preajmă. Să văd cât voi câștiga cu stagiatura mea, poate o să-mi pot permite propriul apartament și mă voi muta din campus. Mama s-ar enerva rău de tot, dar nu mai depinde de ea.

Îmi împăturesc hainele cele noi și le pun deoparte, după care îmi iau trusa de toaletă și mă duc la dușuri. Când mă întorc, Steph și Zed stau pe patul ei, uitându-se la computer.

Minunat!

Steph se uită la mine adormită.

— Hei, Tessa, te-a găsit Hardin azi-noapte? Dau aprobator din cap și ea întreabă: Deci ați rezolvat-o?

— Nu. Adică, da, așa cred. Am terminat-o cu el, îi spun. Face ochii mari; probabil credea că Hardin a pus iar gheara pe mine.

— Ei bine, eu unul mă bucur, zâmbește Zed și Steph îl pocnește peste braț. Telefonul ei bipăie și se uită la el.

— A venit Tristan, trebuie să plecăm. Vrei să vii și tu? întreabă ea.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să stau pe aici, dar să știi că azi mi-am cumpărat mașină! îi spun, iar ea chițăie de bucurie.

— Pe bune! E extraordinar! spune, iar eu dau din cap. Trebuie să mi-o arăți când mă întorc, zice ea și amândoi se îndreaptă spre ușă. Steph iese, dar Zed rămâne în prag.

— Tessa? Are vocea catifelată.

Mă uit în sus, iar el îmi zâmbește.

— Te-ai mai gândit la întâlnirea noastră? mă întreabă, privindu-mă fix în ochi.

— Eu...

Sunt pe punctul de a-l refuza, dar de ce să fac asta? Este foarte atrăgător și pare de treabă. Nu a profitat de mine când ar fi putut s-o facă atât de ușor. Sunt convinsă că ar fi o companie mai plăcută decât Hardin.

— Sigur. Îi zâmbesc.

— Adică mă lași să te scot în oraș? Zâmbetul i se lărgește.

— Da, de ce nu? îi răspund.

— Atunci diseară? mă întreabă.

— Da, diseară e perfect.

De fapt, nu cred că e o idee bună, când văd cât am de învățat, dar încă sunt în avans cu studiul, în ciuda faptului că am lipsit de la câteva cursuri săptămâna asta.

— Super, vin să te iau la șapte?

— Bine.

Își mușcă buza de jos cu dinții săi perfecți.

— Ne vedem diseară, frumoaso, zice el, iar eu mă înroșesc, făcându-i cu mâna când iese din cameră.

Acum e ora patru, deci mai am trei ore. Îmi usuc părul și îmi ondulez vârfurile și, spre surprinderea mea, arată bine. Mă machiez puțin și îmi pun una dintre ținutele noi; o pereche de jeanși închiși la culoare, un tricou alb fără mâneci și un pulover lung maroniu. Emoțiile mă copleșesc când mă uit în oglindă. *Poate că ar trebui să mă schimb?* Îmi pun o bluză albastră și o cămașă închisă până sus. Nu-mi vine să cred că mă duc la o întâlnire cu Zed. Am avut un singur iubit toată viața mea, iar acum mă duc la o întâlnire cu Zed

după tot balamucul cu Hardin. Oare băieții cu tatuaje și piercing-uri reprezintă noul meu gen de bărbat?

Scot ediția mea veche a romanului *Mândrie și prejudecată* și încep să citesc ca să treacă timpul mai repede. Dar gândurile mele zboară în timpul lecturii și imaginea lui Noah continuă să-mi invadeze mintea. Oare să-l sun? Întind mâna după telefon și caut în agendă până dau de Noah. Mă zgâiesc la ecran; vinovăția și bunul-simț se luptă în mine până arunc telefonul înapoi pe pat.

Peste puțin timp — mi se pare că au trecut doar câteva minute — se aude cineva ciocănind la ușă. Știu că trebuie să fie Zed, pentru că Hardin nu ar mai ciocăni. Ar da buzna pur și simplu și mi-ar arunca lucrurile peste tot.

Când deschid ușa, rămân cu gura căscată. Zed este îmbrăcat cu jeanși negri strâmți, tenișI albi și un tricou, cu o jachetă de blugi pe deasupra. Arată atât de sexy!

— Arăți foarte bine, Tessa, îmi spune el și îmi oferă o floare.

O floare? Sunt și surprinsă, și flatată de gestul atent al lui Zed.

— Mulțumesc. Îi zâmbesc și îmi apropii nufărul de nas.

— Ești gata? întreabă el politicos.

— Da, unde vrei să mă duci? îl întreb în timp ce ieșim.

— Mă gândeam să mergem să mâncăm și apoi la un film, ceva relaxant, fără stres, surâde el.

Întind mâna către portiera din dreapta, dar el mă oprește.

— Dă-mi voie, spune cu o urmă de umor în voce.

— Oh. Mulțumesc.

Am încă emoții, dar Zed este atât de drăguț încât mă face, încet-încet, să mă relaxez. După ce intrăm în mașină, nu dă drumul radioului și face conversație, întrebându-mă despre familia mea și despre planurile de după terminarea facultății. Îmi povestește că el merge la WCU pentru cursurile de științe ale mediului, ceea ce mă surprinde foarte mult.

Ajungem la un restaurant nesofisticat, stil cafenea, și ne așezăm pe terasă. După ce comandăm, continuăm discuția până ni se aduce

mâncarea. Zed își termină porția și începe să fure cartofi prăjiți din farfuria mea.

Îmi ridic furculița amenințându-l.

— Dacă îmi mai iei un singur cartof, va trebui să te omor, glumesc eu.

Îmi aruncă o privire fals inocentă și râde cu limba printre dinți. Mă trezesc râzând din toată inima după o veșnicie și mă simt foarte bine.

— Ai un râs adorabil, mă complimentează el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Ajungem să vedem o comedie siropoasă care nu ne distrează pe niciunul din noi. Dar nu e nicio problemă, căci ne distrăm reciproc cu diverse glumițe în timpul filmului, iar spre final mă ia de mână. Nu e deloc stânjenitor, așa cum credeam că va fi, dar nu e nici ca atunci când de mână mă ține Hardin. Și deodată îmi dau seama că au trecut ore întregi fără să mă fi gândit la Hardin, ceea ce e o schimbare binevenită după ce mi-a ocupat mintea în fiecare zi, de dimineața până seara.

Când Zed mă aduce înapoi în campus, este aproape ora unsprezece. Mă bucur că e miercuri; mai sunt doar două zile până la weekend, când o să-mi pot recupera somnul.

Iese din mașină și vine spre mine, în timp ce eu îmi aranjez geanta peste șold.

— M-am simțit foarte bine, mulțumesc că ai acceptat să ieși cu mine, spune el.

— Și eu m-am simțit bine. Îi zâmbesc.

— Mă gândeam... mai ții mine când m-ai întrebat dacă merg la focul de tabără? Când încuviințez din cap, mă întreabă: Te superi dacă vin și eu?

— Nu, nu mă supăr, ar fi drăguț. Să știi însă că eu mă duc cu Landon și cu iubita lui.

Nu-mi aduc aminte ca Zed să se fi alăturat grupului care a făcut mișto de Landon, dar vreau să mă asigur că își dă seama că ăsta nu este un lucru frumos.

— Este in regulă, pare de treabă, spune el, iar eu zâmbesc.

— Atunci am stabilit. Ne vedem acolo? îi propun.

Nu am cum să-l duc la cină acasă la Landon.

— Sună bine. Mulțumesc încă o dată pentru seara asta. Se apropie puțin de mine.

Oare mă va săruta? Încep să intru în panică. Dar în loc de asta, îmi ia mâna în mâna lui și o duce la buze. Îmi așază o singură sărutare pe mână, iar buzele îi sunt moi pe pielea mea fierbinte și gestul lui este unul foarte romantic.

— Să ai o noapte frumoasă, Tessa, spune el și se urcă în mașină.

Respir adânc, ușurată că nu a încercat să mă sărute de-adevăratelea. E drăguț și mi-a plăcut cum m-a sărutat când am jucat Adevăr sau Provocare, dar nu prea ne sincronizăm.

A doua zi de dimineață, Landon mă așteaptă la cafenea, iar eu îi povestesc despre Zed.

În mod enervant, primul lucru pe care îl spune este:

— Hardin știe despre asta?

— Nu, și nici nu trebuie să afle. Nu e treaba lui. Îmi dau seama că tonul meu a fost cam prea aspru, așa că adaug: Îmi cer scuze, e un subiect sensibil.

— Evident. Doar ai grijă, mă avertizează el amabil și eu îi promit că voi avea.

Restul zilei trece în zbor, iar Landon nu mai aduce vorba nici de Hardin, nici de Zed.

În cele din urmă, mergem la cursul de literatură și îmi țin respirația în momentul în care intru cu Landon în sală, acolo unde Hardin stă la locul lui obișnuit. Când dau cu ochii de el, pieptul începe să mă doară din nou. Se uită urât la mine, dar apoi se întoarce din nou cu fața spre catedră.

— Deci ai ieșit cu Zed aseară? mă întreabă când mă așez.

Mă rugam să nu-mi vorbească.

— Nu este treaba ta, îi răspund încet.

Se întoarce în scaunul lui și își apropie fața de mine.

— Zvonurile circulă repede în gașca noastră, Tessa, nu uita asta.

Oare încearcă să mă amenințe că le va spune prietenilor lui despre ce am făcut împreună? Acest gând îmi provoacă o stare de vomă.

Mă îndepărtez de el și sunt atentă la profesor, care își drege vocea și spune:

— OK, oameni buni, să reluăm discuția de unde am lăsat-o ieri, când am vorbit despre *La răscruce de vânturi.*

Simt un nod în stomac. Nu trebuia să discutăm despre *La răscruce de vânturi* până săptămâna viitoare; așa îmi trebuie dacă lipsesc de la cursuri. Simt că Hardin mă privește. Poate, ca și mine, se gândește la prima dată când am intrat în dormitorul său și m-a prins citind din cartea lui.

Profesorul se plimbă prin fața noastră, cu mâinile la spate.

— Deci, după cum știm, Catherine și Heathcliff aveau o relație foarte pasională, iar pasiunea lor are o forță atât de mare în roman, încât a distrus practic viețile tuturor personajelor. Unii spun că cei doi nu se potrivesc deloc, în timp ce alții sunt de părere că ar fi trebuit să se căsătorească, în loc să se împotrivească iubirii lor de la bun început. Face o pauză, uitându-se lung la noi toți. Voi ce părere aveți? întreabă el.

În mod obișnuit, aș fi ridicat mâna imediat, mândră să-mi etalez cunoștințele de expertă în privința romanelor clasice, dar de data asta fulgerul a lovit prea aproape de casă.

O voce din fundul sălii răspunde:

— Eu cred că nu se potriveau deloc; se certau tot timpul, iar Catherine refuza să recunoască faptul că îl iubea pe Heathcliff. S-a măritat cu Edgar, deși știa că era îndrăgostită de Heathcliff în tot acest timp. Dacă ar fi fost împreună de la bun început, toată lumea ar fi fost mai puțin nefericită.

Hardin se uită la mine, iar eu simt că obrajii îmi iau foc.

— Eu cred că Catherine era o târfuliță egoistă și pretențioasă, șuieră el. Oftaturi de uimire răzbat din toată sala, iar profesorul se

holbează la Hardin, dar el continuă: Îmi cer scuze, dar credea că e prea bună pentru Heathcliff, şi poate chiar era, dar ştia că Edgar nu se poate compara cu Heathcliff şi, cu toate astea, s-a măritat cu el. Catherine şi Heathcliff erau doar foarte asemănători, de aceea le era foarte greu să se înţeleagă, doar dacă ea nu ar fi fost atât de încăpăţânată, ar fi trăit împreună până la adânci bătrâneţi.

Mă simt ca o proastă pentru că încep să ne compar pe mine şi pe Hardin cu personajele din roman. Diferenţa este că Heathcliff o iubea enorm pe Catherine, aşa că a asistat în tăcere la căsătoria ei cu alt bărbat, înainte să se însoare şi el cu altcineva. Hardin nu mă iubeşte aşa — sau poate deloc — aşa că nu are niciun drept să se compare cu Heathcliff.

Toată clasa pare să se uite la mine, aşteptând replica mea. Toţi speră probabil la o dezbatere ca data trecută, dar eu nu spun nimic. Ştiu că Hardin încearcă să mă momească, dar eu nu mă voi lăsa păcălită.

64

După curs, îmi iau la revedere de la Landon și mă duc direct la profesor să-i explic absențele. El mă felicită pentru că am obținut stagiatura și îmi spune că a schimbat puțin programa. Continui să discut cu el până când Hardin iese din sală.

Mă întorc în camera mea și îmi așez toate notițele și manualele pe pat. Încerc să învăț, dar sunt un pachet de nervi, așteptându-mă în orice moment ca Steph, Hardin sau oricare alta dintre persoanele care se află mereu prin cameră să-și facă apariția. Îmi adun materialele de studiu într-o geantă și mă îndrept spre mașină. O să-mi găsesc un loc în afara campusului în care să învăț, poate o cafenea.

Îndreptându-mă spre oraș, descopăr o mică bibliotecă la colțul unei străzi aglomerate. Nu sunt decât câteva mașini în parcare, așa că opresc și eu. Mă duc până în fundul bibliotecii și mă așez lângă fereastră, scoțându-mi toate cărțile și notițele ca să mă apuc de treabă. Pentru prima oară, pot să învăț în liniște, fără să fiu distrasă. Acesta va fi noul meu sanctuar, locul perfect pentru studiu.

— Domnișoară, închidem în cinci minute, mă informează un bibliotecar mai în vârstă, apărut de nu știu unde.

Se închide? Uitându-mă pe fereastră, văd că s-a întunecat. Nici măcar nu am observat că a apus soarele. Eram atât de adâncită în cărțile mele, încât orele au trecut și eu nici nu am remarcat asta. În mod categoric, trebuie să vin pe aici mai des.

— Ah, bine, vă mulțumesc, răspund eu și îmi adun lucrurile.

Îmi verific telefonul și găsesc un mesaj nou de la Zed.

Voiam doar să-ți urez noapte bună, nu mai am răbdare până vineri.

Este chiar extrem de drăguț, așa că îi răspund: **Ești foarte scump, mulțumesc. Și eu de-abia aștept.**

Când ajung din nou în cameră, constat că Steph încă nu s-a întors, așa că mă schimb în pijama și iau *La răscruce de vânturi.* Adorm repede, visând la Heathcliff și la luncile lui.

Ziua de joi trece lin, fără ca eu și Hardin să ne băgăm în seamă la curs. Îmi petrec seara în micuța bibliotecă până când se închide și merg devreme la culcare.

Vineri, când mă trezesc, găsesc un mesaj de la Landon în care îmi spune că nu va veni deloc în campus astăzi, pentru că Dakota sosește mai devreme decât credea el. Îmi trece prin cap să nu mă duc la cursul de literatură, dar până la urmă decid să mă duc. Nu pot să-l las pe Hardin să-mi strice toate plăcerile.

Îmi pierd mai mult timp aranjându-mă astăzi și îmi împletesc părul de pe frunte după care îl ondulez. S-a anunțat vreme caldă, așa că îmi pun jacheta de lână fără mâneci și o pereche de jeanși. Înainte de a merge la cursuri mă duc la cafenea, iar în fața mea la coadă mă trezesc cu Logan. Se întoarce spre mine și nu apuc să plec neobservată.

— Bună, Tessa, spune el.

— Bună, Logan. Ce mai faci? îl întreb eu politicoasă.

— Eu sunt bine. Vii diseară?

— La focul de tabără?

— Nu, la petrecere. Focul de tabără va fi o porcărie, așa cum e de fiecare dată.

— Ah, eu mă duc la focul de tabără. Râd ușor, iar el chicotește.

— Bine, dacă te plictisești, poți să treci pe la petrecere, zice și își ia cafeaua.

Îi mulțumesc când se îndepărtează, ușurată că grupul din care face parte Hardin nu pare interesat de focul de tabără, ceea ce înseamnă că nu voi avea de-a face cu ei diseară.

La cursul de literatură, mă duc direct la locul meu, fără să arunc vreo privire în direcția lui Hardin. Discuția pe marginea romanului *La răscruce de vânturi* continuă, dar Hardin nu mai zice nimic. Când vine pauza, îmi iau lucrurile și practic țâșnesc spre ușă.

— Tessa! îl aud pe Hardin strigând din spatele meu, dar grăbesc pasul.

Fără Landon în preajmă, mă simt vulnerabilă. Când ajung pe trotuar, simt o atingere fină pe braț. Știu că este el de la furnicăturile pe care le simt pe piele.

— Ce vrei? țip eu.

Face un pas înapoi și are în mâini un caiet.

— Ți-a scăpat asta.

Ușurarea și dezamăgirea se luptă înăuntrul meu. Aș vrea ca durerea din piept să-mi dispară mai repede. În loc să se estompeze, pare că se adâncește pe zi ce trece. Nu ar fi trebuit să îmi recunosc mie însămi că îl iubesc, poate că, dacă aș fi ignorat adevărul, m-ar fi durut mai puțin.

— Ah, mulțumesc, mormăi și îi iau caietul din mâini.

Mă privește fix în ochi și stăm câteva secunde uitându-ne unul la altul, după care îmi amintesc că ne aflăm pe un trotuar aglomerat și mă uit în jur la toată lumea care trece pe lângă noi. Hardin își scutură părul și și-l dă peste cap înainte de a se întoarce cu spatele și de a pleca.

Mă îndrept către mașină, iar apoi mă duc direct acasă la Landon. Nu aveam de gând să mă duc mai devreme de cinci; e de-abia ora trei, dar nu pot sta singură la mine în cameră. Am înnebunit de-a binelea de când Hardin a intrat în viața mea.

Când ajung, Karen îmi deschide ușa cu un zâmbet imens și mă invită înăuntru.

— Sunt numai eu acasă deocamdată. Dakota și Landon sunt pe la magazin, i-am trimis să cumpere diverse, spune ea și mă invită în bucătărie.

— E în regulă, îmi cer scuze că am venit atât de devreme.

— Ah, nu-ți cere scuze. Mă poți ajuta la gătit!

Îmi dă un fund de bucătărie și câteva cepe și cartofi să le tai și vorbim despre vreme și despre iarna care se apropie.

— Tessa, mai vrei să mă ajuți să pun sera pe picioare? Are sistem de control climatic, deci nu trebuie să ne fie teamă de iarnă.

— Da, desigur! Mi-ar plăcea la nebunie.

— Minunat, mâine atunci? Celălalt weekend va fi puțin aglomerat, glumește ea.

Nunta ei! Aproape că uitasem. Încerc să-i zâmbesc.

— Da, așa e.

Mi-ar fi plăcut să-l fi convins pe Hardin să accepte să meargă la nuntă, dar era imposibil atunci și e și mai imposibil acum.

Karen bagă puiul în cuptor și adună farfuriile și tacâmurile ca să așezăm masa.

— Vine și Hardin la cină diseară? întreabă ea când începem să aranjăm masa.

Încearcă în mod clar să pară nonșalantă, dar se vede că are emoții când pune această întrebare.

— Nu, nu vine, îi spun și mă uit în podea.

Se oprește din ce făcea.

— Copii, voi sunteți în regulă? Nu vreau să par băgăcioasă.

— Totul e în regulă. Ei pot să-i spun. Dar nu cred că noi doi suntem împreună.

— Ah, draga mea, îmi pare rău să aud așa ceva. Chiar credeam că între voi doi e ceva serios. Dar știu că e greu de tot să fii cu cineva căruia îi e teamă să-și arate sentimentele.

Această replică mă face să mă simt puțin ciudat. Nu pot să vorbesc despre așa ceva nici cu mama, dar firea deschisă a lui Karen mă ajută să pot purta astfel de discuții.

— Ce vrei să spui?

— Păi, eu nu-l cunosc pe Hardin atât de bine pe cât mi-aș dori, dar știu că este foarte ermetic din punct de vedere emoțional. Ken stătea treaz nopți întregi făcându-și griji pentru el. A fost mereu un copil nefericit. Ochii i se umezesc. Nu i-ar spune nici mamei sale că o iubește.

— Poftim? spun eu din nou.

— Pur și simplu nu ar spune așa ceva. Nu sunt sigură de ce. Ken nu-și poate aminti nici măcar o singură ocazie când Hardin le-a spus că îi iubește. Este foarte trist, nu doar pentru Ken, ci și pentru Hardin. Își șterge ochii.

Pentru o persoană care nu spune nimănui, nici măcar părinților, că îi iubește, s-a grăbit să folosească aceste cuvinte împotriva mea într-un mod plin de ură.

— Este... Este foarte greu de înțeles, e tot ce pot să spun.

— Da, da, așa este. Dar, Tessa, sper să mai vii pe la noi chiar dacă nu vă mai împăcați.

— Sigur că da, îi zic eu.

Probabil simțindu-mi dispoziția, schimbă subiectul vorbind despre seară, în timp ce așteptăm să fie gata mâncarea și să așezăm apoi totul pe masă. La un moment dat, Karen se oprește chiar în mijlocul unei fraze și începe să zâmbească larg. Mă răsucesc și-l văd pe Landon intrând în bucătărie, urmat de o fată frumoasă cu păr cârlionțat. Știam că trebuie să fie superbă, dar depășește cu mult ceea ce mi-am imaginat eu.

— Bună, tu trebuie să fii Tessa, spune ea, înainte să apuce Landon să deschidă gura ca să ne prezinte.

Se apropie imediat și mă îmbrățișează, iar eu o plac instantaneu.

— Dakota, am auzit atât de multe lucruri despre tine, mă bucur mult să te întâlnesc! îi spun eu, iar ea îmi zâmbește.

Ochii lui Landon o urmăresc peste tot, iar ea se duce și o îmbrățișează pe Karen, după care se urcă pe blatul din bucătărie.

— Ne-am întâlnit cu Ken pe drum încoace. Cumpăra benzină, așa că trebuie să ajungă din clipă în clipă, îi spune Landon mamei sale.

— Grozav, eu și Tessa am pus deja masa.

Landon se duce la Dakota, își pune brațul în jurul taliei ei și o conduce la masă. Eu mă așez vizavi de ei și mă uit lung la locul gol de lângă mine, pe care Karen l-a aranjat „din motive de simetrie", și mă simt puțin tristă. Într-o altă viață, Hardin ar sta lângă mine, ținându-mă de mână, așa cum o ține Landon pe Dakota, și m-aș putea lipi de el fără teamă și fără să fiu respinsă. Încep să-mi doresc să-l fi invitat pe Zed, deși, în mod clar, ar fi fost extrem de ciudat; să iei cina cu două cupluri profund îndrăgostite se poate dovedi însă mai rău.

Ken intră în casă, salvându-mă de propriile gânduri. Vine și o sărută pe Karen pe obraz înainte de a se așeza.

— Mâncarea arată delicios, iubito, spune el și își pune ghiduș un șervețel în poală. Dakota, te faci din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când te văd. Îi zâmbește, apoi se întoarce către mine. Și Tessa, felicitări pentru stagiatura de la Vance. Christian m-a sunat și mi-a povestit. I-ai făcut o primă impresie senzațională.

— Mulțumesc mult că l-ați sunat; este o oportunitate uimitoare.

Îi zâmbesc și toată lumea de la masă face liniște pentru un moment, timp în care gustăm puiul lui Karen, care este delicios.

— Îmi cer scuze că am întârziat, se aude o voce din spatele meu și furculița îmi cade din mână pe farfurie.

— Hardin! Nu știam că vii! îi spune Karen cu amabilitate, apoi se uită la mine.

Eu privesc în altă parte. Pulsul deja mi-a luat-o la trap.

— Da, mai ții minte că am vorbit despre asta săptămâna trecută, Tessa? Are un zâmbet ușor amenințător și se așază lângă mine.

Ce naiba are? De ce nu mă poate lăsa în pace? Știu că parțial e vina mea că îi permit să mă afecteze, dar îi place la nebunie să se joace de-a șoarecele și pisica. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea, așa că dau din cap și îmi ridic furculița. Dakota pare încurcată, iar Landon — îngrijorat.

— Tu ești Delilah? îi spune Hardin.

— Ah, de fapt Dakota, îl corectează ea cu amabilitate.

— Da, Dakota. Tot un drac, bombăne el, iar eu îi trag un picior pe sub masă.

Landon se uită urât la el, dar Hardin nu pare să observe asta. Ken și Karen încep să vorbească între ei, la fel și Dakota cu Landon. Eu mă concentrez asupra mâncării din farfurie și mă gândesc la o strategie de ieșire din această situație.

— Deci, cum ți-ai petrecut seara până acum? mă întreabă Hardin cu o voce nonșalantă.

Știe că nu o să fac o scenă, tocmai de aceea încearcă să mă enerveze.

— Bine, îi răspund eu încet.

— Nu mă întrebi cum mi-am petrecut-o eu pe a mea? Zâmbește la mine cu subînțeles.

— Nu, mormăi eu și mai iau o înghițitură din mâncare.

— Tessa, a ta e mașina de afară? mă întreabă Ken, iar eu încuviințez din cap.

— A, da, am și eu în sfârșit mașina mea! spun cu prea mult entuziasm, în speranța că toți se vor alătura conversației, ca să nu fiu obligată să vorbesc doar cu Hardin.

Hardin își ridică sprânceana la mine.

— Când?

— Alaltăieri, răspund eu. *Știi, ziua aia când mi-ai spus că este vorba numai despre vânătoare?*

— Ah. De unde ai luat-o?

— Dintr-un parc auto la mâna a doua, îi răspund și văd cum Dakota și Karen încearcă să-și ascundă câte un zâmbet. Simțind că am ocazia să atrag atenția asupra mea, continui: Așadar, Dakota, Landon mi-a spus că ai de gând să mergi la New York la o școală de balet.

Ne povestește totul despre planurile ei de a se muta la New York, iar Landon pare sincer fericit pentru ea, în ciuda distanței care îi va despărți.

Când termină de povestit, Landon se uită la telefon și spune:

— Ar fi cazul să plecăm în curând. Focul acela de tabără nu așteaptă pe nimeni.

— Poftim? spune Karen. Bine, dar măcar luați puțin desert cu voi!

Landon aprobă dând din cap și o ajută să pună câteva prăjituri într-o caserolă.

— Vrei să mergi cu mine în mașină? întreabă Hardin.

Mă uit în jur de parcă nu aș ști cui exact i se adresează.

— Cu tine vorbesc, zice el.

— Poftim? Nu, tu nu mergi, îi spun.

— Ba da, merg. Și nu mă poți opri, deci poți la fel de bine să mergi cu mine în mașină. Zâmbește și încearcă să-mi pună mâna pe coapsă.

— Ce dracului se întâmplă cu tine? spun șuierând.

— Putem vorbi afară? mă întreabă el și se uită la tatăl lui.

— Nu, spun eu încet.

De câte ori eu și Hardin „vorbim", eu sfârșesc plângând.

Dar Hardin se ridică repede și mă ia de mână, trăgându-mă în sus.

— Noi suntem afară, anunță Hardin și mă trage după el prin living până la ușa de la intrare.

Când ieșim, îmi trag mâna înapoi și îl avertizez:

— Nu mă mai atinge!

Ridică din umeri.

— Scuze, dar nu aveai de gând să vii cu mine.

— Pentru că *nu vreau.*

— Îmi pare rău. Pentru tot, OK?

Degetele lui se joacă cu inelul din buză și evit să mă uit la gura lui. Mă holbez la felul în care ochii lui îmi cercetează fața.

— *Îți pare rău?* Nu-ți pare rău, Hardin, vrei doar să te joci cu mine. *Oprește-te.* Am obosit și sunt epuizată de la atâta ceartă cu tine tot timpul. Nu mai pot. Nu există altcineva pe lume cu care să te joci? La naiba, te ajut eu să găsești pe cineva, vreo sărmană fată nevinovată pe care s-o torturezi, atâta vreme cât mă lași pe mine în pace.

— Nu fac asta. Știu că am avut suișuri și coborâșuri și nu știu de ce mă port așa. Dar dacă îmi acorzi o șansă, încă una, nu mai fac așa. Am încercat să stau departe de tine, dar nu sunt în stare. Am nevoie de tine... spune el. Privește în jos, frecându-și vârfurile cizmelor unul de altul.

Îndrăzneala cu care îmi vorbește mă ajută să-mi stăpânesc lacrimile de data asta; Hardin, așa plin de el cum este, a văzut prea multe lacrimi de la mine.

— *Oprește-te!* Te rog, *oprește-te.* Nu te-ai săturat de asta? Dacă ai fi avut nevoie de mine nu te-ai fi purtat așa. Mi-ai spus cu gura ta că este vorba doar despre *vânătoare*, îți aduci aminte? Nu poți să apari aici după fiecare fază, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu vorbeam serios. Știi că nu vorbeam serios.

— Deci, recunoști că ai spus-o ca să mă rănești? Mă uit urât la el, încercând să țin garda sus.

— Mda... Se uită în jos.

Simt că mă amețește; spune că vrea mai mult cu mine, apoi o sărută pe Molly, apoi îmi spune că mă iubește, după care își retrage cuvintele, iar acum își cere din nou iertare?

— Totuși, de ce te-aș ierta? Tocmai ai recunoscut că ai făcut ceva numai și numai ca să mă rănești.

— Încă o șansă? Te rog, Tess. O să-ți spun totul de acum, mă roagă el. Aproape că mi se pare că durerea din ochii lui e reală când mă privește.

— Nu pot, trebuie să plec.

— De ce nu pot să vin cu tine? întreabă el.

— Pentru că... pentru că mă întâlnesc cu Zed acolo.

Văd cum expresia i se schimbă și pare să se prăbușească în fața mea. Trebuie să mă stăpânesc serios ca să nu-l consolez. Dar Hardin și-a făcut-o cu mâna lui. Chiar dacă i-ar păsa cu adevărat, acum e prea târziu.

— Zed? Voi doi acum... ieșiți împreună? Vocea sa este plină de dezgust.

— Nu, nu am discutat despre asta. Suntem doar... Nu știu, ne petrecem timpul împreună, cred.

— Nu ați vorbit despre asta? Dar dacă ți-ar cere, *ai ieși cu el?*

— Nu știu...

Și chiar nu știu.

— Este drăguț și politicos și se poartă frumos cu mine.

Oare de ce îi dau eu explicații acestui băiat?

— Tessa, nici măcar nu-l cunoști, habar n-ai ...

Ușa de la intrare se deschide vijelios și Landon întreabă exuberant:

— Ești gata?

Ochii săi îl țintesc pe Hardin, care, pentru prima dată, pare lipsit de apărare și chiar... cu inima frântă.

Mă forțez să mă îndrept către mașină și îl urmez pe Landon, care iese de pe alee. Nu pot să nu privesc înapoi înspre Hardin, care a rămas încă pe verandă, uitându-se după mine cum mă îndepărtez.

65

După ce parchez în locul de lângă Landon, îi dau mesaj lui Zed ca să-l anunț că am ajuns. Îmi răspunde imediat, spunându-mi să ne întâlnim în colțul din stânga al terenului.

Îl anunț pe Landon unde e Zed, când el și Dakota ajung lângă mine.

— Sună bine, spune el, dar pare foarte puțin încântat.

— Cine e Zed? întreabă Dakota.

— E... un prieten. Mi-e doar prieten.

— Hardin e iubitul tău, nu? întreabă din nou.

Mă uit la ea. Nu pare să fie tendențioasă, ci doar confuză. *Bine ai venit în clubul nostru!*

— Nu, scumpo, râde Landon. Niciunul nu este iubitul ei.

Râd și eu.

— Nu e atât de grav pe cât pare.

Chiar când ne alăturăm celorlalți, fanfara școlii începe să cânte, iar terenul se aglomerează din ce în ce mai mult. Mă simt ușurată când îl văd pe Zed sprijinindu-se de gard. Arăt înspre el și ne ducem într-acolo.

— Ah, chițăie Dakota când ne apropiem.

Nu sunt sigură dacă e surprinsă de tatuajele și piercing-urile lui sau de faptul că arată atât de bine. Poate de amândouă.

— Bună, frumoaso, spune Zed zâmbind și mă îmbrățișează.

Îi zâmbesc și eu, întorcându-i îmbrățișarea.

— Bună, eu sunt Zed. Mă bucur să vă cunosc.

Dă din cap către Landon și Dakota. Știu că îl cunoștea pe Landon dinainte, așa că poate doar se străduie să fie politicos.

— De cât timp ești aici? îl întreb.

— De vreo zece minute doar. E mai multă lume decât aș fi crezut.

Landon deschide drumul printr-o zonă mai puțin aglomerată și ajungem aproape de imensa grămadă de lemne, unde ne așezăm pe iarbă. Dakota stă între picioarele lui Landon și se întinde pe pieptul lui. Soarele apune și vântul începe să bată. Ar fi trebuit să-mi pun o bluză cu mânecă lungă.

— Da, ai mai luat parte la așa ceva până acum? îl întreb pe Zed, care scutură din cap.

— Nu, nu face parte din pasiunile mele, spune el râzând înainte de a adăuga: Dar mă bucur că am venit aici în seara asta.

Zâmbesc auzindu-i complimentul, iar apoi cineva urcă pe podiumul din mijloc și ne urează un bun venit călduros din partea școlii și a fanfarei. După alte câteva minute de pălăvrăgeală, se aude numărătoarea inversă înainte de aprinderea focului, și trei, doi, unu... flăcările se aprind și înghit furioase mormanul de lemne. E chiar frumos să fii atât de aproape de foc și cred că până la urmă mă voi încălzi.

— Cât timp stai pe aici? o întreabă Zed pe Dakota.

Ea se încruntă.

— Doar în weekendul ăsta. Mi-ar plăcea să vin și weekendul viitor la nuntă.

— Ce nuntă? întreabă Zed.

Mă uit la Landon, care răspunde:

— A mamei.

— Ah... face o pauză și se uită în jos, de parcă s-ar gândi la ceva.

— Ce e? îl întreb eu.

— Nimic. Încercam doar să-mi amintesc cine a mai pomenit ceva despre o nuntă weekendul viitor... A, da, Hardin, cred. Ne întreba cu ce ar trebui să se îmbrace la o nuntă.

Inima mi se oprește. Sper că nu mi se observă asta pe față. Deci Hardin nu a spus niciunuia dintre prietenii săi că tatăl său este rectorul sau că acesta se însoară cu mama lui Landon.

— Ce mai coincidență, nu? întreabă el.

— Nu, nu e chiar... începe Dakota, dar eu o întrerup:

— Chiar că e o coincidență, dar într-un oraș de mărimea acestuia probabil că sunt mai multe nunți într-un weekend.

Zed mă aprobă dând din cap, iar Landon șoptește ceva în urechea Dakotei.

Deci Hardin se gândea să meargă la nuntă, până la urmă?

Zed se hlizește.

— Oricum, nu mi-l pot imagina pe Hardin ducându-se la o nuntă.

— De ce nu? Tonul meu este mai aspru decât aș fi vrut să fie.

— Nu știu de ce, pentru că e Hardin. Singura cale să-l aduci la o nuntă e să-l asiguri că va putea face sex cu domnișoarele de onoare. *Cu toate*, spune el și se strâmbă.

— Credeam că tu și Hardin sunteți prieteni, zic eu.

— Păi, suntem. Nu spun nimic rău despre el, pur și simplu așa este Hardin. Face sex în fiecare weekend cu câte o fată diferită, câteodată și cu mai multe.

Urechile îmi țiuie, iar focul aproape că îmi arde pielea. Mă ridic înainte să-mî dau seama ce fac.

— Unde te duci? Ce s-a întâmplat? întreabă Zed.

— Nimic, am... am nevoie de niște aer curat. Niște aer curat, bolborosesc eu.

Știu că sună absurd, dar nu-mi pasă.

— Mă întorc imediat, am nevoie de un minut.

Mă îndepărtez repede, înainte ca vreunul dintre ei să mă poată urma.

Ce e cu mine? Zed este de treabă și mă place de-adevăratelea, se bucură de compania mea, cu toate astea e suficient să aducă cineva vorba despre Hardin ca eu să nu mă mai pot gândi decât la el. Mă plimb printre tribune și respir adânc de câteva ori înainte de a mă întoarce la ei.

— Îmi cer scuze, focul era prea... prea fierbine, mint și mă așez la loc.

Zed și-a scos telefonul și își ascunde ecranul de privirile mele, după care îl bagă la loc în buzunar. Îmi spune că e în regulă și facem conversație cu Landon și Dakota în următoarea oră.

— Eu am cam obosit, zborul meu a fost foarte devreme, îi spune Dakota în cele din urmă lui Landon, care încuviințează dând din cap.

— Da, și eu sunt obosit. Ar cam trebui să plecăm. Landon se ridică și o ajută și pe Dakota.

— Vrei să mergem și noi? mă întreabă Zed.

— Nu, mă simt bine. Tu vrei să plecăm?

Scutură din cap.

— Nu, și mie mi-e bine.

Ne luăm la revedere de la Landon și Dakota și îi însoțim cu privirea până dispar în mulțime.

— Deci, care este motivul acestui foc de tabără? îl întreb pe Zed, fără să fiu sigură că el știe.

— Cred că e petrecerea de final a sezonului de fotbal, îmi spune el. Sau de mijloc al sezonului sau ceva de genul ăsta...?

Mă uit în jur și, pentru prima oară, observ că mai multă lume poartă tricouri de fotbal.

— Ah. Îl privesc pe Zed. Înțeleg acum, îi spun râzând.

— Da, zice el, după care se uită cruciș. Ăla e Hardin?

Îmi răsucesc brusc capul în direcția în care se uită el. Cu siguranță, cel care vine spre noi însoțit de o brunetă scundă cu fustă este chiar Hardin.

Mă dau mai aproape de Zed. Uite exact din cauza asta nu l-am ascultat pe Hardin pe verandă: deja și-a găsit o fată oarecare pe care s-o aducă aici ca să-mi facă mie în ciudă.

— Hei, Zed, spune fata cu o voce foarte piţigăiată.

— Hei, Emma.

Zed îşi pune mâna peste umărul meu. Hardin se uită urât la el, dar se aşază lângă noi.

Ştiu că sunt nepoliticoasă pentru că nu m-am prezentat fetei, dar deja simt că nu pot s-o sufăr.

— Cum e focul de tabără? întreabă Hardin.

— Fierbinte. Şi pe sfârşite, cred, răspunde Zed.

Este o oarecare tensiune între ei doi, pot s-o simt. Nu ştiu de ce, Hardin a fost cât se poate de explicit în faţa prietenilor săi că nu dă doi bani pe mine.

— Au şi mâncare pe aici? spune fata, cu o voce enervantă.

— Da, e o tarabă mai încolo, îi spun.

— Hardin, hai cu mine să-mi iau ceva de mâncare, îi cere ea.

El îşi dă ochii peste cap, dar se ridică.

— Aduceţi-mi şi mie un covrig, da? ţipă Zed zâmbind, iar Hardin îşi încleştează fălcile.

Ce e în neregulă cu ei?

De îndată ce Hardin şi Emma dispar, mă întorc către Zed.

— Hei, putem pleca? Nu am chef să îmi pierd timpul cu Hardin; ne cam urâm, în caz că ai uitat. Mă străduiesc să zâmbesc jucăuş, dar nu-mi iese.

— Da, sigur, sigur, spune el.

Ne ridicăm amândoi, iar el mă ia de mână. Ne ţinem de mână pe drum, iar eu mă trezesc uitându-mă după Hardin şi sperând să nu vadă aşa ceva.

— Vrei să mergem la petrecere? mă întreabă Zed când ajungem în parcare.

— Nu, nu aş vrea să merg nici acolo.

Acela e *ultimul* loc unde mi-aş dori să merg.

— Bine, atunci ne putem vedea altă... începe el.

— Nu, vreau să mai stăm împreună. Doar că nu vreau să mai rămân nici aici. Nici să mă duc la casa frăţiei studenţeşti, îi spun repede.

Pare luat prin surprindere și se uită în ochii mei.

— Bine... atunci, vrei să mergem la mine acasă? Dacă vrei, dacă nu, putem merge în altă parte. Nu prea știu unde ne putem duce în altă parte în orașul ăsta. Izbucnește în râs, iar eu fac la fel.

— La tine acasă e în regulă. Mă țin după tine, îi spun.

Pe drum, nu pot să nu mă gândesc la fața lui Hardin când o să-și dea seama că am plecat. A adus *cu el* o fată, deci nu are niciun drept să se supere, dar acest lucru nu-mi alungă nodul din stomac.

Apartamentul lui Zed se află chiar lângă campus și este mic, dar curat. Îmi oferă ceva de băut, dar îl refuz, de vreme ce am de gând să mă întorc diseară la cămin cu mașina.

Mă trântesc pe canapea, iar el îmi dă telecomanda și se duce la bucătărie ca să-și toarne ceva de băut.

— Preia tu controlul; nu știu la ce îți place să te uiți.

— Locuiești singur? îl întreb, iar el dă din cap.

Mă simt un pic ciudat când se așază lângă mine și îmi pune mâna pe mijloc, dar îmi ascund emoțiile sub un zâmbet. Telefonul lui Zed îi bâzâie în buzunar, iar el se ridică pentru a răspunde. Ridică un deget ca să-mi spună că se întoarce și se duce către micuța lui bucătărie.

— Am plecat, îl aud spunând. Deci... Corect. Păcat. Puținele frânturi de conversație care ajung până la mine nu au niciun sens... în afară de „am plecat".

Oare e Hardin la telefon? Mă ridic și mă duc la bucătărie chiar când Zed închide telefonul.

— Cine era? îl întreb.

— Nimeni important, mă asigură el și mă conduce înapoi la canapea. Mă bucur mult că începem să ne cunoaștem; ești foarte diferită de restul fetelor de pe aici, spune el dulce.

— Și eu mă bucur, îi zic. O cunoști pe Emma? nu mă pot abține.

— Da, iubita ei e verișoara lui Nate.

— Iubita?

— Da, sunt împreună de câtva timp. Emma e o tipă mișto.

Deci Hardin nu era acolo cu ea, nu în felul în care m-am gândit eu. Poate că venise acolo în încercarea de a mai vorbi o dată cu mine, nu ca să mă rănească făcându-și apariția cu altă fată.

Mă uit la Zed, care se apleacă să mă sărute. Are buzele reci de la băutură și gust de votcă. Își pune încet și grijuliu mâinile pe brațele mele, apoi mă cuprinde de mijloc. În minte îmi apar chipul trist de mai devreme al lui Hardin, felul în care mă implora să-i mai dau o șansă, iar eu nu l-am crezut, felul în care se uita după mine când am plecat, izbucnirea de la curs cu Heathcliff și Catherine, felul în care apare tot timpul acolo unde nu-mi doresc să apară, faptul că nu i-a spus niciodată mamei lui că o iubește, faptul că mie mi-a spus că mă iubește în fața tuturor, felul dureros în care și-a retras declarația, felul în care sparge obiecte atunci când e furios, faptul că a venit în seara asta acasă la tatăl său, deși urăște acel loc, și faptul că și-a întrebat prietenii ce să poarte la nuntă... totul are deodată sens și în același timp nu are deloc.

Hardin mă iubește. În felul lui anormal, chiar mă iubește. Această revelație mă lovește cu puterea unei furtuni.

— Ce-i? spune Zed și se smulge din sărut.

— Ce-i? repet eu.

— Tocmai ai spus Hardin.

— Ba nu, nu am spus, mă apăr eu.

— Ba da, ba da, ai spus. Se ridică în picioare și se îndepărtează de canapea.

— Trebuie să plec... Îmi pare rău, îi zic, îmi iau geanta și mă năpustesc spre ușă, înainte ca el să mai poată rosti ceva.

66

Îmi iau răgaz o secundă ca să mă gândesc la ce am făcut. L-am părăsit pe Zed ca să mă duc să-l caut pe Hardin, dar acum chiar trebuie să mă gândesc la ce se va întâmpla în continuare. Hardin fie îmi va spune lucruri oribile, mă va înjura și mă va alunga, fie va recunoaște că simte ceva pentru mine și că toate aceste jocuri ale lui sunt doar felul său de a-și gestiona și exprima sentimentele într-un mod normal. Dacă se întâmplă primul scenariu, ceea ce este cel mai probabil, nu am cum să mă simt mai rău decât mă simt acum. Dar dacă se va întâmpla a doua variantă, sunt eu oare pregătită să-i iert toate lucrurile groaznice pe care mi le-a spus și mi le-a făcut? Dacă amândoi ne recunoaștem sentimentele, oare lucrurile se vor schimba? *El* se va schimba? Oare e în stare să aibă grijă de mine așa cum am eu nevoie s-o facă, și dacă da, sunt oare eu capabilă să-i suport toanele?

Problema este că nu pot răspunde singură la niciuna dintre aceste întrebări. Nu-mi place deloc faptul că Hardin îmi întunecă judecata și mă face să mă simt nesigură pe propriile forțe. Urăsc faptul că habar n-am ce va face sau ce va spune el.

Ajung lângă nenorocita de casă a frăției studențești în care mi-am pierdut mult prea mult timp. Urăsc casa asta. Urăsc o mulțime de lucruri în acest moment, iar furia mea față de Hardin aproape că atinge punctul culminant. Parchez lângă trotuar și mă năpustesc pe scări, croindu-mi drum prin mulțimea din casă. Mă îndrept direct către bine-cunoscuta canapea unde își pierde vremea de obicei Hardin, dar, nezărindu-i ciuful de păr, mă pitesc în spatele unui tip masiv, înainte ca Steph sau altcineva să mă vadă.

Mă reped pe scări înspre camera lui și bat cu pumnii în ușă, enervându-mă încă o dată că este încuiată.

— Hardin! Sunt eu, deschide ușa! țip disperată și continui să ciocănesc, dar nu răspunde nimeni.

Unde naiba este? Nu vreau să-l sun ca să aflu, deși ar fi categoric mai ușor, dar sunt furioasă și trebuie să mă mențin așa ca să-i spun ce cred — ceea ce *trebuie* să-i spun — și să nu-mi pară rău după aceea.

Îl sun pe Landon să văd dacă Hardin este acasă la tatăl său, dar nu este. Singurul loc unde îmi mai trece prin cap să-l caut este focul de tabără, dar mă îndoiesc că se mai află acolo. Cu toate astea, nu prea am alte opțiuni.

Deci, mă întorc la stadion și parchez mașina, repetând la nesfârșit discursul furios pe care l-am pregătit pentru Hardin, ca să fiu sigură că nu-l uit, în caz că-l găsesc aici. Apropiindu-mă de teren, observ că aproape toată lumea a plecat și că focul aproape s-a stins. Dau un tur și strâng din ochi în lumina palidă, zgâindu-mă la diverse cupluri ca să văd dacă îi găsesc pe Hardin și Emma, dar nu am noroc.

Exact când mă hotărăsc să încetez căutarea, îl văd în cele din urmă pe Hardin sprijinindu-se de gardul de lângă buturi. E singur și nu pare să mă observe când mă apropii de el, ci se așază pe iarbă, ștergându-se la gură. Când își dă mâna la o parte, aceasta e roșie. *Sângerează?*

Dintr-odată, Hardin își smucește capul ca și cum mi-ar fi simțit prezența și, da, sângerează pe la colțul gurii, și umbra unei vânătăi i se formează deja pe obraz.

— Ce naiba... spun eu și îngenunchez în fața lui. Ce ți s-a întâmplat? îl întreb.

Mă privește, iar ochii lui sunt atât de speriați, încât furia mi se dizolvă ca zahărul pe vârful limbii.

— Ce-ți pasă ție? Unde ți-e *partenerul?* mârâie el.

Plescăi ușor din limbă și îi iau mâna de la gură, examinându-i buza lovită. Se ferește de mine, dar îmi mușc limba.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi cer.

El oftează și își trece mâna prin păr. Are articulațiile degetelor lovite și însângerate. Rana de pe degetul arătător pare adâncă și dureroasă.

— Te-ai bătut cu cineva?

— De unde ți-a venit ideea asta? se răstește el.

— Cu cine? Te simți bine?

— Da, mă simt bine, acum lasă-mă în pace.

— Am venit aici după tine, îi zic și mă ridic, ștergându-mi iarba de pe jeanși.

— Bine. Acum că m-ai găsit, dispari.

— Nu e nevoie să fii atât de nesimțit, suspin eu. Cred că ar trebui să te duci acasă și să te speli. S-ar putea să ai nevoie de copci la degetul ăla.

Hardin nu-mi răspunde, dar se ridică și trece pe lângă mine. Am venit aici ca să țip la el pentru că este atât de idiot și să-i spun ce simt pentru el, iar el îmi îngreunează misiunea, așa cum eram convinsă că o va face.

— Unde te duci? îl întreb ținându-mă după el ca un cățeluș rătăcit.

— Acasă, adică o s-o sun pe Emma să văd dacă se poate întoarce să mă recupereze și pe mine.

— Te-a lăsat aici?

Nu-mi place deloc de ea.

— Nu. Adică practic da, dar la cererea mea.

— Lasă-mă pe mine să te duc, spun eu și îi iau jacheta.

Mă dă la o parte și mi-aș dori să-l plesnesc. Furia îmi revine și sunt mult mai enervată decât înainte. Lucrurile s-au schimbat; relația noastră s-a modificat. De obicei, eu fugeam de el până acum.

— *Nu mai fugi de mine!* strig eu, iar el se întoarce, cu ochii arzând de mânie. Ți-am spus *să mă lași să te duc acasă!* țip.

Aproape că zâmbește, dar repede se încruntă și oftează.

— Bine. Unde ți-e mașina?

Parfumul lui Hardin se propagă imediat în mașină, dar în el se simte și un strop de miros de metal; este în continuare aroma mea preferată din întreaga lume. Dau drumul la căldură și îmi frec mâinile ca să mi se dezmorțească.

— De ce ai venit aici? întreabă el când plec din parcare.

— Ca să te găsesc.

Încerc să-mi amintesc tot ce mi-am propus să spun, dar mintea mi s-a golit și nu mă gândesc decât cum să-l sărut pe buzele vătămate.

— Din ce motiv? întreabă el încet.

— Ca să vorbesc cu tine, avem atâtea de discutat.

Îmi vine să plâng și să râd în același timp și nici măcar nu știu de ce.

— Credeam că ai spus că nu mai avem ce să discutăm, ripostează el și se întoarce ca să se uite pe geam cu o nonșalanță pe care o consider brusc mai mult decât enervantă.

— Mă iubești?

Cuvintele ies grăbite și sufocate. Nu plănuiam să le rostesc.

Își smucește capul într-o parte ca să se uite la mine.

— Ce? După voce, pare șocat.

— Mă iubești? repet eu, gândindu-mă că inima o să-mi sară din piept.

Se uită înainte.

— Nu cred că vorbești serios când mă întrebi așa ceva în timp ce mergem cu mașina pe străzi.

— Ce importanță are unde și când te întreb, tu fă bine și răspunde-mi, îl implor.

— Nu știu... Nu, nu te iubesc. Se uită în jur, aproape căutând o cale de a scăpa. Și nu poți întreba pe nimeni dacă te iubește atâta timp cât e blocat într-o mașină cu tine. Ce naiba ai? spune el tare.

Au.

— Bine, e tot ce reușesc să zic.

— De ce mai vrei să știi?

— Nu are importanță.

Acum sunt confuză, atât de confuză, iar planul meu de a discuta toate problemele pe care le avem s-a prăbușit și a ars din temelii chiar în fața mea, împreună cu orice urmă de demnitate pe care o mai aveam.

— Spune-mi de ce m-ai întrebat asta acum, îmi ordonă el.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! urlu și eu.

Parchez lângă casa lui și el privește către peluza plină de lume.

— Du-mă acasă la tata, spune.

— Poftim? Nu sunt nenorocitul tău de taxi!

— Du-mă până acolo și gata, o să-mi recuperez mașina mâine-dimineață.

Dacă mașina lui e aici, de ce nu se duce singur? Nu vreau totuși ca discuția noastră să se termine, așa că îmi dau ochii peste cap și pornesc către casa tatălui său.

— Credeam că nu poți suferi locul acela, spun eu.

— Nu îl suport. Dar nu am chef acum să fiu inconjurat de multă lume, zice el încet. Apoi continuă, cu un ton mai ridicat: Ai de gând să-mi spui de ce m-ai întrebat așa ceva? Are de-a face cumva cu Zed? Ți-a spus el ceva?

Pare de-a dreptul agitat. De ce mă întreabă tot timpul dacă mi-a spus Zed ceva?

— Nu... Nu are nicio legătură cu Zed. Doar voiam să știu.

Nu are nimic de-a face cu Zed; are de-a face cu faptul că îl iubesc și, pentru o secundă, am crezut că și el mă iubește pe mine. Cu cât îmi petrec mai mult timp alături de el, cu atât această posibilitate devine mai absurdă.

— Unde te-ai dus cu Zed după ce ați plecat de la focul de tabără? mă întreabă el când parchez pe aleea casei tatălui său.

— Acasă la el, spun eu.

Trupul lui Hardin se încordează și își strânge pumnii însângerați, sfâșiindu-și și mai tare pielea de pe articulații.

— Te-ai culcat cu el? mă întreabă, lăsându-mă cu gura căscată.

— Poftim? De ce naiba crezi una ca asta? Ar fi trebuit să mă cunoști mai bine până acum! În plus, cine te crezi de-ți permiți să îmi pui o întrebare atât de personală? Ai fost destul de clar când mi-ai spus că nu-ți pasă de mine, așa că de ce te mai interesează *dacă am făcut-o sau nu?* țip eu.

— Deci nu te-ai culcat cu el? întreabă el din nou, cu ochii împietriți.

— Dumnezeule, Hardin! Nu! M-a sărutat, dar nu aș face sex cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut!

Se apleacă și-mi oprește motorul, încleștându-și mâna plină de sânge pe chei și scoțându-le din contact.

— L-ai sărutat și tu? Are ochii de-abia mijiți și pare că se uită prin mine.

— Da... ce să zic, nu știu, cred că da.

Nu-mi amintesc nimic în afară de chipul lui Hardin în mintea mea.

— Cum adică nu știi? Ai băut ceva? Își ridică și mai mult vocea.

— Nu, eu doar...

— Tu doar ce? urlă el și se întoarce cu tot trupul către mine.

Nu-mi pot da seama ce se întâmplă între noi și, pentru un moment, rămân acolo, încercând să revin la realitate.

— Nu m-am putut gândi decât la tine! recunosc într-un final.

Trăsăturile lui împietrite se îmblânzesc considerabil și se uită fix în ochii mei.

— Haî să intrăm, spune el și deschide portiera din dreapta. Hai înăuntru, zice din nou.

Mă dau jos din mașină și-l urmez pe trotuar.

67

Karen și Ken stau pe canapea în living și amândoi își ridică privirile când intrăm.

— Hardin! Ce ai pățit? întreabă tatăl său, panicat.

Sare în picioare și vine către noi, dar Hardin îi face semn să-l lase în pace.

— Nu am nimic, mormăie Hardin.

— Ce i s-a întâmplat? mă întreabă Ken pe mine.

— S-a bătut cu cineva, dar nu mi-a spus nici cu cine, nici de ce.

— Sunt aici, lângă voi, și am spus că mă simt *bine, la naiba*, zice Hardin furios.

— Nu vorbi așa cu tatăl tău! îl cert eu, iar ochii i se măresc.

În loc să țipe la mine, mă apucă de încheietură și mă târăște până în camera lui. Ken și Karen discută despre mutra însângerată a lui Hardin, în timp ce el mă trage la etaj și îl aud pe tatăl lui întrebându-se deschis de ce tot vine Hardin aici, dacă înainte nu venea niciodată.

Când ajungem la el în cameră, se întoarce spre mine, lipindu-mă cu ambele încheieturi de perete și apropiindu-se la numai câțiva centimetri de mine.

— Să nu mai faci asta niciodată, spune el printre dinți.

— Ce să nu fac? Dă-mi drumul, chiar acum, îi zic.

Își dă ochii peste cap, dar îmi dă drumul și se duce la pat. Eu rămân aproape de ușă.

— Nu-mi spune cum să vorbesc cu tata. Vezi-ți de relația ta *cu propriul tău tată* înainte să te amesteci în a mea.

Imediat după ce spune aceste cuvinte, Hardin își dă seama ce a zis și se vede imediat că îi pare rău.

— Îmi cer iertare... Nu am vrut să spun așa ceva... Pur și simplu, așa mi-a ieșit.

Face un pas către mine cu mâinile întinse, dar eu mă dau înapoi până în prag.

— Da... întotdeauna „așa îți iese", nu-i așa?

Nu-mi pot stăpâni lacrimile care-mi înțeapă ochii. Să-l aducă pe tatăl meu în discuție este deja prea mult, chiar și pentru Hardin.

— Tess, eu... începe, dar se oprește când eu ridic mâna.

Ce caut eu aici? De ce tot cred că își va încheia infinitul șir de insulte ca să aibă și o conversație reală cu mine? Pentru că sunt o idioată, de-aia.

— Este în ordine, pe bune. Așa ești tu; asta faci tu. Găsești slăbiciunile oamenilor și le exploatezi. Le folosești în avantajul tău. Cât timp ai așteptat să-mi spui ceva despre tata? *Cred că ai așteptat o ocazie de când m-ai cunoscut!* țip eu.

— Pe naiba! Nu am făcut așa ceva! Pur și simplu, nu m-am gândit ce spun! Nici tu nu ești nevinovată de data asta, mă provoci cu bună știință! urlă și el, chiar mai tare decât mine.

— Te provoc? Te provoc! Te rog, lămurește-mă!

Știu că toată lumea din casă ne aude. Dar, de data aceasta, chiar nu-mi pasă.

— Mereu mă enervezi! Te certi tot timpul cu mine! Te duci la întâlniri cu Zed, adică, la naiba! Crezi că mie îmi place să mă port așa? Crezi că îmi convine să văd că ai atâta putere asupra mea? Nu-mi place deloc că mi-ai intrat pe sub piele. Mi-e silă de faptul că nu mă pot gândi decât la tine! Te urăsc... Pe bune! Ești o mironosiță mică și... se oprește și mă privește.

Mă forțez să mă uit la el, mirându-mă că șarada lui nu m-a făcut praf, cu fiecare silabă rostită de el.

— Uite, despre asta vorbesc! Își trece mâinile prin păr și se plimbă în susul și în josul camerei. Mă înnebunești, o să mă trimiți dracului la balamuc! Și mai ai tupeul să mă întrebi dacă te iubesc? De ce să mă mai întrebi așa ceva? Pentru că ți-am spus-o o singură dată, din greșeală? Ți-am zis deja că nu am vorbit serios, de ce mă mai întrebi? Îți place să fii respinsă, nu-i așa? De asta te tot ții după mine, nu-i așa?

Tot ce-mi doresc este să fug, să fug din camera asta și să nu mă mai uit înapoi niciodată. Trebuie să fug, trebuie *să dispar.*

Încerc să pun capăt discuției, dar m-a înfuriat atât de tare, încât replic ceva ce îl va atinge și îl va dezechilibra:

— Nu, mă țin după tine *pentru că te iubesc!*

Îmi acoper gura imediat, dorindu-mi să îmi retrag cuvintele. Nu mă poate răni mai rău decât a făcut-o acum și nu vreau să mă întreb ani în șir cum ar fi fost dacă i-aș fi mărturisit. Mă simt împăcată cu gândul că el nu mă iubește. Am intrat în povestea asta știind de la bun început cum este el.

Pare șocat.

— *Poftim?* Clipește rapid, de parcă ar încerca să proceseze cuvintele mele.

— Haide, spune-mi cât de tare mă urăști. Haide, spune-mi cât sunt de proastă pentru că m-am îndrăgostit de cineva care nu mă suportă, îi zic, iar vocea parcă nu e a mea și seamănă cu un scâncet.

Îmi șterg ochii și mă uit din nou la el, simțind că am fost înfrântă la modul cel mai serios și că trebuie să părăsesc peisajul pentru a-mi bandaja rănile dinăuntru.

— O să plec acum.

Mă întorc să plec, iar el face un pas lung pentru a reduce distanța dintre noi. Refuz să-l privesc când îmi pune mâna pe umăr.

— La naiba, nu pleca, spune el, cu vocea plină de emoție.

Cu ce emoție? Asta e întrebarea.

— Mă iubești, șoptește el și își pune mâna rănită sub bărbia mea, ridicându-mi capul către el.

Îmi feresc privirea de ochii lui și dau din cap încet, așteptându-l să-mi râdă în față.

— De ce? Răsuflarea lui îmi izbucnește fierbinte în față.

În cele din urmă, mă uit în ochii lui și mi se pare că este... *speriat?*

— Poftim? îl întreb încet.

— De ce mă iubești... cum e posibil să mă iubești?

Vocea i se frânge și se uită fix la mine și simt că vorbele pe care le voi spune în continuare o să-mi determine soarta mai mult decât orice altceva până acum.

— Tu cum de nu știi că te iubesc? îl întreb în loc să-i dau un răspuns.

Nu crede că l-aș putea iubi? Nu am nicio explicație, îl iubesc pentru că îl iubesc. Mă înnebunește, mă înfurie mai mult ca niciodată, dar cumva mă îndrăgostesc și mai tare de el.

— Tu mi-ai spus că nu mă iubești. Și ai ieșit cu Zed. Mă părăsești mereu; m-ai lăsat pe verandă mai devreme, când ți-am cerut să-mi mai dai o șansă. Ți-am spus că te iubesc și m-ai respins. Ai idee cam cât de greu mi-a fost? spune el.

Cred că doar mi se pare că are lacrimi care i se adună la colțurile ochilor, deși mă ține ferm în continuare de bărbie cu degetele lui pline de bătături.

— Ai retractat tot ce ai spus înainte să pot înțelege. Ai făcut foarte multe lucruri care m-au rănit, Hardin, îi spun, iar el dă din cap.

— Știu... Îmi pare rău. Mă lași să repar lucrurile? Știu că nu te merit. Nu am dreptul nici măcar să te rog așa ceva... dar, te rog, doar

o șansă. Nu-ți promit că nu mă voi mai certa cu tine sau că nu mă voi mai supăra pe tine, dar îți promit că voi fi numai al tău, în întregime. Te rog, lasă-mă să fiu persoana de care ai tu nevoie.

Pare atât de nesigur pe el, încât simt că mă topesc pe dinăuntru.

— Aș vrea să cred că o să funcționeze, dar nu-mi dau seama acum, atât de multe dezamăgiri am avut deja.

Dar ochii mă dau de gol, pentru că îmi cad lacrimi. Hardin își ia degetele de pe bărbia mea și le prinde, cu toate astea o lacrimă îi scapă și mi se prelinge pe obraz.

— Îți aduci aminte când m-ai întrebat pe cine iubesc cel mai mult pe lume? mă întreabă el, cu buzele foarte aproape de mine.

Clatin din cap, deși pare să se fi întâmplat cu mult timp în urmă, și nici nu credeam că a fost atent.

— Pe tine. Tu ești persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere și îmi alungă durerea și furia din capul pieptului.

Înainte de a-mi permite să-l cred și de a mă transforma în plastilină în mâinile lui, îl întreb:

— Nu e doar o parte din jocurile tale bolnave, nu-i așa?

— Nu, Tessa. Am terminat cu jocurile. Te vreau doar pe tine. Vreau să fiu cu tine, să avem o relație adevărată. Va trebui să mă înveți ce naiba înseamnă asta, desigur, râde el nervos și râd și eu, din tot sufletul.

— Mi-a fost dor de râsul tău. Nu l-am auzit destul de mult. Vreau să fiu acela care te face să râzi, nu să plângi. Știu că e greu să te descurci cu mine...

Îl întrerup lipindu-mi buzele de ale lui. Săruturile lui sunt grăbite și îi simt gustul sângelui de la tăietură. Mi se înmoaie genunchii din cauza fiorului electric care mă străbate, a trecut mult timp de când nu ne-am sărutat. Îl iubesc atât de mult pe nemernicul ăsta anormal și care se urăște pe sine, încât mi-e teamă că acest sentiment mă va strivi. Mă ridică și îmi încolăcesc coapsele în jurul lui, trecându-mi

degetele prin părul lui. Oftează lângă buzele mele și gâfâie, strângându-mă și mai tare. Îi trec limba peste buza de jos, iar când scâncește, mă retrag.

— Cu cine te-ai bătut? îl întreb, iar el râde.

— Asta mă întrebi tu acum?

— Da, vreau să știu. Îi zâmbesc.

— Întotdeauna ai foarte multe întrebări, pot să îți răspund mai târziu la ele? se îmbufnează el.

— Nu, spune-mi.

— Numai dacă rămâi cu mine. Mă ține strâns lipită de el. Te rog! mă imploră el.

— Bine, inspir și îl sărut din nou, uitând complet ce l-am întrebat.

68

În cele din urmă, ne oprim din sărutat, apoi mă așez la picioarele patului, iar Hardin mă urmează, sprijinindu-se de tăblia patului.

— Bine, acum spune-mi cu cine te-ai bătut; cumva cu Zed? îl întreb, temându-mă de răspuns.

— Nu. Cu câțiva tipi așa, la întâmplare.

Mă simt ușurată că nu s-a încăierat cu Zed, dar apoi îmi dau seama ce a spus cu exactitate.

— Stai puțin, câțiva? Câți au fost?

— Trei... sau patru. Nu mai știu exact. Râde.

— Nu e amuzant, de ce te-ai bătut cu ei?

— Nu știu... Ridică din umeri. M-am enervat că ai plecat cu Zed și mi s-a părut o idee bună la momentul respectiv.

— Să știi că *nu* a fost deloc o idee bună, și uite cât de șifonat ești. Mă încrunt, iar el își înclină capul într-o parte, cu o expresie mirată. Ce e?

— Nimic... vino încoace, zice el și își întinde brațele către mine.

Străbat patul și mă întind pe spate între picioarele sale.

— Îmi cer iertare pentru felul în care... pentru felul în care *m-am purtat cu tine,* îmi spune el încet în ureche.

Un fior îmi străbate corpul datorită răsuflării sale în ureche și a scuzei spontane.

— E în regulă. Adică nu, nu e în regulă. Dar am de gând să-ți mai dau o șansă.

Sper că nu mă va face să-mi regret decizia. Nu cred că mai pot suporta altă serie de dușuri calde și reci din partea lui.

— Mulțumesc, știu că nu o merit. Dar sunt suficient de egoist ca s-o accept, spune el, cu buzele în părul meu.

Mă înfășoară cu brațele sale și felul în care stau aici cu el pare nefamiliar și nostalgic în același timp.

Cum nu mai zic nimic, mă ia de umeri și mă răsucește, ca să mă facă să-l privesc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Nimic. Doar că mi-e teamă că te vei răzgândi din nou, îi spun. Vreau să mă arunc cu capul înainte, dar sunt extrem de speriată că o să mă lovesc de fundul apei.

— Nu mă voi răzgândi. Până acum m-am împotrivit sentimentelor pe care mi le trezești. Știu că nu poți avea încredere numai în vorbele mele, dar vreau să-ți câștig încrederea. Nu te voi mai răni niciodată, îmi promite el și se sprijină cu fruntea de a mea.

— Te rog, nu face asta, îl implor. Nu-mi pasă cât de jalnic sună vorbele mele.

— Te iubesc, Tessa, gâfâie el, iar mie îmi sare inima din piept.

Cuvintele astea sunt perfecte când ies din gura lui și aș face orice ca să le aud din nou.

— Te iubesc, Hardin.

Este pentru prima dată când amândoi spunem aceste cuvinte deschis și mă apucă panica atunci când mă gândesc că și le-ar putea retracta din nou. Și dacă o va face, voi păstra mereu în amintire felul în care au ajuns la mine aceste cuvinte și felul în care m-am simțit la auzul lor.

— Mai spune o dată, șoptește și mă întoarce cu fața spre el.

În ochi îi citesc mai multă vulnerabilitate decât aș fi crezut că se poate. Mă ridic în genunchi și îi iau fața în mâini, trecându-mi degetele mari peste barba țepoasă de pe chipul său perfect. După expresia sa, pot spune că vrea să-i repet la nesfârșit aceste două cuvinte. O să i le spun de câte ori își dorește, până ajunge să creadă că merită să-l iubească și pe el cineva.

— Te iubesc, îi repet și îi acopăr buzele cu gura mea.

Mormăie recunoscător, iar limbile noastre se ating ușor. De câte ori îl sărut pe Hardin, pare ceva nou și diferit și este ca un drog de care nu mă pot sătura. Mă cuprinde cu mâinile de mijloc, iar piepturile noastre se apropie. Mintea îmi spune să o iau încet, să-l sărut ușor și să savurez fiecare clipă din această liniște care s-a lăsat între noi. Dar corpul îmi spune să îl apuc cu degetele de păr și să-i scot tricoul de pe el. Buzele lui îmi alintă obrazul, după care mi se lipesc de gât.

De acum încolo, nu mă mai pot controla. Așa suntem noi, plămădiți din furie și pasiune și acum, din iubire. Un geamăt involuntar îmi scapă de pe buze, iar el gâfâie aproape de gâtul meu, luându-mă de talie și întorcându-mă ca să se urce peste mine.

— Mi-a fost... tare... dor... de tine, spune el sacadat, în timp ce-mi sărută pielea de pe gât.

Nu-mi mai pot ține ochii deschiși; este atât de bine! Îmi desface fermoarul jachetei și mă privește cu ochi flămânzi. Nici nu-mi mai cere permisiunea înainte de a-mi trage de haine și de a-mi scoate bluza, după care inspiră adânc, când eu îmi arcuiesc spinarea ca să-mi poată desface sutienul.

— Mi-a fost dor de trupul tău... de cât de desăvârșit te potrivești în mâinile mele, mormăie el și îmi pune mâinile pe sâni.

Gem din nou, iar el mă strivește cu partea inferioară a corpului, astfel că îi simt erecția împungându-mă în abdomen. Respirațiile ne sunt rapide și necontrolate și nu l-am dorit niciodată mai mult decât acum. Se pare că faptul că ne-am mărturisit sentimentele nu

a diminuat cu nimic pasiunea copleşitoare dintre noi şi mă bucur pentru asta. Mâinile îi alunecă peste pântecul meu dezgolit şi îmi desface nasturele jeanşilor. În clipa când îmi introduce degetele în chiloţi, îmi şopteşte aproape de buze:

— Mi-a lipsit cât de tare te umezeşti pentru mine.

Vorbele lui au un efect drăcesc asupra mea şi îmi ridic din nou şoldurile, implorându-l practic să mă atingă.

— Ce vrei, Tessa? Îmi răsuflă din greu în adâncitura gâtului.

— Pe tine, îi răspund înainte să-mi dau seama ce am spus.

Dar ştiu că e adevărat: îl vreau pe Hardin în cel mai instinctiv şi mai profund fel cu putinţă. Îşi bagă din nou degetul în mine, iar capul îmi cade înapoi pe pernă în timp ce el face mişcări de du-te-vino.

— Îmi place să te privesc, să văd cât de bine te fac să te simţi, zice, iar eu îi răspund cu un geamăt.

Îl apuc cu mâinile de partea din spate a tricoului. Are prea multe haine pe el, dar nu sunt în stare să formulez o rugăminte coerentă ca să-l fac să şi le scoată. Cum am trecut de la „Te urăsc", la „Te iubesc", apoi la asta? Nici măcar nu mă interesează răspunsul, tot ce mă interesează este cum mă face să mă simt, întotdeauna. Îşi dezlipeşte trupul de al meu şi îşi ia mâna din pantalonii mei. Scâncesc când nu-i mai simt atingerea, iar el zâmbeşte.

Îmi scoate jeanşii şi chiloţii, iar eu fac un gest către trupul său în întregime îmbrăcat.

— Dezbracă-te, îi spun şi el se hlizeşte.

— Da, doamnă. Rânjeşte şi îşi scoate tricoul, dezvelindu-şi pielea tatuată.

Îmi doresc să îmi trec limba peste fiecare linie a fiecărui tatuaj. Îmi place cum simbolul infinitului de deasupra încheieturii nu se potriveşte deloc cu flăcările desenate sub el.

— De ce ţi-ai făcut tatuajul ăsta? îl întreb, trecându-mi vârfurile degetelor peste desen.

— Poftim? Pare surprins, cu mâinile şi ochii concentraţi pe sânii mei.

— Tatuajul ăsta. Este atât de diferit de restul. Este mult mai... delicat și oarecum feminin.

Degetele lui rătăcesc pe amândoi sânii mei și se apleacă peste mine, lipindu-și erecția de piciorul meu.

— Feminin, ha?

Zâmbește și își trece buzele peste ale mele înainte de a se da în spate și de a-și ridica sprânceana.

Nu mă mai interesează ce e cu tatuajul și de ce și l-a făcut. Vreau doar să-l ating, să-i simt gura lipită de gura mea.

Înainte ca vreunul din noi să strice momentul vorbind, îl apuc de păr și îl trag cu fața aproape de mine. Îl sărut din zbor pe buze și mă mut cu buzele pe gâtul lui. Din scurta dar totuși aprofundata mea experiență în a-l satisface pe Hardin, știu că are un punct pe gât, chiar deasupra claviculei, care îl înnebunește. Îi las acolo sărutări umede și fierbinți, simțind cum trupul i se smucește și i se încordează când îmi împing șoldurile în el din nou. Senzația trupului său gol peste al meu este nemaipomenită. Pielea noastră începe să se acopere cu mici broboane de transpirație. Dacă mai face cineva vreo mișcare, cât de mică, vom duce totul la un nou nivel. Un nivel pe care nu l-am mai atins până acum. Felul în care Hardin își încordează mușchii când își freacă trupul de al meu este prea mult pentru mine și nu-i pot rezista.

— Hardin... gem în timp ce mă mângâie.

— Da, iubito? Se oprește.

Îmi pun călcâiele pe coapsele lui ca să-l oblig să se miște din nou. Închide ochii bătând des din pleoape.

— La naiba, geme el.

— Vreau să... spun eu.

— Vrei să ce?

Are respirația grea și fierbinte și o simt peste pieptul meu transpirat.

— Vreau să... știi tu, zic eu, simțindu-mă deodată stânjenită, în ciuda poziției intime.

— Ah, spune el. Se oprește din nou și se uită în ochii mei. Pare că pe dinăuntrul său se dă o adevărată bătălie. Nu... nu cred că e o idee prea bună...

Poftim?

— De ce?

Îl împing jos de pe mine. Iar o luăm de la capăt.

— Nu..., nu, iubito, în seara asta nu e o idee bună.

Mă ia în brațe și mă așază pe o parte, punându-se lângă mine. Nu mă pot uita la el, sunt prea umilită.

— Ascultă, uită-te la mine, spune el, ridicându-mi bărbia. Vreau, îmi doresc mult de tot. Mai mult decât orice altceva, crede-mă. Mi-am dorit să te simt așa de când te-am cunoscut, dar... dar eu cred că după ziua de azi și... tot ce îmi doresc este să fii pregătită pentru asta. Să fii sută la sută pregătită, pentru că, odată ce facem asta, rămâne făcută. Nu mai putem s-o desfacem.

Senzația de umilință mi se risipește și îl privesc. Știu că are dreptate, știu că trebuie să mă gândesc mai mult la asta, dar nu cred că mâine concluzia mea va fi diferită. Ar trebui să mă gândesc la asta când nu mă aflu sub influența trupului său gol frecându-se de al meu. E mai rău decât alcoolul când mi se propagă prin vene.

— Nu fi supărată pe mine, te rog, doar gândește-te puțin, iar când vei fi absolut sigură că asta vrei să faci, o să ți-o trag bucuros. La nesfârșit, când și unde o să vrei tu. Îmi doresc doar...

— Bine! Bine! Îi acopăr gura cu o mână.

Îmi râde în palmă și ridică din umeri ca și cum ar spune: „Doar ziceam și eu".

Când îmi iau mâna de pe gura lui, îmi mușcă palma în glumă și mă trage spre el.

— Cred că ar trebui să punem niște haine pe noi ca să nu mai simțim ispita, mă necăjește el, iar eu roșesc.

Nu știu ce mi se pare mai uimitor: faptul că tocmai i-am sugerat să facem sex sau faptul că mă respectă atât de mult încât m-a refuzat.

— Dar mai întâi lasă-mă să te fac să te simți bine, mormăie el și mă întoarce din nou pe spate dintr-o singură mișcare rapidă.

Își coboară gura între picioarele mele și, după câteva minute, picioarele îmi tremură și îmi acopăr buzele cu mâna ca să nu audă toată lumea cum îi strig numele.

69

Mă trezesc în sforăitul ușor al lui Hardin, care are buzele chiar lângă urechea mea. Spatele meu este lipit de pieptul său, iar picioarele sale sunt încolăcite în jurul picioarelor mele. Amintirile serii trecute îmi aduc un surâs pe buze, înainte ca sentimentul de euforie să fie înlocuit de panică.

Oare va avea aceleași sentimente și la lumina zilei? Sau mă va tortura și mă va lua peste picior pentru că m-am oferit atât de ușor? Mă răsucesc încet cu fața la el și îi cercetez trăsăturile perfecte, iar încruntătura sa permanentă e îndulcită de somn. Întind mâna și îmi trec degetul arătător peste inelul din sprânceană, apoi cobor pe vânătaia de pe obraz. Buza arată mai bine, la fel și articulațiile, pentru că m-a lăsat să-l ajut să își curețe rănile aseară.

Ochii i se deschid brusc exact când degetul meu îi trece lacom peste buze.

— Ce faci aici? mă întreabă.

Nu pot să-i descifrez tonul vocii, ceea ce mă stânjenește.

— Scuze... eu doar...

Nu știu ce să spun. Habar n-am în ce dispoziție va fi după ce am adormit unul în brațele celuilalt.

— Nu te opri, șoptește și el și închide din nou ochii.

Jumătate din greutatea de pe piept îmi dispare și zâmbesc înainte de a-l mângâia mai departe pe buzele pline, atentă să-i ocolesc rana.

— Ce planuri ai pentru azi? întreabă el peste câteva minute, redeschizând ochii.

— Am vorbit cu Karen să lucrăm la sera din curtea din spate, îi răspund, iar el se ridică.

— Pe bune?

Cred că se va înfuria. Știu că nu o place pe Karen, deși ea este una dintre cele mai amabile persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Da, bolborosesc eu.

— Păi, atunci presupun că nu mai trebuie să-mi fac probleme că nu te place familia mea. De fapt, cred că te plac mai mult decât mă plac pe mine. Chicotește și mă mângâie cu degetul pe obraz, trimițându-mi un fior pe șira spinării. Problema este că, dacă mai stau mult pe aici, tata o să înceapă să creadă că îmi place de el, spune Hardin, cu o voce nonșalantă, dar cu ochii întunecați.

— Poate că tu și tatăl tău ați putea sta de vorbă cât timp eu și Karen ne ducem în seră? îi sugerez eu.

— Nu, în niciun caz, mârâie el. Mă duc înapoi acasă, la mine acasă, și te aștept să termini.

— Voiam să stai aici, totuși; s-ar putea să dureze. Sera e într-o stare destul de proastă, spun.

Pare că a rămas fără cuvinte și mi se încălzește inima la gândul că nu vrea să fie prea mult timp departe de mine.

— Nu... nu știu ce să zic, Tessa. Probabil că tata nu are chef să-și petreacă timpul cu mine oricum, bolborosește el.

— Ba sigur că are chef. Când a fost ultima dată când ați rămas singuri în aceeași încăpere?

— Habar n-am... de ani de zile. Nu știu dacă este o idee bună, zice el, trecându-și mâinile prin cap.

— Dacă devine incomod, ne găsești afară, pe mine și pe Karen, îl asigur.

Sincer, sunt uimită că e dispus să petreacă puțin timp cu tatăl său.

— Bine... dar să știi că fac asta doar pentru că gândul de a te părăsi, chiar și pentru un timp scurt...

Se oprește. Știu că nu se pricepe să-și exprime sentimentele, așa că rămân în tăcere, lăsându-i un răgaz să se adune.

— Să spunem că pare a fi mai rău decât dacă aș sta puțin cu jigodia de taică-meu.

Zâmbesc, în ciuda cuvintelor dure la adresa tatălui său. Părintele pe care Hardin l-a cunoscut în copilărie nu mai este același om cu cel de la parter și sper ca Hardin să-și dea seama de asta. După ce mă dau jos din pat, îmi dau seama că nu am haine la mine, nici periuță de dinți, nimic.

— Trebuie să trec prin cameră să-mi iau câteva lucruri, îi spun, iar el se încordează.

— De ce?

— Pentru că nu am haine și trebuie să mă spăl pe dinți, îi zic.

Îl privesc și văd că are un zâmbet pe buze, dar ochii nu-i surâd deloc.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, temându-mă de răspuns.

— Nimic... cât lipsești?

— Păi, mă gândeam că vii cu mine.

Când spun acest lucru, se relaxează în mod vizibil. *Ce tot are?*

— Ah.

— Vrei să-mi spui și mie de ce te porți atât de ciudat? îl întreb cu mâinile în șold.

— Nu mă port... Credeam că încerci să fugi. Să fugi de mine.

Vocea îi este atât de slabă și de necaracteristică lui Hardin, încât îmi vine să mă duc la el și să-l iau în brațe. În loc să fac asta, îi fac semn să se apropie de mine, iar el clatină din cap, se ridică și se pune în fața mea.

— Nu plec nicăieri. Doar am nevoie de niște haine, îi spun din nou.

— Știu... doar că îmi ia un timp să mă adaptez. Sunt obișnuit să fugi de lângă mine, nu să pleci și să te întorci.

— Ei bine, și eu sunt obișnuită să mă respingi de lângă tine, așa că amândoi trebuie să ne adaptăm.

Îi zâmbesc și îmi pun capul pe pieptul lui. Mă simt liniștită în mod ciudat la ideea că el este neliniștit. Eram îngrozită că se va răzgândi până dimineață și îmi prinde bine să aflu că și lui îi era teamă.

— Da, cred că da. Te iubesc, spune el și vorbele lui mă ating la fel de mult ca și prima dată, ca și a douăzecea oară când le-am auzit, azi-noapte.

— Și eu te iubesc, îi răspund și el se încruntă.

— Nu spune *și eu*, îmi spune el.

— Poftim? De ce?

Îndoiala mea își intră în rol, așteptându-l să își retragă declarațiile și totuși sperând să nu o facă.

— Nu știu... mi se pare că spui ca și cum ai vrea doar să fii de acord cu mine. Se uită în jos.

Îmi aduc aminte promisiunea pe care mi-am făcut-o azi-noapte, că voi face tot ce pot să-l ajut să-și recapete încrederea în sine.

— Te iubesc, îi zic, iar el ridică privirea spre mine. Ochii i se îmblânzesc și își pune ușor buzele peste ale mele.

— Mulțumesc, spune el când mă dau în spate.

Îmi dau ochii peste cap când văd cât de bine arată în tricoul său alb uni și în jeanșii negri. Nu poartă niciodată altceva decât tricouri albe sau negre și jeanși negri în fiecare zi, dar arată perfect de fiecare dată. Nu trebuie să urmeze niciun trend din modă; stilul lui simplu i se potrivește atât de bine. Îmi pun hainele de seara trecută, iar el îmi ia geanta și coborâm.

Karen și Ken sunt în living când ajungem jos.

— V-am pregătit micul dejun, spune Karen veselă.

Mă simt ușor stânjenită în fața lui Karen și a lui Ken pentru că am rămas iarăși cu Hardin peste noapte. Știu că ei par total de acord

cu asta și știu că suntem adulți, dar astea nu mă împiedică să mă înroșesc în obraji.

— Mulțumim.

Îi zâmbesc, iar ea se uită la mine curioasă; știu că mă va lua la întrebări când o să mergem la seră. Intru în bucătărie și Hardin mă urmează. Ne umplem amândoi farfuriile și ne așezăm la masă.

— Landon și Dakota sunt aici? o întreb pe Karen când intră.

Dakota va fi probabil amețită văzându-mă iar cu Hardin, după ce m-a văzut cu Zed seara trecută, dar încerc să nu gândesc pesimist.

— Nu, s-au dus la Seattle ca să viziteze orașul, ne informează ea. Mai vrei să lucrăm azi la seră?

— Da, desigur. Doar că trebuie să mă duc până la cămin ca să mă schimb, îi spun eu.

— Excelent! O să-l rog pe Ken să-mi aducă sacii cu pământ din magazie cât ești tu plecată.

— Dacă poți aștepta până ne întoarcem, îl poate ajuta Hardin? spun eu, pe jumătate întrebând, pe jumătate oferindu-mă, și mă uit spre Hardin.

— Ah, o să stai și tu cu noi azi? îl întreabă ea și zâmbetul i se lărgește.

Cum poate să nu vadă că oamenilor le pasă de el?

— Ăă... da. Voiam să stau azi pe aici... cred. Dacă ești de acord, bolborosește el.

— Desigur! Ken! Ai auzit că Hardin va sta la noi toată ziua?

Entuziasmul ei mă face să zâmbesc și pe Hardin să-și dea ochii peste cap.

— Potolește-te, îi șoptesc în ureche, iar el își compune cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Apoi chicotesc și îl lovesc ușor cu piciorul.

70

Îmi schimb hainele și fac un duș rapid, chiar dacă o să mă murdăresc din nou ajutând-o pe Karen la grădinărit. Hardin așteaptă răbdător, uitându-se prin sertarul meu cu lenjerie, ca să aibă o preocupare. Când termin, îmi spune să-mi iau la mine haine ca să mai rămân o noapte cu el, ceea ce mă face să zâmbesc. Mi-aș petrece fiecare noapte cu el dacă s-ar putea.

Când ne întoarcem, îl întreb:

— Vrei să luăm și mașina ta și s-o ducem acasă la tatăl tău?

— Nu, e în regulă. Atâta timp cât nu mai șerpuiești pe șosea.

— Poftim? Sunt o șoferiță excelentă, spun eu în apărarea mea.

Râde zgomotos, dar nu mai comentează.

— Deci, ce te-a făcut să-ți iei până la urmă mașină?

— Păi, am obținut stagiatura și nu mai voiam să merg cu autobuzul sau să depind de diverse persoane să mă ducă.

— Ah... te-ai dus singură? întreabă el și se uită pe geam.

— Da... de ce?

— Mă întrebam și eu, minte el.

— Am fost singură; aia a fost o zi foarte proastă pentru mine, îi zic, iar el tresare.

— De câte ori ai ieșit cu Zed? întreabă el.

De ce deschide subiectul ăsta acum?

— De două ori: am mers la cină și apoi la un film, după aceea la focul de tabără. Nu e nimic pentru care să-ți faci griji.

— Și te-a sărutat doar o dată?

Mhhm.

— Da, doar o dată. Bine, în afară de atunci când... erai de față. Acum putem încheia discuția asta? Pe mine nu mă auzi întrebând despre Molly, nu-i așa? mă răstesc eu.

— Bine... bine. Hai să nu ne certăm. De data asta ne-am împăcat atât de bine, hai să nu stricăm asta, spune el și mă ia de mână. Îmi mângâie pielea cu degetul mare.

— Bine, zic, dar sunt încă ușor enervată.

Imaginea lui Molly la el în poală mă face să văd ca prin ceață.

— Oo, haide, Tess. Nu te îmbufna. Râde și mă înghiontește.

Nu mă pot abține și chicotesc.

— Nu mă distrage! Conduc! îl necăjesc eu.

— Cred că asta este probabil singura ocazie când îmi spui să nu te ating.

— Nu chiar, nu mai fi atât de încrezut.

Râsetele ni se amestecă și iese un sunet adorabil. Își pune mâna pe coapsa mea și mă mângâie cu degetele în sus și în jos.

— Ești sigură? șoptește cu o voce răgușită și mă trec fiori.

Corpul meu îi răspunde atât de repede la mângâieri, iar pulsul mi se accelerează. Înghit în sec și dau din cap, ceea ce-l face să ofteze și să-și retragă mâna.

— Știu eu că nu e adevărat... dar prefer să nu ieși de pe drum, așa că va trebui să-ți fac chestia cu degetul mai târziu.

Îl pocnesc în glumă, înroșindu-mă toată.

— Hardin!

— Iartă-mă, iubito.

Zâmbește, ridicând mâinile cu o falsă nevinovăție și privind pe fereastră. Îmi place la nebunie când îmi spune „iubito"; nimeni nu mi-a spus așa vreodată. Eu și Noah am considerat întotdeauna că acele cuvinte de alint pe care le folosesc oamenii erau prea infantile pentru noi, dar când Hardin îmi spune într-un anume fel, sângele începe să-mi șuiere prin vene.

Când ajungem înapoi acasă la tatăl lui Hardin, Ken și Karen se află în curtea din spate așteptându-ne. Ken nu pare în largul lui, așa, îmbrăcat în blugi și într-un tricou cu emblema WCU. Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat atât de lejer și, de fapt, seamănă puțin cu Hardin acum. Ne salută cu un zâmbet pe care și Hardin încearcă să-l imite, dar arată destul de nefiresc, așa că se răsucește pe călcâie și își înfundă mâinile în buzunare.

— Sunt gata când ești și tu, îi spune Ken lui Hardin.

Și el pare la fel de stânjenit ca și Hardin, deși el arată mai emoționat, în timp ce Hardin e mai temător.

Hardin se uită înspre mine și eu clatin din cap încurajator, fiind surprinsă că am devenit atât de brusc persoana pe care o caută din priviri ca să-l liniștească. Mi se pare că dinamica noastră s-a schimbat dramatic, iar lucrul ăsta mă face fericită, așa cum nu m-aș fi așteptat.

— Ne găsiți în seră, decî aduceți-ne acolo pământul de flori, spune Karen și îl sărută ușor pe Ken pe obraz.

Hardin își mută privirea de la ei și, pentru o clipă, mă gândesc că ar putea și el să mă sărute, dar nu o face. O urmez pe Karen până la seră și, când intrăm, oftez prelung. Este imensă, mai mare decât pare din afară, și Karen nu glumea când spunea că avem de muncit serios la ea. Practic, este goală.

Își pune mâinile în șold în mod dramatic, cu o sclipire voioasă în ochi.

— E un proiect ambițios, dar cred că îl putem da gata.

— Și eu cred la fel, îi zic.

Apar Hardin și Ken, fiecare ducând câte doi saci de pământ de flori. Păstrează amândoi tăcerea și lasă sacii unde le arată Karen,

după care ies din nou. Douăzeci de saci de pământ și sute de semințe și zeci de flori și răsaduri de legume mai târziu este un început bun.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, lumina soarelui a început să pălească, iar eu nu l-am mai văzut pe Hardin de câteva ore. Sper că el și Ken sunt încă în viață.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spune Karen și își șterge fața.

Amândouă suntem foarte murdare.

— Da, ar trebui să văd ce face Hardin, îi zic, iar ea râde.

— Este foarte important pentru noi, pentru Ken mai ales, că Hardin vine mai des pe aici și știu că ție trebuie să-ți mulțumim pentru asta. Să înțeleg că voi doi ați trecut peste divergențe?

— Într-un fel... cred că da. Râd puțin. Încă suntem foarte diferiți.

Dacă ar ști ea...

Îmi zâmbește cu subînțeles.

— Păi, este nevoie să fim diferiți. E bine să fii pus la încercare.

— O, da, cu siguranță el mă pune la încercare.

Râdem amândouă, iar ea mă ia în brațe.

— Fată scumpă, ai făcut pentru noi mai mult decât îți dai tu seama.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi și dau din cap.

— Sper că nu te superi că am rămas aici peste noapte. Hardin m-a rugat din nou să stau cu el, îi spun și încerc să nu mă uit în ochii ei.

— Nu, sigur că nu. Sunteți oameni mari amândoi și presupun că vă protejați.

O, Dumnezeule! Simt că obrajii mei s-au făcut mai roșii decât bulbii pe care i-am plantat mai devreme.

— Noi... ăăăă... nu ne protejăm, mă bâlbâi eu.

De ce vorbesc eu așa ceva cu viitoarea mamă vitregă a lui Hardin? Sunt absolut injosită.

— Ah, spune ea, la fel de stânjenită. Hai să intrăm.

O urmez în casă, unde ne descălțăm amândouă de pantofii murdari la ușă. De acolo văd până în living, unde Hardin stă pe marginea canapelei, iar Ken este pe fotoliu. Ochii lui Hardin mă depistează imediat și îmi trimît semnale.

— O să pregătesc ceva de mâncare până te speli tu, mă anunță Karen.

Hardin se ridică și vine către mine. Pare că se bucură că iese din camera în care a stat cu tatăl său.

— Mă întorc repede, spun eu și mă iau după Hardin pe scări.

— Cum a fost? îl întreb după ce intrăm în cameră.

În loc de vreun răspuns, mă apucă de coadă și își apropie buzele de ale mele. Ne clătinăm și ne lipim de ușă și simt cum trupul lui mă apasă.

— Mi-a fost dor de tine.

Simt că mă topesc pe dinăuntru.

— Ți-a fost? scâncesc.

— Da, mi-a fost. Am petrecut ultimele câteva ore cu tata într-o tăcere dubioasă, după care am avut câteva replici pe ici, pe colo. Trebuie să mă relaxez.

Îmi trece limba peste buza de jos, iar eu respir din ce în ce mai repede. E ceva diferit. Binevenit și foarte sexy, dar diferit.

Mâinile sale îmi coboară pe abdomen și se opresc la nasturele jeanșilor mei.

— Hardin, trebuie să fac un duș, sunt plină de mizerie, îi spun râzând.

Limba lui îmi alintă gâtul.

— Așa îmi place de tine, drăguță și murdară. Îmi zâmbește cu gropițele acelea din obraji.

Dar îl împing ușor înapoi și îmi iau geanta ca să mă duc la baie. Încă am răsuflarea întretăiată și sunt un pic dezorientată, așa că încerc să închid ușa de la baie, dar mă blochez la jumătate, atât sunt de tulbure. Până mă uit în jos și văd bocancul lui Hardin.

— Pot să vin cu tine?

Zâmbește și împinge ușa intrând în baie, înainte să-i pot răspunde.

71

Degetele lui apucă de tricoul meu, trăgându-mi-l peste cap, și se întinde în spatele meu ca să dea drumul dușului.

— Nu putem face duș împreună! Suntem la tatăl tău acasă, iar Landon și Dakota se pot întoarce în orice clipă, spun eu.

Ideea de a-l vedea pe Hardin complet gol sub duș mă excită, dar este prea mult.

— Bine, atunci eu o să fac un duș fierbinte în timp ce tu rămâi acolo și supraanalizezi situația.

Pantalonii îi cad pe podea, laolaltă cu boxerii, și trece pe lângă mine intrând sub apă. Pielea de pe spate îi este fermă, încordată peste mușchi. Se uită către mine, iar privirea i se mișcă în sus și în jos pe trupul meu îmbrăcat, așa cum și ochii mei îi cercetează trupul. Apa îl acoperă, făcându-i pielea tatuată să scânteieze. Nici nu bag de seamă că mă holbez până când nu trage el brusc draperiile, ascunzându-și silueta perfectă.

— Nu ți-ar plăcea și ție să faci un duș fierbinte după o zi atât de lungă?

Vocea îi e oarecum înăbușită de sunetul apei, dar încă i se poate citi în ea îngâmfarea.

— Nu am cum să aflu, un tip prost-crescut mi-a furat locul de la duș, oftez și îl aud hlizindu-se.

— Un tip prost-crescut și *sexy*? mă necăjește el. Haide, intră și tu până nu se termină apa caldă.

— Eu...

Chiar vreau să intru, dar a face duș împreună cu cineva este un gest atât de intim. Prea intim.

— Haide, trăiește și tu puțin. E doar un duș, spune el și trage draperia. Te rog, îmi întinde mâna, iar eu nu-mi pot lua ochii de pe trupul său zvelt, plin de tatuaje, strălucind datorită apei care îi alunecă pe piele.

— Bine, șoptesc eu și mă dezbrac, în timp ce el îmi urmărește fiecare mișcare pe care o fac. Nu te mai zgâi, îl cert eu, iar el se preface că e rănit, ducându-și mâna la inimă.

— Îmi pui la îndoială cavalerismul? Râde, iar eu dau din cap, încercând să nu izbucnesc în râs. Mă insulți.

Îmi întinde mâna ca să mă ajute și nu-mi vine să cred că fac așa ceva, că fac duș împreună cu cineva. Încerc din răsputeri să mă acopăr cu brațele, așteptând ca Hardin să plece de sub jetul de apă.

— O fi ciudat că îmi place la nebunie faptul că în continuare ești timidă în preajma mea? spune el, dându-mi mâinile la o parte, distrugându-mi scutul.

Nu spun nimic, iar el mă trage ușurel ca să mă aducă sub apă, pe care o blochează cu trupul său. Își apleacă adânc capul, lăsând apa să-mi inunde umărul.

— Cred că mă atragi atât de mult pentru că, deși ești atât de timidă și inocentă, mă lași să-ți fac niște lucruri perverse.

Răsuflarea lui pe urechea mea pare mai fierbinte decât apa. Clipesc când mâinile lui mă ating ușor pe brațe.

— Și mai știu sigur că îți place și când îți vorbesc vulgar.

Înghit în sec, iar el zâmbește, cu buzele lipite de gâtul meu.

— Să văd cum ți se iuțește pulsul... Practic văd toate astea pe sub pielea ta delicată.

Își pune arătătorul pe gâtul meu, în locul unde se ia pulsul. Nu am idee cum de am rămas în picioare; picioarele mi s-au transformat în jeleu, laolaltă cu creierul.

Degetele lui care aleargă pe trupul meu mă fac să nu mă mai stresez că nu suntem singuri în casă, ci să-mi doresc să fiu nechibzuită și să-l las pe Hardin să-mi facă exact ce vrea. Când își pune degetele lungi peste șoldurile mele, mă lipesc involuntar de el.

— Te iubesc, Tessa. Mă crezi, nu-i așa? întreabă el.

Încuviințez din cap, neînțelegând de ce mă întreabă așa ceva exact acum, după ce ne-am tot spus-o reciproc de atâtea ori în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Da, te cred. Sunt răgușită și îmi dreg vocea.

— E bine. Nu am mai iubit pe nimeni înainte. Trece de la un ton jucăuș la seducător apoi la serios atât de repede, încât de-abia țin pasul cu el.

— Niciodată?

Cred că știam deja asta, dar e altceva când îmi confirmă el cu vorbele lui, mai ales când ne aflăm într-un moment ca ăsta. Credeam că până acum ar fi trebuit să-și bage capul între picioarele mele, nu să-și exprime sentimentele.

— Nu, niciodată. Nici măcar pe aproape, recunoaște el.

Mă întreb dacă a mai avut înainte vreo iubită; nu, de fapt, nu vreau să știu dacă a mai avut. Mi-a spus că nu a ieșit cu nimeni, deci o să rămân la varianta asta.

— Ah, e tot ce sunt în stare să spun.

— Mă iubești așa cum îl iubeai pe Noah? întreabă el.

Un sunet între tuse și geamăt îmi iese din gură și îmi mut privirea în altă parte. Iau șamponul de pe raft, nu m-am spălat deloc și suntem deja la duș de câteva minute bune.

— Deci? mă presează el.

Habar nu am cum să răspund. Cu Hardin este total diferit de cum a fost cu Noah. Îl iubeam pe Noah, cred. Știu că l-am iubit, doar că nu în felul ăsta. Iubirea pentru Noah era comodă și sigură; era mereu liniștită. Iubirea pentru Hardin este sălbatică și excitantă; îmi trezește fiecare nerv și nu mă pot sătura de ea. Nu vreau să mai fiu departe de el niciodată. Chiar și atunci când mă scotea din minți, îmi era dor de el și trebuia să mă lupt cu mine însămi ca să păstrez distanța față de el.

— Asta cred că trebuie să însemne că nu... spune el și se îndepărtează de mine, lăsându-mă singură sub jetul de apă.

Mă simt captivă în spațiul minuscul, iar aerul mi se pare prea subțire și prea încărcat de aburul care vine de la apa fierbinte.

— Nu e același lucru.

Cum să îi explic eu așa ceva fără să par nebună? Umerii îi cad. Știu că dacă ar sta cu fața la mine s-ar încrunta. Mâinile mele i se încolăcesc pe mijloc și îmi pun buzele pe spinarea lui.

— Nu e deloc la fel, dar nu în sensul în care te gândești tu. Noah îmi era atât de familiar încât aproape făcea parte din familie. Simțeam că sunt obligată să-l iubesc, dar nu-l iubeam de-adevăratelea, cel puțin nu așa cum te iubesc pe tine. Până când nu te-am iubit pe tine nu mi-am dat seama că dragostea poate fi atât de diferită de ceea ce credeam eu că e. Nici măcar nu știu dacă tot ce spun are vreun sens.

Mă cuprinde un acces de vinovăție pentru că am spus că nu-l iubesc pe Noah, dar cred că am știut acest lucru de când l-am sărutat pe Hardin pentru prima oară.

— Are sens. Când se întoarce iar cu fața la mine, are ochii mult mai liniștiți. Pofta carnală, apoi teama au dispărut lăsând locul... iubirii? Sau ușurării... Nu sunt sigură, dar se apleacă și mă sărută pe frunte.

— Vreau să fiu prima persoană pe care o iubești; în acest fel, ești a mea.

Cum a putut fi așa un ticălos înainte și cum îmi poate spune toate lucrurile astea minunate acum?

În ciuda tonului oarecum posesiv, cuvintele sale sunt dulci și suprinzător de modeste pentru el.

— În aspectele care contează, chiar ești, îi promit.

Pare mulțumit cu răspunsul și zâmbetul i se întoarce pe buze.

— Acum poți să te miști ca să dau murdăria asta jos de pe mine înainte să se răcească apa? spun și-l împing ușor din calea mea.

— Te ajut eu.

Ia buretele și toarnă săpun pe el. Îmi țin respirația cât timp îmi curăță murdăria de pe corp și tremur când îmi atinge zonele sensibile, pe care zăbovește mai mult cu atingerea.

— Te-aș lăsa să mă speli, dar nu m-aș putea împotrivi celor ce ar urma să se întâmple după aceea.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă înroșesc. Vreau să aflu ce ar trebui să se întâmple după aceea și mi-ar plăcea la nebunie să-i ating fiecare centimetru de piele de pe trup. Dar Karen a terminat probabil de gătit și va veni să ne caute cât de curând.

Știu că ar fi responsabil din partea mea să fiu de acord cu el și să ies din duș, dar e greu să rămân responsabilă când el stă gol în fața mea. Mă întind către el, luându-i penisul în mână, iar el se lipește de peretele dușului. Se uită la mine lung când încep să i-l strâng ușor cu mâna.

— Tess, geme el, sprijinindu-și capul de peretele de faianță.

Îmi țin în continuare mâna pe el, pentru că îmi doresc să-l aud gemând din nou. Îmi plac la nebunie zgomotele pe care le face. Mă uit în jos, admirând felul în care apa ne stropește, ajutându-mă să alunec mai lesne peste bărbăția lui.

— Mă faci să mă simt atât de bine.

Privirea lui care mă fixează mă face să mă emoționez un pic, dar prin felul în care și-a încleștat dinții și își flutură pleoapele parcă mă îndeamnă să continui să-l satisfac. Cu degetul mare îi masez capul penisului, iar el scapă niște înjurături.

— O să-mi dau drumul chiar acum. La dracu'!

Închide ochii, iar eu simt în palmă căldura spermei sale amestecate cu apa fierbinte și nu mă pot abține să mă uit fix până ce în

mână nu-mi rămân decât stropii de apă. Hardin se înclină, cu respirația sacadată, și mă sărută pe buze.

— Senzațional, șoptește el, sărutându-mă din nou.

După ce mă spăl și mă liniștesc, deși sunt încă excitată de atingerile lui Hardin, mă usuc repede și mă îmbrac cu pantalonii de yoga și cu un tricou din bagajul meu, apoi îmi perii părul și mi-l prind într-un coc. Hardin își înfășoară un prosop în jurul taliei și se proțăpește în spatele meu, privindu-mă în oglindă. Arată divin și dumnezeiește și perfect și este al meu.

— Pantalonii ăia o să-mi distragă atenția, spune el.

— Dintotdeauna ești atât de pervers? îl necăjesc eu, iar el încuviințează dând din cap.

Până nu ajungem la parter, în bucătărie, nu îmi dau seama cum arătăm, amândoi cu părul ud. Este evident că am făcut duș împreună. Lui Hardin nu pare să-i pese, dar e normal, el nu are maniere.

— Sunt niște sandviciuri pe tejghea, spune Karen voioasă, arătând locul de lângă Ken, care stă așezat cu un morman de dosare în față.

Nu pare surprinsă și nici deranjată de aspectul nostru; mama și-ar pierde mințile dacă ar ști ce am făcut. Mai ales cu Hardin.

— Mulțumim foarte mult, îi zic.

— M-am simțit foarte bine azi, Tessa, îmi spune Karen și începem să discutăm iar despre seră, în timp ce luăm fiecare câte un sandvici și ne așezăm ca să-l mâncăm.

Hardin mănâncă în liniște, uitându-se urât la mine din când în când.

— Poate mai muncim și săptămâna viitoare, sugerez eu, apoi îmi pică fisa. Nu contează, weekendul de după, spun eu râzând.

— Da, desigur.

— Ăă, nunta voastră are vreo temă anume sau ceva asemănător? se bagă Hardin în discuție.

Ken își ridică privirea din dosare.

— Păi, o temă propriu-zisă nu există, dar am ales alb și negru pentru decor, spune Karen cu nervozitate.

Sunt sigură că asta este singura discuție pe care au avut-o cu Hardin despre nuntă de când Ken l-a anunțat despre eveniment, iar el a luat-o razna.

— Aha. Deci cu ce trebuie să mă îmbrac? întreabă el nonșalant.

Aș vrea să mă întind spre el și să-l sărut după ce văd reacția tatălui său.

— Vii și tu? îl întreabă Ken, vizibil surprins, dar foarte fericit.

— Da... așa cred. Hardin ridică din umeri și mai ia un dumicat din sandvici.

Karen și Ken zâmbesc unul la celălalt, apoi Ken se ridică și se duce la Hardin.

— Mulțumesc, fiule, este foarte important pentru mine.

Îl bate pe Hardin pe umăr. Hardin înlemnește, dar îi zâmbește ușor tatălui său.

— E o veste minunată! spune Karen și bate din palme.

— Nu e nimic, mormăie Hardin.

Mă mut mai aproape de el și îl iau de mână pe sub masă. Nu îmi imaginam niciodată că va fi de acord să vină la nuntă, cu atât mai puțin să vorbească despre asta de față cu Ken și Karen.

— Te iubesc, îi șoptesc în ureche când Karen și Ken nu sunt atenți.

Zâmbește și mă strânge de mână.

— Te iubesc, șoptește și el.

— Deci, Hardin, cum te descurci la cursuri? întreabă Ken.

— Bine.

— Am observat că ți-ai schimbat din nou cursurile.

— Da, și?

— Tot pe engleză te specializezi, nu? insistă Ken, forțându-și norocul fără să-și dea seama ce face; îl văd pe Hardin cum se enervează.

— Dap.

— Este grozav! Îmi aduc aminte când aveai zece ani și recitai pasaje întregi din *Marele Gatsby*, în fiecare zi, de dimineață până seara. Am știut de pe atunci că vei fi un maestru al literaturii, spune tatăl lui.

— Serios? Îți aduci aminte? Tonul lui Hardin este aspru. Îl strâng de mână, încercând să-l fac să se calmeze.

— Da, sigur că-mi aduc aminte, spune Ken calm.

Nările lui Hardin se umflă și își dă ochii peste cap.

— Îmi vine greu să te cred, de vreme ce erai mai tot timpul beat și, dacă îmi amintesc bine, ai făcut bucăți cartea aia pentru că m-am ciocnit din greșeală de paharul tău de scotch și ți l-am vărsat. Așa că nu mai încerca să aduci amintirile la viață dacă habar n-ai despre ce dracu' vorbești acolo. Se ridică în picioare, iar eu și Karen oftăm la unison.

— Hardin! spune Ken când acesta iese din cameră.

Mă năpustesc după el și o aud pe Karen strigând la Ken.

— Nu trebuia să forțezi atât de mult nota cu el, Ken! Tocmai fusese de acord să vină la nunta noastră. Credeam că ne-am înțeles să facem pași mărunți! Și dintr-odată te apuci și spui ceva de genul ăsta. Trebuia s-o lași baltă!

Deși Karen pare furioasă, pot să afirm, din pauzele pe care le face în vorbire, că deja a început să plângă.

72

Când ajung în vârful scărilor, îl aud pe Hardin cum trânteşte uşa dormitorului. Apăs pe clanţă, aşteptându-mă oarecum să fie încuiată, dar se deschide.

— Hardin, te simţi bine? îl întreb, neştiind ce altceva să spun.

Îmi răspunde apucând veioza de pe noptieră şi izbind-o de perete. Globul de sticlă se sparge în urma izbiturii. Sar în spate şi scot un ţipăt scurt, deşi nu aş fi vrut. Se duce către birou, ia în mâini tastatura şi o smulge din computer, aruncând-o undeva în spatele său.

— Hardin, opreşte-te, te rog! strig eu.

Nu se uită la mine, dar trânteşte monitorul de podea şi începe să ţipe:

— De ce? De ce, Tessa? Nu e ca şi cum nu şi-ar putea permite să-şi cumpere dracului un calculator nou!

— Ai dreptate, îi spun şi mă urc cu picioarele pe tastatură, distrugând-o şi mai tare.

— Ce? Ce faci? mă întreabă el, în timp ce eu ridic tastatura şi o las să cadă la loc pe jos.

Nu știu exact ce fac, dar cum tastatura era deja stricată, părea cea mai bună idee la momentul respectiv.

— Te ajut, îi zic, iar confuzia îi scânteiază în ochi, înainte ca buna dispoziție să se reinstaleze acolo.

Iau monitorul și îl arunc pe podea. Hardin vine către mine cu un zâmbet pe buze, iar eu apuc din nou ecranul, dar mâinile lui mă opresc și îmi iau monitorul din brațe, așezându-l pe birou.

— Nu ești supărată pe mine pentru că am țipat în halul ăla la tata? mă întreabă el, luându-mi obrajii în palme și mângâindu-i ușor cu degetele lui mari, în timp ce ochii lui verzi mă privesc fix.

— Nu, ai toate drepturile să te exprimi. Nu m-aș supăra niciodată pentru așa ceva.

Tocmai s-a certat cu tatăl lui, dar își pune problema să nu cumva să fiu eu supărată pe el?

— În afară de momentele când ești răutăcios fără niciun motiv, dar în cazul ăsta chiar nu ai fost.

— Uau... face el.

Dar micuța distanță dintre buzele noastre e mult prea ispititoare. Mă aplec și îl sărut, iar el deschide imediat gura, adâncind sărutul. Degetele mi se încurcă în șuvițele lui și scoate un geamăt când îl trag și mai tare de păr. Furia se scurge din el ca un val la reflux. Îl împing puțin, iar el mă întoarce un pic, astfel încât mă trezesc cu spatele pe birou. Își pune mâinile pe șoldurile mele și mă urcă pe birou. *Eu sunt vindecarea lui.*

Gândul că sunt persoana de care Hardin are nevoie mă face să mă simt necesară într-un fel de care nu eram conștientă. Mă simt mai importantă acum, mai necesară în viața lui, iar capul mi se lasă pe spate în timp ce el continuă să mă sărute, stând între picioarele mele.

— Mai aproape, geme el lângă buzele mele.

Mâinile sale mă apucă de picioare și mă trag la margine. Mă prind cu mâinile de jeanșii lui, iar el se retrage de lângă mine.

— Ce...? își ridică sprânceana la mine.

Probabil crede că sunt nebună; intru aici și îl ajut să spargă obiecte, după care încerc să-l dezbrac. Poate chiar sunt nebună. Nici nu mă interesează în aceste clipe. Tot ce mă interesează este umbra lunii care intră pe fereastra cu arcadă și cade pe umerii lui Hardin și felul în care îmi ține mâna pe chip, ca și cum eu aș fi cea vulnerabilă, deși tocmai a fost pe punctul să facă toată camera praf cu numai câteva minute înainte.

Îi răspund fără cuvinte încolăcindu-mi picioarele în jurul lui și trăgându-l mai aproape.

— Și eu care credeam că te vei năpusti aici și că îmi vei da papucii. Zâmbește și-și lipește fruntea de a mea.

— Te-ai înșelat, îi amintesc, cu un zâmbet arogant.

— Foarte mult. Nu vreau să mai cobor acolo în seara asta, spune el, căutându-mi ochii cu privirea.

— E în regulă. Nici nu trebuie.

Se relaxează și își duce capul în scobitura gâtului meu. Sunt uimită de cât de ușor decurge totul între noi. Mă așteptam să se răstească la mine, poate chiar să mă facă să plec când am venit la el în cameră, iar acum e la mine în brațe. Pot să spun că se străduiește să se comporte cât de bine poate în această relație, în ciuda faptului că are o dispoziție foarte schimbătoare.

— Te iubesc, îi zic și îi simt inelul din limbă cum mi se mișcă pe gât, iar el zâmbește.

— Te iubesc, răspunde.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întreb, dar el scutură din cap, stând încă aproape de gâtul meu. Bine, vrei să ne uităm la un film? Poate la o comedie? îi propun.

După o pauză lungă, aruncă o privire către pat.

— Ți-ai adus laptopul cu tine? Încuviințez din cap, iar el continuă: Hai să ne uităm din nou la *The Vow*, sugerează el, iar eu izbucnesc în râs.

— Adică filmul ăla pe care spuneai că-l disprețuiești?

— Da... e mult spus că-l *disprețuiesc*. Cred că e doar o poveste de dragoste siropoasă și mediocră, se corectează el.

— Atunci de ce vrei să te uiți la el?

— Pentru că vreau să mă uit la tine când te uiți la film, răspunde el grijuliu.

Îmi amintesc cum mă privea tot timpul atunci când am pus filmul la mine în cameră și noaptea aceea pare că a fost foarte demult. Nici nu bănuiam ce urma să se întâmple între noi. Nici nu-mi imaginam că o să ajungem aici.

Zâmbetul meu este tot ce îi trebuie în loc de răspuns și mă ia de talie.

— Încolăcește-ți picioarele în jurul meu, îmi ordonă el, apoi mă cară până la pat.

În câteva minute, se cuibărește lângă mine, privindu-mi chipul în timp ce mă uit la film. Pe la jumătate, simt cum pleoapele mi se îngreunează.

— Mi se face somn, spun cu un căscat.

— Mor amândoi; nu ratezi prea multe.

Îl înghiontesc cu cotul.

— Ai probleme la cap.

— Iar tu ești adorabilă când ești somnoroasă. Îmi închide laptopul și mă trage în vârful patului lângă el.

— Iar tu ești neobișnuit de drăguț când eu sunt somnoroasă, îi zic.

— Nu, sunt drăguț pentru că te iubesc, șoptește el, iar eu leșin de fericire. Hai la somn, frumoaso.

Mă sărută ușor pe frunte, iar eu sunt prea obosită să-i cer ceva mai mult.

În dimineața următoare, lumina e puternică, prea puternică. Când mă rotesc ca să-mi bag capul în umărul lui Hardin, el oftează în somn și mă trage mai aproape de el. Când mă scol din nou, el este treaz deja și se uită în tavan. Are ochii semideschiși și o expresie de nedescifrat pe față.

— Te simți bine? îl întreb, înghesuindu-mă și mai mult în el.

— Da, sunt bine, răspunde el, dar se vede de la o poștă că minte.

— Hardin, dacă s-a întâmplat ceva... încep eu.

— Nu s-a întâmplat nimic, e totul în regulă.

Mă hotărăsc s-o las baltă. Ne-am înțeles bine tot weekendul; deja e un record pentru noi. Nu vreau să stric asta. Îmi ridic capul și îl sărut pe obraz, iar mâinile sale se încolăcesc și mai strâns în jurul meu.

— Am câteva lucruri de făcut azi, deci atunci când ești gata poți să mă lași la mine acasă? întreabă el.

Am un gol în stomac pentru că îi simt reținerea din voce.

— Sigur, bolborosesc eu și mă smulg din îmbrățișarea lui.

Încearcă să mă prindă de încheietură, dar mă mișc prea repede. Îmi iau geanta și mă duc la baie să mă schimb și să mă spăl pe dinți. Am fost în lumea noastră micuță tot weekendul și mi-e teamă că, fără pereții ei protectori, Hardin nu va mai fi același.

Mă bucur că nu mă intersectez cu Landon sau cu Dakota pe coridor și mă bucur și mai mult că îl găsesc pe Hardin complet îmbrăcat când mă întorc. Vreau să terminăm chestia asta odată. A curățat cioburile de pe jos, a aruncat tastatura la coșul de gunoi și a pus veioza și monitorul lângă acesta.

La parter, îmi iau la revedere de la Ken și Karen, deși Hardin iese fără să le adreseze niciun cuvânt. Îi asigur că Hardin va fi prezent la nuntă, în ciuda dramei petrecute cu o seară înainte. Le povestesc ce s-a întâmplat cu veioza și computerul, dar nu pare să-i deranjeze foarte mult.

— Ești cumva supărată? mă întreabă Hardin după zece minute de tăcere.

— Nu.

Nu sunt supărată, sunt doar... nervoasă, cred. Simt că atmosfera dintre noi s-a schimbat și nu mă așteptam să se modifice ceva față de cum am fost tot weekendul.

— Așa mi s-a părut.

— Ei bine, nu sunt.

— Ar trebui să-mi spui dacă ești supărată.

— Ești distant și vrei să te las la tine acasă, iar eu credeam că totul este în regulă între noi, îi zic eu.

— Te-ai supărat pentru că am treburi de făcut?

Când pune problema așa, îmi dau și eu seama cât de ridicolă și obsedată par. *De asta sunt eu supărată? Că nu își petrece timpul cu mine azi?*

— Poate, râd eu de propria prostie. Nu vreau să te porți distant cu mine.

— Nu mă port... nu intenționat, cel puțin. Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost. Se întinde și-mi pune mâna pe coapsă. Nimic nu se va schimba, Tessa.

Vorbele lui mă liniștesc, dar încă mai este o urmă de nesiguranță în spatele zâmbetului meu.

— Vrei să vii cu mine? mă întreabă el în cele din urmă.

— Nu, e în regulă. Oricum am de învățat, îi zic.

— Bine. Tess, trebuie să ții minte că totul este foarte nou pentru mine. Nu sunt obișnuit să țin cont și de alți oameni când îmi fac planuri, mormăie el.

— Știu.

— Pot să trec pe la tine prin cameră când termin sau putem merge la cină sau ceva de genul ăsta.

Îmi pun mâna pe obrazul lui, apoi i-o trec prin părul ciufulit.

— E în regulă, pe bune, Hardin. Anunță-mă când termini ce ai de făcut și ne putem hotărî atunci.

Când ajungem la sediul frăției studențești, se apleacă și îmi dă un sărut rapid, înainte de a coborî din mașină.

— Îți dau mesaj, spune el și se îndreaptă către scările acestei case blestemate.

73

Goliciunea pe care o simt după ce mă despart de Hardin este ciudată și mă face să mă simt un pic jalnică. După scurtul drum către cămin, mi se pare deja că l-am lăsat la el acasă acum câteva ore. Steph nu e în cameră când ajung acolo, dar îmi pare bine. Chiar trebuie să învăț și să mă pregătesc pentru prima mea zi la Vance, care va fi mâine. Trebuie să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac, ce subiecte să deschid, despre ce să vorbesc.

Îmi scot agenda, îmi planific săptămâna oră cu oră, apoi îmi mut atenția către haine. Prima zi la Vance va însemna noua mea fustă neagră, un tricou roșu și pantofi negri cu tocuri, nu foarte înalte, dar mai mari decât cele pe care m-aș fi gândit să le port în urmă cu două luni. Este o ținută foarte profesională, dar și feminină în același timp. Mă trezesc întrebându-mă dacă lui Hardin îi va plăcea.

Ca să-mi abat atenția de la el, îmi fac toate temele pentru săptămâna următoare și câteva suplimentare. Când le termin, soarele a dispărut deja de pe cer, iar eu mor de foame, dar cantina s-a închis deja. Hardin nu mi-a dat niciun mesaj, deci presupun că nu are de gând să mai iasă în seara asta.

Îmi iau geanta și ies să mănânc ceva. Îmi aduc aminte că am văzut un restaurant chinezesc lângă micuța bibliotecă, dar până îl găsesc, s-a închis și el. Caut cel mai apropiat restaurant și dau peste un local numit Ice House. Ajung acolo și descopăr că Ice House este mic și pare făcut din aluminiu, dar mi-e foame și ideea de a căuta un alt loc îmi face mațele să ghiorțăie și mai tare. Intru și îmi dau seama că e mai degrabă un bar unde se servește și mâncare și care e cam aglomerat, deși am surpriza plăcută să găsesc o măsuță liberă în fundul localului.

Ignor privirile oamenilor dinăuntru, care probabil se întreabă ce caut aici de una singură, dar eu mănânc mereu fără companie. Nu sunt unul dintre oamenii care au nevoie să fie însoțiți în permanență. Merg singură la cumpărături, mănânc singură și chiar am fost la film singură de câteva ori, când Noah nu a putut veni. Nu m-a deranjat niciodată să fiu singură... până acum, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi. Mi-e dor de Hardin mai mult decât ar trebui să-mi fie și mă tulbură faptul că nu s-a sinchisit să-mi dea nici măcar un mesaj.

Comand și, în timp ce-mi aștept mâncarea, ospătărița îmi aduce o băutură roz cu o umbreluță galbenă ieșită pe la gura paharului.

— Ah, nu am comandat așa ceva, îi zic eu, dar ea mi-o așază oricum în față.

— El a comandat. Zâmbește și arată din cap către bar.

Imediat îmi fac speranțe că e vorba despre Hardin și îmi întind gâtul ca să mă uit. Dar nu e. Zed îmi face discret cu mâna și îmi zâmbește strălucitor din celălalt capăt al încăperii. Nate vine și el, trăgându-și un scaun liber de bar lângă Zed, și îmi zâmbește, la rândul lui.

— Ah. Mulțumesc, îi spun.

Se pare că toate localurile din apropierea campusului permit minorilor să bea alcool sau poate acestei găști îi place să meargă numai în locurile cunoscute pentru acest lucru. Chelnerița mă asigură că mâncarea mea va fi gata dintr-un moment în altul și dispare.

Câteva clipe mai târziu, Zed și Nate vin lângă mine, își trag scaunele de la masa mea și se așază. Sper că Zed nu e supărat pe mine după ce s-a întâmplat vineri.

— Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd aici, mai ales duminica, zice Nate.

— Mda, a fost un accident. M-aș fi dus la restaurantul chinezesc, dar era închis, le spun.

— L-ai văzut pe Hardin? mă întreabă Zed, zâmbind și uitându-se către Nate, care schimbă o privire misterioasă cu el înainte de a se întoarce din nou către mine.

— Nu, nu în ultima vreme. Voi? îi întreb. Emoțiile îmi sunt prezente în voce.

— Nu, de câteva ore nu l-am văzut, dar va veni aici în curând, îmi răspunde Nate.

— *Aici?* scâncesc eu.

Îmi soseşte mâncarea, dar nu-mi mai este foame. Dacă va fi și Molly cu el? Nu o să pot înghiți așa ceva, în niciun caz după weekendul pe care l-am petrecut împreună.

— Da, noi venim aici tot timpul. Pot să-l sun să-l întreb când ajunge? propune Zed, dar eu scutur din cap.

— Nu, nu e nevoie. Eu o să plec, de fapt. Mă uit în jur după chelneriță ca să-i cer nota.

— Nu ți-a plăcut băutura? întreabă Zed.

— Nu, adică nici măcar nu am gustat-o. Mulțumesc că mi-ai cumpărat-o, dar trebuie să plec.

— Iarăși sunteți certați? întreabă el.

Nate începe să vorbească, dar Zed îl săgetează cu privirea de pe partea cealaltă a mesei. Ce se întâmplă aici? Ia o sorbitură din bere și se uită din nou la Nate.

— Ce a spus? întreb eu.

— Nimic, zicea că voi doi vă înțelegeți mult mai bine acum, răspunde Zed în locul lui.

Micuțul bar pare acum și mai mic și îmi doresc cu disperare să plec.

— Ah, uite-i, au sosit! spune Nate.

Ochii mei se ațintesc către ușă și îi văd intrând pe Hardin, Logan, Tristan, Steph și Molly; știam eu. Știu că sunt prieteni și nu vreau să par posesivă sau nebună, dar nu suport să-l văd pe Hardin în preajma acelei fete.

Când Hardin dă cu ochii de mine, pare surprins și aproape speriat. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta din nou. Chelnerița trece pe lângă noi în timp ce ei se îndreaptă spre masa noastră.

— Puteți să-mi puneți mâncarea la pachet și să-mi aduceți nota, vă rog? îi zic.

Pare uimită, apoi se uită în jur la cei care tocmai au venit și dă din cap, apoi se întoarce la bucătărie.

— De ce pleci? mă întreabă Steph.

Cei cinci se așază la masă lângă noi. Refuz să mă uit înspre Hardin. Urăsc că se poartă altfel când sunt prietenii lui de față; de ce nu poate fi același Hardin pe care l-am avut tot weekendul?

— Trebuie... am de învățat, mint eu.

Ea zâmbește optimistă.

— Ar trebui să mai stai, înveți prea mult!

Orice speranță ca Hardin să mă ia în brațe și să-mi spună că i-a fost dor de mine este pierdută. Chelnerița apare cu mâncarea la pachet și îi dau douăzeci de dolari, după care mă ridic ca să plec.

— Bine, vă urez tuturor noapte bună, le zic.

Mă uit la Hardin și apoi din nou la podea.

— Așteaptă, spune Hardin.

Mă răsucesc și mă uit la el. Te rog, Doamne, să nu facă vreo remarcă deplasată sau s-o sărute din nou pe Molly.

— Nu ai de gând să mă săruți de noapte bună? Zâmbește.

Mă uit în jur la prietenii lui și toți par un pic uimiți, dar mai mult nedumeriți.

— P-poftim? mă bâlbâi eu. Îmi îndrept umerii și mă uit din nou la el.

— Nu ai de gând să mă săruți înainte să pleci?

Se ridică în picioare și vine spre mine. Îmi doream asta, dar acum mă simt atât de stânjenită din cauza privirilor tuturor ațintite asupra noastră.

— Ăăăă...

Habar nu am ce să spun.

— De ce să te sărute? râde Molly.

Doamne, deloc nu pot s-o sufăr.

— Pentru că sunt împreună, în mod evident, îi zice Steph.

— *Poftim?* spune Molly.

— Ține-ți gura, Molly, zice Zed și aș vrea să-i mulțumesc, dar este ceva în vocea lui ce mă face să îmi pun întrebări în legătură cu vorbele pe care le-a rostit. E o situație foarte stânjenitoare.

— La revedere, oameni buni, le spun din nou și o iau către ușă.

Hardin mă urmează și mă apucă de încheietură ca să mă oprească.

— De ce pleci? Și, în primul rând, de ce ești aici?

— Pentru că îmi era foame și am venit să mănânc. Iar acum plec pentru că mă ignorai, și eu...

— Nu te ignoram, doar că nu știam ce să spun sau ce să fac. Nu mă așteptam să te găsesc aici. M-ai prins cu garda jos, explică el.

— Mda, sunt convinsă. Nu mi-ai dat niciun mesaj toată ziua și acum apari aici cu Molly? Vocea îmi sună mai plângăcioasă decât mi-aș fi dorit.

— Și cu Logan, și cu Tristan, și cu Steph. Nu doar cu Molly, îmi atrage el atenția.

— Știu... dar voi doi aveți un trecut și asta mă deranjează, recunosc eu.

Cu siguranță am doborât recordul pentru cea mai rapidă criză de gelozie.

— Exact asta e, iubito: *trecut*. Și nu a fost așa... cum e cu tine, spune el.

Oftez.

— Știu. Doar că nu mă pot abține.

— Știu. Cum crezi că m-am simțit când am intrat și te-am văzut stând lângă Zed?

— Nu e același lucru. Tu și Molly v-ați culcat împreună.

Mă doare simplul fapt că spun aceste cuvinte.

— Tess...

— Știu, e o nebunie, dar nu mă pot abține. Mă uit în altă parte.

— Nu e deloc nebunie. Înțeleg. Doar că nu știu ce pot să fac în legătură cu asta. Molly face parte din gașca noastră și probabil așa va fi mereu.

Nu știu la ce mă așteptam, dar echivalentul expresiei „asta e" nu era ce îmi doream să aud.

— Bine.

Ar trebui să fiu fericită pentru că a spus tuturor că suntem împreună, dar întreaga fază a părut atât de deplasată...

— Eu plec, îi zic.

— Atunci vin cu tine.

— Ești sigur că vrei să-ți abandonezi prietenii? mă răstesc eu.

Își dă ochii peste cap și vine după mine la mașină. Încerc să-mi ascund zâmbetul când ne urcăm în Toyota. Cel puțin, știu că preferă să fie cu mine, și nu cu Molly.

— Deci, de cât timp erai acolo când am ajuns eu? întreabă Hardin când ies din parcare.

— De vreo douăzeci de minute.

— Aha. Nu aveai întâlnire cu Zed acolo, nu-i așa?

— Nu. Era ultimul loc unde am găsit deschis ca să mănânc. Habar n-aveam că e acolo sau că urmează să apari tu. Știi, pentru că nu mi-ai mai dat niciun mesaj.

— Aha, face el și tace o secundă. Dar apoi se uită din nou la mine. Și despre ce ați vorbit voi?

— Despre nimic; a stat la masă cu mine doar câteva minute înainte să apari tu. De ce?

— Mă întrebam și eu. Degetele lui bat darabana pe genunchi. Mi-a fost dor de tine azi.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi spun exact în clipa când ajungem în campus. Mi-am făcut o grămadă de teme și m-am pregătit pentru prima mea zi la Vance.

— Vrei să te duc cu mașina mâine?

— Nu, de-aia mi-am luat mașină, știi? râd eu.

— Totuși, te-aș putea duce eu, se oferă el când ajungem la cămin și intrăm în clădire.

— Nu, e în ordine. Mă duc singură. Mulțumesc mult.

Chiar când sunt pe punctul de a-l întreba ce a făcut toată ziua, de ce nu mi-a dat niciun mesaj dacă i-a fost atât de dor de mine, mă sufoc cu propria respirație și panica pune stăpânire pe mine.

Mama stă in fața ușii mele cu mâinile încrucișate și cu o mutră încruntată.

74

Ochii lui Hardin mă urmăresc și se dilată când văd privirea mamei. Vrea să mă ia de mână, dar eu mă retrag și fac un pas în față.

— Bună, ma...

— Ce mama dracului ai în cap? urlă ea când ne apropiem.

Vreau să devin mică și să dispar.

— Eu... poftim?

Habar nu am ce știe și ce nu, așa că nu spun nimic. Așa furioasă cum e, părul ei blond pare și mai strălucitor, perfect tuns în jurul feței ei cu trăsături desăvârșite.

— Ce ai în cap, Theresa? Noah m-a tot evitat în ultimele două săptămâni, până când, într-un final, m-am întâlnit cu doamna Porter la băcănie, și știi ce mi-a spus? Că voi doi v-ați despărțit! *De ce nu mi-ai zis?* A trebuit să aflu în *cel mai umilitor fel cu putință!* țipă ea.

— Nu e mare scofală, mamă, ne-am despărțit, îi zic, iar ea oftează.

Hardin a rămas în spatele meu, dar îi simt mâna pe spate.

— Nu e mare scofală? Cum îndrăznești? Tu și Noah sunteți împreună de ani întregi. Este potrivit pentru tine, Tessa. Are *viitor*

și vine dintr-o familie grozavă! Face o pauză ca să respire pentru o secundă, dar nu o întrerup, știind că mai are multe de spus. Se îndreaptă de spate și spune cât se poate de calm: Din fericire, tocmai am vorbit cu el și a fost de acord să te primească înapoi, în ciuda purtării tale promiscue.

Mânia se aprinde înăuntrul meu.

— Cum *îndrăznesc?* Dacă nu mai am chef să fiu cu el, nu mă poate obliga nimeni. Și ce contează din ce fel de familie se trage? Ceea ce ar trebui să conteze este că nu eram fericită cu el. Cum ai îndrăznit *tu* să vorbești cu el despre asta? Sunt om în toată firea!

Trec pe lângă ea ca să deschid ușa. Hardin mă urmează îndeaproape, iar mama se năpustește și ea în cameră.

— Nici nu ai idee cât de ridicolă ești! Iar acum apari aici cu... acest... acest... *derbedeu!* Uită-te la el, Tessa! Ăsta e felul tău de a te răscula împotriva mea? Am făcut ceva ca să merit să mă urăști atât?

Hardin stă lângă șifonierul meu cu fălcile încleștate și cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Dacă mama ar ști că tatăl lui Hardin este rector la WCU și că are și mai mulți bani decât familia lui Noah! Dar nu o să-i pomenesc așa ceva, pentru că asta nu are nicio legătură.

— În povestea asta nu e vorba despre tine! De ce crezi că totul are legătură cu tine?

Lacrimile stau să izbucnească, dar nu vreau s-o las să creadă că m-a învins. Urăsc faptul că atunci când mă enervez mă apucă plânsul; las impresia că sunt slabă, dar nu mă pot abține.

— Ai dreptate, nu e vorba despre mine, este vorba despre viitorul tău! Trebuie să te gândești și la viitor, nu doar la ce simți acum. Știu că pare amuzant și periculos, dar aici nu este niciun viitor! Face un gest spre Hardin. Nicidecum cu el... cu acest ciudat!

Înainte de a-mi da seama ce fac, mă reped în fața mamei, iar Hardin se apropie de mine, apucându-mă de coate ca să mă ia de lângă ea.

— Să nu vorbești așa despre el! strig eu.

Ochii mamei se măresc și se umplu de vinișoare roșii.

— Cine mai ești și tu? Fiica mea nu mi-ar vorbi niciodată așa! Nu și-ar pune viitorul în joc și nici nu ar fi insolentă!

Încep să mă simt vinovată, dar este exact ce își dorește ea, și trebuie să mă lupt ca să apăr ce e al meu.

— Nu-mi pun viitorul în joc! Nu viitorul meu este în discuție aici, am note bune și am obținut o stagiatură nemaipomenită pe care o încep mâine! Ești de un egoism monstruos să apari aici și să încerci să mă faci să regret faptul că sunt fericită. El mă face fericită, mamă, și dacă nu poți accepta acest lucru, poate că ar fi mai bine să pleci.

— Ce ai spus? Gâfâie, iar eu sunt cu adevărat uimită de ceea ce tocmai i-am zis. O să regreți asta, Theresa! Mi-e scârbă să mă uit la tine!

Camera începe să se învârtească în jurul meu. Nu eram pregătită să încep războiul cu mama, cel puțin, nu astăzi. Știam că e o chestiune de timp până va afla, dar nu presimțeam că se va întâmpla tocmai azi.

— Știam că se petrece ceva de când l-am văzut pentru prima oară în camera ta, doar că nu credeam că îți vei desface atât de repede picioarele pentru el!

Hardin pășește între noi.

— Deja ați depășit limita, o avertizează el, cu o privire întunecată.

Cred că Hardin este singura persoană din lume care i-ar putea ține piept mamei mele.

— Tu să nu te bagi! se răstește ea, încrucișându-și brațele din nou. Dacă te mai vezi cu el, eu nu o să mai vorbesc cu tine și cu siguranță nu-ți poți plăti facultatea de una singură. *Numai camera asta la cămin mă costă mii de dolari!* țipă ea.

Rămân încremenită de uimire că mama a pus problema așa.

— Îmi amenințI educația doar pentru că nu ești de acord cu băiatul de care m-am îndrăgostit?

— *Te-ai îndrăgostit?* răcnește ea. Ah, Theresa, naiva mea Theresa, nu ai nici cea mai vagă idee ce este dragostea. Izbucnește în râs, cu un hohot zgomotos și enervant. Tu crezi că el te iubește?

— Chiar o iubesc, o întrerupe Hardin.

— Da, cu siguranță! Mama își dă capul pe spate.

— Mamă!

— Theresa, te avertizez: dacă nu încetezi relația cu el, vei suporta consecințele. Eu plec acum, dar aștept să mă suni după ce te limpezești la cap.

Iese furtunos din cameră, iar eu mă duc în prag și o privesc cum se îndepărtează troncănind, cu tocurile bufnind și răsunând pe tot coridorul.

— Îmi pare atât de rău... Mă întorc către Hardin.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze. Îmi ia fața în mâini. Sunt mândru de felul în care te-ai apărat.

Mă sărută pe nas. Mă uit în jurul meu și mă tot întreb cum s-a ajuns aici. Mă lipesc de pieptul lui Hardin, iar el mă cuprinde în brațe.

— Nu-mi vine să cred că a făcut așa ceva, nu-mi vine să cred că s-a purtat așa și că m-a amenințat că nu-mi va mai plăti colegiul. Nici măcar nu mi-l plătește pe tot, am o bursă parțială și niște împrumuturi studențești. Ea îmi plătește doar douăzeci la sută; adică acoperă costul căminului. Dar dacă nu-l va mai plăti? Va trebui să-mi găsesc și o slujbă pe lângă stagiatură, mă văicăresc eu.

El își pune mâna pe ceafa mea și mă trage ușor lângă pieptul lui, ca să plâng pe el.

— Șșș... Șșș... E în regulă, o scoatem noi la capăt cumva. Te poți muta cu mine, spune el. Râd și îmi șterg ochii, dar el continuă: Pe bune, ai putea. Sau am putea să ne luăm un apartament în afara campusului. Am destui bani.

Mă uit la el.

— Nu vorbești serios.

— Ba da.

— Nu ne putem muta împreună. Râd și mormăi în același timp.

— De ce nu?

— Pentru că ne știm de scurtă vreme și cea mai mare parte din timp am petrecut-o certându-ne, îi reamintesc.

— Dar în weekendul ăsta ne-am împăcat destul de bine, zâmbește el și izbucnim amândoi în râs.

— Ești nebun. Nu mă mut cu tine, îi zic, iar el mă îmbrățișează din nou.

— Gândește-te un pic; eu vreau oricum să mă mut din casa frăției studențești. Nu mă mai simt bine acolo, în caz că nu ai observat, spune el râzând.

E adevărat, mîcul său grup de prieteni sunt singurii care nu poartă zilnic tricouri polo și pantaloni regulamentari.

— M-am înscris doar ca să-l enervez pe tata, dar nu a mers atât de bine pe cât speram eu.

— Puteai să-ți închiriezi un apartament pe cont propriu dacă nu-ți plăcea casa aceea, îi zic.

Nici nu-mi trece prin cap să mă mut cu el în viitorul apropiat.

— Mda, dar nu ar mai fi fost atât de distractiv. Rânjește și își ridică sprâncenele la mine.

— Și cu mine te poți distra, îl necăjesc eu.

Zâmbetul răutăcios i se întinde pe toată fața și își coboară mâinile pe fundul meu, strângându-mi-l.

— Hardin! îl cert eu în joacă.

Ușa se deschide, iar eu îmi țin respirația. Imaginea mamei mele furioase îmi apare în fața ochilor și mi-e teamă să nu se fi întors pentru runda a doua.

Așa că mă bucur din tot sufletul când văd că în încăpere intră Steph și Tristan.

— Cred că am ratat ceva deosebit. Mama ta era să mă dărâme în parcare, spune Steph, iar eu nu pot să fac altceva decât să izbucnesc în râs.

75

Hardin rămâne peste noapte la mine în cameră, în timp ce Steph se duce cu Tristan la apartamentul acestuia. Petrecem restul serii discutând și sărutându-ne, înainte ca Hardin să adoarmă în cele din urmă cu capul la mine în poală.

Visez cu ochii deschiși la un loc unde să putem locui împreună. Mi-ar plăcea să mă trezesc în fiecare dimineață și să-l găsesc pe Hardin lângă mine, dar nu e un plan realist. Sunt prea tânără, iar povestea asta avansează mult prea repede.

Luni dimineață, alarma începe să sune cu zece minute mai târziu, dându-mi tot programul peste cap. După ce fac duș și mă machiez repede, îl trezesc pe Hardin înainte să dau drumul la uscătorul de păr.

— Cât e ceasul? bolborosește el.

— E șase jumătate și trebuie să mă usuc la păr.

— Șase și jumătate? Trebuie să ajungi acolo la ora nouă; hai înapoi în pat.

— Nu, mai am să-mi aranjez părul și să-mi cumpăr cafea. Trebuie să plec de aici până în șapte și jumătate; fac pe drum patruzeci și cinci de minute, îi aduc aminte.

— Tot o să ajungi cu patruzeci și cinci de minute mai devreme; ar trebui să pleci la opt. Închide ochii la loc și se întoarce pe partea cealaltă.

Îl ignor și îmi bag uscătorul de păr în priză. El apucă o pernă și își acoperă capul cu ea. După ce îmi ondulez părul, mai arunc o privire pe agendă ca să fiu sigură că nu ratez nimic.

— De aici te duci direct la cursuri? îl întreb pe Hardin în timp ce mă îmbrac.

— Mda, probabil. Zâmbește și se dă jos din pat. Pot să-ți folosesc periuța de dinți?

— Ăă, da, cred că da... O să-ți cumpăr și ție una nouă când mă întorc.

Nimeni nu mi-a cerut niciodată voie să îmi folosească periuța de dinți. Încerc să-mi imaginez cum mai folosesc eu periuța după ce a trecut prin gura lui, dar nu-mi pot da seama.

— Eu zic că nu e cazul să pleci până la opt; gândește-te la lucrurile pe care le putem face în treizeci de minute, spune el, iar eu mă uit la el și la gropițele lui ispititoare și observ cum privirea lui îmi măsoară trupul de sus în jos.

Privirea mi se oprește pe umflătura din boxerii lui, iar trupul mi se înfierbântă imediat. Degetele mi se opresc pe nasturele de la mijloc al cămășii mele, în timp ce Hardin vine leneș către mine și se așază în spatele meu. Îi fac semn să-mi desfacă fermoarul fustei, iar el se supune, dar mâinile sale îmi mângâie delicat pielea când face asta.

— Trebuie să plec. Trebuie să îmi cumpăr și cafeaua, zic eu cu frenezie. Dacă e traficul aglomerat? Dacă e un accident? Dacă se sparge un cauciuc sau dacă rămân în pană de benzină? M-aș putea rătăci sau aș putea să nu găsesc loc de parcare. Dacă va trebui să parchez foarte departe și apoi va trebui să merg foarte mult pe jos,

și dacă voi începe să gâfâi, și dacă voi avea nevoie de câteva minute să-mi revin...

— Trebuie să te calmezi, iubito. Stai foarte prost cu nervii.

Îmi răsuflă ușor peste ureche. Mă uit la el în oglindă. Arată minunat când se trezește, toropeala asta îl face să pară mai blând.

— Nu mă pot abține; stagiatura asta înseamnă foarte mult pentru mine. Nu vreau să risc s-o pierd.

Mintea mi-o ia la goană. O să fie mai bine după ziua de astăzi, după ce o să-mi dau seama la ce trebuie să mă aștept și o să pot să-mi planific săptămâna în funcție de asta.

— Doar nu vrei să te prezinți acolo în halul ăsta de nervi; te vor mânca de vie.

Îmi înșiră o serie de săruturi micuțe pe gât.

— O să mă descurc. *Sper.*

Mă trec fiorii când îi simt respirația caldă pe gât.

— Lasă-mă să te ajut să te relaxezi înainte de toate. Are vocea joasă și seducătoare, dar și un pic somnoroasă.

— Eu...

Își trece degetele peste umărul meu, apoi coboară pe piept. Ne încrucișăm privirile în oglindă și oftez înfrântă.

— Cinci minute? întreb și implor în același timp.

— Exact cât am nevoie.

Vreau să mă întorc, dar el mă oprește.

— Nu, vreau să te uiți, îmi mârâie în urechi. Simt deja obișnuitul spasm dintre picioare datorat vorbelor lui. Gem, iar el îmi așază părul pe umărul stâng și își lipește trupul de al meu. Mâna lui coboară și îmi ridică fusta lungă.

— Măcar nu porți colanți astăzi. Trebuie să recunosc că sunt un adevărat fan al acestei fuste. Mi-o ridică până în talie. Mai ales când arată așa.

Ochii nu mi se dezlipesc de pe mâinile lui în oglindă, iar pulsul mi-a luat-o la trap. Are degetele ușor reci când mi le strecoară în chiloți; atingerea mă face să mă retrag puțin, iar el râde lângă gâtul

meu. Are cealaltă mână trecută peste pieptul meu, imobilizându-mă. Mă simt atât de expusă și atât de excitată în același timp. Să-l privesc cum mă atinge mă face să mă gândesc la lucruri despre care nici nu știam că există. Degetele lui se mișcă încet înăuntrul meu, iar el mă sărută încet pe gât.

— Uită-te cât ești de frumoasă, îmi șoptește el în ureche.

Mă privesc în oglindă și de-abia o recunosc pe fata din fața mea. Obrajii îmi sunt de un roșu aprins; am ochii măriți și disperați. Cu fusta adunată până la șolduri și cu degetele lui Hardin mișcându-se în interiorul meu, arăt diferit... chiar sexy.

Îmi închid ochii și simt un gol în stomac. Hardin își continuă asaltul lent și minunat, iar eu mă mușc de buza de jos și scot un geamăt înăbușit.

— *Deschide ochii*, îmi ordonă el.

Privirile ni se încrucișează și simt că o iau razna. Hardin stă în spatele meu, îmbrățișându-mă, privindu-mă cum îmi pierd controlul de la atingerea sa. E tot ceea ce îmi trebuie. Îmi dau capul pe spate și picioarele încep să-mi tremure.

— Asta e, iubito, șoptește el și mă strânge și mai tare în brațe, țintuindu-mă în timp ce vederea mi se tulbură și îi rostesc numele.

Când deschid din nou ochii, Hardin mă sărută pe tâmplă și îmi așază un cârlionț după ureche, trăgându-mi fusta înapoi pe coapse. Mă întorc cu fața la el și mă uit cât e ceasul. E doar șapte și treizeci și cinci de minute.

Chiar i-a luat numai cinci minute, mă gândesc și zâmbesc.

— Vezi, acum ești mult mai relaxată și pregătită să cucerești America asta corporatistă, nu-i așa? surâde el, în mod clar mândru de sine. Nu-l pot învinovăți.

— Chiar da. Dar tu nu ești un american prea reușit, îl necăjesc eu și îmi iau geanta.

— Nici nu pretind că sunt, spune el. Ultima șansă să te duc cu mașina. În fine, cum nu am mașina aici, vrei să te duc cu mașina ta?

— Nu, dar îți mulțumesc.

— Baftă. O să te descurci de minune.

Mă sărută din nou, iar eu îi mulțumesc și îmi adun lucrurile, lăsându-l în camera mea. Dimineața asta s-a dovedit a fi grozavă, în ciuda faptului să mi-a sunat alarma cu zece minute mai târziu. Parcurg drumul repede, nefiind aglomerat, așa că, atunci când ajung și parchez, ceasul e doar opt și jumătate. Mă hotărăsc să-l sun pe Hardin ca să treacă timpul mai repede.

— Te simți bine? spune el la telefon.

— Da, am ajuns deja, îi zic. Îmi imaginez expresia lui satisfăcută.

— Ți-am spus eu. Puteai să mai stai zece minute și să-mi faci un sex oral.

Mă hlizesc.

— Mereu pervers, inclusiv dis-de-dimineață.

— Da, așa sunt eu, constant.

— Nu am cum să te contrazic.

Mai pălăvrăgim puțin despre perversitatea lui până când vine momentul să intru. Îmi croiesc drum până la ultimul etaj, unde se află biroul lui Christian Vance, și o anunț pe femeia de la recepție că am sosit.

Ea răspunde cuiva la telefon și, după câteva clipe, îmi zâmbește generos.

— Domnul Vance vrea să vă întâmpine; vine într-o secundă.

Ușa biroului în care am susținut interviul se deschide și apare domnul Vance în persoană.

— Domnișoară Young! mă salută el.

Este îmbrăcat într-un costum atât de frumos încât mă simt intimidată, dar mă bucur că m-am îmbrăcat și eu ca o profesionistă adevărată. Are un dosar gros sub braț.

— Bună ziua, domnule Vance. Îi zâmbesc și îi dau mâna.

— Te rog, spune-mi Christian. Permite-mi să te conduc la biroul tău.

— Birou? bolborosesc eu.

— Da, vei avea nevoie de propriul tău spațiu. Nu e mare lucru, dar e al tău. Hai să ne uităm puțin pe actele tale.

Îmi zâmbește și merge atât de repede, încât cu greu mă pot ține după el. Cotește la stânga pe un coridor plin cu birouri micuțe.

— Am ajuns, anunță el.

Lângă ușă, văd o plăcuță neagră cu numele meu pe ea, scris cu litere apăsate albe.

Cred că visez. Biroul e mare cât camera mea de la cămin. Eu și domnul Vance avem viziuni diferite când spunem „nu e mare lucru". Înăuntru se află un birou din lemn de cireș de dimensiuni medii, două dulapuri pentru dosare, două scaune, un raft pentru cărți, un computer... și chiar *o fereastră!* Se așază în fața biroului, iar eu mă pun la locul meu. Îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc cu ideea că am propriul birou.

— Deci, domnișoară Young, haideți să trecem în revistă responsabilitățile pe care le veți avea aici, spune el. Va trebui să parcurgeți minimum două manuscrise în fiecare săptămână; dacă sunt valoroase și se potrivesc cu ceea ce publicăm noi aici, mi le veți trimite mie. Dacă nu merită să mă uit la ele, le aruncați.

Nu-mi vine să cred așa ceva. Stagiatura asta este literalmente un vis devenit realitate. Voi fi plătită și voi primi și puncte-credit pentru a citi.

— Veți primi un salariu de 500 de dolari săptămânal și, dacă merge bine, după 90 de zile veți primi o mărire.

Cinci sute pe săptămână! Ar trebui să-mi ajungă pentru a-mi închiria propriul apartament.

— Mulțumesc foarte mult; este mult mai mult decât aș fi sperat, îi zic.

De-abia aștept să-l sun pe Hardin și să-i povestesc despre toate astea!

— Plăcerea e de partea mea. Am aflat din surse credibile că ești conștiincioasă. Poate o să-i spui lui Hardin cât de minunat este aici, poate o să vină să lucreze din nou pentru mine, zice el în glumă.

— Poftim?

— Hardin obișnuia să lucreze pentru noi până ni l-a luat Bolthouse de sub nas. A început ca stagiar aici anul trecut, se descurca grozav și

l-am angajat imediat. Dar i-au oferit un salariu mai mare și îl lasă să lucreze de acasă. Ne-a spus că nu îi place cum e aranjat biroul, așa că ne-a părăsit. Imaginează-ți! Zâmbește și își potrivește ceasul.

Râd nervos.

— O să-i aduc aminte cât e de grozav locul acesta.

Habar n-aveam că are o slujbă. Nu mi-a spus niciodată.

Domnul Vance îmi întinde dosarul pe birou.

— Hai să scăpăm odată de actele de angajare.

După treizeci de minute de „semnează aici" și „inițiala tatălui aici", terminăm în sfârșit, și domnul Vance pleacă, lăsându-mă să mă „familiarizez" cu biroul și calculatorul.

Dar de îndată ce iese și închide ușa în urma lui, primul lucru pe care îl fac e să chițăi de bucurie și să mă rotesc cu scaunul meu, de la masa mea de lucru, din propriul meu birou!

76

Când mă întorc la mașină după cea mai bună primă zi de serviciu posibilă, îl sun pe Hardin, dar nu-mi răspunde. Voiam să-i spun cât de bine mi-a mers în dimineața asta și să-l întreb de ce nu mi-a zis nici că are serviciu, nici că a lucrat la Vance.

Când ajung în campus este de-abia ora unu, căci mi-au dat drumul devreme, fiind ocupați cu niște ședințe la nivel înalt sau ceva de genul ăsta. Practic, am toată ziua la dispoziție, așa că mă duc la mall și mă plimb pe acolo. După ce intru și ies din aproape fiecare magazin posibil, intru și la Nordstrom, gândindu-mă că nu mi-ar strica alte câteva ținute pentru serviciu. Amintirea imaginii mele și a lui Hardin în oglindă de dimineață îmi revine în minte și îmi dau seama că am nevoie și de chiloți și sutiene noi. Lenjeria mea este atât de simplă și deja s-a cam uzat. Lui Hardin nu pare să-i pese, dar mi-ar plăcea la nebunie ca, atunci când îmi scot tricoul, să vadă un sutien care nu e nici alb, nici negru clasic. Scotocesc printre rafturi și găsesc câteva seturi promițătoare. Îmi place unul de culoare roz-deschis și confecționat aproape în întregime din dantelă. Numai faptul că îl iau de pe

raft mă face să roșesc, dar îmi place la nebunie. O vânzătoare cu părul cârlionțat și cu prea mult ruj roșu vine înspre mine ca să mă ajute.

— Oh, da, e drăguț, dar ce părere ai despre ăsta? spune ea și ridică un obiect care pare a fi un morman de șnururi roz aprins pe un umeraș.

— Aăăă... nu e chiar stilul meu, îi spun și mă uit în pământ.

— Înțeleg că preferi lenjeria mai *serioasă*? întreabă ea.

De ce trebuie să discutăm gusturile mele în materie de lenjerie? Nu cred că m-aș putea simți mai umilită.

— Ar trebui să încerci stilul șort bărbătesc; e sexy fără să fie prea exagerat, zice ea și ridică același set roz pal pe care l-am luat eu, numai că sunt diferiți chiloții.

Șort bărbătesc. Niciodată nu mi-a păsat prea tare de chiloții mei, pentru că oricum nu-i vedea nimeni; cine putea să-și imagineze că va fi atât de umilitor și complicat.

— Bine.

Cedez, iar ea scoate mai multe seturi de pe raft: unul alb, unul negru și unul roșu. Cel roșu mi se pare puțin șocant, dar trebuie să recunosc că e fascinant. Chiar și cel negru și cel alb arată mai exotic decât alegerile mele obișnuite, pentru că sunt făcute din dantelă.

Zâmbetul ei pare un abis adânc și înspăimântător.

— Probează-le; sunt toate același stil.

Dau din cap politicos și i le iau din mână, sperând că, dacă mă îndepărtez, nu se va ține după mine. Mă bucur că nu o face și mai găsesc câteva rochii și o pereche de pantofi comozi. Sunt nevoită să îi cer casierei să-mi repete de trei ori suma totală înainte de a plăti.

Lenjeria elegantă este mult mai scumpă decât credeam eu. Hardin să facă bine și s-o aprecieze.

Când mă întorc în cameră, Steph nu e acolo și nici nu am vreo veste de la Hardin, așa că mă hotărăsc să trag un pui de somn. Îmi pun hainele cele noi deoparte și sting lumina.

Mă trezesc în sunetul unei sonerii de telefon neobișnuite. Mă răsucesc și deschid ochii. Sunt sigură că Hardin stă pe un scaun, cu picioarele urcate pe dulapul lui Steph.

— Ai dormit bine? mă întreabă el zâmbind.

— Chiar bine, da. Cum ai intrat aici? Mă frec la ochi.

— Am recuperat cheia de la Steph.

— Ah. De cât timp stai aici?

— De vreo treizeci de minute. Cum a mers la Vance? Nu credeam că te-ai întors deja; e de-abia șase. Dar tu erai aici, sforăind, deci înseamnă că ai avut o zi obositoare. Râde.

Mă ridic pe un cot și mă uit la el.

— A fost grozav. Am propriul meu birou, cu numele meu pe ușă, nu-mi vine să cred! Este senzațional. O să câștig mai mulți bani decât am crezut și trebuie să citesc manuscrise; este jobul perfect, nu-i așa? Mi-e și teamă să nu stric totul, pentru că este prea bine. Știi? bat eu câmpii.

— Uau, cred că Vance te place mult de tot. Ridică din sprânceană. Dar te vei descurca, nu-ți face griji.

— Mi-a spus că ai lucrat acolo, îi zic, testându-i reacția.

— Mă miram să nu-ți spună.

— De ce nu mi-ai zis? De ce nu mi-ai spus că ai și acum un serviciu? Când ai timp să și muncești?

— Pui întotdeauna atât de multe întrebări. Își trece mâinile prin păr. Dar o să-ți răspund la ele, completează el. Nu ți-am spus, ei bine, habar n-am de ce nu ți-am spus. Și timp să muncesc îmi fac eu. Când nu sunt cu tine îmi găsesc timp.

Stau cu fața la el și cu picioarele încrucișate.

— Domnul Vance te place foarte mult, a spus că vrea să lucrezi din nou pentru el.

— Sunt convins că vrea, dar nu, mulțumesc. Câștig mai mult decât la el *și* am mai puțin de muncă, se laudă el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Povestește-mi despre slujba ta. Ce faci mai exact?

Dă din umeri.

— Citesc manuscrise, le editez. Același lucru pe care îl faci și tu, doar că mă implic mai mult.

— Ah, și îți place?

— Da, Tessa. Îmi place. Are un ton cam aspru.

— E foarte bine. Vrei să lucrezi la Portland Independent după ce termini facultatea?

— Nu știu ce vreau să fac. Se strâmbă.

— Am spus ceva greșit? il întreb.

— Nu, doar că pui tot timpul prea multe întrebări.

— Poftim?

Oare e sarcastic sau vorbește serios?

— Nu trebuie să cunoști toate detaliile din viața mea, se răstește el.

— Fac doar conversație, purtăm o discuție neconvențională despre slujba ta, spun eu. Astea sunt lucrurile normale pe care le fac oamenii, scuză-mă că mă interesează viața ta de zi cu zi.

Nu spune nimic. Ce naiba are? Am avut o zi minunată și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă cert cu el. Îmi ațintesc privirea în tavan și păstrez și eu tăcerea. În cele din urmă, trag concluzia că sunt nouăzeci și cinci de panouri acolo sus și patruzeci de șuruburi care le țin fixate.

— Trebuie să fac un duș, spun într-un final.

— Păi, du-te, ce mai stai? pufnește el.

Îmi dau ochii peste cap și îmi iau trusa de toaletă.

— Știi, credeam că am trecut peste asta, că nu mai ești măgar fără niciun motiv, îi zic și ies din cameră.

Stau destul de mult timp la duș, mă epilez pe picioare la nesfârșit pentru rochia pe care mi-am cumpărat-o ca s-o port mâine, în prima mea zi cu adevărat la Vance. Sunt foarte emoționată, dar entuziasmul meu depășește orice emoție. Mi-ar plăcea ca Hardin să nu mai fie atât de nesimțit. Tot ce am făcut a fost să-l întreb despre serviciul despre care nu mi-a spus nimic. Ar trebui să vorbesc cu el despre asta, dar sunt atât de multe amănunte despre el pe care nu le cunosc și acest lucru mă face să mă simt cu adevărat stânjenită.

Încerc să-mi dau seama cum să-i explic acest lucru, dar când mă întorc în cameră Hardin a dispărut.

77

Atitudinea lui Hardin mă enervează din cale-afară, dar încerc s-o dau uitării și îmi descurc părul ud și îmi pun lenjeria roz-deschis pe care am cumpărat-o azi. Îmi trag pe mine un tricou și mă uit la lucrurile pe care le-am pregătit pentru mâine. Nu mă pot întreba decât unde a plecat; știu că sunt obsedată și puțin nebună, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că poate e cu Molly.

În timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să-l sun sau nu pe Hardin, primesc un mesaj de la Steph în care mă anunță că nu vine la noapte. S-ar putea muta foarte bine cu Tristan și cu Nate; stă acolo cinci nopți pe săptămână și Tristan o adoră. Probabil că el i-a povestit despre serviciul lui de la a doua întâlnire și probabil că nu se răstește din senin la ea și nu pleacă de lângă ea fără niciun motiv.

— Ce norocoasă e Steph, îmi zic eu și iau telecomanda de la televizorul ei.

Degetele mele apasă aiurea pe butoane și mă decid să mă uit la o reluare a unui episod al serialului *Friends*, pe care l-am mai văzut de cel puțin o sută de ori. Nu-mi mai aduc aminte când m-am uitat

ultima dată la televizor, dar e plăcut să zaci în pat și să urmărești o comedie ușoară ca să scapi de cea mai recentă ceartă lipsită de sens cu Hardin.

După câteva episoade ale unor seriale diverse, îmi simt pleoapele grele. Pentru că sunt somnoroasă, furia îmi dispare pentru moment și îi dau lui Hardin un mesaj în care îi urez noapte bună, dar el nu-mi răspunde până adorm.

— La naiba.

Mă trezește din somn o bufnitură puternică. Sar din pat și aprind lumina și îl găsesc pe Hardin împleticindu-se și încercând să înainteze prin camera întunecată.

— Ce faci? îl întreb.

Când mă privește, îi văd ochii roșii și umezi. E beat. *Minunat.*

— Am venit să te văd, spune el și se trântește pe un scaun.

— De ce? scâncesc eu.

Îl vreau aici, dar nu beat la două dimineața.

— Pentru că îmi era dor de tine.

— Atunci de ce ai plecat?

— Pentru că mă enervai.

Au.

— Bine, eu mă bag la loc în pat; ești beat și mi-e clar că vei fi din nou afurisit.

— Nu sunt afurisit, Tessa. Și nici beat nu sunt... bine... *sunt*, și ce dacă?

— Nu-mi pasă că ești beat, dar mâine am cursuri și trebuie să dorm.

Aș sta trează toată noaptea cu el dacă aș ști că nu o să-mi spună nimic jignitor până dimineață.

— *Mâine ai cursuri,* mă imită el. Nu cred că poți fi mai încuiată la minte de atât. Râde de parcă ar fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

— Ar trebui să pleci, îi zic și mă întind înapoi în pat, cu fața la perete.

Nu-mi place de Hardin așa. Îl vreau înapoi pe Hardin al meu cel demidulce. Nu pe nemernicul ăsta beat.

— Ooo, iubito, nu te supăra pe mine, spune el, dar nu-l bag în seamă. Chiar vrei să plec? Știi ce se întâmplă când dorm fără tine, zice aproape șoptit.

Mă înțeapă inima. Știu ce se întâmplă, dar nu e corect din partea lui să folosească acest lucru împotriva mea când e beat și mă ia peste picior.

— Bine. Poți să rămâi, dar eu mă culc la loc.

— *De ce? Nu vrei să stai cu mine?*

— Ești beat și ești rău.

Mă întorc în sfârșit cu fața la el.

— Nu sunt rău, zice el, cu o expresie neutră pe chip. Nu am spus decât că erai enervantă.

— Este un lucru destul de răutăcios. Mai ales când tot ce făcusem a fost să te întreb despre serviciul tău.

— Ah, Doamne, nu din nou. Haide, Tessa, las-o baltă. Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Vocea îi este plângăcioasă și încurcă vorbele.

— De ce ai băut în seara asta?

Nu mă deranjează că bea; nu sunt mama lui și este om în toată firea. Ceea ce mă deranjează este că, de fiecare dată când bea, are un motiv să facă asta. El nu bea doar ca să se distreze.

Își mută privirea de la mine și se uită către ușă de parcă plănuiește să evadeze.

— Nu... Nu știu... Am simțit nevoia să beau... *mai mult.* Poți să nu mai fii supărată pe mine? Te iubesc, zice el și se uită în ochii mei.

Aceste vorbe sunt suficiente pentru a-mi risipi furia și mă trezesc că vreau să mă țină în brațe.

— Nu sunt supărată pe tine, pur și simplu nu vreau să stricăm relația. Nu-mi place când te superi pe mine fără niciun motiv și apoi te cari. Dacă te superi pentru un anumit lucru, vreau să-mi spui.

— Tu pur și simplu nu suporți să nu ai control asupra tuturor lucrurilor, zice el și se clatină puțin.

— Poftim?

— Ești obsedată să deții controlul. Ridică din umeri ca și cum ar fi un fapt bine cunoscut.

— Ba nu, nu sunt. Doar că îmi place ca lucrurile să stea într-o anumită ordine.

— Da, ordinea impusă de tine.

— Deci, să înțeleg că nu am terminat cearta. Mai ai și alte reproșuri pe care vrei să mi le faci? mă răstesc eu.

— Nu, doar că ești obsedată de control și că vreau din tot sufletul să te muți cu mine.

Poftim? Toanele lui mă lovesc literalmente ca un bici.

— Ar trebui să te muți cu mine, am găsit un apartament azi. Nu am semnat nimic deocamdată, dar e un loc drăguț.

— Când?

E greu să țin pasul cu toate cele cinci personalități ale lui Hardin Scott.

— După ce am plecat de aici.

— Înainte să te îmbeți? îl întreb.

Își dă ochii peste cap. Lumina lămpii se reflectă în metalul inelului său din sprânceană, iar eu încerc să ignor cât de atrăgător este.

— Da, înainte să mă îmbăt. Deci, ce părere ai? Te muți cu mine sau nu?

— Știu că nu prea te pricepi la chestia asta cu relațiile, dar de obicei oamenii nu-și insultă iubita și nu-i cer să se mute împreună în aceeași frază, îl informez eu, mușcându-mă de buza de jos ca să nu se vadă că zâmbesc.

— Ei bine, uneori iubita trebuie să se destindă puțin.

Zâmbește cu subînțeles. Chiar și beat, este extrem de fermecător.

— Bine atunci, și iubitul nu mai trebuie să fie un nesimțit, ripostez eu.

— Încerc să nu mai fiu nesimțit, chiar încerc. Dar uneori nu mă pot abține. Se așază pe marginea patului. Mă pricep la asta foarte, foarte bine!

— Știu, oftez eu.

Trecând peste episodul din această noapte, știu că s-a străduit mult să fie mai drăguț. Nu vreau să-i găsesc scuze, dar se descurcă mult mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Deci, te muți cu mine? Zâmbește optimist.

— Dumnezeule, hai să nu ne grăbim. Deocamdată, fii mulțumit cu faptul că nu mai sunt supărată pe tine, îi spun și mă ridic. Acum hai să dormi cu mine, îi ordon.

Își ridică o sprânceană ca și cum mi-ar spune „vezi, ești obsedată de control", dar se ridică și își dă jos jeanșii fără să comenteze. După ce își scoate tricoul, îl pune pe pat în fața mea și îmi place la nebunie că vrea să îi port tricourile. Trag de bluza mea ca s-o scot, dar el mă oprește.

— *La dracu'*, bolborosește el și mă privește. Cu ce ești îmbrăcată? Ochii îi sunt întunecați și larg deschiși.

— Mi-am... mi-am cumpărat niște lenjerie nouă astăzi. Mă înroșesc și mă uit în altă parte.

— Văd asta... La dracu', repetă el.

— Ai mai spus asta. Chicotesc.

Lumina din ochii lui Hardin sclipește pentru mine și asta îmi dă fiori.

— Arăți incredibil, gâfâie el. Mereu arăți, dar acum ești...

Am gura uscată și mă uit în jos cum boxerii i se strâng în jurul umflăturii care tot crește. Atmosfera dintre noi s-a schimbat pentru a cincea oară în seara asta.

— Voiam să-ți arăt mai devreme, dar erai prea ocupat să te porți ca un nesimțit.

— Îhâm, bolborosește el, în mod clar nebăgând în seamă ce spun eu.

Își pune genunchiul pe pat și îmi admiră trupul, după care se urcă pe mine.

Buzele lui au gust de whisky și mentă, iar combinația este divină. Săruturile noastre sunt moi și incitante, ne apropiem și ne depărtăm,

iar limba lui alunecă jucăuș, împletindu-se cu a mea. Mâna sa mi se încurcă în păr și simt cum erecția lui mă împunge în abdomen când își lipește corpul de al meu. Îmi dă drumul la păr ca să se sprijine pe un cot și să-și folosească mâna cealaltă pentru a mă pipăi. Degetele lui lungi alunecă pe sutienul meu de dantelă, intrând și ieșind. Își linge buzele luându-mi sânii în palme și mângâindu-i în sus și în jos.

— Nu mă pot hotărî dacă sutienul trebuie să rămână pe tine... zice el.

Mie nu-mi pasă; sunt prea fascinată de degetele lui grațioase care îmi ating pielea.

— Jos cu el, zice și îmi desface sutienul.

Îmi arcuiesc spinarea, iar el îmi scoate sutienul, gemând când zonele genitale ni se întâlnesc.

— Ce vrei să facem, Tess? Are o voce tremurândă și necontrolată.

— Păi, ți-am mai spus, îi zic, iar el îmi trage chiloții pe o parte.

Mi-aș fi dorit să nu fi băut în seara asta, dar poate că starea lui de semiebrietate mă va face să par mai puțin ciudată.

Țip scurt când degetele lui mă pătrund și îmi înfășor o mână în jurul lui, încercând să mă prind de ceva, de orice. Strecor cealaltă mână între noi și îi apuc încet penisul. Geme, iar eu îl strâng ușor și îl mângâi delicat.

— Ești sigură? gâfâie el. Îi citesc incertitudinea în ochii verzi și limpezi.

— Da, sunt sigură. Nu mai exagera cu gândirea.

Frate, s-a întors roata, acum eu sunt aceea care îi spune lui acest lucru.

— Te iubesc. Știi asta, nu-i așa?

— Da. Îmi lipesc buzele de ale lui. Te iubesc, Hardin, îi șoptesc, aproape de gură.

Degetele lui pompează încet înăuntru și afară, iar el își apropie gura de gâtul meu. Mă mușcă violent de piele, apoi își trece limba peste zona dureroasă ca să mă aline. O face la nesfârșit, iar trupul meu a luat cu totul foc.

— Hardin... Eu... încerc să spun, iar el își scoate repede mâna dinlăuntrul meu, sărutându-mă în timp ce eu gem.

Se retrage un pic și își agață degetele de chiloții mei, trăgându-i în jos. Îmi pune ambele mâini pe coapse și mă strânge ușor, înainte de a mă săruta pe abdomen și de a răsufla deasupra zonei mele umezite. Corpul mi se ridică involuntar de pe pat, iar limba lui se mișcă în sus și în jos, în timp ce el își încolăcește mâinile în jurul coapselor mele, ținându-le depărtate. În câteva secunde, picioarele încep să-mi tremure și mă apuc cu mâinile de cearșafuri în timp ce el continuă să mă lingă.

— Spune-mi cât de bine te simți, zice, aproape de mine.

De pe buze îmi scapă sunete înăbușite când încerc să spun ceva, orice ar fi. Hardin continuă să-mi spună lucruri vulgare, lingându-mă printre cuvinte, ceea ce alcătuiește un tipar delicios care îmi face trupul să tremure și degetele de la picioare să se încordeze. Când mă trezesc la realitate, îi simt gura lipită de a mea, cu un gust ciudat pe buze. Pieptul mi se umflă și respirația îmi este întreruptă.

— Ești... începe el să spună.

— Șșș... Da, sunt sigură, îi zic și îl sărut cu putere.

Unghiile mele îl zgârie pe spate, apoi îi trag boxerii sub șold. Oftează când bariera dispare și amândoi gemem când trupurile noastre se ating încă o dată.

— Tessa, eu...

— Șșș..., îi spun iarăși.

Vreau acest lucru mai mult decât orice altceva pe lume și nu mai am chef să-l aud vorbind.

— Dar, Tessa, trebuie să-ți spun ceva...

— Șșș. Hardin, te rog, nu mai vorbi, îl rog și îl sărut din nou.

Îi iau penisul și îl mângâi în sus și în jos. Închide ochii și trage o gură adâncă de aer. Instinctul pune stăpânire pe gesturile mele și îmi frec degetul cel mare de vârful penisului, ștergând umezeala de acolo și simțindu-l cum îmi pulsează în mână.

— O să-mi dau drumul dacă mai faci asta, geme el.

Deodată, se ridică și sare din pat. Înainte să apuc să-l întreb unde se duce, scoate o cutiuță din jeanși.

Ah. Deci chiar se întâmplă.

Știu că ar trebui să-mi fie teamă sau să am măcar emoții, dar tot ce simt e iubirea pentru el și a lui pentru mine.

Așteptarea a ceea ce va urma mă umple de curiozitate și timpul parcă încetinește până când el se întoarce în pat lângă mine. Mereu am crezut că prima dată o voi face cu Noah, în noaptea nunții noastre. Am fi fost într-un pat imens dintr-un bungalou elegant de pe vreo insulă tropicală. Dar iată-mă în camera mea mică din cămin, în patul meu minuscul, alături de Hardin, și nu aș vrea să schimb nimic din toate astea.

78

Nu am mai văzut prezervative decât la ora de educație sexuală, când mă intimidau foarte mult. Dar aici, acum, vreau doar să-l smulg din mâna lui Hardin și să i-l pun cât mai repede cu putință. Mă bucur că Hardin nu-mi poate auzi gândurile indecente, chiar dacă vorbele lui sunt mult mai vulgare decât orice gând de-al meu.

— Ești... Are vocea joasă.

— Dacă mă mai întrebi dacă sunt sigură, te omor.

Zâmbește, apoi râde de-a binelea, fluturând prezervativul pe care îl ține între degetul mare și cel arătător.

— Voiam să spun, mă ajuți să pun ăsta sau îl pun singur?

Îmi mușc buza.

— Ah. Aș vrea... dar va trebui să-mi arăți cum se face totuși, spun, dându-mi seama că ceea ce am învățat despre prezervative la ora de educație sexuală nu m-a pregătit, de fapt, pentru acest moment și nu vreau să fac ceva greșit.

— Bine.

Se așază pe pat, iar eu stau cu picioarele încrucișate. Se întinde înspre mine și mă sărută cu tandrețe pe frunte. Când deschide cutia, întind o mână, dar el chicotește și dă din cap.

— Îți arăt eu, uite așa.

Îmi ia mâna și scoate un disc micuț, folosind mâinile noastre împletite pentru a-și pune prezervativul pe penis. Este alunecos la atingere.

— Acum se duce în jos, spune el, cu obrajii în flăcări.

Mâinile noastre așază prezervativul pe pielea sa întărită, iar ochii lui se îngustează, în timp ce penisul i se mărește.

— Nu a fost rău pentru o virgină și un bețiv, glumesc eu.

Ridică o sprânceană și îmi zâmbește. Mă bucur că suntem jucăuși și nu ne luăm foarte mult în serios; mă face să am mai puține emoții pentru ceea ce urmează să se întâmple.

— Nu sunt beat, iubito. Am consumat câteva băuturi, dar cearta cu tine m-a trezit, ca de obicei. Zâmbește arătându-și gropițele din obraji și își trece degetul mare peste buza mea de jos.

Răspunsul lui are darul de a mă destinde. Chiar nu am chef să leșine la jumătate sau să vomite peste mine. Râd singură de propriile gânduri și îl privesc din nou. Ochii îi sunt limpezi, nu tulburi ca acum o oră.

— Acum ce facem? întreb eu înainte să mă gândesc la ce zic.

El râde, îmi ia mâna și mi-o așază în jurul penisului.

— Nerăbdătoare? Mă necăjește în glumă, iar eu dau din cap. Și eu, recunoaște el și îmi place la nebunie senzația cărnii sale întărite la mine în mână.

Răsucindu-se, se urcă deasupra mea. Cu un genunchi îmi desparte picioarele, desfăcându-le larg, și simt cum degetele lui mă mângâie acolo jos.

Mă întreb dacă va fi blând cu mine... Așa sper.

— Ești foarte udă, deci va fi mai ușor.

Trage aer în piept. Buzele noastre se întâlnesc și el mă sărută încet, iar limba lui se împletește cu a mea. Buzele lui par lipite de ale

mele, făcute doar pentru mine. Se dă puțin înapoi și mă sărută pe colțurile gurii, pe nas și apoi din nou pe buze. Îmi pun mâinile pe spinarea lui într-o încercare disperată de a-l trage mai aproape de mine.

— Încet, iubito, trebuie s-o luăm ușor, îmi șoptește el lângă lobul urechii. La început o să doară, așa că spune-mi dacă vrei să mă opresc. Vorbesc serios, bine? spune el încet și se uită fix în ochii mei, așteptând răspunsul.

— Bine, gâfâi eu.

Am auzit că pierderea virginității este dureroasă, dar nu are cum să fie atât de rău. Așa sper, cel puțin.

Hardin mă sărută din nou. Simt prezervativul mătăsos frecându-se de mine și făcându-mă să tremur. Câteva secunde mai târziu mă pătrunde...

Este un sentiment atât de neobișnuit... Strâng din ochi și mă aud gemând.

— Te simți bine?

Dau din cap, iar el se mai împinge puțin înlăuntrul meu. Tresar din cauza usturimii pe care o simt în interior. Este la fel de rău cum povestește toată lumea, dacă nu și mai rău.

— *La naiba*, geme Hardin.

Trupul îi este calm, nemișcat, dar senzația este în continuare incredibil de incomodă.

— Pot să mă mișc? Are vocea tensionată și răgușită.

— Da, îi zic.

Durerea continuă, dar Hardin mă sărută peste tot, pe buze, pe obraji, pe nas, pe gât și pe lacrimile care mi se formează la colțurile ochilor. Sunt concentrată pe strânsul mâinilor lui Hardin și pe senzația pe care limba lui mi-o produce pe gât.

— Ah, Dumnezeule, geme el și își dă capul pe spate. Te iubesc, te iubesc atât de mult, Tess.

Îmi răsuflă pe obraz. Liniștea din vocea lui îmi calmează încet durerea, dar ea persistă în timp ce șoldurile lui se mișcă lipite de șoldurile mele.

Vreau să-i spun cât de mult îl iubesc, dar mi-e teamă că dacă voi vorbi, voi izbucni în plâns.

— Vrei să... la naiba... vrei să mă opresc? Se bâlbâie.

Pot simți cum plăcerea și îngrijorarea i se luptă în voce.

Scutur din cap și îl privesc cu uimire cum închide strâns ochii. Maxilarul îi este încordat de concentrare; mușchii lui tari se contractă și se tensionează sub pielea tatuată. Durerea aproape că dispare complet când îl văd cum se dezlănțuie. Îmi mângâie pometii cu degetele și mă sărută din nou înainte de a-și scufunda capul în scobitura gâtului meu. Are respirația sacadată, sălbatică și fierbinte lângă pielea mea. Își apropie fața de a mea și deschide ochii. Aș îndura durerea la nesfârșit doar ca să mai pot simți asta, legătura aceasta profundă cu Hardin care mă poartă în locuri despre care nici nu știam că există. Emoția din ochii lui verzi și strălucitori când mă privește îmi descătușează lacrimile, mă trimite într-o stare de uitare, apoi mă aduce înapoi la el. Îl iubesc și știu, fără nicio îndoială, că și el mă iubește. Chiar dacă relația noastră nu va dura pentru totdeauna, chiar dacă vom sfârși prin a nu ne mai vorbi, voi ști că în acest moment el a însemnat totul pentru mine.

Pot spune că se străduiește din răsputeri să se controleze, să mențină un ritm lent de dragul meu, și îl iubesc și mai mult pentru asta. Timpul încetinește și se oprește, apoi se grăbește și se oprește din nou când intră și iese din mine. Gustul sărat al transpirației i se simte pe buze când mă sărută și vreau mai mult. Îl sărut pe gât și pe locul acela de sub ureche, care știu că-l înnebunește.

Tremură și îmi șoptește numele.

— Te descurci foarte bine, iubito. Te iubesc atât de mult!

Nu mă mai doare, dar încă mă jenează și simt o mică pișcătură de fiecare dată când se împinge în mine. Îmi mut buzele pe gâtul lui, iar mâinile mele îl trag de păr.

— Te iubesc, Hardin, reușesc să spun.

Geme și își aduce buzele cărnoase aproape de ale mele.

— Ah, iubito, o să-mi dau drumul. Bine? spune el printre dinții încleștați.

Dau din cap și îl sărut din nou pe gât, mușcându-l ușor de piele. Ochii lui Hardin nu-mi părăsesc nicio clipă privirea în timpul orgasmului; îmi face promisiuni de iubire infinită și necondiționată, în timp ce se încordează și cade ușor peste mine. Îi simt ritmul puternic al inimii chiar pe pieptul meu și îl sărut pe părul jilav. Pieptul i se liniștește, iar Hardin se ridică, dându-se la o parte de pe mine. Scâncesc din cauza golului subit pe care îl resimt când el retrage prezervativul, îl împăturește și îl pune pe podea deasupra ambalajului de staniol.

— Te simți bine? Cum a fost? Cum te simți?

Ochii lui îmi caută chipul, iar el pare mai vulnerabil decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— Mă simt bine, îl asigur.

Îmi adun coapsele ca să estompez durerea. Văd că este sânge pe cearșafuri, dar nu vreau să mă mișc.

Își dă la o parte părul de pe frunte.

— A fost... a fost cum te-ai așteptat?

— A fost mai bine, îi răspund eu cu sinceritate.

În ciuda durerii, întreaga experiență a fost nemaipomenită. Mă trezesc deja visând la data următoare.

— Serios? Rânjește.

Dau din cap, iar el se înclină înspre mine, turtindu-și fruntea de fruntea mea.

— Pentru tine cum a fost? Va fi mai bine când voi căpăta și eu mai multă... experiență, îi zic.

Rânjetul îi pălește și își pune degetele sub bărbia mea, ridicându-mi capul și făcându-mă să mă uit la el.

— Nu spune asta; a fost superb, iubito. A fost mai mult decât minunat, a fost... cel mai bine, spune el, iar eu îmi dau ochii peste cap.

Sunt sigură că a fost cu fete mult mai dezinvolte, care știau ce să facă și când să facă.

Răspunzând gândurilor mele, el spune:

— Dar nu le iubeam. Este o experiență complet diferită când iubești persoana respectivă. Pe bune, Tessa. E incomparabil. Te rog să nu te îndoiești de tine și nici să nu minimalizezi ceea ce am făcut.

Vocea îi e atât de plăcută și de sinceră, încât mi se umflă inima în piept și îl sărut pe vârful nasului.

El zâmbește și își petrece o mână în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă pieptul său. Miroase atât de bine; chiar și transpirat, Hardin este parfumul meu preferat.

— Te doare?

Își trece degetele prin părul meu și întoarce o șuviță în jurul degetului arătător.

— Un pic. Râd. Mi-e frică să mă ridic.

Mă strânge și mai puternic și mă sărută pe umăr.

— Nu am mai fost niciodată cu o virgină, spune el calm.

Mă uit la el și ochii îi sunt calzi și se vede că nu glumește deloc.

— Ah.

Mintea mea naște o sută de întrebări despre cum a fost pentru el prima dată. Când, unde, cu cine și de ce. Dar alung aceste gânduri; nu o iubea. Nu a iubit pe nimeni niciodată, în afară de mine. Nu-mi mai pasă de femeile din trecutul lui. Ele reprezintă doar atât: trecutul. Nu-mi mai pasă decât de acest bărbat frumos și imperfect care tocmai a făcut dragoste pentru prima oară în viața lui.

79

O oră mai târziu, Hardin mă întreabă:

— Ești gata să te trezești?

— Știu că așa ar trebui, doar că nu vreau, îi răspund și-mi frec obrazul de pieptul lui.

— Nu vreau să te grăbesc, dar îmi vine să fac pipi, spune el, iar eu râd, dându-mă jos de pe el și din pat.

— Ah, zic fără să mă pot abține.

— Te simți bine? mă întreabă el pentru a mia oară.

Își întinde mâna ca să ajute să mă echilibrez.

— Da, mă ustură doar.

Mă crispez când văd cearșafurile.

Le vede și Hardin.

— Da, o să le arunc. Trage cearșafurile de pe patul mic.

— Nu aici. O să le găsească Steph.

— Bine. Atunci unde?

Se leagănă pe călcâie înainte și înapoi. Cred că își chinuie vezica de o vreme.

— Nu știu... le poți pune la o pubelă undeva, când pleci?

— Cine spune că plec? Așa facî: întâi te culci cu mine, după aceea mă dai afară?

Ochii îi dansează amuzați. Își ia jeanșii și boxerii de pe podea și îi îmbracă. Îi culeg tricoul de pe jos și i-l dau. Îl plesnesc peste fund.

— Du-te la toaletă și ia cu tine cearșafurile, pentru orice eventualitate.

Nu știu de ce are atâta importanță, dar ultimul lucru de care am nevoie este să mă investigheze Steph despre pierderea virginității.

— Sigur. Nici nu o să par vreun ciudat sau ceva, cărând niște cearșafuri însângerate la mașină, în toiul nopții.

Mă încrunt, iar el strânge cearșafurile și pornește către ușă.

— Te iubesc, îmi spune înainte să iasă.

Acum că a plecat din cameră, am și eu puțin timp să mă adun. Mă întreb dacă arăt la fel de bine precum mă simt, adică iubită și împăcată cu mine însămi. Amintirea lui Hardin deasupra mea, pătrunzându-mă, îmi face stomacul să se strângă. Acum știu de ce lumea crede că sexul e așa de mare scofală. Am ratat multe până acum, dar știu că, dacă prima mea experiență nu ar fi fost cu Hardin, nici nu ar fi fost atât de uimitoare. Când mă privesc în oglindă, rămân cu gura căscată în fața propriei imagini. Obrajii îmi strălucesc, buzele îmi sunt rotunde. Mă apuc de obraji și mă trag de ei; într-un fel, arăt diferit. Este o schimbare aproape invizibilă și nu pot spune exact care, dar îmi place. Mai zăbovesc o secundă ca să admir micile semne roșii împrăștiate pe sâni. Nu-mi aduc aminte când mi le-a făcut. Mintea mă poartă înapoi la momentele în care a făcut dragoste cu mine, la gura lui fierbinte și umedă trecându-mi peste piele. Mă trezesc din gândurile mele auzind deschizându-se o ușă, care mă face să tresar ușor.

— Te admiri? Hardin rânjește și încuie ușa.

— Nu... Eu...

Habar n-am ce să spun, de vreme ce m-a prins stând în fața oglinzii, complet goală, visând cum buzele lui îmi ating pielea.

— E în regulă, iubito, dacă aș avea trupul tău, și eu m-aș holba la mine în oglindă, îmi spune, iar eu roșesc.

— Cred că o să fac un duș, îi zic, în timp ce mă străduiesc să mă acopăr cu mâinile.

Nu vreau să-mi îndepărtez parfumul lui de pe corp, dar trebuie să mă spăl.

— Fac și eu duș, spune. Ridic o sprânceană, iar el ridică brațele, la mișto. Nu amândoi, știu. Deși... dacă am locui împreună, am putea face asta.

Ceva s-a schimbat și în el, pot vedea asta. Felul în care zâmbește este mai profund, iar ochii îi strălucesc mai tare. Nu cred că altcineva va fi în stare să-și dea seama de asta, dar eu îl cunosc mai bine ca oricine, în ciuda numeroaselor sale secrete, pe care însă plănuiesc să le descopăr.

— Ce e? Își înclină capul într-o parte.

— Nimic, doar că te iubesc, îi spun și obrajii i se înroșesc ușor, în timp ce un zâmbet îi străbate chipul, privindu-mă.

Amândoi părem atât de prostuți și foarte încântați unul de celălalt. Îmi place la nebunie acest lucru. Când fac un pas ca să-mi iau halatul, se pune în fața mea.

— Te-ai gândit măcar vreun pic să locuiești împreună cu mine? întreabă el.

— M-ai mai întrebat și ieri. Nu pot să fac decât o schimbare decisivă pe zi în viața mea. Râd.

Își freacă tâmplele.

— Vreau să semnez mai repede contractul ăla, trebuie să scap de casa aia blestemată a frăției studențești.

— Ai putea să iei apartamentul doar pentru tine, îi sugerez din nou.

— Vreau să fie al nostru.

— De ce?

— Pentru că vreau să petrec cât mai mult timp cu tine. De ce eziți atât? E vorba de bani? Aș plăti eu pentru tot, desigur.

— Ba nu, îl iau eu în râs. Dacă aș fi de acord cu propunerea ta mi-aș dori să contribui, nu caut deloc chîlipiruri.

Nu-mi vine să cred că discutăm despre așa ceva.

— Atunci care e motivul?

— Nu știu... nu ne cunoaștem de foarte mult timp. Nu m-am gândit niciodată că voi locui cu cineva inainte să mă mărit... îi explic.

Ăsta nu este singurul motiv; mama e un alt motiv întemeiat, alături de teama de a trebui să depind de altcineva. Chiar și de Hardin. Așa a făcut mama. S-a bazat pe venitul tatălui meu până când acesta a plecat, după care s-a agățat de slaba eventualitate că el se va întoarce. Mereu s-a așteptat ca el să revină de dragul nostru, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Măritiș? Asta e o idee demodată, Tessa. Chicotește și se așază pe scaun.

— Dar de ce e rea căsătoria? îl întreb. Nu între noi. În general, adaug eu.

Ridică din umeri.

— Nu e rea, doar că nu e pentru mine.

Discuția asta a devenit prea serioasă. Nu vreau să vorbesc despre căsătorie cu Hardin, dar mă deranjează când spune că mariajul nu e pentru el. Nici măcar nu mă gândeam să mă căsătoresc cu el, e prea devreme pentru așa ceva. Mult prea devreme. Dar mi-ar plăcea mult să am această opțiune în cele din urmă și să fiu măritată până la vârsta de 25 de ani, după care să am cel puțin doi copii. Am tot viitorul planificat.

Aveai tot viitorul planificat, îmi aduce aminte subconștientul. Aveam totul planificat până să-l întâlnesc pe Hardin, iar acum prezentul mi se schimbă și mi se transformă în mod constant.

— Te deranjează, nu-i așa? mă întreabă el, întrerupându-mi gândurile.

Faptul că eu și Hardin am făcut dragoste a creat o legătură invizibilă între noi, unindu-ne trupurile și mințile. Schimbările de planuri sunt bune... nu-i așa?

— Nu. Încerc să-mi ascund emoția din voce, dar cuvintele ies încordate. Doar că nu am mai auzit niciodată pe nimeni să spună răspicat că nu vrea să se căsătorească. Credeam că asta vrea toată lumea; acesta este scopul principal în viață, nu-i așa?

— Nu chiar, cred că oamenii își doresc în primul rând să fie ferîciți. Gândește-te la Catherine; uită-te ce le-a adus căsătoria, ei și lui Heathcliff.

Îmi place la nebunie că vorbim amândoi aceeași limbă narativă. Nu mai există nimeni pe lume care să-mi vorbească în acest fel, felul pe care îl înțeleg cel mai bine.

— Pentru că nu s-au căsătorit *unul cu celălalt,* asta a fost problema, îi spun râzând.

Mă gândesc la momentul când erau atât de multe asemănări între relația mea cu Hardin și relația lui Catherine cu Heathcliff.

— Rochester și Jane? sugerează el.

Faptul că Hardin menționează romanul *Jane Eyre* mă surprinde în mod plăcut.

— Glumești, nu? El era rece și rezervat. A cerut-o pe Jane în căsătorie fără să-i spună că era deja însurat cu nebuna pe care o încuiase în pod. Nu marchezi foarte multe puncte cu asta, îi zic.

— Știu. Dar îmi place la nebunie să te aud bătând câmpii despre diverși eroi literari.

Își dă la o parte părul de pe frunte și, sub un impuls copilăresc, scot limba la el.

— Deci, încerci să-mi spui că vrei să te măriți cu mine? Îți jur că nu am nicio nevastă cu mințile rătăcite prin casă. Înaintează către mine.

Nu e nicio nevastă, desigur, dar sunt alte lucruri care mă îngrijorează pe mine.

Inima îmi bate de parcă vrea să-mi iasă din piept, în timp ce el încearcă să elimine prăpastia dintre noi.

— Poftim? Nu, sigur că nu. Vorbeam despre căsătorie în general. Nu despre noi în mod particular.

Sunt dezbrăcată și vorbesc cu Hardin despre căsnicie, ce dracului se întâmplă în viața mea?

— Deci, spui că nu te tentează căsătoria?

— Nu, nu mă tentează. De fapt, chiar nu știu, de ce discutăm despre așa ceva?

Îmi ascund fața în piept și îl simt cum se scutură de râs.

— Mă întrebam și eu. Dar acum, că mi-ai adus un argument valid, s-ar putea să mă răzgândesc în privința poziției mele anticăsătorie. Ai putea să faci din mine un bărbat onorabil.

Pare că vorbește serios, dar nu are cum să fie. Nu-i așa? Exact când încep să-i pun la îndoială sănătatea mintală, izbucnește în râs și mă sărută pe tâmple.

— Putem să schimbăm subiectul? oftez eu.

Pierderea virginității și discuția despre căsătorie sunt mult prea mult pentru creierul meu siropos.

— Sigur. Dar să știi că nu o las baltă cu apartamentul; ai termen până mâine să-mi dai un răspuns. Nu te aștept la infinit, spune el.

— Ce drăguț din partea ta. Îmi dau ochii peste cap, iar el se ridică în picioare ca să mă ia în brațe.

— Mă cunoști deja, Domnul Romantic mi se spune, zice el și mă sărută pe frunte. Acum hai să facem un duș. Dacă stai aici în pielea goală îmi vine să te arunc pe pat și să ți-o trag pe toate părțile iarăși.

Scutur din cap și mă smulg din îmbrățișarea lui înainte să mă îmbrac în halatul de baie.

— Vii sau ce faci? îi zic și îmi iau trusa de toaletă.

— Mi-ar plăcea să fac altceva cu tine, dar cred că deocamdată un duș va fi de ajuns.

Îmi face cu ochiul și îl lovesc în joacă peste braț când ieșim pe coridor.

80

După ce facem amândoi duș și ne întindem înapoi în pat este deja ora patru dimineața.

— Trebuie să mă trezesc peste o oră, mârâî eu aproape de pieptul lui.

— Poți să dormi până la șapte și jumătate și să ajungi la timp, îmi reamintește el.

Să dau zor dis-de-dimineață nu mi se pare ceva foarte atrăgător, dar chiar am nevoie de somn. Din fericire, am dormit după-amiază, deci nu voi cădea din picioare în prima mea zi de muncă adevărată la Vance.

— Ahaam... bolborosesc eu aproape de pielea lui.

— Îți pun eu alarma, spune el, iar eu adorm.

Simt cum mă ard ochii din cauză că nu prea am dormit, în timp ce încerc să-mi ondulez părul răvășit. Mă machiez cu creionul dermatograf maro și îmi pun noua rochie vișinie. Decolteul are formă pătrată și este destul de adânc ca să-mi accentueze bustul fără

să par indecentă. Rochia îmi ajunge până deasupra genunchilor și cureaua maronie subțire din jurul taliei dă impresia că mi-a luat mai mult să mă pregătesc. Mă gândesc să mă fardez și în obraji, dar, grație nopții petrecute cu Hardin, chipul încă îmi strălucește. Îmi pun pantofii cei noi și mă uit în oglindă. Rochia este foarte măgulitoare, iar eu arăt mai bine decât merit. Mă uit la Hardin, care este înfășurat în pătura de pe patul meu, cu picioarele atârnându-i afară din patul minuscul, și zâmbesc. Aștept până în ultimul minut ca să-l trezesc. La un moment dat, mă gândesc să nu-l mai trezesc deloc, dar sunt egoistă și vreau să-l sărut la despărțire.

— Trebuie să plec, îi zic și îl scutur ușor de umăr.

— Te iubesc, murmură el și își ține buzele fără să deschidă ochii.

— Te duci la cursuri? îl întreb după ce îl sărut.

— Mnu, zice și se răsucește la loc în pat.

Îi mai dau un sărut pe umăr și îmi iau jacheta și geanta. Vreau atât de mult să mă strecor lângă el în pat! *Poate că a locui împreună cu el nu ar fi atât de rău; oricum, ne petrecem aproape toate nopțile împreună.* Îmi alung acest gând din minte. E o idee proastă; e prea devreme. Prea devreme.

Cu toate astea, îmi petrec întregul drum imaginându-mi cum închiriez un apartament împreună cu Hardin, alegând perdelele și zugrăvind pereții. Când ajung la liftul de la Vance, am ales deja perdelele de duș și covorașele de baie, dar când liftul ajunge la etajul trei, în el pășește un tânăr în costum bleumarin și-mi spulberă concentrarea.

— Bună, spune el și întinde mâna către butoanele liftului.

Văzând că am apăsat deja pe etajul superior, se sprijină de peretele liftului.

— Ești nouă pe aici? mă întreabă el.

Miroase a săpun și are ochii de un albastru tăios, într-un contrast ciudat cu părul său închis la culoare.

— Sunt doar stagiară, îi spun.

— Doar stagiară? râde.

— Adică, sunt stagiară, nu sunt angajată deocamdată. Mă corectez cu nervozitate.

— Am început ca stagiar acum câțiva ani și apoi am fost angajat cu normă întreagă. Înveți la WCU?

— Da, și tu ai învățat tot acolo?

— Da, am absolvit anul trecut. Bine că s-a terminat. Chicotește. O să-ți placă aici.

— Mulțumesc, deja îmi place la nebunie, îi zic când ieșim din lift.

Când sunt pe punctul de a da colțul, el zice:

— Nu știu cum te cheamă.

— Tessa, Tessa Young.

Zâmbește și îmi face cu mâna.

Aceeași femeie de ieri se află la recepție și de data asta se prezintă drept Kimberly. Zâmbește, îmi urează baftă și face semn cu mâna către o masă plină de mâncare și cafea. Îi zâmbesc și îi mulțumesc, luând o gogoașă presărată cu fulgi de ciocolată și o ceașcă de cafea, înainte s-o pornesc către biroul meu. Pe birou găsesc un vraf gros de hârtii cu o notiță de la domnul Vance, care îmi spune să încep să citesc primul manuscris și-mi urează succes. Îmi place libertatea pe care mi-o oferă această stagiatură; nu-mi vine să cred cât noroc am! Savurând gogoașa, iau notița de pe mormanul de hârtii și mă apuc de muncă.

Manuscrisul este foarte bun și nu pot să-l las deoparte. De-abia trec de pagina 200 când sună telefonul de pe birou.

— Alo? spun eu, apoi îmi dau seama că habar n-am cum să răspund la telefonul de serviciu. Vrând să par mai adultă, adaug: „Adică, biroul Tessei Young".

Îmi mușc buzele și aud un râset discret la celălalt capăt al firului.

— Domnișoară Young, e aici cineva care vrea să vă vadă. Să-l trimit înăuntru? întreabă Kimberly.

— Tessa, spune-mi Tessa, te rog, îi zic.

Mi se pare o lipsă de respect s-o las să-mi spună domnișoara Young; este cu mult mai experimentată și mai în vârstă decât mine.

— Tessa, spune ea și îmi imaginez zâmbetul ei prietenos. Să-l trimit înăuntru? întreabă ea din nou.

— Ah, da. Stai puțin... cine e?

— Nu sunt sigură... tânăr... ăăă, are tatuaje, multe tatuaje, șoptește ea, iar eu izbucnesc în râs.

— Da, vin eu să-l iau, îi zic și închid.

Faptul că Hardin se află aici mă încântă și mă sperie în același timp. Sper că totul este OK. Când ajung în hol, îl găsesc stând cu mâinile în buzunare, iar Kimberly vorbește la telefon. Am senzația că ea doar se preface că vorbește la telefon, nu sunt foarte sigură. Sper că nu dau impresia că profit de oportunitatea imensă pe care mi-a oferit-o domnul Vance și aduc musafiri din a doua zi de muncă.

— Hei, e totul în regulă? Mă apropii de el.

— Da, voiam doar să văd cum te descurci în prima ta zi de lucru.

Zâmbește și își răsucește inelul din sprânceană cu degetele.

— Ah. Este minunat, eu... încep să vorbesc, dar mă opresc când îl văd pe domnul Vance că se îndreaptă spre noi.

— Ia te uită... ia te uită... măi să fie! Ai venit să îți cerșești vechea slujbă înapoi? Zâmbește larg către Hardin și îl bate pe umăr.

— Ai vrea tu, labagiu bătrân, zice Hardin râzând, iar mie îmi cade fața.

Domnul Vance se hlizește și ridică pumnul, înghiontindu-l în joacă pe Hardin în coaste. Se pare că sunt mai apropiați decât credeam eu.

— Atunci cărui fapt îi datorez această onoare? Sau ești pe aici ca să te ții după noua mea stagiară? Se uită înspre mine.

— A doua variantă. Să mă țin după stagiare este hobby-ul meu preferat.

Mă uit când la unul, când la altul, neștiind ce ar trebui să spun. Îmi place să văd latura jucăușă a lui Hardin; nu se ivește prea des.

— Ai timp să luăm prânzul împreună, dacă nu ai mâncat deja? mă întreabă Hardin.

Ochii mei fixează ceasul de pe perete; e deja prânzul. Ziua a trecut foarte repede.

Mă uit către domnul Vance, iar el ridică din umeri.

— Ai o oră pauză în fiecare zi pentru prânz. Fetele mai trebuie să și mănânce!

Zâmbește și își ia la revedere de la Hardin înainte să dispară pe coridor.

— Ți-am scris câteva mesaje ca să fiu sigur că ai ajuns cu bine, dar nu mi-ai răspuns, îmi spune Hardin când intrăm în lift.

— Nu m-am mai uitat la telefon, m-am adâncit într-o poveste, îi zic și îl iau de mână.

— Ești OK, nu? Noi suntem OK? întreabă el, uitându-se în ochii mei.

— Da, de ce nu am fi?

— Nu... Nu știu... Începusem să mă îngrijorez pentru că nu-mi răspunzi. M-am gândit că... poate ai început să regreți ce s-a întâmplat azi-noapte. Privește în jos.

— Poftim? Sigur că nu. Chiar nu mi-am verificat telefonul. Nu am regrete pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, nici măcar unul singur.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul în momentul în care amintirile îmi pun stăpânire pe gânduri.

— Bine. Ce ușurarea naibii! Hardin expiră.

— Ai venit cu mașina până aici doar pentru că ți se părea ție că eu aș avea regrete? întreb.

E un pic exagerat, dar și măgulitor în același timp.

— Da... nu chiar numai pentru asta. Voiam să te scot la masa de prânz. Zâmbește și îmi duce mâna la buze.

Coborâm din lift și ieșim din clădire. Ar fi trebuit să-mi iau jacheta. Tremur, iar Hardin îmi aruncă o privire.

— Am o jachetă în mașină. Putem s-o luăm și să mergem apoi după colț, la Brio, e bună mâncarea.

Ne îndreptăm spre mașină, iar el scoate o jachetă de piele neagră din portbagaj, ceea ce mă face să râd. Cred că are o garderobă întreagă acolo. Chiar de când l-am cunoscut tot scoate haine din acel portbagaj.

Jacheta este surprinzător de călduroasă și miroase a Hardin. Îmi este mare, desigur, așa că îmi scutur brațele ca să suflec mânecile.

— Mulțumesc. Îl sărut pe obraz.

— Îți stă bine, potrivire perfectă.

Mă ia de mână când mergem pe trotuar; bărbații și femeile de afaceri de pe stradă ne aruncă priviri ciudate. Câteodată chiar uit cât de diferiți părem în exterior. Ne aflăm la polii opuși din toate punctele de vedere, dar într-un fel asta funcționează.

Brio este un local italian mic și desuet. Podeaua este acoperită cu plăci multicolore de ceramică, iar tavanul este o reprezentare murală a Raiului, cu heruvimi grăsuni și zâmbitori, care așteaptă în afara porților și cu o pereche de îngeri — unul alb, celălalt negru — lipiți într-o îmbrățișare în spatele lor. Îngerul alb pare că încearcă să-l tragă pe cel negru de partea cealaltă.

— Tess? spune Hardin și mă trage de mânecă.

— Vin acum, mormăi eu și mă îndrept către masă, care e amplasată în capătul restaurantului.

Hardin se așază în scaunul de lângă mine, în loc să se așeze vizavi, trăgându-se mai aproape și proptindu-și coatele pe masă. Comandă pentru amândoi, dar nu mă deranjează, pentru că el a mai fost aici înainte.

— Deci, tu și domnul Vance sunteți foarte apropiați, să înțeleg? îl întreb.

— Nu aș putea spune asta. Dar ne cunoaștem destul de bine. Ridică din umeri.

— Părea că vă înțelegeți bine, îmi place să te văd așa, recunosc eu.

O umbră de zâmbet îi dă târcoale buzelor și își pune o mână pe coapsa mea.

— Acum îți place?

— Da, îmi place să te văd fericit.

Simt că în spatele relației lui cu domnul Vance sunt mai multe lucruri decât îmi spune el, dar deocamdată nu am de gând să forțez nicio mărturisire din partea lui.

— Sunt fericit. Mai fericit decât am crezut că voi fi... vreodată, completează el.

— Ce te-a apucat? Ai început să te înmoi, îl necăjesc eu, iar el se hlizește.

— Pot să dărâm câteva mese și să însângerez câteva nasuri ca să-ți aduci aminte de mine, spune el, iar eu mă împing cu umărul în el.

— Nu, mulțumesc. Chicotesc.

Ne sosește mâncarea, iar eu îi mulțumesc chelneriței. Totul arată nemaipomenit și inspir aromele minunate înainte de a lua o îmbucătură. Hardin a comandat un fel de ravioli și sunt delicioase.

— Bune, nu? se laudă el și își umple gura cu mâncare.

Încuviințez din cap și fac și eu la fel.

După ce terminăm de mâncat, eu și Hardin ne ciorovăim cine să plătească pentru masa de prânz, dar el câștigă.

— Poți să mă răsplătești mai târziu. Îmi face cu ochiul în spatele chelneriței.

Când ne întoarcem la VP, Hardin mă urmează înăuntru.

— Vii sus? îl întreb.

— Da, vreau să-ți văd biroul, după care plec. Îți promit.

— S-a făcut, îi zic și se îndreptăm către lift.

Când ajungem la ultimul etaj, îi dau jacheta înapoi, iar el o îmbracă. Casc ochii larg când văd ce bine îi stă în haină de piele.

— Hei, iar ne întâlnim, zice tipul în costum bleumarin când dăm nas în nas din nou pe coridor.

— Da, ne întâlnim. Îi zâmbesc.

Se uită la Hardin, care se prezintă.

— Mă bucur să te cunosc; numele meu este Trevor; lucrez la departamentul financiar. Ne face semn cu mâna, apoi adaugă: Păi, atunci ne mai vedem pe aici; și se îndepărtează.

Când intrăm la mine în birou, Hardin mă apucă de încheietură și mă întoarce cu fața la el.

— Ce dracului a fost asta? șuieră el.

Glumește cumva? Privesc către mâinile care îmi imobilizează încheietura și trag concluzia că nu. Strânsoarea lui nu e brutală, dar nici nu mă lasă să mă mișc.

— Ce?

— Tipul ăla?

— Ce e cu el? De-abia l-am întâlnit de dimineață în lift. Îmi smucesc încheietura.

— Nu mi se pare că a fost o simplă întâlnire; tocmai ai flirtat cu el în fața mea.

Nu pot să mă abțin și scap un râset care seamănă mai degrabă cu un lătrat.

— Poftim? Ești nebun dacă îți imaginezi că acela era un flirt, eram doar politicoasă, la fel ca el. De ce aș vrea să flirtez cu el?

Încerc să vorbesc încet. O scenă nu mi-ar prinde deloc bine.

— De ce nu? Era simpatic, curățel, bărbierit, la costum, tot ce trebuie, spune Hardin.

Îmi dau seama că pare a fi mai degrabă rănit și îngrijorat decât furios. Instinctul mă îndeamnă să-l înjur și să-i spun să iasă dracului de aici, dar mă hotărăsc să apelez la o altă abordare. Exact ca atunci când spărgea obiecte acasă la tatăl său.

— Asta crezi tu? Că îmi doresc pe cineva ca el, pe cineva atât de diferit de tine? îl întreb cu o voce liniștită.

Hardin deschide ochii mari, luat prin surprindere. Știu că se așteptă să mă răstesc la el, dar această schimbare de ritm îl încetinește și se gândește ce să spună în continuare.

— Nu știu... poate. Se uită în ochii mei.

— Ei bine, greșești, ca de obicei.

Zâmbesc. Trebuie să vorbesc cu el despre acest subiect mai târziu, dar nevoia de a mă asigura că știe că nu are de ce să se îngrijoreze depășește nevoia de a-l corecta.

— Îmi pare rău dacă tu crezi că flirtam cu el, dar chiar nu. Nu ți-aș face așa ceva, îl asigur eu.

Ochii i se îmbunează și îi ating obrazul cu mâna. Cum poate un om să fie atât de puternic și în același timp atât de vulnerabil?

— Eu... bine, spune el.

Râd și îl mângâi pe obraz. Îmi place la nebunie să îl prind cu garda jos.

— Ce poate să însemne el, când te am pe tine?

Clipește iute din ochi și, în cele din urmă, zâmbește. Mă bucur că am învățat să dezamorsez bomba numită Hardin.

— Te iubesc, zice el și își lipește buzele de ale mele. Îmi cer scuze că am izbucnit așa.

— Îți accept scuzele; acum permite-mi să-ți arăt biroul meu! spun eu voioasă.

— Nu te merit, zice el încet, mult prea încet.

Aleg să ignor acest amănunt și îmi păstrez o atitudine optimistă.

— Deci ce părere ai? Zâmbesc.

El chicotește și ascultă atent, pe măsură ce îi arăt fiecare detaliu, fiecare carte de pe raft și rama goală pentru fotografii de pe birou.

— Mă gândeam că vreau să pun aici o poză de-a noastră, îi spun.

Nu ne-am făcut niciodată poze împreună și gândul acesta nu mi-a trecut niciodată prin cap până nu am așezat acolo rama goală. Hardin nu pare genul care să zâmbească la camera foto, nici măcar la cea a unui telefon.

— Ah. Eu nu prea îmi fac fotografii, spune el, confirmându-mi gândurile.

Dar când vede că mă simt puțin stânjenită că am fost refuzată, se chinuie să spună:

— Adică... cred că îmi pot face una. Una singură, totuși.

— Hai să ne gândim la asta mai târziu. Zâmbesc, iar el pare ușurat.

— Acum putem discuta despre cât de sexy arăți în rochia asta. Mă înnebunești de când am ajuns aici.

Vocea lui e cu o octavă mai jos și face un pas către mine. Corpul îmi ia foc instantaneu; cuvintele lui nu contenesc să mă răvășească.

— Ești norocoasă că nu am deschis ochii azi-dimineață. Dacă m-aș fi trezit, te-aș fi... Își trece vârfurile degetelor pe decolteul rochiei. Nu te-aș fi lăsat să pleci.

Își coboară cealaltă mână pe tivul rochiei și mă mângâie pe coapsă.

— Hardin... îl avertizez. Vocea mă trădează și seamănă mai degrabă cu un geamăt.

— Ce e, iubito... nu vrei să fac asta? Mă ridică și mă așază pe marginea biroului meu.

— Este... Gândurile îmi sunt tulburate de buzele sale care s-au lipit de gâtul meu. Îmi bag degetele în părul său, iar el mă sărută ușor pe piele. Nu putem... poate intra cineva... sau ceva de genul ăsta.

Vorbele îmi ies amestecate și nu au prea mult sens. Își pune mâinile pe coapsele mele și le desface.

— Există încuietoare la ușă dintr-un anumit motiv... Vreau să te am aici, pe biroul ăsta. Sau poate pe fereastră.

Își coboară gura pe pieptul meu. Ideea pe care mi-o propune îmi trimite un fior electric prin întregul trup. Degetele lui trec peste dantela chiloților mei și el respiră adânc printre dinți.

— Mă omori, geme el uitându-se între picioarele mele și dând cu ochii de dantela albă a setului de lenjerie cumpărat ieri.

Nu-mi vine să cred că permit să se întâmple așa ceva, pe mobila din noul meu birou, în a doua mea zi de stagiatură. Ideea îmi place la nebunie, dar mă și înspăimântă.

— Încuie... încep eu să vorbesc, dar ne întrerupe țârâitul strident al telefonului.

Sar în picioare și răspund.

— Alo? Tessa Young la telefon!

— Domnișoară Young. Tessa, se corectează Kimberly. Domnul Vance se retrage pe ziua de azi și este în drum către biroul tău, spune ea, cu o urmă de chicoteală în voce.

Mă înroșesc și îi mulțumesc. Cred că își dă și ea seama cât de irezistibil poate fi Hardin.

81

Hardin pleacă la scurt timp după ce se ciorovăiește cu domnul Vance pe tema unui meci de fotbal american. Îmi cer scuze că am primit un vizitator, dar el îmi face semn să depășesc momentul, spunându-mi că Hardin face parte din familie și că e binevenit oricând. Viziunea lui Hardin făcând dragoste cu mine pe birou pune stăpânire pe imaginația mea și domnul Vance e nevoit să repete de trei ori ce a spus despre statul de plată înainte ca eu să mă întorc la realitate.

Mă apuc din nou să citesc manuscrisul și mă absoarbe atât de tare, încât nici nu-mi dau seama că a trecut de ora cinci când îmi ridic privirea din el. Am stat o oră peste program și am un apel ratat de la Hardin. Când ajung la mașină îl sun, dar nu-mi răspunde. Mă întorc la cămin într-un trafic moderat și, când ajung în cameră, sunt surprinsă s-o văd pe Steph stând la ea pe pat. Aproape că am uitat că mai locuiește și ea pe aici, câteodată.

— Nu ne-am văzut de mult timp, zic eu și îmi las geanta deoparte, descălțându-mă de pantofii cu toc.

— Mda... spune ea pufnind.

— Te simți bine? Ce s-a întâmplat? Mă așez pe pat alături de ea.

— Cred că eu și Tristan ne despărțim.

Începe să bocească. E o imagine ciudată s-o văd pe Steph plângând, de obicei e atât de puternică și de exuberantă.

— De ce? Cum adică *crezi?* o întreb și îi pun mâna pe spate ca s-o consolez.

— Păi, ne-am certat și m-am despărțit de el, dar nu voiam să fac asta. Nu știu de ce m-am purtat așa, m-am enervat pentru că l-am prins stând cu aia și știu cum e ea.

— Cu cine? întreb eu, deși intuiesc oarecum răspunsul.

— Cu Molly. Ar fi trebuit să fii acolo ca să vezi cum flirta cu el și cum îi sorbea fiecare cuvințel.

— Dar ea știe că voi doi sunteți împreună; nu e prietena ta?

— Nu-i pasă de așa ceva. Face orice să atragă atenția masculilor.

O privesc pe Steph cum plânge și își șterge ochii, ceea ce mă face s-o disprețuiesc și mai mult pe Molly.

— Nu cred că Tristan ar prefera-o pe ea; am văzut cum se uită la tine. Chiar îi pasă de tine. Cred că ar trebui să-l suni și să clarifici problema, îi sugerez.

— Dar dacă este cu ea?

— Nu e, o asigur eu. Pur și simplu, nu-l văd pe Tristan fugind în lume cu un șarpe cu părul roz.

— De unde știi? Uneori crezi că îi cunoști pe oameni, dar nu-i cunoști deloc, spune ea și se uită în ochii mei. H...

— Hei... zice Hardin năpustindu-se în cameră și dând cu ochii de scena în desfășurare. Ăăă... Să mă întorc mai târziu?

Se foiește stânjenit. Hardin nu e genul care să consoleze o fată care plânge, fie că îi e prietenă sau nu.

— Nu, o să-l găsesc pe Tristan și o să-i cer iertare. Se ridică. Mulțumesc, Tessa.

Mă îmbrățișează și se uită la Hardin. Schimbă priviri ciudate înainte ca ea să iasă din încăpere.

Hardin se răsucește și îmi dă un sărut.

— Ți-e foame?

— Da, chiar îmi e, îi spun.

Ar trebui să-mi fac niște teme, dar încă sunt în avans cu învățatul. Și nu am nicio idee cum sau când muncește Hardin.

— Mă gândeam ca, după ce mâncăm, să-i suni pe Karen sau pe Landon ca să-i întrebi cu ce ar trebui să mă îmbrac la... știi tu. La nuntă.

Numele lui Landon îmi înțeapă inima. Nu am vorbit de câteva zile cu el și mi-e dor de el. Vreau să-i povestesc despre stagiatura mea, poate chiar despre relația dintre mine și Hardin. Nu m-am hotărât deocamdată, dar tot vreau să vorbesc cu el.

— Da, o să-l sun pe Landon. Sunt entuziasmată de nuntă! îi spun, după care îmi dau seama că și eu am nevoie de o ținută pentru această ocazie.

— Da. Și eu. Sunt atât de încântat. Îmi ies din piele de fericire. Își dă ochii peste cap, iar eu izbucnesc în râs.

— Eu mă bucur că măcar vii la nuntă. Înseamnă mult pentru tatăl tău și pentru Karen.

Clatină din cap, dar a evoluat foarte mult în scurta perioadă de când îl cunosc.

— Da... da. Hai să mâncăm, mormăie el și îmi ia jacheta de pe scaun.

— Lasă-mă să mă schimb mai întâi, Doamne, oftez eu.

Îi simt privirea în timp ce mă dezbrac și imi scot din dulap jeanșii și un hanorac cu WCU, pe care le îmbrac repede.

— Arăți adorabil, femeie sexy de afaceri în timpul zilei și studentă drăguță când se lasă seara, mă tachinează el.

Mi se pune un nod în stomac când aud ce spune și mă înalț pe degetele de la picioare ca să-l sărut pe obraz.

Ne hotărâm să ne ducem la mall, ca să mâncăm și să mergem apoi la cumpărături. Când ne așezăm, îl sun pe Landon, iar acesta îmi spune că o va întreba pe mama sa cu ce ar trebui să se îmbrace Hardin și că mă va suna imediat.

— Cred că ne putem uita mai întâi după ținuta ta, propune el.

— Nici eu nu știu cu ce să mă îmbrac. Izbucnesc în râs.

— Ei, tu îți permiți luxul de a arăta minunat indiferent de ceea ce porți.

— Nu e adevărat; tu ești definiția stilului „nu-mi pasă deloc cum arăt, dar arăt perfect".

Îmi rânjește cu îngâmfare și se lasă pe spate în scaun.

— Arăt, nu-i așa?

Mă strâmb la el și apoi îmi dau seama că sună telefonul.

— E Landon.

— Hei, spune Landon, mama a zis că ar fi cel mai bine să te îmbraci în alb. Știu că e ieșit din comun, dar așa vrea mama. Și încearcă, pe cât posibil, să-l îmbraci pe Hardin în niște pantaloni de costum și o cravată. Cred că nu se așteaptă nimeni la mai mult din partea lui, ca să fim cinstiți. Râde.

— Bine, o să-mi dau toată silința să-i atârn o cravată de gât. Mă uit către Hardin, care se încruntă comic.

— Succes! Cum merge cu stagiatura?

— Bine, minunat, de fapt. E un vis devenit realitate. Nici nu-mi vine să cred. Am propriul meu birou și practic sunt plătită ca să citesc toată ziua. E perfect. Cum e la cursuri? Mi-e dor de literatură.

Încruntătura de pe fața lui Hardin devine una reală și îi urmăresc privirea îndreptată către mijlocul zonei de restaurante. Zed, Logan și un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată se îndreaptă către noi. Zed îmi face prietenos cu mâna, iar eu îi zâmbesc fără să mă gândesc ce fac. Hardin se uită urât la mine și se ridică.

— Mă întorc imediat, zice el și o ia către cei trei.

Încerc să-mi continui conversația cu Landon și să-l supraveghez pe Hardin în același timp, dar nu sunt sigură ce să fac.

— Da, nu e la fel fără tine, dar mă bucur pentru reușita ta. Măcar Hardin nu a fost la curs, deci nu am fost nevoit să am de-a face cu el, spune Landon.

— Cum adică nu a fost la curs? Adică azi nu a fost, corect? Ieri a fost. Nu?

— Nu, credeam că a renunțat din nou de când ai plecat tu și în mod clar nu suportă să fie departe de tine, mă necăjește el, iar inima mi se încălzește, în ciuda îngrijorării mele că a lipsit de la cursuri.

Mă uit la Hardin, care e întors cu spatele la mine, dar, după cât de încordați îi sunt umerii, îmi dau seama că e tensionat. Tipul pe care nu-l cunosc are un zâmbet șmecheresc pe chip, iar Zed scutură din cap. Logan pare neinteresat de ei și se uită la un grup de fete care trec pe lângă ei. Hardin face un pas în față către tipul acela și nu-mi pot da seama dacă se prostesc sau nu.

— Îmi pare rău, Landon, dar te sun eu mai târziu, îi zic și închid telefonul.

Las tăvile pe masă, mă duc către ei, sperând să nu ne ia nimeni mâncarea de pe masă.

— Hei, Tessa, ce mai faci? întreabă Zed și înaintează ca să mă îmbrățișeze.

Simt cum roșesc și, din politețe, îl îmbrățișez și eu. Îmi dau seama că nu trebuie să mă uit la Hardin după ce mă desprind din îmbrățișare. Părul lui Zed stă bățos pe frunte într-un fel foarte sexy și răvășit. Este îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu o jachetă de piele, care are petice și pe față, și pe spate.

— Hardin, nu ne faci cunoștință cu prietena ta? spune străinul.

Zâmbește și mă cutremur. Sunt sigură că nu e un tip de treabă.

— Ăăă, ba da. Hardin gesticulează între noi. Ea e o prietenă, Tessa; Tessa, el e Jace.

O prietenă? Mă simt de parcă aș fi primit o lovitură în stomac. Mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund umilința și zâmbesc.

— Înveți la WCU? îl întreb eu. Vocea mea este mult mai echilibrată decât mă simt eu pe dinăuntru.

— Nici gând. Nu merg eu la facultate. Chicotește relaxat. Dar dacă toate fetele de acolo ar arăta ca tine, m-aș răzgândi bucuros.

Înghit în sec și îl aștept pe Hardin să spună ceva. Ah, da, sunt *o prietenă* de-ale lui. De ce ar spune ceva? Tac și îmi doresc să fi rămas la masă.

— Mergem la docuri diseară, ar trebui să veniți și voi doi, zice Zed.

— Nu putem. Poate data viitoare, spune Hardin.

Mă gândesc să-l întrerup și să le spun că eu pot, dar sunt prea supărată ca să vorbesc.

— De ce nu? întreabă Jace.

— Ea e la serviciu mâine. Cred că eu o să trec pe acolo mai târziu. Singur, completează.

— Mare păcat.

Jace îmi zâmbește. Părul lui blond nisipiu îi cade în ochi și își scutură capul ca să-l dea la o parte.

Hardin își încordează gura și se uită la el. Simt că-mi scapă ceva. Cine e, până la urmă, băiatul ăsta?

— Da, te sun mai târziu, când sunt pe drum, zice Hardin, iar eu mă îndepărtez.

Aud bocancii lui Hardin troncănind în spatele meu, dar merg mai departe. Nu mă strigă, căci sunt sigură că nu vrea ca prietenii lui să bănuiască ceva, dar mă tot urmărește. Merg și mai repede, intru la Macy și dau brusc colțul, sperând să mă descotorosesc de el. Nu am noroc; mă prinde de cot și mă intoarce cu fața la el.

— Ce s-a întâmplat? Este vizibil enervat.

— Ah, nu știu, Hardin! țip eu.

O femeie în vârstă se uită la mine și îi cer iertare cu un zâmbet.

— Nici eu! Tu ești cea care l-a îmbrățișat pe Zed! urlă el.

Deja am atras privirile oamenilor, dar scot flăcări pe nas de nervi, așa că deocamdată nu-mi pasă.

— Ți-e rușine cu mine sau ceva de genul? Adică înțeleg, nu sunt chiar tipa aceea șmecheră, dar măcar credeam...

— Poftim? Nu! Sigur că nu mi-e rușine cu tine. Ești nebună? pufnește el.

Chiar mi se pare că sunt nebună.

— De ce m-ai prezentat drept o prietenă? Tot vorbești despre mutatul împreună, dar le spui că suntem amici? Ce o să faci, o să mă ascunzi? Nu am chef să fiu secretul nimănui. Dacă nu sunt suficient de bună pentru ca prietenii tăi să afle că noi doi suntem împreună, nici nu vreau să fim.

Mă răsucesc pe călcâie și plec ca să-mi subliniez micul discurs.

— Tessa! La dracu'... zice și se ține după mine prin tot magazinul.

Ajung lângă cabine și mă uit în gol.

— Vin după tine, spune el, citindu-mi gândurile.

Chiar vine. Așa că mă întorc și mă îndrept către ieșirea din magazin.

— Du-mă acasă. Acum, îi cer.

Nu mai spun nimic și rămân la cel puțin trei metri în fața lui Hardin în timp ce ieșim din mall și ne îndreptăm către mașină. Se repede să-mi deschidă portiera, dar se dă înapoi când mă uit urât la el. Dacă aș fi în locul lui, aș păstra distanța.

Mă uit fix pe geam și mă gândesc la toate lucrurile groaznice pe care aș putea să i le spun, dar nu zic nimic. Mă simt extrem de stânjenită pentru că el nu poate spune lumii că suntem împreună. Știu că nu sunt ca prietenii lui și probabil ei cred că sunt o ratată sau că nu sunt suficient de mișto, dar asta nu ar trebui să conteze pentru el. Mă trezesc gândindu-mă dacă Zed ar ascunde relația noastră în fața prietenilor și ajung la concluzia că nu ar face așa ceva. Dacă stau să mă gândesc, Hardin nu m-a numit niciodată iubita lui. Poate că trebuia să amân să mă culc cu el până când recunoștea că ieșim împreună.

— Ți-a trecut criza? mă întreabă el când intrăm pe autostradă.

— Criză? Tu vorbești serios? Vocea mea umple spațiul mic din mașină.

— Nu știu de ce faci atâta circ pentru că am spus că ești o prietenă; nu am vrut să spun asta. Am fost luat prin surprindere, minte el.

Știu că minte, pentru că nu se uită în ochii mei când vorbește.

— Dacă ți-e rușine cu mine, atunci nu vreau să te mai văd, îi zic.

Îmi înfig unghiile în picior ca să nu plâng.

— Nu-mi spune asta. Își trece mâna prin păr și inspiră adânc. Tessa, de ce crezi tu că îmi este rușine cu tine? Este absolut ridicol, mormăie el.

— Distracție plăcută la petrecerea de diseară.

— Te rog, nu mă duc nicăieri, am zis așa ca să mă lase Jace în pace.

Ceea ce îmi iese pe gură e o idee proastă, știu asta, dar vreau să demonstrez că am dreptate.

— Dacă nu ți-e rușine cu mine, atunci du-mă diseară la petrecere.

— Nici nu mă gândesc, zice el printre dinți.

— Exact, mă răstesc eu.

— Nu te duc acolo pentru că Jace e un nemernic, una la mână. Doi la mână, nu e genul de loc unde ar trebui să te afli tu.

— De ce nu? Mă descurc destul de bine, îi readuc aminte.

— Jace și prietenii lui sunt din alt film decât tine, Tessa. La naiba, până și de mine sunt foarte diferiți. Toți sunt drogați și niște gunoaie.

— Atunci, de ce ești prieten cu ei? Îmi dau ochii peste cap.

— E o mare diferență între a fi prieten cu cineva și a fi doar prietenos.

— Și atunci de ce își pierde vremea Zed cu ei?

— Nu știu. Jace e genul de om pe care nu-ți prea permiți să-l refuzi, explică el.

— Deci, îți e frică de el. De-aia nu ai ripostat când s-a dat la mine, subliniez eu.

Jace trebuie să fie cu adevărat rău dacă lui Hardin îi e teamă de el.

Hardin mă surprinde începând să râdă.

— Nu mi-e frică de el. Doar că nu vreau să-l provoc. Îi plac jocurile și dacă l-aș fi provocat te-ar fi transformat într-o pradă.

Încheieturile degetelor i s-au decolorat, atât de tare strânge volanul.

— Ce bine că suntem amici, atunci, îi zic și mă uit pe geam la priveliștea frumoasă a orașului.

Nu sunt perfectă; știu că mă port copilărește, dar nu mă pot abține. Știind cât de nemernic e Jace, înțeleg de ce a făcut Hardin ce a făcut, dar asta nu înseamnă că mă doare mai puțin.

82

Când ajungem în cameră, mă trântesc pe pat. Încă sunt supărată pe Hardin, deși mi-a mai trecut puțin. Nu vreau să capăt din partea lui Jace mai multă atenție decât e nevoie, dar întâlnirea cu el m-a făcut să-mi pun întrebări pe care știu că Hardin și-ar dori să nu le adresez nimănui.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc, spune el.

Nu mă uit la el, ca să nu mă înmoi de tot. Trebuie să înțeleagă că nu sunt nevoită să-l iert de fiecare dată când face lucruri din astea.

— Tu... mă mai dorești? mă întreabă el, cu vocea tremurândă.

Când mă uit la el, îi pot vedea vulnerabilitatea. Oftez, știind că nu sunt capabilă să țin supărarea când ochii îi sunt plini de îngrijorare.

— Da, sigur că da. Vino încoace, îi zic și îi fac semn să se așeze pe pat lângă mine.

Nu am voință când vine vorba despre băiatul ăsta.

— Tu mă consideri iubita ta? îl întreb după ce se așază.

— Da, doar că pare puțin ridicol să-ți spun așa, zice el.

— Ridicol?

Îmi rod unghiile, un obicei prost de care trebuie să scap.

— Pentru că ești pentru mine mai mult decât o titulatură de adolescenți.

Își pune mâinile lui mari pe obrajii mei. Răspunsul lui îmi face stomacul să vibreze în cel mai plăcut mod cu putință. Nu pot să-mi reprim rânjetul care mi-a înflorit pe față. Umerii i se relaxează imediat.

— Nu-mi place că nu vrei ca lumea să știe despre noi; cum am putea locui împreună dacă nu le spui prietenilor tăi că avem o relație?

— Nu e chiar așa. Vrei să-l sun pe Zed chiar acum și să-i spun? Dacă e să fim cinstiți, ție ar trebui să-ți fie rușine că umbli cu mine. Am văzut cum se uită lumea la noi când suntem împreună, spune el.

Deci a observat cum se uită oamenii la noi doi.

— Se zgâiesc la noi pentru că suntem foarte diferiți, și asta e problema lor. Mie nu-mi va fi niciodată rușine că sunt văzută cu tine. Niciodată, Hardin.

— Mi-a fost teamă că vei renunța la mine, spune el.

— Să renunț la tine? repet eu.

— Tu ești singura constantă din viața mea; știi asta, nu-i așa? Nu știu ce m-aș face dacă tu m-ai părăsi, zice el.

— Nu te voi părăsi dacă nu-mi vei da un motiv serios, îl asigur eu, dar nu mă pot gândi la ceva ce m-ar putea face să-l părăsesc.

Sunt prea îndrăgostită. Numai gândul că l-aș putea părăsi îmi trimite o durere prin tot trupul, pe care nu o pot suporta. M-ar sfâșia. Chiar dacă ne certăm în fiecare zi, îl iubesc.

— Nu o să-ți dau motive, spune. Se uită în altă parte pentru o clipă, după care mă privește din nou în ochi. Îmi place cine sunt când sunt cu tine.

Îmi mângâi obrazul de mâna sa.

— Și mie.

Îl iubesc, iubesc fiecare parte din el. Toate versiunile lui. Cel mai mult îmi place ce am devenit alături de el; ne-am schimbat reciproc în bine. L-am făcut cumva să se deschidă și l-am făcut fericit, iar el m-a învățat să trăiesc și să nu mă mai cramponez de fiecare amănunt.

— Știu că te enervez câteodată... bine, de multe ori, și Dumnezeu mi-e martor că și tu mă scoți din minți... zice el.

— Mulțumesc!

— Spuneam doar că dacă ne certăm nu înseamnă că nu ar trebui să fim împreună. Toată lumea se ceartă. Zâmbește. Doar că noi ne certăm mai mult decât oamenii normali. Noi doi suntem foarte diferiți, deci va trebui să ne dăm seama cum trebuie să ne purtăm unul cu altul. Cu timpul, va deveni mai ușor, mă asigură el.

Îi zâmbesc și eu și îmi trec degetele prin părul lui negru.

— Și tot nu ne-am cumpărat ținute pentru nuntă, spun eu.

— Ah, la naiba, se pare că nu putem merge. Adoptă cea mai nesinceră încruntătură din câte am văzut și mă sărută pe nas.

— Ai vrea tu. De-abia e marți. Avem toată săptămâna la dispoziție.

— Sau am putea să nu mergem la nuntă și, în schimb, să te duc la Seattle pentru tot weekendul? Ridică o sprânceană.

— Ce? Mă ridic în picioare. Adică nu! Mergem la nuntă, mă corectez eu. Dar mă poți duce la Seattle în weekendul viitor.

— Nu, este o ofertă limitată, mă tachinează și mă trage la el în poală.

— Bine, presupun că găsesc eu pe altcineva să mă ducă la Seattle.

Gura i se încordează, iar eu îi mângâi cu vârfurile degetelor barba de-abia crescută pe bărbie și pe obraz.

— Nu o să îndrăznești. Își forțează buzele să zâmbească în continuare.

— Ah, ba o să îndrăznesc. Seattle este locul meu preferat, până la urmă.

— Locul tău preferat?

— Da, nu am fost în nicio altă parte.

— Care e cel mai îndepărtat loc în care ai ajuns? mă întreabă el.

Îmi pun capul pe pieptul lui, iar el se sprijină de capătul patului, luându-mă în brațe.

— La Seattle. Nu am ieșit din statul Washington.

— Niciodată? se miră el.

— Nu, niciodată.

— De ce nu?

— Nu știu, nu ne-am permis după ce a plecat tata. Mama muncea tot timpul, iar eu eram prea concentrată pe școală și pe gândul că va trebui să scap din acel orășel, ca să mă mai gândesc și la altceva, în afară de învățat.

— Unde ți-ar fi plăcut să călătorești? mă întreabă el, mângâindu-mă cu degetele pe brat.

— La Chawton. Vreau să-i văd ferma lui Jane Austen. Sau la Paris. Mi-ar plăcea să văd unde a locuit Hemingway cât a stat acolo.

— Știam că vei spune locurile astea. Te-aș putea duce. Tonul lui este foarte serios.

— Hai să începem cu Seattle. Chicotesc.

— Vorbesc serios, Tessa. Te duc oriunde vrei tu. Mai ales în Anglia. Acolo am crescut, totuși. Poți s-o cunoști pe mama și restul familiei.

— Ăăă...

De fapt, nu am nimic de spus. Se poartă atât de ciudat, acum o oră mă prezintă amicilor lui drept „o prietenă", iar acum mă duce în Anglia s-o întâlnesc pe mama lui.

— Hai să începem cu Seattle? râd eu.

— Bine, dar știu că ți-ar plăcea să te plimb prin Anglia pe la țară, să vezi casa în care a crescut Austen...

Nici nu-mi pot imagina cum ar reacționa mama dacă i-aș spune că plec din țară cu Hardin. Probabil că m-ar încuia în pod și nu m-ar mai lăsa să ies niciodată. Încă nu am vorbit cu ea de când a ieșit ca din pușcă din camera mea de cămin, după ce m-a amenințat, încercând să mă determine să nu mă mai văd cu Hardin. Vreau să evit orice ceartă cu ea cât mai mult timp cu putință.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el și își înclină capul, apropiindu-l de fața mea.

— Nimic, scuze. Mă gândeam la mama.

— Ah... o să-și revină ea, iubito.

Pare sigur de ceea ce spune, dar eu o cunosc mai bine.

— Nu cred, așa că haide să vorbim despre altceva.

Începem să discutăm despre nuntă, dar, după un minut, lui Hardin îi vibrează telefonul în buzunar. Mă ridic de pe el ca să își poată scoate telefonul, dar el nu schițează niciun gest.

— Oricine ar fi poate aștepta, spune el, ceea ce mă face fericită.

— Vrei să rămâi la tatăl tău acasă sâmbătă după nuntă? îl întreb.

Trebuie să nu mă mai gândesc la mama.

— Asta vrei să facem? mă întreabă.

— Da, îmi place acolo. Patul ăsta e prea mic.

Îmi încrețesc nasul, iar el izbucnește în râs.

— Putem să stăm acolo mai des. Vrei în seara asta?

— Trebuie să mă duc la serviciu dis-de-dimineață, îi readuc aminte.

— Și ce dacă? Poți să îți aduci lucrurile cu tine și să te pregătești într-o baie adevărată. Nu am mai trecut de mult prin camera mea, probabil că acum încearcă s-o închirieze, glumește el. Nu vrei să faci un duș fără să te afli cu treizeci de oameni în aceeași încăpere?

— S-a făcut. Îi zâmbesc și mă dau jos din pat.

Hardin mă ajută să îmi fac bagajele pentru mâine și sunt din ce în ce mai entuzismată că mergem la casa frăției studențești. Uram acea casă, încă o urăsc, dar gândul la un duș într-o baie adevărată și la patul cel mare al lui Hardin este prea tentant ca să fie trecut cu vederea. Pune mâna pe setul de lenjerie roșie din dulap și mi-l dă cu o serie de gesturi nerăbdătoare, iar eu mă înroșesc și îl bag în bagaj. Îmi împachetez una dintre fustele negre mai vechi și o bluză albă, vrând să fac o pauză de la rochiile cele noi.

— Sutien roșu cu cămașă albă? întreabă Hardin.

Scot cămașa albă și iau în loc una albastră.

— Poți să îți iei mai multe haine acum, ca să nu îți mai bați capul data viitoare, sugerează el.

Vrea să-mi țin țoalele acasă la el. Îmi place la nebunie că se subînțelege faptul că vom sta împreună în fiecare noapte.

— Cred că ar fi bine, spun eu și îmi iau rochia cea nouă albă și alte câteva lucruri la întâmplare.

— Știi ce ar ușura foarte mult situația? întreabă și își pune bagajul meu pe umăr în timp ce ieșim.

— Ce anume?

Știu deja ce are de gând să spună.

— Dacă am locui în același loc. Zâmbește. Nu ar mai trebui să ne tot hotărâm unde să ne ducem și nu ai mai avea bagaj de făcut. Ai face duș privat în fiecare zi; bine, nu în totalitate privat. Îmi face jucăuș cu ochiul. Și exact în momentul în care cred că a terminat, când ajungem la mașina lui și îmi deschide portiera, continuă: Te-ai putea trezi și ți-ai face cafeaua singură în bucătăria noastră și te-ai putea pregăti pentru ziua care urmează și ne-am întâlni acasă la noi la sfârșitul fiecărei zile. Nu ar mai exista colege de cameră sau mizeria de la sediul frăției.

De câte ori spune „al nostru" îmi tremură stomacul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sună mai bine. Mi-e doar teamă să nu mă mut cu Hardin prea devreme. Nu vreau să se întoarcă totul împotriva mea.

Pe drumul către casă, își pune mâna pe coapsa mea și îmi spune din nou:

— Nu mai exagera cu gândirea. Îi aud din nou telefonul vibrând, dar îl ignoră.

De data asta, devin un pic suspicioasă, întrebându-mă de ce nu răspunde la telefon, dar încerc să alung acest gând.

— De ce anume îți este teamă? mă întreabă el văzând că nu-i răspund.

— Nu știu, dacă se întâmplă ceva cu stagiatura mea și nu îmi mai permit chiria? Dacă se întâmplă ceva cu noi?

Se încruntă, dar își revine repede.

— Iubito, ți-am mai spus că aș plăti eu chiria. A fost ideea mea și câștig mai mult, deci lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu mă interesează cât câștigi. Nu-mi place ideea să plătești tu pentru tot.

— Poți să plătești tu cablul atunci? Rânjește.

— Cablul și cumpărăturile? mă ofer eu.

Nu îmi dau seama dacă vorbesc ipotetic sau nu.

— S-a făcut. Cumpărăturile... sună bine, nu-i așa? Ai putea să-mi pregătești cina în fiecare seară când ajung acasă.

— Pardon? Ar putea fi invers, râd eu.

— Putem face cu schimbul.

— S-a făcut.

— Deci, te muți cu mine?

Nu cred că am văzut niciodată un rânjet mai profund pe chipul său perfect.

— Nu am spus asta, am spus doar...

— Știi că voi avea grijă de tine? Mereu, promite el.

Vreau să-i spun că nu vreau să aibă nimeni grijă de mine, că vreau să îmi câștig banii mei și să plătesc singură pentru partea mea, dar am senzația că nu se referă numai la aspectul financiar.

— Mi-e teamă că acest lucru este prea frumos ca să fie adevărat, recunosc în cele din urmă, față de Hardin și față de mine însămi.

Mă surprinde spunând:

— Și mie.

— Serios?

Sunt ușurată că simte la fel.

— Da, gândul ăsta îmi trece tot timpul prin minte. Tu ești prea bună pentru mine și mă aștept să-ți dai seama de asta dintr-o clipă în alta, dar sper să nu o faci, spune el, cu ochii ațintiți asupra drumului.

— Așa ceva nu o să se întâmple, îl asigur eu și vorbesc serios.

El nu zice nimic.

— Bine, rup eu tăcerea.

— Ce e bine?

— Bine. Mă mut cu tine. Zâmbesc.

Expiră zgomotos, de parcă s-ar fi abținut ore întregi să respire.

— Pe bune?

Gropițele îi apar în obraji, scutură din cap și zâmbește.

— Da.

— Nici nu ai idee ce înseamnă acest lucru pentru mine, Theresa.

Îmi ia mâna și mă strânge. Hardin intră pe strada lui, iar mintea mea o ia razna. Chiar facem chestia asta, ne mutăm împreună. Eu și Hardin. Singuri. Tot timpul. În apartamentul nostru. În patul nostru. Totul în comun. Sunt speriată ca naiba, dar entuziasmul îmi depășește nervozitatea, cel puțin în acest moment.

— Nu-mi mai spune Theresa sau mă răzgândesc, glumesc eu.

— Ai zis că doar prietenii și familia au voie să-ți spună așa. Cred că mi-am câștigat acest drept, argumentează el.

Își aduce aminte așa ceva? Cred că am spus asta exact după ce l-am cunoscut. Rânjesc.

— Corect. Spune-mi cum vrei tu.

— Ah, iubito, nu aș spune asta dacă aș fi în locul tău. Am o listă întreagă de feluri perverse în care aș vrea să te strig.

Are un zâmbet răutăcios și mă trezesc dorind să aflu care sunt acele porecle vulgare, dar mă abțin să întreb și îmi strâng picioarele laolaltă. Cred că a observat asta, căci zâmbetul îi devine și mai larg.

Exact când îmi vine în cap o replică deșteaptă despre cât de pervers e el, îmi înghit cuvintele. Parcăm lângă casă și vedem că toată curtea e plină de oameni, iar strada e plină de mașini.

— La naiba, habar n-aveam că e petrecere aici în seara asta. E marți, mama mă-sii. Vezi, ăsta e motivul... începe el.

— E în regulă. Putem merge direct la tine în cameră, îl întrerup, încercând să-i înlătur iritarea.

— Bine, oftează el.

Când intrăm în casa ticsită de oameni, eu și Hardin ne îndreptăm direct către scări. Exact când încep să mă gândesc că am reușit să mă strecor fără să mă întâlnesc cu niciun cunoscut, descopăr un ciuf de păr blond nisipiu chiar în vârful scărilor. Jace.

83

Hardin îl observă pe Jace în același timp și se răsucește către mine, apoi din nou către Jace, încordându-se imediat. Pentru o secundă mi se pare că este pregătit să se întoarcă din drum, dar Jace ne vede și știu că Hardin nu va risca să-l sfideze dând înapoi acum. În jurul nostru, petrecerea e în plină desfășurare, dar nu mă pot concentra decât la zâmbetul răutăcios al lui Jace, care pur și simplu imi dă fiori.

Când ajungem în vârful scărilor, se uită la noi exagerat de surprins și spune:

— Nu credeam că o să mă întâlnesc aici cu voi, de vreme ce nu ați putut ajunge la docuri.

— Da, tocmai am ajuns aici... începe Hardin.

— Ah, înțeleg de ce veneați aici. Jace zâmbește și îl bate pe Hardin pe umăr. Mă crispez când ochii lui căprui se mută asupra mea. Este o adevărată plăcere să te revăd, Tessa, spune el șmecherește.

Mă uit urât la Hardin, dar el este prea atent la Jace ca să bage de seamă.

— Și mie îmi face plăcere, reușesc eu să spun.

— Oricum, mai bine că nu ați venit la docuri. A venit poliția și ne-a stricat petrecerea, așa că ne-am mutat aici.

Asta înseamnă că prietenii jegoși ai lui Jace sunt pe aici, pe undeva, și mai mulți oameni pe care Hardin nu-i place. Acum îmi doresc să fi rămas la cămin. După expresia din ochii lui Hardin îmi dau seama că și el își dorește același lucru.

— Nasol, omule, spune Hardin și încearcă să-și continue drumul pe coridor.

Jace îl apucă de braț pe Hardin și spune:

— Ar trebui să veniți jos și să bem ceva împreună.

— Ea nu bea, pufnește Hardin, vizibil enervat.

Din păcate, nervii din vocea lui par să-l încurajeze și mai tare pe Jace.

— Ah, bine. Dar tot ar trebui să veniți să vă distrați. Insist, spune el.

Hardin mă privește, iar ochii mei se lărgesc încercând să-i spun în tăcere: *Nu!* Dar apoi el clatină din cap către Jace. *Ce naiba face?*

— Cobor într-un minut; stai doar s-o... instalez pe ea, mormăie Hardin, apoi mă trage de încheietură până la el în cameră, înainte ca Jace să mai apuce să spună ceva.

Descuie ușa camerei, mă zorește înăuntru și închide repede ușa.

— Nu vreau să cobor acolo, îi spun când îmi așază geanta jos.

— Nu coborî.

— Dar tu cobori? îl întreb.

— Da, pentru un minut. Nu stau mult. Se freacă pe ceafă cu mâna.

— De ce nu i-ai spus pur și simplu că nu te duci? întreb.

Pentru cineva care pretinde că nu-i e teamă de el, Hardin pare destul de intimidat de Jace.

— Ți-am mai zis, e greu să-l refuzi, spune el.

— Te are cu ceva la mână sau ceva de genul ăsta?

— Poftim? Obrajii lui Hardin se înroșesc. Nu... e doar un ticălos. Și nu vreau necazuri. Mai ales în preajma ta, zice el și face un

pas către mine. Nu stau jos prea mult, dar îl cunosc și, dacă nu mă duc să beau ceva cu el, va veni aici sus și nu îl vreau deloc pe lângă tine, spune el și mă sărută pe obraz.

— Bine, oftez eu.

— Trebuie să stai aici, totuși. Știu că nu e ceva ideal, cu muzica urlând de jos, dar nu vreau să risc să nu mai putem pleca mai târziu dacă vii și tu acum la parter.

— Bine, îi repet.

Oricum nu vreau să merg la parter. Urăsc petrecerile astea și cu siguranță nu am chef s-o văd pe Molly, dacă este și ea aici.

— Vorbesc serios. Bine? mă roagă el cu o voce blândă.

— Am spus bine. Doar nu mă lăsa pe aici pe sus prea mult timp singură, îl implor.

— Nu te las. Ar trebui să mergem mai repede să semnăm actele pentru apartament. După ce termini la Vance. Nu vreau să mai trec prin așa ceva niciodată.

Nu mai trebuie să am de-a face cu genul ăsta de petrecere și nici să stau în camera mea mică de la cămin. Vreau să iau masa într-o bucătărie, nu într-o cantină, și vreau libertatea de a fi adult. Timpul petrecut în campus și locuitul acolo mă fac conștientă de faptul că suntem foarte tineri.

— Bine, mă întorc repede. Încuie ușa după ce ies și nu o mai deschide nimănui; eu am cheie. Mă sărută rapid și se întoarce spre ușă.

— Doamne, te porți ca și cum cineva o să mă omoare, glumesc ca să risipesc tensiunea, dar el nu râde deloc înainte să plece din cameră.

Îmi dau ochii peste cap, dar încui ușa cum mi-a spus; ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am de-a face cu beți care intră pe aici căutând o baie în care să se giugiulească.

Deschid televizorul, sperând să mai înlătur un strop din zgomotul de jos, dar mă trezesc întrebându-mă ce se întâmplă la parter. De ce este Hardin atât de intimidat de Jace și de ce Jace este

atât de dubios? Oare se joacă din nou jocul ăla imatur de-a Adevărul și Provocarea? Dacă Hardin este provocat s-o sărute pe Molly? Dacă ea îi stă în poală cum s-a mai întâmplat? Urăsc sentimentul ăsta de gelozie împotriva ei, mă înnebunește. Știu că Hardin s-a culcat și s-a prostit cu multe fete, inclusiv cu Steph, dar Molly mă enervează cu adevărat. Poate pentru că știu că nu mă poate suporta și pentru că încearcă mereu să-mi îndese pe gât aventura pe care a avut-o cu Hardin.

Și ai prins-o călărindu-l, băgându-i limba adânc pe gât, chiar de prima oară când ai văzut-o, îmi amintește subconștientul.

Și, în cele din urmă, toate aceste gânduri mă invadează; știu că ar trebui să stau liniștită și să țin ușa încuiată, dar picioarele mele au alte planuri și, până să-mi dau seama, cobor câte două trepte odată, în căutarea lui Hardin.

Când ajung la baza scărilor, observ hidosul păr roz al lui Molly și ținuta aproape inexistentă. Spre ușurarea mea, Hardin nu e de găsit prin jur.

— Ca să vezi... ca să vezi, se aude o voce din spatele meu.

Mă răsucesc și-l văd pe Jace la mai puțin de jumătate de metru depărtare.

— Hardin spunea că nu te simți prea bine. Ăla mereu minte.

Zâmbește și scoate o brichetă din buzunar. Apasă cu degetul mare pe vârful brichetei, aprinzând-o, și o apropie de tivul vestei ca să pârlească niște ațe.

Mă hotărăsc să-i susțin minciuna lui Hardin.

— Nu mă simțeam, dar acum mi-e mai bine un pic.

— Așa de repede? Râde, în mod clar amuzat.

Camera pare mult mai mică acum, iar mulțimea petrecăreață pare mai mare. Încuviințez dând din cap și mă uit în jurul meu, disperată să-l găsesc pe Hardin.

— Hai, vreau să ți-i prezint pe câțiva dintre prietenii mei, spune Jace.

Vocea lui îmi provoacă mereu fiori pe șira spinării.

— Ăăă... cred că trebuie să-l găsesc pe Hardin, mă bâlbâi eu.

— Ooo, haide. Hardin e pe undeva pe acolo cu ei, oricum, zice el și își pune mâna pe umărul meu.

Fac un pas în lateral, prefăcându-mă că nu i-am observat gestul. Mă gândesc serios să mă duc înapoi sus, astfel încât Hardin să nu-și dea seama deloc că am coborât, dar am sentimentul că Jace fie mă va urmări, fie îi va spune lui Hardin. Cel mai probabil ambele variante.

— Bine, îi spun, cedând.

Mă țin după Jace prin mulțime, iar el mă conduce în curtea din spate. Este întuneric, cu excepția câtorva lumini de pe verandă. Încep să am emoții că l-am urmat pe Jace afară, în beznă, până când ochii mei dau de Hardin. Își lărgește ochii de surpriză, apoi de furie și dă să se ridice, după care se răzgândește.

— Uite pe cine am găsit umblând de una singură, spune Jace și face un gest către mine.

— Văd, mormăie Hardin. Este supărat.

Stau în fața unui mic cerc de chipuri pe care nu le recunosc, care sunt adunate in jurul unei vetre făcute din pietre mari, fără ca focul să fie aprins. Sunt și câteva fete pe acolo, dar majoritatea sunt băieți care arată destul de amenințător.

— Vino încoace, spune Hardin și se înghesuie ca să-mi facă loc pe piatra pe care stă.

Mă așez, iar Hardin îmi aruncă o privire care spune că, dacă nu ar fi toți oamenii ăștia de față, ar țipa la mine din toți rărunchii. Jace se apleacă și șoptește ceva în urechea unui tip cu un tricou alb sfâșiat și cu păr negru.

— De ce nu ai rămas în cameră? spune Hardin încet, dar cu autoritate.

— Nu... nu știu. M-am gândit că poate Molly... încep eu să vorbesc, dar îmi dau seama cât de absurdă par.

— Nu cred că vorbești serios, oftează el cu o urmă de exasperare în voce și își trece mâna prin păr.

Atenția grupului se mută din nou asupra noastră când băiatul cu părul negru îmi dă o stîclă de votcă.

— Ea nu bea, spune Hardin și mi-o smulge din mână.

— Du-te naibii, Scott, poate să vorbească și singură, spune alt tip.

Are un zâmbet simpatic și nu pare la fel de înspăimântător ca Jace sau ca băiatul cu părul negru.

Hardin râde nonșalant, deși eu pot spune că e un râs forțat.

— Vezi-ți de treaba ta, Ronnie, zice Hardin pe un ton lejer.

— Deci, cine vrea să jucăm un joc? întreabă Jace, iar eu mă uit către Hardin.

— Te rog, nu-mi spune că și voi jucați Adevăr sau Provocare la petreceri. Pe bune, ce vă place atât de mult la jocurile astea? mârâi eu.

— Uuu, îmi place de ea. Drăguță și scandalagioaică, spune Ronnie și eu râd.

— Cine spune că e ceva rău să joci niște jocuri din când în când? bolborosește Jace, iar Hardin se încordează lângă mine.

— Nu, ne gândeam mai degrabă la poker pe dezbrăcate, zice alt tip.

— Ah, nici vorbă, le răspund.

— Ce spuneți de „Suge și suflă"? zice Jace, iar eu mă crispez și mă înroșesc.

Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar nu cred că e ceva ce aș vrea să joc cu gașca asta.

— Nu am auzit de așa ceva. Dar nu, mulțumesc, zic.

Cu coada ochiului îl văd pe Hardin zâmbind.

— E un joc distractiv, mai distractiv când bei unul sau două pahare, se aude o voce de băiat de altundeva.

Mă gândesc să smulg sticla din mâna lui Hardin, și să iau o înghițitură, dar trebuie să mă trezesc devreme și nu vreau să fiu mahmură.

— Oricum nu avem destule fete ca să jucăm „Suge și suflă", spune Ronnie.

— Aduc eu câteva, zice Jace și dispare în casă, înainte să protesteze careva.

— Du-te înapoi sus, spune Hardin încetișor, astfel încât să aud numai eu.

— Dacă vii cu mine, îi răspund.

— Bine, hai să mergem.

Dar când ne ridicăm, se aude un mormăit din cerc.

— Unde pleci, Scott? întreabă unul dintre băieți.

— Sus, răspunde el.

— Pe bune, nu te-am mai văzut de luni de zile. Mai stai cu noi puțin.

Hardin se uită la mine, iar eu ridic din umeri.

— Bine, e în regulă, zice Hardin și mă conduce înapoi la pietroiul pe care stăteam.

— Mă întorc imediat, de data asta rămâi aici. Vorbesc serios, îmi zice el, iar eu îmi dau ochii peste cap, pentru că mi se pare ironic faptul că mă lasă singură în mijlocul celui mai rău famat grup de pe aici.

— Unde te duci? îl întreb înainte să se îndepărteze.

— Să-mi iau ceva de băut. S-ar putea să-ți trebuiască și ție. Zâmbește și intră în casă.

Mă zgâiesc pe rând la cer și la vatra focului ca să ocolesc orice conversație bizară. Nu funcționează.

— De cât timp îl cunoști pe Hardin? întreabă Ronnie și ia o înghițitură de alcool.

— De câteva luni, îi răspund eu politicos.

Ronnie are ceva care mă relaxează; simțurile mele nu sunt în alertă în prezența lui, așa cum sunt în preajma lui Jace.

— Ah, nu de foarte multă vreme, nu? zice el.

— Ăăă, da, nu chiar. Nu de multă vreme. Tu de cât timp îl cunoști? întreb eu, dându-mi seama că pot folosi această ocazie pentru a obține cât mai multe informații despre Hardin.

— De anul trecut.

— Unde l-ai cunoscut? Încerc să par nonșalantă.

— La o petrecere. De fapt, la o grămadă de petreceri. Râde.

— Ah, deci sunteți prieteni? întreb.

— Băgăcioasă mică ce ești tu, nu-i așa? intervine în discuție tipul cu părul negru.

— Sigur că sunt, răspund, iar el izbucnește în râs.

Nu sunt atât de răi, în niciun caz atât de răi pe cât îi făcea Hardin să pară. *Pe unde o umbla?*

Câteva clipe mai târziu, Hardin apare cu Jace și cu trei fete în urma lor. Ce naiba? Jace și Hardin par a discuta ceva, iar Jace îl bate pe spate pe Hardin și amândoi izbucnesc în râs.

Hardin are două pahare roșii în mâini. Mă bucur că Molly nu se află printre fetele care îi însoțesc. Se așază înapoi pe piatră lângă mine și mă privește jucăuș. Cel puțin, pare mai relaxat decât era înainte să plece.

— Poftim, zice el și îmi dă unul din pahare.

Mă uit la pahar o clipă înainte să-l apuc. Un pahar de alcool nu are cum să-mi strice. Recunosc instantaneu gustul; în noaptea în care m-am sărutat cu Zed băuserăm așa ceva. Hardin se uită lung la mine, iar eu îmi ling buzele ca să simt aroma băuturii.

— Acum avem fete suficiente, spune Jace și face un gest cu mâna către nou-venite.

Mă uit la ele și încerc să-mi reprim instinctul de a judeca lumea. Sunt îmbrăcate sumar în fustițe, iar tricourile lor sunt identice, exceptând culoarea. Cea în roz îmi zâmbește, așa că mă decid că de ea îmi place cel mai mult.

— Tu nu joci, îmi zice Hardin la ureche.

Vreau să-i spun că o să fac ce o să am chef, dar el se apleacă și își pune o mână pe talia mea. Îl privesc, în mod categoric surprinsă, dar el îmi zâmbește.

— Te iubesc, șoptește el.

Își lipește buzele reci de urechea mea și mă face să tremur.

— Bine, deci toată lumea știe cum se joacă, zice Jace în gura mare. Trebuie să ne așezăm într-un cerc mai mic. Dar mai întâi, hai să dăm drumul la petrecere.

Rânjește și scoate ceva din buzunar. Își scoate bricheta și aprinde un obiect mic și alb.

— E iarbă, îmi spune Hardin încet.

Mă gândeam eu că asta trebuie să fie, deși nu am mai văzut niciodată marijuana.

Dau din cap și mă uit cum Jace duce joint-ul la buze și scoate un nor de fum, înainte de a o ridica în fața lui Hardin. Hardin clatină din cap, refuzând. Ronnie o ia și inhalează profund, tușind zgomotos.

— Tessa? zice Ronnîe și mi-o întinde.

— Nu, nu, mulțumesc, spun și mă bag și mai mult în sufletul lui Hardin.

— Bine, atunci să jucăm, zice una dintre fete și scoate ceva din geantă, în timp ce toți se mută de pe pietroaiele lor ca să formeze un cerc mai restrâns pe iarbă.

— Haide, Hardin! bolborosește Jace, dar Hardin clatină din cap.

— Mă simt bine aici, amice, zice el.

— Ne mai trebuie o fată atunci, dacă nu vrei să riști să-i iei limba lui Dan în gură.

Ronnie râde. Dan trebuie să fie tipul cu părul negru. Un roșcat cu mult păr pe față ia un fum din joint și i-l pasează înapoi lui Jace. Eu îmi termin băutura și trec la paharul lui Hardin. Ridică o sprânceană la mine, dar mă lasă să-l iau.

— Mă duc s-o iau pe Molly. E clar că o să vrea să joace, zice fata cu tricou roz.

Auzindu-i numele, ura față de Molly îmi învinge bunul-simț și mă trezesc spunând:

— Joc eu.

— Pe bune? întreabă Jace.

— Are voie? întreabă Dan rânjind și se uită la Hardin.

— Pot să fac ce vreau eu, mulțumesc, spun și îi zâmbesc inocent, în ciuda tonului răutăcios.

Prefer să nu mă uit la Hardin; el mi-a spus deja să nu joc, dar eu pur și simplu nu pot să tac din gură. Dau pe gât restul paharului și mă așez lângă fata în tricou roz.

— Trebuie să te așezi între doi băieți, îmi spune ea.

— Ah, bine, zic și mă ridic.

— Joc și eu, mormăie Hardin și se așază.

Mă pun lângă el instinctiv, dar tot nu mă uit în ochii lui. Jace stă în partea cealaltă.

— Cred că Hardin ar trebui să se așeze aici ca să facem lucrurile și mai interesante, zice Dan, iar roșcatul aprobă dând din cap.

Hardin își dă ochii peste cap și se mută vizavi de mine. Nu pricep sensul acestei rearanjări; ce importanță are cine stă lângă cine? Când Dan se mută lângă mine, încep să mă cuprindă emoțiile. Stau între el și Jace și mă simt foarte incomod.

— Putem să începem? se smiorcăie fata în tricou verde.

Ea stă între Hardin și roșcat. Jace ia ceea ce seamănă cu o foaie de hârtie de la una dintre fete și și-o bagă în gură.

Poftim?

— Ești gata? mă întreabă.

— Eu nu știu cum se joacă, recunosc și o aud pe una dintre fete cum se hlizește.

— Îți pui chestia asta în gură și aspiri; scopul e să nu lași hârtia să cadă. Dacă hârtia cade, trebuie să săruți băiatul, explică el.

Ah, nu. Mă uit înspre Hardin, dar el îl privește absorbit pe Jace.

— Începe în sens invers ca să vadă și ea, zice fata din cealaltă parte a lui Jace.

Nu-mi place deloc jocul ăsta. Sper să se termine cumva înainte să îmi vină mie rândul. Sau lui Hardin. În plus, mi se pare că au depășit vârsta pentru astfel de jocuri ridicole. Ce au copiii ăștia de la colegiu de vor să se sărute cu oameni la întâmplare de fiecare dată când au ocazia? Privesc cum hârtia ajunge între gura lui Jace și cea a fetei; nu cade. Îmi țin respirația când Hardin recuperează hârtia de la prima fată și i-o pasează celeilalte. Dacă o sărută pe vreuna dintre ele... Răsuflu ușurată când văd că hârtia nu cade. Hârtia cade totuși între roșcat și fata în tricou galben și cei doi se sărută. Ea deschide gura și se sărută cu limba, făcându-mă să mă uit în altă parte și să mă crispez toată. Vreau să mă ridic și să părăsesc cercul, dar corpul îmi rămâne nemișcat. Eu sunt următoarea.

Ah, Doamne, eu sunt următoarea. Înghit în sec când Dan se răsucește către mine cu hârtia pe buze. Eu încă nu știu exact ce trebuie să fac, așa că închid ochii, pun gura la capătul celălalt și trag aer. Simt aer cald din partea cealaltă, căci Dan suflă, dar știu că este prea puternic și că hârtia va cădea cu siguranță. Exact când simt hârtia picându-mi pe picior, simt și respirația fierbinte a lui Dan apropiindu-se de mine. În clipa în care buzele sale se ating de ale mele o forță îl trage înapoi.

Deschid ochii, dar până să-mi dau seama cu exactitate ce se întâmplă, Hardin este călare pe Dan, iar mâinile lui sunt înlănțuite în jurul gâtului acestuia.

84

Mă dau repede înapoi în momentul în care Hardin îl ia de cap pe Dan, cu mâinile încă încolăcite în jurul gâtului acestuia, și îl trântește în iarbă. Pentru o secundă, mă întreb dacă Hardin ar fi procedat la fel pe veranda de beton sau în apropierea pietrelor vetrei și simt cum răspunsul mi se arată sub forma pumnului ridicat al lui Hardin, care lovește puternic în falca lui Dan.

— *Hardin!* strig eu și mă ridic în picioare.

Toți ceilalți doar se zgâiesc, Jace părând amuzat, iar Ronnie în culmea distracției.

— Oprește-l! implor eu, dar Jace scutură din cap, iar pumnul lui Hardin lovește din nou chipul însângerat al lui Dan.

— Era de așteptat de multă vreme; lasă-i să tranșeze problema cum știu ei. Rânjește la mine. Vrei ceva de băut?

— Poftim? Nu, nu vreau nimic de băut! Ce dracu' ai? țip eu.

În jurul nostru s-a adunat o mulțime întreagă și oamenii îi încurajează pe bătăuși. Încă nu l-am văzut pe Dan pocnindu-l pe Hardin, lucru pentru care mă bucur, dar vreau ca Hardin să înceteze să-l lovească.

Mi-e prea frică să încerc să-l opresc chiar eu, așa că strig după Zed, când acesta apare în curte. Mă găsește imediat din priviri și vine alergând.

— Oprește-l, te rog! strig eu.

Toată lumea pare entuziasmată, în afară de mine. Dacă Hardin va continua să-l lovească, îl va omorî. Sunt sigură de asta.

Zed dă scurt din cap și face câțiva pași către Hardin. Își înfășoară mâna pe tricoul lui Hardin și îl trage înapoi. Hardin este prins cu garda jos, așa că se desparte cu ușurință de Dan, care zace cu fața în jos. Scos din sărite, Hardin vrea să-l pocnească și pe Zed, dar acesta se ferește de pumnul lui și își pune ambele mâini pe umerii acestuia. Îi spune ceva lui Hardin, nu aud ce, și dă din cap către mine. Ochii lui Hardin scânteiază de furie, articulațiile degetelor îi sunt pline de sânge, iar tricoul îi e sfâșiat de la strânsoarea lui Zed. Pieptul i se mișcă în sus și în jos iute, de parcă e un animal sălbatic după pradă. Nu fac niciun pas ca să mă apropii de el; știu că este supărat pe mine. Sunt sigură de asta. Nu mi-e teamă de Hardin așa cum ar trebui, probabil, să-mi fie. Deși tocmai am fost martoră la criza lui de nebunie, sunt convinsă că mie nu mi-ar face rău fizic.

În timp ce adrenalina se potolește, aproape toată lumea începe să intre în casă. Trupul distrus al lui Dan zace prăbușit la pământ, iar Jace se apleacă să-l ridice. Se împleticește pe picioare și își ridică tricoul pentru a-și șterge sângele de pe față, scuipând un amestec de sânge și salivă, care mă face să mă uit în altă parte.

Hardin își întoarce capul ca să vadă unde este Dan și încearcă să facă un pas către el.

Zed îl ține strâns pe Hardin pentru a-l opri.

— Să te ia dracu, Scott! țipă Dan.

Jace se pune între ei. Ah, acum vrea să intervină.

— Așteaptă tu puțin... strigă Dan.

— Taci dracului din gură, se răstește Jace și Dan tace.

Dan se uită la mine, iar eu fac un pas în spate. Mă întreb ce a vrut să spună Jace cu: „Era de așteptat de multă vreme". Hardin și Dan păreau să se înțeleagă bine acum câteva minute.

— Treci înăuntru! țipă Hardin și îmi dau seama imediat că vorbește cu mine.

Mă hotărăsc ca măcar în ultimul ceas să-l ascult, așa că mă răsucesc și fug în casă. Știu că toată lumea se holbează la mine, dar nu-mi pasă. Îmi croiesc drum prin casa aglomerată și mă grăbesc către camera lui Hardin. Cred că am uitat să încui ușa când am plecat, pentru că, spre oroarea mea, găsesc o pată mare și roșie pe covor. Probabil că s-a împiedicat cineva și și-a vărsat băutura pe covorul arămiu. Minunat. Mă duc repede la baie, iau un prosop și dau drumul apei de la chiuvetă. Încui ușa camerei lui Hardin, după care încep să șterg pata cu furie, dar apa se împrăștie pe pată și nu face altceva decât să înrăutățească situația. Ușa țăcăne, iar eu încerc să mă ridic în picioare înainte ca el să intre în cameră.

— Ce dracului faci aici? Privirea i se plimbă de la prosopul din mâna mea la pata de pe covor.

— Cineva... Am uitat să încui ușa când am coborât, recunosc și mă uit la el. Nările i se umflă și respiră adânc. Îmi pare rău, zic eu.

Furia îi iese prin toți porii și nici măcar nu mă pot supăra pe el pentru că totul a fost din vina mea. Dacă l-aș fi ascultat și aș fi rămas în cameră, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Își trece mâinile peste față de atâta frustrare, iar eu fac un pas către el. Are degetele lovite și pline de sânge, ceea ce îmi amintește de bătaia de la stadion. Mă surprinde luându-mi prosopul din mâini și fac, din reflex, un mic salt înapoi. În ochii lui se citește confuzia și dă ușor din cap, în timp ce se folosește de partea nepătată a prosopului pentru a-și șterge articulațiile.

Mă așteptam să dea buzna in cameră, să spargă obiecte și să urle la mine; în loc de asta, sunt tratată cu tăcere, ceea ce se dovedește a fi mult mai rău.

— Poți să spui ceva, te rog? îl implor.

Cuvintele sale se aud mai încet decât în mod obișnuit.

— Crede-mă, Tessa, nu vrei să vorbesc cu tine în momentul ăsta.

— Ba da, vreau, îi spun. Nu pot suporta furia asta mută.

— Ba nu, nu vrei, mârâie el.

— Ba da, vreau! Trebuie să vorbești cu mine, spune-mi ce naiba s-a întâmplat acolo?

Gesticulez cu mâinile către fereastră, iar el își încleștează pumnii pe lângă corp.

— La naiba, Tessa! Întotdeauna trebuie să forțezi lucrurile! Ti-am spus de mai multe ori să stai dracului în nenorocita asta de cameră și ce dracu, ai făcut tu? Nu m-ai ascultat, ca de obicei! De ce îți este atât de greu să asculți ce spun eu? strigă el și lovește cu pumnul în dulap, crăpând lemnul.

— Pentru că, Hardin, nu ai dreptul să-mi spui tot timpul ce să fac! urlu și eu.

— Nu asta era intenția mea. Voiam doar să te protejez de mizerii din astea la care tocmai ai asistat. Te avertizasem deja că asta nu-i o gașcă potrivită pentru tine, cu toate astea tu te bagi în seamă cu Jace și apoi te oferi să joci jocul ăla nenorocit! *Ce dracului a însemnat asta?*

Venele de la gât i se văd zbătându-se sub piele atât de tare, încât mi-e teamă că i se vor sparge.

— Nu știam despre ce era vorba în jocul ăla! mă apăr eu.

— Știai bine că nu vreau să iei parte la el, și singurul motiv pentru care ai vrut să-l joci este pentru că cineva a rostit numele Molly, pentru care ai făcut o obsesie bolnăvicioasă!

— Pardon? *Obsesie bolnăvicioasă?* Poate nu-mi place faptul că iubitul meu obișnuia să se culce cu ea!

Obrajii mi-au luat foc. Gelozia și disprețul meu față de Molly sunt un pic sărite de pe fix, dar Hardin tocmai a strâns de gât un tip care era pe punctul să mă sărute.

— Păi, îmi pare rău că te anunț, dar dacă o să ai o problemă cu toată lumea cu care m-am culcat, cred că ar fi mai bine să te transferi la o altă universitate, zice el, iar eu rămân cu gura căscată. Nu ai avut nicio problemă cu fetele de jos, adaugă el, iar inima mea o ia la galop.

— Care fete? Respir adânc. Cele care s-au jucat cu noi?

— Da, și cam toate fetele care se învârt pe aici.

Nu are niciun strop de emoție în glas și mă privește fix.

Încerc să ripostez cumva, dar am rămas fără cuvinte. Faptul că Hardin s-a culcat cu toate cele trei fete și practic cu toată populația feminină de la WCU mă umple de greață, iar partea cea mai rea este că mi-a aruncat asta în față. Cred că par o tâmpită care atârnă pe lângă Hardin și toată lumea e de părere că sunt doar una dintre numeroasele fete cu care s-a culcat. Știu că e ofticat, dar asta e urât, chiar venind din partea lui Hardin. Mi se pare că ne-am întors în timp la momentul în care l-am întâlnit pentru prima oară și mă făcea intenționat să plâng în fiecare zi.

— Ce? Ești surprinsă? Nu ar trebui să fii, zice el.

— Nu.

Și chiar nu sunt surprinsă, deloc. Sunt rănită. Nu de trecutul lui, ci de modul în care mă tratează când este furios. Tot ce a spus a fost ca să mă facă să sufăr. Clipesc rapid ca să împiedic lacrimile s-o ia la vale, dar asta nu funcționează și sunt nevoită să mă întorc cu spatele la el și să mă șterg la ochi.

— Pleacă, spune el și se îndreaptă către ușă.

— Poftim? întreb și mă întorc cu fața la el.

— Du-te, Tessa.

— Unde să mă duc?

Nici măcar nu se uită la mine.

— Înapoi la tine în cameră... Nu știu... dar nu poți rămâne aici.

Nu e deloc ce credeam că se va întâmpla. Durerea din piept devine mai puternică pe măsură ce fiecare secundă de tăcere trece între noi. O parte din mine vrea să-l implore să mă lase să rămân aici și să mă cert cu el până când îmi va spune de ce a reacționat așa la parter, dar o parte și mai mare din mine este stânjenită și rănită din cauză că m-a alungat cu atâta indiferență. Îmi iau geanta de pe pat și mi-o atârn pe umăr. Când ajung la ușă, mă uit la Hardin și sper că își va cere scuze sau că se va răzgândi, dar el se întoarce cu fața la fereastră și mă ignoră complet. Nu am idee cum o să ajung înapoi la cămin, de vreme ce

Hardin m-a adus aici și îmi propusesem să rămân la el peste noapte. Nu-mi amintesc ultima oară când am stat singură la mine în cameră și acest gând mă calcă pe nervi. Drumul spre casa frăției studențești pare că a avut loc acum câteva zile, nu acum câteva ore.

Când ajung la baza scărilor, simt cum cineva mă apucă de hanorac și îmi ține respirația întorcându-mă, rugându-mă să nu fie Jace sau Dan.

Este Hardin.

— Vino înapoi sus, spune el cu disperare în glas și cu ochii roșii.

— De ce? Credeam că vrei să plec. Mă uit fix la peretele din spatele lui.

Oftează și-mi ia geanta de pe umăr, urcând înapoi scările. Mă gândesc să îl las să se care cu geantă cu tot și să plec oricum, dar atitudinea mea încăpățânată ne-a băgat în buclucul ăsta de la bun început.

Oftez și mă țin după el până în cameră. Când ușa se închide, Hardin se răsucește și mă împinge cu spatele la ușă.

Mă privește în ochi.

— Îmi pare rău. Își lipește șoldurile de mine și își pune una din mâini pe ușă, aproape de capul meu, ca să nu mă pot mișca.

— Și mie, șoptesc eu.

— Dar că... uneori îmi pierd cumpătul. Nu m-am culcat cu fetele alea. Mă rog, nu cu toate trei.

Mă simt un pic mai ușurată, dar nu de tot.

— Primul meu instinct când mă enervez este să mă răzbun, să-l rănesc pe celălalt cât pot de tare. Dar nu vreau să pleci și îmi cer iertare că te-am speriat snopindu-l în bătaie pe Dan. Încerc să mă schimb, să mă schimb pentru tine... să devin ceea ce meriți tu, dar îmi este greu. Mai ales când mă calci pe nervi intenționat, spune el. Îmi pune mâna pe obraz și îmi șterge lacrimile care se usucă acolo.

— Nu mi-era teamă de tine, zic eu.

— De ce nu? Mie mi s-a părut că îți era când ți-am smuls prosopul.

— Nu... adică eram puțin speriată când mi-ai smuls prosopul, din cauza petei de pe jos. Dar mi-a fost frică pentru tine când te băteai cu Dan.

— Ți-era frică pentru mine? Ridică puțin din umeri și se umflă în pene: Nici măcar nu a apucat să mă pocnească.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mi-era teamă de faptul că o să-l omori sau ceva de genul ăsta. Poți avea necazuri mari pentru că l-ai atacat, îi explic.

Hardin chicotește.

— Stai să mă lămuresc: Erai îngrijorată de urmările juridice ale bătăii noastre?

— Nu mai râde. Încă sunt supărată pe tine, îi spun și-mi încrucișez brațele. Nu știu exact de ce sunt supărată, în afara faptului că mi-a spus să plec.

— Și eu încă sunt supărat pe tine, dar ești foarte amuzantă. Își lipește fruntea de fruntea mea. Mă innebunești, zice el.

— Știu.

— Nu mă asculți niciodată și mereu te certi cu mine, din orice. Ești încăpățânată și aproape intolerabilă.

— Știu, repet eu.

— Mă provoci și mă stresezi în mod inutil, ca să nu mai amintesc că aproape te-ai sărutat cu Dan chiar în fața mea. Buzele lui îmi ating gâtul și mă străbate un fior.

— Iar tu spui cele mai enervante lucruri și te porți ca un copil când ești furios.

În ciuda jignirilor pe care mi le-a adresat — nemulțumiri despre amănuntele pe care, înlăuntrul sufletului, cred că le admiră de fapt la mine — stomacul mi se strânge când mă sărută pe piele și își continuă micul atac verbal. Se împinge din nou cu șoldurile în mine, de data asta cu mai multă putere.

— În ciuda tuturor lucrurilor astea... se întâmplă să fiu foarte îndrăgostit de tine, zice și mă sărută cu pasiune pe pielea de lângă ureche.

Îmi pun mâinile în părul său, îl fac să geamă, iar el mă apucă de talie cu ambele mâini, trăgându-mă către el. Știu că ar mai fi fost lucruri de spus, mai multe probleme de rezolvat, dar acum vreau să mă pierd în Hardin și să uit ce s-a întâmplat în seara asta.

85

În ceea ce pare o tentativă disperată de a fi mai aproape de mine când ne sărutăm, Hardin îmi pune o mână pe ceafă. Pot simți cum toată furia și frustrarea i se transformă în pasiune și afecțiune; gura îi este nerăbdătoare și săruturile îi sunt dezordonate, iar el merge cu spatele în timp ce buzele noastre sunt încă lipite. Mă ghidează cu o mână pe șold și cealaltă în spatele capului, dar eu mă împiedic de picioarele lui și mă împleticesc chiar când ajunge lângă pat, căzând cu el cu tot. Încercând să-mi recapăt controlul, mă urc deasupra lui și îmi scot hanoracul în același timp, rămânând în sutienul dantelat. Ochii i se dilată și încearcă să mă tragă înspre el ca să-l sărut, însă eu am alte planuri.

Duc mâinile la spate și degetele mele grăbite găsesc clema sutienului și o desfac, după care îmi dau jos bretelele de pe umeri și îl las să cadă pe pat, în spatele meu. Simt că mâinile lui Hardin sunt calde când se întinde și îmi prinde sânii în palmele sale mari, strângându-i cu putere. Apucându-l de încheieturi, îi dau mâinile la o parte de pe pielea mea și scutur din cap. Dă din cap confuz, iar eu alunec în jos

pe trupul lui și ii desfac nasturii de la pantaloni. Mă ajută să-i trag până la genunchi, cu boxeri cu tot. Îl cuprind cu degetele de penis, geme, iar când îl privesc, constat că are ochii închiși. Îl mângâi încet înainte de a coborî capul și de a-l lua în gură. Încerc să-mi amintesc instrucțiunile sale de data trecută și să repet lucrurile care știu că i-au plăcut.

— La naiba... Tessa... gâfâie el și îmi vâră mâinile în păr.

Ăsta este cel mai tăcut moment din întreaga noastră experiență sexuală de până acum și îmi dau seama că, spre amuzamentul meu, îmi lipsesc cuvintele lui vulgare.

Îmi mișc trupul în timp ce continui să-l satisfac și ajung între genunchii lui.

Se ridică și mă privește.

— Arăți atât de sexy așa, cu gura aia a ta isteață acolo jos, spune el și mă trage și mai tare de păr.

Simt cum mă încălzesc între picioare și îmi mișc capul mai repede, dorind să-l aud din nou gemând și strigându-mi numele. Limba mi se plimbă pe vârful penisului, iar el își ridică ușor șoldurile de pe pat, forțându-se adânc în gâtul meu. Ochii mi se umplu de lacrimi și de-abia mai pot respira, dar faptul că îmi aud numele în mod repetat de pe buzele lui face ca totul să pară mai ușor. Câteva secunde mai târziu, își scoate mâinile din părul meu și mi le pune pe obraji, oprindu-mă din mișcare. Mirosul metalic al articulațiilor sale pline de sânge îmi izbesc nasul, dar ignor reflexul de a mă retrage.

— O să-mi dau drumul... îmi spune el. Deci dacă mai vrei... dacă mai vrei să facem ceva înainte de asta, ar trebui să nu mi-o mai sugi.

Nu vreau să vorbesc, ca să nu mă dau de gol cât de disperată sunt să facă dragoste cu mine, așa că mă ridic pur și simplu și îmi scot jeanșii. Când dau să-mi scot și chiloții, mâna lui Hardin se ridică și mă oprește.

— Vreau să-i lași acolo unde sunt... deocamdată, murmură el.

Dau din cap și gâfâi, iar așteptarea mă omoară.

— Vino încoace.

Îmi face semn cu mâna și își scoate tricoul. Venind mai aproape de marginea patului, mă trage către el.

Schimbul nostru febril de cuvinte de la început a dispărut, iar tensiunea nervoasă dintre noi a scăzut. Pieptul lui Hardin este roșu tot, iar ochii îi sunt absolut sălbatici. Senzația de a-i sta în poală când este complet gol și pregătit — iar eu doar în chiloți — este nemaipomenită. Mă apasă pe mijloc, mâna lui întinsă fixându-mă într-un loc, iar buzele ni se întâlnesc din nou.

— Te iubesc, șoptește el lângă gura mea, iar degetele lui îmi depărtează chiloții în lateral. Te... iubesc...

Gâfâi când simt cât de plăcută este această intruziune. Își mișcă degetele încet, prea încet, iar eu mă leagăn instinctiv în față și în spate pentru a iuți ritmul.

— Asta e, iubito... la naiba... ești mereu atât de pregătită pentru mine, geme el, iar eu continuu să mă mișc după mâna lui.

Respirația și gemetele mi se intensifică; încă mă surprinde cât de repede reacționează trupul meu în fața lui Hardin. Știe exact ce să spună și ce să facă.

— O să mă asculți de acum încolo. Nu-i așa? spune el apropiindu-se de gâtul meu și mușcându-mă ușor de piele.

Poftim?

— Spune-mi că mă vei asculta, dacă nu, nu te las să-ți dai drumul.

Nu poate vorbi serios.

— Hardin... îl rog și încerc să mă mișc mai repede, dar el se oprește. Bine... Bine... te rog atunci, îl implor eu, iar el zâmbește cu subînțeles.

Îmi doresc să-l plesnesc pentru că face asta chiar acum. Folosește împotriva mea momentele în care sunt cel mai vulnerabilă, dar nu pot să fiu furioasă pentru că îl doresc prea mult. Îi simt pielea dezgolită lipită de pielea mea și între noi doi sunt doar chiloții mei.

— Te rog, repet, iar el dă din cap.

— Fetiță cuminte, îmi șoptește el în ureche și îmi ghidează șoldurile să se miște din nou odată cu degetele lui, care intră și ies din mine.

Simt cum mă apropii din ce în ce mai mult de marginea patului. Hardin îmi şopteşte vulgarităţi în ureche, cuvinte străine pentru mine, care mă invită să fac lucruri pe care nici nu le pot descrie. Sunt absolut scârboase, dar binevenite, şi mă prind de braţele lui ca să nu cad din pat şi, în acelaşi timp, o iau razna sub atingerile lui.

— Deschide ochii. Vreau să văd ce numai eu îţi pot face, îmi ordonă el, iar eu mă străduiesc să ţin ochii deschişi în timp ce îmi provoacă orgasmul.

După aceea, îmi las capul să cadă pe pieptul lui şi îl îmbrăţişez strâns, încercând să-mi recapăt suflul.

— Nu-mi vine să cred că ai încercat să... încep eu să-l cert, dar el mă face să tac trecându-mi limba peste buza de jos.

Respir sacadat străduindu-mă să îmi revin după orgasm. Strecor o mână între noi şi îi iau iar penisul în mână. El scânceşte şi îmi suge uşor buza între buzele lui. Mă decid să folosesc o lecţie din manualul de sex al lui Hardin Scott şi îl strâng puţin mai tare.

— Cere-ţi scuze şi o să-ţi dau ce-ţi doreşti, îi spun eu în ureche cât de seducător pot.

— Poftim? Expresia de pe chipul lui e nepreţuită.

— M-ai auzit bine. Îmi păstrez o faţă inexpresivă, în timp ce îl mângâi cu o mână, iar pe cealaltă mi-o bag în chiloţii deja umeziţi.

Geme când încep să mă frec de el.

— Îmi pare rău, bolboroseşte el, cu obrajii de un roşu aprins. Lasă-mă să ţi-o trag... te rog, mă imploră el, iar eu izbucnesc în râs.

Râsul mi se întrerupe când îl văd că se întinde către noptieră şi scoate de acolo o cutie mică. Nu pierde timpul şi îşi pune repede prezervativul, sărutându-mă din nou.

— Nu ştiu dacă eşti pregătită s-o faci aşa, tu deasupra mea. Dacă e prea intens, să-mi spui. Bine, iubito?

Şi uite aşa redevine Hardin cel dulce şi amabil pe care îl ştiam.

— Bine, răspund eu.

Mă ridică uşor şi simt prezervativul frecându-se de mine, apoi intrând cu totul.

— Ah, vai, spun și închid ochii.

— Totul e în regulă? întreabă el.

— Da, doar că e... d-diferit, mă bâlbâi eu.

Mă doare, nu la fel de mult ca prima oară, dar senzația este încă neplăcută și necunoscută. Îmi țin ochii închiși și îmi mișc puțin șoldurile, încercând să reduc un pic presiunea.

— Diferit în bine sau în rău?

Vocea îi e încordată și vena de pe frunte i-a devenit vizibilă.

— Șșș... taci din gură, îi spun și mă mișc din nou.

Geme și își cere scuze, promițând că-mi dă un minut ca să mă adaptez. Nu am nici cea mai vagă idee cât timp trece până îmi mișc șoldurile din nou. Disconfortul dispare dramatic, pe măsură ce mă mișc și, la un moment dat, Hardin își încolăcește mâinile pe spatele meu, strângându-mă aproape de el și mișcându-și și el șoldurile. Așa este mult mai bine, când mă ține el și ne mișcăm în același timp. Îmi pun una din mâini pe pieptul lui, sprijinindu-mi greutatea și simțind că au început să-mi obosească picioarele. Nu bag în seamă arsura pe care o simt în mușchi și continui să-i călăresc trupul. Îmi țin ochii deschiși ca să-l văd pe Hardin, căruia i se adună un șirag de boabe de sudoare pe frunte. Felul în care se uită la mine, mușcându-și buza de jos cu dinții și fixându-și ochii pe fața mea de pot să jur că mă arde cu privirea, este copleșitor.

— Ești totul pentru mine, nu vreau să te pierd, spune el, în timp ce buzele mele îi trec peste gât și umăr. Are pielea sărată și jilavă, și desăvârșită. Sunt aproape, iubito, așa de aproape. Te descurci atât de bine, iubito.

Geme și își mișcă mâinile în sus și în jos pe spatele meu, iar eu încerc să îmi găsesc ritmul. Își înlănțuie degetele cu ale mele, iar intimitatea acestui gest mă înduioșează. Îmi place că mă încurajează și îl iubesc.

Îmi simt stomacul strângându-se când Hardin mă prinde cu o mână de ceafă. Continuă să îmi șoptească cât de mult însemn pentru el, iar trupul i se tensionează din ce în ce mai tare. Mă

uit la el, în întregime pierdută în fața vorbelor lui și a felului în care degetul său mare îmi mângâie clitorisul, aducându-mă la un orgasm rapid și intens. Gemetele noastre se întrepătrund, ca și trupurile noastre, când termină. El cade pe spate, întins pe pat, și mă trage lângă el. De-abia observ când își scoate prezervativul, înainte să-mi revin.

— Mă bucur că ai venit după mine pe scări, spun într-un final, după o lungă, dar plăcută, tăcere.

Țin capul pe pieptul lui gol și îi aud bătăile repezi ale inimii cum se liniștesc.

— Și eu. Nu aveam de gând, dar a trebuit. Îmi pare rău că ți-am spus să pleci. Pot fi un ticălos uneori, zice el.

Îmi ridic capul și-l privesc.

— Uneori? Zâmbesc.

Își ridică o mână de pe spinarea mea și mă împunge pe nas cu degetul arătător, făcându-mă să mă hlizesc.

— Acum cinci minute nu te plângeai, spune el.

Clatin din cap și mă așez la loc pe pieptul lui transpirat. Degetele mele îi mângâie tatuajul în formă de inimă de lângă umăr și observ cum pielea i se înfiorează. Nu-mi scapă amănuntul că inima este colorată toată cu cerneală neagră.

— Asta pentru că te pricepi mai bine la asta decât la relații în sine, îl necăjesc eu.

— Aici nu te contrazic.

Se hlizește și îmi îndepărtează părul de pe chip. Unul dintre gesturile mele preferate pe care le face este să-mi mângâie obrazul. Vârfurile degetelor lui sunt aspre, dar, cumva, sunt fine ca mătasea când îmi ating pielea.

— Ce s-a întâmplat între tine și Dan? Înainte de seara asta, vreau să spun? îl întreb.

Probabil nu ar fi trebuit s-o fac, dar trebuie să aflu.

— Poftim? Cine ți-a spus ție că e o problemă între mine și Dan?

Îmi ridică bărbia pentru a mă uita în ochii lui.

— Jace. Nu a vrut totuși să-mi spună care e problema; doar a zis că era clar că aici se va ajunge. Ce a vrut să spună cu asta?

— O tâmpenie care s-a întâmplat anul trecut. Nu e nimic pentru care să-ți faci griji. Îți promit, spune el și îmi oferă un zâmbet care însă nu-i cuprinde și ochii, dar nu cred că e cazul să insist.

Sunt fericită că ne-am rezolvat conflictul, în sfârșit, și că deja ne pricepem mai bine să comunicăm între noi.

— Ne vedem după ce termini la Vance mâine, da? Nu vreau să ne ia cineva apartamentul de sub nas, spune el.

— Nu avem mobilă, îi aduc aminte.

— E gata mobilat. Dar putem adăuga mobilă și putem schimba ce dorim după ce ne mutăm.

— Cât costă? întreb.

Știu că nu vreau să aud răspunsul. Pot doar să-mi imaginez cât de scump poate fi, dacă este deja mobilat.

— Nu-ți face nicio problemă; trebuie să te preocupe doar cât costă cablul. Zâmbește și mă sărută pe frunte. Deci, ce spui? Încă vrei să te muți cu mine, nu-i așa?

— Și cumpărăturile, adaug eu, iar el se încruntă. Dar da, încă vreau.

— Ai de gând s-o anunți pe mama ta?

— Nu știu. O s-o anunț, în cele din urmă, dar deja știu ce o să spună. Poate că ar trebui să o las să se obișnuiască mai întâi cu ideea că suntem împreună. Suntem atât de tineri și ne mutăm deja împreună, nu vreau s-o trimit la spitalul de nebuni.

Râd încetișor, în ciuda ușoarei dureri din piept. Mi-aș dori ca lucrurile cu mama să fie mai simple și să fie fericită pentru mine, dar știu că așa ceva nu este plauzibil.

— Îmi pare rău că voi două nu vă înțelegeți. Știu că este vina mea, dar sunt mult prea egoist ca să mă autoelimin din ecuație.

— Nu este vina ta. Ea e pur și simplu... este așa cum este, îi spun și îl sărut pe piept.

— Trebuie să mergi la culcare, iubito; trebuie să te trezești de dimineață și deja e miezul nopții, zice el.

— Miezul nopții? Credeam că este mult mai târziu, spun și mă dau jos de pe el, întinzându-mă în fața lui.

— Păi, dacă nu erai atât de strâmtă, ți-o trăgeam mai mult timp, îmi spune în ureche.

— Noapte bună! gem eu, extrem de stânjenită.

El râde și mă sărută pe ceafă înainte de a stinge lumina.

86

În dimineața următoare, strălucitoare și matinală, mă învârt prin camera lui Hardin, adunându-mi lucrurile ca să fac un duș.

— Vin și eu cu tine, mormăie el, iar eu râd.

— Ba nu, nu vii. Știi că e doar ora 6 dimineața, da? Ce s-a întâmplat cu regula privind ora șapte și jumătate? glumesc și-mi iau geanta.

— Te conduc până acolo.

Îmi place la nebunie vocea lui răgușită dimineața.

— Să mă conduci până acolo? Până la baie? râd de el când se dă jos din pat. Sunt fetiță mare. Pot să merg singură pe coridor.

— Te descurci excelent când vine vorba să mă asculți.

Își dă ochii peste cap, dar pot vedea că se amuză.

— Bine, tati, vino cu mine la baie, mă văicăresc eu în joacă.

Nu am nici cea mai vagă intenție de a-l asculta, dar decid să-i cânt în strună pentru moment.

Hardin își ridică o sprânceană și zâmbește cu subînțeles.

— Nu-mi mai spune așa sau va trebui să te bag la loc în pat.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă car repede din cameră, ca să nu fiu ispitită să rămân.

Mă urmează și se așază pe toaletă cât timp eu fac duș.

— Va trebui să mă duci să-mi recuperez mașina, spune el, lucru care mă surprinde de-a binelea. Mă duc în campus s-o iau pe a ta ca să mergem să vedem apartamentul.

Nu m-am gândit deloc la asta noaptea trecută, ceea ce mă șochează și mai tare, de vreme ce eu sunt persoana care planifică totul atât de bine.

— Mă lași să-ți conduc mașina? mă mir eu prelung.

— Da. Oricum, dacă o bușești, nu te mai osteni să te întorci, spune el.

O parte din mine știe că vorbește oarecum serios. Dar râd și spun:

— Cred că ar trebui să mă îngrijorez mai degrabă să nu o bușești tu pe a mea!

Încearcă să dea la o parte perdelele, dar eu le trag la loc și îl aud chicotind.

— Gândește-te, scumpo, după ziua de azi vei avea în fiecare dimineață propriul duș.

Vocea lui trece prin susurul apei în timp ce îmi clătesc șamponul din păr.

— Nu cred că îmi voi da seama de asta până nu ajungem acolo.

— Așteaptă și vei vedea; o să-ți placă la nebunie, se fălește el.

— Mai știe cineva că ai de gând să închiriezi un apartament? întreb.

Dar cunosc deja răspunsul.

— Nu, de ce e nevoie să știe cineva?

— Nu e nevoie, doar mă întrebam și eu.

Robinetul scârțâie când închid apa. Hardin îmi ține un prosop când ies din duș și mi-l înfășoară în jurul trupului ud leoarcă.

— Te cunosc destul de bine încât să-mi dau seama că tu crezi că prefer să ascund în fața prietenilor mei faptul că ne mutăm împreună, spune el.

Nu greșește.

— Păi, o să pară un pic ciudat că te muți de aici și nimeni nu știe asta.

— Asta nu este din cauza ta, ci din cauza faptului că nu am chef să aud tot rahatul despre cum las eu baltă frăția. O să le spun tuturor, chiar și lui Molly, după ce ne mutăm.

Zâmbește și își înfășoară mâinile în jurul umerilor mei.

— Vreau să fiu *eu* aceea care îi spune lui Molly. Râd și îl îmbrățișez.

— S-a făcut.

După mai multe încercări de a-l ține pe Hardîn la distanță, îmi dă cheile de la mașina lui și plec. În momentul în care mă urc în mașină, îmi vibrează telefonul.

Ai grijă. Te iubesc, spune mesajul.

O să am. Ai grijă cu mașina mea :) Te iubesc. xo

De-abia aștept să te văd din nou. Ne întâlnim la ora cinci. Mașina ta mizerabilă e pe mâini bune.

Ar trebui să ai grijă cum vorbești sau s-ar putea să intru din întâmplare cu mașina ta într-o bordură despărțitoare din parcare. Zâmbesc când îi trimit acest mesaj.

Nu mă mai sâcâi și du-te la muncă până nu cobor după tine și nu te jupoi de rochia aia.

Oricât de incitant ar suna, îmi pun telefonul pe locul din dreapta și pornesc mașina. Motorul se trezește silențios la viață, nu ca al meu, gălăgios. Pentru o mașină clasică, se conduce mai ușor decât a mea; se vede că are mare grijă de ea. Când ies pe autostradă îmi sună telefonul.

— Isuse, nu rezişti douăzeci de minute fără mine? râd eu la telefon.

— Tessa? face o voce masculină.

E **Noah**!

Îmi îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la ecran, care îmi confirmă groaza.

— Ăăă... scuze, credeam că... mă bâlbâi.

— Credeai că este el... știu, spune el. Are o voce tristă și deloc plină de ură.

— Îmi pare rău.

Nu am cum să neg așa ceva.

— E în regulă, zice el.

— Deci...

Nu sunt sigură ce ar trebui să spun.

— M-am întâlnit cu mama ta ieri.

— Ah.

Suferința din vocea plină de jale a lui Noah și amintirea faptului că mama mă urăște mă fac să simt o durere în piept.

— Da... e destul de ofticată pe tine.

— Știu... m-a amenințat că nu mă va mai ajuta cu facultatea.

— Va depăși momentul, știu că o va face. E doar rănită, spune el.

— Ea e rănită? *Faci mișto de mine,* nu-i așa? spun batjocoritor.

Nu-mi vine să cred că îi ia apărarea.

— Nu, nu, știu că abordează situația greșit, dar e doar supărată pentru că acum ești... știi tu... cu el. Dezgustul din glas îi este evident.

— Ei bine, nu are niciun drept să-mi spună cu cine trebuie să fiu. De-asta m-ai sunat? Să-mi spui că nu ar trebui să fiu cu el?

— Nu, nu, Tessa, nu de asta. Voiam să mă asigur că ești în regulă. De când avem zece ani nu am stat niciodată atâta timp fără să ne vorbim, spune el.

Pot să-mi închipui încruntătura de pe fața lui.

— Ah... Îmi cer scuze că m-am răstit la tine. Trec prin foarte multe în această perioadă și am crezut că mă suni ca să...

— Doar pentru că noi doi nu mai suntem împreună nu înseamnă că nu-mi mai pasă de tine, spune el, iar pe mine mă doare inima.

Mi-e dor de el; nu de relația cu el, doar a fost o parte importantă din copilăria mea, e greu să renunți la tot dintr-odată. A fost alături de mine în toate încercările prin care am trecut, iar eu l-am rănit, și

nici măcar nu i-am dat vreo explicație și nici nu i-am cerut scuze. Mă simt îngrozitor pentru situația în care l-am lăsat și ochii încep să mi se umple de lacrimi.

— Îmi pare rău pentru tot, Noah, spun încet și oftez.

— Totul va fi în ordine, zice și el, la fel de încet. Dar apoi, de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul, adaugă: Am auzit că ai obținut o stagiatură. Conversația noastră durează până ajung la Vance.

Înainte de a închide telefonul, îmi promite că va vorbi cu mama despre purtarea ei față de mine și simt cum mi se ia o povară imensă de pe umeri. Dintre toți, Noah a fost acela care a reușit întotdeauna s-o calmeze în momentele ei cele mai rele.

Restul zilei trece repede și plăcut. Îmi petrec vremea terminând de citit primul meu manuscris și scriind notițe pentru domnul Vance. Eu și Hardin ne mai dăm câteva mesaje, ca să stabilim unde ne întâlnim, și, înainte de a mă dezmetici, ziua s-a și terminat.

Când ajung la adresa pe care mi-a trimis-o Hardin, îmi dau cu surprindere seama că se află cam la jumătatea drumului dintre campus și Vance Publishing. Drumul meu va dura douăzeci de minute dacă voi locui aici, când voi locui aici. Încă mi se pare o idee abstractă, eu și Hardin trăind împreună.

Nu-mi văd mașina când ajung în parcare și, când încerc să-l sun pe Hardin, îmi intră mesageria vocală. *Dacă s-a răzgândit? Mi-ar fi spus, nu-i așa?*

Exact când încep să intru în panică, Hardin se ivește în parcare, garându-mi mașina lângă mine. Adică pare a fi mașina mea, dar în același timp pare diferită. Vopseaua argintie nu mai este zgâriată și arată în general nouă și strălucitoare.

— Ce ai făcut cu mașina mea? spun când coboară din ea.

— Și eu mă bucur să te văd. Zâmbește și mă sărută pe obraz.

— Serios, ce i-ai făcut? Îmi încrucișez brațele.

— Am vopsit-o. Frate, ai putea să-mi mulțumești. Își dă ochii peste cap.

Îmi muşc limba numai pentru că ne aflăm unde ne aflăm şi pentru că avem ceva de făcut. În plus, vopseaua chiar arată bine. Doar că nu-mi place ideea lui Hardin de a cheltui bani pe mine, iar vopsirea unei maşini nu e ceva ieftin.

— Mulţumesc. Îi zâmbesc şi îmi înlănţui degetele cu ale lui.

— Cu plăcere. Hai înăuntru. Mă ghidează prin parcare. Arăţi bine conducându-mi maşina, mai ales în rochia asta. Nu m-am gândit decât la asta toată ziua. Mi-ar fi plăcut să-mi îndeplineşti rugămintea de a-mi trimite poze cu tine goală, spune el, iar eu îi trag un cot. Ziceam şi eu. Aşa ar fi devenit şi cursurile mai interesante.

— Ah, deci *te-ai dus* la cursuri, spun eu râzând.

Ridică din umeri şi îmi deschide uşa de la intrarea în clădire.

— Am ajuns.

Zâmbesc la gestul lui total necaracteristic şi intru. Holul clădirii nu este deloc ceea ce mă aşteptam. Este cu totul alb: podele albe, pereţi curaţi şi albi, scaune albe, canapele albe, covoare albe, lămpi albe pe mesele curate. Pare elegant, dar foarte intimidant. Un om scund, cu început de chelie şi îmbrăcat la costum ne întâmpină şi îi strânge mâna lui Hardin. Pare emoţionat în preajma noastră sau poate doar în preajma lui Hardin.

— Tu trebuie să fii Theresa. Zâmbeşte. Are dinţii la fel de albi ca pereţii strălucitori.

— Tessa, îl corectez eu cu un zâmbet, iar Hardin îşi reţine cu greu surâsul.

— Mă bucur să vă cunosc. Trecem la semnat acte?

— Nu, vrea şi ea să vadă apartamentul mai întâi. De ce să semnăm când ea nu a văzut încă despre ce e vorba? spune Hardin pe un ton plat.

Bietul om înghite în sec şi dă din cap.

— Desigur, hai să mergem. Face un gest către coridor.

— Fii de treabă, îi şoptesc lui Hardin în timp ce toţi trei ne îndreptăm către lift.

— Nu. Rânjeşte şi mă strânge uşor de fund.

Mă uit urât la el, dar zâmbetul lui cu gropițe se întinde și mai mult. Omul îmi povestește cât de minunată este priveliștea și că aceasta este una dintre cele mai bune și mai deosebite clădiri de apartamente din zonă. Dau din cap politicos, iar Hardin rămâne tăcut când ieșim din lift. Sunt uimită de contrastul dintre hol și coridor. Parcă am pășit într-o clădire total diferită... chiar într-o altă perioadă a istoriei.

— Aici este, spune bărbatul și deschide prima ușă din fața noastră. Sunt doar cinci apartamente pe acest etaj, deci veți avea foarte multă intimitate.

Ne face semn să intrăm, dar ocolește privirea lui Hardin. Cu siguranță îi este teamă de Hardin. Nu pot spune că-l condamn, dar recunosc că *este* puțin amuzant să fiu martoră la așa ceva.

Îmi aud propria respirație când văd priveliștea din fața mea. Podelele camerei principale sunt din dale vechi de beton, în afara unui pătrat uriaș din lemn despre care presupun că este livingul. Pereții sunt din cărămidă și arată minunat. Ușor deteriorați, dar perfecți. Ferestrele sunt mari, iar mobila este de modă veche, dar curată. Dacă mi-aș fi putut imagina un spațiu perfect, acesta ar fi fost. Parcă este o întoarcere în altă epocă, dar complet modern.

Hardin se uită la mine cu atenție cât examinez casa, cât fac turul camerelor, lăsându-i în urmă pe el și pe celălalt bărbat. Bucătăria este micuță și are plăcuțe multicolore deasupra chiuvetei și a tejghelei, aducând un aspect independent și distractiv. Îmi place la nebunie tot acest mic apartament. Holul de la parter m-a speriat, așa că mă așteptam să nu-mi placă deloc locul acesta. Mă gândeam că va fi un apartament supraestimat și îngrămădit și mă bucur din toată inima că nu este așa. Baia este micuță, dar destul de mare pentru noi doi, iar dormitorul este perfect, exact ca restul apartamentului. Trei dintre pereți sunt de cărămidă roșie, iar cel de-al patrulea este acoperit din podea până în tavan cu o bibliotecă. Are o scară atașată și îmi vine să râd la gândul că întotdeauna m-am imaginat locuind într-un astfel de apartament după ce terminam colegiul. Nu mă așteptam să mi se întâmple atât de repede.

— Putem umple rafturile. Am o grămadă de cărți, mormăie Hardin cu nervozitate.

— Eu... doar... încep să vorbesc.

— Nu-ți place, nu-i așa? Credeam că o să-ți placă; părea perfect pentru tine. La naiba! Se încruntă și își trece degetele prin păr.

— Nu... eu...

— Hai să mergem atunci, arată-ne altul, se răstește Hardin la bărbat.

— Hardin! Dacă m-ai fi lăsat să termin, aș fi spus că îmi place la nebunie, îi zic eu.

Bărbatul pare la fel de ușurat ca Hardin, a cărui expresie încruntată se transformă intr-un zâmbet imens.

— Pe bune?

— Da, îmi era teamă că va fi un apartament fițos și rece, dar este pur și simplu perfect, îi spun și vorbesc serios.

— Știam eu! Adică, mă emoționasem puțin acum un minut, dar când am văzut locul ăsta m-am gândit la tine. Mi te-am închipuit aici... Arată către băncuța de la fereastră. Stând acolo și citind o carte. Atunci mi-am dat seama că vreau să trăiesc aici cu tine.

Zâmbesc și-mi simt stomacul zbătându-mi-se când aud că-mi spune aceste lucruri în fața altcuiva, chiar dacă e un simplu agent de închirieri.

— Deci, suntem gata să semnăm? Bărbatul se foiește stânjenit.

Hardin mă privește, iar eu încuviințez din cap. Nu-mi vine să cred că facem asta. Ignor vocea care îmi amintește că este prea curând, că sunt prea tânără și îl urmez pe Hardin înapoi în bucătărie.

87

Hardin își semnează numele la sfârșitul contractului cu pagini nenumărate înainte de a-mi pasa mie întreaga poveste. Iau pixul și semnez înainte de a începe iarăși să gândesc prea mult. *Sunt pregătită pentru asta; amândoi suntem pregătiți.* Da, suntem tineri și nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar știu că îl iubesc mai mult decât orice pe lume și că și el mă iubește. Atâta vreme cât acest lucru este o certitudine, restul se va aranja.

— Bine, aici sunt cheile.

Robert, omul al cărui nume îl aflu în sfârșit din paginile contractului, ne dă mie și lui Hardin câte un set de chei, își ia la revedere și pleacă.

— Păi... bine ai venit acasă, spune Hardin când rămânem singuri.

Râd și fac un pas înspre el ca să mă poată lua în brațe.

— Nu-mi vine să cred că acum locuim aici. Încă nu-mi vine să cred că e adevărat. Privirea mea examinează livingul.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că o să locuiesc cu tine, chiar și doar că o să ies cu tine, acum două luni, fie i-aș fi râs în față, fie l-aș fi pocnit... una din două. Zâmbește și îmi cuprinde fața cu mâinile.

— Cât de dulce poți fi uneori, îl necăjesc eu și îl iau în brațe. Este o ușurare totuși să avem propriul nostru spațiu. Fără petreceri, fără colegi de cameră și fără dușuri la comun, zic eu.

— Propriul nostru pat, completează el, clipind din ochi. Va trebui să ne cumpărăm câteva lucruri, farfurii și alte chestii.

Îi ating fruntea cu dosul palmei.

— Te simți bine? Îi zâmbesc. Ești teribil de cooperant astăzi.

Îmi mângâie mâna, apoi o sărută ușor.

— Vreau să mă asigur că ești mulțumită aici în toate sensurile. Vreau să te simți acasă... alături de mine.

— Dar tu? Tu te simți acasă aici? îl întreb, iar el dă din cap.

— Destul de surprinzător, da, mă simt, răspunde el, dând din cap, și își aruncă privirea prin cameră.

— Ar trebui să mergem să îmi iau lucrurile. Nu am multe, doar câteva cărți și câteva haine, zic eu.

Își flutură mâinile prin aer ca și cum ar fi făcut un fel de vrajă.

— Am rezolvat deja.

— Poftim? întreb eu.

— Ți-am adus toate lucrurile din camera ta; sunt la tine în portbagaj, explică el.

— De unde știai că voi semna? Dacă nu-mi plăcea apartamentul? zâmbesc eu.

Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-mi iau la revedere de la Steph și de la camera care mi-a fost casă timp de trei luni, dar o să mă întâlnesc cu ea în curând.

— Pentru că, dacă nu ți-ar fi plăcut ăsta, aș fi găsit altul care să-ți placă, răspunde el încrezător.

— Bine... Și lucrurile tale?

— Putem să le luăm mâine. Am câteva țoale în portbagaj.

— Ce e cu hainele astea, apropo?

Are întotdeauna atât de multe haine în mașină.

— Nu știu exact. Presupun că nu știi niciodată când ai nevoie de haine curate. Ridică din umeri. Hai să mergem la magazin să

cumpărăm tot ce avem nevoie pentru bucătărie și mâncare, spune Hardin.

— Bine.

Am stomacul plin de fluturi de când am intrat în apartament.

— Pot să-ți mai conduc mașina? îl întreb când ajungem în hol.

— Nu știu... Zâmbește.

— Mi-ai vopsit mașina fără să-mi ceri permisiunea, cred că am câștigat acest privilegiu.

Întind mâna, iar el își dă ochii peste cap și îmi oferă cheile.

— Deci îți place mașina mea? Se conduce ușor? se laudă el.

Îi arunc o privire reținută.

— E OK.

Mint; îmi place la nebunie s-o conduc.

Clădirea noastră nu ar fi putut fi amplasată într-o zonă mai bună; suntem aproape de numeroase magazine, cafenele și chiar de un parc. Ajungem la Target și în scurt timp căruciorul se umple de farfurii, oale și tigăi, căni și alte lucruri de care nu știam că avem nevoie, dar care par folositoare. Mâncarea o vom cumpăra când vom face următorul drum, pentru că acum avem prea multe lucruri de cărat. Mă ofer să mă duc după hrană mâine, după serviciu, dacă Hardin îmi va face o listă cu ce îi place să mănânce. Cel mai bun lucru la mutatul împreună sunt toate micile amănunte pe care le aflu despre Hardin și pe care altfel nu le-aș fi știut. Este atât de zgârcit cu informațiile, încât este o plăcere să le aflu de la el fără să ne certăm. Chiar dacă am petrecut aproape fiecare noapte împreună, cumpărăturile de azi pentru noul nostru apartament mi-au dezvăluit lucruri pe care nu le-aș fi aflat altfel. Cum ar fi: îi plac cerealele fără lapte; chiar și ideea unor căni desperecheate îl înnebunește; folosește două tipuri de pastă de dinți, una pentru dimineață și alta pentru seară și nu-și explică nici el de ce preferă să dea cu mopul pe podea de o sută de ori în loc să încarce o mașină de spălat vase. Convenim că eu mă voi ocupa de vase, dacă se va ocupa el de podele.

Ne ciorovăim în fața casierei când ne vine rândul să plătim. Știu că a trebuit să dea un avans pentru apartament, așa că mă ofer să plătesc eu cheltuielile de la Target. Dar el refuză să mă lase să plătesc pentru orice, în afară de cablu și mâncare. La început, se oferise să-mi dea voie să plătesc și curentul electric, uitând să-mi spună că era inclus în prețul chiriei, până când am găsit eu în contractul de închiriere. Închiriere. Am închiriat un apartament, mă mut împreună cu un bărbat în primul meu an de facultate. Nu e o nebunie, nu-i așa?

Hardin se uită urât la casiera care îmi ia cardul de debit și o respect din toată inima pentru că îmi ia banii fără nici măcar să-i observe atitudinea. Îmi vine să râd triumfătoare, dar văd că e deja iritat și nu vreau să stric seara.

Hardin se bosumflă tot drumul până la apartament, iar eu păstrez tăcerea, deoarece mi se pare amuzant.

— Cred că trebuie să facem două drumuri ca să cărăm toate lucrurile, îi spun.

— Altă chestie: mai degrabă car o sută de sacoșe decât să fac două drumuri, spune el și în sfârșit zâmbește.

Tot trebuie să facem două drumuri pentru că farfuriile sunt pur și simplu prea grele. Iritarea lui Hardin sporește, la fel și amuzamentul meu.

Aranjăm toate farfuriile în dulapuri și Hardin comandă o pizza. Persoana politicoasă din mine se oferă s-o plătească, dar el se uită urât la mine și-mi arată degetul mijlociu. Râd și pun într-o cutie toate ambalajele provenite de la farfurii. Nu glumeau când spuneau că apartamentul este complet mobilat, are tot ce ne trebuie, coș de gunoi, chiar și perdele de duș.

— Pizza va ajunge în treizeci de minute. Mă duc la mașină să-ți aduc lucrurile, spune el.

— Vin și eu, zic și-l urmez afară.

Mi-a pus lucrurile în două cutii și un sac de gunoi, ceea ce mă face să mă crispez, dar tac din gură. El ia câteva tricouri și o pereche

de jeanși din portbagajul lui și le bagă în sacul de gunoi, lângă hainele mele.

— Bine că avem fier de călcat, spun eu într-un final. Uitându-mă la el în portbagaj, ceva îmi atrage atenția. Încă nu ai scăpat de cearșafurile alea? îl întreb.

— Ah... da. Nu, am vrut, dar am uitat, spune el și se uită în altă parte.

— Bine... Mă simt puțin jenată de reacția lui.

Transportăm la etaj grămada de lucruri și, exact când ajungem sus, băiatul cu pizza sună la ușa noastră. Hardin se duce să-i deschidă, iar când se întoarce, mirosul care vine din cutie este divin. Nici nu-mi dădusem seama cât de foame mi se făcuse.

Mâncăm la masă și e ciudat, dar drăguț, să iau cina cu Hardin acasă la noi. Devorăm pizza în tăcere, dar este o tăcere plăcută. Felul acela de tăcere care îmi spune că suntem acasă.

— Te iubesc, spune el când așez farfuriile în mașina de spălat vase.

— Te iubesc.

Mă răsucesc și îi răspund exact când telefonul îmi vibrează zgomotos pe masa de lemn. Hardin se uită și atinge ecranul.

— Cine e? îl întreb.

— Noah? spune el, ca o afirmație și ca o întrebare în același timp.

— Ah.

Știu deja că asta nu-i de bine.

— Spune că a fost plăcut să vorbească astăzi cu tine? Fălcile i se încleștează.

Mă duc către el și îmi iau telefonul, practic smulgându-l din strânsoarea sa. Aș fi putut să jur că îl va face bucăți în mână.

— Da, m-a sunat azi, îi zic cu falsă încredere.

Voiam să-i povestesc despre asta. Doar că nu am găsit momentul potrivit.

— Și... Hardin ridică din sprânceană.

— Mi-a spus doar că s-a întâlnit cu mama și m-a sunat să vadă ce mai fac.

— De ce?

— Nu știu... să vadă cum o mai duc, cred. Ridic din umeri și mă așez lângă el la masă.

— Nu trebuie să-l intereseze cum o duci tu, bolborosește el.

— Nu e mare scofală, Hardin. Îl cunosc dintotdeauna.

O undă de răceală îi răsare în ochi.

— Nu mă interesează.

— Ești ridicol. *De-abia ne-am mutat împreună* și te îngrijorezi deja că mă sună Noah? îl iau eu în râs.

— Nu ai niciun motiv să vorbești cu el; probabil crede că vrei să te împaci cu el, de vreme ce îi răspunzi la telefon. Își trece mâinile prin păr.

— Ba nu, nu crede. Știe că sunt cu tine. Mă străduiesc să țin piept temperamentului său.

Gesticulează necontrolat către telefon.

— Atunci sună-l chiar acum și spune-i să nu te mai caute niciodată.

— Poftim? Nu! Nu fac așa ceva. Noah nu a făcut nimic rău, l-am făcut destul să sufere... amândoi, nu numai eu... deci nu. Nu o să-i spun așa ceva. Nu e nimic rău în a rămâne prietenă cu el.

— Ba da, este, spune el ridicând vocea. El se crede mai bun decât mine și va încerca să te ia de lângă mine! Nu sunt prost, Tessa. Și mama ta vrea să te împaci cu el... nu o să-l las nici măcar să încerce să ia ce îmi aparține!

Fac un pas în spate și mă uit la el cu ochii căscați.

— Tu auzi ce spui? Parcă ești nebun! Nu o să mă port urât cu el doar pentru că ai tu niște pretenții teritoriale stupide asupra mea! Ies valvârtej din bucătărie.

— Nu pleca de lângă mine! tună el venind după mine în living.

Era de așteptat ca Hardin să înceapă să se certe cu mine după toată ziua asta superbă pe care am petrecut-o. Dar îmi susțin argumentele.

— Atunci încetează să te mai porți de parcă aș fi proprietatea ta. Voi încerca să fac compromisuri și eforturi ca să te ascult mai mult

decât te ascult acum, dar nu când vine vorba de Noah. Aș înceta imediat să vorbesc cu el dacă s-ar da la mine sau dacă ar spune ceva deplasat, dar nu a făcut așa ceva. În plus, ar trebui să ai încredere în mine pur și simplu.

Hardin se holbează la mine și mă întreb dacă nu cumva i s-a terminat energia când spune, pur și simplu, într-un final:

— Nu-mi place de el.

— Bine, înțeleg asta, dar trebuie să fii rezonabil. Nu complotează să mă ia de lângă tine; el nu este așa. Este prima dată când a încercat să mă caute de când am încheiat relația cu el.

— Și ultima! se răstește Hardin.

Îmi dau ochii peste cap și mă îndrept către baia micuță.

— Ce faci? întreabă el.

— Vreau să fac un duș și, când ies de aici, sper că nu te vei mai purta ca un copil, zic eu.

Sunt mândră de felul în care îi fac față, dar îmi și pare rău pentru el. Știu că îi e teamă să nu mă piardă în favoarea lui Noah; este extrem de gelos pe felul în care eu și Noah „arătăm" împreună. În văzul lumii, Noah este mai potrivit pentru mine, iar Hardin știe acest lucru, dar eu nu-l iubesc pe Noah, ci pe Hardin.

Hardin vine după mine la baie, dar când încep să mă dezbrac, se răsucește și pleacă, trântind ușa la ieșire. Fac un duș rapid și, când ies, îl găsesc pe Hardin zăcând în pat în boxeri. Nu spun nimic și deschid un sertar ca să-mi scot o pijama.

— Nu vrei să-mi porți tricoul? Are o voce joasă.

— Eu... Observ că l-a împăturit și l-a pus pe măsuța de lângă pat. Mulțumesc.

Mi-l pun pe mine. Parfumul mentolat bine-cunoscut mă face să uit că ar trebui să fiu supărată pe el. Dar când mă uit la el și îi observ proasta dispoziție, îmi aduc aminte prea bine.

— Ei bine, a fost o seară minunată, oftez și îmi duc prosopul înapoi la baie.

— Vino încoace, spune el când mă întorc.

Ezitând, mă duc către el, iar el se ridică la marginea patului, trăgându-mă între picioarele lui.

— Îmi cer scuze. Mă privește în ochi.

— Pentru...?

— Pentru că mă port ca un troglodit, zice el, iar eu nu îmi pot abține râsul. Și pentru că am stricat prima noastră seară împreună aici, adaugă.

— Mulțumesc. Trebuie să discutăm aceste chestiuni în loc să te repezi așa la mine.

Îi răsucesc între degete părul de la baza gâtului.

— Știu. Râde pe jumătate. Putem să stabilim că nu mai vorbești cu el deloc?

— Nu în seara asta, îi spun cu un oftat.

Trebuie să găsim un teren neutru, dar nu am chef să renunț la dreptul meu de a vorbi cu cineva pe care îl cunosc dintotdeauna.

— Iată cum ne rezolvăm problemele. Chicotește oarecum trist.

— Sper că vecinilor n-o să li se facă dor de serile lor liniștite, îl necăjesc eu.

— Ah, tot nu ar fi avut parte de liniște.

Zâmbetul îi dezvăluie gropițele având un efect devastator, dar îi ignor remarca perversă.

— Nu am vrut să stric seara, spune el iarăși.

— Știu, nu e încă stricată. E doar ora opt. Îi zâmbesc.

— Voiam să-ți scot eu rochia aceea de pe tine, declară el, cu ochi mohorâți.

— Pot să mi-o pun la loc fără probleme, spun eu încercând să par sexi.

Fără să spună un cuvânt, se ridică în picioare și mă ia pe umăr. Chițăi și încerc să-l lovesc cu picioarele.

— Ce faci? strig eu.

— Mă duc să caut rochia aia. Râde și mă cară în spate până la coșul cu rufe murdare.

88

— Păcat că nu am apucat să ajungem la partea în care eu îți scot rochia, îmi gâfâie Hardin în ureche, împingându-mă mai sus în pat.

Imediat după ce mi-am scos tricoul lui de pe mine, m-a trântit practic pe pat și și-a pus prezervativul cât de repede a putut.

— Îhhmm... e tot ce pot să spun în timp ce el intră și iese din mine.

Este pentru prima dată când facem dragoste și nu mai există deloc durere, ci numai plăcere.

— Dumnezeule, iubito... este atât de bine, geme el și își mișcă șoldurile deasupra mea.

Sentimentul este unul de nedescris. Trupul lui zvelt se potrivește perfect în locul dintre picioarele mele, iar pielea lui fierbinte se armonizează divin cu pielea mea. Mă gândesc să-i răspund, să-l stimulez prin cuvintele vulgare pe care le folosește el de obicei, dar mă pierd în el, iar plăcerea îmi curge prin tot trupul, în timp ce el își continuă asaltul tandru.

Mă prind de spatele lui, îi zgârii pielea cu unghiile și observ cum își dă ochii pe spate. Îmi place la nebunie să-l văd așa, lipsit

de control, atât de nesofisticat. Îmi ridică o coapsă în jurul mijlocului său, ceea ce face ca trupurile noastre să se apropie și mai mult. Imaginea lui mă face să-mi pierd mințile; degetele de la picioare mi se încordează și coapsa încolăcită pe spatele lui îl strânge, iar el geme încontinuu repetându-mi numele la infinit.

— Așa, iubito... dă-ți drumul. Arată-mi cât de bine... la naiba... cât de bine te fac să te simți, se bâlbâie el și îl simt cum zvâcnește în mine.

Deși termină cu câteva secunde mai devreme decât mine, mișcările lui perfecte și continue mă transformă într-o materie fără oase și mă epuizează total. Trupul mi se relaxează în întregime, iar el cade peste mine. Stăm acolo, în tăcere, savurând senzația de a sta atât de aproape unul de celălalt și, în câteva minute, un sforăit ușor se aude de pe buzele lui Hardin.

Aici zilele trec în goană. Așa se întâmplă când ai libertate pentru prima oară în viață. Încă mi se pare ciudat să am propriul apartament cu propriul duș, să-mi fac singură cafeaua în propria bucătărie. Faptul că împart toate astea cu Hardin face această experiență și mai frumoasă. Mă decid să mă îmbrac cu rochia bleumarin și să mă încalț cu pantofii albi cu tocuri. Încep să mă pricep să merg cu ei, totuși îmi împachetez perechea mea de espadrile de încredere, pentru orice eventualitate. Mi-am ondulat părul, l-am prins la spate și chiar m-am machiat cu puțin fard de pleoape și creion dermatograf. Îmi place mult de tot să am propriul spațiu la dispoziție.

Hardin refuză să se trezească, ridicându-se doar cât să mă sărute de la revedere. Mă întreb cum reușește să muncească și să-și facă și temele, pentru că până acum nu l-am văzut făcând nici una, nici alta. Cu o mișcare îndrăzneață, îi iau cheile de la mașină și mă duc până la Vance cu mașina lui. Dacă tot chiulește de la cursuri, nu o să-i lipsească, nu-i așa? Uit mereu cât de aproape locuim acum de Vance și îmi propun să-i mulțumesc lui Hardin pentru asta, deși acum el are mai mult de mers până în campus. Să-i mulțumesc pentru că nu

mai am de condus patruzeci de minute, ceea ce îmi face ziua mai voioasă.

Când ajung la ultimul etaj, o găsesc pe Kimberly lângă masa din sala de ședințe, așezând gogoșile în șiruri ordonate.

— Uau, Tessa! Uită-te la tine! Fluieră în joacă. Mă înroșesc, iar ea izbucnește în râs. Bleumarinul ți se potrivește perfect.

Mă admiră iarăși de sus până jos. Mă simt un pic stânjenită, dar zâmbetul ei îmi alungă gândurile astea. În ultima vreme, m-am simțit mult mai încrezătoare și mai sexy, datorită lui Hardin.

— Mulțumesc, Kimberly.

Îi zâmbesc și eu și iau o gogoașă și o ceașcă de cafea. Îi sună telefonul de pe birou și se grăbește să răspundă.

Când ajung la mine în birou, găsesc un e-mail de la Christian Vance în care îmi laudă notițele de la primul manuscris și îmi spune că, deși acesta era deja aprobat, îmi așteaptă cu nerăbdare evaluarea pentru următorul. Mă apuc imediat de lucru.

— Ceva bun pe acolo? Vocea lui Hardin mă sperie și îmi întrerupe lucrul. Îl privesc ușor șocată, iar el zâmbește. Trebuie să fie, de vreme ce nici nu ai băgat de seamă că am apărut.

Arată incredibil. Are părul ridicat pe frunte ca întotdeauna, dar în lateral îi stă mai plat decât de obicei, și are un tricou cu un guler în V. Tricoul este mai strâmt decât în mod obișnuit, făcând ca de dedesubt tatuajele să fie și mai vizibile. Arată incredibil de bine... și este al meu.

— Deci... cum a fost drumul? întreabă el cu un rânjet.

— Minunat. Mă hlizesc.

— Deci, ai impresia că îmi poți lua mașina fără permisiunea mea? Vocea îi este foarte joasă și nu-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Păi... eu... mă bâlbâi eu.

Nu spune nimic, ci vine la biroul meu și trage scaunul de sub el, cu mine cu tot. Privirea i se plimbă de la pantofi la chipul meu, după care mă trage în picioare.

— Arăți foarte sexy azi, spune el, răsuflând aproape de gâtul meu, și mă sărută ușor pe piele.

Mă trec fiorii.

— De ce... de ce ai venit aici?

— Nu te bucuri să mă vezi? Zâmbește și mă ridică pe birou.

Ah.

— Ba da... sigur că mă bucur, îi spun.

Întotdeauna mă bucur să-l văd.

— S-ar putea să mă hotărăsc să mă întorc aici la urma urmei, ca să pot face asta în fiecare zi, spune el și își pune mâinile pe coapsele mele.

— Ar putea intra cineva. Încerc să par serioasă, dar vocea îmi cam tremură.

— Nu, Vance este într-o ședință pentru tot restul după-amiezii, iar Kimberly a fost de acord să sune dacă are nevoie de tine.

Ideea că Hardin a lăsat-o pe Kimberly să înțeleagă cam ce am putea face noi doi aici mă face să mă înroșesc, dar hormonii preiau controlul. Mă uit către ușă.

— Încuiată, răspunde el cu îngâmfare.

Fără să mă gândesc, îl trag pe Hardin mai aproape și îi pun imediat mâna pe zona genitală, luându-i penisul în palmă prin jeanși. Geme și-și desface jeanșii, lăsându-i să cadă laolaltă cu boxerii.

— O să fie mai rapid decât este în mod obișnuit, bine, iubito? spune el și-mi trage chiloții în jos.

Dau din cap cu nerăbdare și îmi ling buzele. El chicotește și mă trage de șolduri pe marginea biroului. Buzele mele îl sărută pe gât și aud cum rupe folia pachetului de prezervative.

— Uită-te la tine, acum trei luni te înroșeai dacă pomenea cineva cuvântul sex, iar acum mă lași să te fut pe birou, șoptește el și mă pătrunde dur.

Hardin îmi pune mâna la gură și își mușcă buza de jos. Nu-mi vine să cred că îi permit lui Hardin să facă sex cu mine pe un birou, în locul unde îmi fac stagiatura, cu Kimberly la mai puțin de 30 de

metri distanță de noi. Oricât mi-aș dori să nu recunosc, ideea mă înnebunește. În cel mai bun sens al cuvântului.

— Ai de gând... să păstrezi... tăcerea? spune el sacadat, mișcându-se din ce în ce mai repede. Încuviințez și gem, apucându-l de bicepși ca să nu cad de pe birou.

— Îți place așa, nu? Repede și tare? scrâșnește el printre dinți.

Îmi acoper gura cu mâna și mă mușc ușor de palmă ca să nu țip.

— Răspunde-mi sau mă opresc, mă amenință el.

Îmi las privirea în jos la el și dau din cap, prea copleșită de senzații ca să pot vorbi.

— Știam eu că o să-ți placă, zice el și mă întoarce cu abdomenul pe birou.

Ah, Doamne. Se împinge înapoi în mine și se mișcă ușor, înainte de a-mi înfășura părul printre degetele lui și de a mă trage lângă el ca să mă poată săruta pe gât. Abdomenul mi se tensionează, iar mișcările lui devin din ce în ce mai necontrolate și știu că amândoi ne apropiem de orgasm. La mișcarea finală mă sărută pe umăr, după care se retrage din mine și mă ajută să mă dau jos de pe birou.

— A fost... încerc eu să spun, dar el mă reduce la tăcere sărutându-mă pe buze.

— Da... a fost, îmi termină el gândurile înainte de a-și trage pantalonii la loc.

Îmi trec degetele prin păr și îmi șterg ochii ca să fiu sigură că machiajul rămâne la locul lui, după care mă uit la ceas. Este aproape trei. Ziua a zburat încă o dată.

— Ești gata? zice el.

— Poftim? E de-abia trei. Gesticulez către ceas.

— Christian a spus că poți pleca mai devreme. Am vorbit eu cu el acum o oră.

— Hardin! Nu poți să-l întrebi dacă pot pleca mai devreme; stagiatura asta este importantă pentru mine, mă văicăresc eu.

— Iubito, relaxează-te. A spus clar că va lipsi toată ziua și el a fost ăla care a sugerat că poți să pleci mai devreme.

— Nu vreau să creadă cineva că îmi bat joc de această oportunitate.

— Nimeni nu crede așa ceva. Notele tale și munca ta vorbesc de la sine.

— Stai puțin... atunci de ce nu m-ai sunat pur și simplu să-mi spui că pot să vin acasă? ridic eu o sprânceană la el.

— Voiam să te pun capră pe biroul ăsta din prima ta zi aici. Îmi zâmbește cu îngâmfare și îmi ia jacheta.

Îi zic cât e de nebun pentru că a venit până aici doar ca să facă sex cu mine pe birou, dar nu pot spune că nu mi-a plăcut. Mă uit cum arată în tricoul ăsta, cu mușchii plini de tatuaje, și-mi dau seama că nu-i pot refuza nimic.

Mergem către mașini, iar el se strâmbă la soare și spune:

— Mă gândeam că ar trebui să ne ducem să cumpărăm hainele pentru nunta aia oribilă.

— Bună idee, aprob eu. Dar îți conduc eu mașina până acasă, ca să putem lăsa mașina mea, apoi mergem.

Sar în mașina lui înainte să poată protesta. Se mulțumește să dea din cap și să zâmbească.

După ce lăsăm mașina mea, o luăm către mall. Hardin scâncește și se plânge ca un copil încontinuu și literalmente trebuie să-l constrâng prin șantaj sexual să-și cumpere ceva elegant. Sfârșește prin a-și lua o pereche neagră de pantaloni de costum, un sacou negru, o cămașă albă și o cravată neagră. Simplu, dar perfect pentru el. Refuză să le probeze, așa că nu-mi rămâne decât să sper că i se vor potrivi. Ar găsi orice scuză ca să nu meargă la nuntă, dar nu o să las să se întâmple așa ceva. După ce terminăm cu el, vine rândul meu.

— Cea albă, spune el și gesticulează către rochia albă și scurtă din mâna mea, cealaltă opțiune fiind o rochie neagră mai lungă.

De vreme ce Karen a menționat că trebuie să folosim albul și negrul, m-am gândit să rămân la una din ele. Lui Hardin pare să-i fi plăcut foarte mult rochia albă pe care am purtat-o ieri, așa că mă hotărăsc să mă iau după el. Spre enervarea mea și înainte să-mi dau

seama ce se întâmplă, Hardin trece de la a-mi căra rochia și pantofii la a le plăti. Când protestez, tânăra de la casă zâmbește și dă din umeri, ca și cum ar spune: Și eu ce aș putea să fac?

— Am ceva de lucru diseară, așa că nu vin acasă la cină, îmi spune el când ieșim din mall.

— Ah. Credeam că lucrezi de acasă, îi zic.

— Lucrez, dar trebuie să mă duc la bibliotecă un pic, explică el. Nu stau mult.

— Atunci eu mă duc să fac cumpărături cât ești tu plecat, îi spun, iar el încuviințează din cap.

— Ai grijă și întoarce-te înainte să se întunece, zice el.

Face o listă cu ce i-ar plăcea să cumpăr și pleacă de îndată ce ne întoarcem la apartament. Eu mă schimb în blugi și într-un hanorac și mă duc pe jos la o băcănie de pe strada noastră. Când mă întorc acasă, pun totul deoparte, îmi fac niște teme rămase din urmă și îmi pregătesc ceva să mănânc. Îi dau un mesaj lui Hardin, dar el nu-mi răspunde, așa că îi pun o farfurie cu mâncare în cuptorul cu microunde, să și-o încălzească atunci când ajunge acasă, și mă întind pe canapea să mă uit la televizor.

89

Când mă trezesc, îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că sunt încă pe canapea.

— Hardin? strig eu, dezvelindu-mă de pătură.

Mă duc în dormitor, sperând să-l găsesc acolo. Dar camera e goală. *Unde dracului este?*

Mă duc înapoi în living și îmi scot telefonul din spatele canapelei. Tot niciun mesaj de la el... și este ora șapte dimineața. Îl sun, dar îmi intră mesageria vocală și închid. Mă năpustesc în bucătărie și dau drumul cafetierei înainte de a intra la baie ca să fac un duș. Am noroc că m-am trezit la timp, având în vedere că nu mi-am setat alarma. Eu niciodată nu uit să-mi setez alarma.

— Unde ești? spun eu tare și intru la duș.

Îmi usuc părul și încerc să găsesc o explicație pentru absența lui. Noaptea trecută credeam că doar recuperează din ce are de lucrat, de vreme ce a rămas mult în urmă, sau poate s-a întâlnit cu cineva și nu și-a dat seama cum a trecut timpul. Dar la bibliotecă? Locurile astea se închid destul de devreme, și până și barurile se închid în cele

din urmă. Cea mai probabilă explicație este că s-a dus la vreo petrecere. Într-un fel îmi dau seama că asta s-a întâmplat. O mică parte din mine este îngrijorată la gândul unui accident; numai ideea în sine doare atât de tare că nici nu pot să o iau în calcul. Dar indiferent de ce scuză sau poveste îmi inventez, știu că a făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facă. Totul era bine între noi seara trecută și apoi pleacă și nu se întoarce toată noaptea?

Nu am chef de nicio rochie, așa că mă îmbrac cu una dintre vechile mele fuste negre conice și cu o bluză roz cu nasturi. Norii îmi întunecă cerul tot drumul, iar când ajung la Vance, dispoziția mea este la fel de întunecată ca și ei și sunt furioasă. *Cine naiba se crede de nu vine acasă toată noaptea fără să mă anunțe?*

Kimberly ridică din sprânceană când trec pe lângă masa cu gogoși fără să iau niciuna, dar îi zâmbesc fals cât mă pricep de bine și mă îndrept către biroul meu. Dimineața trece ca într-o ceață. Citesc și recitesc aceleași pagini la nesfârșit fără să înțeleg niciun cuvințel.

Se aude o bătaie în ușă și inima mi se oprește în loc. Sper din toată inima că e Hardin, fără să-mi pese cât de supărată sunt pe el. Este însă Kimberly.

— Vrei să iei masa de prânz cu mine? mă întreabă ea cu drăgălășenie.

Aproape că îi refuz oferta, dar să stau aici devenind obsedată de plimbările prietenului meu nu mă ajută cu nimic.

— Sigur. Îi zâmbesc.

Mergem după colț la un restaurant micuț mexican, gen cantină. Când intrăm, tremurăm amândouă de frig, iar ea cere să ni se dea o masă lângă un radiator. Măsuța pe care o primim este chiar sub un radiator și amândouă ridicăm mâinile ca să ne încălzim.

— Vremea asta este neiertătoare, spune ea și se plânge că este frig și că îi este deja dor de vară.

— Aproape că uitasem cât de frig este iarna, îi spun eu plat. Anotimpurile s-au amestecat și de-abia dacă mi-am dat seama când s-a scurs toamna.

— Deci... cum merg lucrurile cu Domnul Scandalagiu? întreabă ea cu un surâs.

Chelnerul ne aduce cartofi și sos și îmi aud stomacul ghiorțăind. Nu o să mai sar peste gogoașa de dimineață.

— Păi...

Mă gândesc dacă să-mi împărtășesc sau nu viața personală cu ea. Nu am prea mulți prieteni. De fapt, nu am niciunul, în afară de Steph, pe care nu o mai văd. Kimberly este cu cel puțin zece ani mai mare decât mine și poate că știe mai multe despre mintea bărbaților, lucru la care eu nu mă pricep deloc. Mă holbez la tavanul acoperit cu lămpi în formă de sticlă de bere și respir adânc.

— Păi, nu sunt sigură cum stau lucrurile în acest moment. Ieri eram bine mersi, dar el a dispărut noaptea trecută. Toată noaptea. Este cea de-a doua noastră noapte în apartamentul cel nou, iar el nu a venit acasă, îi explic.

— Așteaptă... stai puțin... doar o secundă. Deci, voi doi locuiți împreună? Rămâne cu gura căscată.

— Da... de marți. Încerc să zâmbesc.

— Așa, și nu a venit acasă azi-noapte?

— Nu, a spus că are ceva de lucru și că se duce la bibliotecă, dar nu a mai venit acasă.

— Și nu te gândești că e rănit sau că i s-a întâmplat altceva, nu-i așa?

— Nu, chiar nu mă gândesc. Simt că aș fi știut cumva dacă ar fi pățit ceva, ca și cum am fi legați într-un fel care mi-ar fi permis să aflu imediat dacă s-ar fi întâmplat ceva rău.

— Nu te-a sunat?

— Nu. Nici nu mi-a dat mesaj. Mă încrunt.

— I-aș fi tăiat boașele dacă eram în locul tău. Este inacceptabil, proclamă ea.

Chelnerul se oprește să ne spună:

— Comanda dumneavoastră va sosi în scurt timp, și îmi umple paharul cu apă.

Îi sunt recunoscătoare pentru scurta întrerupere, am șansa să-mi recapăt răsuflarea după cuvintele tăioase ale lui Kimberly.

Apoi continuă, iar când îmi dau seama că nu mă judecă, ci îmi ține partea, mă simt mult mai bine.

— Vorbesc serios, trebuie să îi explici cât mai clar că nu vei accepta să se comporte așa; dacă nu, va face la fel și de acum înainte. Problema cu bărbații este că sunt niște creaturi care țin la obiceiurile lor, și dacă îi vei permite acest obicei, nu vei putea să i-l elimini niciodată. Trebuie să afle de la bun început că nu îi vei suporta toate mizeriile. Este norocos că te are și trebuie să se potolească.

Ceva din discursul ei încurajator îmi dă mai multă încredere în propria mea mânie. Ar trebui să fiu ofticată, ar trebui să-i tai boașele, cum spune Kimberly cu atâta subtilitate.

— Cum fac chestia asta? o întreb eu, iar ea râde.

— Spune-i-o. Doar dacă nu cumva are o scuză a naibii de bună, pe care sunt sigură că o coace chiar acum, îi spui ce ai de spus în secunda în care intră pe ușă. Meriți să fii respectată, dacă nu, fie trebuie să-l faci să te respecte, fie îi tragi un șut în fund.

— Faci să pară totul atât de ușor. Râd.

— Ah, e departe de a fi ceva ușor. Râde și ea, apoi redevine serioasă. Dar e ceva ce trebuie pus la punct.

Restul mesei de prânz ni-l petrecem cu povești din viața ei de studentă și îmi destăinuie că a avut și ea parte de relații oribile. Părul ei blond se leagănă dintr-o parte în alta în timpul fiecărei povești. Mă trezesc râzând atât de mult încât trebuie să îmi șterg colțurile ochilor de lacrimi. Mâncarea este delicioasă și mă bucur că am ieșit la masă cu ea, în loc să-mi plâng de milă singură la mine în birou.

Pe drumul de întoarcere către birou, Trevor mă observă lângă toalete și vine înspre mine zâmbind.

— Bună, Tessa.

— Hei, ce mai faci? întreb eu politicoasă.

— Sunt bine, e groaznic de frig afară, spune el, iar eu aprob din cap. Arăți foarte bine astăzi, adaugă el și se uită în altă parte.

Am impresia că nu voia să spună asta cu voce tare. Zâmbesc și îi mulțumesc înainte să intre la toaletă, în mod evident jenat.

Când plec, constat că practic nu am muncit deloc, așa că iau manuscrisul cu mine acasă pentru a recupera lipsa de concentrare de astăzi.

Mă întorc la apartament și observ că mașina lui Hardin tot nu este în parcare. Furia mea se reinstalează și îl sun și îl înjur pe mesageria vocală, ceea ce, surprinzător, mă face să mă simt mai bine. Îmi fac repede ceva de mâncare și îmi pregătesc lucrurile pentru mâine.

Nu-mi vine să cred că au mai rămas două zile până la nuntă. Dacă nu se întoarce până atunci? Ba se va întoarce. *Nu-i așa?* Mă uit în jurul meu prin apartament. Oricât de fermecător ar fi, pare că și-a pierdut din strălucire de când lipsește Hardin.

Cumva reușesc să muncesc destul de mult și, când sunt pe punctul de a pune totul deoparte, se deschide ușa. Hardin intră împleticindu-se în living, apoi în dormitor, fără să spună un cuvânt. Îl aud cum își aruncă bocancii pe podea și se înjură de unul singur, cel mai probabil pentru că a căzut. Mă gândesc la ce mi-a spus Kimberly azi la prânz și îmi adun toate gândurile, în care pun toată mânia posibilă.

— Unde dracu, ai fost? urlu eu intrând în cameră.

Hardin și-a scos deja tricoul și acum își dă jos pantalonii.

— Și eu mă bucur să te văd, bolborosește el.

— Ești beat? mă minunez eu.

— Poate, răspunde el și își aruncă pantalonii pe jos.

Pufăi și îi ridic, aruncându-i-i înapoi.

— Avem coș de rufe murdare cu un scop.

Mă uit urât la el, iar el începe să râdă. Râde. Râde de mine.

— Ai tupeu, Hardin! Lipsești toată noaptea și mare parte din ziua următoare fără să mă suni, apoi apari aici beat și împiedicat *și faci mișto de mine?* țip eu.

— Nu mai țipa, am o durere de cap îngrozitoare, geme el și se întinde în pat.

— Crezi că este amuzant? Chestia asta este doar un joc pentru tine? Dacă nu ai de gând să iei relația noastră în serios, de ce mi-ai cerut să mă mut cu tine?

— Nu vreau să discut despre asta în acest moment. Exagerezi; acum vino încoace și lasă-mă să te fac fericită.

Are ochii injectați de la alcoolul pe care l-a consumat. Întinde brațele către mine și are un rânjet stupid de bețiv pe fața lui perfectă.

— Nu, Hardin, îi spun cu asprime. Vorbesc serios. Nu poți lipsi toată noaptea fără să-mi oferi o explicație.

— Dumnezeule mare! Vrei să te calmezi dracului? Nu ești mama mea. Încetează să te cerți cu mine și vino încoace, repetă el.

— Ieși afară, mă răstesc eu.

— Ce ai spus?

Se ridică. Acum i-am atras atenția.

— M-ai auzit, ieși afară. Nu voi fi fata aceea care stă acasă toată noaptea așteptându-și iubitul să se întoarcă. Mă aștept să vii cel puțin cu o scuză bună, dar tu nici nu ți-ai pus problema să încerci! Nu am de gând să cedez de data asta, Hardin. De fiecare dată te iert foarte ușor. Nu și de data asta. Deci fie îmi explici, fie ieși dracului de aici. Îmi încrucișez brațele, mândră că nu am dat înapoi.

— În caz că ai uitat, eu sunt acela care plătește facturile pe aici, deci dacă e să plece cineva, aceea vei fi tu, spune el uitându-se în gol.

Mă uit la mâinile sale așezate pe genunchi; are din nou articulațiile lovite și pline de sânge închegat.

Mintea mea încearcă să găsească o replică și îl întreb:

— Iarăși te-ai bătut?

— Are vreo importanță?

— Da, Hardin! Are importanță. Asta ai făcut tu toată noaptea? Te-ai bătut cu lumea? Nici măcar nu ai avut de lucru, nu-i așa? Sau asta e slujba ta, să bați oameni?

— Poftim? Nu, nu e asta slujba mea. Știi bine care e slujba mea. Mi-am făcut treaba, apoi am fost distras, spune el și își trece mâna peste față.

— De cine?

— De nimeni. Isuse! geme el. Mă bați mereu la cap.

— Te bat mereu la cap? Ce te așteptai să se întâmple când ai intrat aici împleticindu-te după ce ai dispărut o zi și o noapte? Am nevoie de răspunsuri, Hardin — m-am săturat să nu mi le oferi. Mă ignoră și-și trage un tricou peste cap. Am stat toată ziua cu grijă; puteai să mă suni cel puțin. Am fost toată ziua întoarsă pe dos, în timp ce tu beai sau cine știe ce Dumnezeu mai făceai. Îți bați joc de stagiatura mea și asta nu este în regulă.

— Stagiatura ta? Adică aceea de care ți-a făcut rost taică-meu? zice el cu gura lui spurcată.

— Ești incredibil.

— Ziceam și eu. Ridică din umeri.

Cum poate fi ăsta aceeași persoană care acum două nopți îmi șoptea în ureche cât de mult mă iubește, când credea că dorm?

— Nici măcar nu o să-ți răspund la așa ceva, pentru că știu că asta îți dorești. Vrei să te certi și eu nu o să-ți dau satisfacție. Îmi iau un tricou din dulap și dau să ies din cameră. Înainte să plec, mă răsucesc la el. Dar să înțelegi un lucru: dacă nu îți intră mințile în cap... ca acum... eu plec.

Mă duc către canapea și mă întind acolo, mulțumită că nu trebuie să împart camera cu el. Vărs câteva lacrimi, după care mă șterg pe față și iau ediția veche a lui Hardin a romanului *La răscruce de vânturi*. În ciuda faptului că îmi doresc cu ardoare să mă întorc la el în cameră și să-l oblig să-mi dea explicații, unde a fost, cu cine, de ce s-a luat la bătaie și cu cine, mă forțez să rămân pe canapea, pentru că știu că așa se va enerva și mai tare.

Deși probabil că nici pe jumătate cât mă enervează pe mine tendința lui de a controla aspecte întregi din viața mea.

90

Pun cartea jos și mă uit la telefon să văd cât este ceasul. A trecut puțin de miezul nopții, așa că ar trebui să mă străduiesc să adorm. Hardin a încercat deja mai devreme să mă cheme în pat, spunându-mi că nu a putut să doarmă fără mine, dar eu am rămas la arsenalul meu și l-am ignorat până când a plecat.

Exact când sunt pe punctul de a adormi, îl aud pe Hardin țipând:

— Nu!!

Sar de pe canapea fără să mă mai gândesc și dau buzna în dormitor. Se încovoaie sub pătură și este acoperit de transpirație.

— Hardin, trezește-te, îi spun încet și îl scutur de umăr, îndepărtându-i o șuviță jilavă de pe frunte cu mâna cealaltă.

Ochii i se deschid brusc și sunt plini de groază.

— E totul bine... șșș... e doar un coșmar.

Mă străduiesc din răsputeri să-l calmez. Degetele mi se joacă în părul său, apoi îl mângâi pe obraz. Tremură și mă bag în pat în spatele lui, încolăcindu-mi brațele în jurul mijlocului său. Îl simt cum se relaxează și îmi lipesc fața de pielea lui asudată.

— Te rog, rămâi cu mine, mă roagă el. Oftez și păstrez tăcerea, strângându-l și mai tare în brațe. Mulțumesc, șoptește și, după un minut, adoarme din nou.

Apa nu pare suficient de fierbinte ca să-mi relaxeze mușchii încordați, indiferent de cât de mult răsucesc robinetul. Sunt epuizată din cauza lipsei de somn de azi-noapte și a frustrării care decurge din certurile cu Hardin. Dormea când am intrat eu la duș și mă rog să rămână așa până plec eu la serviciu.

Din păcate, rugăciunile mele nu sunt ascultate și mă trezesc cu el lângă blatul din bucătărie când ies din baie.

— Arăți minunat astăzi, spune el calm.

Îmi dau ochii peste cap și trec pe lângă el ca să-mi iau o ceașcă de cafea înainte să plec.

— Deci, nu vorbești cu mine? mă întreabă.

— Chiar acum nu. Trebuie să mă duc la muncă și nu am energia să mă cert acum cu tine, mă răstesc eu.

— Dar... ai venit lângă mine în pat, se îmbufnează el.

— Da, doar pentru că urlai și tremurai. Asta nu înseamnă că te-am iertat. Am nevoie de explicații pentru tot, pentru toate secretele, pentru toate bătăile, chiar și pentru coșmaruri, sau dacă nu, s-a terminat, spun eu, suprinzându-l pe el și pe mine deopotrivă.

Geme și își trece mâinile prin păr.

— Tessa... nu e atât de simplu.

— Ba da, chiar este. Am avut suficientă încredere în tine ca să renunț la relația cu mama mea și să mă mut cu tine atât de curând; și tu ar trebui să ai încredere suficientă în mine ca să-mi spui ce se întâmplă.

— Nu ai înțelege. Știu că nu ai înțelege, spune el.

— Pune-mă la încercare.

— Nu... nu pot, se bâlbâie el.

— Atunci nu am cum să fiu cu tine. Îmi pare rău, dar ți-am dat o mulțime de șanse, iar tu... încep eu.

— Nu spune asta. Să nu îndrăznești să încerci să mă părăsești. Tonul lui este furios, dar în ochi i se citește suferința.

— Atunci oferă-mi niște răspunsuri. Ce crezi tu că nu am cum să înțeleg?. Referitor la coșmaruri? îl întreb.

— Spune-mi că nu ai de gând să mă părăsești, imploră el.

A rămâne pe poziții în fața lui Hardin se dovedește mult mai dificil decât mi-am imaginat, mai ales că pare atât de distrus.

— Trebuie să plec. Deja am întârziat, îi zic și mă duc în cameră să mă îmbrac cât de repede pot.

O parte din mine se bucură că nu a venit după mine, dar o alta și-ar fi dorit s-o facă.

Când plec, încă stă in bucătărie, fără tricou pe el, ținând în mână cana de cafea cu degetele lui lovite.

Întorc pe toate părțile tot ce a spus Hardin în dimineața asta. Ce aș putea să nu înțeleg? Nu l-aș judeca niciodată pentru ceva ce a ajuns să-i provoace coșmaruri. Sper că la asta se referea, dar nu pot ignora senzația că îmi scapă ceva foarte evident.

Mă simt vinovată și încordată toată ziua, dar Kimberly îmi trimite pe e-mail niște linkuri amuzante de pe YouTube, iar dispoziția mea acră nu are cum să dureze. Până la prânz, aproape că uit de problemele de acasă.

Îmi pare rău pentru tot, te rog să vii acasă după serviciu, îmi scrie Hardin pe când eu și Kimberly mâncăm brioșe dintr-un coș pe care i l-a trimis cineva lui Christian Vance.

— El e? întreabă ea.

— Da... îi răspund. L-am înfruntat, dar din anumite motive mă simt îngrozitor. Știu că am dreptate, dar ar fi trebuit să-l vezi în dimineața asta.

— Bun, să sperăm că și-a învățat lecția. Ți-a spus unde a fost? întreabă ea.

— Nu, asta e problema, oftez eu și mănânc altă brioșă.

Te rog, răspunde-mi, Tessa. Te iubesc, îmi scrie el peste un minut.

— Răspunde-i săracului băiat. Kimberly zâmbește, iar eu aprob din cap.

O să vin acasă, îi răspund.

De ce îmi este atât de greu să mă țin tare în fața lui? Domnul Vance ne dă drumul tuturor acasă la trei și ceva, așa că mă hotărăsc să mă opresc la un salon de înfrumusețare ca să-mi tund părul și să-mi fac manichiura pentru nunta de mâine. Sper că eu și Hardin vom rezolva problemele până la nuntă, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Hardin să fie furios la nunta tatălui său.

Când mă întorc acasă este deja ora șase și am primit multe mesaje de la Hardin, pe care le-am ignorat. Ajung la ușă și respir adânc ca să mă pregătesc mintal pentru ce va urma. Ori vom țipa unul la celălalt, ceea ce se va termina cu unul din noi plecând pe ușă, ori vom discuta problemele și le vom rezolva. Când intru, îl găsesc pe Hardin plimbându-se în sus și în jos pe podeaua de ciment. Ochii i se opresc pe chipul meu în prag și arată ușurat.

— Credeam că nu mai vii, zice și vine către mine.

— Unde aș putea să mă duc? ripostez eu și trec pe lângă el, ducându-mă în dormitor.

— Ăăă... ți-am făcut cina, spune el.

Acum este complet de nerecunoscut. Are părul lăsat în jos pe frunte, nu ridicat și dat pe spate, așa cum îl are de obicei. Poartă un hanorac gri cu glugă și o pereche neagră de pantaloni de trening și pare nervos, îngrijorat și aproape... speriat?

— Ah... de ce? nu mă pot abține să nu-l întreb.

Mă schimb într-un trening de-al meu și Hardin rămâne de-a dreptul șocat că nu-mi pun unul dintre tricourile lui, pe care în mod clar îl lăsase pe dulap pentru mine.

— Pentru că sunt un nesimțit, răspunde el.

— Da... ești, îi spun eu și mă întorc în bucătărie.

Mâncarea arată mai apetisant decât îmi imaginam, deși nu sunt foarte sigură ce e acolo, un fel de paste cu pui, cred.

— Este pui florentin, îmi ghicește el gândurile.

— Aha.

— Nu trebuie să... Are o voce foarte stinsă.

Este o scenă atât de diferită de ceea ce se întâmplă în mod obișnuit și este pentru prima oară de când îl cunosc când simt că dețin controlul.

— Nu, arată bine. Sunt doar surprinsă, îi zic și iau o înghițitură. E mai bun decât pare.

— Îți stă bine părul, spune el.

Gândul îmi zboară la ultima oară când m-am tuns și Hardin a fost singurul care a remarcat.

— Am nevoie de niște răspunsuri, îi reamintesc.

Expiră apăsat.

— Știu, iar eu o să ți le ofer.

Mai iau o înghițitură ca să-mi ascund satisfacția pentru faptul că i-am ținut piept.

— Mai întâi, vreau să știi că nimeni, nimeni în afară de mama și de tata, nu știe aceste lucruri, zice el și își rupe cojile de pe articulațiile degetelor.

Clatin din cap și mai iau o îmbucătură.

— Bine... iată, să începem... spune el cu nervozitate, după care continuă. Într-o noapte, când aveam vreo șapte ani, tata era în fața unui bar vizavi de casa noastră. Mergea acolo aproape în fiecare seară și toată lumea îl cunoștea, de aceea a fost o idee îngrozitoare să calce pe cineva pe nervi în locul ăla. În acea noapte, exact asta a făcut. A început scandalul cu niște soldați care erau la fel de beți ca și el și a sfârșit lovindu-l pe unul dintre ei cu o sticlă în cap.

Habar n-am unde o să ajungă cu povestea asta, dar știu că nu este plăcută deloc.

— Mai mănâncă, te rog... mă îndeamnă, iar eu dau din cap și încerc să nu mă uit fix la el când reia povestea.

— El a plecat din bar, iar soldații au traversat strada venind la noi acasă, ca să se răzbune pentru că i-a spart fața prietenului lor. Problema era însă că el nu venise acasă, așa cum credeau ei, iar

mama dormea pe canapea, așteptându-l pe tata. Ochii lui verzi se întâlnesc cu ai mei. Cam cum mă așteptai tu pe mine azi-noapte.

— Hardin... șoptesc și îl iau de mână peste masă.

— Așa că au găsit-o pe mama mai întâi... Face o pauză și se uită în gol la perete și parcă trece o veșnicie. Când am auzit-o țipând, am coborât și am încercat s-o scap din mâinile lor. Îi rupseseră cămașa de noapte și ea țipa la mine să plec de acolo... voia să mă protejeze de ceea ce urmau să-i facă, dar eu nu am putut pleca, înțelegi?

În momentul când încearcă să-și stăpânească lacrimile, inima mi se frânge pentru băiețelul de șapte ani care a fost nevoit să fie martorul acelor lucruri îngrozitoare la care a fost supusă mama sa. Mă urc la el în brațe și îmi lipesc fața de gâtul lui.

— Ca să scurtez povestea, am încercat să mă lupt cu ei, dar nu a folosit la nimic. Când tata a intrat pe ușă împleticindu-se, eu îi pusesem mamei pe trup o cutie întreagă de plasturi încercând să... nu știu... s-o repar sau ceva de genul ăsta. Cât de absurdă e chestia asta? întreabă el cu gura vârâtă în părul meu.

Mă uit la el, iar el se încruntă.

— Să nu plângi... șoptește, dar eu nu mă pot abține.

Nu mi-am imaginat niciodată că visele sale urâte au fost provocate de ceva atât de oribil.

— Îmi pare rău că te-am forțat să-mi povestești, suspin eu.

— Nu... iubito, este în regulă. Mi-a făcut bine să spun asta cuiva, mă asigură el. Cât se poate de bine.

Mă mângâie pe păr, îmi înfășoară o șuviță pe degetele lui, pierdut printre gânduri.

— După asta, nu am dormit decât la parter pe canapea, în cazul în care ar fi intrat cineva... să mă atace pe mine prima dată. Apoi au început coșmarurile... și nu m-au mai părăsit. Am fost la câțiva terapeuți după ce a plecat tata, dar nimic nu m-a ajutat, până te-am cunoscut pe tine. Îmi zâmbește palid. Îmi pare rău că am dispărut toată noaptea. Nu vreau să fiu acel gen de bărbat. Nu vreau să fiu ca el, spune și mă strânge și mai tare în brațe.

Acum că am mai multe piese din puzzle-ul acesta care este Hardin, îl pot înțelege mai bine. Și exact așa cum mi s-a schimbat perspectiva asupra lui, la fel de repede și de drastic mi-am schimbat și părerea despre Ken. Știu că oamenii se mai schimbă, iar el cu siguranță s-a îmbunătățit ca persoană față de cum era înainte, dar nu pot să-mi stăpânesc furia care fierbe în mine. Hardin este așa cum este din cauza tatălui său, din cauza băuturii, din cauza neglijenței acestuia. În noaptea aceea tatăl său a provocat atacul împotriva soției și a fiului său și nu a fost acolo să-i protejeze. Nu am primit toate răspunsurile pe care mi le doream, dar am primit mult mai mult decât mă așteptam.

— Nu se va repeta niciodată... jur... Doar spune-mi că nu mă vei părăsi... se bâlbâie el.

Simt cum se evaporă toate drepturile mele de a mă simți mânioasă.

— Nu te voi părăsi, Hardin. Nu te voi părăsi. Și pentru că se uită la mine ca și cum ar avea nevoie să-i repet asta la nesfârșit, i-o mai spun de câteva ori.

— Te iubesc, Tessa, mai mult decât orice pe lume, zice el și îmi șterge lacrimile.

91

Nu ne mișcăm din locul nostru de pe scaun cel puțin treizecî de minute, după care Hardin își ridică fața de la pieptul meu și spune:

— Acum pot să mănânc?

— Da. Îi zâmbesc fără vlagă și încerc să mă ridic din brațele lui, dar el mă trage înapoi.

— Nu am zis că ai voie să pleci. Doar să-mi dai farfuria mai aproape. Îmi zâmbește.

Îi împing farfuria și mă întind după a mea peste masa micuță. Încă procesez informațiile proaspete și acum mă simt un pic confuză în legătură cu mersul la nuntă.

Observ că Hardin nu mai vrea să continuăm discuția, așa că mai iau o înghițitură din farfuria mea și spun:

— Ești un bucătar mult mai bun decât mă așteptam. Acum că ai demonstrat cât de bun ești, sper să-mi gătești mai des.

— Mai vedem noi, spune el cu gura plină și ne continuăm cina într-o tăcere liniștitoare.

Mai târziu, în timp ce pun farfuriile în mașina de spălat vase, vine în spatele meu și mă întreabă:

— Mai ești supărată?

— Nu chiar, îi zic. Nu sunt nici prea fericită că nu ai venit acasă toată noaptea și încă aș vrea să aflu cu cine te-ai bătut și de ce, îi spun. El deschide gura ca să vorbească, dar eu îl opresc. Dar nu în seara asta, completez. Cred că niciunul din noi nu mai poate continua acum.

— Bine, spune el încet. Îngrijorarea i se citește în ochi, dar nu-l mai bag în seamă.

— Ah, și nu mi-a plăcut nici faptul că mi-ai aruncat în față povestea cu stagiatura. Chiar m-ai jignit.

— Știu. Exact de-asta ți-am și spus-o, răspunde el, un pic cam prea sincer.

— Știu. Exact de-asta nu-mi place.

— Îmi pare rău, bine?

— Să nu mai faci asta niciodată, îi spun, iar el dă din cap. Sunt epuizată, oftez eu încercând să schimb subiectul.

— Și eu; hai să stăm întinși pentru tot restul serii. Am plătit cablul.

— Eu trebuia să fac asta. Mă încrunt la el.

Își dă ochii peste cap și se așază lângă mine pe pat.

— Poți să-mi dai banii pentru asta...

Mă uit fix la un perete.

— La ce oră plecăm mâine la nuntă?

— Când vrei.

— Începe la trei, deci mă gândeam că ar trebui să fim acolo pe la două, îi zic.

— Cu o oră mai devreme? se plânge el, iar eu dau din cap. Nu știu de ce tot insiști... spune el, dar soneria telefonului meu îl întrerupe.

Expresia de pe chipul lui Hardin când se apleacă și îmi ia telefonul mă anunță imediat cine sună.

— De ce te sună? se burzuluiește el.

— Nu știu, Hardin, dar cred că ar trebui să-i răspund. Îi iau telefonul din mână.

— Noah?

Am vocea moale și tremurândă, iar privirea lui Hardin ar putea face o gaură în mijlocul apartamentului.

— Hei, Tessa, îmi cer scuze că te sun vineri seara, dar... în fine... Pare panicat.

— Ce e? îl forțez eu, pentru că lui i-a luat întotdeauna mai mult decât trebuie pentru a explica situațiile tensionate.

Când mă uit la Hardin, îi citesc pe buze: „pe difuzor".

Mă uit la el cu privirea „îți bați joc de mine?", dar îl pun în cele din urmă pe Noah pe difuzor, pentru ca Hardin să poată trage cu urechea.

— Mama ta a primit un telefon de la administratorul căminului în legătură cu ultima factură pentru camera ta, așa că a aflat că te-ai mutat. I-am spus că nu am idee unde locuiești acum, ceea ce e adevărat, dar a refuzat să mă creadă. Așa că vine către tine.

— Vine aici? În campus?

— Da, așa cred. Nu știu, dar a spus că te va găsi ea pe tine oriunde ai fi și este irațională și enervată la culme. Voiam doar să te avertizez că vine, ca să știi.

— Nu-mi vine să cred! țip eu la telefon, dar îi mulțumesc lui Noah înainte de a închide.

Mă întind înapoi în pat.

— Minunat... acum vine și mama. Ce mod excelent de a ne petrece seara!

Hardin se întinde lângă mine sprijinindu-se pe un cot.

— Nu are cum să te găsească. Nimeni nu știe unde locuim, mă asigură el și îmi dă la o parte bretonul de pe frunte.

— E posibil să nu mă găsească pe mine, dar o va bate la cap pe Steph și va întreba fiecare persoană pe care o va întâlni la cămin și va face o dramă uriașă. Îmi acopăr fața cu mâinile. Ar trebui să mă duc până acolo.

— Sau ai putea s-o suni, să-i dai adresa noastră și s-o inviți aici. Pe teritoriul nostru, ca să avem noi avantajul, sugerează el.

— Îți convine chestia asta? Îmi iau mâinile de pe chip.

— Desigur. E mama ta, Tessa.

Mă uit la el întrebător, având în vedere ruptura dintre el și tatăl lui. Dar când văd că este serios, îmi amintesc că el e dornic să schimbe relațiile cu părinții săi, așa că mă gândesc că aș putea fi și eu curajoasă.

— O s-o sun, îi spun.

Mă uit la telefon o vreme înainte de a inspira adânc și de a forma numărul. Vorbește răspicat, foarte repede. Sunt sigură că-și economisește toată energia negativă pentru momentul în care mă va avea față în față. Nu îi dau niciun detaliu despre apartament și nici nu-i spun că eu locuiesc aici; îi dau doar adresa unde sunt și închid telefonul cât pot de repede.

Din instinct, sar din pat și încep să aranjez lucrurile prin casă.

— Apartamentul este deja curat. Nu ne-am atins aproape de nimic, spune Hardin.

— Știu, zic eu. Dar mă face să mă simt mai bine.

După ce împăturesc și pun la locul lor câteva haine care erau pe podea, aprind o lumânare în living și aștept la masă, împreună cu Hardin, să apară mama. Nu ar trebui să fiu atât de emoționată, sunt om mare și pot să iau decizii personale, dar o cunosc și știu cât de mult își va pierde cumpătul. Sunt deja cu nervii la pământ după scurta incursiune în trecutul lui Hardin pe care am făcut-o în urmă cu o oră și nu știu dacă mai am putere să port și cu ea o bătălie în seara asta. Mă uit la ceas și văd că s-a făcut deja opt. Sper că nu va sta prea mult, astfel încât eu și Hardin să ne putem culca devreme și să ne putem ține în brațe, încercând să ne împăcăm cu moștenirile familiilor noastre.

— Vrei să stau aici cu tine sau vrei să vă las un răgaz să discutați tot ce aveți de discutat? întreabă Hardin după un scurt timp.

— Cred că ar trebui să discutăm tête-à-tête, spun eu.

Oricât mi l-aș dori în preajmă, îmi dau seama că prezența lui o va enerva și mai mult.

— Stai puțin... Mi-am amintit de ceva ce a spus Noah. A spus că ultima mea factură la cămin a fost plătită. Îl privesc întrebătoare.

— Așa... și?

— Tu ai plătit-o, *nu-i așa?* spun eu, pe jumătate țipând.

În ciuda energiei mele, asta nu e furie, ci doar surprindere și iritare.

— Așa... Ridică din umeri.

— Hardin! Trebuie să încetezi să îți cheltuiești banii pe mine; mă simt stânjenită.

— Nu văd care e marea problemă. Nu a costat atât de mult, contraatacă el.

— Tu ești bogat în secret sau ceva de genul ăsta? Vinzi droguri?

— Nu, am pus deoparte o grămadă de bani și nu-i prea cheltuiesc. Nu am cheltuit nimic tot anul trecut, am muncit și salariile s-au tot adunat. Nu am avut niciodată pe ce să dau banii... dar acum am. Zâmbește larg. Și îmi place să-i cheltuiesc pe tine, deci nu te mai certa cu mine pe tema asta.

— Ai noroc că mama e pe drum și că nu am putere decât pentru un război doar cu unul din voi doi, îl necăjesc eu și el chicotește îndelung până ne așezăm, ținându-ne de mâini și așteptând.

Câteva minute mai târziu se aude o ciocănitură... mai degrabă *o bătaie* puternică în ușă.

Hardin se ridică.

— Sunt în camera cealaltă. Te iubesc, spune el și îmi dă un sărut rapid înainte de a ieși.

Îmi umplu plămânii cu cea mai adâncă gură de aer pe care o pot lua și deschid ușa. Mama arată înfricoșător de perfect, ca de obicei. Nicio imperfecțiune nu-i tulbură ochii machiați din plin, rujul roșu îi este moale și mătăsos, iar părul blond îi este strâns ordonat într-un coc ca un nimb în jurul capului.

— Ce naiba ai avut în cap când te-ai mutat din cămin fără să-mi spui? țipă ea fără nicio introducere și mă împinge în apartament.

— Nu prea mi-ai dat de ales, ripostez eu. Mă concentrez să inspir și să expir ca să rămân cât de calmă se poate.

Se răsucește și se uită urât la mine.

— *Pardon!* Cum adică nu ți-am dat de ales?

— M-ai amenințat că nu-mi mai plătești căminul, îi reamintesc și îmi încrucișez mâinile.

— Deci ți-am dat de ales, dar tu ai făcut alegerea greșită, se răstește ea.

— Nu, tu ești cea care greșește aici.

— Auzi ce spui! *Uită-te la tine.* Nu ești aceeași Tessa pe care am adus-o la colegiu acum trei luni de zile. Își flutură brațele gesticulând către mine, în sus și în jos. Mă sfidezi, chiar țipi la mine! Ai căpătat un tupeu! Am făcut totul pentru tine, iar tu... arunci totul la gunoi.

— Nu arunc nimic la gunoi! Am o stagiatură excelentă unde sunt plătită foarte bine; am mașină și o medie școlară de nota 9. Ce-ți mai poți dori de la mine? urlu și eu.

Ochii i se aprind din cauza ripostei mele, iar vocea îi este plină de venin când spune:

— Păi, pentru început, puteai măcar să-ți schimbi hainele înainte să vin. Sincer, Tessa, arăți ca naiba. Mă uit la pijamaua mea, iar ea lansează o nouă critică. Și asta ce mai e... te machiezi acum? Cine ești tu? Tu nu ești Theresa mea, asta e sigur. Theresa mea nu ar pierde vremea în apartamentul unui adorator al diavolului, în pijamale, vineri seara.

— Să nu vorbești așa despre el, spun printre dinți. Te-am avertizat deja.

Mama strânge din ochi și râde răutăcios. Își dă capul pe spate de râs și mă împotrivesc din toate puterile dorinței de a o plesni peste fața ei perfect fardată. Mă crispez imediat în fața propriilor mele gânduri violente de a-i face rău, dar mă enervează mult prea tare.

— Și încă un lucru, îi spun încet, calm, ca să fiu sigură că o să fiu înțeleasă corect. Aici... nu e numai apartamentul lui. Este apartamentul *nostru*, îi spun.

Și uite așa, o fac într-o secundă să se oprească din râs.

92

Femeia aceasta cu care am trăit își prețuiește atât de mult autocontrolul, încât de puține ori am reușit s-o surprind, cu atât mai puțin s-o las cu gura căscată. Dar cu asta chiar am lăsat-o trăsnită pe mama. Stă dreaptă, dar se vede că i-a căzut fața.

— Ce spui tu acolo? mă întreabă ea încet.

— M-ai auzit. Acesta este apartamentul *nostru,* adică amândoi locuim aici. Îmi pun mâinile în șolduri pentru a spori efectul dramatic.

— Nu se poate să locuiești aici. Nu-ți poți permite un loc ca acesta! mă ia ea peste picior.

— Vrei să-ți arăt contractul de închiriere, că am o copie?

— Toată situația e mult mai rea decât mi-am imaginat... spune ea, apoi își mută privirea dincolo de mine, de parcă nici nu aș merita să se uite la mine, pe când formulează în minte descrierea perfectă pentru viața mea. Știam că ești atât de nebună încât să te încurci cu... băiatul ăsta. Dar să te muți împreună cu el înseamnă că ești de-a dreptul proastă! Nici măcar nu-l cunoști! Nici măcar nu i-ai cunoscut părinții, nu ți-e rușine să fii văzută cu el în public?

Furia mea dă în clocot. Mă uit în gol la perete, încercând să-mi revin puțin, dar deja este prea mult și, înainte să mă pot stăpâni, mă așez în fața ei.

— Cum îndrăznești să vii la el în casă și să-l insulți? Îl cunosc mai bine decât oricine, iar el mă cunoaște mai bine decât ai putea tu vreodată s-o faci! Și da, i-am cunoscut familia, cel puțin pe tatăl său. Vrei să știi cine e tatăl lui? *Este nenorocitul de rector de la WCU!* țip eu. Asta ar trebui să pună capăt criticilor sale furioase.

Urăsc să pomenesc titulatura tatălui lui Hardin, dar acesta este genul de amănunt care ar da-o pe spate.

Probabil că Hardin mi-a auzit pauza din discurs, pentru că iese din dormitor cu o expresie îngrijorată. Vine și el și se așază lângă mine, încercând să mă tragă de lângă mama, exact ca data trecută.

— Ah, minunat! Iată-l și pe omul momentului, își bate mama joc, gesticulând necontrolat către el. Își dă ochii peste cap în fața lui Hardin. Tatăl tău nu e rectorul, spune ea, pe jumătate râzând.

Am fața roșie și plină de lacrimi, dar nu-mi mai pasă.

— Ba da, este. Te șochează? Dacă nu erai atât de ocupată să fii o scorpie moralizatoare, puteai *să vorbești cu el* și să afli asta. Știi ceva? Nici măcar nu meriți să-l cunoști. M-a sprijinit în niște aspecte în care tu nu m-ai sprijinit niciodată și nu poți face *nimic* — și vorbesc serios când spun asta — ca să mă desparți de el!

— Nu-mi vorbești tu mie așa! țipă ea și se apropie de mine. Tu crezi că doar pentru că ai un apartament fițos și te dai cu dermatograf ești dintr-odată femeie? Draga mea, îmi pare rău că trebuie să te anunț, dar arăți ca o târfă locuind cu cineva la vârsta de 18 ani.

Ochii lui Hardin se îngustează ca un avertisment, dar ea nu-l bagă în seamă.

— Ar trebui să termini cu asta până nu-ți pierzi toate virtuțile, Tessa. Doar uită-te în oglindă, apoi uită-te la el! Arătați ridicol împreună; l-ai avut pe Noah, care era perfect pentru tine și l-ai aruncat pentru... ăsta! face un gest către Hardin.

— Noah nu are de-a face cu nimic din toate astea, spun eu.

Fălcile lui Hardin se încleștează și il rog din priviri să nu-i spună nimic.

— Noah te iubește și știu că și tu îl iubești pe el. Acum încetează această șaradă rebelă și vino cu mine. Te duc înapoi la cămin, iar Noah te va ierta cu siguranță. Îmi întinde autoritar o mână, ca și cum ar trebui s-o accept și să plec de aici cu ea.

Mă apuc de marginea tricoului cu ambii pumni.

— Ești nebună. Sincer, mamă, ascultă-te puțin! Nu vreau să vin cu tine. Trăiesc aici cu Hardin și pe el îl iubesc. Nu pe Noah. Țin la Noah, dar nu îl iubesc. Doar influența ta m-a făcut să cred că îl iubesc, pentru că simțeam că așa trebuie. Îmi pare rău, dar eu îl iubesc pe Hardin și el mă iubește pe mine.

— Tessa! El nu te iubește, o să stea cu tine doar până va reuși să facă sex cu tine. Deschide ochii, fetițo!

Ceva din tonul cu care mi-a spus „fetițo" mă scoate din minți.

— A făcut deja sex cu mine și ghici ce! Încă e cu mine! strig.

Hardin și mama au aceeași expresie șocată pe chipuri, dar a mamei se transformă în dezgust, in timp ce Hardin se încruntă empatic.

— Îți spun un singur lucru, Theresa, când o să-ți frângă inima și nu o să ai unde să te duci... să nu cumva să vii la mine, scuipă ea printre dinți.

— Ah, crede-mă, nu o să vin. De asta tu o să fii întotdeauna singură. Nu mai deții controlul asupra mea, sunt om mare. Doar pentru că nu l-ai putut controla pe tata nu înseamnă că ai dreptul să încerci să mă controlezi pe mine!

Regret aceste cuvinte din clipa în care le scot pe gură. Știu că a fost o ticăloșie prea mare din partea mea să-l aduc în discuție pe tata, mult prea mare. Înainte să-mi pot cere scuze, simt cum mâna ei îmi lovește obrazul. Șocul în sine este mai dureros decât palma.

Hardin se așază între noi și îi pune o mână pe umăr. Mă ustură fața și mă mușc de buze ca să nu plâng și mai tare.

— Dacă nu ieși *dracului* din apartamentul nostru, o să chem poliția, o avertizează el.

Tonul calm al vocii sale îmi dă fiori pe șira spinării și observ cum mama tremură, enervată în mod clar de acest ton.

— Să nu îndrăznești.

— Tocmai ce ai pus mâna pe ea, chiar în fața mea, și crezi că nu îndrăznesc să chem poliția? Dacă nu ai fi mama ei, aș face ceva mult mai rău. Acum ai cinci secunde ca să ieși, spune el, iar eu mă uit la mama cu ochii căscați și îmi pipăi cu mâna pielea în flăcări.

Nu îmi place că a amenințat-o așa, dar îmi doresc să plece. După câteva clipe în care se privesc fix unul pe altul, Hardin mârâie:

— Două secunde.

Ea pufăie și se îndreaptă către ușă, iar troncănitul zgomotos al tocurilor ei răsună pe podeaua din beton.

— Sper că ești fericită cu decizia ta, Theresa, spune ea și trântește ușa.

Brațele lui Hardin se încolăcesc în jurul meu în cea mai relaxantă și liniștitoare îmbrățișare și exact de asta am nevoie acum.

— Îmi pare atât de rău, iubito, spune el, ținând capul în părul meu.

— Îmi pare rău că a spus lucrurile acelea oribile despre tine.

Nevoia mea de a-l apăra este mai puternică decât grija pentru mine sau pentru mama.

— Șșș. Nu te îngrijora pentru mine. Oamenii vorbesc lucruri aiurea despre mine tot timpul, îmi reamintește el.

— Asta nu înseamnă că este în regulă.

— Tessa, te rog, nu îți face griji pentru mine acum. Ai nevoie de ceva? Pot să fac ceva pentru tine? întreabă el.

— Poate puțină gheață? rostesc eu înăbușit.

— Sigur, iubito. Mă sărută pe frunte și se duce către frigider.

Știam că vizita ei aici nu se va termina cu bine, dar nici nu mă așteptam să se încheie atât de urât. Pe de o parte, sunt mândră din cale-afară de mine pentru că i-am ținut piept, dar în același timp mă simt vinovată pentru ce am spus despre tata. Știu că nu a fost vina ei că el a plecat și sunt conștientă că s-a simțit teribil de singură în

ultimii opt ani. Nu s-a dus nici măcar la o întâlnire de când a plecat el; și-a dedicat tot timpul mie și transformării mele in femeia care și-ar fi dorit ea să devin. Vrea să fiu exact ca ea, dar nu-i va reuși cu mine. O respect și știu că a muncit din greu, dar trebuie să-mi croiesc propriul drum, iar ea trebuie să accepte că nu-și poate repara greșelile prin mine. Fac eu destule greșeli ca să nu fie cu putință așa ceva. Mi-ar plăcea să se bucure pentru mine și să își dea seama cât de mult îl iubesc pe Hardin. Știu că o șochează felul în care arată el, dar dacă și-ar lua un răgaz ca să-l cunoască, sunt sigură că l-ar îndrăgi la fel ca mine. Cu condiția ca el să-și stăpânească impolitețea... ceea ce e puțin probabil, dar deja am observat mici schimbări în purtarea lui. Felul în care mă ține de mână în public și felul în care se apleacă pentru a mă săruta aproape de fiecare dată când ne întâlnim pe coridorul apartamentului nostru. Poate că sunt singura persoană căreia îi va permite să-l cunoască, căreia îi va dezvălui secretele și singura pe care o va iubi vreodată, dar este în regulă. Ca să fiu sinceră, partea mea egoistă apreciază asta la maximum.

Hardin își trage un scaun lângă mine și îmi pune pachetul improvizat cu gheață pe obraz. Prosopul moale de bucătărie înfășurat în jurul acestuia mă mângâie pe pielea sensibilă.

— Nu-mi vine să cred că m-a pocnit, spun eu încetișor.

Prosopul cade pe dalele de pe podea, iar el se apleacă să-l ridice.

— Nici mie. Credeam că o să-mi sară mustarul, zice el și mă privește în ochi.

— Și eu credeam la fel, recunosc și îi zâmbesc timid.

Mi se pare că ziua de azi nu se mai sfârșește; a fost cea mai lungă și cea mai obositoare zi din viața mea. Sunt epuizată și vreau pur și simplu să mă relaxez. Preferabil în pat cu Hardin, ca să uit de prăbușirea relației cu mama.

— Te iubesc prea mult, de-asta m-am abținut. Îmi zâmbește și el și mă sărută pe ambele pleoape.

Prefer să cred că, de fapt, nu i-ar fi făcut niciun rău și că vorbește doar metaforic. Într-un fel, știu că nici în culmea furiei nu ar face

ceva teribil, iar acest lucru mă face să-l iubesc și mai mult. Am ajuns să învăț că Hardin mai mult latră decât mușcă.

— Chiar vreau să merg în pat, îi zic, iar el aprobă din cap.

— Desigur.

Trag pătura înainte să mă întind pe partea mea de pat.

— Crezi că se va purta așa tot timpul? îl întreb pe Hardin.

El ridică din umeri, aruncând una din perne pe podea.

— Aș vrea să spun că nu, că oamenii se schimbă și se maturizează. Dar nu vreau să-ți dau speranțe deșarte.

Mă așez pe burtă, îngropându-mi fața în perne.

— Hei! Hardin răsuflă încet lângă gâtul meu, trecându-mi un deget peste șira spinării.

Mă răsucesc, oftând când îi citesc îngrijorarea din ochi.

— Mă simt bine, mint eu.

Trebuie să mă relaxez. Îi pun o mână pe față, trecându-mi degetul cel mare peste rotunjimea buzelor sale cărnoase. Trag de inelul de metal, iar el zâmbește.

— E distractiv să te uiți la mine ca și cum aș fi un experiment științific? mă necăjește el.

Încuviințez, jucându-mă cu inelul de metal între degete și folosindu-mi cealaltă mână pentru a-i atinge piercingul din sprânceană.

— E bine de știut. Își dă ochii peste cap și îmi ia degetul cel mare între dinți înainte să mă pot retrage. Mă smucesc, lovindu-mă cu capul de tăblia patului.

Încerc să-i trag una, așa cum fac de multe ori, iar el îmi apucă mâna cu ambele brațe și o duce la buze. Mă îmbufnez în joacă până când limba lui se încolăcește pe vârful degetului meu arătător în cel mai incitant mod cu putință. El continuă apoi cu vârful fiecărui deget, până când mă excită la culme. *Cum poate face așa ceva?* Astfel de gesturi ciudate de afecțiune din partea lui mă impresionează atât de mult.

— Te simți bine? mă întreabă el, lăsându-și mâna la mine în poală. Dau din nou din cap, rămasă fără cuvinte. Mai vrei? Își trece limba peste buze, umezindu-le. Dau din cap din nou.

— Cu vorbe, iubito, insistă el.

— Da, mai vreau, te rog.

Mintea mea nu mai funcționează. Mă sprijin pe el, am nevoie de atingerea lui, am nevoie să continue să mă liniștească. Se întoarce în pat, trăgându-mă cu o mână de elasticul pantalonilor de pijama și dându-și cu mâna cealaltă părul la o parte de pe frunte. Chiloții îmi sunt trași în jos, îmi cad până la glezne, în timp ce pantalonii sunt deja pe podea. El se apleacă, așezându-se între coapsele mele desfăcute.

— Știai că clitorisul unei femei este făcut doar pentru plăcere? Nu are alt scop în afară de acesta, mă informează el, apăsându-mă cu un deget acolo. Gem, îndesându-mi capul în perne. E adevărat, am citit eu undeva.

— *În Playboy?* îl tachinez eu, chinuindu-mă să formulez un gând, darămite o propoziție.

I se pare o replică amuzantă, pentru că se rânjește în timp ce își coboară capul. În momentul în care limba lui îmi atinge sexul, mă prind de cearșafuri, iar el se mișcă repede, combinându-și degetele cu gura sa perfectă. Îl apuc cu mâinile de păr, mulțumindu-i în tăcere celui care a descoperit asta, în timp ce Hardin mă aduce la orgasm, de două ori.

Hardin mă ține strâns în brațe toată noaptea și îmi șoptește cât de mult mă iubește. Când începe să mă fure somnul, mă gândesc la ziua pe care am avut-o. Relația cu mama e distrusă și pare imposibil de remediat, iar Hardin mi-a împărtășit și mai multe amănunte despre copilăria lui.

Visele îmi sunt umbrite de un băiețel cârlionțat și speriat care plânge după mama lui.

În dimineața următoare sunt plăcut surprinsă să văd că palma mamei nu mi-a lăsat urme vizibile pe față. Mă doare inima din cauza deteriorării relației cu mama, dar refuz să mă gândesc la asta azi.

Fac un duș și îmi ondulez părul, mi-l prind sus ca să nu mă împiedice când mă machiez și îmi pun tricoul lui Hardin pe mine. Îl

sărut de multe ori pe Hardin pe umeri și pe urechi ca să-l trezesc, iar când stomacul începe să-mi ghiorțăie, mă duc în bucătărie și pregătesc micul dejun. Vreau să încep ziua cât se poate de bine, ca să fim amândoi veseli și calmi înainte de nuntă. Când termin terapia mea din bucătărie, sunt destul de mândră de masa pe care am pregătit-o. Tejgheaua e plină de șuncă, ouă, pâine prăjită, clătite, chiar și cartofi tocați. Am făcut mult prea multă mâncare pentru două persoane, dar Hardin mănâncă oricum foarte mult, deci nu va rămâne nemâncată.

Îi simt mâinile puternice în jurul taliei mele.

— Uau... ce înseamnă asta? întreabă el cu o voce răgușită și somnoroasă. Uite de asta am vrut să locuim împreună, îmi spune el, cu capul îngropat în gâtul meu.

— De ce? Ca să îți fac eu micul dejun? râd eu.

— Nu... adică ba da. Și pentru asta și ca să mă trezesc și să te văd pe tine pe jumătate dezbrăcată în bucătărie.

Rânjește și mă sărută pe gât. Încearcă să-mi ridice marginea tricoului și mă strânge de coapse.

Mă răsucesc și îi flutur în față o spatulă.

— Ține-ți mâinile acasă până după micul dejun, Scott.

— Am înțeles, doamnă. Chicotește și își ia o farfurie, umplând-o cu mâncare.

După micul dejun, îl oblig pe Hardin să facă un duș, în ciuda eforturilor sale de a mă târî înapoi în pat. Confesiunile sale triste și cearta cu mama par să fie uitate în lumina dimineții. Respirația mi se oprește când Hardin iese din dormitor îmbrăcat în costumul pentru nuntă. Pantalonii negri sunt strâmți, dar îi îmbracă șoldurile în cel mai delicios mod, iar cravata îi atârnă la gât și cămașa albă îi este descheiată la ultimii nasturi, dezvăluindu-i trunchiul superb și tonifiat.

— Eu... ăăă... nu am nici cea mai vagă idee cum se leagă o cravată. Ridică din umeri.

Am gura uscată și nu pot să-mi iau ochii de la el, așa că îi spun, aproape înecându-mă:

— Te ajut eu.

Mă bucur că Hardin nu mă întreabă de unde știu să înnod o cravată, căci știu că i-ar pieri buna dispoziție dacă l-aș aduce în discuție pe Noah.

— Arăți atât de frumos, îi spun când termin.

Ridică din umeri și își pune sacoul negru, desăvârșindu-și apariția.

Obrajii îi iau foc, iar pe mine mă bufnește râsul când îl văd atât de emoționat în mod neașteptat. Sunt sigură că nu se simte deloc în largul lui îmbrăcat așa, și este adorabil.

— De ce nu te-ai îmbrăcat? mă întreabă el.

— Am așteptat până în ultimul moment pentru că rochia mea este albă, îi spun eu, iar el mă imită în joacă.

În cele din urmă, după ce îmi mai verific încă o dată machiajul și după ce îmi încalț pantofii, îmi pun și rochia. Este și mai scurtă decât țineam eu minte, dar lui Hardin pare să-i placă. Nu-și poate lua privirea de pe pieptul meu când îmi vede sutienul fără bretele. Mă face mereu să mă simt atât de frumoasă și de dorită.

— Atâta timp cât toți bărbații de acolo sunt de vârsta tatălui meu nu ar trebui să avem probleme.

Rânjește și îmi trage fermoarul rochiei. Îmi dau ochii peste cap, iar el mă sărută pe umărul gol înainte să-mi desfac părul, lăsându-mi buclele lungi să-mi cadă pe umeri. Materialul pal al rochiei mi se strânge pe corp și zâmbesc la reflexia mea și a lui Hardin în oglindă.

— Ești absolut uimitoare, îmi spune el, sărutându-mă din nou.

Ne agităm și ne asigurăm că avem tot ce ne trebuie pentru nuntă, inclusiv invitația și o felicitare pe care am cumpărat-o eu. Îmi pun telefonul într-o geantă minusculă, iar Hardin mă apucă de talie.

— Zâmbește, spune el și își scoate telefonul.

— Credeam că tu nu faci poze.

— Tocmai ți-am spus că o să fac o poză, așa că hai s-o facem.

Are un zâmbet tâmp și tineresc, ceea ce îmi face inima să crească.

Zâmbesc și mă aplec către Hardin care ne face poza.

— Încă una, comandă el, iar eu scot limba în ultima clipă.

El surprinde momentul, cu limba mea pe obrazul lui, cu ochii lui căscați și plini de umor.

— Asta e preferata mea, îi spun.

— Păi, sunt numai două.

— Da, totuși asta e. Îl sărut și el mai face o fotografie.

— Din greșeală, minte el și îl aud cum mai face o poză în timp ce eu mă uit urât la el.

În apropiere de casa tatălui său, Hardin se oprește să bage benzină ca să nu mai fim nevoiți să ne oprim pe drumul de întoarcere acasă. În timp ce face plinul, o mașină cunoscută trage în parcare, cu Zed la volan și cu Nate pe locul din dreapta. Zed parchează la două pompe distanță de mașina lui Hardin și se dă jos ca să intre în benzinărie.

Îmi scapă un geamăt când mă uit bine la el: are buza umflată și ambii ochi îi sunt vineți. Are o vânătaie purpurie pe obraz și, când îi vede mașina lui Hardin, fața lui frumoasă, dar zdrobită, capătă o încruntătură furioasă. Ce naiba? Nu spune nimic, nici măcar nu ne bagă în seamă pe Hardin sau pe mine. În câteva secunde, Hardin se urcă înapoi în mașină și mă apucă de mână. Mă uit la degetele noastre încolăcite și oftez, privindu-i articulațiile lovite.

— Tu! zic eu, iar el ridică o sprânceană. Tu l-ai bătut, nu-i așa? Cu el te-ai bătut și de asta ne ignoră!

— Vrei să te calmezi? latră Hardin și îmi închide geamul înainte să plecăm din parcare.

— Hardin...

Mă uit înspre Zed, care a intrat în benzinărie, apoi din nou la Hardin.

— Te rog, putem să vorbim despre asta după nuntă? Sunt deja cu nervii întinși la maximum. Te rog! mă imploră el, iar eu dau din cap.

— Bine. După nuntă, aprob eu și îl strâng ușor de mâna care i-a făcut atâta rău amicului meu.

93

Încercând în mod evident să schimbe subiectul, Hardin întreabă:

— Deci, acum că avem apartamentul nostru, presupun că nu vrei să rămâi acasă la tata peste noapte.

Fac eforturi să-mi înlătur din minte imaginea lui Zed cu fața distrusă.

— Presupui corect, zâmbesc eu. Doar dacă nu cumva ne roagă Karen să rămânem; știi că nu o s-o refuz, îi spun eu.

Mă simt stânjenită să-l văd pe Ken după tot ce mi-a povestit Hardin azi-noapte. Încerc să-mi golesc mintea, dar îmi e mai greu decât credeam.

— Ah, aproape uitasem, zice el și întinde mâna către radio.

Mă uit la Hardin, iar el ridică un deget, făcându-mi semn să am răbdare.

— M-am hotărât să dau trupei The Fray o nouă șansă, mă informează el.

— Serios? Și când te-ai hotărât să faci asta? îl chestionez eu.

— Păi, după prima noastră întâlnire la pârâu, dar nu am deschis CD-ul până săptămâna asta, recunoaște el.

— Aceea nu a fost o întâlnire, îl tachinez, iar el chicotește.

— M-ai lăsat să îți bag degetele, aș spune că a fost o întâlnire.

Mă ia de mână și îmi sărută palma. Mă hlizesc și-mi înfășor degetele în jurul degetelor lui zvelte. Amintirile cu mine întinsă pe tricoul ud al lui Hardin în timp ce el îmi oferea primul meu orgasm îmi inundă gândurile, iar el zâmbește cu subînțeles.

— A fost distractiv, nu? se umflă el în pene, iar eu izbucnesc în râs.

— Oricum, spune-mi părerea ta evoluată despre The Fray, îl rog.

— Păi, nu sunt atât de răi, de fapt. Au un cântec care îmi place foarte mult.

Acum sunt și mai curioasă.

— Serios?

— Da... spune el, iar ochii i se lipesc de drum, înainte de a apăsa butonul radioului.

Muzica invadează micul spațiu dintre noi și eu zâmbesc imediat.

— Se numește *Never Say Never,* spune Hardin, de parcă ar fi o informație nouă pentru mine și de parcă nu s-ar număra deja printre cântecele mele preferate.

Ascultăm în tăcere versurile și tot nu-mi pot șterge zâmbetul tâmp de pe față. Știu că este oarecum stânjenit că a pus cântecul ăsta pentru mine, așa că nu discut asta, ci mă bucur de acest moment tandru alături de Hardin.

Tot restul drumului Hardin trece prin toate cântecele de pe album, spunându-mi ce crede despre fiecare în parte. Acest gest mic, dar plin de semnificație, înseamnă pentru mine mai mult decât va ști el vreodată. Ador aceste momente în care îmi arată o nouă latură a sa. Această latură este una dintre preferatele mele.

Când ajungem acasă la tatăl lui, strada e plină de mașini. Coborâm din mașină și simt o pală rece de vânt și încep să tremur. Jacheta subțire pe care o port peste rochie nu îmi oferă cine știe ce protecție.

Hardin își dă sacoul jos și mi-l pune pe umeri. Este surprinzător de călduros și miroase a Hardin, parfumul meu favorit.

— Ca să vezi... ești atât de cavaler. Cine ar fi crezut? îl necăjesc eu.

— Nu mă face să te duc înapoi în mașină și să ți-o trag, zice el, iar eu scot un sunet, ceva între un geamăt și un chițăit, pe care el îl găsește foarte distractiv.

— Crezi că ai loc în acea... gentuță... să-mi ții și mie telefonul? întreabă el.

— E o poșetă-plic și da, am loc.

Zâmbesc și îi întind mâna. Îmi pune telefonul în palmă, iar eu îl împing în poșetă și observ că backgroundul nu mai este cenușiu. Micul ecran are pe el poza cu mine pe care Hardin a făcut-o când vorbeam cu el în cameră. Buzele mele sunt ușor depărtate, iar ochii îmi sunt plini de viață. Obrajii mei strălucesc cald; e ciudat să mă văd în felul ăsta. Acesta este efectul lui asupra mea: mă face să mă trezesc la viață.

— Te iubesc, îi spun și închid poșeta fără să deschid discuția despre noul background al telefonului său.

Înăuntru, casa imensă a lui Ken și Karen este plină de oameni, iar Hardin mă ia strâns de mână, după ce își recuperează sacoul și îl îmbracă din nou.

— Hai să încercăm să-l găsim pe Landon, propun eu.

Hardin dă din cap și deschide drumul. Îl găsim pe fratele lui vitreg în living lângă vitrina cu porțelanuri care a înlocuit-o pe cea pe care a spart-o Hardin în prima noapte în care am venit eu aici. Moment care pare foarte departe. Landon este înconjurat de un grup de bărbați care par toți de minimum 60 de ani, iar unul dintre ei își ține mâna pe umărul lui. Un zâmbet îi apare pe chip când dă cu ochii de noi și se scuză, părăsind conversația. Arată foarte bine îmbrăcat într-un costum asemănător cu cel al lui Hardin.

— Uau, nu credeam să te văd vreodată în costum și cravată, râde Landon.

— Dacă mai vorbești despre asta, nu mai trăiești mult, îl amenință Hardin, dar zâmbește, cu ochii veseli.

Pot spune că și-a mai îndulcit atitudinea față de Landon, iar acest lucru mă face fericită. Landon îmi este unul dintre cei mai apropiați prieteni și țin la el foarte mult.

— Mama va fi încântată. Și tu, Tessa, arăți minunat, spune el și mă trage spre el, într-o îmbrățișare.

Hardin nu-mi dă însă drumul mâinii în timp ce îl îmbrățișez pe Landon, așa că trebuie să mă descurc cu o singură mână.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? îl întreb pe Landon.

Știu că Ken și Karen nu locuiesc aici decât de un an și ceva, așa că mi se pare uimitor faptul că ei cunosc atâta lume. Aici trebuie să se fi adunat cel puțin două sute de persoane.

— Majoritatea sunt prietenii lui Ken de la universitate, iar restul sunt amici și rude. Îi cunosc doar pe jumătate dintre ei. Râde. Voi nu vreți ceva de băut? Toată lumea va ieși din casă în vreo zece minute, spune Landon.

— A cui a fost ideea strălucită să facă nunta în aer liber în decembrie? se plânge Hardin.

— A mamei, răspunde Landon. În plus, corturile sunt încălzite, bineînțeles. Se uită împrejur la mulțime, apoi din nou la Hardin. Ar trebui să-l anunți pe tatăl tău că ai ajuns. E la etaj, mama se ascunde pe undeva cu mătușa mea, adaugă Landon.

— Aham... cred că o să rămân aici jos, replică Hardin.

Îl mângâi pe mână cu degetul mare, iar el mă strânge, în semn de apreciere, în timp ce Landon clatină din cap.

— Bine, trebuie să plec acum, dar ne vedem la final, spune el și ne părăsește cu un zâmbet.

— Vrei să ieși acum? îl întreb pe Hardin, iar el încuviințează. Te iubesc, îi spun.

El zâmbește, cu gropițele sale superbe.

— Te iubesc, Tess, zice el și-mi dă un sărut pe obraz.

Hardin deschide ușa din spate și-mi oferă din nou sacoul său. Când ies, constat că grădina din spate s-a schimbat în mod încântător. Două corturi imense ocupă cea mai mare parte a curții și sute

de lampadare mici și strălucitoare sunt agățate de copaci. Chiar și în lumina zilei sunt splendide și formează o priveliște senzațională.

— Cred că aici este, spune Hardin și face un semn către cel mai mic dintre cele două corturi.

Ne strecurăm în cort printr-o parte și într-adevăr are dreptate. Câteva rânduri de scaune de lemn sunt aranjate în fața unui altar simplu, cu flori albe și frumoase atârnate pe pereți și toți invitații sunt îmbrăcați în alb și negru. Cam jumătate dintre scaune sunt pline, iar noi luăm loc pe antepenultimul rând, pentru că știu că Hardin nu vrea să stea în față.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi lua parte la nunta tatălui meu, îmi zice el.

— Știu. Sunt incredibil de mândră de tine că ai venit. Va însemna foarte mult pentru ei. Probabil crezi că va fi un lucru bun și pentru tine.

Îmi pun capul pe umărul lui, iar el mă cuprinde cu mâinile în jurul umerilor.

Începem să vorbim despre cât este de frumos decorat cortul, doar în alb și negru. Simplu și elegant. Simplitatea asta mă face să simt și mai mult că am fost invitată la un moment intim și personal din viața familiei lui, în ciuda numărului mare de invitați.

— Presupun că petrecerea este în celălalt cort, spune el și îmi răsucește o șuviță de păr între degetul mare și cel arătător.

— Cred că da. Fac pariu că este și mai frumos decât...

— Hardin? Tu ești? se aude o voce de femeie.

Ne întoarcem amândoi spre femeia din stânga noastră. O femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie cu flori albe și negre și încălțată cu balerini se uită la noi cu ochii căscați.

— Ah, cerule, chiar *tu ești!* suspină ea.

Părul ei cenușiu este prins într-un coc simplu, iar machiajul ei discret o face să arate sănătoasă și radiantă.

În ceea ce-l privește pe Hardin, toată culoarea i s-a dus din obraji când se ridică s-o salute. Cine e ea?

— Gammy, spune el, iar ea îl îmbrățișează strâns.

— Nu-mi vine să cred că te afli aici, nu te-am văzut de ani întregi. Uită-te la tine, eşti un băiat atât de arătos. Mă rog, acum eşti *bărbat* de-a binelea. Uită-te cât eşti de înalt! Şi acestea ce sunt? se încruntă ea şi arată către piercingurile de pe faţă.

El se înroşeşte şi râde stânjenit.

— Ce mai faci? întreabă el, foindu-se în toate direcţiile pe călcâie.

— Sunt bine, dragul meu, mi-a fost atât de dor de tine, spune ea şi îşi duce mâinile la colţurile ochilor. După o secundă, se uită dramatic în jurul lui, către mine, cu un interes deosebit. Şi tânăra aceasta minunată cine este? întreabă femeia.

— Ah... scuze. Ea este Tess... Tessa. Este... iubita mea, răspunde el. Tessa, ea este Gammy a mea... bunica mea.

Zâmbesc şi mă ridic.

Ideea de a-i întâlni bunicii lui Hardin nu mi-a trecut niciodată prin cap, presupuneam că şi ai lui sunt morţi, ca şi ai mei. Nu a vorbit niciodată de ei, dar asta nu mai e nicio surpriză. Cred că nici eu nu am făcut-o.

— Mă bucur să vă cunosc, îi spun eu şi întind mâna ca să i-o strâng pe a ei, dar are alte planuri. Mă trage lângă ea îmbrăţişându-mă şi mă sărută pe obraz.

— Plăcerea e a mea. Ce fată frumoasă eşti! spune ea cu un accent mult mai evident decât cel al lui Hardin. Mă cheamă Adele, dar tu spune-mi Gammy.

— Mulţumesc, zic eu înroşindu-mă.

Bate din palme încântată.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, te-ai văzut recent cu tatăl tău? Ştie că ai venit? întreabă ea uitându-se din nou la Hardin.

Hardin îşi bagă timid mâinile în buzunar.

— Da, ştie. Am mai trecut pe aici în ultima vreme.

— E un lucru minunat să aflu asta, habar n-aveam, zice ea şi îmi dau seama că stă din nou să plângă.

— Oameni buni, vă rog să vă aşezaţi, ceremonia va începe în cel mai scurt timp, spune un tip cu un microfon de la tribuna ridicată în faţa noastră.

Gammy îl trage pe Hardin de mână înainte ca el să apuce să protesteze.

— Vino să stai alături de familie, voi doi nu ar trebui să stați aici în spate.

El se uită peste umăr la mine și îmi aruncă privirea aceea care spune „ajută-mă", dar eu mă mulțumesc să zâmbesc și îi urmez în față. Ne așezăm lângă cineva care seamănă foarte mult cu Karen și presupun că este sora ei. Hardin îmi ia mâna în mâna lui. Bunica lui se uită și zâmbește la gestul nostru afectuos, înainte de a-l lua pe Hardin de cealaltă mână. El se încordează puțin, dar nu și-o retrage.

Ken se așază la locul lui, iar expresia de pe fața lui când își vede fiul în primul rând este una de nedescris: caldă și sfâșietoare în același timp. Hardin chiar îi zâmbește discret, iar Ken îi zâmbește și el, fericit. Landon stă lângă Ken pe scenă, dar Hardin pare să nu se supere; știu că oricum nu ar fi fost de acord să se ducă acolo sus.

Când intră Karen, un suspin colectiv străbate încăperea. Este atât de frumoasă când pășește pe culoarul dintre scaune. Expresia de pe chipul ei când își vede mirele mă face să mă sprijin de umărul lui Hardin. Radiază fericire prin toți porii, iar zâmbetul ei luminează tot cortul. Rochia îi fâșâie pe podea, iar obrajii îi strălucesc, potrivindu-se perfect cu atmosfera.

Ceremonia este minunată și mă trezesc cu obrajii uzi de lacrimi când vocea lui Ken tremură în timp ce recită jurămintele față de mireasa lui. Hardin se uită la mine și zâmbește, desprinzându-și mâna din mâna mea și ștergându-mi obrajii. Karen e o mireasă frumoasă, iar primul lor sărut ca soț și soție stârnește încurajări și aplauze din mulțime.

— Sirop, mă necăjește Hardin, iar eu îmi las capul pe umărul lui în timp ce mulțimea se scurge afară.

După un timp, o însoțim pe bunica lui Hardin în celălalt cort și am avut dreptate, este mult mai frumos decât primul. Pe lângă pereții acestui cort sunt aliniate mese cu fețe de masă albe și decorate cu șervețele negre și flori negre și albe. Tavanul este acoperit cu

lampioane exact ca acelea de afară și acestea luminează subtil încăperea, reflectându-se frumos în pahare și în farfuriile albe și strălucitoare. Mijlocul cortului a fost eliberat ca să devină un ring de dans cu dale albe și negre, iar chelnerii stau atenți în picioare, așteptând ca toată lumea să-și ocupe locurile.

— Acum să nu dispăreți, vreau să vă mai văd în seara asta, spune bunica lui Hardin și ne părăsește.

— Asta e cea mai elegantă nuntă la care am fost vreodată, zice el și privește la pânza albă care este prinsă de tavan.

— Eu nu am mai fost la o nuntă de când eram copil, îi spun eu, iar el zâmbește.

— Îmi place asta, zice și mă sărută pe obraz.

Nu sunt deloc obișnuită cu manifestările lui de afecțiune în public, dar m-aș putea obișnui cu ele repede.

— Ce îți place? îl întreb după ce se așază la una dintre mese.

— Că nu ai fost la nicio nuntă cu Noah, spune el, iar eu izbucnesc în râs ca să nu mă încrunt.

— Și mie, îl asigur eu, iar el zâmbește.

— Ți-e foame? întreabă, iar eu dau din cap nerăbdătoare.

Mâncarea este delicioasă. Eu îmi aleg pui, iar Hardin optează pentru friptură. Totul este aranjat sub forma unui bufet, pentru ca atmosfera să rămână relaxată, dar hrana este foarte sofisticată. Întind o bucată de pui prin sosul cremos și o duc la gură cu furculița, dar Hardin mă trage de mână, furându-mi îmbucătura și zâmbind în timp ce mestecă. Tușește puțin, încercând să mestece și să râdă în același timp.

— Asta se întâmplă dacă îmi furi mâncarea, îl tachinez eu, băgând o înghițitură nouă în gură înainte să mi-o sufle el.

El izbucnește în râs, aplecându-se pe umărul meu, iar eu o surprind pe femeia din spatele nostru cum se zgâiește la noi. Expresia ei nu este deloc amuzată când vede că Hardin își lipește buzele de umărul meu. Mă zgâiesc și eu la ea, la fel de tăios, și își mută privirea.

— Vrei să-ți aduc altă farfurie? îl întreb pe Hardin, destul de tare ca femeia cea nepoliticoasă să-mi audă oferta.

Se uită la bărbatul de lângă ea și își ridică o sprânceană. Acesta nu pare s-o bage în seamă, ceea ce o enervează și mai tare. Zâmbesc și-mi pun mâna peste mâna lui Hardin. Este la fel de gânditor ca bărbatul din partea cealaltă a mesei și mă bucur.

— Da, sigur. Mulțumesc.

Mă înclin ca să-l sărut și îmi croiesc drum către bufetul cu mâncare.

— Tessa? aud o voce cunoscută.

Mă uit în jur și îi văd pe Christian Vance și pe Trevor stând la câțiva metri distanță de mine.

— Bună. Zâmbesc.

— Arăți uimitor, spune Trevor, iar eu îi mulțumesc in tăcere.

— Cum te simți în weekend? mă întreabă domnul Vance.

— Minunat. Mi-au plăcut mult și ultimele săptămâni, îl asigur eu.

— Ah, desigur. Râde și-și ia o farfurie.

— Fără carne roșie! spune Kimberly, din spatele lui.

El se preface că-și trage un glonț în tâmplă și-și dă ochii peste cap, iar ea îi trimite un sărut. Kimberly și domnul Vance? Cine s-ar fi gândit? Va trebui să-i cer detalii luni.

— Femeile, spune el și îi umple farfuria, așa cum îi umplu și eu farfuria lui Hardin.

— Ne vedem în scurt timp.

Zâmbește și se intoarce la prietena lui. Ea îmi face semn cu mâna și îl pune pe băiețelul pe care îl ține în brațe să facă la fel. Îi fac și eu cu mâna, întrebându-mă dintr-odată dacă are un copil.

Trevor se apleacă și-mi răspunde întrebărilor din gând.

— Este fiul lui.

— Ah, spun eu și îmi mut privirea de la Kimberly.

Trevor îl urmărește cu privirea pe domnul Vance.

— Soția lui a murit acum cinci ani, chiar după ce l-a născut pe băiețel. Nu s-a mai întâlnit cu nimeni până la Kim și sunt împreună de numai câteva luni, dar este foarte îndrăgostit de ea. Se răsucește către mine și zâmbește.

— Acum știu pe cine să consult în privința bârfelor de la birou, glumesc eu și râdem amândoi.

— Iubito... spune Hardin și mă cuprinde cu mâinile de talie, într-o încercare clară de a-și marca teritoriul.

— Mă bucur să te văd. Hardin, nu-i așa? întreabă Trevor.

— Da, răspunde Hardin scurt. Hai să ne întoarcem mai bine la scaunele noastre, te căuta Landon. Mă trage mai aproape de el, alungându-l în tăcere pe Trevor.

— Ne vedem mai târziu, Trevor!

Zâmbesc politicos și îi ofer lui Hardin farfuria cu mâncare când ne întoarcem la masă.

94

— Unde este Landon? îl întreb pe Hardin după ce ne aşezăm.

El muşcă dintr-un croasant.

— Nu ştiu.

— Ăă, nu ziceai că mă caută?

— Te căuta, dar nu ştiu unde este acum.

— Hardin, nu ar trebui să vorbeşti cu gura plină, apare bunica sa în spatele lui.

Observ cum respiră adânc înainte de a se întoarce spre ea.

— Scuze, mormăie el.

— Voiam să te mai văd înainte să plec, Dumnezeu ştie când o să te revăd. Ai putea să dansezi o dată cu Gammy a ta? întreabă ea atât de adorabil, dar el scutură din cap. De ce nu? zice din nou, cu un zâmbet.

Îmi dau seama că nu numai şocul l-a năucit pe Hardin mai devreme. Există o anumită tensiune între ei, dar nu ştiu exact de ce.

— Tocmai mă duceam să-i aduc Tessei ceva de băut, minte el şi pleacă de la masă.

Bunica lui râde stânjenită.

— Nu-i așa că e mare figură?

Nu sunt sigură ce trebuie să spun, primul meu instinct este de a-l apăra, dar ea pare că glumește.

Se răsucește brusc către mine.

— Mai bea?

— Poftim? N-nu, mă bâlbâi eu, prinsă complet cu garda jos. Adică mai bea doar câteodată, clarific eu problema observându-l că se apropie de noi cu două pahare înalte, pline cu un lichid roz.

Îmi oferă unul din pahare, iar eu zâmbesc și îl duc la buze. Are un parfum dulce și bulele mă stropesc ușor când iau o înghițitură, gâdilându-mi nasul. Are un gust la fel de dulce ca parfumul.

— Șampanie, mă informează el, iar eu îi mulțumesc.

— Tessa! strigă practic Karen, chiar înainte de a-și înfășura brațele în jurul meu.

S-a schimbat de rochia de mireasă în rochie albă până la genunchi și strâmtă pe corp, în care arată la fel de uimitor.

— Mă bucur atât de mult că ați venit! Cum v-ați simțit? întreabă ea.

Karen este singura persoană care ar întreba cum ne-am simțit la propria nuntă; este prea amabilă.

— A fost atât de frumos, a fost minunat. Îi zâmbesc.

Hardin își pune mâna pe mijlocul meu, iar eu mă aplec către el. Pot să-mi dau seama cât de stânjenit este între bunica lui și Karen, iar acum și Ken își croiește drum către noi.

— Mulțumesc că ați venit, îi spune Ken lui Hardin și îi întinde mâna.

Hardin se conformează și îi strânge repede mâna tatălui său. Văd cum Ken își ridică brațul pentru a-l îmbrățișa pe Hardin, dar și-l coboară imediat fără să-și ducă intenția la îndeplinire. Cu toate astea, chipul lui Ken este plin de entuziasm și bucurie.

— Tessa, arăți minunat, draga mea, mă îmbrățișează Ken, după care întreabă nerăbdător: Vă distrați?

Recunosc că mă simt un pic cam ciudat în preajma lui acum, când am o altă perspectivă asupra persoanei care era Ken acum câțiva ani.

— Da. Ați aranjat foarte frumos aici.

Hardin face toate eforturile ca să-și laude tatăl. Îi pun mâna pe spate și îl masez în cercuri mici, ca să-l relaxez.

Bunica lui Hardin tușește și se uită la tatăl lui.

— Nu știam că voi doi vă vorbiți.

Ken se freacă pe ceafă, obicei pe care suspectez că Hardin îl are de la el.

— Mda. Hai să vorbim despre asta altă dată, mamă, spune Ken, iar ea aprobă dând din cap.

Mai iau o înghițitură din pahar și încerc să nu mă cramponez de faptul că sunt o minoră care bea în fața adulților. În fața rectorului școlii mele.

Un chelner într-o vestă neagră trece cu o tavă cu șampanie, iar Ken ia un pahar, ceea ce mă face să mă crispez. Dar el îi oferă paharul miresei sale, iar eu mă relaxez. Mă bucur să văd că nu mai bea.

— Mai vrei unul? mă întreabă Hardin, iar eu mă uit la Karen.

— Dă-i drumul, e nuntă, îmi spune ea, iar eu zâmbesc.

— Sigur, îi zic lui Hardin, iar el se duce să-mi mai aducă un pahar.

Vorbim despre nuntă și despre flori pentru un minut, iar când se întoarce Hardin cu un singur pahar, Karen se îngrijorează și îl întreabă:

— Nu-ți place șampania?

— Ah, ba da, e bună, dar deja am băut un pahar și sunt la volan, răspunde el, iar Karen se uită la el cu ochii ei căprui plini de adorație.

Se întoarce către mine.

— Ai timp să treci pe la noi săptămâna asta? Am comandat câte ceva pentru seară.

— Da, desigur. Sunt liberă oricând după ora patru toată săptămâna, îi spun eu.

Expresia bucuroasă, dar surprinsă, de pe fața lui Adele este evidentă în timp ce își plimbă privirea între mine și Karen.

— De cât timp vă întâlniți voi doi? ne întreabă femeia în vârstă pe Hardin și pe mine.

— De câteva luni, îi spune Hardin încet.

Câteodată uit că nimeni din afara grupului nostru... mă rog, din afara grupului de prieteni *ai lui Hardin*... nu știe că noi ne dispreţuiam reciproc până în urmă cu două luni.

— Ah, deci nu-mi faceți strănepoți curând? râde ea, iar obrajii lui Hardin se îmbujorează.

— Nu, nu. De-abia ne-am mutat împreună, spune Hardin, iar eu și Karen deopotrivă ne scuipăm șampania înapoi în pahar în același timp.

— Voi doi v-ați mutat împreună? întreabă Ken.

Nu mă așteptam deloc ca Hardin să le spună chiar astăzi. La naiba, nu eram de fapt sigură că o să le spună deloc, cunoscându-l. Sunt șocată și un pic stânjenită de reacția mea, dar cel mai tare sunt bucuroasă că nu are probleme în a recunoaște asta.

— Da, ne-am mutat la Artisan acum câteva zile, explică el.

— Uau, e un loc minunat și e și mai aproape de serviciul Tessei, observă Ken.

— Da, spune Hardin, categoric încercând să își dea seama ce părere are lumea despre vestea noastră bombă.

— Ei bine, eu mă bucur pentru voi, fiule. Își pune mâna pe umărul fiului său, iar eu urmăresc scena cu o expresie neutră. Nu mi-am imaginat niciodată că o să te văd atât de fericit și... împăcat.

— Mulțumesc, spune Hardin și chiar zâmbește.

— Credeți că am putea veni în vizită să vedem apartamentul? întreabă Ken, iar Karen lasă ochii în jos.

— Ken... îl avertizează ea amintindu-și clar momentul în care Ken l-a scos din minți pe Hardin, așa cum îmi amintesc și eu.

— Ăă, da, cred că puteți, spune Hardin, luându-ne pe toți prin surprindere.

— Serios? întrebă Ken, iar Hardin dă din cap. Bine, anunță-ne când vă convine vouă. Ochii îi sunt ușor umezi.

În cort începe muzica, iar Karen îl ia pe Ken de mână.

— Aceasta e melodia noastră; vă mulțumim amândurora că ați venit, spune ea și se apleacă să mă sărute.

— Ai făcut atât de multe pentru familia asta, încât nici nu ai idee, îmi șoptește ea în ureche înainte de a se retrage, cu lacrimile sclipindu-i în ochi.

— Este momentul primului dans al miresei cu mirele! anunță o voce în boxe.

Bunica lui Hardin pleacă și ea, urmând mulțimea ca să vadă primul dans.

— I-ai făcut fericiți, îi spun lui Hardin și îl sărut pe obraz.

— Hai să mergem sus, spune el.

— Poftim?

Cele două pahare de șampanie pe care tocmai le-am terminat mi s-au cam urcat la cap.

— Sus, repetă el, transmițându-mi bine-cunoscutul fior electric.

— Acum? râd eu.

— Acum.

— Dar toți acești oameni...

El nu-mi răspunde; în schimb, mă ia de mână și mă conduce prin mulțime în afara cortului. Când intrăm în casă, el îmi ia un alt pahar de șampanie, iar eu încerc să nu-l vărs când mă reped pe scări ca să țin pasul cu el.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb după ce închide ușa dormitorului și o încuie cu cheia.

— Am nevoie de tine, spune el misterios și își dă jos sacoul.

— Te simți bine? îl întreb, iar inima îmi bate de parcă vrea să-mi iasă din piept.

— Da, am nevoie să mă relaxez, gâfâie el și vine către mine, luându-mi paharul și așezându-l pe dulap.

Mai face un pas, apucându-mi încheieturile în mâinile lui și ridicându-mi brațele deasupra capului.

Mă bucur că sunt relaxarea lui după toată tensiunea suportată la parter, după întâlnirea cu bunica lui pentru prima dată în atâția

ani, după ce și-a văzut tatăl recăsătorindu-se, după ce a fost de acord să-i primim în vizită în apartamentul nostru... este foarte mult de suportat pentru Hardin într-o perioadă atât de scurtă de timp.

În loc să-i pun tot felul de întrebări sau să-l enervez și mai tare, îl apuc de gulerul cămășii și îmi lipesc șoldurile de ale lui. Are deja erecție. El geme și-mi eliberează încheieturile, lăsându-mă să-mi trec degetele prin părul său. Când gura lui ajunge lângă a mea, limba îi este fierbinte și dulce de la gustul persistent al șampaniei. În câteva secunde bagă mâna în buzunar și scoate o cutiuță cu celofan.

— Trebuie să treci pe pilule anticoncepționale ca să nu mai folosesc din astea. Vreau să te simt.

Are vocea răgușită și îmi prinde buza de jos între buzele sale, sugând ușor și seducător, făcându-mă să-l doresc și mai mult.

Aud cum se desface la fermoarul de la pantaloni și gâfâie când mâinile mele coboară și îi trag pantalonii și boxerii în jos până la genunchi. Mâinile lui Hardin îmi urcă pe sub rochie, iar degetele lui lungi mi se prind de chiloți și îi trag în jos. Îi dau jos de pe mine cu stângăcie, folosindu-mă de brațele lui pentru a-mi menține echilibrul. El chicotește încet înainte de a-și lipi buzele de gâtul meu. Mâinile lui mă strâng de șolduri înainte de a mă ridica în brațe, iar eu gem puțin, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui.

Mă prind cu mâinile de partea de sus a rochiei în tentativa de a o scoate, dar îi aud vocea chiar lângă gâtul meu:

— Nu, las-o pe tine. Rochia asta este incredibil de sexy... atât de sexy, și totuși albă și feciorelnică... la naiba... e tare de tot. Ești foarte frumoasă.

Mă ridică puțin, apoi mă coboară pe erecția sa. Stau cu spatele lipit de ușa cea moale, iar Hardin începe să mă ghideze în sus și în jos. Are o febră și o disperare în el pe care nu i le-am mai văzut până acum atât de dezlănțuite și simt că eu sunt gheața, iar el este focul.

Suntem complet diferiți, dar suntem unul și același.

— Te... simți... bine? se bâlbâie el, cu brațele înfășurate pe spinarea mea ca să mă sprijine.

— Da, gem eu.

Senzația de a fi posedată așa, cu spatele la ușă, cu picioarele în jurul mijlocului său, este extrem de intensă și divină în același timp.

— Sărută-mă, mă imploră el.

Îmi strecor limba printre buzele sale înainte să-și deschidă gura, lăsându-mă să intru. Trăgându-l de păr, mă străduiesc din răsputeri să-l sărut când el se mișcă în sus și jos din ce în ce mai repede. Trupurile noastre se mișcă energic și rapid, dar sărutul nostru rămâne lent și intim.

— Nu mă satur de tine, Tess, eu... la naiba. Te iubesc, spune el aproape de gura mea, iar eu gâfâi și gem, simțind din nou acel gol în stomac.

Câteva bolboroseli ii scapă de pe buze, iar eu gem laolaltă cu el, amândoi ajungând la orgasm.

— Relaxează-te, iubito, mă învață el, iar eu fac exact cum îmi spune el.

Își lasă buzele lipite de ale mele, sorbindu-mi gemetele, se încordează și își dă drumul în prezervativ.

După câteva răsuflări profunde, capul îi cade la mine pe piept și continuă să mă țină nemișcată câteva secunde in plus, înainte de a mă ridica, apoi de a mă coborî și de a mă pune pe picioarele mele.

Îmi sprijin capul de ușă și îmi recapăt suflul, în timp ce el pune frumos prezervativul în folie și înapoi în buzunar înainte de a-și trage pantalonii pe el la loc.

— Adu-mi aminte să arunc chestia asta când ajungem la parter. Râde, iar eu mă hlizesc. Mulțumesc, spune el și mă sărută pe obraz. Nu numai pentru ce tocmai am făcut, ci pentru tot.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, Hardin. Tu faci pentru mine la fel de mult cât fac și eu pentru tine. Mă uit în ochii lui verzi și strălucitori. De fapt, mai mult.

— Nici vorbă. Scutură din cap cu blândețe și mă ia de mână.

— Hai să coborâm înapoi inainte să vină cineva să ne caute, spune el.

— Cum arăt? întreb, trecându-mi degetele prin păr și ștergându-mă în jurul ochilor.

— Proaspăt fututã, mă necăjește el, iar eu îmi dau ochii peste cap. Ești foarte frumoasă.

— Și tu la fel, îi spun.

Aproape toată lumea din cort dansează când ne întoarcem și pare că revenirea, precum și absența noastră, au trecut neobservate.

Când ne așezăm la locurile noastre începe un alt cântec. Îl recunosc, *Never Let Me Go* al lui Florence and the Machine.

— Vrei să dansăm? îl întreb pe Hardin, chiar dacă sunt sigură că știu deja răspunsul.

— Nu, eu nu dansez, zice el și îmi aruncă o privire. Dar... dacă vrei tu..., adaugă el.

Sunt surprinsă de oferta lui și încântată că va dansa cu mine. Îmi întinde mâna, dar eu sunt cea care îl conduce pe ringul de dans, mișcându-mă repede ca să nu se răzgândească. Stăm undeva în spate, la o distanță considerabilă față de mulțime.

— Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac, râde el.

— Îți arăt eu, îl asigur și îi așez mâinile pe șoldurile mele.

Mă calcă pe picioare de câteva ori, dar învață repede. Niciodată într-un milion de ani nu credeam că Hardin va dansa la nunta tatălui său.

— Cam aiurea cântecul ăsta de pus la o nuntă, nu crezi? îmi râde el în ureche.

— Nu chiar, mie mi se pare perfect, îi spun eu și îmi așez capul pe pieptul lui.

Îmi dau seama că ceea ce facem nu se poate numi chiar dans, ci mai degrabă ne legănăm înainte și înapoi, dar mie mi se pare în regulă. Rămânem așa încă două melodii, care sunt printre preferatele mele. *You Found Me* a celor de la The Fray îl face pe Hardin să râdă și să mă strângă în brațe. Următorul, un cântec pop interpretat de o trupă de băieți, îl face să râdă și să-și dea ochii peste cap. În

timpul melodiilor, Hardin îmi vorbește puțin despre bunica lui. Încă trăiește în Anglia, dar nu a văzut-o și nici nu a mai vorbit cu ea de când l-a sunat atunci când a împlinit 12 ani. I-a ținut partea tatălui lui la divorț și i-a luat apărarea în privința băuturii, dând vina în principal pe mama lui Hardin pentru tot, ceea ce a fost suficient pentru Hardin să nu-și mai dorească să vorbească vreodată cu ea. Pare total relaxat când îmi povestește aceste lucruri, așa că rămân tăcută, dând doar din cap și îngânându-l, semn că îi aud vorbele.

Hardin face câteva glume prin care subliniază cât de enervante și de plângăcioase sunt toate cântecele, iar eu râd de el.

— Vrei să mergem înapoi la etaj? glumește el și-mi coboară o mână pe spate.

— Poate. Zâmbesc cu subînțeles.

— Va trebui să-ți dau mai des să bei șampanie. Râde.

Îi ridic la loc mâinile pe mijlocul meu, iar el scâncește, ceea ce mă face să râd și mai tare.

— Mă distrez mai bine decât aș fi crezut, recunoaște el.

— Și eu. Mulțumesc că ai venit cu mine.

— Nu mi-aș fi dorit să fiu în altă parte.

Știu că nu se referă neapărat la nuntă, ci că vrea să fie cu mine în general. Acest gând îmi transmite căldură în tot corpul.

— Îmi permiți? întreabă Ken când începe următoarea melodie.

Hardin se încruntă, uitându-se la mine, apoi la tatăl lui.

— Da, dar numai un cântec, mormăie Hardin, iar Ken râde și repetă ultimele cuvinte spuse de fiul său:

— Numai un cântec.

Hardin îmi dă drumul, iar Ken mă prinde cu o mână de spate, în timp ce eu îmi reprim toate sentimentele incomode pe care le am față de el.

Ken face conversație lejeră în timpul dansului, iar sentimentele negative față de el pălesc, pentru că râdem de un cuplu amețit de băutură, care se bălăbăne pe lângă noi.

— Vezi și tu ce văd eu? spune Ken, cu vocea plină de uimire.

Mă întorc să văd la ce se referă și mă trezesc răsuflând surprinsă când îl văd pe Hardin legănându-se în mod bizar în toate direcțiile cu Karen. Ea râde, deși Hardin o calcă pe pantofii albi, iar el zâmbește stânjenit. Seara asta a fost mult mai plăcută decât aș fi putut visa.

După ce se termină cântecul, Hardin se întoarce repede la mine, iar Karen îl urmează. Le spunem fericiților miri că trebuie să plecăm și ne îmbrățișăm din nou cu toții, iar Hardin este clar mai dezinvolt decât mai devreme. Cineva îl strigă pe Ken, iar acesta salută înclinând capul. El și Karen își iau la revedere și ne mulțumesc încă o dată că am venit la nuntă, după care dispar în mulțime.

— Ah, mă dor picioarele de mor, spun eu. Mi-am bătut recordul la purtat pantofi cu tocuri și o să am nevoie de o săptămână întreagă ca să îmi revin.

— Vrei să te duc în brațe? întreabă el, maimuțărindu-se cu o voce de copil mic.

— Nu. Mă hlizesc.

Când să ieșim din cort, îl vedem pe Trevor plimbându-se cu domnul Vance și Kimberly. Ea zâmbește strălucitor și îmi face cu ochiul după ce îl examinează pe Hardin din cap până în picioare. Încerc să-mi înăbuș râsul, în schimb, mă apucă tusea.

— Dansezi și cu mine? glumește domnul Vance cu Hardin.

— Nu, deloc, îi răspunde Hardin râzând.

— Plecați atât de devreme? spune Trevor uitându-se la mine.

— Suntem de mult timp pe aici, zice Hardin în locul meu și mă trage de lângă ei. Mă bucur că te-am văzut, Vance, aruncă el peste umăr când ieșim din cort.

— Ai fost nepoliticos, îl cert eu când ajungem la mașină.

— Flirta cu tine, am dreptul să fiu nepoliticos cât vreau eu.

— Trevor nu flirta, era doar amabil.

Hardin își dă ochii peste cap.

— Te vrea, știu eu. Nu mai fi atât de naivă.

— Te rog să fii de treabă cu el de acum înainte. Lucrez cu el și nu vreau să am probleme, îi spun calmă. Seara asta a fost prea frumoasă ca s-o stricăm din cauza geloziei.

Hardin rânjește răutăcios.

— Pot să-l fac pe Vance să-l dea afară, spune el, iar eu nu-mi pot stăvili râsul când îi aud reacția lăudăroasă.

— Ești nebun la cap, râd eu zgomotos.

— Doar când vine vorba de tine, zice el și demarează.

95

— Ador să mă întorc acasă! exclam eu chițăind când intrăm în apartament și îmi dau seama că e îngrozitor de frig. Cu excepția momentelor în care închizi centrala. Tremur, iar el se hlizește.

— Încă nu mi-am dat seama cum funcționează chestia aia, e prea multă tehnologie.

— Mă duc să mai aduc niște pături, spun eu, în timp ce Hardin se chinuie să descifreze misterul termostatului.

Iau o pătură de pe pat și două din dulap și le așez grămadă pe speteaza canapelei, apoi mă întorc în dormitor ca să-mi schimb rochia.

— Hardin! strig eu.

— Vin!

— Poți să-mi tragi și mie fermoarul? îl întreb când apare, părând iritat că l-am întrerupt din activitatea de meșter.

Mă crispez de la răceala degetelor sale care îmi ating pielea dezgolită. Își cere scuze, apoi îmi desface rochia, care cade pe jos. Îmi scot pantofii și descopăr că podeaua de beton este la fel de înghețată.

Mă grăbesc către șifonier și îmi iau cea mai călduroasă pijama pe care o găsesc.

— Uite, stai să-ți dau ceva, zice el mergând către dulap, de unde scoate un hanorac gri cu glugă.

— Mulțumesc. Îi zâmbesc.

Nu știu de ce îmi place atât de mult să-i port hainele lui Hardin; e ca și cum ne-am apropia și mai mult unul de celălalt. Nu am făcut niciodată așa ceva cu hainele lui Noah, în afară de o singură dată, când am împrumutat un hanorac de-al lui, într-o excursie cu familia lui.

Și lui Hardin pare să-i placă faptul că îi port hainele. Mă privește lacom cum mă îmbrac cu hanoracul lui. Observ cum se chinuie să-și scoată cravata și vin lângă el ca să-l ajut. Se uită la mine în tăcere când îi scot peticul subțire de la gât și îl pun deoparte, după care îmi iau o pereche de șosete. Îmi aleg o pereche groasă, pufoasă și mov, primită de la mama de Crăciunul trecut.

Mă străfulgeră gândul că mai sunt doar trei săptămâni până la Crăciun și încep să mă întreb dacă mama își mai dorește oare să vin acasă de Sărbători. Nu m-am mai dus acasă de când am plecat la facultate.

— Ce sunt astea? Hardin se hlizește și dă câteva bobârnace mingilor de blană din picioarele mele.

— Șosete. Niște șosete călduroase, ca să fiu mai exactă. Scot limba la el.

— Drăguț, mă necăjește el, după care se schimbă în pantaloni de trening și hanorac.

Până ne întoarcem în living, apartamentul se încălzește întru câtva. Hardin dă drumul la televizor și se întinde pe canapea, trăgându-mă lângă pieptul lui și baricadându-se în mormanul de pături.

— Mă întrebam ce faci de Crăciun? îl întreb cu nervozitate. Nu știu de ce am rezerve să-l întreb ce planuri are de Crăciun, de vreme ce locuim deja împreună.

— Ah, păi, voiam să aștept până săptămâna viitoare ca să deschid subiectul, cu tot haosul care a fost pe aici în ultimele zile, dar dacă tot ai început tu... Zâmbește, iar pe chipul lui se citește aceeași nervozitate pe care o simt și eu. Vreau să merg acasă în vacanță și mi-aș dori foarte mult să vii cu mine.

— Acasă? scâncesc eu.

— În Anglia... la mama acasă. Pare prostuț cum își cântărește cuvintele. Înțeleg dacă nu vrei. Știu că e ceva important, dar deja te-ai mutat împreună cu mine.

— Nu e vorba că nu vreau, doar că... nu știu.

Ideea de a merge în altă țară cu Hardin este minunată, dar înspăimântătoare în același timp. Eu nu am ieșit niciodată nici măcar din statul Washington.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns în seara asta, dar anunță-mă repede, bine? Eu plec pe douăzeci, explică el.

— La o zi după ziua mea de naștere, îi spun.

Se foiește brusc și îmi ridică bărbia.

— Ziua ta de naștere? De ce nu mi-ai spus că vine atât de curând? mă chestionează el.

Dau din umeri puțin.

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta, cred. Zilele de naștere nu înseamnă prea mult pentru mine. Mama depunea toate eforturile de ziua mea de naștere, făcându-le pe toate speciale, dar nu și în ultimii ani.

— Ei bine, ce ți-ai dori să faci de ziua ta?

— Nimic, poate ieșim la cină?

Nu vreau să dau prea mare importanță evenimentului.

— La cină... nu știu ce să zic, mă tachinează el. Nu e un pic cam extravagant?

Chicotesc, iar el mă sărută pe frunte. Îl oblig să se uite la un nou episod din *Pretty Little Liars* și adormim pe canapea destul de repede.

Mă trezesc transpirată în mijlocul nopții. Mă ridic de lângă Hardin și îmi scot de pe mine hanoracul, după care mă duc să dau

căldura mai încet. Atunci văd o mică lumină albastră sclipind din telefonul lui Hardin, lăsat pe tejghea, ceea ce îmi trezește curiozitatea. Iau telefonul de pe tejghea și-mi trec degetul peste ecran. Trei mesaje noi.

Pune jos telefonul, Tessa.

Nu am niciun motiv să-i umblu prin telefon, ar fi o nebunie. Pun telefonul la loc și mă îndrept înspre canapea, dar mă opresc în drum din cauză că aud telefonul vibrând, semn că a sosit un alt mesaj.

O singură privire arunc, atât. Nu e o tâmpenie, nu-i așa? Știu că e absurd să mă uit prin mesajele lui Hardin, dar se pare că nu mă pot abține.

Sună-mă, cretinule, spune mesajul. În partea de sus a micului ecran se află numele lui Jace.

Mda, să citesc acest mesaj a fost o idee îngrozitoare. Nu am făcut nicio descoperire, în plus, mă simt vinovată că mi-am băgat nasul în telefonul lui Hardin ca o nebună... dar oare de ce îi trimite Jace mesaje lui Hardin?

— Tessa? se aude vocea răstită a lui Hardin, fapt care mă face să sar cât colo și să scap telefonul din mână. Cade pe podea cu un trosnet puternic.

— Ce-a fost asta? Ce faci acolo? întreabă el în camera întunecată, în care nu se vede altă lumină decât cea a televizorului.

— Ți-a căzut telefonul... iar eu l-am prins, mint eu pe jumătate și mă aplec spre podea ca să ridic telefonul. Acum ecranul are o crăpătură mică pe o parte. Și s-a spart ecranul, completez eu.

Mormăie obosit.

— Vino înapoi în pat.

Pun telefonul jos și mă întind la loc pe canapea lângă el. Dar nu adorm decât după mult, mult timp.

În dimineața următoare, mă trezesc din cauza lui Hardin, care încearcă să iasă de sub mine. Mă mut înspre perete ca să-l las să se scoale, iar el își ia telefonul de pe tejghea și pleacă la baie cu el. Sper

că nu e prea supărat că i-am spart ecranul. Dacă nu aș fi fost atât de băgăcioasă, nu s-ar fi întâmplat asta. Mă ridic de pe canapea să pregătesc cafeaua.

Propunerea lui Hardin de a merge în Anglia cu el îmi tot saltă prin minte. Am progresat deja atât de repede în relația asta, mutându-ne împreună la o vârstă atât de fragedă. Totuși, mi-aș dori s-o cunosc pe mama lui și să văd Anglia, mai ales împreună cu Hardin.

— Ai căzut pe gânduri? mă întrerupe Hardin, care apare în bucătărie.

— Nu... mă rog, într-un fel. Surâd.

— În legătură cu ce?

— Cu Crăciunul.

— Ce e cu Crăciunul? Nu poți să te hotărăști ce cadou să-mi cumperi? Izbucnește în râs.

— Cred că o voi suna pe mama ca să văd dacă măcar m-ar fi invitat la ea de Crăciun. M-aș simți prost dacă nu aș afla asta, știi. Va fi singură, îi spun.

Nu pare deloc încântat, dar își păstrează calmul.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău pentru telefonul tău.

— Nu e nicio problemă, spune el și se așază la masa din bucătărie.

Și deodată izbucnesc.

— Am citit un mesaj de la Jace.

Nu vreau să-i ascund nimic, nu contează cât de stânjenitoare ar fi dezvăluirile.

— *Ce* ai făcut?

— A vibrat și m-am uitat la el. De ce îți scrie atât de târziu, apropo?

— Ce ai apucat să citești? mă chestionează el, nebăgându-mi în seamă întrebarea.

— Un mesaj de la Jace, repet.

I se încleștează fălcile.

— Ce scria în el?

— Doar să-l suni...

De ce este atât de preocupat? Știam că nu va fi tocmai fericit că m-am uitat prin mesajele lui, dar acum chiar exagerează.

— Atât? se răstește el, ceea ce începe să mă scoată din sărite.

— Da, Hardin, ce altceva ar fi putut să scrie?

— Nimic... Ia o sorbitură rapidă din cana lui de cafea, ca și cum dintr-odată nu mai contează. Nu-mi place să-mi umbli prin lucruri.

— Bine, nu se va mai întâmpla.

— Bine. Am câte ceva de făcut azi, deci te descurci singură o vreme?

— Ce anume ai de făcut? întreb eu și regret instantaneu că am făcut asta.

— *Dumnezeule*, Tessa, spune el răspicat. De ce mă bați tot timpul la cap?

— Nu te bat tot timpul la cap, voiam doar să știu ce vrei să faci. Avem o relație, Hardin, una destul de serioasă aș spune, așa că de ce nu trebuie să te întreb unde te duci?

Împinge cana cât colo și se ridică.

— Nu știi când să taci din gură, asta e problema ta. Nu trebuie să-ți spun ție totul, fie că locuim împreună, fie că nu! Dacă știam că începi cu tâmpeniile astea azi, plecam înainte să apuci tu să te trezești.

— Uau, e tot ce spun înainte să plec ca vijelia către dormitor.

Dar el se ține după mine.

— Ce uau?

— Știam eu că seara trecută a fost prea frumoasă ca să fie adevărată.

— Pardon? se încruntă el.

— Ne-am distrat atât de bine, o dată în viața ta nu ai fost nemernic, dar azi te-ai trezit și jap! Te-ai făcut din nou ticălos!

Mă învârt prin cameră adunând țoalele murdare ale lui Hardin de pe podea.

— Ai uitat că mi-ai umblat prin telefon.

— Da, și îmi pare rău că am făcut asta, dar nu mi se pare atât de mare scofală. În schimb, dacă e acolo ceva ce nu trebuie să văd eu, atunci asta chiar e o problemă! țip eu și arunc hainele la coșul cu rufe murdare.

Își îndreaptă un deget către mine.

— Nu, Tessa, tu ești problema. Tu mereu faci din țânțar armăsar!

— De ce te-ai bătut cu Zed? contraatac eu.

— Nu discutăm asta acum, spune el pe un ton rece.

— Dar când, Hardin? De ce nu vrei să-mi spui? Cum să am eu încredere în tine dacă îmi ascunzi astfel de lucruri? Are legătură cu Jace? întreb eu, iar nările lui flutură amenințător.

Își trece mâinile peste față, apoi prin păr, lăsându-l ridicat.

— Nu știu de ce niciodată nu-ți vezi dracului de treburile tale, bolborosește el și iese din cameră.

Câteva secunde mai târziu, aud ușa de la intrare trântindu-se și îmi șterg lacrimile de mânie de pe obraji. Reacția lui Hardin când l-am întrebat despre Jace îmi provoacă o gaură în stomac tot timpul cât fac curat prin apartament. A exagerat; e ceva ce nu-mi spune și nu înțeleg de ce. Sunt convinsă că nu are legătură cu mine, dar nu înțeleg de ce Hardin este atât de preocupat. Din momentul în care l-am întâlnit pe Jace, mi-am dat seama că aduce numai necazuri. Dacă Hardin nu are de gând să-mi dea niște răspunsuri, va trebui să le caut în altă parte. Mă uit pe fereastră și văd cum mașina lui Hardin iese din parcare, după care iau telefonul.

Noua mea sursă răspunde la telefon din prima.

— Zed? Sunt Tessa, spun eu.

— Da... știu.

— Bine... în fine, mă gândeam dacă pot să te întreb ceva? Vocea mea e mai stinsă decât aș fi vrut.

— Ăăă... unde este Hardin? întreabă el și, după tonul lui, bănuiesc că îmi poartă pică pentru că l-am părăsit după ce s-a purtat atât de frumos cu mine.

— Nu e aici.

— Nu cred că e o idee atât de bună ...

— De ce s-a luat Hardin la bătaie cu tine? îl întreb fără să-l las să termine fraza.

— Îmi pare rău, Tessa, trebuie să închid, zice el și conversația se termină.

Ce dracu'? Nu eram sigură sută la sută că o să-mi povestească, dar nici la reacția asta nu mă așteptam. Curiozitatea mă roade mai rău ca oricând și sunt scoasă din sărite rău de tot.

Încerc să-l sun din nou pe Hardin, dar bineînțeles că nu răspunde. De ce s-a comportat Zed în felul ăsta? De parcă... i-ar fi fost aproape teamă să-mi spună? Poate că m-am înșelat și toate astea au, de fapt, de-a face cu mine? Nu știu ce anume se petrece aici, dar nimic nu pare a avea sens. Mă liniștesc puțin și reevaluez situația. Oare eu sunt cea care exagerează? Expresia de om nebun a lui Hardin când l-am întrebat despre Jace imi reapare în minte și știu că nu interpretez greșit acest amănunt.

Fac un duș ca să mă calmez puțin și să-mi pun gândurile în ordine, dar nu funcționează; această senzație de gol în stomac mă face să mă gândesc la următoarea soluție. Când ies din duș, imi usuc părul cu foenul și mă îmbrac în timp ce mă decid care să fie pasul următor.

Mă simt puțin ca domnișoara Havisham din *Marile Speranțe,* complotând și făcând planuri. Niciodată nu mi-a plăcut acest personaj, dar dintr-odată mă simt apropiată de el. Îmi dau seama acum că iubirea te poate împinge să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal, te transformă într-un obsedat și chiar într-un nebun. Totuși, în realitate, planul meu nu este atât de nebunesc și nici măcar atât de dramatic cum pare a fi în capul meu. Tot ce îmi propun să fac este s-o găsesc pe Steph și s-o întreb de ce s-au încăierat Hardin și Zed și apoi să văd ce știe despre Jace. Singurul lucru care va transforma acest plan într-o nebunie va fi faptul că Hardin se va enerva rău de tot când va afla că l-am sunat pe Zed și că m-am dus la Steph.

Dacă mă gândesc mai bine, Hardin nu m-a mai luat cu prietenii lui de când ne-am mutat împreună, pentru că niciunul dintre ei nu cunoaște acest detaliu despre noi.

Mă întreb dacă Steph și Tristan și-au rezolvat problemele, eu așa sper.

Când ies din apartament, gândurile îmi sunt încâlcite rău de tot și îmi uit telefonul pe tejgheaua de la bucătărie.

Începe să ningă exact când intru pe autostradă, așa că îmi ia cam treizeci de minute să ajung la cămin. Arată exact la fel cum îmi aminteam... cum altfel? M-am mutat de aici doar de o săptămână, deși mie mi se pare că a trecut mai mult timp.

Mergând hotărâtă pe coridor, nu bag în seamă privirea nepoliticoasă a blondei oxigenate de vizavi, care a urlat mai demult la Hardin când el vărsase votca la ușa ei. Acea primă noapte când Hardin a rămas la mine în cameră pare atât de îndepărtată în timp; trecerea vremii nu are nicio noimă de când îl cunosc. Când bat la fosta mea ușă, nu răspunde nimeni. Sigur că nu e aici; ea e mereu plecată. Își petrece cea mai mare parte a timpului în apartamentul lui Tristan și al lui Nate, iar eu nu am habar unde este acesta. Și chiar dacă aș avea, oare m-aș duce acolo?

Mă întorc la mașină și încerc să-mi fac un plan nou-nouț cât timp conduc aiurea prin împrejurimi. Totul ar fi putut fi mult mai ușor dacă nu mi-aș fi uitat telefonul, dar chiar când sunt pe punctul de a renunța la decizia radicală de a-mi urmări fosta colegă de cameră, trec pe lângă Blind Bob, barul de motocicliști la care am fost cu Steph. Trag imediat pe dreapta, după ce recunosc mașina lui Nate parcată acolo. Inspir adânc înainte de a coborî din mașină și, când o fac, aerul rece îmi arde nările. Tipa de la recepție îmi zâmbește când intru, iar eu mă simt ușurată observând părul roșu al lui Steph în partea cealaltă a încăperii.

Dacă aș fi știut eu ce urma să se întâmple!

96

Nervozitatea mă copleşeşte pe măsură ce înaintez prin barul plin de fum. Oare de ce mi s-a părut mie asta o idee bună? Hardin se va înfuria pe mine, iar Steph o să creadă că am înnebunit.

Când mă vede, Steph zâmbeşte larg şi practic ţipă cât poate:

— Tessa, ce naiba cauţi tu aici? îmbrăţişându-mă cu putere.

— Eu... te căutam pe tine, spun.

— Este totul în regulă? Sau doar îţi era dor de mine? râde ea.

— Mi-era dor de tine.

Optez pentru varianta asta deocamdată.

— Nu te-am văzut de o veşnicie, Tessa, glumeşte Nate şi mă îmbrăţişează. Unde te-a ascuns Hardin?

Tristan apare în spatele lui Steph şi îşi încolăceşte braţele în jurul taliei ei. După felul în care se sprijină pe el, îmi dau seama că au trecut peste cearta care o avea în prim-plan pe Molly.

Ea zâmbeşte.

— Hai, vino lângă noi, suntem doar noi deocamdată.

Deocamdată? Mă întreb dacă asta înseamnă că Hardin va veni aici în curând? Îi urmez pe toți trei la separeu, temându-mă de răspuns.

O întrebare pe care prefer să nu o adresez cu voce tare, ci în schimb comand un burger și cartofi prăjiți. Nu am mâncat toată ziua și e deja ora trei după-amiaza.

— Și o să mă asigur că nu e cu ketchup, spune chelnerița cu un surâs atotcunoscător pe buze și se duce înapoi la bucătărie. Fără îndoială, își aduce aminte scena pe care a făcut-o Hardin ultima dată când am fost aici.

Îmi rod unghiile în timp ce aștept ca ospătărița să-mi aducă sticla de Cola.

— Ai ratat o superpetrecere azi-noapte, Tessa, spune Nate. Ridică paharul și dă pe gât ce i-a mai rămas din bere.

— Da? Zâmbesc.

Cea mai frustrantă parte a relației mele cu Hardin este că nu știu niciodată ce am voie să le spun oamenilor. Dacă am fi avut o relație normală, aș fi răspuns: „Ah, da, și noi ne-am distrat aseară foarte tare, la nunta tatălui său". Dar, de vreme ce relația mea e departe de a fi normală, nu zic nimic.

— Da, a fost o nebunie. Am mers la docuri în loc să ne ducem la casa frăției studențești. Surâde. Ne facem de cap mai tare la docuri și nu mai trebuie să facem curat după aceea.

— Ah, Jace ăla nu locuiește la docuri? Încerc să-mi păstrez tonul vocii neutru.

— Poftim? Nu, la docuri sunt numai bărci. Râde și continuă. El muncește acolo în timpul zilei și locuiește în apropiere.

— Ah... Mușc din pai.

— Era un frig de paralizai și Tristan aici de față era praf de beat și a sărit în apa aia înghețată, pufnește, iar Tristan îi arată în joacă degetul din mijloc.

— Nu a fost așa de rău, mi-a amorțit tot corpul de îndată ce am intrat în apă, glumește el.

Vine și mâncarea mea alături de aripioarele lui Tristan și încă o rundă de bere pentru ei trei.

— Sigur nu vrei o bere? Nu te întreabă nimeni de buletin, îmi zice Nate.

— Ah, nu, trebuie să conduc. Mulțumesc.

— Deci, cum e noua ta cameră de cămin? întreabă Steph și fură un cartof prăjit de pe farfuria mea.

— Ce să fie?

— Noua ta cameră de cămin, repetă ea încet.

— Nu am nicio cameră nouă de cămin.

Hardin i-a spus că m-am mutat într-o altă cameră.

— Ăă, ba da, ai, pentru că nu mai stai cu mine în cameră. Toate lucrurile ți-au dispărut și Hardin a spus că ți-ai schimbat camera, fiindcă mamei tale i-a sărit țandăra sau ceva de genul ăsta. Ia o gură mare de bere.

Și în acel moment nu-mi mai pasă cât de tare se va supăra Hardin pe mine, nu mai am de gând să mint. Sunt mânioasă și stânjenită pentru că el ascunde în continuare faptul că avem o relație.

— Eu și Hardin ne-am mutat într-un apartament, le spun.

— *Poftim?* spun Steph, Nate și Tristan în același timp.

— Da, săptămâna trecută. Ne-am mutat împreună la vreo douăzeci de minute distanță de campus, le explic.

Toți trei se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut un al doilea cap.

— Ce e? întreb eu tăios.

— Nimic. Doar că... uau... nu știu. Asta e o mare surpriză, spune Steph.

— De ce? mă răstesc eu.

Știu că nu e corect să-mi redirecționez furia împotriva ei când, de fapt, eu am ce am cu Hardin, dar nu mă pot abține.

Se încruntă și arată de parcă se gândește intens la ceva.

— Nu știu, doar că nu mî-l pot imagina pe Hardin locuind cu cineva, atâta tot. Nu știam că voi doi aveți o relație atât de serioasă. Aș fi vrut să-mi spuneți și mie.

Exact când sunt pe punctul s-o întreb ce vrea să spună cu asta, ochii lui Nate și ai lui Tristan se îndreaptă către ușă, apoi se întorc către mine. Când mă răsucesc, îi văd pe Molly, Hardin și Jace stând în prag. Hardin

își scutură zăpada din păr și își șterge bocancii pe preșul de la intrare. Mă răsucesc repede înapoi, iar inima îmi bate atât de tare, încât mi se pare că o să-mi spargă pieptul. Se întâmplă prea multe lucruri in același timp: Molly e cu Hardin, ceea ce mă enervează dincolo de cuvinte, Jace e cu Hardin, lucru care mă descumpănește ca dracu'. Și eu tocmai am spus tuturor că ne-am mutat împreună, amănunt care pare să-i neliniștească.

— Tessa! Aud vocea furioasă a lui Hardin în spatele meu.

Mă uit la el și îi văd fața distorsionată de mânie. Încearcă să se controleze, dar se vede că mai are puțin și dă în clocot.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune el cu dinții încleștați.

— Chiar acum? zic eu, încercând să par nonșalantă, dar dură.

— Da. Acum, răspunde el și întinde mâna ca să mă apuce de braț.

Ies repede din separeu și îl urmez până într-un colț al micuțului local.

— Ce mama naibii cauți aici? spune el liniștit, cu fața la câțiva centimetri de a mea.

— Am venit s-o văd pe Steph.

Nu e chiar o minciună, dar nu e nici adevărul.

Ridică tonul.

— Pe dracu'!

Se străduiește din răsputeri să își păstreze un ton moderat, dar deja am atras atenția câtorva clienți. Trebuie să pleci, imi spune.

— Poftim? ripostez eu, furându-i una dintre replicile favorite.

— Trebuie să te duci acasă.

— Acasă unde? Înapoi la cămin? îl provoc. Culoarea ii dispare din obraji. Da, le-am spus. Le-am spus că locuim împreună; cum ai putut să nu le spui așa ceva? Știi cât de prost m-am simțit? Credeam că am trecut de faza în care mă țineai în secret.

— Nu te țineam... minte el.

— M-am săturat de secrete și de înșelătorii, Hardin. De câte ori am impresia că evoluăm...

— Îmi cer scuze, nu încercam să păstrez vreun secret, așteptam doar momentul potrivit.

Gândurile lui Hardin sunt confuze. Aproape văd cum se duce o adevărată bătălie în spatele ochilor lui verzi. Privirea lui se plimbă frenetic prin încăpere, iar panica lui mă îngrijorează.

— Nu mai pot continua așa; știi asta, nu-i așa? îi spun.

— Da, știu. Oftează și își trage inelul din buză printre dinți, după care își trece mâinile prin părul jilav. Putem să mergem acasă și să vorbim despre asta? întreabă el, iar eu încuviințez.

Îl urmez înapoi la separeuri, acolo unde toată lumea stă jos.

— Noi plecăm, anunță Hardin.

Jace rânjește sinistru.

— Atât de repede?

Observ cum lui Hardin i se încordează umerii.

— Mda, răspunde el.

— Înapoi la apartamentul *vostru?* întreabă Steph, iar eu o străpung cu privirea. Nu acum, o rog eu în tăcere.

— Înapoi *la ce?* chicotește Molly.

Aș putea să-mi continui bine mersi viața fără s-o mai văd niciodată și aș fi foarte fericită.

— La apartamentul lor; s-au mutat împreună, spune Steph cu o voce cântată.

Știu că vrea doar să-i facă în ciudă lui Molly, și în mod obișnuit aș aplauda-o pentru așa ceva, dar sunt prea furioasă pe Hardin ca să-mi mai pese de Molly.

— Ca să vezi... Molly bate cu unghiile sale purpurii în masă. Este foarte interesant, spune ea, uitându-se urât la Hardin.

— Molly... avertizează el.

Jur că văd cum panica pune stăpânire pe toată ființa lui.

Ea ridică din sprânceană.

— Ai dus toată povestea asta puțin cam departe, nu crezi?

— Molly, pentru Dumnezeu, dacă nu taci dracului din gură... o amenință Hardin.

— Care chestie? Ce a dus prea departe? nu mă pot opri să întreb.

— Tessa, ieși de aici, îmi poruncește el, dar nu-l bag în seamă.

— Nu, ce poveste duce prea departe? *Spune-mi!* țip eu.

— Stai așa. Și tu ești amestecată, nu-i așa? Molly râde și continuă. Știam eu! I-am spus lui Jace că știi, dar nu a vrut să mă creadă. Hardin, îi datorezi lui Zed o grămadă de bani pentru asta. Își dă capul pe spate și se ridică.

Chipul lui Hardin este complet palid; tot sângele pare că i s-a scurs din corp. Eu simt că amețesc și sunt total derutată. Arunc o privire scurtă către Nate, Tristan și Steph, dar toți sunt concentrați asupra lui Hardin.

— Ce să știu? Vocea îmi tremură. Hardin mă ia de mână și încearcă să mă tragă deoparte, dar eu mă smucesc din strânsoarea lui și mă așez în fața lui Molly.

— Nu face pe proasta cu mine, știu că știi. Ce a făcut? A împărțit banii cu tine? întreabă ea.

Hardin mă ia de mână, iar degetele lui sunt reci ca gheața.

— Tessa...

Mă smucesc și mă uit urât la el, cu ochii căscați.

— Spune-mi! Despre ce vorbește asta? urlu la el. Lacrimile mi se adună în ochi și mă forțez să dau glas tuturor emoțiilor care mă încearcă.

Hardin mă uimește deschizând gura și apoi închizând-o la loc, fără să vorbească.

— O, Dumnezeule, chiar nu știi? Este nemaipomenit! Toată lumea să-și tragă un scaun! face ea mișto.

— Molly, nu face asta, spune Steph.

— Ești sigură că vrei să afli, prințesă? continuă Molly, zâmbindu-mi răutăcios și triumfător.

Îmi aud la propriu sângele trecându-mi prin spatele urechilor și pentru o secundă mă întreb dacă mai aude și altcineva.

— Spune-mi, îi cer eu.

Ea dă din cap încetișor, apoi face o pauză.

— Nu, cred că Hardin ar trebui să-i spună. Și începe să chicotească, scoțând inelul din limbă printre dinți și făcând cel mai oribil zăngănit cu putință, mai rău decât sunetul unghiilor pe o tablă.

97

Totul se întâmplă prea repede pentru puterea mea de înțelegere. Sunt confuză și, când mă uit în încăpere, văd că sunt înconjurată de oameni care și-au bătut joc de mine, indiferent cât am încercat să mă adaptez, și știu că nu pot avea încredere în niciunul dintre ei.

Ce se petrece? De ce a rămas Hardin acolo fără să zică nimic? Ce se întâmplă?

— Susțin această idee, se bagă și Jace și ridică berea în chip de noroc. Haide, Hardin, spune-i.

— Îți... îți spun afară, zice Hardin cu o voce foarte joasă.

Mă uit în ochii lui strălucitori, care par înnebuniți de disperare și confuzie. Habar nu am ce se întâmplă, dar știu că nu vreau să merg nicăieri cu el.

— Nu, îmi spui aici. În fața lor, ca să nu mă poți minți, scuip eu printre dinți. Deja mă doare inima și știu că nu sunt pregătită să aud nimic din ce are să-mi spună.

Face o pauză, jucându-se cu degetele înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, explodează el și își întinde mâinile în față. Tessa, trebuie să ții cont că asta se întâmpla înainte să te cunosc cu adevărat, spune el. Ochii lui cer îndurare.

Simt că îmi pierd vocea și de-abia deschid gura când spun:

— Povestește-mi.

— În noaptea aceea... a doua noapte... la a doua petrecere la care ai venit și la care noi jucam Adevăr sau Provocare... și Nate te-a întrebat dacă mai ești virgină... Se bâlbâie și închide ochii ca și cum ar vrea să-și adune gândurile.

O, nu! Dacă ar fi posibil ca inima să mi se oprească de tot, asta ar face. *Nu se întâmplă așa ceva. Nu acum. Nu mie.*

— Haide... spune Jace și se apleacă în față de parcă acesta este cel mai tare lucru pe care l-a văzut vreodată.

Hardin îi aruncă priviri criminale și știu că l-ar ucide pe omul acela nemernic pe loc, dacă nu ar fi pe punctul de a ne distruge relația.

— Ai spus că ești virgină... și asta i-a dat cuiva ideea...

— *Cui* i-a dat ideea? îl întrerupe Molly.

— Mie... mie mi-a dat ideea, zice el. Se uită fix în ochii mei. I-a răspuns la întrebare doar de dragul meu. Ceea ce nu ușurează cu nimic situația. Că... ar fi distractiv... să facem un pariu. Capul îi cade deznădăjduit și îi curg lacrimi din ochi.

— Nu. Mă sufoc și fac un pas înapoi.

Confuzia se instalează printre gândurile mele deja alambicate, împiedicându-mi orice tentativă de a le pune cap la cap, de a pune cap la cap ce aud. Confuzia este înlocuită rapid de un amestec de durere și furie. Toate amintirile invadându-mă și bombardându-mă din toate direcțiile...

„Stai departe de el." „Ai mare grijă." „Câteodată crezi că îi cunoști pe oamenii din jur, dar nu e așa." „Dar, Tessa, trebuie să-ți mărturisesc ceva."

Toate micile replici date de Molly, Jace și chiar de însuși Hardin mi se învârt în cap la infinit. În străfundul minții mele a existat mereu un semnal, o impresie că îmi scapă ceva. Încăperea pare să se fi golit de tot aerul din ea și mă trezesc sufocându-mă când îmi dau

seama în ce realitate trăiesc. Au fost atât de multe semnale, dar am fost prea orbită de Hardin ca să le remarc.

De ce a trebuit să ducă povestea atât de departe? Încât să se mute cu mine?

— Tu știai? mă întorc către Steph.

Nu mai suport să-l privesc pe Hardin.

— Eu... am vrut de multe ori să-ți spun adevărul, Tess, zice ea, iar ochii îi strălucesc de lacrimi pline de vinovăție.

— Nu l-am crezut când a pretins că a câștigat, nici măcar cu prezervativul, chicotește Jace, căruia se vede că îi place la nebunie spectacolul.

— Nu-i așa?! Nici eu! Cearșafurile, totuși... Nu poți să nu ai încredere în sângele de pe cearșafuri! râde Molly.

Cearșafurile. De-aia erau încă în mașină...

Știu că ar trebui să spun ceva, orice, dar nu știu unde mi-e vocea. Totul se mișcă în jurul meu, oamenii din bar mănâncă și beau, nici nu o observă pe sărmana fată naivă la nici trei metri distanță de ei cum i se frânge inima de față cu toată lumea. Cum e posibil ca timpul încă să treacă, deși eu am rămas aici privind cum Tristan își lasă capul în jos, cum plânge Steph și, mai ales, cum mă privește Hardin.

— Tessa, îmi pare atât de rău.

Hardin face un pas către mine, iar eu nu sunt nici măcar în stare să-mi mișc picioarele pentru a o lua la goană, așa cum ar trebui.

Vocea de harpie a lui Molly sparge aerul.

— Știi, e un fel de telenovelă pe care toată lumea trebuie s-o aprecieze. Adică, amintește-ți ultima oară când am fost aici cu toții și Steph a machiat-o pe Tessa în felul ăla ridicol, iar Hardin și Zed se băteau practic intre ei care s-o ducă înapoi la cămin? Râde și continuă. Apoi Hardin a apărut în camera ta, nu-i așa? Cu votca aia după el! Credeai că e beat! Îți amintești că l-am sunat când era acolo?

Pentru o clipă se uită la mine de parcă așteaptă să-i răspund.

— Dar el trebuia să câștige pariul în noaptea aia. Era destul de sigur pe el, dar Zed tot spunea că nu o să-i cedezi atât de repede. Cred

că Zed avea dreptate, totuși ai cedat mai repede decât mă așteptam eu, deci cred că e bine că nu am băgat bani la pariu...

Vocea lui Molly sună îngrozitor, iar ochii lui Hardin sunt singurul lucru pe care îl văd în tot barul.

Nu m-am simțit atât de rău în toată viața mea. Acest nivel al umilinței și al degradării este mai rău decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Hardin s-a jucat cu mine în tot acest timp, am fost doar un joc pentru el. Toate îmbrățișările, săruturile, râsetele, „te iubesc"-urile, sexul, planurile... jur că toate dor mai mult decât orice pe lumea asta. El își plănuise fiecare mișcare, fiecare noapte, fiecare mic detaliu și toată lumea a știut, în afară de mine. Chiar și Steph, care credeam că-mi devenise prietenă. Mă uit fix la el, permițându-mi un moment de slăbiciune în toiul șocului, și îmi doresc să nu fi făcut asta. El stă acolo, pur și simplu. Stă acolo ca și cum n-ar vedea că toată lumea mea se prăbușește în jurul meu și ca și cum nu m-ar fi umilit pe deplin în fața tuturor.

— Ți-ar plăcea să afli că ai meritat fiecare bănuț, deși Zed a încercat să îți spună de câteva ori. Dar cu banii lui Jace, Logan și Zed sper că ți-a cumpărat cel puțin o cină! râde Molly.

Jace își termină berea și zbiară.

— Sunt puțin dezamăgit că am lipsit de la momentul acelui celebru „te iubesc", spus de față cu toată lumea. Am auzit că a fost criminal. Jace râde.

— Mai taci naibii din gură! strigă Tristan, luându-i pe toți prin surprindere. Dacă nu aș fi fost atât de amorțită, m-ar fi surprins și pe mine. Să vă ia naiba pe toți, cred că ați chinuit-o destul!

Hardin mai face un pas.

— Iubito, te rog, spune ceva.

Când aud rugămințile cu „iubito", mi se conectează și mie într-un final creierul cu limba.

— Să nu mai îndrăznești să-mi spui mie așa! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Tu... Tu... Nu pot... Am atâtea în cap pe care vreau să le rostesc și care pur și simplu nu ies la suprafață. Dar eu nu-ți voi spune nimic, pentru că știu că asta îți dorești.

Pe dinafară par mult mai încrezătoare decât mă simt pe dinăuntru. Pe dinăuntru ard, iar inima mea este dezintegrată, undeva sub bocancul lui Hardin.

— Știu că am greșit... începe el.

— Ai greșit? Ai *greșit?* țip eu. De ce, spune-mi de ce ai făcut asta? De ce mie? îl întreb.

— Pentru că erai acolo, spune el, iar sinceritatea lui mă face să sufăr și mai tare. Și de dragul provocării. Nu te cunoșteam, Tessa. Nu știam că mă voi îndrăgosti atât de mult de tine.

Faptul că vorbește despre dragoste are asupra mea efectul opus celui din ultimele câteva săptămâni și simt gustul fierii urcându-mi în gât.

— Ești bolnav. Ești un bolnav nenorocit! țip și mă reped la ușă.

Este prea mult pentru mine. Mâna lui Hardin mi se încolăcește pe brațul subțire, iar eu mă smucesc cât colo, întorcându-mă și pocnindu-l. Tare de tot.

Suferința de pe chipul său îmi oferă cea mai dureroasă dintre satisfacții.

— Ai distrus tot! țip eu. Mi-ai luat ceva ce nu-ți aparținea, Hardin. Era pentru cineva care m-ar fi iubit cu adevărat. Era al lui, oricine ar fi fost el, iar tu mi-ai răpit acest lucru... pentru *bani*? Mi-am stricat relația cu mama de dragul tău, am renunțat la tot! Aveam pe cineva care mă iubea, care nu m-ar fi rănit așa cum ai făcut-o tu. Ești dezgustător, șuier eu.

— Te iubesc, Tessa, te iubesc mai mult decât orice. Voiam să-ți spun eu, am încercat să-i conving să nu-ți spună. Nu aș fi vrut să afli niciodată. De aceea am lipsit toată noaptea, am încercat să-i conving să nu spună nimic. Voiam să-ți mărturisesc eu în curând, acum că locuim împreună, pentru că nu ar mai fi contat, se bâlbâie el.

Nu-mi mai controlez cuvintele care mi se rostogolesc de pe buze.

— Ești... pe bune... Dumnezeule, Hardin! Ce naiba ai? Crezi că e în regulă să convingi lumea să nu-mi spună? Faptul că nu aș fi aflat niciodată ar fi însemnat că e OK? Credeai că dacă acum trăim împreună aș fi trecut așa ceva cu vederea? De-asta erai atât de

insistent ca numele meu să se regăsească pe contractul de închiriere! Doamne Dumnezeule! Ești *bolnav!*

Toate micile detalii care m-au făcut să îmi pun întrebări de când l-am întâlnit pe Hardin au sens, în sfârșit. Era atât de evident!

— De aceea te-ai dus și mi-ai adunat lucrurile din cameră, pentru că îți era teamă că Steph îmi va spune!

Toată lumea din bar se holbează la mine, iar eu mă simt atât de dărâmată și de neînsemnată...

— Ce ai făcut cu banii, Hardin? Mă uit în jur și toți ne privesc, știu că toți ne aud.

— Am... începe el și se oprește.

— Spune-mi, îi cer eu.

— Mașina ta... vopseaua... și avansul pentru apartament. Mă gândeam că dacă... am vrut să-ți spun de atât de multe ori, când mi-am dat seama că nu mai e vorba de un simplu pariu. Te iubesc, te-am iubit în tot acest timp, îți jur, spune el.

— Ai păstrat prezervativul ca să li-l arăți, Hardin! Le-ai arătat cearșafurile, cearșafurile alea nenorocite pline de sânge! Mă apuc cu mâinile de păr și trag cât pot. Ah, Doamne Dumnezeule! Sunt atât de idioată! Eu retrăiam fiecare amănunt al celei mai frumoase nopți din viața mea, iar tu le arătai prietenilor tăi cearșafurile.

— Știu... Nu am nicio scuză... pentru ce am făcut, dar trebuie să mă ierți. Putem s-o scoatem la capăt, spune el.

Iar eu izbucnesc în râs. Un râs autentic. În ciuda lacrimilor, mă trezesc râzând. Îmi pierd mințile. Scena asta nu se petrece ca în filme. Nu mă stăpânesc deloc. Nu gestionez veștile cu eleganță, cu o simplă răsuflare mai apăsată sau cu o singură lacrimă curgându-mi pe obraz. Ci plâng, smulgându-mi părul din cap, nefiind în stare să-mi controlez emoțiile și să formulez o propoziție întreagă.

— Să te iert? râd eu nebunește. Mi-ai distrus toată viața, știi asta, nu-i așa? Sigur că știi. Acesta a fost planul tău în tot acest timp, îți aduci aminte? Mi-ai promis că mă vei distruge. Deci, felicitări, Hardin, ai reușit! Ar trebui să-ți dau bani pentru asta? Sau vrei să-ți fac rost de altă virgină?

Se foiește un pic, de parcă ar vrea să-mi blocheze contactul vizual cu cei de la masă.

— Tessa, te rog. Știi că te iubesc, știu că știi. Hai să mergem acasă. Te rog, și îți voi povesti totul.

— Acasă? Aceea nu e casa mea. Niciodată nu a fost, amândoi știm asta.

Mai încerc o dată să ajung la ușă, sunt atât de aproape.

— Ce pot să fac? Fac orice, imploră el.

Cu ochii ațintiți încă la mine, se apleacă. Sunt confuză pentru o secundă, dar apoi îmi dau seama că îngenunchează în fața mea.

— Tu? Nimic. Nu mai ai ce să faci pentru mine, Hardin, îi spun eu și vorbesc serios.

Dacă aș ști ce să spun ca să-l rănesc la fel de tare cum m-a rănit și el pe mine, aș spune-o. Și aș repeta-o de o mie de ori doar ca să-și dea seama cum e să te simți atacat pe nepregătite și sfâșiat în numai câteva minute.

Mă năpustesc către ușă, profitând de faptul că Hardin este încă îngenuncheat. Când ajung la ușă însă, mă lovesc de cineva. Mă uit și-l văd pe Zed, a cărui față încă se reface după bătaia încasată de la Hardin.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el și mă apucă de cot. Apoi privirea i se mută în spatele meu, la Hardin, și își dă seama ce se petrece.

— Îmi pare rău... spune el, dar îl ignor.

Hardin vine către ușă, iar eu trebuie să ies naibii din barul ăsta, să fug de el.

Aerul înghețat îmi biciuie părul peste față din clipa în care ies. Îmi place senzația și sper să-mi mai treacă fierbințeala din interior. Zăpada mi s-a depus pe mașină și a acoperit străzile.

Aud în spatele meu vocea lui Zed.

— Nu poți conduce, Tessa.

Înaintez cu greu prin nămeți, prin parcare.

— Lasă-mă în pace! Ai fost părtaș la povestea asta! Toți ați fost! țip eu și scotocesc în geantă după chei.

— Lasă-mă să te duc acasă, nu ești în stare să conduci pe viscolul ăsta, spune el. Exact când deschid gura ca să urlu la el, îl văd pe Hardin ieșind din bar.

Mă uit către cel despre care credeam că este iubirea vieții mele, despre care credeam că îmi va face fiecare zi specială, și sălbatică, și liberă. Iar apoi mă uit către Zed.

— Bine, îi spun.

Se aude țăcănitul mașinii lui Zed când se deblochează și acesta este semnalul să mă urc în ea cât pot de repede. În clipa în care Hardin își dă seama că plec cu Zed, începe să alerge după mașină. Fața i se schimonosește de furie și sper, de dragul lui Zed, să apuce să se urce în mașină înainte ca Hardin să ne prindă din urmă.

Zed sare în mașină și demarează. Mă uit în urmă și îl văd pe Hardin căzând în genunchi, pentru a doua oară în seara asta.

— Îmi pare atât de rău, Tessa. Nu am avut idee că situația va scăpa în așa măsură de sub control... începe el, dar i-o tai scurt.

— Nu vorbi cu mine, mă răstesc.

Nu mai pot suporta. Nu mai pot. Mi s-a făcut rău de la stomac, iar durerea trădării din partea lui Hardin mă sfâșie, făcându-mă din ce în ce mai vulnerabilă, pe măsură ce trece timpul. Sunt convinsă că, dacă și Zed se apucă să vorbească, nu mai rămâne nimic din mine. Trebuie să aflu de ce Hardin a făcut ceea ce a făcut, dar sunt cu adevărat îngrozită de ce s-ar întâmpla dacă aș auzi adevărul, tot adevărul. Nu am simțit nicio altă durere comparabilă cu aceasta vreodată și nu sunt sigură cum trebuie sau dacă sunt în stare s-o gestionez. El încuviințează dând din cap și înaintăm în tăcere câteva minute. Mă gândesc la Hardin, la Molly, la Jace și la restul și ceva în sufletul meu se schimbă. Ceva mă face mai puternică.

— Știi ceva? mă răsucesc către el. Ba vorbește-mi. Spune-mi... spune-mi tot ce s-a întâmplat. Cu toate amănuntele.

Cu ochii plini de îngrijorare, se uită fix la mine pentru un moment, apoi își dă seama că nu are de ales și spune încet:

— Bine, apoi cotește, intrând pe autostradă.